Shri Siddhantha Shikhamani

Parayana text

Written by : Sri Shivayogi Shivacarya

Script : Tamil / தததுத

Concept & Inspiration By : Sri Kashi Jagadguruji

Publication of

Shaiva Bharathi Shodha Pratishthana

Shri Kashi Peeth

D35/77, Jangamawadimath,

Jangamawadi, Varanasi 221 001

॥ श्रीसिद्धान्तशिखामणिः ॥

शिवयोगिशिवाचार्यविरचितः

॥ प्रथमः परिच्छेदः ॥

श्रीनाथः सोममूर्तिर्जयति परशिवस्त्र्यम्बकस्ताररूपः
स्वच्छश्रीब्रह्मरन्ध्रस्थितसितजलप्रोद्यद-
ब्जत्रिकोणे ।
इच्छाज्ञानक्रियाख्ये त्रिविधलिपिमये हक्षलार्णाग्रपार्श्वे
कृत्स्नार्णौन्मुख्यबिन्दौ चिदचिदुदयकृद्दृक्क्रियाङ्घ्रिद्वयाढ्यः ॥

பரிசுத்தமான பிரஹ்மரந்திரத்திலுள்ள சுத்தமான ஜலத்தில் தோன்றியதும், இச்சை, ஞானம், கிரியையாக விளங்கும் ஹ, க்ஷ, ல எனும் மூன்றெழுத்துக்களும் கொண்டதுமான தாமரையிதழ் வடிவான முக்கோணத்தில் பிரகாசிப்பவரும், அனைத்து அக்ஷரங்களும் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாய் விளங்குவதுமான பிந்துவில் [பிரகாசிப்பவரும்] சித், அசித் ஆகிய பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிப்பவரும், ஞானம் கிரியை என்னும் இரு சரணங்களைக் கொண்டவரும், திரியம்பகரும், பிரணவவடிவாகத் திகழ்பவரும் ஸ்ரீநாதரும் ஸோமமூர்த்தியாக விளங்குபவருமான பரசிவனுக்கு வெற்றியுண்டாகுக!

अनेकविधसिद्धान्तशिखामणिमनामयम् ।
श्रीवीरशैवसिद्धान्तमेकोत्तरशतस्थलम् ॥
रेणुकागस्त्यसंवादं निगमागमविश्रुतम् ।
प्रदीपयति गुप्तार्थमुद्धृत्य शिवयोगिराट् ॥

பல் வகைப்பட்ட சித்தாந்தங்களுக்குள்ளும் தலைசிறந்த சூடாமணியாகத் திகழ்வதும், குற்றமற்றதும், ஸ்ரீவீரசைவசித்தாந்தமானதும், நூற்றியோரு ஸ்தலங்களைப் பற்றி விளக்குவதும், ரேணுகசித்தருக்கும் அகஸ்தியமுனிவருக்குமிடையே நடந்த சம்பாஷணையாக

இருப்பதும், வேதம் மற்றும் ஆகமங்களில் போற்றப்படுவதுமான ஸித்தாந்தசிகாமணியென்னும் நூலின் உட்பொருள்களைச் சிவயோகிகளுள் தலைசிறந்த சிவயோகிராட் எடுத்துரைத்து விளக்குகிறார்.

சித்தாந்தசிகாமணி

துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

மொழிபெயர்த்தருளியது

விநாயக வணக்கம்

மனவ னத்திண் மதமெனும் யானையைச்
சினவா நிற்குந் திகழிள வெண்மதி
புனைநு தற்கட் புராரிய ளித்தரு
ணனைக வுட்களி நாகிள வேழமே.

சிவபெருமானருளிய ஆனைமுகக்கடவுளே மனத்தில் தோன்றும் மதயானையை அழிக்கவல்லவர்.

त्रैलोक्यसम्पदालेख्यसमुल्लेखनभित्तये ।
सच्चिदानन्दरूपाय शिवाय ब्रह्मणे नमः ॥ १॥

செழிப்பான மூவுலகங்களெனும் சித்திரத்தை வரைவதற்கான சுவர் போல விளங்குபவரும், ஸச்சிதானந்த வடிவானவருமான சிவமெனும் பரப்பிரம்மத்திற்கு வணக்கம்.

ब्रह्मेति व्यपदेशस्य विषयं यं प्रचक्षते ।
वेदान्तिनो जगन्मूलं तं नमामि परं शिवम् ॥२॥

வேதாந்திகள் எவரை பிரம்மம் என்று அழைக்கிறார்களோ, உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆணிவேராகத் திகழும் அப்பரமசிவனை வணங்குகிறேன்.

यस्योर्मिबुद्बुदाभासः षट्त्रिंशत्तत्त्वसञ्चयः ।
निर्मलं शिवनामानं तं वन्दे चिन्महोदधिम् ॥३॥

எந்தச் சின்மயக்கடலின் அலைகளிலிருந்து முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் நீர்க்குமிழி போல் தோன்றுகின்றனவோ நிர்மலமான அந்த சிவபரம்பொருளை வணங்குகிறேன்.

यद्भासा भासते विश्वं यत्सुखेनानुमोदते ।
नमस्तस्मै गुणातीतविभवाय परात्मने ॥ ४॥

எவருடைய பிரகாசத்தினால் இவ்வுலகங்கள் மிளிர்கின்றனவோ, எவருடைய ஆனந்தத்தினால் உலகங்கள் மகிழ்கின்றனவோ முக்குணங்களையும் கடந்து விளங்கும் அந்தப் பரம்பொருளுக்கு எனது வணக்கங்கள்.

सदाशिवमुखाशेषतत्त्वोन्मेषविधायिने ।
निष्कलङ्कस्वभावाय नमः शान्ताय शम्भवे ॥ ५॥

ஸதாசிவப் பெருமானுடைய திருமுகத்தாமரை வாயிலாக அனைத்துத் தத்துவங்களையும் தோற்றுவித்தவரும், எவ்விதக் களங்கமுமற்று விளங்குபவருமான சிவபெருமானுக்கு எனது வணக்கங்கள்.

स्वेच्छाविग्रहयुक्ताय स्वेच्छावर्तनवर्तिने ।
स्वेच्छाकृतत्रिलोकाय नमः साम्बाय शम्भवे ॥ ६॥

தனது இச்சைக்கேற்ற உருவம் கொள்பவரும், தனது இச்சைக்கேற்ப உலகங்களை இயக்குபவரும், தன்னிச்சையாக மூவுலகங்களையும் தோற்றுவிப்பவருமான அம்மையப்பருக்கு வணக்கங்கள்.

यत्र विश्राम्यतीशत्वं स्वाभाविकमनुत्तमम् ।
नमस्तस्मै महेशाय महादेवाय शूलिने ॥ ७॥

பரசிவ வணக்கம்

உலகமெனு மோவியங்க டிகழ்த்துமொரு படமாகி யொளிர்க
ளெல்லா
மிலகுபர வொளியாகிச் சச்சிதா நந்தமா யேக மாகிப்
பலகலைகள் பரப்பிரமம் பரசிவமா லிங்கமெனப் பகரா நின்ற
திலகநுத லுமைகணவன் றிருவடித்தா மரைவணக்கஞ் செய்து
வாழ்வாம்.

இப்பரந்த உலகமெனும் ஓவியத்தை வரைவதற்கான ஒரு துணிபோல் திகழ்பவரும், சச்சிதானந்த வடிவினரும், எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் ஒளியாக விளங்குபவரும், பரப்பிரம்மமான சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்குவோம்.

यामाहुः सर्वलोकानां प्रकृतिं शास्त्रपारगाः ।
तां धर्मचारिणीं शम्भोः प्रणमामि परां शिवाम् ॥ ८॥

கற்றோர்கள் எந்த சக்தியை உலகங்கள் தோன்றுவதற்கான மூலப்பொருளாகக் கருதுகின்றனரோ, சிவபெருமானின் இல்லத்துணைவியான அந்த சக்திக்கு வணக்கங்கள்.

यया महेश्वरः शम्भुर्नामरूपादिसंयुतः ।
तस्यै मायास्वरूपायै नमः परमशक्तये ॥ ९॥

எந்த சக்தியின் வாயிலாகச் சிவபெருமான் பல உருவங்களையும், பெயர்களையும் அடைகிறாரோ மாயா வடிவான அந்தப் பரமசக்திக்கு எனது வணக்கங்கள்.

शिवाद्यादिसमुत्पन्नशान्त्यतीतपरोत्तराम् ।
मातरं तां समस्तानां वन्दे शिवकरीं शिवाम् ॥ १०॥

சாந்தியதீதம் முதலான பரதத்துவங்கள் எந்த சிவசக்தியின் வாயிலாகத் தோன்றுகின்றனவோ அச்சக்தியை வணங்குகிறேன்.

इच्छाज्ञानादिरूपेण या शम्भोर्विश्वभाविनी ।
वन्दे तां परमानन्दप्रबोधलहरीं शिवाम् ॥ ११॥

எந்த சிவபெருமானுக்கு இச்சா சக்தியாகவும், ஞானசக்தியாகவும் விளங்கி உலகங்களையெல்லாம் தோற்றுவிக்கிருளோ ஆனந்தக் கடலாகத் திகழும் அந்த சக்தியை வணங்குகிறேன்.

अमृतार्थं प्रपन्नानां या सुविद्याप्रदायिनी ।
अहर्निशमहं वन्दे तामीशानमनोरमाम् ॥१२॥

அழிவற்ற அமிர்தத்தன்மையை அடைய விரும்புவோருக்கு உயர்ந்த ஞானத்தை அருளும் அந்த சக்தியை இடையருது வணங்குகிறேன்.

பராசகதி வணககய

மாயையெனு மணலகொடுல கெனுருசிறறி லிழைததாடுய
வளமையாளை
மூயமல வாருளாரககுரு செழுருசுடரை யுயாரகளெலலா
முலனமலற
தாயையொரு பரசிவனைப பெயராககுரு சமவாய சததி
தலனைத
துயவறி வானநத வடிவாளை மலைமகளைத தொழுதல
செயவாய.

மாயையெனும் மணலால் உலகமெனும் சிறிய வீட்டைக் கட்டி விளையாடும் இளம் பெண்ணைகத் திகழ்பவளும், மூலமலமெனும் இருளை நீக்கும் பரஞ்சுடரானவளும், அனைத்து உயிர்களையும் ஈன்ற ஒப்பற்ற அன்னையானவளும், சிவபெருமானை விட்டகலாத சக்தியுமான மலைமகளைத் தொழுவோம்.

வசவதேவ வணககய

எ௭ோணாகழுநத வ௭ோடமெலலாய வலயபுராநத தெனவுமைமா
ன்ஶறு வேழந,
த௭ோணாகழுநத நபுஙகொ௭ோறைச சடையொருவ௭ோ றனைச
சூழுநத தகைமை போல,
ம௭ோணாகழுநத சிவசரணர தமையெலலாந தொழுநதகைமை
வாயபப வெஙக,
ஞூ௭ோணாகழுநத வசவனெனுய பெயருடையோ௭ோ
றனைவணஙகி யுவகை கூரவாய.

சிவபெருமான் ஒருவரை மட்டும் வலம் வந்து அனைத்துலகங்களையும் வலம் வந்த பேற்றை விநாயகப் பெருமான் அடைந்தது போல், அனைத்து சிவசரணர்களையும் வணங்கிய பேற்றை தன்னை வணங்குவோர்க்கு நல்கும் பஸவபெருமானை வணங்குவோம்.

कश्चिदाचारसिद्धानामग्रणीः शिवयोगिनाम् ।
शिवयोगीति विख्यातः शिवज्ञानमहोदधिः ॥ १३॥
शिवभक्तिसुधासिन्धुजृम्भणामलचन्द्रिका ।
भारती यस्य विदधे प्रायः कुवलयोत्सवम् ॥ १४॥

சைவாசாரங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகும் சித்தர்களின் வமிசத்தில் சிவஞானக் கடலாகச் சிவயோகி என்று புகழ்பெற்ற ஒருவர் தோன்றினார்; சிவபக்தியாகிய அமிர்தத்தைப் பொழியும் சந்திரனைப் போல் அவருடைய சொற்கள் உலக மக்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்திவந்தன.

तस्य वंशे समुत्पन्नो मुक्तामणिरिवामलः ।
मुद्ददेवाभिधाचार्यो मूर्धन्यः शिवयोगिनाम् ॥ १५॥

அவருடைய வமிசத்தில் கடலில் முத்து தோன்றுவது போல் சிவயோகிகளுள் தலைசிறந்த முத்ததேவரென்பார் தோன்றினார்.

मुद्दानात् सर्वजन्तूनां प्रणतानां प्रबोधतः ।
मुद्ददेवेति विख्याता समाख्या यस्य विश्रुता॥ १६॥

தன்னை வணங்குவோரைப் பேரறிவாற்றலுடன் இணைப்பதால் அவர் முத்ததேவரெனப் புகழடைந்தார்.

तस्यासीन्नन्दनः शान्तः सिद्धनाथाभिधः शुचिः ।
शिवसिद्धान्तनिर्णेता शिवाचार्यः शिवात्मकः ॥ १७॥

அவருக்குச் சாந்தகுணங்கள் நிறைந்தவரும், களங்கமற்றவரும், சைவசித்தாந்த ஆசாரியருமான ஸித்தநாதரெனப் பெயருடைய ஒரு திருமகன் இருந்தார்.

वीरशैवशिखारत्नं विशिष्टाचारसम्पदम् ।
शिवज्ञानमहासिन्धुं यं प्रशंसन्ति देशिकाः ॥ १८॥

கற்றோர்கள் அவரை வீரசைவகுலதிலகமென்றும், மிக உயர்ந்த ஒழுக்கங்கள் நிறைந்தவரெனவும், சிவஞானக் கடலென்றும் புகழ்ந்தனர்.

यस्याचार्यकुलाज्जाता सतामाचारमातृका ।
शिवभक्तिः स्थिरा यस्मिन् जज्ञे विगतविप्लवा ॥ १९॥

அந்த ஆசாரிய குலத்திலிருந்து நல்லோர்களின் ஒழுக்கங்களும், உறுதியான சிவபக்தியும் தோன்றி எவ்விதக் குழப்பமுமின்றி விளங்கின.

तस्य वीरशिवाचार्यशिखारत्नस्य नन्दनः ।
अभवच्छिवयोगीति सिन्धोरिव सुधाकरः ॥ २०॥

பாற்கடலிலிருந்து சந்திரன் உதித்தது போல் அந்த வீரசைவகுலத்திலிருந்து சிவயோகி என்பார் தோன்றினர்.

चिदानन्दपराकाशशिवानुभवयोगतः ।
शिवयोगीति नामोक्तिर्यस्य याथार्थ्ययोगिनी॥ २१॥

சிதானந்த பராகாசமெனும் வெட்ட வெளியைக் கடந்து விளங்கும் சிவானுபவத்தை எப்போதும் அனுபவிப்பதால் அவருக்கு சிவயோகி என்னும் பெயர் நிலைத்து நின்றது.

நூல வரலாறு

ஓஙகுபுகழுச சிததரா மேசனென வொருகுரவ ஹுளன வஙேசேய
தாஙகுவாறற சைவசிகா மணமுததி தேவனவங றநயங
மாயை
நஙகுகுணக குஙறனைய சிததநா தபபெயரோ னகழுதத
வஙபால
வாஙகுதிரைக கடறகஙமதி போறசிவயோ கிபபெயரோங
வநது திததாங.

புகழ் பெற்ற சித்தராமேசனெனும் பெயர்கொண்ட குரவனுடைய திருமகன் சைவசிகாமணியான முத்திதேவன்; அவனுடைய மகன் குணக்குன்ருன சித்தநாதன்; அவனிடமிருந்து கடலில் சந்திரன் தோன்றியது போல் சிவயோகி வந்துதித்தான்.

शिवागमपरिज्ञानपरिपाकसुगन्धिना ।
यदीयकीर्तिपुष्पेण वासितं हरितां मुखम् ॥२२॥

அவருடைய சிவந்த முகமானது சிவாகமங்களைக் கற்று அந்தப் புகழ்மணம் வீசும் மலரால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது.

येन रक्षावती जाता शिवभक्तिः सनातनी ।
बुद्धादिप्रतिसिद्धान्तमहाध्वान्तांशुमालिना ॥ २३॥

சூரியன் [இருளிலிருந்து உலகைக் காப்பது போல்] பௌத்தம் முதலான புறச்சமயக் கொள்கைகளாகிய இருள்மலத்திலிருந்து அவரால் என்றுமழியாது தொன்றுதொட்டு வரும் சிவபக்தியானது பாதுகாக்கப்பட்டது.

स महावीरशैवानां धर्ममार्गप्रवर्तकः ।
शिवतत्त्वपरिज्ञानचन्द्रिकावृतचन्द्रमाः ॥ २४॥
आलोक्य शैवतन्त्राणि कामिकाद्यानि सादरम् ।
वातुलान्तानि शैवानि पुराणान्यखिलानि तु ॥ २५॥

வீரசைவ தருமத்தை நிலைநாட்ட எழுந்தவரும், சிவதத்துவங்கள் அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்த சந்திரனைப் போல் பிரகாசிப்பவருமான அந்த சிவயோகிகள் காமிகம் முதல் வாதுலம் ஈறான எல்லா சைவாகமங்களையும், சைவபுராணங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து,

சிவபததி யெனுமமுத மொடுவளஙகுலூ சிவஞானத திஙக ளனு
முவமிகக வரிய திருப பாறகடலாஞ சிவயோகி யுலக முயய
அவணுறற வுளததினொடு காமிகமே முதலாய வாக மஙக
ணவையுறற சிவபுரா ணஙகளெனப பட்டவெலலா நயநது
பாாததது

वेदमार्गाविरोधेन विशिष्टाचारसिद्धये ।
असन्मार्गनिरासाय प्रमोदाय विवेकिनाम् ॥ २६॥
सर्वस्वं वीरशैवानां सकलार्थप्रकाशनम् ।
अस्पृष्टमखिलैर्दोषैरादृतं शुद्धमानसैः ॥ २७॥
तेष्वागमेषु सर्वेषु पुराणेष्वखिलेषु च ।
पुरा देवेन कथितं देव्यै तन्नन्दनाय च ॥ २८॥

வேதநெறிக்கு விரோதமில்லாததும், வீரசைவக் கொள்கைகள் அனைத்தும் கொண்டதும், எவ்விதக் குற்றமுமற்றதும், மற்றவர்களால் கூறப்படாததும், முன்னொரு காலத்தில் சிவபெருமானால் தேவிக்கும் முருகப் பெருமானுக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டதுமான கருத்துக்களை அந்த சிவாகமங்கள் மற்றும் புராணங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து புறச்சமயக் கொள்கைகளை அழிப்பதற்கும், சன்மார்க்கம் நிலைபெறுவதற்காகவும்,

மறைநெறிகள் வழுவாம லயனெறிக டடுமாற மதிஞ ரெல்லா
மறிவமைதி பெறவர்ர சைவநெறி யனைத்துமொருங் கமைந்து
காண
நிறைவுதரு மாகமவே தங்கள்புரா ணங்கடொறு நெறுறி நாட்டத
திறைவனுமை யொடுமுருகற் கருளியதா யறிஞருள மிசைவ
தாகி.

வேதநெறியிலிருந்து வழுவாததும், புறநெறிகளை ஒடுக்குவதும், அறிஞர்கள் படித்து இன்புறுவதும், அனைத்து சைவநெறிகளும் ஒருசேர இருப்பதும், வேதம், ஆகமம், புராணம் ஆகியவை கூறும் எல்லா சைவநெறிகளும் நிரம்பியதும், சிவபெருமான் உமையம்மை, முருகப்பெருமான் ஆகியோர்க்கு அருளியதும், அறிஞர்களால் போற்றப்படுவதும்,

तत्सम्प्रदायसिद्धेन रेणुकेन महात्मना ।
गणेश्वरेण कथितमगस्त्याय पुनः क्षितौ ॥ २९॥
वीरशैवमहातन्त्रमेकोत्तरशतस्थलम् ।
अनुग्रहाय लोकानामभ्यधात् सुधियां वरः ॥ ३०॥

அச்சம்பிரதாயத்தில் வந்தவரும் சிவகணங்களுக்குத் தலைவராகிய விளங்கியவருமான ரேணுகரென்னும் பெரியோரால் முன்னர் அகத்தியருக்கு அருளப்பட்டதும், நூற்றியோரு ஸ்தலங்களைப் பற்றி விளக்குவதுமான அந்நூலை அந்த சிவயோகி என்பார் இயற்றினர்.

சங்கரசய பரதாய னாயவரே ணுகண்முனவர் தங்கட
கெல்லாய
புங்கவனா கியகலய முனக்குரைதத தாகியவண் பொருந்தி
யொண்ணு
தங்கடலை யடடவொரு நூறு தலய புணர்வர சைவ நூலை
யாங்குரைசெய தனனதனைத தமிழபபடுததி முறைபறழா
தியயப ஹுறறேன.

சிவபக்திச் செல்வம் நிறைந்த சிவயோகிகள் காமிகம் முதலான சிவாகமங்களேயும், மற்ற புராணங்களேயும் நன்கு ஆய்ந்து மறைகளின் பொருள்கள் இனிதே விளங்குவதும், இரேணுகர் அகத்திய முனிவர்க்கு முன்னர் அருளியதும், நூற்றியோரு தலங்களேப் பற்றி விளக்குவதுமான இந்நூலே நான் தமிழில் செய்கிறேன்.

सर्वेषां शैवतन्त्राणामुत्तरत्वान्निरुत्तरम् ।
नाम्ना प्रतीयते लोके यत्सिद्धान्तशिखामणिः ॥ ३१॥
अनुगतसकलार्थे शैवतन्त्रैः समस्तैः
प्रकटितशिवबोधाद्वैतभावप्रसादे ।
विदधतु मतिमस्मिन् वीरशैवा
विशिष्टाः पशुपतिमतसारे पण्डितश्लाघनीये ॥ ३२॥

எல்லா சைவதந்திரங்களுக்கும் மேலானதால் இந்நூல் ஸித்தாந்தசிகாமணி எனப் புகழ் பெற்றது.

கற்றவர்களால் போற்றத்தக்கதும், எல்லா சைவக்கருத்துக்களும் அடங்கியதும், சிவாத்துவிதானுபவத்தை நல்குவதும், சைவக்கருத்துக்களின் சாரமாக விளக்குவதுமான இந்நூலே சைவர்கள் அனேவரும் ஆதரிப்பார்களாக!

நூபெயர

முநதுமெச சைவதநதி ரஙகளுககுய வளஙகுதன முடியாய
வர
தநதிரமுத தரமாகித தனககுமே லிலாமையனா சாறு நாம
நநதுசித தாநதசிகா மணயாகுஞ சிவாததுவத ஞான
வாழவைப
பநதமறத தருமிதலகட டிகழவர சைவமனம பட்டு நிகுய.

சைவதந்திரங்களுள் சிறந்த வீரதந்திரத்தின் உத்தரபாகமாயும், சித்தாந்தசிகாமணி என்னும் பெயர் கொண்டு சிவாத்துவிதஞானத்தை வழங்கும் இந்நூலின்கண் வீரசைவர்களின் மனம் பொருந்தி விளங்கும்.

உலகிலைமலி புகழுபடைதத சிவயோகி தனதுபே ருணாரவா
னாலே
மலைவதற வருளாயவாச சிததாநத சிகாமணாயாலை மதிசெ
லுததிக
கலைமுழுது முணாநதவாமு னயாலைமொழியக கருதலொரு
கடுகு நாடடி
யலைகடலைக கடைநதுசுவை யமுதெடுபபக கருதலொடொப
பாகு மலைறே.

புகழ்பெற்ற சிவயோகியானவர் தனது பேருணர்விஞல் அருளிய இந்த சித்தாந்தசிகாமணி எனும் நூலே கற்றவர்கள் முன் உரைக்கப் புகும் நான் எனது சிற்றறிவை எண்ணி வெட்கமடைகிறேன்.

ஆககியோலைபெயா

தலாஙகுலவு மலயமமா கலயமுனாக கிரேணுகலைறலைல ணளாயா
லபநத
நலாஙகுலவு சிததாநத சிகாமணாயைத தமிழுககவாயா னலைகு
செயதா
னலாஙகுதமிழுக கடலையொரு நாவாயாற கடநதுலக
மிறைஞசா நிலைற
பொலாஙகழலெய பெருநதகையாகு சிவபபாரகா சையனெனுய
பொருவாலானே.

அகத்திய முனிவர்க்கு இரேணுகன் முன்னர் அருளிய சித்தாந்தசிகாமணி எனும் நூலேச் சிவப்பிரகாசையன் என்போன் தமிழ்ச் செய்யுள் வடிவத்தில் ஆக்கியுள்ளான்.

॥ इति श्रीसिद्धान्तशिखामणौ प्रथमपरिच्छेदः ॥

॥ द्वितीयपरिच्छेदः ॥

सच्चिदानन्दरूपाय सदसद्व्यक्तिहेतवे ।
नमः शिवाय साम्बाय सगणाय स्वयम्भुवे ॥

ஸச்சிதானந்த வடிவாயும், சத்து மற்றும் அசத்துப் பொருட்களின் தோற்றத்திற்கு ஏதுவாகவும் விளங்குபவரும், தானுகவே தோன்றியவரும், அம்பிகையுடன் கூடியிருப்பவருமான சிவபெருமானுக்கு எனது வணக்கங்கள்.

सदाशिवमुखाशेषतत्त्वमौक्तिकशुक्तिकाम् ।
वन्दे माहेश्वरीं शक्तिं महामायादिरूपिणीम् ॥ २॥

ஸதாசிவப்பெருமானுடைய முககமலத்திலிருந்து வெளிவரும் அனைத்துத் தத்துவங்களையும் கொண்ட முத்துச்சிப்பியாகத் திகழ்பவளும், பரமசிவனுடைய ஶக்தியாக விளங்குபவளும், மஹாமாயாவடிவமுடையவளுமான அம்பிகையை வணங்குகிறேன்.

अस्ति सच्चित्सुखाकारमलक्षणपदास्पदम् ।
निर्विकल्पं निराकारं निरस्ताशेषविप्लवम् ॥ ३॥
परिच्छेदकथाशून्यं प्रपञ्चातीतवैभवम् ।
प्रत्यक्षादिप्रमाणानामगोचरपदे स्थितम् ॥ ४॥
स्वप्रकाशं विराजन्तमनामयमनौपमम्।
सर्वज्ञं सर्वहं शान्तं सर्वशक्तिनिरङ्कुशम् ॥ ५॥
शिवरुद्रमहादेवभवादिपदसंज्ञितम् ।
अद्वितीयमनिर्देश्यं परंब्रह्म सनातनम् ॥ ६॥

ஸத், சித், ஆனந்த சொரூபமானதும், இலக்கணத்திற்கு அப்பாற்பட்டதும், மாற்றங்களற்றதும், உருவமற்றதும், எவ்வித சலனமும் இல்லாததும், வரையறையற்றதும், எல்லா உலகங்களையும் கடந்து நிற்பதும், பிரத்தியக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களால் அறியப்படாததும், சுயம்பிரகாசமானதும், குற்றமற்றதும், ஒப்பற்றதும், எல்லாவற்றையும் அறிந்ததும், அனைத்தையும் அழித்துத் தன்னுள் ஒடுக்குவதும்,

அமைதியானதும், அளவற்ற ஆற்றல் கொண்டதும், சிவன், ருத்திரன், மஹாதேவன், பவன் முதலான பற்பல பெயர்களைக் கொண்டதும், தன்னொப்பாரில்லாததும், இரண்டற்றதுமான பரபிரம்மம் அநாதிகாலமாய் விளங்கி வருகின்றது.

तत्र लीनमभूत् पूर्वं चेतनाचेतनं जगत् ।
स्वात्मलीनं जगत्कार्यं स्वप्रकाश्यं तदद्भुतम् ॥ ७॥
शिवाभिधं परंब्रह्म जगन्निर्मातुमिच्छया ।
स्वरूपमादधे किञ्चित् सुखास्फूर्तिविजृम्भितम् ॥ ८॥

உயிரற்ற பொருள்களையும், உயிர்களையும் கொண்ட இப்பிரபஞ்சமானது முன்னர் அங்கு ஒடுங்கியிருந்தது; தன்னுள் ஒடுங்கியிருந்த அந்த உலகங்களென்னும் காரியத்தைப் பிரகாசித்து வெளியில் தோற்றுவிக்கும் இச்சையினால் சிவமென்னும் அந்த பரப்பிரம்மமானது ஆனந்தம் மிளிரும் சொரூபத்தைக் கைக்கொண்டது.

இரேணுகர்காதை

பரபகுசோறுபததி

ஆதியாலநாதி கணமத தாருயாரக குலக மாகச
சேதந மயமா யொணறாகு சிததாநத சிவண றனாது
பேதமில சததியாலே பெறறதோர ரூபததி யெயதி
மாதொரு பாகனாகு மகேசனாய வயஙகா நிணறாண.

ஆதியில் உலகங்களையெல்லாம் கடந்த சிவபெருமான் தன்னை விட்டுப் பிரியாத சக்தியின் வாயிலாக அர்த்தநாரீசுவர வடிவம் தாங்கி நின்றான்.

निरस्तदोषसम्बन्धं निरुपाधिकमव्ययम् ।
दिव्यमप्राकृतं नित्यं नीलकण्ठं त्रिलोचनम् ॥ ९॥

चन्द्रार्धशेखरं शुद्धं शुद्धस्फटिकसन्निभम् ।
शुद्धमुक्ताफलाभासमुपास्यं गुणमूर्तिभिः ॥ १०॥
विशुद्धज्ञानकरणं विषयं सर्वयोगिनाम् ।
कोटिसूर्यप्रतीकाशं चन्द्रकोटिसमप्रभम् ॥ ११॥
अप्राकृतगुणाधारमनन्तमहिमास्पदम् ।

அந்த சொரூபம் எவ்வித களங்கமுமற்றதாயும், எல்லா நிலைகளையும் கடந்ததும், அழிவற்றதும், தெய்வீகமானதும், பிரகிருதிவிகாரங்களற்றதும், என்றுமழியாததும், நீலகண்டத்தையும், முக்கண்களையும் உடையதும், பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடியதும், சுத்த ஸ்படிகம் போல் மிளிர்வதும், சுத்தமான முத்தைப் போன்ற ஒளிபொருந்தியதும், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய பிரகிருதியின் குணங்களுக்கு ஆட்பட்ட மூர்த்திகளால் எப்போதும் வணங்கப்படுவதும், குற்றமற்ற உயர்ந்த ஞானத்தை வழங்குவதும், யோகிகளால் தியானிக்கப்படுவதும், கோடி சூரியன்களுக்கொப்பான ஒளிபொருந்தியதும், கோடி சந்திரர்களுக்கொப்பான குளிர்ச்சி உடையதும், பிரகிருதியின் குணங்களைக் கடந்ததும், அளவற்ற மஹிமை பொருந்தியதாயும் விளங்கியது.

तदीया परमा शक्तिः सच्चिदानन्दलक्षणा ॥ १२॥
समस्तलोकनिर्माणसमवायस्वरूपिणी ।
तदिच्छयाऽभवत् साक्षात्तत्स्वरूपानुसारिणी ॥ १३॥
जगत्सिसृक्षुः प्रथमं ब्रह्माणं सर्वदेहिनाम् ।
कर्तारं सर्वलोकानां विदधे विश्वनायकः ॥ १४॥

அதன் பரமசக்தியானது ஸச்சிதானந்த வடிவமாய் அனைத்து உலகங்களையும் சிருஷ்டி செய்யும் ஆற்றல் கொண்டதாய் அந்தப் பரப்பிரமத்தின் இச்சையால் அதைப் போன்ற சொரூபம் உடையதாய் விளங்கியது; உலகப் படைப்பில் இச்சைகொண்ட அந்த பிரம்மம் முதலில் அனைத்து உயிர்களையும் உலகங்களையும் உண்டாக்கும் திறன் கொண்டவரான பிரம்மாவைத் தோற்றுவித்தது.

சந்திர மௌலி யெம்மான் சகமெலாம் படைக்கு முன்னம்
வந்துற வாறைவ னாகு மலரயன் றன்னை நல்கி
யந்தமில் வாச்சை யெல்லா மருளின னருளினாலே
முந்துறு மயன் படைப்புத் தொழிலிடை முயற்சி பெற்றான்.

சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவபெருமான் பிரம்மாவை முதலில் தோற்றுவித்து அவருக்கு ஞானத்தை அளித்தான்; அதனுல் பிரம்மனும் படைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டான்.

तस्मै प्रथमपुत्राय शङ्करः शक्तिमान् विभुः ।
सर्वज्ञः सकला विद्याः सानुग्रहमुपादिशत् ॥ १५॥

தலைமகனை அப்பிரம்மாவுக்கு சக்திகள் அனைத்தும் பொருந்தியவரும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவரும், அனைத்தையும் அறிந்தவருமான சங்கரன் எல்லா வித்தைகளையும் உபதேசித்தார்.

समस्तलोकान्निर्मातुं समुद्यमपरोऽभवत्।
कृतोद्योगोऽपि निर्माणे जगतां शङ्कराज्ञया।
अज्ञातोपायसम्पत्तेरभवन्माययावृतः ॥ १६॥

எல்லா உலகங்களையும் படைப்பதற்கான பெருமுயற்சியை சிவபிரானின் ஆணையால் பிரம்மா மேற்கொண்டார். இருந்தும் அவருக்கு அதன் உபாயம் தெரியவில்லை.

विधातुमखिलान् लोकानुपायं प्राप्तुमिच्छया ।
पुनस्तं प्रार्थयामास देवदेवं त्रियम्बकम् ॥ १७॥

உலகங்களனைத்தையும் படைக்கும் விருப்பமுடன் பிரம்மா திரியம்பகனை சிவபிரானை மீண்டும் பிரார்த்தித்தார்.

சங்கரனாணை கொண்டு சகம்புர் தொழிலிற் புக்க
பங்கயன் மாயை மாலிற் பட்டுளக் குறுமு பாய
மங்குண்ர் கிலனாய மண்டு மரவணிப் பெருமான் பாதச்
செங்கமலங்கள் போற்றி நின்றிது செப்ப லுற்றான்.

படைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பிரம்மா மாயையால் மயங்கி சிருஷ்டி செய்யும் உபாயத்தை அறியாதவனாய் சிவபெருமானை வணங்கி இவ்வாறு கூறினான்.

नमस्ते देवदेवेश नमस्ते करुणाकर ।
अस्मदादिजगत्सर्वनिर्माणनविधिक्षम ॥ १८॥
उपायं वद मे शम्भो जगत्स्रष्टः! जगत्पते ।
सर्वज्ञः सर्वशक्तिस्त्वं सर्वकर्ता सनातनः ॥ १९॥

தேவதேவரும், கருணைக்கடலும், உலகங்களைப் படைப்பவரும், உலகநாயகரும், எல்லா வல்லமையும் பொருந்தியவரும், அனைத்தையும் அறிந்தவருமான சம்புவிற்கு எனது வணக்கங்கள். உலகங்களைப் படைப்பதற்கான உபாயத்தை எனக்கு அருள வேண்டுகிறேன்.

தேவர்க டலைவ முக்கட் செல்வயான் முதலா யுள்ள
யாவையு மாக்க வல்ல வாறைவ முற் றுணர்ந்த மேலோ
யோவரு மயலான் மாழ்கி யுணர்ந்திலேன் றமிய னேற்கு
முவ்வுல கினையு மாக்கு முபாயந் மொழிதி யென்றான்.

தேவர்கள் தலைவனே! எனக்கு சிருஷ்டி உபாயத்தை அருளிச் செய்வாயாக என வேண்டினான்.

इति सम्प्रार्थितः शम्भुर्ब्रह्मणा विश्वनायकः ।
उपायमवदत् तस्मै लोकसृष्टिप्रवर्तनम् ॥२०॥

இவ்வாறு பிரம்மாவினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட சிவபெருமான் மீண்டும் அவருக்கு உலகப் படைப்பிற்கான உபாயங்களை அருளினார்.

उपायमीश्वरेणोक्तं लब्ध्वाऽपि चतुराननः ।
न समर्थोऽभवत् कर्तुं नानारूपमिदं जगत् ॥ २१॥
पुनस्तं प्रार्थयामास ब्रह्मा विह्वलमानसः ।

ஈசுவரன் அருளிய உபாயத்தைப் பெற்றும் நான்முகக் கடவுள் பல்வகைப்பட்ட இவ்வுலகத்தைப் படைக்க இயலாமலிருந்தார். எனவே மீண்டும் சிவபிரானை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தார்.

நா௵ முகனதனைக கூற நனையவாழு கொ௵றைவேணாக
கூ௵முக மதியணாநத கொழுயபவ ளககு௵ ற௵னா௵
றா௵முக மலரநது ரைததா௵ சகயபுர வகையு ரைததுந
தே௵முக மலர௵ மேலோ௵ றெரநதில௵ றியாஙகிச
சொலவா௵.

சிவபெருமானும் அவ்வாறே பிரம்மனுக்கு சிருஷ்டியின் உபாயத்தைக் கூறினுர்; இருந்தும் பிரம்மன் அதை அறியாதவனுய் மீண்டும் கூறினுன்:

देवदेव महादेव जगत्प्रथमकारण ॥ २२॥
नमस्ते सच्चिदानन्द स्वेच्छाविग्रहराजित।
भव शर्व महेशान सर्वकारणकारण॥ २३॥
भवदुक्तो ह्युपायो मे न किञ्चिज्ज्ञायतेऽधुना।
सृष्टिं विधेहि भगवन् प्रथमं परमेश्वर ।
ज्ञातोपायस्ततः कुर्यां जगत्सृष्टिमुमापते ॥ २४॥

தேவதேவனே! மஹாதேவனே! உலகங்களுக்கெல்லாம் முதற்காரணனே! ஸச்சிதானந்த வடிவரே! உமாபதியே! நீங்கள் உரைத்த உபாயங்கள் எதுவும் எனக்கு விளங்கவில்லே. நீங்களே முதலில் உலகசிருஷ்டியைத் தொடங்குங்கள்; அதிலிருந்து உபாயத்தைக் கற்று நான் அதைத் தொடர்வேன் என்ருர்.

உலககா ரணபப டைபப ஞுபாயந யருள னாலே
பலமுறை யுரைதது நெஞுசிற பட்டதிள றமல நமுள
மலரதலை யுலக மாககிள மறறது கணடு தேறி
யாலகுற வடிய னேளப னயறறுவ லெளறு சொளனாள.

தேவரீர் பலமுறை கூறியும் என்ருல் அறிய இயலவில்லே;
தாங்களே உலகங்களேப் படைத்துக் காட்டிருல் யானும்
அதைக் கற்று சிருஷ்டித் தொழிலேச் செய்வேன் என்ருன்.

इत्येवं प्रार्थितः शम्भुर्ब्रह्मणा विश्वयोनिना ।
ससर्जात्मसमप्रख्यान् सर्वगान् सर्वशक्तिकान् ॥ २५॥
प्रबोधपरमानन्दपरिवाहितमानसान् ।
प्रमथान् विश्वनिर्माणप्रलयापादनक्षमान् ॥ २६॥

இவ்வாறு பிரம்மருல் பிரார்த்திக்கப்பட்ட சிவபெருமான்
தன்னேயொத்த ஆற்றல் கொண்டவர்களும் அனேத்து வல்லமை
உடையவர்களும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவர்களும் உயர்ந்த
ஞானமும் ஆனந்தமும் உடையவர்களும் உலகங்களேப்
படைத்து பின்னர் அழிக்கும் வல்லமை கொண்டவர்களுமான
பூதகணங்களே முதலில் தோற்றுவித்தார்.

ஈசுவரசிருஷடி

வாதியாது புகளறு நிறப மிளனவாா சடையாற கீறறு
மதிபுனை கடவு டளபோல வளரொள வடிவ ராகி
முதிரறி வுடைய ராகி முழுதையு மளாதத ழிககு
மதிசய நிலைய டைநத கணஙகளை யளாததாள முளனா.

சிவபெருமானும், அவ்வாறே தன்னேப் போன்ற உருவமும்,
உலகங்களேப் படைத்து அழிக்கும் வல்லமை கொண்ட
சிவகணங்களே முதலில் படைத்தார்.

तेषु प्रमथवर्गेषु सृष्टेषु परमात्मना ।
रेणुको दारुकश्चेति द्वावभूतां शिवप्रियौ ॥ २७॥

सर्वविद्याविशेषज्ञौ सर्वकार्यविचक्षणौ ।
मायामलविनिर्मुक्तौ महिमातिशयोज्वलौ ॥ २८॥

சிவபிரானுல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அப்பூதகணங்ளுள் ரேணுகர் தாருகர் என்னும் இருவர் சிவபெருமானிடம் மிக்க அன்பு பூண்டவர்களாயும் எல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களாயும் எல்லாவற்றையும் செய்யும் ஆற்றல் உடையவர்களாயும் மாயை முதலான மலங்களற்றவர்களாயும் தங்களுடைய மஹிமையால் பிரகாசிப்பவர்களாயும்,

சாµµµµங கணாங்க டயமு ளாரேணுக தாரு கபபே
ரேµµள ரருவ ரெங்க ளசணுக கினய ரமானோ
ராµறலை யாவ ராணு மறைநதிடµ கµயµ மாயை
மாµறிடுய வலியµ வாசசை யாவையுய வலல ரயமா.

அக்கணங்களுள், இரேணுகர், தாருகர் என்னும் இருவர் சிவபெருமானிடம் மிக்க அன்பு பூண்டவர்கள்; அவர்களுடைய வலிமையை எவரும் அறிந்திலர்.

आत्मानन्दपरिस्फूर्तिरसास्वादनलम्पटौ ।
शिवतत्त्वपरिज्ञानतिरस्कृतभवामयौ ॥ २९॥
नानापथमहाशैवतन्त्रनिर्वाहतत्परौ ।
वेदान्तसारसर्वस्वविवेचनविचक्षणौ ॥ ३०॥
नित्यसिद्धौ निरातङ्कौ निरङ्कुशपराक्रमौ ।

தங்களது ஆத்மானந்தத்தையே ரஸிப்பவர்களாயும், சிவதத்துவத்தை உணர்ந்ததால் சம்சாரக் கடலில் வீழாதவர்களாயும், பல்வகைப்பட்ட சைவதந்திரங்களை அறிந்தவர்களாயும், வேதாந்தத்தின் சாரத்தை நன்கு ஆய்ந்தவர்களாயும் எல்லாவகைச் சித்திகளையும் பெற்றவர்களாயும், எதிரிகளற்ற பராக்கிரமம் வாய்ந்தவர்களாயும்

தௌாதரு முளததµ மாறாச சிவாநநத வமுத முணாடு
களாதரு நலததµ கலவாக கடலகரை கணாடோµ ஞான

வொளயனர வேத சார முணரநதவ ரகநதை யபலோர
வளவுற வடய மைநது மெளதென வெளற வர..

அவர்கள் தெளிந்த மனத்தையுடையவர்; சிவானந்த அமுதை எப்போதும் பருகுபவர்; கல்வியில் கரை கண்டு, வேதசாரத்தை உணர்ந்தவர். புலன்களை வென்றவர்.

तादृशौ तौ महाभागौ सम्वीक्ष्य परमेश्वरः ॥ ३१॥
समर्थौ सर्वकार्येषु विश्वासपरमाश्रितौ ।
अन्तःपुरद्वारपालौ निर्ममे नियतौ विभुः ॥ ३२॥

அனைத்தையும் ஆற்றும் திறன் கொண்டவர்களாயும் தனது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரர்களாயும் திகழும் அவ்விருவர்களையும் சிவபெருமான் தனது அந்தப்புரக் காவலர்களாய் நியமித்தார்.

गणेश्वरौ रेणुकदारुकावुभौ विश्वासभूतौ नवचन्द्रमौलेः ।
अन्तःपुरद्वारगतौ सदा तौ वितेनतुर्विश्वपतेस्तु सेवाम् ॥ ३३ ॥

அவ்வாறு சிவபெருமானின் அந்தப்புரக்காவலர்களாய் நியமிக்கப்பட்ட ரேணுகரும் தாருகரும் பெருமானின் நம்பிக்கைகுப் பாத்திரர்களாய் உலகநாயகனின் சேவையைச் செவ்வனே செய்து வந்தனர்.

அனையவர தயமை நோககி யாலயத துளள லஙகுய
புனைமண வாயல காபபு புரசடைக கடவு ணபக
வனதென வவரு மேறறவ வேவலிற சிறநதோ ராகித
தனவழி நுதலி மைககுரு சஙகரன பாலி ருநதார.

சிவபெருமான் அவர்களுக்கு தனது உறைவிடத்தின் வாயிற்காப்புப் பணியை வழங்கினர்; அவர்களும் அவ்வேலையைச் செவ்வனே செய்து கொண்டு சிவபெருமான்பால் இருந்து வந்தனர்.

॥ इति श्रीसिद्धान्तशिखामणौ रेणुकदारुकावतरणं नाम द्वितीयपरिच्छेदः ॥

॥ तृतीयः परिच्छेदः ॥

कदाचिदथ कैलासे कलधौतशिलामये ।
गन्धर्ववामनयनाक्रीडामौक्तिकदर्पणे ॥ १॥
मन्दारबकुलाशोकमाकन्दप्रायभूरुहे ।
मल्लीमरन्दनिष्यन्दपानपीनमधुव्रते ॥ २॥
कुङ्कुमस्तबकामोदकूलङ्कषहरिन्मुखे ।
कलकण्ठकुलालापकन्दलद्रागबन्धुरे ॥ ३॥
किन्नरीगीतमाधुर्यपरिवाहितगह्वरे ।
सानन्दवरयोगीन्द्रवृन्दालङ्कृतकन्दरे ॥ ४॥
हेमारविन्दकलिकासुगन्धिरसमानसे ।
शातकुम्भमयस्तम्भशतोत्तुङ्गविराजिते ॥ ५॥
माणिक्यदीपकलिकामरीचिद्योतितान्तरे ।
द्वारतोरणसंरूढशङ्खपद्मनिधिद्वये ॥ ६॥
मुक्तातारकितोदारवितानाम्बरमण्डिते ।
स्पर्शलक्षितवैडूर्यमयभित्तिपरम्परे ॥ ७॥
सञ्चरत्प्रमथश्रेणीपदवाचालनूपुरे ।
प्रवालवलभीशृङ्गशृङ्गारमणिमण्डपे ॥ ८॥
वन्दारुदेवमुकुटमन्दाररसवासितम् ।
रत्नसिंहासनं दिव्यमध्यस्तं परमेश्वरम् ॥ ९॥

ஒரு சமயம் கந்தருவ கன்னிகையரின் கேளிக்கை நிமித்தம் பற்பல முத்து மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மந்தாரம், மகிழம், மாகந்தம், அசோகம், முதலிய மரங்களால் சூழப்பட்டதும், மல்லிகை முதலான மலர்களின் தேனை அருந்தும் வண்டுகள் நிறைந்ததும் குங்குமப்பூக்கொடிகளிலிருந்து வெளிப்படும் நறுமணம் நிறைந்ததும் கின்னர கன்னிகைகளின் இனிய கானங்களால் நிறைந்த பொந்துகளையுடையதும் ஆத்மானந்தத்தையே அனுபவிக்கும் யோகிகளால் சூழப்பட்ட சிகரங்களைக் கொண்டதும் தங்கத்தாமரைமலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்

பொன்னாலான நூற்றுக்கணக்கான தூண்கள் கொண்டதும் மாணிக்கதீபங்களின் ஒளியால் பிரகாசிப்பதும் சங்கநிதி பதுமநிதி எனுமிரண்டையும் நுழைவாயில் தோரணமாய்க் கொண்டதும் கணக்கற்ற முத்துவிதானங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைடூரியமயமான சுவர்களைக் கொண்டதும் பூதகணங்கள் அங்குமிங்கும் செல்வதால் உண்டாகும் நூபுர ஓசையையுடையதும் பவளமயமான மண்டபங்களைக் கொண்டதுமான கைலாயமலையில் கணக்கற்ற தேவகணங்கள் தனது திருவடிகளை வணங்குவதால் அவர்களின் கிரீடமாணிக்கக் கற்களால் ஒளிவீசுவதுமான திருவடிகளையுடையவருமான பரமேசுவரன் பொன்மயமான பலகையின் மேல் இரத்தின சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தார்.

கயிலைச் சிறப்பு

வேத னிந்திரன் செங்கண்மால் புன்புகழ் மேவ்
யோதி மங்கள் றுவணனா யவர்தமை யுயர்த்த
வாதி யம்பிகை நாயகன் பெரும்புக ழுவனைக்
காதல் கொண்டுதாங் குழறது போன்றது கயிலை.

கயிலையில் பிரமன், இந்திரன், திருமால் முதலான தேவர்கள் சிவபெருமானைப் போற்றி துதி பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

தெள்ளு சோதியங் கயிலைமால் வரையினுற் சிறிது
வெள்ளி தான் கொடு திசைமுகக் கம்மியன் வரகா
லள்ளி வானருள் விழுங்குவா னமைத்ததொன் றன்றோ
வெள்ளு றாமதி யென்பதிவ் வுலகங்க ளெல்லாம்.

பிரமன் எனும் சிற்பி கயிலையிலிருந்து சிறிது வெள்ளியை எடுத்து உலக இருளை விழுங்குவதற்காகச் செய்யப்பட்டதோ என நினைக்கும்படி சந்திரன் விளங்குகிறது.

சபாமண்டபச் சிறப்பு

அன்ன மாகயி லாயமோ ரருமறை யாகச்
சொன்ன மாமொழி யாகுமோர் செய்யபொன்னா லியன்ற
தன்னை நேர்மணி மண்டபத் தரியணை தன்னில்
முன்ன மோர்பக லுமையொடு முதல்வனவ் விருந்தான்.

வேதமே ஓர் மலை போன்ற உருவெடுத்தது போல் தோன்றும்
அக்கயிலை மலையில் அழகான மணிமண்டபத்துள்
சிவபெருமான் உமையம்மையுடன் வீற்றிருந்தார்.

तमास्थानगतं देवं सर्वलोकमहेश्वरम् ।
त्र्य्यन्तकमलारण्यविहारकलहंसकम् ॥ १०॥

ஆஸ்தான மண்டபத்திலே அவ்வாறு வீற்றிருப்பவரும்,
வேதாந்தத்தின் உட்பொருள் எனும் தாமரைக்காட்டினுள் திரியும்
அன்னப்பறவையைப் போன்றவரும்,

उदारगुणमोंकारशुक्तिकापुटमौक्तिकम् ।
सर्वमङ्गलसौभाग्यसमुदायनिकेतनम् ॥ ११॥

உயர்ந்த குணங்களனைத்தும் நிறைந்தவரும் ஓங்காரமெனும்
முத்துச்சிப்பியினுள் விளங்கும் முத்தைப் போன்றவரும்,
அனைத்து மங்கலங்களும் நிறைந்தவரும்,

संसारविषमूर्च्छालुजीवसञ्जीवनौषधम् ।
नित्यप्रकाशनैर्मल्यकैवल्यसुरपादपम् ॥ १२॥

சம்சாரமென்னும் கொடிய விஷத்தால் மூர்ச்சையான
ஜீவன்களுக்கு சஞ்ஜீவனி எனும் அமுதம் போன்றவரும்,
நித்தியப்பிரகாசமான ஒளியினுல் விளங்கும் முக்தியெனும்
கற்பகமரம் போல்வரும்,

अनन्तपरमानन्दमकरन्दमधुव्रतम् ।
आत्मशक्तिलतापुष्यत्त्रिलोकीपुष्पकोरकम् ॥ १३॥

எல்லையற்ற பரமானந்தமெனும் தேனைப் பருகும் வண்டு போன்றவரும், தனது சக்தியெனும் கொடியில் தோன்றிய மூவுலகெனும் பூக்களைக் கொண்டவரும்,

ब्रह्माण्डकुण्डिकाषण्डपिण्डीकरणपण्डितम् ।
समस्तदेवताचक्रचक्रवर्तिपदे स्थितम् ॥ १४॥

இப்பிரம்மாண்டமெனும் கலயத்தில் அனைத்தையும் அடக்கும் வல்லமையுடையவரும், எல்லா தேவர்களுக்கும் மேலான உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவரும்,

चन्द्रबिम्बायुतच्छायादायादद्युतिविग्रहम् ।
माणिक्यमुकुटज्योतिर्मञ्जरीपिञ्जराम्बरम् ॥ १५॥

எண்ணற்ற சந்திரர்களின் ஒளியையொத்த திருமேனி கொண்டவரும், தனது மாணிக்கமகுடத்தின் ஒளியால் நிறைந்த அனைத்து திக்குகளையுடையவரும்

चूडालं सोमकलया सुकुमारबिसाभया ।
कल्याणपुष्पकलिकाकर्णपूरमनोहरम् ॥ १६॥

மிருதுவான நூல்போன்ற சந்திரகலையைத் தலையில் தரித்தவரும், கல்யாணபுஷ்பத்தைத் தன் காதில் ஆபரணமாகச் சூடியவரும்

मुक्तावलयसम्बद्धमुण्डमालाविराजितम् ।
पर्याप्तचन्द्रसौन्दर्यपरिपन्थिमुखश्रियम् ॥ १७॥

முத்துமாலையையும் முண்டமாலையையும் அணிந்தவரும் சந்திரனைப் பழிக்கும் அழகான முகம் கொண்டவரும்

प्रातः संफुल्लकमलपरियायत्रिलोचनम् ।
मन्दस्मितमितालापमधुराधरपल्लवम् ॥ १८॥

காலையில் அலர்ந்த தாமரையையொத்த முக்கண்களையுடையவரும் புன்சிரிப்புடன் கூடிய அளவான பேச்சைக் கொண்டவரும்,

गण्डमण्डलपर्यन्तक्रीडन्मकरकुण्डलम् ।
कालिम्ना कालकूटस्य कण्ठनाले कलङ्कितम् ॥ १९॥

கன்னம் வரையில் நீண்டு ஒளிவீசும் மகரகுண்டலங்களை அணிந்தவரும் கழுத்தில் காலகூடமெனும் கொடிய விஷத்தால் கருமை நிறமுடையவரும்,

मणिकङ्कणकेयूरमरीचिकरपल्लवैः ।
चतुर्भिः संविराजन्तं बाहुमन्दारशाखिभिः ॥ २०॥

கங்கணம், கேயூரம் முதலான அணிகள் பூண்ட தனது நான்கு புஜங்களெனும் மந்தாரமரத்தின் தளிர் போன்றிலங்கும் விரல்களையுடையவரும்,

गौरीपयोधराश्लेषकृतार्थभुजमध्यमम् ।
सुवर्णब्रह्मसूत्राङ्कं सूक्ष्मकौशेयवाससम् ॥ २१॥

கௌரியின் திருமுலைகளைத் தழுவி ஆனந்தமடையும் புஜங்களைக் கொண்டவரும் தங்கமுப்புரிநூல் அணிந்தவரும், மெல்லிய பட்டாடை அணிந்தவரும்,

नाभिस्थानावलम्बिन्या नवमौक्तिकमालया ।
गङ्गयेव कृताश्लेषं मौलिभागावतीर्णया ॥ २२ ॥

தனது தலையில் வந்திறங்கியவளும் நாபிஸ்தானம் வரையில் திகழும் வெண்முத்துமாலை போன்று விளங்குபவளுமான கங்கையைத் தழுவியவரும்,

पदेन मणिमञ्जीरप्रभापल्लवितश्रिया ।
चन्द्रवत्स्फाटिकं पीठं समावृत्य स्थितं पुरः ॥ २३॥

ஸ்படிகமயமான பீடத்தின் மேல் மணிநூபுரங்களின் ஒளியால் மிளிரும் அழகிய திருவடித்தாமரைகளை வைத்தவரும்

वामपार्श्वनिवासिन्या मङ्गलप्रियवेषया ।
समस्तलोकनिर्माणसमवायस्वरूपया ॥ २४॥

தனது திருமேனியினிடப்பாகத்தில் விளங்குபவளும் மங்கலமே வடிவானவளும், அனைத்துலகங்களையும் சிருஷ்டிக்கும் சக்தியோடு கூடியவளும்,

इच्छाज्ञानक्रियारूपबहुशक्तिविलासया ।
विद्यातत्त्वप्रकाशिन्या विनाभावविहीनया ॥ २५॥

இச்சை, ஞானம், கிரியை முதலான கணக்கற்ற சக்திகளை உடையவளும் வித்தியாதத்துவத்தில் பிரகாசிப்பவளும் எப்போதும் சிவபிரானை விட்டு அகலாதவளும்,

संसारविषकान्तारदाहदावाग्निलेखया ।
धम्मिल्लमल्लिकामोदझङ्कुर्वद्भृङ्गमालया ॥ २६॥

சம்சாரமெனும் கொடிய விஷமரக் காட்டை அழிக்கும் பெருந்தீ போல் விளங்குவதும் [தான் சூடியிருக்கும்] மல்லிகை முதலான மலர்மாலைகளின் தேனைப் பருகும் வண்டுக் கூட்டங்களையே மாலைபோல் அணிந்திருப்பவளும்

सम्पूर्णचन्द्रसौभाग्यसंवादिमुखपद्मया ।
नासामौक्तिकलावण्यनाशीरस्मितशोभया ॥ २७॥

முழுநிலவின் அழகையொத்த திருமுகத்தையும், மூக்கில் அணிந்திருக்கும் முத்தினால் மேலும் அழகான மூக்கினையும் உடையவளும்

मणिताटङ्करङ्गान्तर्वलितापाङ्गलीलया ।
नेत्रद्वितयसौन्दर्यनिन्दितेन्दीवरत्विषा ॥ २८॥

மணிகள் நிறைந்த காதணிகளின் ஒளியினூடே மிளிரும் திருக்கண்ணோக்கையுடையவளும் தாமரையின் அழகைப் பழிக்கும் இருகண்களைக் கொண்டவளும்,

कुसुमायुधकोदण्डकुटिलभ्रूविलासया ।
बन्धूककुसुमच्छायाबन्धुभूताऽधरश्रिया ॥ २९॥

மன்மதனின் கரும்புவில்லைப் போன்ற புருவங்களையும், செம்பருத்திப் பூவையொத்த சிவந்த உதடுகளையும் உடையவளும்

कण्ठनालजितानङ्गकम्बुबिब्बोकसम्पदा ।
बाहुद्वितयसौभाग्यवञ्चितोत्पलमालया ॥ ३०॥

வெண்சங்கின் அழகைப் பழிக்கும் கழுத்தினையும் நீலோத்பலமலர்மாலையின் அழகைப் பழிக்கும் மெல்லிய அழகிய புஜங்களையும் கொண்டவளும்

स्थिरयौवनलावण्यशृङ्गारितशरीरया ।
अत्यन्तकठिनोत्तुङ्गपीवरस्तनभारया ॥ ३१॥

யௌவனத்தின் முழுஅழகையும் பிரதிபலிக்கும் திருமேனியும் உருண்டு திரண்ட கடினமான திருமுலைகளையும் கொண்டவளும்

मृणालवल्लरीतन्तुबन्धुभूतावलग्नया ।
शृङ्गारतटिनीतुङ्गपुलिनश्रोणिभारया ॥ ३२॥

தாமரைத் தண்டினுள் இருக்கும் மிக மெல்லிய இழைகளையொத்த கேசங்களையும் சிருங்காரரசத்தை அதிகரிக்கும் அழகிய இடுப்பையும் கொண்டவளும்

कुसुम्भकुसुमच्छायाकोमलाम्बरशोभया ।
शृङ्गारोद्यानसंरम्भरम्भास्तम्भोरुकाण्डया ॥ ३३॥

செம்பருத்தியின் நிறத்தையொத்த சிவந்த மெல்லிய ஆடையை அணிந்தவளும் சிருங்காரரசம் மிளிரும் அழகான வாழைத்தண்டையொத்த தொடைகளைக் கொண்டவளும்

चूतप्रवालसुषमासुकुमारपदाब्जया ।
स्थिरमङ्गलशृङ्गारभूषणालङ्कृताङ्गया ॥ ३४॥

மாந்தளிர் பவழம் முதலானவை போன்ற மிக மிருதுவான திருப்பாதங்களையுடையவளும் அழகை அதிகரிக்கும் பற்பல அணிகலன்களை அணிந்தவளும்

हारनूपुरकेयूरचमत्कृतशरीरया ।
चक्षुरानन्दलतया सौभाग्यकुलविद्यया ॥ ३५॥
उमया सममासीनं लोकजालकुटुम्बया ।

மணிமாலைகள் முதலான ஆபரணங்கங்களை அணிந்தவளும் காண்பதற்கு அழகான தோற்றம் கொண்டவளும் மங்களகரமான அனைத்து வித்தைகளையும் கொண்டவளும் உலகத்தையே தனது குடும்பமாகக் கருதுபவளுமான உமையம்மையுடன் வீற்றிருந்தார்.

अपूर्वरूपमभजन् परिवाराः समन्ततः ॥ ३६॥

அங்கிருந்த பரிவாரங்கள் புதுவிதமான தோற்றங்களைக் கொண்டிருந்தனர்.

पुण्डरीकाकृतिं स्वच्छं पूर्णचन्द्रसहोदरम् ।
दधौ तस्य महालक्ष्मीः सितमातपवारणम् ॥ ३७॥

முழுநிலவையொத்ததும் தாமரைமலர் போன்ற அமைப்புடையதும் ஒளிபொருந்தியதுமான வெண்கொற்றக் குடையை சிவபிரானுக்கு மஹாலக்ஷ்மி தாங்கினாள்.

तन्त्रीझङ्कारशालिन्या सङ्गीतामृतविद्यया ।
उपतस्थे महादेवमुपान्ते च सरस्वती ॥ ३८॥

சங்கீத அமுதைப் பொழியும் இனிமையான வீணையுடன் ஸரஸ்வதியானவள் மஹாதேவரருகில் இசைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

झणत्कङ्कणजातेन हस्तेनोपनिषद्वधूः ।
ओंकारतालवृन्तेन वीजयामास शङ्करम् ॥ ३९॥

உபநிஷத் எனும் அழகிய மங்கை கைத்தாளம் கொண்டு ஓங்காரநாதம் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

चलच्चामरिकाहस्ता झङ्कुर्वन्मणिकङ्कणाः ।
आसेवन्त तमीशानमभितो दिव्यकन्यकाः ॥ ४०॥

பற்பல தேவநங்கையர்கள் தங்களது மணிகங்கணங்கள் அணிந்த கைகளால் சாமரம் வீசிக்கொண்டிருந்தனர்.

चामराणां विलोलानां मध्ये तन्मुखमण्डलम् ।
रराज राजहंसानां भ्रमतामिव पङ्कजम् ॥ ४१॥

அங்கு வீசும் சாமரங்களுக்கிடையில் சிவபெருமானுடைய திருமுகம் ராஜஹம்ஸம் எனும் அன்னப்பறவைகள் மத்தியில் ஒளிவீசித் திகழும் தாமரை போல் பிரகாசித்தது.

मन्त्रेण तमसेवन्त वेदाः साङ्गविभूतयः ।
भक्त्या चूडामणिं कान्तं वहन्त इव मौलिभिः ॥ ४२॥

வேதங்கள் தங்களது ஆறு அங்கங்களுடன் திருமுடிகளில் சூடாமணியைத் தரித்தது போல் அங்கு சேவை செய்தன.

तदीयायुधधारिण्यस्तत्समानविभूषणाः ।
अङ्गभूताः स्त्रियः काश्चिदासेवन्त तमीश्वरम् ॥ ४३॥

சிவபெருமானது ஆயுதங்கள் அவ்வவ்வாயுதங்களையொத்த திருமேனிகளுடன் பெருமானை சேவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

आप्ताधिकारिणः केचिदनन्तप्रमुखा अपि ।
अष्टौ विद्येश्वरा देवमभजन्त समन्ततः ॥४४॥

அனந்தன் முதலான வித்தியேசுவரர்கள் தங்களது அதிகாரங்களைப் பெற்று சேவித்து வந்தனர்.

ततो नन्दी महाकालश्चण्डो भृङ्गिरिटिस्ततः ।
घण्टाकर्णः पुष्पदन्तः कपाली वीरभद्रकः ॥ ४५॥
एवमाद्या महाभागा महाबलपराक्रमाः ।
निरङ्कुशमहासत्त्वा भेजिरे तं महेश्वरम् ॥ ४६॥

நந்தி, மஹாகாலர், சண்டர், பிருங்கிரிடி, கண்டாகர்ணர், புஷ்பதந்தர், கபாலி, வீரபத்திரர் போன்ற சக்திவாய்ந்தவர்களும் மிக உயர்ந்தவர்களும் தடையற்ற ஆற்றல் கொண்டவர்களும் மஹேசுவரனை வணங்கி நின்றனர்.

अणिमादिकमैश्वर्यं येषां सिद्धेरपोहनम् ।
ब्रह्मादयः सुरा येषामाज्ञालङ्घनभीरवः ॥ ४७॥
मोक्षलक्ष्मीपरिष्वङ्गमुदिता येऽन्तरात्मना ।
येषामीषत्करं विश्वसर्गसंहारकल्पनम् ॥ ४८॥
ज्ञानशक्तिः परा येषां सर्ववस्तुप्रकाशिनी ।
आनन्दकणिका येषां हरिब्रह्मादिसम्पदः ॥ ४९॥
आकाङ्क्षन्ते पदं येषां योगिनो योगतत्पराः ।
काङ्क्षणीयफलो येषां सङ्कल्पः कल्पपादपः ॥ ५०॥
कर्मकालादिकार्पण्यचिन्ता येषां न विद्यते ।
येषां विक्रमसन्नाहा मृत्योरपि च मृत्यवः ॥ ५१॥
ते सारूप्यपदं प्राप्ताः प्रमथा भेजिरे शिवम् ॥

அணிமா முதலான சித்திகள் எவர்களுடைய சித்திகளுக்கு முன் நிலையற்றவையோ, பிரம்மா முதலான தேவர்கள் எவர்களுடைய ஆணையை மீற அஞ்சுகின்றனரோ, எவர்களுடைய ஆன்மாக்கள் மோக்ஷமெனும் எல்லையற்ற செல்வத்தால் தழுவப்பட்டுள்ளனவோ, எவர்களுக்கு

உலகங்களைப் படைத்தல் போன்ற செயல்கள் ஒரு மிகச் சிறிய செயலோ, அனைத்தையும் பிரகாசிக்கும் ஞானசக்தியானது எவர்களுக்கு வாய்க்கப்பட்டதோ, ஹரி, பிரம்மா போன்ற பெருந் தேவர்களின் செல்வங்கள் கூட எவர்களுக்கு மிகச் சிறிய ஆனந்தமோ, எவர்களுடைய நிலையை யோகிகள் அடைவதற்குத் தவம் புரிகின்றனரோ, எவர்களுடைய மனதில் தோன்றும் மிகச் சிறிய இச்சைகளையும் கற்பகமரம் பூர்த்திசெய்கின்றதோ, காலம், கருமம் போன்ற சம்சாரமலங்கள் எவர்களுக்கு இல்லையோ, எவர்களுடைய பராக்கிரமம் காலனாகிய யமனுக்கே யமனாக விளங்குகிறதோ அத்தகைய சிவபூதகணங்கள் சிவபெருமானை ஒத்த உருவங்களை அடைந்து சாரூப்பியமெனும் முத்தி நிலையை அடைந்து அங்கு விளங்குகின்றனர்.

ब्रह्मोपेन्द्रमहेन्द्राद्या विश्वतन्त्राधिकारिणम् ।
आयुधालङ्कृतप्रान्ताः परितस्तं सिषेविरे ॥ ५२॥

பிரம்மா, உபேந்திரன், மஹேந்திரன் போன்ற தேவர் தலைவர்கள் அங்கு ஆயுதங்களை ஏந்தி உலகங்களை இயக்கும் சர்வவல்லமை கொண்ட சிவபெருமானைச் சுற்றிலும் காவல் பூண்டு ஒழுகி நின்றனர்.

आदित्या वसवो रुद्रा यक्षगन्धर्वकिन्नराः ।
दानवा राक्षसा दैत्याःसिद्धा विद्याधरोरगाः ।
अभजन्त महादेवमपरिच्छिन्नसैनिकाः ॥५३॥

ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், யக்ஷர்கள் போன்றோர்களும் தங்களது கணக்கற்ற சைனியங்களுடன் அங்கு சேவை புரிந்து வந்தனர்.

மகாசபை கூடுதல

இநதி ரனைசுர ரா்யய னயககர்கந தருவர்
சநதி ரனைகதி ருரகர்சித தர்கள்வறுர றகுவர்
முநது பூங்கண நாயகர் முனிவரர் வசுககள்
வநது கணடன ருமையொடு பரமனை மகிழநது.

இந்திரன், கந்தருவர், சந்திரன், மற்றும் சிவகணத்தலைவர்கள், முனிவர்கள் முதலியோர் பரமேசுவரனைக் கண்டு வணங்கினர்.

वसिष्ठो वामदेवश्च पुलस्त्यागस्त्यशौनकाः ।
दधीचिर्गौतमश्चैव सानन्दशुकनारदाः ॥ ५४॥
उपमन्युभृगुव्यासपाराशरमरीचयः ।
इत्याद्या मुनयः सर्वे नीलकण्ठं सिषेविरे ॥ ५५॥

வஸிஷ்டர், வாமதேவர், புலஸ்தியர், அகஸ்தியர், சௌனகர், ததீசி, கௌதமர், ஸானந்தர், சுகர், நாரதர், உபமன்யு, பிருகு, வியாஸர், பராசரர், மரீசி முதலான முனிவர்கள் நீலகண்டரான சிவபெருமானை வணங்கி நின்றனர்.

पार्श्वस्थपरिवाराणां विमलाङ्गेषु बिम्बितः ।
सर्वान्तर्गतमात्मानं स रेजे दर्शयन्निव ॥ ५६॥

தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பரிவாரங்களின் எவ்வித மலமுமற்ற பரிசுத்தமான தேஹங்களில் சிவபெருமான் தனது திருமேனி பிரதிபலிப்பதால் அனைவரின் அந்தராத்மாவாகத் தான் திகழ்வதைக் கண்டு ரசித்து மேலும் பிரகாசித்தார்.

क्षणं स शम्भुर्देवानां कार्यभागं निरूपयन् ।
क्षणं गन्धर्वराजानां गानविद्यां विभावयन् ॥ ५७॥

சிவபெருமான் க்ஷணநேரம் தேவர்கள் செய்யவேண்டிய செயல்களைக் கண்காணித்தார்; க்ஷணநேரம் கந்தர்வராஜனுடைய கானத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்.

ब्रह्मविष्ण्वादिभिर्देवैः क्षणमालापमाचरन् ।
क्षणं देवमृगाक्षीणां लालयन्नृत्यविभ्रमम् ॥ ५८॥

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுடன் க்ஷணநேரம் உரையாடினர்; தேவகன்னிகைகளின் நடனத்தைக் க்ஷணநேரம் ரசித்தார்.

व्यासादीनां क्षणं कुर्वन् वेदोच्चारेषु गौरवम् ।
विदधानः क्षणं देव्या मुखे बिम्बाधरे दृशः ॥ ५९॥

வியாஸர் போன்ற முனிவர்களின் வேதோச்சாரத்தைக்
க்ஷணநேரம் கேட்டார்; தேவியின் திருமுகத்தில் விளங்கும்
செவ்விய உதடுகளைக் க்ஷணநேரம் நோக்கினார்.

हास्यनृत्यं क्षणं पश्यन् भृङ्गिणा परिकल्पितम् ।

பிருங்கி போன்றோர் நிகழ்த்தும் ஹாஸ்ய நடனத்தைக்
க்ஷணநேரம் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

नन्दिना वेत्रहस्तेन सर्वतन्त्राधिकारिणा ॥ ६०॥
अमुञ्चता सदा पार्श्वमात्माभिप्रायवेदिना ।
चोदितान् वासयन् कांश्चिद्विसृजन् भ्रूविलासतः ।
सम्भावयंस्तथा चान्यानन्यानपि नियामयन् ॥ ६१॥

அனைத்துக் கண்காணிப்பிலும் தலைசிறந்தவரும் சிவபெருமானின்
பக்கலில் எப்போதும் இருப்பவரும் சிவபெருமானது
எண்ணத்தை நன்கு அறிந்தவருமாகிய நந்தியெம்பெருமான்
பிரம்புத்தடியைக் கையில் கொண்டு உள்ளே செல்ல
அனுமதிப்போரை அருகில் இருத்தியும் சிலரைத் தன்
புருவநெரிப்பால் வெளியேற்றியும் மற்றும் சிலரைக் கௌரவித்தும்
மற்றோரை அடக்கியும் பணி செய்து கொண்டிருந்தார்.

समस्तभुवनाधीशमौलिलालितशासनः ।
अकुण्ठशक्तिरव्याजलावण्यललिताकृतिः ॥ ६२॥
स्थिरयौवनसौरभ्यशृङ्गारितकलेवरः ।
आत्मशक्त्यमृतास्वादरसोल्लासितमानसः ॥ ६३॥
स्वाभाविकमहैश्वर्यविश्रामपरमावधिः ।
निष्कलङ्कमहासत्त्वनिर्मितानेकविग्रहः ॥ ६४॥

अखण्डारातिदोर्दण्डकण्डूखण्डनपण्डितः ।
चिन्तामणिः प्रपन्नानां श्रीकण्ठःपरमेश्वरः ॥ ६५॥

தனது ஆணையை நிறைவேற்றக் காத்து நிற்கும் எல்லா லோகபாலர்களாலும் வணங்கப்படுபவரும், தடையற்ற சக்தி படைத்தவரும் தெய்வீக அழகு மிளிர்பவரும் என்றும் அகலாத இளமையுடன் விளங்குபவரும் தனது எல்லையற்ற சக்தியின் அமிர்தரசத்தை எப்போதும் பருகுபவரும் தனக்கே உரிய அளவற்ற சக்தியிலேயே எப்போதும் திளைப்பவரும் களங்கமற்ற தன் சக்தியினால் தானே ஏற்றுக் கொண்ட பற்பல உருவத்தைக் கொண்டவரும் அனைத்து எதிரிகளையும் போரில் வெல்லும் எல்லையற்ற திறமை உடையவரும் தன்னைச் சரண் அடைந்தோர்க்கு வேண்டிய வரத்தை வாரி வழங்குபவருமாகச் சிவபெருமான் விளங்கினார்.

பாடுவர் சிலர்சிலர் பணிவர் முன்னர்நின்
றாடுவர் சிலர்சில ரார்ப்பர் மென்மலர்
சூடுவர் சிலர்சிலர் துதிப்பரன் பினால்
வாடுவர் சிலர்சிலர் மகிழ்ந்து வாழ்த்துவர்.

சிலர் அங்கு பாடினர், ஆடினர், துதித்துப் போற்றினர், மலர்கள் சூடி வாழ்த்தினர்.

இன்னண மிவர்பல வியற்றல் கண்டுமை
தன்னொடு மரியணை தன்னின் மேவிய
மின்னவிர் சடையினன் விளங்கு பேரவை
முன்னுற நிகழ்ந்ததோர் முறைமை கூறுவாம்.

இவ்வாறு விளங்கும் சிவபெருமானின் சபையில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கூறுவோம்.

सभान्तरगतं तत्र रेणुकं गणनायकम् ।
प्रसादं सुलभं दातुं ताम्बूलं स तमाह्वयत् ॥ ६६॥

அங்கு சபையில் நுழைந்தோர்க்குத் தாம்பூலப் பிரசாதம் அளிப்பதற்காகப் கணநாயகரான ரேணுகரைப் பெருமான் அழைத்தார்.

அ௭௦௦௱டாரக டமெகெலா மரரய த௭௦௱க௭வுட
கொ௭௦௦௱டாரு௭௦௦௱ மெ௭லிலை கொடுபப நுாறகட௭ல
க௭௦௦௱டிடு மிரேணுக கணேச னெ௭௦௱பவரற
ப௭௦௦௱டுறு முவகையாற பரன ழைததன௭௦௱.

தேவர்களுக்கே அரிதானதும் தான் சூடியதுமான மெல்லிய இலையைக் கொடுப்பதற்காக அறிவிற் சிறந்த இரேணுகனெனும் சிவகணத்தலைவனைப் பெருமான் உவகையுடன் அழைத்தார்.

शम्भोराह्वानसन्तोषसम्भ्रमेणैव दारुकम् ।
उल्लङ्घ्य पार्श्वमगमल्लोकनाथस्य रेणुकः ॥ ६७॥

சிவபெருமான் தன்னை அழைத்ததால் மிகக் களிப்படைந்த ரேணுகர் தமதருகில் வீற்றிருந்த தாருகரைச் சட்டை செய்யாமல் சென்றார்.

तमालोक्य विभुस्तत्र समुल्लङ्घितदारुकम् ।
माहात्म्यं निजभक्तानां द्योतयन्निदमब्रवीत् ॥ ६८॥

தாருகரைச் சட்டை செய்யாது சென்ற ரேணுகரைக் கண்ட சிவபெருமான் தனது பக்தர்களின் பெருமையை அவருக்கு உணர்த்த நினைத்து இவ்வாறு கூறினார்.

அழைததரு ருவகையா ல௭வவா ரேணுக௭௦௱
றழைததுயர க௭வாயற தாரு க௭௦௱றனைப
பாழைததன௭௦௱ கடநதுநய வானைபா ழைபபவே
மழைததிரு மிடறறினோ௭௦௱ மருஙகு வநதன௭௦௱.

இரேணுகனும் மன மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்த தாருகன் எனும் கல்வியில் சிறந்த சிவபக்தனை மதியாமல் கடந்து வந்தான்.

மிடைந்திடு தனதுபே ரவையின் மெய்யுணர்
வடைந்திடு தாருக நாமத் தன்பனைக்
கடந்துழு மிரேணுக கணேசற் பார்த்திது
மடங்கலந் தவசுறை வள்ளல் கூறுவான்.

அவ்வாறு வந்த இரேணுகனைப் பார்த்து சிவபெருமான் கூறினன்:

रे रे रेणुक दुर्बुद्धे कथमेष त्वयाऽधुना ।
उल्लङ्घितः सभामध्ये मम भक्तो हि दारुकः ॥ ६९॥

ஓ ரேணுகனே! துர்மதிகொண்டவனே! இச்சபையில் எனது பக்தனுன தாருகன் உன்னுல் அவமதிக்காப்பட்டான்.

மதியுறு மிரேணுக மன்னு பேரவை
யதிலெம தடிமையா யிலங்கு தாருகற்
கதிதரு காலினாற் கடக்கப் பட்டதென்
வதிதவ றினையெனா வளயபன் மேயினான்.

இரேணுகனே! எமது சபையில் எமது அடிமையான தாருகனை மதியாமல் நீ கடந்து வந்ததன் காரணம் என்ன என வினவினர்.

लङ्घनं मम भक्तानां परमानर्थकारणम् ।
आयुः श्रियं कुलं कीर्त्तिं निहन्ति हि शरीरिणाम् ॥ ७०॥

எனது பக்தர்களை இகழ்வதும் அவமதிப்பதும் எல்லாக் கேடுகளுக்கும் காரணம்; ஆயுள், செல்வம், நற்பிறப்பு, பெருமை முதலியவற்றை அது அழித்துவிடும்.

சிவபகதரகள மஹிமை

கருதுநய பததரைக கடததல கேடடிறுக
கொருதன மூலமா யுடயப னாயுரு
மரதுறு செலவமுங குலமு மணறு தாய
பெரதுறு கீரததியுய பெயரதத ழிககுமால.

எனது பக்தரை மதியாது கடந்து வருதல் ஆயுள், செல்வம் முதலியவற்றை அழித்துவிடும்.

मम भक्तमवज्ञाय मार्कण्डेयं पुरा यमः ।
मत्पादताडनादासीत् स्मरणीयकलेवरः ॥ ७१॥

எனது பக்தனை மார்க்கண்டேயனை முன்னொருகால் யமன் அவமதித்ததால் என் பாதங்களால் அடியுண்டு தனது உடலை இழந்தான்.

கழிநதுள மயலிணமாரக கணட னாகுமென
றொழுயபுடை யவனைமுன றொடரநதி கழுநதென
தெழுஙகழ லுதையனா லிணறு முளருறு
தழுயபுறு முடலினன றணட னாயனான.

இயமன் எனது பக்தனை மார்க்கண்டனைத் துன்புறுத்தியதால் எனது காலால் உதைபட்டான்.

भृगोश्च शङ्ककर्णस्य मम भक्तिमतोस्तयोः ।
कृत्वानिष्टमभूद् विष्णुर्विकेशा दशयोनिभाक् ॥ ७२॥

எமது இருபக்தர்களான பிருகுவிற்கும் சங்குகர்ணனுக்கும் தீங்கிழைத்த விஷ்ணு தனது கேசங்களை இழந்து பத்துமுறை பிறவியெடுத்தார்.

தறிபவ மரமுடைச சஙகு கணணனறு
மறிவுணர பருகுவு மாமென றொணடராற
பறிபடு தலையனாயப பவஙகள பததிறு
மறிபடு மாலென மதிததி டாயகொலோ.

மேலும் சங்குகர்ணன், பிருகு முதலான எனது பக்தர்களை அவமதித்ததால் திருமால் பத்து முறை இவ்வுலகில் பிறவி எடுத்தார்.

मद्भक्तेन दधीचेन कृत्वा युद्धं जनार्दनः ।
भग्नचक्रायुधः पूर्वं पराभवमुपागमत् ॥ ७३॥

எம் பக்தனான ததீசியுடன் போரிட்டதில் தன் சக்கராயுதம் துண்டிக்கப்பட்டு விஷ்ணு மிகவும் இகழ்ச்சியடைந்தார்.

कृताश्वमेधो दक्षोऽपि मद्भक्तांश्च गणेश्वरान् ।
अवमत्य सभामध्ये मेषवक्त्रोऽभवत् पुरा ॥ ७४॥

அசுவமேதம் போன்ற பெரிய யாகங்களைச் செய்த தக்ஷன் கணேசுவரர்களாகிய எமது பக்தர்களைச் சபையில் அவமதித்ததால் ஆட்டின் முகத்தைப் பெற்றான்.

திருமறு மாரபண முண செயய வெணறொழுய
புரமுறு ததசியா லொடிநத நேமியாண
பொருமற மிழநதனண புகழுகக ணேசரால
வருமறி முகமொடு தககண மாழுகினாண.

ததீசி என்னும் எனது பக்தனாகிய முனிவரால் திருமால் தனது சக்கராயுதம் உடைந்தவனாய்ப் போரில் வலிமை இழந்தான்; எனது கணேசனால் தக்கனுக்கு ஆட்டுத் தலை பொருத்தப்பட்டது.

श्वेतस्य मम भक्तस्य दुरतिक्रमतेजसः ।
औदासीन्येन कालोऽपि मया दग्धः पुराऽभवत् ॥ ७५॥

எவராலும் வெல்லமுடியாத திறமை கொண்ட சுவேதன் எனும் எம் பக்தனை உதாசீனப்படுத்தியதால் காலனாகிய யமன் என்னால் எரிக்கப்பட்டான்.

एवमन्येऽपि बहवो मद्भक्तानामतिक्रमात् ।
परिभूता हताश्चासन् भक्ता मे दुरतिक्रमाः ॥ ७६॥

இவ்வாறு எம் பக்தர்களை அவமதித்ததால் திறமை மிக்க பலர் என்னால் அவமதிக்கப்பட்டும் தண்டிக்கப்பட்டும் உள்ளனர்.

தகுரூசெய ஹுடையநரூ சுவேதன றனனைமுன
னாகமுநதனன மறலியெய மாலெ ராநதனன
புகனறிடி னானணுநய பொருவா றொனடரா
ஹுகுநதிற ஹுடையவ ருளர நேகரே.

என் பக்தர்களுள் சிறந்த சுவேதன் என்பானை இயமன் இகழ்ந்ததால் அவன் எம்மால் எரிக்கப்பட்டான். இவ்வாறு இன்னும் பல பக்தர்கள் பலர் உளர்.

अविचारेण मद्भक्तो लङ्घितो दारुकस्त्वया ।
एष त्वं रेणुकानेन जन्मवान् भव भूतले ॥ ७७॥

ரேணுகனே! சிறிதும் யோசிக்காமல் எமது பக்தனுன தாருகன் உன்னால் அவமதிக்கப்பட்டதால் நீ பூவுலகில் பிறவி எடுக்கக்கடவாயாக.

இரேணுகர அவதராககுய காரணய

சாதமி றாருகன றனைகக டநதனை
யாதலி னாரேணுக வரவு தாஙகுறு
மேதினா தனாலொரு பாறபபு மேவென
வோதின னடியவரக குதவா செயபவன.

எனது பக்தனுன தாருகனை நீ கடந்ததால் பூவுலகில் நீ ஒரு பிறவி எடுக்கக் கடவாய் என சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

इत्युक्तः परमेशेन भक्तमाहात्म्यशंसिना ।
प्रार्थयामास देवेशं प्रणिपत्य स रेणुकः ॥ ७८॥

பக்தர்களின் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் பரமேசுவரனுல் இவ்விதம் சபிக்கப்பட்ட ரேணுகன் தேவேசுவரரை வணங்கி பிரார்த்தனை செய்தார்.

मानुषीं योनिमासाद्य महादुःखविवर्धिनीम् ।
जात्यायुर्भोगवैषम्यहेतुकर्मोपपादिनीम् ॥ ७९॥
समस्तदेवकैंकर्यकार्पण्यप्रसवस्थलीम् ।
महातापत्रयोपेतां वर्णाश्रमनियन्त्रिताम् ॥
विहाय त्वत्पदाम्भोजसेवां किं वा वसाम्यहम् ॥ ८०॥
यथा मे मानुषो भावो न भवेत् क्षितिमण्डले ।
तथा प्रसादं देवेश विधेहि करुणानिधे ॥ ८१॥

கருணைக்கடலே! பெரும் துயரத்தை விளைவிப்பதும், ஜாதி, ஆயுள், சுகதுக்கம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான கருமவினையைத் தோற்றுவிப்பதும், தேவர்களுக்கெல்லாம் பணிசெய்யும் வாய்ப்பினை அழிப்பதும், மூவிதத் துன்பங்களுக்கும் பிறப்பிடமானதும், வருணசிரமம் போன்ற கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்ததுமான மனிதப்பிறவியை அடைந்து, தங்களது திருவடிக்கு திருப்பணி புரியும் வாய்ப்பையும் இழந்து நான் என் செய்வேன்? ஓ தேவதேவனே! பூவுலகில் நான் மானிடன் என்னும் உணர்வே எனக்கு இல்லாதவாறு அருள்புரிய வேண்டுகிறேன என்றார்.

அறததன முதலவந யழைகக மோகைதாள
பெறபபெறு மடியனேள பேதைத தளமையாற
சிறபபுறு தாருகற கடநத தமையைப
பொறுததரு ளெனவடி பணநது போறறினாள.

அருநதுயர வடிவமா யகளற மணணடை
வருநதுறு பறவயை மளன நிளனையாள

பார்ந்தன னலமருய பெற்றி யென்கொலோ
திருந்தடி யவர்பாடர் தர்க்கு மெந்தையே.

மானடப் பாறவாயை மயக்கு மண்ணாடை
யானெடுத்த திடாவகை யருள்செ யென்றனுந்
தேனெடுத்த திதழவாழு செய்ய கொண்ணறையோன்
றானுளத் தருளனார் சார்றன் மேயனான்.

அடியேன் பேதைத் தன்மையால் செய்த தவறைப் பொறுத்தருள வேண்டும்; உம்மைப் பிரிந்து பூவுலகில் எவ்வாறு அத்துன்பத்தைத் தாங்குவேன். எனக்கு அருள் செய்ய வேண்டுமென இரேணுகன் விண்ணப்பிக்கவும், சிவபெருமான் கூறினர்:

इति सम्प्रार्थितो देवो रेणुकेन महेश्वरः ।
मा भैषीर्मम भक्तानां कुतो भीतिरिहेष्यति ॥ ८२॥

ரேணுகனல் இவ்வாறு பிரார்த்திக்கப்பட்ட மஹேசுவரன், ரேணுகனே! எனது பக்தர்களுக்கு எவ்வாறு பயமேற்படும்? நீ சிறிதும் அஞ்சாதே.

श्रीशैलस्योत्तरे भागे त्रिलिङ्गविषये शुभे ।
कोल्लिपाक्यभिधानोऽस्ति कोऽपि ग्रामो महत्तरः ॥ ८३॥
सोमेश्वरभिधानस्य तत्र वासवतो मम ।
अस्पृशन् मानुषं भावं लिङ्गात् प्रादुर्भविष्यसि ॥ ८४॥

ஸ்ரீசைலத்தின் வடபாகத்தில் தெலுங்கு நாட்டில் கொல்லிபாகமெனும் சிறந்த கிராமம் உள்ளது. நான் அங்கு ஸோமேசுவரன் எனும் திருப்பெயருடன் கோயில் கொண்டுள்ளேன். நீ அங்கு மானிடன் எனும் உணர்வில்லாமல் அந்த லிங்கத்தினின்றும் வெளிப்படுவாய்.

मदीयलिङ्गसम्भूतं मद्भक्तपरिपालकम् ।
विस्मिता मानुषाः सर्वे त्वां भजन्तु मदाज्ञया ॥ ८५॥

எனது லிங்கத்திலிருந்து தோன்றியவனும் என் பக்தர்களைக் காப்பவனுமான உன்னை மக்கள் கண்டு மிகவும் வியப்படைந்து எனது ஆணையினால் உன்னை வந்தடைவார்கள்.

मदद्वैतपरं शास्त्रं वेदवेदान्तसम्मतम् ।
स्थापयिष्यसि भूलोके सर्वेषां हितकारकम् ॥ ८६॥

வேத வேதாந்தங்களில் கூறப்படுவதும் அனைவர்க்கும் நன்மையே பயப்பதுமான சிவாத்துவிதசாத்திரத்தை நீ பூவுலகில் நிலநிறுத்துவாய்.

मम प्रतापमतुलं मद्भक्तानां विशेषतः ।
प्रकाशय महीभागे वेदमार्गानुसारतः ॥ ८७॥

வேதநெறி வழுவாமல் என்னுடைய மஹிமையையும் குறிப்பாக என் பக்தர்களின் பெருமையையும் நீ பூவுலகில் பறைசாற்றி நிலைநிறுத்துவாயாக.

इत्युक्त्वा परमेश्वरः स भगवान् भद्रासनादुत्थितो
ब्रह्मोपेन्द्रमुखान् विसृज्य विबुधान् भ्रूसंज्ञया केवलम् ।
पार्वत्या सहितो गणैरभिमतैः प्राप स्वमन्तः पुरं
क्षोणीभागमवातरत् पशुपतेराज्ञावशाद् रेणुकः ॥ ८८॥

இவ்வாறு கூறிய பரமேசுவரன் தனது பத்திராஸனத்திலிருந்து எழுந்து பிரம்மா போன்ற தேவர்களைத் தன் புருவநெரிப்புக் குறிப்பால் விடையளித்து பார்வதிதேவியார் மற்றும் சில நெருக்கமான கணங்களுடன் கூடியவராய் தனது அந்தப்புரத்திற்கு எழுந்தருளினார்.
பசுபதியின் ஆணையினால் ரேணுகரும் பூவுலகம் வந்திறங்கினார்.

எ௦ானாக ாரேணுக வா௦ாரு ம௦ாணாடைத
து௦ாணுரு பாறவாயாற ருயர மெயதலை

யென்னடி யவர்தமக் கெவ்வி டத்தினு
மின்னல்வந் தடைகுவ தில்லை யல்லலையே.

கண்டவர் தமக்கெலாங் கயிலை காட்டுறும்
வண்டவர் பருப்பத மலையைத் தென்றிசை
கொண்டுள தெனுங்கினற் கொல்லி பாகமென்
றொண்டல மொன்றுள துரைப்பி னாயிடை.

என்னுரு வாயசோ மேச னென்னவோர்
தன்னிகர் பரசிவ லிங்கந் தங்குமா
லன்னதின் மானிடப் பிறவி யன்றியே
மன்னுதி யுலகெலாம் வியக்கும் வண்ணமே.

மறையொடு மறைமுடி மதம தாகுமென்
னறையுமத் துவிதநூ னலத்தி லியாவரு
மறிவுற மொழிதியென் னடியர் மேன்மையுங்
குறைவிலென் மேன்மையுங் கொடுத்தி யெங்கணும்.

எனக்கு நிகரான இரேணுகனே! மண்ணுலகில் பிறப்பதால் உனக்கு எவ்விதத் துன்பமும் நிகழாது. காண்போர்க்கெல்லாம் கயிலையை நினைவுறுத்தும் திருப்பருப்பதமலையின் தென்திசையில் கொல்லிபாகமென்பதொரு தலத்தில் சோமேசனென்னும் இலிங்கத்தில் நீ தோன்றுவாயாக. வேதத்துடன் அத்துவிதக் கொள்கையைக் கொண்ட வேதாந்தத்தையும், எனது மஹிமை, எனது அடியார் பெருமை ஆகியவற்றையும் நீ பரவச் செய்வாயாக என்றார்.

॥इति श्रीसिद्धान्तशिखामणौ रेणुकस्य भूर्लोकावगतिर्नाम
तृतीयः परिच्छेदः ॥ ३॥

॥ चतुर्थः परिच्छेदः ॥

अथ त्रिलिङ्गविषये कोल्लिपाक्यभिधे पुरे ।
सोमेश्वरमहालिङ्गात् प्रादुरासीत् स रेणुकः ॥ १॥
प्रादुर्भूतं तमालोक्य शिवलिङ्गात् त्रिलिङ्गजाः ।
विस्मताः प्राणिनः सर्वे बभूवुरतितेजसम् ॥ २॥

அங்கு தெலுங்கு நாட்டில் கொல்லிபாகமென்னும் ஊரில் ஸோமேசுவரலிங்கத்திலிருந்து ரேணுகன் வெளித்தோன்றினர். ஒளிவீசும் திருமேனியுடன் திகழும் ரேணுகனைக்கண்ட அனைவரும் மிக்க வியப்பில் ஆழ்ந்தனர்.

இரேணுகர் உலகில் வருதல்

அங்கண னிவ்வகை யருள மெல்லடிப்
பங்கய முடிமிசை படவி றைஞ்சியே
யெங்கண நாயகன் விடைகொண் டெய்தினான்
பொங்கொலி யுததிசூழ் புவியை நோக்கியே.

சிவபெருமான் இவ்வாறு அருளவும், இரேணுகனும் பூவுலகை நோக்கி வந்தான்.

இரேணுகர் அவதரித்த படலம்

எய்திய விரேணுக னிறைவன் கூறிய
மெய்திக ழிலிங்கமெய் மேவித் தோன்றினான்
கொய்துணர் மலிபொழிற் கொல்லி பாகய்வாழ்
செய்தவ முடையர்தாஞ் சென்று கண்டனர்.

புவியையடைந்த இரேணுகன் சிவபெருமான் கூறிய அந்த இலிங்கத்தினின்று தோன்றினன். அதை அங்கிருந்த மக்கள் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गं साररुद्राक्षभूषणम् ।
जटामुकुटसंयुक्तं त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकम् ॥ ३॥
कटीतटीपटीभूतकन्थापटलबन्धुरम् ।
दधानं योगदण्डं च भस्माधारं कमण्डलुम् ॥ ४॥
शिवाद्वैतपरिज्ञानपरमानन्दमोदितम् ।
निर्धूतसर्वसंसारवासनादोषपञ्जरम् ॥ ५॥
शिवागमसुधासिन्धुसमुन्मेषसुधाकरम् ।
चित्तारविन्दसङ्गूढशिवपादाम्बुजद्वयम् ॥ ६॥
यमादियोगतन्त्रज्ञं स्वतन्त्रं सर्वकर्मसु ।
समस्तसिद्धसन्तानसमुदायशिखामणिम् ॥ ७॥
वीरसिद्धान्तनिर्वाहकृतपट्टनिबन्धनम् ।
आलोकमात्रनिर्भिन्नसमस्तप्राणिपातकम् ॥ ८॥
तमपृच्छन् जनाः सर्वे नमन्तः को भवानिति ।

மேனி முழுதும் திருநீறு பூசியும், உயர்ந்த ருத்திராக்ஷங்களை அணிந்தும், ஜடாமகுடம் சூடியும், நெற்றியில் திரிபுண்டரம் தரித்தும், இடையில் துவராடை தரித்தும், யோகதண்டம், திருநீற்றுப்பாத்திரம், கமண்டலு ஆகியவற்றைக் கையிலேந்தியும், சிவாத்துவிதஞானம் ஒளிவீசும் திருமுகத்தையுடையவராயும், சிவாகமமெனும் கடலில் தோன்றிய சந்திரனைப் போல விளங்குபவரும், மனமெனும் தாமரையில் சிவபெருமானின் இரு திருவடிகளையும் ஒளித்துவைத்திருப்பவராயும், யமம், நியமம் முதலிய யோகாங்கங்களை நன்கு அறிந்தவராயும், எல்லாச் செயல்களிலும் சுதந்திரமானவராயும், அனைத்துச் சித்தர்களுக்கும் சிகாமணியாகத் திகழ்பவராயும், வீரசைவசித்தாந்தத்தை நிலபெறச் செய்பவரும், தனது பார்வையாலேயே அனைத்துயிர்களின் பாவங்களை போக்குபவராயும் விளங்கும் அவரை எல்லோரும் தாங்கள் யார் எனக் கேட்டனர்.

இரேணுகர் அவதாரம்

**நறுறொள் வளங்கக கண்டி நிறையண் யணந்து வேண்
தோறுறழ கிலங்க ஞானச சோதியன் வயாறிர றோன்றிப
போறறிளங கதிரபோ னன்ற புண்ணயன் றன்னைக கண்டோ
ராறறவ்ய வாயபபுற றோரா யடியணை பணந்து சொலவார.**

திருநீறு, உருத்திராக்கம் முதலான சிவசின்னங்களை அணிந்து ஞான சோதியாய் இலிங்கத்தில் தோன்றிய அப்புண்ணிய மூர்த்தியைக் கண்டவர்கள் இவ்வாறு கூறினர்:

**इति पृष्टो महायोगी जनैर्विस्मितमानसैः ॥ ९॥
प्रत्युवाच शिवाद्वैतमहानन्दपरायणः ।**

இவ்வாறு வியப்படைந்த மக்கள் கேட்கவும் சிவாத்வைத ஆனந்தத்தில் திளைக்கும் அந்த மஹாயோகியானவர் பின் வருமாறு கூறினர்.

**पिनाकिनः पार्श्ववर्ती रेणुकाख्यगणेश्वरः ॥ १०॥
केनचित् कारणेनाहं शिवलिङ्गादिहाभवम् ।
नाम्ना रेणुकासिद्धोऽहं सिद्धसन्ताननायकः ॥ ११॥**

பிநாகமெனும் வில்லைத் தரித்த சிவபிரானின் அணுக்கத்தொண்டன் நான்; ஏதோ காரணம் பற்றி நான் இங்கு சிவலிங்கத்திலிருந்து தோன்றினேன். சித்தர் கூட்டங்களுக்குத் தலைவனுகிய எனக்கு ரேணுகன் என்று பெயர்.

**சோதிமா லிங்கற தன்னர றோன்றுந யாரை யென்ன
வாதியா மிறைவன் பாங்க ரமரதரு மிரேணு கனயான்
வேதநா யகன்வ டுபப வாடைகொண்டிங கெயதி னேனென்
றோதினான் வர சைவத துதிய மாகி நின்றான்.**

இச்சோதிலிங்கத்தில் தோன்றிய நீ யார்? என அவர்கள் வினவ, வீரசைவத்தின் பயனுகி நின்ற அவர் நான் இரேணுகன்; சிவபெருமாளுல் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தேன் என்ருர்.

स्वच्छन्दचारी लोकेऽस्मिन् शिवसिद्धान्तपालकः ।
खण्डयन् जैनचार्वाकबौद्धादीनां दुरागमान् ॥ १२॥
इत्युक्त्वा पश्यतां तेषां विषयस्थिरचक्षुणाम् ।
उत्थाय व्योममार्गेण मलयाद्रिमुपागमत् ॥ १३॥

சுதந்திரமாக நான் சஞ்சரிப்பவன்; இவ்வுலகில் ஜைனம், பௌத்தம், சாருவாகம் போன்ற புறச்சமயங்களை வாதிட்டு அழித்து சிவசித்தாந்தத்தை நிலபெறச் செய்பவன் என்று கூறி கூடியிருந்தோர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஆகாயமார்க்கமாக மலயமலையைச் சென்றடைந்தார்.

இரேணுகர் பொதிகையடைதல்

வளங்குறு சிவசித் தாந்த மெய்ப்பயிர் தன்னை வேறா
யுளங்கவல் சயின புத்த ராதிய ருணர்வி னூலாய
வள்ர்ந்தெழு களைக ளைந்து வளர்ப்பதற் குற்றே னானென்
றிளங்கதி ரனையான் வானத் தெழுந்துபோய் மலயத் துற்றான்.

சிவசித்தாந்தப் பயிரை வளர்ப்பதற்கும், ஜைன, பௌத்த சமய நூல்களென்னும் களையை நீக்குவதற்கும் நான் இங்கு வந்தேன் எனக் கூறி இரேணுகன் பொதிகை மலையை அடைந்தார்.

नवचन्दनकान्तारकन्दलन्मन्दमारुतम् ।
अभङ्गुरभुजङ्गस्त्रीसङ्गीतरससङ्कुलम् ॥ १४॥
करिपोतकराकृष्टस्फुरदेलातिवासितम् ।
वराहदंष्ट्रिकाध्वस्तमुस्तासुरभिकन्दरम् ॥ १५॥
पटीरदलपर्यङ्कप्रसुप्तव्याधदम्पतिम् ।
माधवीमल्लिकाजातीमञ्जरीरेणुरञ्जितम् ॥ १६॥

சந்தனமரக்காட்டிலிருந்து வீசும் நறுமணக்காற்றைக் கொண்டதாயும், அங்கு திரியும் பெண்நாகப்பாம்புகளின் இடையைறுத ஓசையையுடையதும், யானைக்கூட்டங்களால் உலுக்கப்படும் ஏலக்காய்க் கொடிகளையுடையதும், காட்டுப்

பன்றிகளால் பரிக்கப்படும் முஸ்தம் முதலான கிழங்குகளின் மணமுடையதும், நிலத்தின் நடுவே கட்டிலில் உறங்கும் வேடுவத் தம்பதிகளேயுடையதும், முல்லே, மல்லிகை முதலான நறுமணப் பூங்கொடிகளிலிருந்து உதிரும் மகரந்தத்தூள்களேயுடையதுமாய் அம்மலயமலே விளங்கியது.

பொதொகைமலைச சிறபபு

ஓஙகிய வநத வெறபங கொருகரஞ சுமகக லாறறா
தேஙகுபு பலததில வழக கணடவவ வருடி தணனைத
தஙகறு முனவ ரெணணா லோரொடு சிகரந தணனற
றாஙகிய மலய வெறபன றனமையார சாறற வலலார.

மலயச மெனறு மிகக மலயமா ருதமா மெனறு
முலகொரு மெனறி னறநத னோஙகுறு புகழசென றெயத
நலமலி சநதுங காழு நலகிய வதுபோற றனபே
ரலகுற மலைக ளுளளொன றேனுமந ததுதா னுணடோ.

அகத்திய முனிவரைச் சுமக்க முடியாமல் பாதாலத்தில் வீழ்ந்த விந்தியமலேயின் பெருமையையும், அகத்தியரைப் போன்ற பல முனிவர்களேத் தாங்கிய பொதிகைமலேயின் மஹிமையையும் யார் கூற வல்லார்? உலகில் ஒப்பற்றதும், சந்தனம் முதலான பல மரங்களேக் கொண்டதுமான பொதிகை மலேக்கு ஈடு உண்டோ?

तत्र कुत्रचिदाभोगसर्वर्तुकुसुमद्रुमे ।
अपश्यदाश्रमं दिव्यमगस्त्यस्य महामुनेः ॥ १७॥

அங்கு நறுமணம் மிக்க பூக்களேக் கொண்ட மரத்தின் கீழ் அகஸ்தியமுனிவரின் ஆசிரமத்தைக் கண்டார்.

मन्दारचन्दनप्रायैर्मण्डितं तरुमण्डलैः ।
शाखाशिखरसंलीनतारकागणकोरकैः ॥ १८॥

மந்தாரம், சந்தனம் முதலான மரங்கள் சூழ்ந்ததும், அம்மரங்களின் நெடிய கிளைகள் நட்சத்திரங்களைத் தொடுவது போன்று இருப்பதும்,

मुनिकन्याकरानीतकलशाम्बुविवर्धितैः ।
आलवालजलास्वादमोदमानमृगीगणैः ॥ १९॥

முனிவர்கள் வீட்டு இளம் கன்னிகைகளால் நீர்விட்டு வளர்க்கப்படும் மரங்களையுடையதாயும், அந்நீரைப் பருகும் இளமான்களைக் கொண்டதும்,

हेमारविन्दनिष्यन्दमकरन्दसुगन्धिभिः ।
मरालालापवाचालुवीचिमालामनोहरैः ॥ २०॥

தங்கத்தாமரை மலர்களிலிருந்து கொட்டும் மகரந்ததூள்களின் நறுமணம் வீசுவதாயும், யானைகளின் பிளிறல்களால் எதிரொலிக்கப்படுவதும்,

इन्दीवरवरज्योतिरन्धीकृतहरिन्मुखैः ।
लोपामुद्रापदन्यासचरितार्थतटाङ्कितैः ॥ २१॥
हारनीहारकर्पूरहरहासामलोदकैः ।
नित्यनैमित्तिकस्नाननियमार्थैस्तपस्विनाम् ॥ २२॥
प्रकृष्टमणिसोपानैः परिवीतं सरोवरैः ।

அலர்ந்த தாமரைமலர்களின் ஒளியினுல் ஆகாயத்தின் ஒருபாகம் இருண்டு காணப்படுவதாயும் [அகத்தியரின் பத்தினியும், கற்பில் சிறந்தவளுமான] லோபாமுத்திரையின் திருவடிகள் பதிக்கப்பட்டதாயும், பனி, கற்பூரம், சிவபெருமானின் அட்டஹாஸச்சிரிப்பு ஆகியன போன்று வெண்மையான புனித நீரைக்கொண்டதாயும், தவமியற்றும் முனிவர்கள் நித்தியம், நைமித்திகம் ஆகிய ஸ்நானங்களைச் செய்வதற்காக இழைக்கப்பட்ட உயர்ந்த மணிகளாலான

படிக்கட்டுகளைக் கொண்டதுமான அழகிய
திருக்குளங்களையுடையதாயும்,

विमुक्तसत्त्ववैरस्यं ब्रह्मलोकमिवापरम् ॥ २३॥
हूयमानाज्यसन्तानधूमगन्धिमहास्थलम् ।
शुकसंसत्समारब्धश्रुतिशास्त्रोपबृंहणम् ॥ २४॥

அங்கு வேட்டப்படும் வேள்விகளில் சொரியும் நெய்
ஆகுதிகளின் நறுமணம் சூழ்ந்ததாயும், தங்களுக்குள்
வேதசாத்திரங்களைப் பற்றிய வாதங்கள் புரியும் கிளிக்
கூட்டங்களையுடையதாயும் அந்த ஆசிரமம் விளங்கியது.

तस्य मध्ये समासीनं मूले चन्दनभूरुहः ।
सुकुमारदलच्छायादूरितादित्यतेजसः ॥ २५॥

அவற்றின் நடுவே இளந்தளிர்களின் ஒளியினுல் சூரிய ஒளியை
விரட்டும் சந்தனமரத்தின் அடியில் அகத்தியர் அமர்ந்திருந்தார்.

तडित्पिङ्गजटाभारैस्त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकैः ।
भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गैः स्फुरद्रुद्राक्षभूषणैः ॥ २६॥
नववल्कलवासोभिर्नानियमधारिभिः ।
परिवीतं मुनिगणैः प्रमथैरिव शङ्करम् ॥ २७॥

அவர் மின்னலைப் போல் ஒளிபொருந்திய ஜடைகளையும்
நெற்றியில் திரிபுண்டரத்தையும் உடல் முழுவதும் திருநீறு
பூசியும் பிரகாசிக்கும் ருத்திராக்ஷமாலைகளை அணிந்தும் புதிய
மரவுரி தரித்து பற்பல நியமங்களைக் கடைப்பிடித்தும்
சிவபெருமான் பூதகணங்கள் சூழ விளங்குவது போல் பல
முனிவர்களால் சூழப்பட்டும்,

समुज्वलजटाजालैस्तपः पादपपल्लवैः ।
स्फुरत्सौदामिनीकल्पैर्ज्वालाजालैरिवानलम् ॥ २८॥

அவரது கடுமையான தவமெனும் மரத்தில் விளைந்த இளந்தளிர்
போல் பளிச்சிடும் மின்னல் போன்ற ஜடைகளை
உடையவராயிருந்தார்.

विशुद्धभस्मकृतया त्रिपुण्ड्राङ्कितरेखया ।
त्रिस्रोतसेव सम्बद्धशिलाभागं हिमाचलम् ॥ २९॥

இமயமலைப் பாறை கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதீ எனும் மூன்று நதிகளின் சங்கமமாக விளங்குவது போல் அவரது நெற்றியில் திரிபுண்டரம் பிரகாசித்தது.

भस्मालङ्कृतसर्वाङ्गं शशाङ्कमिव भूगतम् ।
वसानं वल्कलं नव्यं बालातपसमप्रभम् ॥ ३०॥
वडवाग्निशिखाजालसमालीढमिवार्णवम् ।

உடல் முழுதும் திருநீற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், சந்திரன் பூவுலகிற்கு வந்திறங்கியது போன்ற தோற்றமும், இளம் சூரியனைப் போல் சிவந்த புதிய மரவுரியை தரித்தும், வடவாக்கினி ஜுவாலைகள் கடலைச் சூழ்ந்தது போல் பிரகாசித்துக் கொண்டும்,

सर्वासामपि विद्यानां समुदायनिकेतनम् ॥ ३१॥
न्यक्कृतप्राकृताहन्तं निरूढशिवभावनम् ।
तृणीकृतजगज्जालं सिद्धीनामुदयस्थलम् ॥ ३२॥
मोहान्धकारतपनं मूलबोधमहीरुहम् ।
ददर्श स महायोगी मुनिं कलशसम्भवम् ॥ ३३॥

அனைத்து வித்தைகளும் ஒருசேரத் திகழ்பவரும், உயிர்களின் இயற்கையான அஹம்பாவத்தை அழித்தவரும், ஆழ்ந்த சிவபாவத்தில் திளைப்பவரும், உலகத்தை ஒரு துரும்பாக மதிப்பவரும், எல்லா சித்திகளுக்கும் பிறப்பிடமாக விளங்குபவரும், மோஹம் என்னும் இருளை அழிக்கும் சூரியனைப் போன்றவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஞானத்தில் தோன்றிய மரம் போன்றவரும், கலயத்தில் தோன்றியவருமான அகத்திய முனிவரை ரேணுகர் கண்டார்.

இரேணுகர அகததியரைக காணுதல

அபபெரு மலயந தனனை யடைநதகத தியனமுககுரு
செபபருய வளமலிநத வடததினைச செனறு கணணுற
றொபபரு முவகை கூரநத வுளததொடு கணஙகள கோமா
னெயபபறு முனவ ரோடங கிருநதுள முனயைக கணடார.

மலயமென்னும் புகழ்பெற்ற அப்பொதிகைமலையைச்
சென்றடைந்த இரேணுகன் அகத்தியமுனிவர் இருக்குமிடம்
சென்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவரைக் கண்டார்.

तमागतं महासिद्धं समीक्ष्य कलशोद्भवः ।
गणेन्द्रं रेणुकाभिख्यं विवेद ज्ञानचक्षुषा ॥ ३४॥

கணங்களுக்குத் தலைவரும் மிகப் பெரிய சித்தருமாகிய
ரேணுகர் அங்கு வந்திருப்பதை அகத்தியர் தன்
ஞானக்கண்ணால் அறிந்தார்.

வநதெதிர நினற ஞான வாரியைக கணணுற கணடு
சநதிர மவுலி தனபால சாரநதுள வரேணுகப பேர
முநதுறு பவனா மெனறு முனவனு முணரவாற கணடு
சிநதனை மகிழநதெ முநது திருவடித தலததில வழநதான.

எதிரே வந்து நின்ற ஞானத்திற் சிறந்த இரேணுகனைக் கண்ட
அகத்தியமுனிவரும் அவரது திருவடியில் விழுந்து வணங்கினர்.

तस्यानुभावं विज्ञाय सहसैव समुत्थितः ।
लोपामुद्राकरानीतैरुदकैरतिपावनैः ॥
पादौ प्रक्षालयामास स तस्य शिवयोगिनः ॥ ३५
सम्पूज्य तं यथाशास्त्रं तन्नियोगपुरस्सरम् ।
मुनिर्विनयसम्पन्नो निषसादासनान्तरे ॥ ३६

ரேணுகருடைய மஹிமை பெருமைகளை அறிந்த அகத்தியர்
விரைந்து எழுந்து லோபாமுத்திரை அளித்த புனிதநீரால்
அவரது கால்களைக் கழுவி மிக்க விநயத்துடன் தக்கவாறு

பூஜை செய்து உபசரித்து அவரருகில் வேரொரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

பானரங கவனைத தானோர பெருநதவ சுறவ ருததித
தனக ரமல லோபா முததிரை தநத நரார
பொனடி வளககி நூலிற புகமுறை யருசசித தேததி
யனவ னருகு வேறோ ராதனத தமரந திருநதா.

உடனே இரேணுகரை ஆசனத்தில் அமர்த்தி தன் மனையாள் லோபாமுத்திரை கொணர்ந்த நீரால் அவரது திருவடிகளை அலம்பி, முறைப்படி அர்ச்சித்து வணங்கி தானும் ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

समासीनं मुनिवरं सर्वतेजस्विनां विभुम् ।
उवाच शान्तया वाचा रेवणः सिद्धशेखरः ॥ ३७॥
निर्विघ्नं वर्तसे किं नु नित्या ते नियमक्रिया ।
अथ वाऽगस्त्य तेजस्विन् कृतः स्युस्तेऽन्तरायकाः ॥ ३८॥

தேஜோமயமாகத் தன்னருகில் அமர்ந்திருக்கும் அம்முனிவரை நோக்கி சித்தர்கள் தலைவரான ரேவணர் அமைதியான வார்த்தைகளால் வினவினர். ஓ பிள்ளாய்! அகத்தியரே! உன்னுடைய நித்திய நியமங்கள் தவருது நடைபெறுகின்றனவா? அல்லது யாதேனும் இடையூறு ஏற்படுகிறதா?

இருநதுள முனயை நோககி யரேணுக னறாய நிபா
லருநதவ நடநத தேயெ றருளனால வனாயநி னககுப
பொருநதுறு மிடையூ றெணப புரபவ ரயாவ ரெறு
திருநதிய வுளதத னாகிச செபபுவ ணுவகை மாறறய.

இரேணுகனும் அகத்தியருடைய தவச்செயல்கள் எவ்வித இடையூறின்றி நிகழ்கின்றனவா என வினவினர்.

विन्ध्यो निरुद्धो भवता विश्वोल्लङ्घनविभ्रमः ।
नहुषो रोषलेशात् ते सद्यः सर्पत्वमागतः ॥ ३९॥
आचान्ते भवता पूर्वं पङ्कशेषाः पयोधयः ।
जीर्णस्ते जाठरे वह्नौ दृप्तो वातापिदानवः ॥ ४०॥
एवं विधानां चित्राणां सर्वलोकातिशायिनाम् ।
कृत्यानां तु भवान् कर्ता कस्तेऽगस्त्य समप्रभः ॥ ४१॥

முன்னர் எவராலும் ஏறிக்கடக்க இயலாத விந்தியமலேயானது உன்ஞல் அடக்கப்பட்டது; நீ சிறிது கோபமடைந்ததால் நஹுஷன் என்பான் பாம்பாகச் சபிக்கப்பட்டான். உன்ஞல் ஏழ்கடல் நீரும் முன்ஞெருகாலத்தில் அருந்தப்பட்டன; வாதாபி போன்ற கொடிய அரக்கர்கள் உன் வயிற்று நெருப்பால் சீரணிக்கப்பட்டனர். அனேவரும் வியப்படையும் இத்தகைய செயல்களேச் செய்த உனக்கு நிகர் இவ்வுலகில் யார் உளர்?

வாறதமு நிண்ணாற கீழ்போய வழறதது நகுட னண்ணாண
முறதர வுருவ மானாண முழஙகுவெண்ண டிரைசூ ருடடுகு
சிறதுவு மருறதப படடுச சேறலா தொழிறத தண்ணாறு
வறதொரு தகுவ ஹுண்ணறண வயாறறிடை யறறா னண்ணாறே.

மேலும், அகத்தியர் முன்ஞளில் செய்ததான விந்தியமலேயைப் பாதாளத்தில் வீழ்த்தியது, ஏழ்கடல்களேயும் அருந்தியது முதலிய மகத்தான செயல்களேப் பற்றியும் இரேணுகன் வினவிஞர்.

शिवाद्वैतपरानन्दप्रकाशनपरायणम् ।
भवन्तमेकं शंसन्ति प्रकृत्या सङ्गवर्जितम्॥ ४२॥
पुरा हैमवतीसूनुरवदत् ते षडाननः ।
शिवधर्मोत्तरं नाम शास्त्रमीश्वरभाषितम् ॥ ४३॥
भक्तिः शैवी महाघोरसंसारभयहारिणी ।
त्वया राजन्वती लोके जाताऽगस्त्य महामुने ॥ ४४॥

ஓ மஹாமுனிவராகிய அகத்தியரே! சிவாத்வைத ஆனந்தத்தில் திளேக்கும் உன்னே இயற்கையிலேயே எவ்விதப் பற்றுமற்றவன்

என மக்கள் புகழ்கின்றனர். ஹைமவதியான பார்வதி தேவியின் புதல்வனுன ஷண்முகன் உனக்கு சிவதருமோத்தரம் என்னும் உயர்ந்த சாத்திரத்தை முன்பு உபதேசித்தான். மிகக் கொடிய சம்சாரத்திலிருந்து காக்கும் சிவபக்தியானது உன்ஞல் புத்துயிர் பெற்றது.

செங்கண்மால் வடையா னலகுரு சிவதரு மோதத ரததை
யெங்கண்மா முருக னாமத திலங்கிலை வேலோ னலக
வங்கண்மா ஞால முயயப பெறறனை யருநத வததோர
தங்கண்மா நிதிய னாயுன றனைநிகர பவரயார சொலலாய.

சிவபெருமான் அருளிய சிவதருமோத்தரம் என்னும் ஒப்பற்ற நூலைத் திருமுருகனிடமிருந்து உலகோர் உய்யும்பொருட்டு நீ பெற்ருய். உனக்கு நிகர் யார்தான் உளர் என்று போற்றினுர்.

इति तस्य वचः श्रुत्वा सिद्धस्य मुनिपुङ्गवः ।
गम्भीरगुणया वाचा बभाषे भक्तिपूर्वकम् ॥ ४५॥

சித்தர்கள் தலைவரான ரேணுகரின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட முனிவர்களுள் சிறந்த அகத்தியர் பக்தியுடன் கம்பீரமாகப் பேசினுர்:

अहमेव मुनीन्द्राणां लालनीयोऽस्मि सर्वदा ।
भवदागमसम्पत्तिर्मा विना कस्य सम्भवेत् ॥ ४६॥

முனிவர்கள் மத்தியில் நான் ஒருவனே கொண்டாடப்படத்தக்கவன். [ஏனெனில்] உங்களின் வருகை எனும் பேறு வேறெவர்க்கு வாய்க்கும்?

எனறுரை செயய வெங்க ளரேணுகன முனவன கேளா
நினறன வரவெ னககே நேரதலாற றவததோன யானே
நனறிக ளனைதது முளளேன ஞானநல வழியுய பெறறேன
வெனறன பவமு மேலாய வடடைந துயநதே னயானே.

இவ்வாறு இரேணுகன் கூறக்கேட்ட அகத்தியர் பேருவகையடைந்து தங்களது வருகையால் நான் பெருந்தவம்

செய்தவனுனேன்; பிறவிக்கடலைக் கடந்தேன் என மகிழ்ச்சியுடன் கூறினுர்.

स्थिरमद्य शिवज्ञानं स्थिरा मे तापसक्रिया ।
भवद्दर्शनपुण्येन स्थिरा मे मुनिराजता ॥ ४७॥

இன்றே சிவஞானம் உறுதிபெற்றது; எனது தவமும் இன்று வலுவடைந்தது; உங்களைத் தரிசித்ததால் முனிவர் தலைவன் எனும் பதவி எனக்கு உறுதி பெற்றது.

संसारसर्पदष्टानां मूर्च्छितानां शरीरिणाम् ।
कटाक्षस्तव कल्याणां समुज्जीवनभेषजम् ॥ ४८॥

சம்சாரமெனும் கொடிய விஷப்பாம்பால் கடிக்கப்பட்டவர்களும் முழுதும் மூர்ச்சையாய்க் கிடப்பவர்களுமாகிய மக்களுக்கு உங்கள் கடைக்கண் பார்வை உயிரூட்டும் சஞ்ஜீவனி போல் திகழ்கிறது.

புௌணாய ழுாரததி நயெௌ பொருடடிவ ணடைநதாய நிௌனைக
கௌௌறிலப வானைக ளெலபலாங கதிரெதிரப பனாயை
யொககுய
பௌணாய தவநி றைநது பயௌறரு காலத தலபலா
லௌணலுௌ வரவெ வாகது மாாதுா தெௌறு சொலபவாௌ.

புண்ணியமூர்த்தியான நீங்கள் என் பொருட்டு இங்கு வந்துள்ளீர்கள்; அது நான் பற்பல காலங்களில் செய்த தவங்களின் பயனே. தங்களைப் பார்த்தவுடனேயே அனைத்து வினைகளும் நீங்கிவிடும் என்று அகத்தியன் உரைத்தான்.

समस्तलोकसंदाहतापत्रयमहानलः ।
त्वत्पदाम्बुकणास्वादादुपशाम्यति देहिनाम् ॥ ४९॥

அனைத்து உயிர்களையும் வாட்டும் மூவிதத் துன்பங்களும் தங்களின் திருவடி நீரின் ஒரு சிறுதுளியினுல் முற்றிலும் அழியும்.

रेणुकं त्वां विजानामि गणनाथं शिवप्रियम् ।
अवतीर्णमिमं भूमिं मदनुग्रहकाङ्क्षया ॥ ५०॥

சிவகணங்களுக்குத் தலைவனான ரேணுகன் என்றும் சிவபெருமானுக்குப் பிரியமானவரென்றும் எனக்கு அருள்புரிவதற்காக இப்பூவலகை வந்தடைந்துள்ளீர்கள் என்றும் தங்களை நான் அறிவேன்.

भवादृशानां सिद्धानां प्रबोधध्वस्तजन्मनाम् ।
प्रवृत्तिरीदृशी लोके परानुग्रहकारिणी ॥ ५१॥

உயர்ஞானத்தால் பிறவி நீங்கியவர்களாகிய தங்களைப் போன்றோர்கள் இவ்வாறு மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டுள்ளீர்கள்.

त्वन्मुखाच्छ्रोतुमिच्छामि सिद्धान्तं श्रुतिसम्मतम् ।
सर्वज्ञ वद मे साक्षाच्छैवं सर्वार्थसाधकम् ॥ ५२॥
सद्यः सिद्धिकरं पुंसां सर्वयोगीन्द्रसेवितम् ।
दुराचारैरनाघ्रातं स्वीकृतं वेदवेदिभिः ॥
शिवात्मैक्यमहाबोधसम्प्रदायप्रवर्तकम् ॥ ५३॥

வேதநெறிக்கு உடன்பட்டதும், எல்லாவற்றையும் நல்குவதும் விரைவில் சித்திகளை அளிப்பதும் கெட்ட நெறிகள் சிறிதும் இல்லாததும் சிவத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை உணர்த்துவதுமான சிவசாத்திரத்தைத் தங்களின் திருவாக்கால் அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

उक्त्वा भवान् सकललोकमहोपकारं
  सिद्धान्तसंग्रहमनादृतबाह्यतन्त्रम् ।
सद्यः कृतार्थयितुमर्हति दिव्ययोगिन्
  नानागमश्रवणवर्तितसंशयं माम् ॥ ५४॥

தெய்வீக யோகியே! எல்லோருக்கும் பெரும் உபகாரமாய் விளங்குவதும் புறச்சமயங்களால் அறியப்படாததுமான சித்தாந்தத்தின் சுருக்கத்தை பற்பல ஆகமங்களைக் கேட்டும்

ஐயம் அகலாத எனக்கு உபதேசித்து என்னைக் கிருதார்த்தனுக ஆக்க வேண்டுகிறேன் என்று அகத்தியர் வேண்டி நின்ருர்.

பறபல கலையு ணரநதுய பறறில௱ றுணாவு மாறா
வுறபவ மொழியுய வ௱ண முயாரசிவத தேக மாகுய
பொறபரு ருவதாய வேதப பொருளபடு சிவசித தாநதரு
சிறபர யோகி நி௱னாற றெளநதிட வாழைவ லெ௱றா௱.

பல கலைகளைக் கற்றும் என் உள்ளத்தில் ஒரு துணிவு பிறக்கவில்லை; பிறவிக்கடலைக் கடக்கும் உபாயமாய்த் திகழ்வதும், வேதங்களின் தலைப் பொருளாய் விளங்குவதுமான சிவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை உம்மிடமிருந்து கற்க நான் விழைகிறேன் என்ருர்.

॥इति श्रीसिद्धान्तशिखामणौ रेणुकागस्त्यदर्शनप्रसङ्गो नाम चतुर्थः परिच्छेदः ॥ ४॥

॥ पञ्चमः परिच्छेदः ॥

अथागस्त्यवचः श्रुत्वा रेणुको गणनायकः ।
ध्यात्वा क्षणं महादेवं साम्बमाह समाहितः ॥ १॥

அகத்தியரின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ரேணுகர் க்ஷணநேரம் மஹாதேவரைத் தியானித்துப் பின்வருமாறு கூறினார்.

இரேரைுகா அகததியருககு உபதேசம செயதல

முனிவ னனன மொழிய வுளஙகொளா
வனிய னெனனுமி ரேணுகன முககணானை
றனைநி னைநது சமாதி யடைநது பின
னனைவ டைநது நிகழததுதன மேயினான.

இரேணுகன் சிவபெருமானை உள்ளத்தில் நினைந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

अगस्त्य मुनिशार्दूल समस्तागमपारग ।
शिवज्ञानकरं वक्ष्ये सिद्धान्तं श्रुणु सादरम् ॥ २॥

முனிவருள் சிறந்தோனே! அகத்தியனே! எல்லா ஆகமங்களையும் கற்றறிந்தோனே! சிவஞானத்தை அருளும் சித்தாந்தத்தைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள்.

அருநத வதத ரரச வுனககிவனை
டிருநது மெயசசிவ ஞானத தெளிவினைப
பொருநது மிககசித தாநதம புகலுது
மொருஙகு சிததத துவநது செவிககொளே.

இரேணுகனும், அருந்தவம் புரியும் முனிவனே! சிவஞானத் தெளிவினை உண்டாக்கும் சிவசித்தாந்தத்தை நான் விளக்குகிறேன். மனத்தில் மகிழ்வுடன் நீ கேட்பாயாக என்றார்.

अगस्त्य खलु सिद्धान्ता विख्याता रुचिभेदतः ।
भिन्नाचारसमायुक्ता भिन्नार्थप्रतिपादकाः ॥ ३॥

அகத்தியனே! சித்தாந்தங்கள் அவரவர் எண்ணங்களுக்கேற்பப் பல்வகையான ஒழுக்கங்களேயும் கோட்பாடுகளேயும் கொண்டுள்ளன.

பேத வாசசையாறு பாணனப பொருளகளு
மோது பறபல வாய வொழுககமு
மாதல பெறறிடு மாசிலசித தாநதநூண
மாத வததர வழுதது முனவனே.

சைவசித்தாந்தநூல் பற்பல கருத்துக்களேக் கொண்டது என்ருர்.

सांख्यं योगः पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा ।
एतानि मानभूतानि नोपहन्यानि युक्तिभिः ॥ ४॥

சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்ரம், வேதம் பாசுபதம் ஆகியன பிரமாணங்களே; அவை தருக்கவாதங்களால் ஒருபோதும் கண்டிக்கத்தக்கன அல்ல.

ஆயகூச சாஙகிய மாசறு யோகநற
பாகூச ராததிரய பாசு பததொடு
வாயகூச வேத மிவைபர மாணமாயத
தாகூசெய வாததிற றளகூவ வலலவாய.

சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், பாசுபதம், வேதம் ஆகிய ஐந்தும் வாதம் செய்கையில் பிரமாணமாய்க் கொள்ளத்தக்கன.

वेदः प्रधानं सर्वेषां सांख्यादीनां महामुने ।
वेदानुसरणादेषां प्रामाण्यमिति निश्चितम् ॥ ५॥

ஓ மஹாமுனிவரே! சாங்கியம் முதலான எல்லாச் சமயங்களுக்கும் வேதம் பொது; வேதத்தை அனுசரிப்பதால்

தான் இச்சமயங்கள் சான்றோர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

சாஙகி யாதிகட கெணணுறு தலைமையா
மோஙகு மாமறை யுமமறை யைத தொடரந
தஙகு நிணறத னாலவை யாவையுந
தாஙகு மானத தகைமைய வெணபவே.

சாங்கியம் முதலியவற்றிற்கு வேதம் தலையாயது; ஆதலின் அவை பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டன.

पाञ्चरात्रस्य सांख्यस्य योगस्य च तथा मुने ।
वेदैकदेशवर्त्तित्वं शैवं वेदमयं मतम् ॥ ६॥

பாஞ்சராத்ரம், சாங்கியம், யோகம் ஆகியன வேதத்தின் ஒரு புடைத்தாய் அமைந்துள்ளன; ஆனால் சைவமோ முழுவதும் வேதமயமாகவே விளங்குகிறது.

யோக சாஙகிய மோரைந திராததிர
மாகுய வேதத தொருபுடை யணனபோ
லேக தேச முறாமறை யெஙகுமா
மாகய வழமலை மாதவ சைவமே.

वेदैकदेशवर्तिभ्यः सांख्यादिभ्यो महामुने ।
सर्ववेदानुसारित्वाच्छैवतन्त्रं विशिष्यते ॥ ७॥

வேதத்தின் ஒரு சாரியாய்த் திகழும் சாங்கியம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் முழுதும் வேதமயமாக விளங்கும் சைவம் சிறந்தது.

ஓஙகுய வேதத தொருபுடை யாகிய
சாஙகி யாதியாற சைவஞ சிறநததாயத
தஙகில வேதமெ லாநதொடர செயகையா
னஙகு பாச முணவ நிலைககுமால.

யோகம், சாங்கியம், பாஞ்சராத்திரம் ஆகியன வேதத்தின் ஒரு பாகமாகும்; ஆனுல், சைவமானது வேதம் முழுதும் வியாபித்தது. ஆகையால் அது என்றும் நிலே பெற்று நிற்கும்.

शैवतन्त्रमिति प्रोक्तं सिद्धान्ताख्यं शिवोदितम् ।
सर्ववेदार्थरूपत्वात् प्रामाण्यं वेदवत् सदा ॥ ८॥

சித்தாந்தமென்றழைக்கப்படும் சிவதந்திரங்கள் சிவபெருமாஞல் அருளப்பட்டவை; அனைத்து வேதங்களின் கோட்பாடுகளும் அவற்றில் காணப்படுவதால் வேதங்களைப் போன்று எக்காலத்திலும் பிரமாணம் உடையன.

பாரம மோதுசித தாநதப பெயரபெறு
தருும சைவமெ௭௱ றநதிர நா௭௱மறைப
பொருள தாகலி னயமறை போலவே
வரம தாயபார மாண மெனபபடுய.

பிரம்மமாகிய சிவபெருமான் ஒருவரையே பொருளாகக் கொண்டுள்ளதால் சைவதந்திரமும் நான்மறைகளைப் போல் பிரமாணமாகும்

आगमा बहुधा प्रोक्ताः शिवेन परमात्मना ।
शैवं पाशुपतं सोमं लाकुलं चेति भेदतः ॥ ९॥

பரமாத்மாவான சிவபெருமாஞல் சைவம், பாசுபதம், ஸோமம், லாகுலம் எனப் பல்வகைப்பட்ட ஆகமங்கள் அருளப்பட்டுள்ளன.

க௭௱௭௱ு தறபெருங காரண னாறபல
வெ௭௱௭௱ு மாகமஞ சைவமி லாகுளய
ப௭௱௭௱ு பாசு பதமொடு சோமமெ௭௱
ற௭௱ண௭௱ மாமுனா ய௭௱றறை யபபடுய.

சிவபெருமாஞல் அருளப்பட்ட ஆகமங்கள் சைவம், இலாகுலம், பாசுபதம், சோமம், என நால்வகைப்படும்.

तेषु शैवं चतुर्भेदं तन्त्रं सर्वविनिश्चितम् ।
वामं च दक्षिणं चैव मिश्रं सिद्धान्तसंज्ञकम् ॥ १०॥

அவற்றுள் சைவம் நால்வகைப்பட்டது: அவை வாமம், தக்ஷிணம், மிசிரம், ஸித்தாந்தம் என்பன.

ஓது வாம மொழிவறுந தககண
மேதை யாகு மிசிர முனிவர
ததி லாதசித தாநத மெனவரு
பேத நாலகு பெறுயபுகல சைவமே.

அவற்றுள், சைவமானது வாமம், தக்கணம், மிசிரம், சித்தாந்தம் என நால்வகைப்படும்.

शक्तिप्रधानं वामाख्यं दक्षिणं भैरवात्मकम् ।
सप्तमातृपरं मिश्रं सिद्धान्तं वेदसम्मतम् ॥ ११॥

சக்திக்கு முக்கியத்துவம் கொண்டது வாமம்; பைரவருக்கு முக்கியத்துவமளிப்பது பைரவம்; மிசிரம் சப்தமாதாக்களுக்கு முக்கியத்துவத்தையும், ஸித்தாந்தம் வேதத்திற்கு உடன்பட்டும் விளங்குவன.

வாமகூ சததி பரகூசொல வயிரவரக
காமந தககண மயமி சிரததெழு
நாமங கொணடுறு மாதர நணுகுவா
ரேமகூ செயமறை யணமத மறறதே.

வாமம் சக்தியை முழுமுதற்பொருளாகக் கொண்டது; தக்கணம் பைரவரையும், மிசிரம் பிராஹ்மீ முதலான சப்த மாதர்களையும் முழுமுதலாக உடையன. இவை வேதத்தின் சம்மதம் பெற்றனவல்ல.

वेदधर्माभिधायित्वात् सिद्धान्ताख्यः शिवागमः ।
वेदबाह्यविरोधित्वात् वेदसम्मत उच्यते ॥ १२॥

வேததருமத்தையே கூறுவதாலும், வேதங்களுக்கெதிரான சமயங்களுடன் வாதிடுவதாலும் ஸித்தாந்தமென்று வழங்கப்படும் சிவாகமங்கள் வேதங்களுக்குடன்பட்டன என்று அறியப்படுகின்றன.

மறையு ரைககுந தருமய வகுததலாழ
புறம ததொடு நிணைறு பொருதலாழ
றிறம டுததசித தாநத சிவாகம
மறமு ரைககு மறைமத மாகுமால.

வேதங்கள் கூறும் தருமங்களை வகுத்துக் கூறுவதாலும், பிறமதங்களுடன் வாதம் புரிவதாலும் சைவசித்தாந்த ஆகமங்கள் வேதங்களுடன் முழுதும் சம்மதமுடையனவே.

वेदसिद्धान्तयोरैक्यमेकार्थप्रतिपादनात् ।
प्रामाण्यं सदृशं ज्ञेयं पण्डितैरेतयोः सदा ॥ १३॥

ஒரே கருத்தையே உரைப்பதால் வேதங்களும் சைவாகமங்களும் ஒத்த பிராமாணியம் கொண்டன என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

செபபுய வேதசித தாநத மபேதமா
மொபபண மெயபபொரு ளொணறே யுரைததலா
லிபபெ ருஞசொழ கலைக ளாரணடையுய
வைபப ரொபபென மானத தறிஞரே.

வேதமும், சித்தாந்த ஆகமமும் அபேதமானதும், ஒப்பற்றதுமான பொருளையே உரைப்பதால் இவ்விரண்டையும் அறிஞர்கள் சமமாகவே மதிப்பர்.

सिद्धान्ताख्ये महातन्त्रे कामिकाद्ये शिवोदिते ।
निर्दिष्टमुत्तरे भागे वीरशैवमतं परम् ॥ १४॥

காமிகம் முதலான சைசித்தாந்த ஆகமங்களின் உத்தரபாகத்தில் விளக்கப்படுவது வீரசைவமாகும்.

வ!ரசைவ வ!ளககய

ஏக ஹுபறருள காமிக மேமுத
லாக மதறி ன!றைநதிடு முதரர
பாக முபறுய பக!ரவ!ர சைவமாகூ
சோக மபறுய!ர தொளமதந தோளறுமால.

தனிப் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் அருளிய காமிகம் முதலான சிவாகமங்களின் பிற்பகுதி பழமைவாய்ந்த வீரசைவத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றன.

विद्यायां शिवरूपायां विशेषाद् रमणं यतः ।
तस्मादेते महाभागा वीरशैवा इति स्मृताः ॥ १५॥

சிவவடிவான வித்தையிலேயே எப்போதும் திளேத்திருப்பதால் வீரசைவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

சிதத மாகுரூ சிவமய மாகிய
வ!ததை யூடு வ!சேடம தாகியே
யெததி னாலி!வ கிரமிபப னளனவள
பொயததி டாத புகழுவ!ர சைவனே.

எக்காரணத்திஞல் சிவமயமாகிய ஞானத்தில் சிறப்பாக மகிழ்கிருஞே அக்காரணத்திஞல் அவன் வீரசைவன் எனப்படுகிருன்.

वीशब्देनोच्यते विद्या शिवजीवैक्यबोधिका ।
तस्यां रमन्ते ये शैवा वीरशैवास्तु ते मताः ॥ १६॥

வீ என்பது சிவனுக்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள ஐக்கியத்தைப் போதிக்கும் வித்தையைக் குறிப்பது; அவ்வித்தையில் மூழ்கியிருப்போர் வீரசைவர்களெனப்பட்டனர்.

தத கணற சிவசீவ யாககியமாய
வத ருயபெரு வாதைதயா னணகுறச
சாத மிணறி ரமிககுமச சைவணமரு
றோதி லணனோ ஹுயாரவார சைவனே.

குற்றமற்ற சிவஜீவ ஐக்கியஞானத்தில் எவனொருவன் மிகவும் மகிழ்கிருனே அவன் வீரசைவனுவான்.

विद्यायां रमते यस्मान्मायां हेयां श्ववद् रहेत् ।
अनेनैव निरुक्तेन वीरमाहेश्वरः स्मृतः ॥ १७॥

மாயையை நாயெனக் கைவிட்டு எப்போதும் உயர்வித்தையிலேயே திளைப்பதால் வீரமாஹேசுவரர் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

வாதைதை யூடு வாரவாய மாயையைக
கைதது நாயெனக கணடு வாடுதலை
வைதத வாதி வருண முணாததுறு
முததி யாலுயார வார மாகேசனாய.

வித்தையுடன் கலந்த மாயையை நாயென வெறுத்து முத்தியை அடைய முற்படும் பிராமணர்கள் அறிவிக்கும் யுக்தியினுல் உயர்ந்தவன் வீரமாஹேசுவரனுவான்.

वेदान्तजन्यं यज्ज्ञानं विद्येति परिकीर्त्यते ।
विद्यायां रमते तस्यां वीर इत्यभिधीयते ॥ १८॥

வேதாந்தங்களில் உரைக்கப்படும் ஞானமே வித்தையெனப்படுகிறது; அந்த வித்தையில் எப்போதும் திளைப்பவனே வீரசைவனுவான்.

அர்யவே தாந்தத்தி னாகு ஞானமே
மருவருய வத்தையெ்ன ருரைபர மற்றதில
வரவனோ்ன யாவ்னமற்ற னையன்வ் ரனென்
றுரைதரு கிற்பரமெய யுணர்ந்து ளோர்களே.

வேதாந்தம் உணர்த்தும் ஞானமே உயர்ந்த வித்தை எனப்படும்.
அதில் திளைப்பவனே வீரசைவன்.

शैवैर्माहेश्वरैश्चैव कार्यमन्तर्बहिः क्रमात् ।
शिवो महेश्वरश्चेति नात्यन्तमिह भिद्यते ॥ १९॥

உடபுறய பூசனை யுடையர சைவருந
திடபமா யேசரு மாவர தேர்நதிடிற
கொடபறு சிவனர்ன போலக கூறிய
பெடபுறு மவர்கருய ப்னன மாயடார்.

அகப்பூசையுடையவர் வீரசைவர், புறப்பூசையுடையவர்
வீரமாஹேசுவரர்; எனினும், அரன், சிவன் என்பது போல்
அவர்களுள் வேற்றுமையில்லை.

यथा तथा न भिद्यन्ते शैवा माहेश्वरा अपि ।
शिवश्रितेषु ते शैवा ज्ञानयज्ञरता नराः ॥२०॥
माहेश्वराः समाख्याताः कर्मयज्ञरता भुवि ।
तस्मादभ्यन्तरे कुर्युः शैवा माहेश्वरा बहिः ॥ २१॥

சைவர்களும் மாஹேசுவரர்களும் உண்மையில்
வேறுபட்டவர்களல்லர்; சைவர்கள் மெய்ஞ்ஞானவேள்வியிலும்,
மாஹேசுவரர்கள் வெளிப்பூசையிலும் திளைப்பவர்கள்.

மிறையறுகு சைவர்மெயகு ஞான வேளவியுங
கறைய்னமா யேசரொ்ன கரும வேளவியும
பெறுநரெ்ன றுரைத்திடும பெற்றி யாலகம
புறமுறு நெறியனர் புக்னறு ளோர்களே.

சைவர்கள் மெய்ஞ்ஞானவேள்வியும், மாஹேசுவரர் கருமவேள்வியும் இயற்றுபவர்கள்.

वीरशैवास्तु षड्भेदाः स्थलधर्मविभेदतः ।
भक्तादिव्यवहारेण प्रोच्यन्ते शास्त्रपारगैः ॥ २२॥

ஸ்தலம், தருமம் ஆகியவற்றுலும் பக்தர்கள் முதலியவற்றுலும் வீரசைவர்கள் அறுவகைப்பட்டவர்கள் என அறிஞர் கூறுவர்.

வாலகுறு பலநெறி வர சைவரதா
மலைவறு பதத முன வழகக பேதமுந
தலநெறி வாபேதமுந தரககுந தனமையா
லிலகுவ ரறுவகை யானரென றெனணவே.

வீரசைவநெறி அறுவகைப்படும்.

शास्त्रं तु वीरशैवानां षड्विधं स्थलभेदतः ।
धर्मभेदसमायोगादधिकारिविभेदतः ॥ २३॥

வீரசைவசாத்திரமானது ஸ்தலம் தருமம் ஆகிய பேதத்தால் அறுவகைப்பட்டது.

தலததொடு பலவகைத தருமமாதலா
லிலககதி காரகள பேத மெயதலால
வாலககரு மறிஞராய வர சைவரதங
கலைததிற மதுவுமோ ராறு காணடமாய.

வீரசைவர்களது நூல்களும் ஆறு காண்டங்கள் கொண்டதாகும்.

आदौ भक्तस्थलं प्रोक्तं ततो माहेश्वरस्थलम् ।
प्रसादिस्थलमन्यत्तु प्राणलिङ्गस्थलं ततः ॥ २४॥
भक्तस्थलं प्रवक्ष्यामि प्रथमं कलशोद्भव ।
तदवान्तरभेदांश्च समाहितमनाः शृणु ॥ २५॥

முதலில் பக்தஸ்தலம், பின்பு மாஹேசுவரஸ்தலம், பிரசாதிஸ்தலம் பிராணலிங்கஸ்தலம், சரணஸ்தலம் பின்னர்

ஐக்கியஸ்தலம் என்பன. அவற்றுள் ஓ அகத்தியனே! பக்தஸ்தலத்தையும் அதனுட் பேதங்களையும் விரிவாக முதலில் நான் கூறக் கேள்.

அஙகஎ பதலய

ஆதிதன லருயபதத்த தலமாகே சததலயப னடுககுய பனைரு
சாதமுறுய பரசாதித தலமதனபன பராணலிஙகித தலமா
குயபன
போதுசர ணததலமா றாவதயக கியததலமாய புகனற
வறுறுனை
மாதவமுன புறுபதத்த தலமொடதன றிறமுரைதது மகிழுநது
கேனைமோ.

ஆறு தலங்களாவன: பத்தத்தலம், மாகேசத்தலம், பிரசாதித்தலம், பிராணலிங்கித்தலம், சரணத்தலம், ஐக்கியத்தலம் என்பன. அவற்றுள் பத்தத்தலத்தை விளக்குகிறேன். கேள்.

शैवी भक्तिः समुत्पन्ना यस्यासौ भक्त उच्यते ।
तस्यानुष्ठेयधर्माणां मुक्तिर्भक्तस्थलं मतम् ॥ २६॥

எவனுக்கு சிவபக்தி உண்டாகியுள்ளதோ அவன் பக்தன் எனப்படுகிறன். அவனல் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய தருமங்கள் பக்தஸ்தலம் என வழங்கப்படுகின்றன.

अवान्तरस्थलान्यत्र प्राहुः पञ्चदशोत्तमाः ।
पिण्डता पिण्डविज्ञानं संसारगुणहेयता ॥ २७
दीक्षा लिङ्गधृतिश्चैव विभूतेरपि धारणम् ।
रुद्राक्षधारणं पश्चात् पञ्चाक्षरजपस्तथा ॥ २८

இதனுட் பிரிவுகள் பதினைந்து ஸ்தலங்கள்: பிண்டதா, பிண்டவிஞ்ஞானம், சம்சாரகுணஹேயதா, தீக்ஷை, லிங்கதாரணம், விபூதிதாரணம், ருத்ராக்ஷதாரணம், பஞ்சாக்ஷரஜபம்,

(இதனுடை பாரபு)

பரமசிவ பததியுள னெவனவனே பததனெனப படுவ
னனோ
றருமமுரை செயதிடுத றலமாகு மதறிறதத தலமு வைநதா
நிரையனவை படமத ஞானமொடு சமுசார நீகக மாசா
னருளலிஙக நறுமண முறைதாதத லருசெழுதது மறிநது
கூறல.

பரமசிவனிடத்தில் பக்தியுடையவனே பக்தன் எனப்படுவான்; அவனுடைய தருமத்தைக் கூறுவதே பத்தத்தலமெனப்படும். அவை பதினைந்துவகைப்படும். அவை முறையே பிண்டம், பிண்டஞானம், சம்சாரநீக்கம், குருகாருணியம், இலிங்கதாரணம், விபூதிதாரணம், உருத்திராக்கதாரணம், பஞ்சாக்கரஜபம்;

भक्तमार्गक्रिया चैव गुरोर्लिङ्गस्य चार्चनम् ।
जङ्गमस्य तथा ह्येषां प्रसादस्वीकृतिस्तथा ॥ २९॥
अत्र दानत्रयं प्रोक्तं सोपाधिनिरुपाधिकम् ।
सहजं चेति निर्दिष्टं समस्तागमपारगैः ॥३०॥
एतानि शिवभक्तस्य कर्तव्यानि प्रयत्नतः ।

பக்தநெறிகிரியை, குரு மற்றும் லிங்கங்களை அருச்சித்தல், குரு, லிங்க, ஜங்கமர்களின் பிராசாதத்தை உட்கொள்ளுதல், ஸோபாதிதாநம், நிருபாதிதானம், ஸஹஜம் என்னும் மூவகை தானங்கள் ஆகியன. இவை அனைத்தையும் அனுஷ்டித்தல் சிவபக்தனின் கடமையாகும்.

பததிநெறி குருலிஙக வநதனைசங கமபூசை பகநத வனோ
வைதபர சாதவுண வவடததிற செயுநதான வகையு பாதி
மெயததநி ருபாதியொடு சகசமென மூதறிஞ வளயபாநிற
வாததலததில வருநெறிக ளனைதது மியற றுதல பததக
கியலபு மாதோ.

பக்திநெறி, குருலிங்கவந்தனம், அவர்கள் வைத்த உணவைப் பிரசாதமாக உண்ணுதல், அவர்களிடத்தில் செய்யும் உபாதி, நிருபாதி, சகசம் எனும் மூவகைத்தானம்; இவை பக்தர்க்கு இயல்பு.

बहुजन्मकृतैः पुण्यैः प्रक्षीणे पापपञ्जरे ॥ ३१॥
शुद्धान्तःकरणो देही पिण्डशब्देन गीयते ।

பல பிறவிகளில் செய்த நல்வினைப்பயனுல் பாவங்கள் முழுதும் அழிக்கப்பட்டு மனம் சுத்தம் அடைந்த ஜீவன் பிண்டம் என அழைக்கப்படுகிருன்.

शिवशक्तिसमुत्पन्ने प्रपञ्चेऽस्मिन् विकल्प्यते ॥ ३२॥
पुण्याधिकः क्षीणपापः शुद्धात्मा पिण्डनामकः ।

சிவசக்தியால் தோற்றுவிக்கப்படும் இப்பிரபஞ்சத்தில் புண்ணியமிகுதியும் பாவக்குறைவும் அதனுல் உண்டான மனத்தூய்மையும் உடையோன் பிண்டன் எனப்படுகிருன்.

பா௵டதலய

ப௵டொ ராயாரய பாறவாயாா பயா௵றபு௵ ணாயததா௵
ம௵டு தவானைப பரபபறப புனாதமா மனததைக
கொ௵ட தேகியே கடலகுடித துயாகுறு முனாவ
பா௵ட நாமமுறு றிடுமென வறைகுவர பெரியோர.

எவனுடைய தீவினைகள் முந்தைய பிறவிகளில் செய்த புண்ணியமிகுதியால் முழுதும் களையப்பட்டனவோ அவனே பிண்டமெனப்படுவான்.

एक एव शिवः साक्षाच्चिदानन्दमयो विभुः ॥ ३३॥
निर्विकल्पो निराकारो निर्गुणो निष्प्रपञ्चकः ।

अनाद्यविद्यासम्बन्धात् तदंशो जीवनामकः ॥ ३४॥
देवतिर्यङ्मनुष्यादिजातिभेदे व्यवस्थितः ।

சிவன் ஒருவனே சிதானந்தமயனுயும், எங்கும் வியாபித்தும், எவ்வித மாற்றங்களுமின்றி, எவ்வித உருவமுமின்றி, நிர்க்குணனுய், உலகங்களெல்லாம் கடந்தவனுய் விளங்குகிருன். அச்சிவனின் ஒரு அம்சமான ஜீவன் தொடக்கமிலாத அவித்தையினுல் தேவன், மனிதன், மிருகம் முதலான பிறப்புகளை அடைகிருன்.

உலகி றநதுசிந மயவ வகாரயா யொளயா
யலகு றுயபர சிவனறன தஞசமா யருநத
வலகி றநதுள சீவரக ளநாதியா மவததை
மலமு றுயபர சாறபல பறவயன வருவார.

எல்லாவுலகங்களையும் கடந்து அறிவுருவாய் எவ்வித மாற்றமுமின்றி விளங்கும் பரசிவனின் அம்சமாய்த் திகழும் சீவர்கள் தொடக்கமில் காலந்தொட்டு நிகழும் அவித்தையாகிற மலத்தால் பல பிறவிகளில் தோன்றுவர்.

मायी महेश्वरस्तेषां प्रेरको हृदि संस्थितः ॥ ३५॥
चन्द्रकान्ते यथा तोयं सूर्यकान्ते यथाऽनलः ।
बीजे यथाङ्कुरः सिद्धास्तथात्मनि शिवः स्थितः ॥ ३६॥

மாயையை அடக்கியாள்பவனுன மஹேசுவரன் அனைத்துயிர்களின் இதயத்தில் வீற்றிருந்து அவற்றை இயக்குகிருன். சந்திரகாந்தக்கல்லில் நீரைப் போலும், சூரியகாந்தக் கல்லில் நெருப்பைப் போலும், விதையில் முளையைப் போலும் எல்லா உயிர்களிலும் சிவபெருமான் விளங்குகிருன்.

அனையர நெஞசிடை யயககும யேசனுற றருளவன
பனய வநதுகாந தததினற புனலகதிரப பளஙகிற
கனலுய வெவவழல வததினன முளையெனக கலநது
முனைவர சிஙகமென றுரைததிட மலையொடு முனவோய.

சந்திரகாந்தக்கல்லினுள் இருக்கும் நீரைப் போலும், சூரியகாந்தக் கல்லினுள் நெருப்பைப் போலும், வித்துக்குள் முளையைப் போலும் சிவபெருமான் அந்த சீவர்களுக்குள் விளங்குகிறுன்.

आत्मत्वमीश्वरत्वं च ब्रह्मण्येकत्रकल्पितम् ।
बिम्बत्वं प्रतिबिम्बत्वं यथा पूषणि कल्पितम् ॥ ३७॥

சூரியனில் பிம்பத்தன்மையும் பிரதிபிம்பத்தன்மையும் காணப்படுவது போல் பிரம்மனுன சிவபெருமானிடத்தில் ஜீவான்மத்தன்மையும் ஈசுவரத்தன்மையும் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.

வெற்பெ ழுங்கதி ர்டத்தில்வாய் பபபதி வாய்ப
முற்ப வய்பெறு மாறென வொருப்ர மத்திலை
முற்ப கர்நதிடு சீவனோ டீசனா முறைமை
கற்ப் தய்பெறு மெைபர்பல கலைநெறி கற்றோர்.

சூரியனிடத்தில் பிம்பபிரதிபிம்பங்கள் தோன்றுவது போல் ஒன்ருகிய பிரம்மத்திலிருந்து சீவர்கள் தோன்றுவதுபோல் விளங்கும்.

गुणत्रयविभेदेन परतत्त्वे चिदात्मनि ।
भोक्तृत्वं चैव भोज्यत्वं प्रेरकत्वं च कल्पितम् ॥ ३८॥

முக்குணங்களின் வேறுபாட்டால் சின்மயமான பரதத்துவத்தில் நுகர்வோன், நுகரப்படும் பொருள், இவற்றை இயக்குபவன் ஆகிய வேறுபாடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன.

அறிவ தேவடி வாய்பர தத்துவ மதன்
ன்றைவ தாகிய ப்ரேரகத் துவமொடு நிலைத்த
மறிவ்ல போதத்துருத் துவமிகு போக்கிய்ய வருமாற
குறைவ் லாதெழு முக்குண பேதமே கொைடு.

அறிவுருவான பரதத்துவத்தில் முக்குணங்களின் பேதத்தால் பிரேரகத்துவம், போக்திருத்துவம், போக்கியம் ஆகியன தோன்றும்.

गुणत्रयात्मिका शक्तिर्ब्रह्मनिष्ठा सनातनी ।
तद्वैषम्यात् समुत्पन्ना तस्मिन् वस्तुत्रयाभिधा ॥ ३९॥

முக்குண வடிவான சக்தி எப்போதும் பிரம்மத்திலேயே விளங்குகிறது; அதன் மாற்றங்களினுல் மேற்கூறிய நுகர்வோன், நுகரப்படும் பொருள், இவற்றை இயக்குபவன் ஆகிய மூன்று வேறுபாடுகள் ஏற்றப்படுகின்றன.

மடிவ। லாதமுக குணவடி வாகிய மாயை
முடிவ। லாதமெயச சிவததுறு மககுண மூலைறுய
வ।டம மேவுற வளயபுமுப பொருடபெய।ர வ।ர।யுங
கடிவ। லாநிலைப ப।ரமமா மொருபொருட கலைணே.

மாயையானது பிரம்மத்தின்கண் பொருந்தியிருக்கும்; அது முக்குணங்களுக்கேற்றபடி பொருள்களைத் தோற்றுவிக்கும்.

किञ्चित्सत्त्वरजोरूपं भोक्तृसंज्ञकमुच्यते ।
अत्यन्ततामसोपाधिर्भोज्यमित्यभिधीयते ।

சிறிது சத்துவம் மற்றும் ரஜோகுணமுடையது நுகர்வோனெனவும், முற்றிலும் தமோகுணம் கொண்டது நுகரப்படும் பொருளாகவும் வழங்கப்படுகிறது.

परतत्वमयोपाधिर्ब्रह्मचैतन्यमीश्वरः ॥ ४०॥
भोक्ता भोज्यं प्रेरयिता वस्तुत्रयमिदं स्मृतम् ।
अखण्डे ब्रह्मचैतन्ये कल्पितं गुणभेदतः ॥ ४१॥

பிரம்மசைதந்நியம் மாயை உபாதியால் பரதத்துவமாக விளங்குகிறது; நுகர்வோன், நுகரப்படும் பொருள், இவற்றை இயக்குபவன் ஆகிய மூன்று வேறுபாடுகள் பிரிவற்ற பரந்த பிரம்ம சைதந்நியத்தில் ஏற்றப்படுகின்றன.

தகக சததுவ வுபாதிகொள பாரமசை தநய
மொகக வசனாஞு சததுவ ரசோமய முயரா
மிகக தாமத முடையதே போககிய வளைவா
முக கணககிளமுப பொருளூயவற துறுளுசிவத திசைநது.

சத்துவ உபாதி மிக்கது ஈசுவரனுகும்;சத்துவமும் ரஜோகுணமும் உடையது சீவனுகும்; தாமதகுணமதிகமுடையது போக்கியமாகிய உலகமாகும்.

अत्र प्रेरयिता शम्भुः शुद्धोपाधिर्महेश्वरः ।
समिश्रोपाधयः सर्वे भोक्तारः पशवः स्मृताः ॥ ४२॥

இங்கு இயக்குபவன் சம்புவாகிய பரமேசுவரன்; அவன் எவ்வித உபாதிகளுமற்று சுயம்பிரகாசமானவன். போகங்களை நுகரும் பசுக்களாகிய ஆன்மாக்கள் உபாதிகளுடையவர்கள்.

भोज्यमव्यक्तमित्युक्तं शुद्धतामसरूपकम् ।
सर्वज्ञः प्रेरकः शम्भुः किञ्चिज्ज्ञो जीव उच्यते ।
अत्यन्तगूढचैतन्यं जडमव्यक्तमुच्यते ॥ ४३॥

நுகரப்படும் பொருள்கள் முழுதும் தமோகுணமுடையன; அவ்வியக்தமென அழைக்கப்படுகின்றன. இயக்குபவனுகிய பரமேசுவரன் அனைத்தையுமறிந்தவன்; அவனுல் இயக்கப்படும் பசுக்களாகிய ஜீவன்கள் சிற்றறிவு உடையன; முழுதும் அறிவற்ற சடப்பொருள்கள் அவ்வியக்தமெனப்படுகின்றன.

சுதத மெளழுள வுபாதியரற றோயநதிடு மசள
மெயததி டுயபதி யாகிய பரேரகள மிசிர
முயதத போததுருப பசுவென வறைவரபே ருணரவோ
னதத னவவுயரர சிறறுணர வுடைய தெளறறியே.

சுத்த உபாதியுடையோன் ஈசுவரன்; கலந்த உபாதியை உடையவர்கள் பசுவாகிய ஆன்மாக்கள்; ஈசுவரன் பேரறிவாளன்; உயிராகிய பசு சிற்றறிவு உடையது.

उपाधिः पुनराख्यातः शुद्धाशुद्धविभेदतः ।
शुद्धोपाधिः परा माया स्वाश्रया(ऽ)मोहकारिणी ॥ ४४॥

உபாதியானது சுத்தம் அசுத்தம் என இருவகைப்பட்டது; பரமாயையே சுத்த உபாதியென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அது தான் ஆசிரயித்திருக்கும் சைதந்நியத்திற்கு எவ்வித குழப்பத்தையும் உண்டாக்காது.

अशुद्धोपाधिरप्येवमविद्याश्रयमोहिनी ।
अविद्याशक्तिभेदेन जीवा बहुविधाः स्मृताः ॥ ४५॥

அவித்தை எனப்படுவதே அசுத்தோபாதியாக உள்ளது. அது தான் ஆசிரயித்திருக்கும் சைதந்நியத்திற்கு குழப்பத்தை விளைவிப்பது. அதன் சக்திபேதத்தால் ஜீவர்கள் பல்வகைப்பட்டவர்களாக உள்ளனர்.

மிகுதி கொமறை யுணரவதவ வாயததமாய பெயரகொள
பகுதி நணனரக கமோககா ரணயெனுய பரையே
தகுதி கொடிடு சுததமா மசுததமுஞ சாறறிற
றொகுதி கொடிடு மோககா ரணயெனத துணயே.

பரை எனும் மாயை அமோககாரணி-- தன்னை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு மோகத்தை உண்டாக்காது; அவியக்தமெனும் மாயை மோகத்தை உண்டுபண்ணும்.

मायाशक्तिवशादीशो नानामूर्तिधरः प्रभुः ।
सर्वज्ञः सर्वकर्ता च नित्यमुक्तो महेश्वरः ॥ ४६

மாயையின் சக்தியால் சர்வவல்லமையும், அனைத்தையும் அறியும் ஆற்றலும் கொண்ட மஹேசுவரன் பல உருவங்கள் கொள்கிறான்.

किञ्चित्कर्ता च किञ्चिज्ज्ञो बद्धोऽनादिशरीरवान् ।
अविद्यामोहिता जीवा ब्रह्मैक्यज्ञानवर्जिताः ॥ ४७॥

அவித்தையினால் கட்டுண்ட ஜீவர்கள் சிற்றறிவும், மிகச் சிறிய அளவே உள்ள ஆற்றலும் கொண்டவர்களாகி தனக்கும் பிரம்மத்திற்குமுள்ள ஐக்கியத்தை அறியாதவர்களாகின்றனர்.

மாயை கொண்டிறை பற்பல வுருத்திகண் மருவுந்
தூய தன்றெனு மவத்தையாற் றோன்றுவர் பலரா
யேய சீவர்க ளநாதியே முத்தனவ் வீசன்
றய பந்தனை யநாதியே யுற்றுளர் சீவர்.

மாயையால் ஈசன் பற்பல உருவங்களை அடைவான்; அசுத்தமான அஞ்ஞானத்தால் சீவர்கள் பலராய்த் தோன்றுவார்கள். ஈசன் அநாதிமுத்தன்; சீவர்கள் அநாதியே பந்தத்தை உடையவர்கள்.

परिभ्रमन्ति संसारे निजकर्मानुसारतः ।
देवतिर्यङ्मनुष्यादिनानायोनिविभेदतः ॥ ४८॥

[அதனால்] ஜீவர்கள் சம்சாரசக்கரத்தில் சுழல்கிறார்கள். தங்களது முந்தைய ஜன்மங்களில் செய்த வினைப்பயனுக்கேற்ப தேவர்கள், மனிதர்கள் மற்றும் மிருகங்கள் முதலான பிறவிகளை அடைகின்றனர்.

चक्रनेमिक्रमेणैव भ्रमन्ति हि शरीरिणः ।
जात्यायुर्भोगवैषम्यकारणं कर्म केवलम् ॥ ४९॥

இவ்வாறு சக்கரச்சுழற்சி போல் சம்சாரத்தில் உழல்கின்றனர்; அவர்களின் பிறப்பு, ஆயுள், சுகதுக்கபோகங்கள் ஆகியவற்றில் காணப்படும் பல வேற்றுமைகளுக்கு அவர்களின் வினைப்பயனே காரணம்.

பரம ஞானமற் றநாதியாய பாசமுற் றநாதி
கரும வேதுவா லடுத்துள காயங்கண் மருவ

மிருக மாதியாய பறபல பறவையை வரவத
தெரும ருஞசுழ றிடுயபெருந திகிரபோற சீவ.

உயர்ந்த ஞானமற்று அநாதியான பாசத்தைப் பொருந்தி அநாதிகருமங்களால் சீவர்கள் பற்பல பிறவிகளை அடைகிறுர்கள்.

एतेषां देहिनां साक्षी प्रेरकः परमेश्वरः ।
एतेषां भ्रमतां नित्यं कर्मयन्त्रनियन्त्रणे ॥ ५०॥
देहिनां प्रेरकः शम्भुर्हितमार्गोपदेशकः ।
पुनरावृत्तिरहितमोक्षमार्गोपदेशकः ॥ ५१॥

இந்த ஜீவர்களுக்குப் பரமேசுவரனே சாக்ஷியாயிருந்து வினைப்பயனை நுகரச் செய்து அவர்களை இயக்குகிறுன். அவர்களுக்கு சன்மார்க்கத்தை உபதேசித்து மீண்டும் பிறவியில்லாத மோக்ஷத்தை அடையச் செய்கிறுன்.

சாதி யாயுவோ டுணவது தருயவட மததிற
கேது வாயுறுங கருமமெந திரமெனச சுழலவோரக
காதி யாமிறை யயககுவோ னாயககர யாகிப
போத கயபுரந தருஞந னெறியனைப பொருநதி.

கருமமானது பிறவி, ஆயுள், சுகதுக்கபோகங்கள் முதலியவற்றை நல்கும்; இறைவன் ஞானத்தையளித்து அருள்வான்.

स्वकर्मपरिपाकेन प्रक्षीणमलवासनः ।
शिवप्रसादाज्जीवोऽयं जायते शुद्धमानसः ॥ ५२॥

தன் வினைப்பயன் முதிர்ச்சியடைவதால் ஜீவர்களின் [ஆணவ]மலத்தின் தாக்கம் குறைந்து, சிவபெருமானின் கருணையால் மனம் தூய்மை அடைகிறுன்.

கூறு சீவனுய வனைபர பாகமே கொணடு
மாறு மாமல வாதனை மருவனோ னாகி
யாறு மாமுடி புனைநதருள பரசிவ னருள
பேறு கூடுறச சுததமா மனமொடு பறககும.

சீவனும் வினைபரிபாகத்தால் சிவபெருமானின் அருள்கொண்டு வீடுபேறு அடைய சுத்தமான மனத்துடன் பிறப்பான்.

शुद्धान्तः करणे जीवे शुद्धकर्मविपाकतः ।
जायते शिवकारुण्यात् प्रस्फुटा भक्तिरैश्वरी ॥ ५३॥
जन्तुरन्त्यशरीरोऽसौ पिण्डशब्दाभिधेयकः ॥ ५४॥

இவ்வாறு மனத்தூய்மை பெற்ற ஜீவனின் நல்வினைப்பயன்கள் முதிர்ச்சியடைவதாலும் சிவபெருமானின் கருணை நோக்காலும் அவனுக்கு சிவபக்தி உண்டாகிறது. அதன் பயனுல் இப்பிறவியே இறுதிப் பிறவியாகிறது. அத்தகைய ஜீவனே பிண்டம் என அழைக்கப்படுகின்ருன்.

பாக மாகிய நலவாைைப பயனகொடு சுதத
மாகு மாமன முனனடத தாஙகண னருளா
லேக மாகுசிவ பததிதோன றுறுமவ னறுறுத
தேக மோடுநற பாணடமென பெயாகொடு செறியும.

பக்குவமடைந்த நல்வினைப்பயனுலும் சிவபெருமானருளினுலும் சிவபக்தி தோன்றும்; அவன் பிண்டம் என்னும் பெயருடன் உலகில் சஞ்சரிப்பான்.

शरीरात्मविवेकेन पिण्डज्ञानी स कथ्यते ।

உடலுக்கும் ஆன்மாவிற்குமிடையே உள்ள வேறுபாட்டை உணர்ந்த அவனே பிண்டஞானி எனப்படுகிருன்.

உறறிடு முடலுயா ருணாவா வேகமே
பெறறவ னெவனவன பாணட ஞானியென
றறறம தருமலை யமாநத மாதவ
கறறறி புலவாமெய கழறு வாரரோ.

உயிரானது எல்லாவற்றையும் அறிவதற்கான விவேகம் பெற்றிருந்தால் அவன் பிண்டஞானி என அழைக்கப்படுகிருன்.

शरीरमेव चार्वाकैरात्मेति परिकीर्त्यते ॥ ५५॥
इन्द्रियाणां तथात्मत्वमपरैः परिभाष्यते ।
बुद्धितत्त्वगतैर्बौद्धैर्बुद्धिरात्मेति गीयते ॥ ५६॥

இப்பருவுடலே ஆன்மா என சாருவாகர்களாலும், இந்திரியங்களே ஆன்மாவென ஏனையோராலும், புத்தியே ஆன்மாவென்று பௌத்தர்களாலும் கூறப்படுகிறது.

உடலுயி ரெனுமுல காய தன்பொறி
யடலுயி ரென்னுமப் றொருவ னன்றியே
புடைவரு புததியே யெனனுய புததனவே
வடலுறு மிவைகளான் மாவன் வேறவாய.

உலகாயதன் உடலே உயிரென்பான்; வேறொருவன் பொறிகளே உயிரென்பான்; பௌத்தனோ புத்தியே உயிரெனக் கொள்வான். ஆனால் அவை யாவும் ஆன்மாவினின்று வேறாகும்.

नेन्द्रियाणां न देहस्य न बुद्धेरात्मता भवेत् ।
अहंप्रत्ययवेद्यत्वादनुभूतस्मृतेरपि ॥ ५७॥
शरीरेन्द्रियबुद्धिभ्यो व्यतिरिक्तः सनातनः ।
आत्मस्थितिविवेकी यः पिण्डज्ञानी स कथ्यते ॥ ५८॥

நான் எனும் அறிவால் உணரப்படுவதாலும், உடல் மனம் ஆகியவற்றால் அறிந்தவற்றை உணர்வதாலும் இந்திரியங்களோ, பருவுடலோ அல்லது புத்தியோ ஆன்மா அன்று; இப்பருவுடல், மனம், இந்திரியம் ஆகியவற்றினின்று வேறுபட்டு எப்போதும் அழியாமல் விளங்கும் அறிவுடைப் பொருளே ஆன்மா என உணர்பவனே பிண்டஞானியாவான்.

உயரான்வே றாகிநின் றுணரப படடிடுகு
செயருறு முடலொ டிநதிரய புததியா
னயலழி வரியவான் மாவுணன டாமென
நயமுட னுணரபவன் பிணட ஞானியே.

உடல், உணரும் உயிர், இந்திரியங்கள், புத்தி ஆகியவற்றிலிருந்து வேருகி நிற்பதே ஆன்மா என உணர்பவனே பிண்டஞானி.

नश्वराणि शरीराणि नानारूपाणि कर्मणा ।
आश्रितो नित्य एवासाविति जन्तोर्विवेकिता ॥ ५९॥

பற்பல உருவங்கொண்ட பருவுடல் முதலியன நிலையற்றவை; முற்பிறவிகளில் செய்த வினைப்பயன்களுக்குப் புகலிடமே இவை என அறிவதே ஜீவர்களின் விவேகஞானமாகும்.

शरीरात् पृथगात्मानमात्मभ्यः पृथगीश्वरम् ।
प्रेरकं यो विजानाति पिण्डज्ञानीति कथ्यते ॥ ६०॥

உடலினின்றும் வேறுபட்டு ஆன்மா உள்ளது என்றும், ஆன்மாக்களிலிருந்து வேறுபட்டவன் ஈசுவரன் என்றும், அவனே நம்மை இயக்குபவன் என்றும் அறிந்தவனே பிண்டஞானியாவான்.

வாினைவழி திாாதரு மெயயுய வேறதாய
நினைவரு நிததவா௵ மாவு நிததமா
யனையவா௵ மாவா௵வே றாய வசுறுய
பானமுற வறிபவ௵ பா௵ட ஞானாயே.

வினையின் வழி இயங்கும் உடல், நித்தியமான ஆன்மா, ஈசுவரன் என்னும் முப்பொருளையும் வெவ்வேறென அறிபவனே பிண்டஞானி.

निरस्तहृत्कलङ्कस्य नित्यानित्यविवेकिनः ।
संसारहेयताबुद्धिर्जायते वासनाबलात् ॥ ६१॥

மனத்திலுள்ள அழுக்குகள் நீங்கப்பெறுவதாலும், நித்தியம் மற்றும் அநித்தியப் பொருள்களைப் பற்றிய விவேகஞானம் உண்டாவதாலும் நல்வினைப் பயனுலும் அந்த ஜீவனுக்கு இந்த சம்சாரச் சுழற்சி நீக்கப்படவேண்டுமெனும் எண்ணம் ஏற்படுகிறது.

சமுசாரநககததலய

சுததம துறுமனற தோகைறு நிததியா
நிததிய வரவேகிபா னகைற வாதனா
சததியாகை மிகுசமு சாரய வடடொழி
புததிவந துறுமெனப புகலவர கறறுளாா.

நித்தியப் பொருளேயும் அநித்தியப் பொருளேயும் பகுத்துணரும் விவேகியினிடத்தில் முந்தைய ஜன்ம புண்ணிய வாசனேயால் சம்சாரத்தை விட்டு நீங்க வேண்டும் எனும் புத்தியுண்டாகும்.

ऐहिके क्षणिके सौख्ये पुत्रदारादिसम्भवे ।
क्षयित्वादियुते स्वर्गे कस्य वाञ्छा विवेकिनः ॥ ६२॥

மனேவி, மக்கள் முதலிய இவ்வுலக இன்பங்களும், சுவர்க்க இன்பங்களும் நொடிப்பொழுதில் அழிவன; எனவே அவை நிலேயற்றவை. விவேகமுடையவனுக்கு இவற்றில் பற்றே இராது.

பெணடெழு வாயதரு பேறி மைபபானப
வாணடிடு மியமையு மேய புணணாய
முணடொழி துயரமுத லுறறது றககமுாவ
கணடெவா வாருமபுவாா கறறு ளோானே.

இமைப் பொழுதில் நீங்கும் இவ்வுலக இன்பங்களேயும், பரலோக சுகங்களேயும் கற்றவர்கள் விரும்புவதில்லே.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
जन्तुर्मरणजन्मभ्यां परिभ्रमति चक्रवत् ॥ ६३॥

பிறந்தவனுக்கு இறப்பும், இறந்தவனுக்குப் பிறப்பும் இவ்வுலகில் மாறுமல் சக்கரம் போல் சுழன்று கொண்டே உள்ளது.

பறநதவாக குணமையே பெறுமி றபபுமற
றறிநதவாக கணனதே பறபபு மிவவகை
செறிநதுள பறபபுட னறபபற சீவனு
மறிநதிடு சகடமே போல வநதுறுய.

சக்கரச் சுழற்சி போல் பிறப்பும் இறப்பும் சீவர்களுக்கு தொடர்ந்து வந்து கொண்டே இருக்கும்.

मत्स्यकूर्मवराहाङ्गैर्नृसिंहमनुजादिभिः ।
जातेन निधनं प्राप्तं विष्णुनापि महात्मना ॥ ६४

கடவுளான விஷ்ணுவும் மச்சம், கூர்மம், வராஹம், நரசிம்ஹம் போன்ற பிறவிகளையடைந்து பின்னர் மரணமும் அடைந்தார்.

மனொடு கமடமே வெ௵பற பணறிமா
மானட வரமுத லாக வநதுள
வேனைய பறபபளு மெயது மாயவண
றாளுமய மரணநோய தளள வபலனோ.

மீன், ஆமை, நரசிங்கம் முதலான பிறவிகளையெடுத்த திருமால் கூட மரண நோயைத் நீக்கவல்லவன் அல்லன்.

भूत्वा कर्मवशाज्जन्तुर्ब्राह्मणादिषु जातिषु ।
तापत्रयमहावह्निसन्तापाद् दह्यते भृशम् ॥ ६५॥

ஜீவன் தனது முன்வினைப்பயனால் பிராம்மணன் முதலான பிறப்புகளை அடைந்து மூவகைத்துன்பங்களையும் அனுபவிக்கிறது.

ஆவமுண வனைவசத தநத ணாதியாய
மேவுறு சாதியண வரவத தோணறியே
தாவுற வடருமுத தாப வஙகியால
வேவுறு நிலைமையாய வளயப வேணடுமோ .

உயிரானது முன்வினைவசத்தால் அந்தணர் முதலிய சாதிகளில் பிறந்து பற்பல துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது.

कर्ममूलेन दुःखेन पीड्यमानस्य देहिनः ।
आध्यात्मिकादिना नित्यं कुत्र विश्रान्तिरिष्यते ॥ ६६॥

கரும வசத்தால் ஆத்தியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் எனும் மூவகைத் துன்பங்களை அனுபவிக்கும் ஜீவர்களுக்கு அமைதி என்பது ஏது?

பொயததிடா தடையுறுய வானையாற போதரு
மததியாண மிகமுத லாய வெநதுயரக
கொததினாண மிருமிடர கொணடு ளோரதமக
கெயததிடா தமைதலெவ வாடததுண டாகுமோ.

தவறுமல் வந்து சேரும் வினைப் பயனுல் ஆத்தியாத்மிகம் முதலான துன்பங்கள் சீவனை வந்தடையும்.

आध्यात्मिकं तु प्रथमं द्वितीयं चाधिभौतिकम् ।
आधिदैविकमन्यच्च दुःखत्रयमिदं स्मृतम् ॥ ६७॥

முதலாவது ஆத்யாத்மிகம், இரண்டாவது ஆதிபௌதிகம், மூன்றுவது ஆதிதைவிகம் என அவை மூவகைப்படும்.

ஆதியத தியாணமிகய பவுதி கயபானா
மோதுதெய வகமுண றாவ தாகுமாற
போதுமத தியாணமிகய புறமுட கொணடிரு
பேதமுற றிடுமெனப பேசு வாரரோ.

ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன அம்மூவகைத் துன்பங்கள்; அகம், புறம் என ஆத்தியான்மிகம் இருவகைப்படும்.

आध्यात्मिकं द्विधा प्रोक्तं बाह्याभ्यन्तर भेदतः ।
वातपित्तादिजं दुःखं बाह्यमाध्यात्मिकं मतम् ॥ ६८॥

ஆத்யாத்மிகம் பாஹியம், ஆப்பியந்தரம் என இருவகைப்பட்டது; வாதம், பித்தம், முதலியவற்றுல் ஏற்படும் துக்கம் பாஹிய ஆத்யாத்மிகம் ஆகும்.

வளமுத லனதர வரலபு றதததா
முளனது மடிவாலகா மாதி யுயககுதல

களயர சாதிநோய பவுதி கஙகழு
தளயடர முதலதெய வகக மாகுமால.

வாதம் முதலியவற்ருல் உண்டாகும் நோய்கள் புறத்தன; காமம் ஆகியவை தோற்றுவிப்பன அகத்தன. அரசர்கள், பிருதிவீ முதலிய பஞ்சபூதங்களும் தோற்றுவிப்பன பௌதிகமாகும். பேய் முதலானவை உண்டாக்குவன ஆதிதைவிகம்.

रागद्वेषादिसम्पन्नमान्तरं परिकीर्त्यते ।
आधिभौतिकमेतद्धि दुःखं राजादिभूतजम् ॥ ६९॥
आधिदैविकमाख्यातं ग्रहयक्षादिसम्भवम् ।
दुःखैरेतैरुपेतस्य कर्मबद्धस्य देहिनः ।
स्वर्गे वा यदि वा भूमौ सुखलेशो न विद्यते ॥ ७०॥

விருப்பு வெறுப்பு ஆகியவற்ருல் ஏற்படும் துன்பங்கள் ஆப்பியந்தரம் ஆகும்; அரசர்கள், மற்றும் ஐம்பெரும் பூதங்களால் உண்டாகும் துன்பங்கள் ஆதிபௌதிகமாகும். கிரஹங்கள், பேய் முதலியவற்ருல் உண்டாகுபவை ஆதிதைவிகம் எனப்படும். இத்தகைய துன்பங்களாலும், முன்வினைப்பயன்களாலும் கட்டுண்ட ஜீவர்களுக்கு சுவர்க்கத்திலோ அல்லது இப்புவியிலோ எவ்வித சுகமும் இல்லை.

இனைய வெநதுயர பலவாசைந துகடடுறுய
வானையொடு திரதரு முயாரககு வாணடை
யெனனுமிய மணடை யெனனு மோரகணந
துனயறுய படிசிறு சுகமு மிலறரோ.

வினைப்பயனுல் இத்தகைய துன்பங்களை அனுபவிக்கும் உயிர்க்கு மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் எவ்வித சுகமுமில்லை.

तडित्सु वीचिमालासु प्रदीपस्य प्रभासु च ।
सम्पत्सु कर्ममूलासु कस्य वा स्थिरतामतिः ॥ ७१॥

மின்னல், கடல் அலைகள், தீபஒளியின் பிரதிபலிப்பு, அவ்வாறே முன்வினைப்பயனின் விளைவான செல்வங்கள் ஆகியன நிலையானவை என்று எவன் தான் நம்புவான்?

மின்னாறு மலையாறுய வாளககெ ழுருசிகை
தன்னாறு நிலையறத தபுசெல வததினை
மன்னாறுறு பொருளென மதிபப ரோகண
மென்னாறு மறிஞரோ டிருநது ளோருமே.

செல்வமானது மின்னலைபோலும் கடல் அலையைப் போலும் நிலையற்றதென அறிஞர்களோடு கூடியிருந்தவர்கள் அறிவார்கள்.

मलकोशे शरीरेऽस्मिन् महादुःखविवर्धने ।
तडिदङ्कुरसङ्काशे को वा रुच्येत पण्डितः ॥ ८२॥

மலசலங்கள் நிறைந்ததும் பெரும் துயரத்திற்கு இடமானதும் மின்னலைப் போலும் விதையின் முளையைப் போலும் நிலையற்றதுமான இப்பருவுடலை அறிவுடைய எவன் தான் விரும்புவான்?

மலசல நிறைதரு கடததை வன்றுய
ரலைபடு துருயபனை யழியு மின்னாறு
நிலையறு மிவவுட றன்னை நிநதைசெய
புலைமனை தன்னையார பொருநது வாரகளே.

மலம் முதலான அழுக்குகள் நிறைந்த குடத்திற்கொப்பானதும், பல துன்பங்களுக்கு ஆட்பட்டதும், மின்னலைப் போல் நிலையற்றதுமான இவ்வுடலை யார்தான் வெறுக்கமாட்டார்கள்?

नित्यानन्दचिदाकारमात्मतत्त्वं विहाय कः ।
विवेकी रमते देहे नश्वरे दुःखभाजने ॥ ८३॥

அழிவற்ற ஆனந்தம் மற்றும் சைதந்நிய சொரூபமான ஆன்மாவை விட்டு நிலையற்றதான இந்த சரீரத்தில் எந்த விவேகிதான் ஆனந்தமடைவான்?

நிததியா நநதசிற சொரூப நினறிட
மிததையா மியலபுடைத துயர வடென
வைததவா கததினை மகிழநதி ருநதிடுய
புததியார செயகுவர புலவர தயமினே.

அழிவில்லாத ஆனந்தத்தையுடைய சிற்சொரூபமான ஆன்மா இருக்க, துன்பத்திற்கே இடமான இவ்வுடலை அறிஞர்கள் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டார்கள்.

विवेकी शुद्धहृदयो निश्चितात्मसुखोदयः ।
दुःखहेतौ शरीरेऽस्मिन् कलत्रे च सुतेषु च ॥८४॥
सुहृत्सु बन्धुवर्गेषु धनेषु कुलपद्धतौ ।
अनित्यबुद्ध्या सर्वत्र वैराग्यं परमश्नुते ॥ ८५॥

விவேகமும் தூய்மையான மனத்தையுமுடையவன் ஆன்மசுகமே நிலையானது என்னும் உணர்வுடன் அனைத்துத் துன்பங்களுக்கும் காரணமான இப்பருவுடல், மனைவி, மக்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள், செல்வம், குல வழக்கங்கள் ஆகியவை நிலையற்றவை என்று உறுதி கொண்டு அவற்றிலிருந்து வைராக்கியம் அடைகிறான்.

ஓதியா னடரதரு முடயபான மககளான
மாதரா னுறவானான மறறு ளோரதமிற
கோதுறு தனததினற குலததிற போககுறு
காதலி னநிததியங காணப னெனறுமே.

நல்ல நூல்களைக் கற்றவன் துன்பத்திற்கிடமான இவ்வுடல், பொருள், மக்கள், உறவு ஆகியவற்றில் நாட்டம் கொள்ளமாட்டான்.

विवेकिनो विरक्तस्य विषयेष्वात्मरागिणः ।
संसारदुःखविच्छेदहेतौ बुद्धिः प्रवर्तते ॥ ८६॥

விவேகம் வைராக்கியம், உலக இன்பங்களில் வெறுப்பும் உடையோனுக்கு சம்சார துக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான உபாயத்தைத் தேடுவதில் புத்தி நாட்டம் கொள்கிறது.

பொறிகளைன் வரததியாயப பொருவ றயமையே
யறிவுற வழைவுடை யறிஞரக காழதுயர
மறிவுறு குடுயபநோய மாறறு மேதுவற
செறிவுறு முளமெனச செபபு வாரரோ.

ஐம்புலன்களிலும் வெறுப்புடையோர்க்கு அவர்களின் மனம் அமைதி பெறும் என அறிஞர்கள் கூறுவர்.

नित्यानित्यविवेकिनः सुकृतिनः शुद्धाशयस्यात्मनो
ब्राह्मोपेन्द्रमहेन्द्रमुख्यविभवेष्वस्थायितां पश्यतः ।
नित्यानन्दपदे निराकृतजगत्संसारदुःखोदये
साम्बे चन्द्रशिरोमणौ समुदयेद्भक्तिर्भवध्वंसिनी ॥ ७७॥

நித்தியம் அநித்தியம் ஆகியவற்றைப் பகுத்தறிந்தவனும், முற்பிறவிகளின் நல்வினைப்பயனுடையவனும், மனம் தூய்மை பெற்றவனும், பிரம்ம, விஷ்ணு மஹேந்திரன் ஆகிய தேவர்களின் சுகங்கள் கூட நிலயற்றவை என்று உணர்ந்தவனுமாகிய விவேகஞானிக்கு அழிவற்ற சுகமுடையதும் சம்சாரதுக்கத்தை அறவே அழிப்பதுமான சிவபதத்தை அடைவதற்கான சிவபக்தி உண்டாகிறது.

ஆசறு மனமுட னநிதத நிததமுந
தேசுற வுணரந்துந றெயவ வாழவனு
நேசம தகனறுள நெறிய னோனடைப
பாசம தறுசிவ பததி தோனறுமால.

குற்றமற்ற மனத்துடன் நித்தியப் பொருளையும் அநித்தியப் பொருளையும் பகுத்தறிந்து, சுவர்க்கவாழ்வு முதலியவற்றில் விரக்தி கொண்டு நன்னெறியுடன் வாழ்பவனிடத்தில் சிவபக்தி தோன்றும்.

॥ इति श्रीवीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ भक्तस्थले
पिण्डज्ञानसंसारहेयस्थलप्रसङ्गो नाम पञ्चमः परिच्छेदः ५॥

॥ षष्ठः परिच्छेदः ॥

ततो विवेकसम्पन्नो विरागी शुद्धमानसः ।
जिज्ञासुः सर्वसंसारदोषध्वंसकरं शिवम् ॥ १॥
उपैति लोकविख्यातं लोभमोहविवर्जितम् ।
आत्मतत्त्वविचारज्ञं विमुक्तविषयभ्रमम् ॥ २॥

பின்னர் அவ்வாறு விவேகமும் வைராக்கியமும் கொண்டவனுகி மனத்தூய்மையுடன் சம்சாரதுக்கத்தை அழிக்கவல்ல சிவபெருமானை அறிந்து கொள்வதற்காக புகழ் பெற்றவரும், விருப்பு வெறுப்பு அற்றவரும் ஆன்மதத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்தவரும் உலக இன்பங்களைத் துறந்தவரும்,

மலர்தலை யுலக மெல்லா மலிபெருய புகழோ டொன்றி
யலனென வவ்வறன் மோக மிராத்துத்தத் துவமு ணர்ந்து
புலநெறி கடந்து சாந்தய பொருந்திச்சித் தாந்த மோடு
பலகலை தெர்வுற றையய பாற்றிட வல்ல னாகி.

உலகில் புகழுடன் வாழ்ந்து, லோபம், மோகம் முதலிய தீய குணங்களின்றி, உண்மைப் பொருளையறிந்து, புலன்களை அடக்கி, மனத்தில் அமைதியுடன் சைவசித்தாந்தம் முதலான நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து,

शिवसिद्धान्ततत्त्वज्ञं छिन्नसन्देहविभ्रमम् ।
सर्वतन्त्रप्रयोगज्ञं धार्मिकं सत्यवादिनम् ॥ ३॥

சிவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை நன்கு அறிந்தவரும், ஐயம் சிறிதுமில்லாதவரும், எல்லா தந்திரங்களின் பிரயோகத்தையுமறிந்தவரும், தருமத்தின் வழி நடப்பவரும், உண்மையே பேசுபவரும்,

कुलक्रमागताचारं कुमार्गाचारवर्जितम् ।
शिवध्यानपरं शान्तं शिवतत्त्वविवेकिनम् ॥ ४॥

தன்னுடைய குலவழக்கமான ஒழுக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பவரும், தீயநடத்தையற்றவரும், சிவபெருமான் மீது

தியானம் செய்பவரும், மன அமைதியுடையவரும் சிவதத்துவத்தையறிந்தவரும்,

அறநெறி வாயமை மேவ யாரய குலததார போநத
முறைநெறி யொழுகக மெயதி முததிநே யததனாகிப
பொறையொடு பொருநதி யககமணிதிகழ பூதி யெணணு
நிறைவுற வணிநதி லிஙக நிலைபெற வுடற ரிதது.

தருமநெறியைக் கைக்கொண்டு, முத்தியில் நாட்டமுடையோனுகி, ருத்திராக்கமாலை, விபூதி, லிங்கம் ஆகிய சிவசின்னங்களையணிந்து,

भस्मोद्धूलननिष्णातं भस्मतत्त्वविवेकिनम् ।
त्रिपुण्ड्रधारणोत्कण्ठं धृतरुद्राक्षमालिकम् ॥ ५॥

திருநீற்றை அணிபவரும் அதன் தத்துவத்தை அறிந்தவரும் திருநீற்றினுல் திரிபுண்டரம் தரிப்பதில் எப்போதும் விருப்பமுடையவரும், ருத்திராக்ஷமாலைகளை அணிபவரும்,

लिङ्गधारणसंयुक्तं लिङ्गपूजापरायणम् ।
लिङ्गाङ्गयोगतत्त्वज्ञं निरूढाद्वैतवासनम् ॥६॥

லிங்கத்தை அணிந்திருப்பவரும் லிங்கபூஜையை இடையருது செய்பவரும் லிங்கம் அங்கம் ஆகியவற்றின் தத்துவங்களை அறிந்தவரும், அத்துவித அனுபவமுடையவரும்

लिङ्गाङ्गस्थलभेदज्ञं श्रीगुरुं शिववादिनम् ।
सेवेत परमाचार्यं शिष्यो भक्तिभयान्वितः ॥ ७॥

லிங்கத்தலம் அங்கத்தலம் ஆகியவற்றின் பேதத்தை உணர்ந்தவரும் சிவத்தைப் பற்றியே பேசுபவருமான நல்ல குருவைச் சென்றடைகிருன்.

அகததுறு தியாந மேவி யருசசனை புரிவோ னாகி
யுகபபுறு மஙக லிஙக யோகதத துவமு ணரநதே

யாகபபறு தலஙக ளோரவுற றெயதியத துவாத ஞானந
தகசசிவ முணரதத வலல தயாஙகுஞசீரக குரவன றனனை.

மாசறு மனதத னாகி மதியுடை வாராகி யானோன
பாசம தனைதது நககுய பரசிவ முணரத தோனறு
நேசமோ டடைவன பாயபா னௌதிரைக கடலவ றபப
வாசம நஞசெய தோஙகு மகததியப பெயரா னானே.

மனத்தில் தியானம் செய்து சிவபெருமானை அருச்சித்து, அங்கலிங்க தத்துவங்களையறிந்தவன் பாசம் நீங்குவதற்காக சிவாத்துவித ஞானத்தை நல்கும் தக்க குருவை அடைவான்.

षण्मासान्वत्सरं वापि यावदेष प्रसीदति ।
प्रसन्नं परमाचार्यं भक्त्या मुक्तिप्रदर्शकम् ॥ ८॥
प्रार्थयेदग्रतः शिष्यः प्राञ्जलिर्विनयान्वितः ।
भो कल्याण महाभाग शिवज्ञानमहोदधे ॥ ९॥
आचार्यवर्य सम्प्राप्तं रक्ष मां भवरोगिणम् ।

ஆறு மாதங்களோ ஒரு வருடமோ அவரது மனது மகிழ்ச்சியடையும் வரை முத்திமார்க்கத்தைக் காட்டவல்ல அக்குருவிற்குப் பணிவிடைகள் செய்து, பின்னர் சீடனுனவன் அவர் முன் வீழ்ந்து வணங்கி மிக்க அடக்கத்துடன், ஓ நன்மை மிக்கவரே! பெருந்தகையே! சிவஞானக் கடலே! ஆசாரியர்களுட் சிறந்தவரே! சம்சாரமெனும் கொடிய நோயால் பீடிக்கப்பட்டு தங்களை வந்தடைந்த என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.

திஙகளா றேனு மாணடொன றாயினுந தேசி கனறன
பொஙகருள காணுங காறும புராநதுநற பணகள காண
னஙகருள சில சீட னஞசலி செயது நினறே
பஙகமாய பறவா நோயெற பராநதருள புராக வெனபான.

அச்சீடன் ஆறு மாதங்களாயினும் ஓராண்டாயினும் குருவிற்கு பணிவிடைகள் செய்து அவரது அருளைப் பெற்று எனது பிறவி நோயை நீக்கவேண்டுமென அவரைப் பிரார்த்திப்பான்.

इति शुद्धेन शिष्येण प्रार्थितः परमो गुरुः ॥ १०॥
शक्तिपातं समालोक्य दीक्षया योजयेदमुम् ।

தூய்மையான அச்சீடனுல் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட அக்குருவானவர் அவனுடைய சக்திபாதத்தின் தன்மையை நன்கு ஆய்ந்து தகுந்த தீக்ஷையை அவனுக்குச் செய்யவேண்டும்.

दीयते च शिवज्ञानं क्षीयते पाशबन्धनम् ॥ ११॥
यस्मादतः समाख्याता दीक्षेतीयं विचक्षणैः ।

சிவஞானத்தை அளிப்பதும் பாசக்கட்டுக்களை அழிக்கவல்லதுமே தீக்ஷை என கற்றவர்களால் கூறப்படுகின்றது.

புனாத மாணாகக னா௱ன புக௱றரு ளாரநது நிறப
வளையவ௱ றனது சததி பாதமுற றறிநது பா௱னா
வானைதபு தககை யோடு மேவுவாத தருளாவ னெ௱ப
தனாவரு பரமா நநத தததுவக குரவ ன௱றே.

சீடன் இவ்வாறு வேண்டவும், குருவானவர் அவனது சக்திநிபாதத்தை ஆராய்ந்து அதற்குத் தக்கவாறு தீக்கை செய்து அருள்புரிவார்.

सा दीक्षा त्रिविधा प्रोक्ता शिवागमविशारदैः ॥१२॥
वेधारूपा क्रियारूपा मन्त्ररूपा च तापस ।

ஓ முனிவரே! சைவாகமங்களை உணர்ந்தோரால் அத்தீக்ஷை மூவிதமாகக் கூறப்படுகிறது: அவை வேதா, கிரியை மற்றும் மந்திரம் என்பன.

गुरोरालोकमात्रेण हस्तमस्तकयोगतः ॥ १३॥
यः शिवत्वसमावेशो वेधा दीक्षेति सा मता ।

குருவின் பார்வை ஒன்றினுலேயே அவருடைய கைகளால் சீடனுடைய தலையைத் தொட்டு சிவத்துவத்தை அடைவித்தல் வேதா தீக்ஷை எனப்படும்.

மூவகை யுறுமத் தக்கை முறைதரு வேதா வென்றுய
தாவண்மந் திரம தென்றுந் தகுதிகொள் கிரியை யென்று
மேவுறு மவற்றுள் வேதா மெய்க்குரு காட்சி யானே
யாவகொள் சிவயவ ளங்க லத்தமத் தக்யோ கத்தால்.

அத்தீக்ஷை வேதா, மந்திரம், கிரியை என மூவகைப்படும். குரு தனது திருக்கண்ணேக்காலும், திருக்கையால் சீடனின் தலையைத் தீண்டுவதாலும், அவனிடத்திலுள்ள சிவத்துவத்தை விளங்கச் செய்தல் வேதா தீக்ஷை எனப்படும்.

मन्त्री दीक्षेति सा प्रोक्ता मन्त्रमात्रोपदेशिनी॥ १४॥
कुण्डमण्डलिकोपेता क्रियादीक्षा क्रियोत्तरा ।

மந்திரதீக்ஷையில் மந்திரம் மட்டுமே உபதேசிக்கப்படும்; குண்டம் மண்டலம் ஆகியன கொண்டு இயற்றப்படுவது கிரியா தீக்ஷையாகும்.

மந்திர மதனை யேதண் மைந்தனுக் குபதே சித்தல்
சிந்தைசெய் மந்தி ரப்பேரத் தீக்கையாங் குண்ட மாதி
தந்திரங் கொண்டு செய்த றக்கநற் கிரியை யென்ப
ரந்தம தடைந்த வந்தக் கிரியையை யறைது மாதோ.

சீடனுக்கு மந்திரத்தை உபதேசித்தல் மந்திரதீக்ஷை; குண்டம், மண்டலம் ஆகியன கொண்டு செய்தல் கிரியாதீக்ஷை எனப்படும்.

शुभमासे शुभतिथौ शुभकाले शुभेऽहनि ॥ १५॥
विभूतिं शिवभक्तेभ्यो दत्त्वा ताम्बूलपूर्वकम् ।
यथाविधि यथायोगं शिष्यमानीय देशिकः ॥ १६॥
स्नातं शुक्लाम्बरधरं दन्तधावनपूर्वकम् ।

சுபமாதத்தில் சுபதிதியில் சுபநாளில் சுபவேளையில் சிவபக்தர்களுக்கு விபூதி மற்று தாம்பூலம் ஆகியன அவர்களுக்குத் தக்கவாறு முறையே கொடுத்து தேசிகர் பற்களைத் தேய்த்து சுத்தம் செய்து, ஸ்நானம் செய்து வெள்ளாடை தரித்த சீடனை அழைத்து வந்து

தாஙகரு திஙக ணபல திதிகால வார மொனற
வோஙகுரு பூதி தாயபூ லததொடு முதவாப பததரக
கீஙகற லாட லாதி யாயறிவெண டுகிபபு னைநது
பாஙகுரு சீடன றனனைப பகர முறை யருக ழைதது.

ஒரு சுபதினத்தில் விடியும் முன்னரே துயிலெழுந்து, நீராடி தூய ஆடையணிந்து சீடனை அருகில் அழைத்து,

मण्डले स्थापयेच्छिष्यं प्राङ्मुखं तदुदङ्मुखः ॥ १७॥
शिवस्य नाम कीर्तिं च चिन्तामपि च कारयेत् ।

மண்டலத்தில் கிழக்கு முகமாக நிறுத்தி தான் வடமுகமாக நின்று கொண்டு சிவநாமங்களையும் மஹிமைகளையும் பாடி சிவத்தியாநம் செய்யவேண்டும்.

உததர திசையை நோககி யுறதன பாஙகரச செயத
சிததிர மணட பததிர குணககெறு திசையை நோககி
வைததருள புரயு மாசான மலிசிவத துதிக டாருசெய
வாததக வாருள ரககுற தியாநமுய வாரபு வாபபன.

குரு வடதிசை நோக்கியமர்ந்து, சீடனை மண்டபத்தில் கிழக்கு நோக்கி அமர்த்தி, சிவத்துதிகளையும் தியானம் முதலியவற்றையும் செய்து,

विभूतिपट्टं दत्त्वाग्रे यथास्थानं यथाविधि ॥१८॥
पञ्चब्रह्ममयैस्तत्र स्थापितैः कलशोदकैः ।
आचार्यः सममृत्विग्भिस्त्रिः शिष्यमभिषिञ्चयेत् ॥ १९॥

அந்தந்த இடத்திற்கேற்றவாறு முறைப்படி விபூதிபட்டம் முதலில் கொடுத்து முன்னரே பூஜிக்கப்பட்ட பஞ்சபிரம்ம

கலசத்திலிருந்து ஆசாரியர் ரித்விக்குகளுடன் சேர்ந்து சீடனை மும்முறை அபிஷேகம் செய்யவேண்டும்.

முன்னர்நின் னற்றுப் பட்ட மொழியுடைய வழாத ணந்து
பின்னர்மெய்க் குரவ ராயைய பரமமே வடிவா யுற
தன்னாகர் குடப நீரச சற்குரு வழியால் வந்த
செந்நெறி யுடைய வாசான் சிதறுக சீடன் மது.

சீடனுடைய உடலில் உரிய இடங்களில் திருநீற்றுப் பட்டங்களை அணிவித்து, பஞ்சபிரமமே உருவான திருக்குடநீரைக் குருவானவர் சீடன் மேல் மும்முறை புரோக்ஷிப்பார்.

अभिषिच्य गुरुः शिष्यमासीनं परितः शुचिम् ।
ततः पञ्चाक्षरीं शैवीं संसारभयतारिणीम् ॥२०॥
तस्य दक्षिणकर्णे तु निगूढमपि कीर्तयेत् ।
छन्दो रूपमृषिं चास्य देवतान्यासपद्धतिम् ॥ २१॥

பின்னர் சீடனை ஆசனத்தில் இருத்தி சம்சாரபயத்தைப் போக்கவல்லதான பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை அவனது வலக்காதில் மெதுவாக உபதேசித்து ரிஷி, சந்தஸ், தேவதாநியாஸம் ஆகியன செய்யும் முறையை உபதேசிக்கவேண்டும்.

ஆண்டரு கிருந்த சுத்த னாகிய மாணாக கன்றன்
மாண்டகு வலக்கா தின்கட பவப பிணி மருந்தாய நல்லோர்
வேண்டுமஞ் செழுத்து மெல்ல வளயப்பு சொருபஞ் சந்தய
காண்டகு மிருடி மிக்க கடவுணன் னியாசஞ் சொல்க.

இவ்வாறு சுத்தனுகிய சீடனின் வலக்காதில் பிறவி நோய்தீர்க்கும் ஐந்தெழுத்தை மெதுவாக உபதேசிப்பர்; பின்னர் அம்மந்திரத்திற்கு நியாசம் முதலியவற்றையும் உபதேசிப்பர்.

स्फाटिकं शैलजं वापि चन्द्रकान्तमयं तु वा ।
बाणं वा सूर्यकान्तं वा लिङ्गमेकं समाहरेत् ॥ २२

ஸ்படிகம், கருங்கல், சந்திரகாந்தக்கல், பாணம் அல்லது சூரியகாந்தம் இதில் ஏதேனும் ஒன்ருலான லிங்கத்தைக் கொணரவேண்டும்.

சந்திர காந்தத தேனுந தபநகாந ததி லேனுரு
சுநதர சயாலந தனாா றோாறிய சிலையா லேனுய
வநதுரு படிகத தேனு மகிழுவாண லிஙகத தேனு
முநதழ குருமி லிஙக மொாறுகொா கிறக மனோ.

சந்திரகாந்தம், சூரியகாந்தம், மலையில் தோன்றிய கல், ஸ்படிகம் இதில் ஏதேனும் ஒன்றினுல் செய்த லிங்கத்தை எடுத்துக் கொண்டு.

सर्वलक्षणसम्पन्ने तस्मिल्लिङ्गे विशोधिते ।
पीठस्थितेऽभिषिक्ते च गन्धपुष्पादिपूजिते ॥ २३॥
मन्त्रपूते कलां शैवीं योजयेद्विधिना गुरुः ।

குருவானவர் அனைத்து லக்ஷணங்களும் பொருந்திய அந்த லிங்கத்தை நன்கு சோதித்து பீடத்திலிருத்தி அபிஷேகம் செய்து சந்தனம் புஷ்பங்களால் அருச்சித்து மந்திரங்களால் சுத்தம் செய்து முறைப்படி சிவகலைகளை அந்த லிங்கத்தில் நியாஸம் செய்ய வேண்டும்.

இலககண முழுது மொாறி யாலஙகுமா னைநது மாடிக
குலககடி மலாசந தாதி கொாடருச சிககப படடு
வாலககரு மறுவார சுதத மேவுமவ வாலிஙகந தனாா
கலைககதி வழாது சைவ கலையையுயத திடுவ னாசா.

பஞ்சகவியம் முதலியவற்ருல் அபிஷேகம் செய்து சந்தனம், மற்றும் நன்மலர்களால் அருச்சித்து அந்த லிங்கத்தில் சாத்திரங்களில் கூறிய முறையில் ஆசாரியர் சிவகலைகளை ஆவாஹனம் செய்வார்.

शिष्यस्य प्राणमादाय लिङ्गे तत्र निधापयेत् ॥ २४॥
तल्लिङ्गं तस्य तु प्राणे स्थापयेदेकभावतः ।
एवं कृत्वा गुरुर्लिङ्गं शिष्यहस्ते निधापयेत् ॥ २५॥

சீடனின் பிராணனை லிங்கத்தில் ஸ்தாபித்து பின்னர் லிங்கத்தை அவனுடைய பிராணனுடன் ஏகபாவமாகச் சேர்க்கவேண்டும். பிறகு லிங்கத்தைச் சீடனின் கையில் கொடுக்கவேண்டும்.

சீடன துயாரை யநதச சிவலிஙகந தளனா ஒுயததுப பருறு மிலிஙக மனனோன பாராணன ஒுறவா ருததி யேடென வாருயபு மாசா னுவவகை யேக பாவாங கூடுற வாயலி லிஙகாங கொடுககவச சீடன கையாப.

சீடனது பிராணனை அந்த லிங்கத்தில் செலுத்தி அதை அவனது பிராணனில் இருத்தி ஐக்கியபாவம் பொருந்த அந்த லிங்கத்தை சீடனது கையில் கொடுப்பார்.

प्राणवद्धारणीयं तत्प्राणलिङ्गमिदं तव ।
कदाचित्कुत्रचिद्वापि न वियोजय देहतः ॥ २६॥
यदि प्रमादात् पतिते लिङ्गे देहान्महीतले ।
प्राणान् विमुञ्च सहसा प्राप्तये मोक्षसम्पदः ॥ २७॥

இது உன்னுடைய பிராணலிங்கமாகும்; இதை நீ உனது பிராணனைப் போல் எப்போதும் தரிக்கவேண்டும். கவனக் குறைவால் உனது உடலிலிருந்து இது பூமியில் விழுந்தால் மோக்ஷத்தை அடையும் பொருட்டு நீ உடனே பிராணனை விடவேண்டும்.

இலாஙகுழிப பாராண லிஙக மினாயநின பாராண னேபோரு சலநதவா ருனககு மைநத தாபபதெவ வாடதது மெனருய வாலாஙகுவ தனறெங கேஹுய வழுநதிடின மெயயா னாணறு நலாஙகிளர முததி சேரவா னஙஹுயார வாருக வலலே.

ஓ மகனே! உனது பிராணனைப் போன்ற இந்த லிங்கத்தை நீ எப்போதும் தரிக்கவேண்டும். ஒரு போதும் அது உன்னைவிட்டு நீங்கக் கூடாது. உன் உடலிலிருந்து வீழ்ந்தால் முத்தியடையும் பொருட்டு நீ உன் உயிரை விடக் கடவாய் என சீடனுக்கு அறிவுறுத்துவார்.

इति सम्बोधितः शिष्यो गुरुणा शास्त्रवेदिना ।
धारयेच्छाङ्करं लिङ्गं शरीरे प्राणयोगतः ॥ २८॥

இவ்வாறு சாத்திரங்களை நன்கு கற்ற குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட சீடன் அந்த லிங்கத்தைத் தனது பிராணனைப் போல் தரிக்கவேண்டும்.

நு௱னெறி முழுது மாயநத நு௱௵ணர வுடையோ௱ ற௱னாறு
றானன திவவா றோதிச சாறறிடப படட சீட௱
மேனய ஹுயாரவாழ காறுய வடாதுந௱ குறதத ாககு
கூனள மதிய ணாநத குழக௱மெயச சிவலிங கததை.

இவ்வாறு ஆசானுல் உபதேசிக்கப்பட்ட சீடன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் சிவலிங்கத்தைத் தனது உடம்பில் தரிக்கவேண்டும்.

लिङ्गस्य धारणं पुण्यं सर्वपापप्रणाशनम् ।
आदृतं मुनिभिः सर्वैरागमार्थविशारदैः ॥ २९॥

லிங்கதாரணம் செய்து கொள்வது மிகவும் புண்ணியச் செயல்; அது அனைத்துப் பாவங்களையும் போக்கவல்லது. ஆகமங்களைக் கற்றுணர்ந்த முனிவர்களால் மிகவும் போற்றப்பட்டது.

பு௱ணய மனைததி ஹுககுய புகலிட மாகி நி௱றங
கெ௱ணருய பவம கறறு மிலிஙகதா ரணம தெ௱று
க௱௵த லருளச செயத காமிகா திகளை யோரநத
நு௱௵ணர வுடைய வெலலா முனகளு நுவலவ ர௱றே.

சிவலிங்கத்தை உடலில் தரிப்பது கணக்கற்ற புண்ணியங்களுக்கிடமாகத் திகழ்கிறதென்பதும், பிறவிநோயை

அறவே நீக்குமென்பதும் ஆகமங்களைக் கற்ற முனிவர்களின் கருத்து.

लिङ्गधारणमाख्यातं द्विधा सर्वार्थसाधकैः ।
बाह्यमाभ्यन्तरं चेति मुनिभिर्मोक्षकाङ्क्षिभिः ॥ ३०॥

லிங்கதாரணம் பாஹியம், ஆப்பியந்தரம் என இருவகைப்பட்டது.

चिद्रूपं परमं लिङ्गं शाङ्करं सर्वकारणम् ।
यत्तस्य धारणं चित्ते तदान्तरमुदाहृतम् ॥ ३१॥

சர்வகாரணனை சிவபெருமானை மனத்தில் எப்போதும் தரித்திருத்தலே ஆப்பியந்தரலிங்கதாரணம் எனப்படும்.

தகைபெறு பரம லிங்க தாரண முடபு றயபாய
வகைபெற விரண்டா மென்பர மாதவ ரவறறு ளாதி
பகவனென் பெயரபு னைநத பரமசிந மயலிங கததை
யகமதி லுறதத ரிதத லாநதர மாகு மன்றே.

லிங்கத்தை தரித்தல் இருவகை: சின்மயமான ஆதிலிங்கத்தை உள்ளத்தில் எப்போதும் அணிதல் ஆந்தரம் ஆகும்.

चिद्रूपं हि परं तत्त्वं शिवाख्यं विश्वकारणम् ।
निरस्तविश्वकालुष्यं निष्कलं निर्विकल्पकम् ॥ ३२॥
सत्तानन्दपरिस्फूर्तिमुल्लासकलामयम् ।
अप्रमेयमनिर्देश्यं मुमुक्षुभिरुपासितम् ॥ ३३॥

பரம்பொருளாய் விளங்குவது சிவமே; அது சைதந்நியமயமானது; எவ்வித மலமுமற்றது, பிரிவற்று அகண்டமாய் மாற்றங்கள் எதுவுமில்லாதது. எப்போதும் உள்ள பொருளாய் ஆனந்தமயமாய்த் திகழ்வது. அளவிடற்கரிதாய் இப்படிப்பட்டதென அறியப்படாமல் மோக்ஷமடைய விருப்பமுள்ளவர்களால் எப்போதும் உபாசிக்கப்படுகிறது.

மூலகா ரணமாய ஞான மூர்த்தியா யன்ப மாகி
மேலதா யுண்மை யாகி விகற்பமோ டழிவு மின்றி
மாலிலா துலகி றந்த பிரமமா மாலிங் கத்தான்
சாலவ ணுற்றுப் வேண்டுந தங்கவ ரடைத லாமே.

அனைத்துக்கும் மூலகாரணமாயும், ஞானம் மற்றும் இன்பவடிவாயும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாயும், அழிவற்றதாயும் விளங்கும் பிரம்மமாகிய மஹாலிங்கத்தையே முத்தியை விரும்புவோர் அடைவர்.

परं ब्रह्म महालिङ्गं प्रपञ्चातीतमव्ययम् ।
तदेव सर्वभूतानामन्तस्त्रिस्थानगोचरम् ॥ ३४॥

மஹாலிங்கவடிவாய் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் கடந்த அப்பரம்பொருளே எல்லா உயிர்களுக்குள்ளும் மூவிடத்தில் விளங்குகிறது.

मूलाधारे च हृदये भ्रूमध्ये सर्वदेहिनाम् ।
ज्योतिर्लिङ्गं सदा भाति यद् ब्रह्मेत्याहुरागमाः ॥ ३५॥

மூலாதாரம், இதயம், நெற்றிநடு ஆகிய அம்மூவிடங்களிலும் சோதிவடிவாய் அப்பரப்பிரம்மம் எப்போதும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

வேதமா முடிய னைத்தும் விளங்குறப் பிரம மென்னுஞ்
சோதிமா லிங்க மெல்லா வாவிக டோறு நிற்கு
மாதி யாதாரமாசி லகமென்னு மிதய நன்றிக
கேதுவாய புருவ நாப்ப ணெனவரு மூன்றிடத்தும்.

எல்லா உயிர்களினுடைய மூலாதாரம், இருதயம், புருவநடு ஆகிய மூவிடங்களிலும் வேதாந்த நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பிரம்மமானது எப்போதும் நிலைபெற்றிருக்கும்.

अपरिच्छिन्नमव्यक्तं लिङ्गं ब्रह्म सनातनम् ।
उपासनार्थमन्तःस्थं परिच्छिन्नं स्वमायया ॥ ३६॥

அழிவற்று தொடக்கமும் முடிவுமின்றி புலன்களுக்குப் புலப்படாமல் இருக்கும் பிரம்மமே உபாசனை நிமித்தம் தனது சிறிய மாயையால் ஒரு எல்லைக்குட்பட்டதாய் ஆன்மாவிற்குள் விளங்குகிறது.

அழிவற வாராதா யென்று மகண்டமாய்ப் பரம மென்று
மொழிபெறு பரம லிங்க முத்திநே யத்த ராகி
வழிபடு பவர்க்கா கத்தன் மாயையாற் கண்டி தப்பட்
டொழிவற வாருக்கு மென்றே யுரைப்பர் நுண் ணுணர்வா
னோரே.

எந்நாளும் அகண்டமாய் அழிவின்றி விளங்கும் பிரம்மமான லிங்கம் முத்தியை விரும்புவோர்கள் வழிபடுவதற்காகத் தனது மாயையினல் பின்னமாயும் நீக்கமற்றதாயும் இருக்கும்.

लयं गच्छति यत्रैव जगदेतच्चराचरम् ।
पुनः पुनः समुत्पत्तिं तल्लिङ्गं ब्रह्म शाश्वतम् ॥ ३७॥

எதில் அனைத்துலகங்களும் லயமடைகின்றனவோ எதிலிருந்து மீண்டும் மீண்டும் உலகங்கள் தோன்றுகின்றனவோ அதுவே என்றுமழிவற்று விளங்கும் லிங்கமாகும்.

சரமுட னசரமென்னச் சாற்றிய வுலகு திக்கும்
கருமமோ டிலய மெய்தும் காரண மதனா லென்று
முரைமன மிறந்து ஞான வொளியுரு வாகி நின்ற
பரமம திலிங்க நாமம் பெறுமென வசைப்பர் தக்கோர்.

அசையும் பொருட்களையும் அசையாப் பொருட்களையும் கொண்ட இவ்வுலகம் தோன்றி, இருந்து பின்னர் ஒடுங்கும் காரணத்தால் என்றும் அழியாது நிலைபெற்று விளங்கும் பிரம்மப் பொருளானது லிங்கம் எனும் பெயரைப் பெற்றது.

तस्माल्लिङ्गमितिख्यातं सत्तानन्दचिदात्मकम् ।
बृहत्वाद् बृंहणत्वाच्च ब्रह्मशब्दाभिधेयकम् ॥ ३८॥

ஸத் சித் ஆனந்தமாய் விளங்கும் அதுவே லிங்கமெனப்படுகிறது; எங்கும் பரந்து அளவிடற்கரிதாய் விளங்குவதால் அது பிரம்மம் என அழைக்கப்படுகிறது.

சாறறருய பரம தாய சசசிதா நநத லிஙக
மாறறவுய பெராதாந தணமை யடைதலி னாறு மிணறித
தோறறுறு முலகி றுககுக கருபபமாந தொடரப னாறுய
போறறுறுய பாரம நாமய பொருநதுமெண றறிநது கொணமோ.

அந்த மேலான சச்சிதானந்த வடிவமான லிங்கமானது உலகத்திற்கு இருப்பிடமாய்த் திகழ்வதால் யாவராலும் போற்றப்படுகின்ற பிரம்மம் எனும் பெயரைப் பெற்றது.

आधारे हृदये वापि भ्रूमध्ये वा निरन्तरम् ।
ज्योतिर्लिङ्गानुसन्धानमान्तरं लिङ्गधारणम् ॥ ३९॥

மூலாதாரத்திலோ இதயத்திலோ அல்லது நெற்றி நடுவிலோ சோதிவடிவான லிங்கத்தை எப்போதும் தியானம் செய்வதே அந்தர்லிங்கதாரணமெனப்படும்.

மருவுமா தாரத தேறு மிதயநண மலரா னேறுய
புருவமா நடுவா லேறுய பொருநதிய வொணறி லெணறுய
வாரவுமா சோதி லிஙகய வாடாதறு சநதா னநதா
னாரவாலாந தரவா லிஙக தாரண மெணபர மேலோர.

மூலாதாரத்திலோ, இதய நடுவிலோ, அல்லது புருவமத்தியிலோ பரஞ்சோதி வடிவான லிங்கத்தைத் தியானித்தல் ஆந்தரலிங்கதாரணம் என்பர்.

आधारे कनकप्रख्यं हृदये विद्रुमप्रभम् ।
भ्रूमध्ये स्फटिकच्छायं लिङ्गं योगी विभावयेत् ॥ ४०॥

யோகியானவன் மூலாதாரத்தில் பொன்னிறமுடையதாயும் இதயத்தில் பவளநிறமுடையதாயும் நெற்றி நடுவில் ஸ்படிகம் போலும் விளங்கும் லிங்கத்தைத் தியானம் செய்யவேண்டும்.

ஆடக வுருவ மாக வணகொ௦௦ளு லாதா ரததிர
பாடல வொளய மைககுய பவளயபோ லிதயந த௦௦ன
னடொள யுபலய போல நிகழுதரு புருவ நாபப
ணாடரு முணரவ லிஙக ஞானயோ கிகளசிந திபபார.

யோகிகள் மூலாதாரத்தில் பொன்னுருவமாகவும், இதயத்தில் பவளவண்ணமாகவும், புருவநடுவில் படிகம் போலும் அந்த லிங்கத்தைத் தியானம் செய்வர்.

निरुपाधिकमाख्यातं लिङ्गस्यान्तरधारणम् ।
विशिष्टं कोटिगुणितं बाह्यलिङ्गस्य धारणात् ॥ ४१॥

லிங்கத்தை மனத்திற்குள் தரிப்பது எவ்வித வரையறையும் அற்றது; வெளியுடம்பில் தரிப்பதைக் காட்டிலும் அது கோடி மடங்கு சிறந்தது.

ये धारयन्ति हृदये लिङ्गं चिद्रूपमैश्वरम् ।
न तेषां पुनरावृत्तिर्घोरसंसारमण्डले ॥ ४२॥

சித்ரூபமான ஈசுவரனுடைய லிங்கத்தைத் தங்களது மனதிற்குள் தரிப்பவர்களுக்கு மீண்டும் இந்தக் கொடிய சம்சாரத்தில் பிறப்பே கிடையாது.

புறததுறு தார ணததிர புகலகோடி மடஙகு மிகக
சிறபபுறு மகவ லிஙக தாரணந தீரநது பாதி
பறபபடை மறிதல செயயார பறஙகொள யலிஙகந
த௦௦னைத
துறபபற வதய மொ௦௦றத துணவொடு தரதது ளோரே.

உள்ளத்தில் லிங்கதாரணம் செய்தல் புறத்தில் செய்வதைக் காட்டிலும் பலகோடி மடங்கு சிறந்தது; ஆதலின் ஒளிபொருந்திய லிங்கத்தை இடையருது இதயத்தில் தரிப்போர் மீண்டும் பிறவித் துன்பம் அடையமாட்டார்கள்.

अन्तर्लिङ्गानुसन्धानमात्मविद्यापरिश्रमः ।
गुरूपासनशक्तिश्च कारणं मोक्षसम्पदाम् ॥४३॥

இதயத்தில் லிங்கத்தை எப்போதும் தியானித்தல், ஆன்மாவைப்பற்றிய சிந்தனை, குருவை வழிபடுதல் ஆகியன மோக்ஷமென்னும் பெரும் செல்வத்திற்குக் காரணம்.

உளளததி லிலிஙகந தனனை யொழிவற வடாது பறற
றெளருபற வானம வததை சேரநதமை யுறுத லயம
வளளறறண ணளநல லாசான மகிழசெயகுற றேவலெனத
தளளற வவைக டாமே காரணந தனமுத திககே.

உள்ளத்தில் லிங்கத்தை இடையருது எண்ணுதல், ஆன்மஞானத்தை எப்போதும் பற்றியிருத்தல், தனது ஆசானின் குற்றேவல்களைச் செய்தல் என இம்மூன்றும் முத்திக்குக் காரணங்களாகும்.

वैराग्यज्ञानयुक्तानां योगिनां स्थिरचेतसाम् ।
अन्तर्लिङ्गानुसन्धाने रुचिर्बाह्ये न जायते ॥ ४४॥

வைராக்கியம், ஞானம், உறுதியான மனம் ஆகியன கொண்ட யோகிகளுக்கு இதயத்தில் லிங்கோபாசனை செய்வதில்தான் நாட்டமே தவிர வெளியில் லிங்கோபாசனை செய்வதில் இல்லை.

ஊனமாய வடய நததே யுளநதடு மாற லிலலா
மானமா யோகி கடகு மனததெழுந திலஙகா நினற
ஞானமா லிஙகத தனறி நவனறுள புறததி லெனறுந
தாஹுறா துளவ ருபபென றுணருதி தவததின மேலோய.

உள்ளத்தில் உறுதிபடைத்த யோகிகளுக்கு ஞானலிங்கத்தைத் தவிர வெளித் தோற்றங்களில் விருப்பம் உண்டாகாது.

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च वासवाद्याश्च लोकपाः ।
मुनयः सिद्धगन्धर्वा दानवा मानवास्तथा ॥ ४५॥

सर्वे च ज्ञानयोगेन सर्वकारणकारणम् ।
पश्यन्ति हृदये लिङ्गं परमानन्दलक्षणम् ॥ ४६॥

பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், இந்திரன், லோகபாலர்கள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், கந்தருவர்கள், தானவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் என அனைவருமே ஞானயோகத்தால் பரமகாரணமாய் விளங்குவதும் எல்லையற்ற ஆனந்தவடிவானதுமான லிங்கத்தையே இதயத்தில் பார்க்கின்றனர்.

வேதனோ டரிய ரனசீர வணமுழு தாள யாதி
மாதிர மனன ர ணடு மனதரகந தருவர சிததர
ததயு முனவ ரெலலாளு சிநமய மாய கததுட
சோதிகொள பரமா நநத லிஙகமே துணநது காணபார.

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களும், மனிதர், கந்தர்வர், முனிவர்கள் ஆகிய அனைவரும் தங்களது இதயத்தில் சோதி வடிவான லிங்கத்தையே காண்பர்.

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन शाङ्करं लिङ्गमुत्तमम् ।
अन्तर्विभावयेद् विद्वानशेषक्लेशमुक्तये ॥ ४७॥

எனவே அனைத்துத் துன்பங்களினின்றும் விடுதலையடைவதற்காக ஞானியானவன் இதயத்தில் உத்தமமான சிவலிங்கத்தைத் தியானம் செய்யவேண்டும்.

சசசி தாநநத மாகுந தறபர லிஙகந தனனை
யசசையா லறிஞ னானோ னெததிறத தாஹு மெனறு
மசசமார துயர மெலலா மருககளமுன னருளே போல
வெசசமாய நிலாது பொனற வாதயததிர றியானஞ செயக.

சச்சிதானந்த வடிவான லிங்கத்தையே மனத்தில் இச்சையுடன் துயரமெல்லாம் நீங்கும் வண்ணம் தியானம் செய்யக்கடவன்.

अन्तर्धारयितुं लिङ्गमशक्तः शक्त एव वा ।
बाह्यं च धारयेल्लिङ्गं तद्रूपमिति निश्चयात् ॥ ४८॥

அவ்வாறு லிங்கத்தை உள்ளத்தில் தரிக்க இயன்றுலும் இல்லாவிட்டலும் அந்த லிங்கத்தின் வடிவத்தையே வெளியுடலில் தரிக்கவேண்டும்.

அதுதனை யகந தாமகக வசதுதனா யாலுும தாஅளாறு
சதுதனே யெனாலு ஞான தாறபர லிஙக மேயெள
புதுதியாள றிடப மெயதிப புறதுதிலிங கநத ாகக
வாதுதக னெறி யுணாநத வீரசை வாகடா மளறே.

உள்ளத்தில் லிங்கத்தைத் தரிக்க இயன்றுலும் அல்லது இயலாவிடினும் புறத்தில் ஞானவடிவான லிங்கத்தை வீரசைவர்கள் தரிப்பர்.

लिङ्गं तु त्रिविधं प्रोक्तं स्थूलं सूक्ष्मं परात्परम् ।
इष्टलिङ्गमिदं स्थूलं यद् बाह्ये धार्यते तनौ ॥ ४९॥
प्राणलिङ्गमिदं सूक्ष्मं यदन्तर्भावनामयम् ।
परात्परं तु यत्प्रोक्तं तृप्तिलिङ्गं तदुच्यते ॥ ५०॥

லிங்கம் ஸ்தூலம் ,சூக்ஷமம், பராத்பரம் என மூவகையானது; வெளியுடம்பில் தரிக்கப்படும் இஷ்டலிங்கம் ஸ்தூலமாகும்; உள்ளத்தில் எப்போதும் தியானிக்கப்படும் பிராணலிங்கம் சூக்ஷமம்; திருப்திலிங்கமே பராத்பரமாகும்.

திரயபெறு மிலிஙக மூளாறு திறதுததாந துால லிஙகய
பரயபெறு சூககு மயபாள பராறபர மெளனது துாலாங
கரயபெறு மிடட லிஙகாங கருதுதது சூககு மநதா
னாரயபுறு மிலிஙகந தானே நிகழுபராற பரமெள றோாவாய.

லிங்கம் தூலம், சூக்குமம், பராத்பரம் என மூவகைப்பட்டது. கையை இடமாகக் கொண்ட இஷ்டலிங்கம் தூலம்; மனத்தில் உள்ளது சூக்குமம்; எங்கும் நிறைந்தது பராத்பரம்.

भावनातीतमव्यक्तं परब्रह्म शिवाभिधम् ।
इष्टलिङ्गमिदं साक्षादनिष्टपरिहारतः ॥
धारयेदवधानेन शरीरे सर्वदा बुधः ॥ ५१॥

சிந்தனைக்கப்பாற்பட்டதாயும் மற்றவர்களுக்குப் புலப்படாததாயும் விளங்கும் பரப்பிரம்மான சிவலிங்கம் வேண்டாதவற்றை விலக்குவதால் இஷ்டலிங்கமெனப்படுகிறது. கற்றறிந்தவன் மிக்க சிரத்தையுடன் இந்த லிங்கத்தைத் தன்னுடலில் தரிக்கவேண்டும்.

மாடசியாயப பாரம மிகக சிவமென மருவா யஙஙாறே
யாடசியா மநிடட மெலலா மகறறியே யாடட மாகிக
காடசியா னாகழுவ தாருசிற கனபரா ணாமலிஙகய
பூடசியூ டகலா தெஙஙாறுய புலமையோர தராககு மாதோ.

எங்கும் நிறைந்த ஞானலிங்கமே அறிஞர்கள் தரிக்கும்படி இஷ்டலிங்கமாய் விளங்குகிறது.

मूर्ध्नि वा कण्ठदेशे वा कक्षे वक्षःस्थलेऽपि वा ।
कुक्षौ हस्तस्थले वापि धारयेल्लिङ्गमैश्वरम् ॥ ५२॥
नाभेरधस्ताल्लिङ्गस्य धारणं पापकारणम् ।
जटाग्रे त्रिकभागे च मलस्थाने न धारयेत् ॥ ५३॥

தலை, கழுத்து, தோள்பட்டை, மார்பு, வயிறு, கை ஆகிய ஏதேனும் ஓர் அங்கத்தில் இந்த ஈசுவரனுடைய லிங்கத்தைத் தரிக்கவேண்டும். தொப்புளுக்குக் கீழ் தரிப்பது இழிவானது; சடை நுனி ஆகிய இடங்களில் தரித்தல் குற்றமாகும்.

சிரமொடு களநஙா மாரபு சிவநதுள வுதரங கககங
கரமெனு மிவறறி லொஙறிஙா கடசிவ லிஙகந தாஙகல
வரமிழி நாபா யஙகீழ வாரசடை நுதியாற பஙஙாபாற
புரைதரு மிடததி லெஙஙாறுய பொருநதுறத தராக கொணாதால.

தலை, கழுத்து, மார்பு, வயிறு, கக்கம், கரம் என்னும் இவற்றுள் ஏதேனும் ஓர் உறுப்பில் லிங்கத்தை தரிப்பது மிகச் சிறந்தது;

தொப்புளுக்குக் கீழ் தரிப்பது இழிவு; சடை நுனி ஆகிய இடங்களில் தரித்தல் குற்றம்.

लिङ्गधारी सदा शुद्धो निजलिङ्गं मनोरमम् ।
अर्चयेद् गन्धपुष्पाद्यैः करपीठे समाहितः ॥ ५४॥

லிங்கத்தைத் தரிப்பவன் அந்த அழகிய லிங்கத்தைக் கையில் வைத்து மிக்க சிரத்தையுடன் சந்தனம் பூ ஆகியன கொண்டு எப்போதும் அருச்சிக்கவேண்டும்.

தயபொருளாமி லிஙகந தனனைவங ளாதழ வாழநத
வயபலர கநத மாதி மருவுற முறையாற கொணடு
கயபமிண மனததி னோடு கரபடத தினலரச சிபப
ராயபரா னெணறுகு சுதத ரெனபபடுய வர சைவர.

வீரசைவர்கள் தமது பொருளாகிய லிங்கத்தைக் கையினில் வைத்து சந்தனம் பூக்கள் ஆகியவற்ருல் அருச்சிப்பார்.

बाह्यपीठार्चनादेतत् करपीठार्चनं वरम् ।
सर्वेषां वीरशैवानां मुमुक्षूणां निरन्तरम् ॥ ५५॥

வெளிப்பீடத்தில் வைத்து லிங்கத்தை அருச்சிப்பதைக் காட்டிலும் கையில் வைத்து அருச்சிப்பது மோக்ஷத்தை விரும்பும் வீரசைவர்களுக்குச் சாலச் சிறந்தது.

உரயபெறு முததி நேய மேறறமாய வர சைவர
நிரநதரய வடாது பறறு நிகழகர பட பூசை
பரயபுற மியறறும பட பூசையாற பராரை வெறபா
லிருநதுமை பாக னோடொப பெணபதை யுணரதத வலலோய.

வீரசைவர்கள் லிங்கத்திற்கு இயற்றும் கரபீடபூசையானது மற்ற பூசைகளைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

ब्रह्मविष्ण्वादयो देवा मुनयो गौतमादयः ।
धारयन्ति सदा लिङ्गमुत्तमाङ्गे विशेषतः ॥ ५६॥

लक्ष्म्यादिशक्तयः सर्वाः शिवभक्तिविभाविताः ।
धारयन्त्यलिकाग्रेषु शिवलिङ्गमहर्निशम् ॥५७॥

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான தேவர்களும், கௌதமர் முதலான முனிவர்களும் லிங்கத்தைத் தங்களது சிரசில் தரிக்கின்றனர்; லக்ஷ்மி முதலான தேவியர்கள் சிவபக்தியுடன் எப்போதும் லிங்கத்தைத் தங்களது நெற்றியில் விழும் குழற்கற்றையில் தரிக்கின்றனர்.

பனமல ரயனமா லாதிப பணணவர கோத மாதி
முனவர ரனைவ ருநதய முடிமிசை யெனறுங கொளவர
தனவரு மிலிஙகய வாடகட பொறிமுதற சததி யெலலாய
புனைமல ரளக மது பொருநதுறத தரபபர மனனோ.

திருமால் முதலான தேவர்கள் தமது முடியின் மேலும், இலக்குமி முதலான சக்திகள் தங்களது கூந்தலின் மீதும் லிங்கத்தை எப்போதும் தரிக்கின்றனர்.

वेदशास्त्रपुराणेषु कामिकाद्यागमेषु च ।
लिङ्गधारणमाख्यातं वीरशैवस्य निश्चयात् ॥ ५८॥

வீரசைவக் கொள்கையின்படி வேதங்கள், காமிகம் முதலான சைவாகமங்கள் ஆகிய நூல்களில் லிங்கதாரணம் கூறப்படுகிறது.

சதுமறை யுளளு மிகக சாததிரங களனு மரொன
பதுவத புராணத துளளுய பகரதரு காமி கநதான
முதலவரு மாக மதது மொழிநதிடப படடி டுசுசந
ததமுமெய வடாவ லிஙக தாரணய வறற சைவரககே.

நான்மறைகளிலும், புராணங்களிலும், காமிகம் முதலான ஆகமங்களிலும் உடலில் லிங்கத்தை தரித்தல் கூறப்படுகிறது.

ऋगित्याह पवित्रं ते विततं ब्रह्मणस्पते ।
तस्मात्पवित्रं तल्लिङ्गं धार्यं शैवमनामयम् ॥ ५९॥

ब्रह्मेति लिङ्गमाख्यातं ब्राह्मणः पतिरीश्वरः ।
पवित्रं तद्धि विख्यातं तस्सम्पर्कात्तनुः शुचिः ॥ ६०॥
अतप्ततनुरज्ञो वै आमः संस्कारवर्जितः ।
दीक्षया रहितः साक्षान्नाप्नुयाल्लिङ्गमुत्तमम् ॥ ६१॥

பவித்ரம் தே விததம் எனத்தொடங்கும் ரிக்வேதமந்திரம் மிகப் புனிதமான லிங்கதாரணத்தைப் போற்றிக் கூறுகிறது; பிரம்மமே லிங்கம், பிரம்மணஸ்பதியே ஈசுவரன். அதுவே பவித்திரம், அதன் தொடர்பால் உடல் சுத்தமடைகிறது. அவ்வாறு லிங்கத்தின் தொடர்பில்லாத உடல் அசுத்தம். தீக்ஷை செய்யப்படாதவன் லிங்கத்தை அடைய இயலாது.

பஙகயறு கிறைவ னஙமெய பவததிர மெனவ ருககொங
றிஙகுரைப பதனாறு றுயதா வலஙகுறுகு சிவலிஙகந தாங
றஙகுறத தயககத தகக தாகுமச சைவ லிஙக
மஙகலய புனத தககை மருவுறா னடைநதி டானாப.

சிவபெருமானின் உடல் புனிதமானதென்று வேதங்கள் உரைக்கின்றன. ஆதலால், பரிசுத்தமான லிங்கம் ஒன்றுதான் தரிக்கத் தக்கது. பரிசுத்தமான தீக்ஷையைப் பெறுதவன் அந்த லிங்கத்தை அடையமாட்டான்.

अघोरा पापकाशीति या ते रुद्र शिवा तनूः ।
यजुषा गीयते यस्मात् तस्माच्छैवोऽघवर्जितः ॥ ६२॥

யா தே ருத்ர சிவா தநூ: அகோரா அபாபகாசீ என்று யஜுர்வேதமந்திரம் உரைப்பதால் சைவனுனவன் பாவங்களற்றவன்.

உஙறநு வகோர மாகி யுருதர பாவததி னஙகு
மெங றெசு ருரைதத லாலே லிஙகதா ரகனாகு சைவங
றுஙறுபா வஙகளெபலாந தொலைபபவ னெஙபர மேலோர
தெஙறலஙு குஙறி ஹுறற செகுசடை முனவ ரேறே.

லிங்கதாரணம் செய்துகொள்ளும் வீரசைவன் அனைத்துப் பாவங்களினின்றும் நீங்குவன்.

यो लिङ्गधारी नियतान्तरात्मा नित्यं शिवाराधनबद्धचित्तः ।
स धारयेत् सर्वमलापहत्यै भस्मामलं चारु यथाप्रयोगम् ॥ ६३॥

எவனொருவன் லிங்கம் தரித்து மனத்தை அடக்கி தினந்தோறும் சிவபெருமானை ஆராதிப்பதில் சிரத்தையுடையவனாய் இருக்கிறானோ அவன் அனைத்து மலங்களும் அகலும் பொருட்டு புனிதமான திருநீற்றை முறைப்படி அணியக்கடவன்.

நிததலு நியமஞ செயது நிமலபூ சையணகட பட்ட
சிததம துடையனான சிவலிஙக தாரகணறா
னெததிற மலமு நஙகா வருடெழு கதிரண மாயககுஞ
சுததம துழுயவ பூதி தோணழுறப புனைவ னணறே.

சிவலிங்கத்தையணிந்தவன் தினமும் நியமத்துடன் சிவபூசையில் நாட்டமுடையவனாய், எல்லா மலங்களையும் அழிக்கவல்ல விபூதியை விளக்கமாகத் தரிப்பன்.

॥ इति श्रीवीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ भक्तस्थले
गुरुकारुण्यलिङ्गधारणप्रसङ्गो नाम षष्ठः परिच्छेदः ॥६॥

॥ सप्तमः परिच्छेदः॥

भस्मधारणसंयुक्तः पवित्रो नियताशयः ।
शिवाभिधानं यत्प्रोक्तं भासनाद्भसितं तथा ॥ १॥
महाभस्मेति सञ्चित्य महादेवं प्रभामयम् ।
वर्तन्ते ये महाभागा मुख्यास्ते भस्मधारिणः ॥ २॥

திருநீற்றையணிந்து புனிதமானவன் தனது மனத்தையடக்கி வெண்மையாகப் பிரகாசிப்பதால் பஸ்மம் என அழைக்கப்படும் திருநீற்றை ஒளிவீசும் சிவபெருமானுக எண்ணி மஹாபஸ்மம் எனக் கொண்டு அதை அணியவேண்டும்.

பூதிதனை யணிநததனறு படடகலாக கருததொடுநறு புனித
னாகிச
சோதிமய மாயசிவ மெஞுயபொருளை வளககுதலாறு
றுயதாய
வெணண
றோதலுறு பசிதமொடு பசுமமெனப படடிடுமெண றுளததிற
கொணடு
போதுமவ னயாவனவ னுயாநதவனங குபாதியறுய பூதி
யுளளோண.

வெண்ணீருனது சோதிமயமான சிவத்தை விளக்குதலால் பஸிதம் எனப்பட்டது. அதையணிந்தவன் உயர்ந்தவன்.

शिवाग्न्यादिसमुत्पन्नं मन्त्रन्यासादियोगतः ।
तदुपाधिकमित्याहुर्भस्मतन्त्रविशारदाः ॥ ३॥
विभूतिर्भसितं भस्म क्षारं रक्षेति भस्मनः ।
एतानि पञ्चनामानि हेतुभिः पञ्चभिर्भृशम् ॥ ४॥

மந்திரநியாஸங்கள் முதலியன செய்து சிவாக்கினியிலிருந்து கிட்டும் திருநீற்றை உபாதிகம் என்று அறிஞர்கள் கருதுவர்; விபூதி, பஸிதம், பஸ்ம, க்ஷாரம், ரக்ஷை எனத் திருநீற்றுக்கு ஐந்து காரணங்களால் ஐந்து பெயர்கள்.

மநதிரமே முதலாய நெறிவழா தழலினடை வநது தோனறுஞ
சுநதரமா கியநறறை யுபாதிகமெனறறைகுவரநு றுணநத
நலலோர
பநதமறு மதனாமய வபூதியோடு பசிதமண பசுமஞ சார
நிநதையறு மிரககையெனக காரணமைந துறறுலகி னகழு
மனறே.

மந்திரங்களை வழுவாது ஓதி சிவாக்னியில் தோன்றுகின்ற திருநீறு உபாதிகம் எனப்படும். மேலும் விபூதி, பஸிதம், பஸ்மம், ஸாரம், ரக்ஷை என ஐந்து பெயர்களையுமுடையது.

विभूतिर्भूतिहेतुत्वाद् भसितं तत्त्वभासनात् ।
पापानां भर्त्सनाद्भस्म क्षरणात् क्षारमापदाम् ॥ ५॥
रक्षणात् सर्वभूतेभ्यो रक्षेति परिगीयते ।

செல்வங்களை வழங்குவதால் விபூதியென்றும், தத்துவங்களை விளக்குவதால் பஸிதமென்றும், பாவங்களை விரட்டுவதால் பஸ்மம் என்றும், துன்பங்களை அழித்து ஓட்டுவதால் க்ஷாரமென்றும், எல்லா உயிர்களையும் துயரத்திலிருந்து காப்பதால் ரக்ஷை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

பூதியெனப படுஞசெலவ வேதுவனாற சிவமாகுய பொரு
டிகழுதது
மேதுவனாற பசிதமிகு பாவஙக டமையசசத திசைதத லாலே
யோதலுறுய பசுமமா மிடரடைநின றகறறுதலா லொனறுஞ
சாரந
ததகல வனைவரையு மளததலினா லிரககையெனச செபபுநலே.

பெருஞ்செல்வத்துக்குக் காரணமாதலால் பூதியென்றும், சிவமாகிய பரம்பொருளை விளக்குதலால் பஸிதம் என்றும், அனைத்துப் பாவங்களையும் அழித்தலால் பஸ்மம் என்றும், துன்பத்தினின்றும் நீக்குதலால் ஸாரம் எனவும், அனைவரையும் காத்தலால் ரக்ஷை எனவும் போற்றப்படுகிறது.

नन्दा भद्रा च सुरभिः सुशीला सुमनास्तथा ॥ ६॥
पञ्च गावो विभोर्जाताः सद्योजातादिवक्त्रतः ।
कपिला कृष्णा च धवला धूम्रा रक्ता तथैव च ॥ ७॥
नन्दादीनां गवां वर्णाः क्रमेण परिकीर्तिताः ।

நந்தா, பத்ரா, ஸுரபி, ஸுசீலா, ஸுமநா என ஐந்து பசுக்கள் ஈசுவரனுடைய ஸத்யோஜாதம் முதலான ஐந்து முகங்களினின்றும் தோன்றின; அவை முறையே பழுப்பு, கருமை, வெண்மை, புகைநிறம், மற்றும் சிவப்பு என ஐந்து நிறங்கள் கொண்டவை.

தோன்றியொடு நந்தைபத் திரைசுரபி சுசீலையொடு சுமனை
யென்ன
வான்றிறமோ ரைந்துமெழிற் சத்தியோ சாதமுத லாம்முகத்தி
லேன்றமுறை கபிலைநிறங் கருமைமிகும் வெண்மையெழுந்
திலங்கு செந்தீக
கான்றபுகை நிறஞ்செம்மை யென்னுமைந்து மவற்றினிறங்
கண்டு கொண்மோ.

நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்னும் ஐவகைப் பசுக்களும் சிவபெருமானின் சத்தியோசாதம் முதலான ஐந்து முகங்களினின்றும் தோன்றின. கபிலையின் நிறம் பொன்னிறம். ஏனையவை செந்நிறம், புகைநிறம் முதலியவற்றைக் கொண்டவை.

सद्योजाताद्विभूतिश्च वामाद्भसितमेव च ॥ ८॥
अघोराद्भस्म सजातं तत्पुरुषात्क्षारनाम च ।
रक्षा चेशानवक्त्राच्च नन्दादिद्वारतोऽभवत् ॥ ९॥

ஸத்யோஜாதத்திலிருந்து விபூதியும் வாமதேவத்திலிருந்து பஸிதமும், அகோரத்திலிருந்து பஸ்மமும், தத்புருஷத்திலிருந்து க்ஷாரமும், ஈசானமுகத்திலிருந்து ரக்ஷையும் நந்தா முதலிய பசுக்களின் வாயிலாகத் தோன்றின.

முங்ளனகழுய வபூதிசததி யோசாதந தனஙவாம முகததிங்ள
கங்ளணே
தங்ளனகருநறு பசிதமகோ ரததினருய பசுமமெழிறு சாரமெங்ளப
துங்ளனலருய புருடததி னசாநத திரக்கைகயடைந துதிககு
மெங்ளபர
பங்ளனுமுறை நநதைமுத லாயபெருய பெயரபடைதத பசுகக
டாமே.

விபூதி சத்தியோசாதத்திலும், பஸிதம் வாமமுகத்திலும், பஸ்மம் அகோரத்திலும், ஸாரம் தத்புருஷத்திலும், ரக்ஷை ஈசானத்திலும் உதிக்கின்றன.

धारयेन्नित्यकार्येषु विभूतिं च प्रयत्नतः ।
नैमित्तिकेषु भसितं क्षारं काम्येषु सर्वदा॥ १०॥
प्रायश्चित्तेषु सर्वेषु भस्म नाम यथाविधि ।
रक्षा च मोक्षकार्येषु प्रयोक्तव्या सदा बुधैः ॥ ११॥

நித்தியகருமங்கள் செய்யும்போது விபூதியையும், நைமித்திககருமங்களில் பஸிதமும், காமியகருமங்களில் க்ஷாரத்தையும் பிராயச்சித்தகருமங்களில் பஸ்மத்தையும் மோக்ஷகாரியங்களில் ரக்ஷையையும் கற்றோர் அணிவர்.

நிததியகா ரியமதனங வபூதிநை மிததிகததி னகழா நிங்ளற
சுதமா கியபசிதய பசுமமே பராகாரத தொழிறக ணங்ளறி
முததியாய வனையதன லிரக்கையெலாக கருமதது
மொழியங்ள சாரய
புததியா னுயரவர சைவரண துவரெனவே புகபவ ரங்ளறே.

அறிவிற் சிறந்த வீரசைவர்கள் நித்திய கருமங்களில் விபூதியையும், நைமித்திக கருமத்தில் பஸிதத்தையும், பிராயச்சித்தகருமங்களில் பஸ்மத்தையும், முத்தி பேற்றுக்குரிய காலங்களில் ரக்ஷையையும், எல்லாக் கருமங்களிலும் ஸாரத்தையும் அணிவர்.

नन्दादीनां तु ये वर्णाः कपिलाद्याः प्रकीर्तिताः ।

त एव वर्णा विख्याता भूत्यादीनां यथाक्रमम् ॥ १२॥

भस्मोत्पादनमुद्दिष्टं चतुर्धा तन्त्रवेदिभिः ।
कल्पं चैवानुकल्पं तूपकल्पमकल्पकम् ॥ १३॥
एषामादिममुत्कृष्टमन्यत् सर्वमभावतः ।

நந்தா முதலிய பசுக்களின் வண்ணம் எதுவோ அதுவே முறையே விபூதி முதலியவற்றின் வண்ணமாகும்; தந்திரங்களையறிந்தோர் பஸ்மம் உண்டாக்கும் முறையை நால்வகையாகக் கூறுவர்: அவை கல்பம், அனுகல்பம், உபகல்பம், அகல்பம் என்பன. இவற்றுள் முதலாவது மிகச் சிறந்தது; ஏனையவை முதலாவது இல்லாவிட்டால் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

நநதைமுத லாயவறறி னறமாகுங கபலாதி நவணற வணன
மைநதுமுறை வபூதிமுத லைநதிறுககு மாகுந றாத னாணகா
மநதமலி கறபமநு கறபமுப கறபமுட னகறப மெணறே
முநதையுள கறபமே சிறநததுமற றேனையவு முறைய
னாமாவ.

நந்தை முதலியவற்றின் நிறங்களே விபூதி ஆகியவற்றிற்காகும். நீறு கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம், அகற்பம் என நால்வகைப்பட்டது. அவற்றுள் கற்பமே சிறந்தது; மற்றவையும் முறையே சிறந்தன.

यथाशास्त्रोक्तविधिना गृहीत्वा गोमयं नवम् ॥ १४॥
सद्येन वामदेवेन कुर्यात्पिण्डमनुत्तमम् ।
शोषयेत्पुरुषेणैव दहेद् घोरच्छिवाग्निना ॥ १५॥
कल्पं तद्भस्म विज्ञेयमनुकल्पमथोच्यते ।

சாத்திரங்களில் கூறியவாறு புதிய கோமயத்தை ஸத்யோஜாத மந்திரத்தால் கைக்கொண்டு வாமதேவமந்திரத்தால் அழகிய உருண்டைகளாகச் செய்து தத்புருஷமந்திரம் கொண்டு

காயவைத்து அதை சிவாக்கிநியில் அகோரமந்திரம் கொண்டு எரித்தல் கல்பபஸ்மம் எனப்படும்.

சாறறுமுறை வழாதுநவ கோமயததைச சததியோ சாதந ததனா
லேறறுருளசெய பணடமது வாமதே வததிறுற வழைதது லரததிப
போறறலுறு புருடததாற சுடடதனை யகோரமநுப புகனற சாநத
துறறமுற வெடுததிருததல கறபமநு கறபாதி யுரைதது மனறே.

சிவாகமங்களில் சொல்லப்பட்ட முறை தவருமல் புதிய கோமயத்தை சத்தியோசாதமந்திரம் கொண்டு எடுத்து, வாமதேவமந்திரம் கொண்டு உருண்டை செய்து, அப்பிண்டத்தை அகோரமந்திரம் கொண்டு சுட்டெடுத்து, ஈசானமந்திரம் கொண்டு உற்சாகமாய் எடுத்து வைத்தல் கற்பம் எனப்படும்.

वनेषु गोमयं यच्च शुष्कं चूर्णीकृतं तथा ॥ १६
दग्धं चैवानुकल्पाख्यमापणादिगतं तु यत् ।
वस्त्रेणोत्तरितं भस्म गोमूत्राबद्धपिण्डितम् ॥ १७
दग्धं प्रागुक्तविधिना भवेद्भस्मोपकल्पकम् ।
अन्यैरापादितं भस्माप्यकल्पमिति निश्चितम् ॥ १८

காடுகளில் இருக்கும் கோமயம் முதலானவற்றைப் பொடித்து அதை எரித்து வைப்பது அனுகல்பமாகும்; கடைகளில் கிடைக்கும் திருநீற்றைத் துணியில் வடிகட்டி கோமூத்திரத்துடன் கலந்து முன் சொன்ன முறையில் எரித்து வைப்பது உபகல்பமாகும்; மற்றவர்களால் செய்யப்பட்ட திருநீறு அகல்பமெனப்படும்.

காடடுலரகோ மயயபொடிததய முறைசுடுத லநுகறபங கடையர தககு
ணடுபொடி துகிலகொடுசோ திததுருடடி யானரவட டிசைதத வாறே

ழுடடுமழுறு சுடுவதுப கறபமென லாகுமிவ௱ மொழிநத வ௱றிக
கூடடுதிரு நறகறப மெனசசிவா கமமனைததுங கூறு ம௱றே.

காட்டிலே உலர்ந்த கோமயத்தைப் பொடித்து சுடுதல் அநுகற்பம்; கடைக்காரர்கள் விற்கும் விபூதியை தீயிலிட்டு பொடித்து துணியால் வடிகட்டி பசுநீர் விட்டு உருட்டி தீயில் சுடுவதே உபகற்பம்; வேறு வகையில் சேர்த்த திருநீறு அகற்பம் எனப்படும்.

एष्वेकतममादाय पात्रेषु कलशादिषु ।
त्रिसन्ध्यमाचरेत् स्नानं यथासम्भवमेव वा॥ १९॥
स्नानकाले करौ पादौ प्रक्षाल्य विमलाम्भसा ।
वामहस्ततले भस्म क्षिप्त्वाच्छाद्यान्यपाणिना ॥ २०॥
अष्टकृत्वाथ मूलेन मौनी भस्माभिमन्त्र्य च ।

மேற்கூறியவற்றுள் ஏதேனும் ஒருவகைத் திருநீற்றைச் சுத்தமான கலயத்தில் வைத்து மூன்று ஸந்தியாகாலங்களிலும் அதனுல் ஸ்நானம் செய்யவும். ஸ்நானம் செய்யும் முன்னர் கைகால்களை தூய நீரால் நன்கு கழுவி, இடக்கையில் திருநீற்றைச் சிறிது எடுத்து வைத்து வலக்கையால் மூடி எட்டுமுறை மூலமந்திரத்தை மௌனமாக ஜபித்து,

கலயமுத லாயபாத திரததுளமு நறொ௱று கவுநது மூ௱றா
நலமருவு சநதிகளி லெனஹுமெபபோ தெனஹுமதை நானஞ் செயத
நிலையதனு புதுபபுனலாறு கரயவளககி மவுனயாய நீறறை யெ௱காறு
பலமுதவு மூலமநுக கொ௱டபமந திரததுபப௱ பகாநத
வாறே.

கலயத்தில் நீற்றை எடுத்து, ஸ்நானம் செய்த நிலையில், கரம் விளக்கி, எட்டுதரம் மூலமந்திரத்தால் திருநீற்றை அபிமந்திரித்து,

शिर ईशानमन्त्रेण पुरुषेण मुखं तथा ॥ २१॥

हृत्प्रदेशाघोरेण वामदेवेन गुह्यकम् ।
पादौ सद्येन सर्वाङ्गं प्रणवेनैव सेचयेत् ॥ २२॥

சிரசில் ஈசானமந்திரத்தாலும், முகத்தைத் தத்புருஷ மந்திரத்தாலும், இதயத்தை அகோரமந்திரத்தாலும், மறைவிடத்தை வாமதேவமந்திரத்தாலும், பாதங்களை ஸத்யோஜாத மந்திரதாலும் எல்லா அங்கங்களையும் பிரணவ மந்திரத்தாலும் பூசவேண்டும்.

சிரமதில ஈசானததாற புருடததாண முகமதனாற றாகோ ரததா ஹூரமதனால வாமதே வததினாற குயயததி னொ்ணப தததில வரமருவு சததியோ சாதததாற பாரணவமா மநதி ரததாற புரமுழுதுய புனைநதிடுக வநாதிமல வாருடுமிககுய பூதி தணனை.

தனது சிரத்தில் ஈசானமந்திரத்தாலும், தத்புருஷத்தால் முகத்திலும், அகோரத்தால் மார்பிலும், வாமதேவத்தால் குஹ்யத்திலும், சத்தியோசாதத்தால் பாதத்திலும், பிரணவமந்திரத்தால் உடல் முழுதும் பூசிக்கொள்க.

भस्मना विहितं स्नानमिदमाग्नेयमुत्तमम् ।
स्नानेषु वारुणाद्येषु मुख्यमेतन्मलापहम् ॥ २३॥
भस्मस्नानवतां पुंसां यथायोगं दिने दिने ।
वारुणाद्यैरलं स्नानैर्बाह्यदोषापहारिभिः ॥ २४॥
आग्नेयं भस्मना स्नानं यतिभिस्तु विधीयते ।
आर्द्रस्नानात् परं भस्म आर्द्रे जन्तुवधो ध्रुवम् ॥ २५॥
आर्द्रं तु प्रकृतिं विन्द्यात् प्रकृतिं बन्धनं विदुः ।
प्रकृतेस्तु प्रहाणार्थं भस्मना स्नानमिष्यते ॥ २६॥

இவ்வாறு திருநீற்றினல் செய்யப்படும் ஆக்னேயம் என்னும் ஸ்நானம் வாருணம் முதலான ஸ்நான வகைகளைக் காட்டிலும் சிறந்தது; தினந்தோறும் ஆக்னேய ஸ்நானம் செய்பவனுக்கு வெளியுடலின் அழுக்கை மட்டுமே அகற்றக் கூடிய வாருணம் முதலான ஸ்நானங்கள் தேவையற்றவை. துறவிகளுக்கு ஆக்னேயஸ்நானமே விதிக்கப்பட்டது; ஏனெனில் நீர்

முதலியவற்ருல் செய்யப்படும் ஸ்நானங்களில் மிக நுண்ணிய உயிரினங்களின் கொலே தவிர்க்கமுடியாதது. நீரிஞல் செய்யப்படும் ஸ்நானம் பிரகிருதி எனப்படும்; பிரகிருதியானது பாசக் கட்டுக்களே உண்டாக்குவது. அதை அழிப்பதற்கே திருநீற்றிஞல் ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது.

வாதிமுறையாலை வாபூதிதனாலை மூழுகுறுதல கஙகைமுதல வாராந ராடடி
னதிகமென வறிகபுற மாசொழிபப தாகிசசிற றாவா மாயு
நதியறலிலை மூழுகுதலிலை வாருபபெலைகொ யூலைமலிந நசிதது மிகக
முதிருமறி யுதவாயாடரப பகுதிநக குறுநறறிலை மூழுகு வோரககே.

முறையாக விபூதிதனில் முழுகுதல் கங்கை முதலான புண்ணியதீர்த்தங்களில் முழுகுவதைக் காட்டிலும் சிறந்தது; புறமலத்தை மட்டுமே ஒழிப்பதும் சிற்றுயிர்கள் மாய்தற்கேதுவாயும் இருக்கும் நதிநீரில் மூழ்கும் ஆசை இடர்களே நீக்கும் திருநீற்றில் மூழ்குவோர்க்கு உண்டாகாது.

ब्रह्माद्या विबुधाः सर्वे मुनयो नारदादयः ।
योगिनः सनकाद्याश्च बाणाद्या दानवा अपि ॥ २७॥
भस्मस्नानयुताः सर्वे शिवभक्तिपरायणाः ।
निर्मुक्तदोषकलिला नित्यशुद्धा भवन्ति हि ॥ २८॥

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் நாரதர் முதலான முனிவர்களும் ஸநகர் போன்ற யோகிகளும் பாணன் போன்ற தானவர்களும் சிவபக்தியுடன் எப்போதும் திருநீற்றிஞல் ஸ்நானம் செய்கிருர்கள். அதஞல் அனேத்துப் பாவங்களும் நீங்கிப் புனிதமடைகிருர்கள்.

முணடகனே முதலாய வானவரநா ரதனமுதலா முனிவர மிகக
வணடரபுகழூ சநகனமுதல யோகிகளவா ணாதியா மசுர ரெலலாய

**வெ௵டிருந றணபவராய வாமலசிவ பததியொடு வாளஙகி
நெஞுசிர**

கொ௵டவரப புனதநிதத சுததரா யானரெனவே கூறு நூலே.

பிரமன் முதலாய தேவர்களும், நாரதர், சனகர் முதலாய யோகிகளும், பாணன் போன்ற அசுரர்களும் திருநீற்றையணிந்து, சிவபக்தியுடன் விளங்கி புனிதமாயினர்.

**नमश्शिवायेति भस्म कृत्वा सप्ताभिमन्त्रितम् ।
उद्धूलयेत् तेन देहं त्रिपुण्ड्रं चापि धारयेत् ॥ २९
सर्वाङ्गोद्धूलनं चापि न समानं त्रिपुण्ड्रकैः ।
तस्मात् त्रिपुण्ड्रमेवैकं लिखेदुद्धूलनं विना ॥ ३०**

நம:சிவாய எனும் மந்திரத்தினுல் திருநீற்றை ஏழுமுறை அபிமந்திரித்து அதை உடல் முழுதும் பூசி திரிபுண்டரத்தைத் தரிக்கவும்; எல்லா அங்கங்களையும் பூசுவதுகூட திரிபுண்டரம் அணிவதற்குச் சமமாகாது. எனவே உடல் முழுதும் பூசுவதை விட்டு திரிபுண்டரம் மட்டுமே அணியவும்.

**எழுமுறையைந தெழுததோதி யுட௵முழுதுத துளநஞுசெய
திடடுப ப௵னர**

**வழுவகல வெயரதிரபு௵ டரமிடுக வ௵றிமுனய வருமுத
துளய**

**வழுமியவொ௵ பு௵டரததோ டொவவாமை யாலதனை
வாடுததே யேனுஞு**

**செழுமைதரு பு௵டரமே யாடுகவென வறைநதிடுவர தத
க௵றோர.**

ஏழுதரம் ஐந்தெழுத்தை ஓதி உடல் முழுதும் திருநீற்றைப் பூசுக; பின்னர் திரிபுண்டரம் இடுக.

**त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं भस्मना सलिलेन च ।
स्थानेषु पञ्चदशसु शरीरे साधकोत्तमः ॥ ३१**

उत्तमाङ्गे ललाटे च श्रवणद्वितये तथा ।
गले भुजद्वये चैव हृदि नाभौ च पृष्ठके ॥ ३२॥
बाहुयुग्मे ककुद्देशे मणिबन्धद्वये तथा ।
त्रिपुण्ड्रं भस्मना धार्यं मूलमन्त्रेण साधकैः ॥ ३३॥

சிறந்த சாதகன் தினந்தோறும் திருநீற்றையும் நீரையும் சேர்த்துக் குழைத்து உடலின் பதினைந்து இடங்களில் மூலமந்திரத்தை உச்சரித்து திரிபுண்டரம் அணியவேண்டும்; அவை, தலை, நெற்றி, இருகாதுகள், கழுத்து, இரு புஜங்கள், இதயம், தொப்புள், முதுகு, இருகைகள், அக்குள், இருமணிக்கட்டு.

செ௰னயொளா௺ நுத௳செவ௷௱ களயபுய௵க ளகலிதய௵ சிறநத ௳புநதி
ம௰னுபாட ௺௵ருவாகு வொடுககுததே சா௵கவ௰ுவ௺ மணாபந தா௵க
ளெ௰னவரு ௴ுவைநது தானததுய புன௳கலநத வானாய நபுறா
ஹு௰னலருய புகழுததி௺௺பு௰ டரமிடுவ௺ ௴ுலமநு ௳புரைதது
நவேலோ௺.

தலை, நெற்றி, கழுத்து, தோள், கொப்பூழ், கைகள், கக்கம், முதுகு, மணிக்கட்டு ஆகிய பதினைந்து இடங்களில் நீர்கலந்த திருநீற்றால் மூலமந்திரம் உச்சரித்து திரிபுண்டரம் இடுக.

वामहस्ततले भस्म क्षिप्त्वाच्छाद्यान्यपाणिना ।
अग्निरित्यादिमन्त्रेण स्पृशन् वाराभिमन्त्र्य च ॥ ३४॥
त्रिपुण्ड्रमुक्तस्थानेषु दध्यात् सजलभस्मना ।
शिवं शिव(क)रं शान्तं स प्राप्नोति न संशयः ॥ ३५॥

இடக்கைத்தலத்தில் திருநீற்றை இட்டு வலக்கைத்தலத்தால் மூடி அக்னிரிதி எனத் தொடங்கும் மந்திரத்தால் அபிமந்திரித்து அதை நீரினால் குழைத்து உடலின் மேற்கூறிய இடங்களில் திரிபுண்டரம் இடவேண்டும். அதனால் அனைத்து

மங்கலங்களையும் வழங்கும் சிவபெருமானை அவன் அடைதல் திண்ணம்.

நறறினையொடு வாமகரங கொணடுவலக கரமதனா
னெறியின மூடித
தோறறுறுமக கினறதியென பதுமுதலா கியமநுகக டொடடிங
கேழுகாற
போறறிமுனய புகனறவடங களறபுனலாற குழைததவெழிற
புனத நறறா
லேறறதிரி புணடரமிட டிடுபவனமெயப பரசிவனை
யெயதுவானால.

திருநீற்றினை இடக்கரத்தில் வைத்து, அக்கினிரிதி எனத் தொடங்கும் வேதமந்திரங்களை ஏழுதரம் அபிமந்திரித்து, தனது உடலில் முன்னர்க் கூறிய இடங்களில் நீரால் குழைத்து திரிபுண்டரம் இடுபவன் சிவகதி அடைவான்.

मध्याङ्गुलित्रयेणैव स्वदक्षिणकरस्य तु ।
षडङ्गुलायतं मानमपि वाऽलिकमानकम् ॥ ३६॥
नेत्रयुग्मप्रमाणेन भाले दध्यात् त्रिपुण्ड्रकम् ।

வலக்கரத்தின் நடு மூன்று விரல்களால் மட்டுமே ஆறு அங்குல நீளமோ அல்லது கடைக்கண்ணளவு நீளமோ நெற்றியில் திரிபுண்ட்ரம் இடவேண்டும்.

தனனுடைய வலககரததி னடுவிரலகண மூனறுகொடு தயங்கு
நறறான
மனனுதலி னளமறு விரலளவா யனுஙகடைககண மடடா
யேனு
முனனளக வளவேனுய வயஙகுதிரி புணடரஞசொன
முறையிற சாததிற
பனனுறு மழறபொறிபோற பவமனைததுந
தொலைககுமெனப
பகரவர நலலோர.

தன்னுடைய வலக்கரத்தின் மூன்று நடுவிரல்களைக் கொண்டு நெற்றியில் ஆறுவிரல் நீளமாயினும், கடைக்கண்ணளவாயினும், முன்மயிரினளவாயினும் திரிபுண்டரமிடுபவன் பிறவி நோயிலிருந்து விடுபடுவான்.

मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरनुलोमविलोमतः ॥ ३७॥
धारयेद्यस्त्रिपुण्ड्राङ्कं स रुद्रो नात्र संशयः ।

நடுவிரல், மோதிரவிரல் சிறுவிரல் ஆகிய மூவிரல்களால் வலமும் இடமும் எவனொருவன் திரிபுண்டரம் இடுகிறானோ அவன் ருத்திரனே என்பதில் ஐயமில்லை.

மததிமையோ டநாமிகையங குடடமெனு மிவவிரலாண
மறைகளெலலாய
வைததிரு புணடரததை யநுலோம விலோமததால வியஙக
மலகு
பததிகொடு திருநுதலி லிடுபவனே யுருததிரனாய பகரு னநத
மெயததவுரை தனனைய மிலைமலயத திருநது தவம
விளைககு மேலோய.

நடுவிரல், மோதிரவிரல், சிறுவிரல் ஆகிய மூவிரல்களால் வலமாயும் இடமாயும் நெற்றியில் திரிபுண்டரமிடுபவனே ருத்திரனுவான்.

ऋजु श्वेतमनुव्याप्तं स्निग्धं श्रोत्रप्रमाणकम् ॥ ३८॥
एवं सल्लक्षणोपेतं त्रिपुण्ड्रं सर्वसिद्धिदम् ।
प्रातःकाले च मध्याह्ने सायाह्ने च त्रिपुण्ड्रकम् ॥ ३९॥
कदाचिद्भस्मना कुर्यात् स रुद्रो नात्र संशयः ।
एवंविधं विभूत्या च कुरुते यस्त्रिपुण्ड्रकम् ।
स रौद्रधर्मसंयुक्तस्त्रयीमय इति श्रुतिः ॥ ४०॥

கோணமலும், வெண்ணிறமுடையதாயும், அழகானதாயும் காதுவரையில் நீண்டும் விளங்கும் த்ரிபுண்டரம் அனைத்து சித்திகளையும் நல்கும்; விடியற்காலை, மதியம், சாயங்காலம் என மூவேளையும் திருநீற்றினால் திரிபுண்டரம் அணிபவன் ருத்திரன்

என்பதில் ஐயமேயில்லை. அவன் எல்லாச் சிவகுணங்களும் பொருந்தி வேதமயமாகத் திகழ்கிருன் என்று வேதங்கள் இயம்புகின்றன.

செவவாயவா யொ௭௭றொடொ௭௭ாறு புணராது நயநதுமிகச
சோநத வெ௭௭௭மை
யெவவமாறு செவாயளவா யானையவாலக கணமுழுது மிசைநது
மிகக
வவவாயமி லாததிா புலலடரதா ரணஞசிததி யனைதது
மாமெ௭
றிவவுலகி௭ மறைமுதலாங கலையுணாநத மூதறிஞ
ரெலலாஞ சொலவா.

முபபொழுதி னொருபொழுதா யஙுநதிருவெ௭௭ ணறினா௭
முறை வழாம
லபபுனத வருநதிராபு௭௭ டரமிடுவோ ஙுருததிரனே யைய
மிலலை
யாபபாாசு நறறிராபு௭௭ டரமிடுவோ னாறைதருமத திசைவுற
ற௭னோ
னொபபாாய முமமூாததி மயனாவ னெனசசுருதி யுரைககு
ம௭றே.

திரிபுண்டரங்கள் அளவாகவும், ஒன்ருேடொன்று சேராமலும், ஒளிபொருந்தியனவாகவும் இருந்தால் எல்லா சித்திகளையும் நல்கும். முப்போதில் ஒருபொழுதாயினும் திருவெண்ணீற்றினுல் திரிபுண்டரம் இடுபவன் மும்மூர்த்தி வடிவினனுய்த் திகழ்வான்.

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च देवाः शक्रपुरोगमाः ।
त्रिपुण्ड्रं धारयन्त्येव भस्मना परिकल्पितम् ॥ ४१॥
वसिष्ठाद्या महाभागा मुनयः श्रुतिकोविदाः ।
धारयन्ति सदाकालं त्रिपुण्ड्रं भस्मना कृतम् ॥ ४२॥

பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்களும் வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்த வசிஷ்டர் முதலான முனிவர்களும் திருநீற்றினால் எப்போதும் திரிபுண்டரம் அணிகின்றனர்.

இநதிரனே முதலாய வுமையவரு மலரததவுசி லிருபபோல
றாலு
முநதிமலர தனுலுலகய பூததலையா ழியுனரவு லுறுஙகு வாலு
முநதுபுக ழுருததிரலுய வதிடடனே முதலாய முனுவர தாமுரு
சுநதரமா கியதிரிபுணை டரமணநது வுளககமொடு தோணாறு வாரே.

பிரம்மா, திருமால், இந்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களும் திரிபுண்டரமணிந்து விளங்குகின்றனர்.

शैवागमेषु वेदेषु पुराणेष्वखिलेषु च ।
स्मृतीतिहासकल्पेषु विहितं भस्मपुण्ड्रकम् ॥।
धारणीयं समस्तानां शैवानां च विशेषतः ॥ ४३

சைவாகமங்கள், வேதங்கள், எல்லாப் புராணங்கள், ஸ்மிருதி, இதிஹாஸம் என எல்லாச் சாத்திரங்களிலும் திருநீற்றினால் திரிபுண்டரம் அணிதல் அனைத்துச் சைவர்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரியவே தாகமஙக ளனைததுயவரா புராணஙக ளனைதது
மெலலா
மிருதிகளு மிதிகாச கறபஙக ளயாவுமெழில வுளஙகு நறறாற
புரியுமிணை தவரதிரிபுணை டரயவுதிககப படுமினைய புணட
ரநதா
லுரியரெலுகு சைவரகளாற சிறபபனணு யபபடுமெண
றுரைககு நுலே.

வேதாகமங்கள், புராணங்கள் முதலான நூல்கள் யாவும் திரிபுண்டரம் அணிவதொன்றையே மிகச் சிறந்ததென உரைக்கின்றன.

नास्तिको भिन्नमर्यादो दुराचारपरायणः ।

भस्मत्रिपुण्ड्रधारी चेन्मुच्यते सर्वकिल्बिषैः ॥ ४४॥

நாத்திகனும், நல்லொழுக்கங்களைக் கைவிட்டவனும், தீயநடத்தையுடையவனும் திருநீற்றினுல் திரிபுண்டரம் தரித்தால் அனைத்துப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுவான்.

நாங்கியதோ ரொழுக்கமுடை யவனாகித் தயொழுக்க நெறிநின் றோனாயத்
தாங்குபுரி நாத்திகனே யெனினுமிள நிலவெறிக்குந் திருவெண் ணீற்றி
னோங்குதிரி புண்டரத்தா ரகன்மிகுபா வங்களெல்லா மொழிந்து நிற்பன்
வாங்குதிரைக் கடலுலகிற் குறுமுனியெண் ணுயர்ந்தபெரு மாதவத்தோய.

தீயவொழுக்கமுடையோனுயினும், நாத்திகனுயினும் திரிபுண்டரமணிபவன் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் நீங்குவான்.

भस्मना विहितस्नानस्त्रिपुण्ड्राङ्कितमस्तकः ।
शिवार्चनपरो नित्यं रुद्राक्षमपि धारयेत् ॥ ४५॥
रुद्राक्षधारणादेव मुच्यन्ते सर्वपातकैः ।
दुष्टचित्ता दुराचारा दुष्प्रज्ञा अपि मानवाः ॥ ४६॥

திருநீற்றினுல் ஸ்நானம் செய்து நெற்றியில் திரிபுண்டரம் தரித்து தினமும் சிவார்ச்சனை புரிபவன் ருத்திராக்ஷத்தையும் தரிக்கவேண்டும்; தீய எண்ணமுடையோரும் தீய நடத்தை கொண்டவர்களும் தீயபுத்திகொண்ட மனிதர்கள் கூட ருத்திராக்ஷத்தை அணிவதால் அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் நீங்குவர்.

நற்றின் முழுகிநன் னெற்றியிற் புண்டரந்
தோற்ற வர்ச்சனைத் தொண்டினர் சிவபவம்
போற்றி யக்க மணியும் புனைகவென்
றாற்றன் மிக்குய ராகம மோதுமால்.

திருவெண்ணீறணிந்து முறையாக சிவபெருமானை அருச்சிப்பவன் ருத்திராக்ஷமணிகளையும் அணிய வேண்டுமென ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

पुरा त्रिपुरसंहारे त्रिनेत्रो जगतां पतिः ।
उदपश्यत् पुरां योगमुन्मीलितविलोचनः ॥ ४७॥
निपेतुस्तस्य नेत्रेभ्यो बहवो जलबिन्दवः ।
तेभ्यो जाता हि रुद्राक्षा रुद्राक्षा इति कीर्तिताः॥ ४८॥

முன்னொரு சமயம் முக்கண்ணனுன சிவபெருமான் திரிபுராசுரர்களை அழிக்கும் போது திறந்த கண்களால் முப்புரங்களையும் நோக்க, அக்கண்களிலிருந்து பல நீர்த்துளிகள் கீழே விழுந்தன; அவற்றிலிருந்து தோன்றியவையே ருத்திராக்ஷங்களாகும்.

புரஙகளா மூனறுய பொடிததுறங காலரன
றிரஙகொ ணாட்டந திறபபப பஃறுளா
பரநத வனனவற றிறபடு பனமணா
வரஙகொ ளககு மணாயென வோதுவார.

முப்புரங்களையும் அழித்த போது சிவபெருமான் தனது கண்களைத் திறந்தவுடன் சிலநீர்த்துளிகள் சிந்தின. அவற்றிலிருந்து உண்டான மணிகளே அக்கமணியென வழங்கப்படுகின்றன.

रुद्रनेत्रसमुत्पन्ना रुद्राक्षा लोकपावनाः ।
अष्टत्रिंशत्प्रभेदेन भवन्त्युत्पत्तिभेदतः ॥ ४९

ருத்திரனுடைய கண்களிலிருந்து தோன்றிய அந்த ருத்திராக்ஷங்கள் எல்லா உலகங்களையும் புனிதமாக்குவன; அவை முப்பத்தெட்டு வகைகள் கொண்டவை.

உருததி ராககத துதிததிடுந தனமையா
லுருததி ராககப பெயரபெறு மொனனமணா

யாருககு முபபதொ டெ௦௦௦வகை பேதமாயத
தராதது ளோரவானை சாடுவ வாகியே.

ருத்திரனுடைய கண்களிலிருந்து தோன்றியதால் அவை ருத்திராக்கமணியென அழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றை அணிபவர் துன்பத்திலிருந்தும் விடுபடுவர். அம்மணிகள் முப்பத்தெட்டு வகைப்பட்டன.

नेत्रात् सूर्यात्मनः शम्भोः कपिला द्वादशोदिताः ।
श्वेताः षोडश सञ्जाताः सोमरूपाद्विलोचनात् ॥ ५०॥
कृष्णा दशविधा जाता वह्निरूपाद्विलोचनात् ।
एवमुत्पत्तिभेदेन रुद्राक्षा बहुधा स्मृताः ॥ ५१॥

சிவபெருமானின் சூரியக்கண்ணிலிருந்து பழுப்பு நிற ருத்திராக்ஷங்கள் பன்னிரெண்டு வகையும், சந்திரக்கண்ணிலிருந்து வெண்ணிற ருத்திராக்ஷங்கள் பதினாறு வகையும், அக்கினிக்கண்ணிலிருந்து கருநிற ருத்திராக்ஷங்கள் பத்துவகையும் தோன்றின. இவ்வாறு அவற்றின் உற்பத்தியினுல் ருத்திராக்ஷங்கள் பல்வகைப்பட்டன.

கதிரகக ணாறிர௦௦௦ டாகுங கபாலமாய
மதிகக ணரெடு மா௦ாறுாறுய வெ௦௦௦மையை
யுதிககுந த்ககணாற பததொ௦௦௦ கருமையாய
வாதிதத வசு௦ா வாழிமண யெ௦ாாபவே.

சூரியக்கண்ணிலிருந்து பழுப்பு நிற ருத்திராக்ஷங்கள் பன்னிரெண்டு வகையும், சந்திரக்கண்ணிலிருந்து வெண்ணிற ருத்திராக்ஷங்கள் பதினாறு வகையும், அக்கினிக்கண்ணிலிருந்து கருநிற ருத்திராக்ஷங்கள் பத்துவகையும் தோன்றின.

अच्छिद्रं कनकप्रख्यमनन्यधृतमुत्तमम् ।
रुद्राक्षं धारयेत् प्राज्ञः शिवपूजापरायणः ॥ ५२॥

பழுதில்லாததும், பொன்னிறமானதும் மற்றவர்களால் தரிக்கப்படாததுமான ருத்திராக்ஷத்தையே சிவபூஜையில் நாட்டமுடையோனும் கற்றறிந்தவனும் அணியவேண்டும்.

பழுதி லாது பசுயபொ னாறததவா
யழகு சுஙரநதய லாரண யாமண
முழுது ணரநத முதலவனைப பூசைசெய
வாழுமி யோளபுனை கிறபள வாழைவானாலப.

பழுதில்லாததும், பொன்னிறமானதும் மற்றவர்களால் தரிக்கப்படாததுமான ருத்திராக்ஷத்தையே சிவபூஜையில் நாட்டமுடையோன் அணியக்கடவன்.

यथास्थानं यथावक्त्रं यथायोगं यथाविधि ।
रुद्राक्षधारणं वक्ष्ये रुद्रसायुज्यसिद्धये ॥ ५३॥
शिखायामेकमेकास्यं रुद्राक्षं धारयेद् बुधः ।
द्वित्रिद्वादशवक्त्राणि शिरसि त्रीणि धारयेत् ॥ ५४॥
षट्त्रिंशद्धारयेन्मूर्ध्नि नित्यमेकादशाननान् ।

ருத்திரனுடன் ஐக்கியமடைதற் பொருட்டு தக்க இடத்தில் அந்தந்த நேரத்திற்கேற்றவாறு தக்க முகங்களையுடைய ருத்திராக்ஷங்களை அணியும் முறையை நான் விளக்குகிறேன். கற்றறிந்தவன் சிகையில் ஒருமுக ருத்திராக்ஷம் ஒன்றையும், சிரசில் இரண்டு, மூன்று அல்லது பத்துமுகம் கொண்ட ருத்திராக்ஷங்கள் மூன்றையும், பதினேருமுகம் கொண்ட முப்பத்தாறு ருத்திராக்ஷங்களைத் தலையிலும் தினமும் அணியவேண்டும்.

சிகைய னோரமுகத தொளறு சிரததினள
முகமி ரளடுமுள றாறிரள டுளளமுள
றிகலில பளனொள றிசையுமா றாறுதாய
புகழு றுநதலை தளனற புனைகவே.

கற்றறிந்தவன் சிகையில் ஒருமுக ருத்திராக்ஷம் ஒன்றையும், சிரசில் இரண்டு, மூன்று அல்லது பத்துமுகம் கொண்ட ருத்திராக்ஷங்கள் மூன்றையும், பதினேருமுகம் கொண்ட முப்பத்தாறு ருத்திராக்ஷங்களைத் தலையிலும் தினமும் அணியவேண்டும்.

दशसप्तपञ्चवक्त्रान् षट् षट् कर्णद्वये वहेत् ॥ ५५॥
षडष्टवदनान् कण्ठे द्वात्रिंशद्धारयेत् सदा ।
पञ्चाशद्धारयेद् विद्वान् चतुर्वक्त्राणि वक्षसि ॥ ५६॥

பத்து, ஏழு, ஐந்து முக ருத்திராக்ஷங்களில் ஆறு ஆறு மணிகளை இரு காதுகளிலும் அணியவேண்டும்; ஆறு அல்லது எட்டு முக ருத்திராக்ஷங்களில் முப்பத்திரண்டு மணிகளைக் கழுத்திலும், நான்குமுக ருத்திராக்ஷங்களில் ஐம்பது மணிகளை மார்பிலும் தரிக்கவேண்டும்.

ஐநதொ டேழுபத துளவவ வாறுகா
துநது மாறொடெட டுளவெ ணாகுநறு
கநத ரயமுக நாகுள வையபதாய
வநத நமண மாரப னணவராப.

பத்து, ஏழு, ஐந்து முக ருத்திராக்ஷங்களில் ஆறு ஆறு மணிகளை இரு காதுகளிலும் அணியவேண்டும்; ஆறு அல்லது எட்டு முக ருத்திராக்ஷங்களில் முப்பத்திரண்டு மணிகளைக் கழுத்திலும், நான்குமுக ருத்திராக்ஷங்களில் ஐம்பது மணிகளை மார்பிலும் தரிக்கவேண்டும்.

त्रयोदशमुखान् बाह्वोर्धरेत् षोडश षोडश ।
प्रत्येकं द्वादश वहेन्नवास्यान् मणिबन्धयोः ॥५७॥

புஜங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பதிமூன்று முக ருத்திராக்ஷங்களில் பதினாறு மணிகளையும், மணிக்கட்டு ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்பது முக ருத்திராக்ஷங்களில் பன்னிரண்டு மணிகளையும் அணிய வேண்டும்.

வாகு வறுபதி மூறுள வேறுவே
றாக வரெடட காறிர டாறிர
டோகை நமுக மொப துடையவா
மோக வொமண முகையறு கொகவே.

புஜங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பதிமூன்று முக ருத்திராக்ஷங்களில் பதினாறு மணிகளையும், மணிக்கட்டு ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்பது

முக ருத்திராக்ஷங்களில் பன்னிரண்டு மணிகளேயும் அணிய வேண்டும்.

चतुर्दशमुखं यज्ञसूत्रमष्टोत्तरं शतम् ।
धारयेत् सार्वकालं तु रुद्राक्षं शिवपूजकः ॥५८॥

பதிறுன்கு முக ருத்திராக்ஷங்களில் நூற்றெட்டு மணிகள் கொண்ட யஜ்ஞோபவீதத்தை சிவபூஜை செய்வோன் எப்போதும் அணியவேண்டும்.

ஏழி ரௌடு'மு கததுநுபு றெடடு'யர
வாழுவ லஙகுப வ:துப வனைகுவர
தாழி ருசூசடைத தாஹுவைப பூசனை
யூழி லஙக வுஞுபறிடு' முததமர.

பதிறுன்கு முக ருத்திராக்ஷங்களில் நூற்றெட்டு மணிகள் கொண்ட யஜ்ஞோபவீதத்தை சிவபூஜை செய்வோன் எப்போதும் அணியவேண்டும்.

एवं रुद्राक्षधारी यः सर्वकाले तु वर्तते ।
तस्य पापकथा नास्ति मूढस्यापि न संशयः ॥ ५९॥

இவ்வாறு ருத்திராக்ஷங்களே எப்போதும் தரிப்பவன் அறிவற்றவனுயினும் அவனுக்குப் பாவங்களேப் பற்றிய பேச்சே எழாது.

இனைய வாறிங கிறைமண யெளாறுமே
புனைகு வாரநுறு புலனாறு ரூடரே
யெனாஹு மஙகவரக கெளாறு மருவுத
வனைய னாமமு மிளறிது மெயயமையே.

இவ்வாறு ருத்திராக்ஷங்களே எப்போதும் தரிப்பவன் அறிவற்றவனுயினும் அவனுக்குப் பாவங்களேப் பற்றிய பேச்சே எழாது.

ब्रह्महा मद्यपायी च स्वर्णहृद् गुरुतल्पगः ।
मातृहा पितृहा चैव भ्रूणहा कृतघातकः ।
रुद्राक्षधारणादेव मुच्यते सर्वपातकैः ॥ ६०॥

பிராமணனைக் கொன்றவனாயினும், கள் குடிப்போனாயினும், பொன்னைத் திருடியவனும், குருவின் மனைவியை விழைபவனாயினும், தாய், தந்தையரைக் கொன்றவனாயினும், கருவிலுள்ள சிசுவைக் கொன்றவனாயினும் ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பதாலேயே எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றான்.

வேதி யரகக்னை யதத்லுக கொ௵மக வலுகக்குத
ததி ழைதத்தவ௵ கோளுணா செயநந௵றி செறேரோ௵
போத நறகுரு தறபர௵ பொ௵கொளா யெனலுய
பாத கதினா ன வகுவ௵ பர௵மணா தரபபோ௵.

பிராமணனைக் கொன்றவனாயினும், கள் குடிப்போனாயினும், பொன்னைத் திருடியவனும், குருவின் மனைவியை விழைபவனாயினும், தாய், தந்தையரைக் கொன்றவனாயினும், கருவிலுள்ள சிசுவைக் கொன்றவனாயினும் ருத்திராக்ஷங்களைத் தரிப்பதாலேயே எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றான்.

दर्शनात् स्पर्शनाच्चैव स्मरणादपि पूजनात् ।
रुद्राक्षधारणाल्लोके मुच्यन्ते पातकैर्जनाः ॥ ६१॥
गवां कोटिप्रदानस्य यत्फलं भुवि लभ्यते ।
तत्फलं लभते मर्त्यो नित्यं रुद्राक्षधारणात् ॥ ६२॥

ருத்திராக்ஷத்தைத் தொடுவதாலும், பார்ப்பதாலும், நினைப்பதாலும் அதைப் பூசிப்பதாலும் அதை அணிவதாலும் மக்கள் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். கோடி பசுக்களைத் தானம் செய்வதால் கிட்டும் புண்ணியத்தைத் தினந்தோறும் ருத்திராக்ஷம் அணிவதால் அடையலாம்.

த௵ட லா௵மனத து௵னலாற பூசனை செயலாற
கா௵ட லாலுடற புனைதலா௵ மணாவானை களைவர

வேஹைடு மானொரு கோடியத துருபலஹை வளைவு
பூஹைடு ளோஹைறனக ககமா மணயருள் புரியும.

ருத்திராக்ஷத்தைத் தொடுவதாலும், பார்ப்பதாலும், நினைப்பதாலும் அதைப் பூசிப்பதாலும் அதை அணிவதாலும் மக்கள் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். கோடி பசுக்களைத் தானம் செய்வதால் கிட்டும் புண்ணியத்தைத் தினந்தோறும் ருத்திராக்ஷம் அணிவதால் அடையலாம்.

ब्राह्मणो वान्त्यजो वापि मूर्खो वा पण्डितोऽपि वा ।
रुद्राक्षधारणादेव मुच्यते सर्वपातकैः ॥ ६२॥

பிராம்மண ஜாதியில் பிறந்தவனாயினும் அல்லது இழிகுலத்தில் பிறந்தோனாயினும் ருத்திராக்ஷம் அணிவதாலேயே அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் நீங்குகிறான்.

அநத ணகுலத துதிதவ னாயனு மஹைறி
நிநத னைபபுலைப பறபபான னாயனும புலமை
முநது பெறறவ னாயனு மூடனா யனுமே
சிநது முறபவ மனைததயுரு சிவஹைமண தரபபோஹை.

பிராம்மண ஜாதியில் பிறந்தவனாயினும் அல்லது இழிகுலத்தில் பிறந்தோனாயினும் ருத்திராக்ஷம் அணிவதாலேயே அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் நீங்குகிறான்.

मृत्युकाले च रुद्राक्षं निष्पीड्य सह वारिणा ।
यः पिबेच्चिन्तयन् रुद्रं रुद्रलोकं स गच्छति ॥ ६४॥

உயிர் பிரியும் தருவாயில் ஒருவன் ருத்திராக்ஷத்தைப் பொடித்து நீரில் கலந்து ருத்திரனைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே அருந்தினால் அவன் ருத்திரலோகத்தைச் சென்றடைவது திண்ணம்.

மரததல சேரவுறு காலைய னககமா மணயை
யுரைதது நரடை யுமையொரு பாகனை யுவநது

கருததி னாடியே குடிததிடிப ஙுயரெலாங களைநது
திருதத மாகிய வுருததிர வுலகினைச சேரவார.

உயிர் பிரியும் தருவாயில் ஒருவன் ருத்திராக்ஷத்தைப் பொடித்து
நீரில் கலந்து ருத்திரனைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே
அருந்திஞல் அவன் ருத்திர லோகம் சென்றடைவது திண்ணம்.

भस्मोद्धूलितसर्वाङ्गा धृतरुद्राक्षमालिकाः ।
ये भवन्ति महात्मानस्ते रुद्रा नात्र संशयः ॥ ६५॥

திருநீற்றை உடல் முழுதும் பூசிக்கொண்டு
ருத்திராக்ஷமாலைகளை அணிந்து கொண்டு விளங்கும்
சான்ருேர்கள் ருத்திரர்களே என்பதில் ஐயமில்லை.

பூதி யாலுடலை முழுதுமுத துளநய புராநது
சாத மேவரு மககமா மணாயானைத தராககு
மேதை யானவ ஹுருததிர னேயென வாளயபு
மாதி மாமறை யனைததுமிவ வுரைககிலை யையய.

திருநீற்றை உடல் முழுதும் பூசிக்கொண்டு
ருத்திராக்ஷமாலைகளை அணிந்து கொண்டு விளங்கும்
சான்ருேர்கள் ருத்திரர்களே என்பதில் ஐயமில்லை.

नित्यानि काम्यानि निमित्तजानि
कर्माणि सर्वाणि सदाऽपि कुर्वन् ।
यो भस्मरुद्राक्षधरो यदि स्याद्
द्विजो न तस्यास्ति फलोपपत्तिः ॥ ६६॥

நித்தியம், நைமித்திகம் முதலான கருமங்களைத் தவருது
இயற்றுபவனுயினும் திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களை அணிபவன்
அக்கருமங்களின் பலன்களால் கட்டப்படமாட்டான்.

நிததி யநதிகழு காமிய நிமிததிய நிகழுதது
மெததி றபபெருங கருமஙக ளயறறுவோ னெனலுய
பததி யாறறிரு நீறறொடு பரலமணி புனையா
னததி றககரு மஙகளால பலனகளை யடையான.

நித்தியம், நைமித்திகம் முதலான கருமங்களைத் தவருது இயற்றுபவனுயினும் திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களை அணியாதவன் அக்கருமங்களின் பலன்களால் கட்டப்படமாட்டான்.

सर्वेषु वर्णाश्रमसङ्गतेषु
नित्यं सदाचारपरायणेषु ।
श्रुतिस्मृतिभ्यामिह चोद्यमानो
विभूतिरुद्राक्षधरः समानः ॥ ६७॥

வருணுசிரம ஒழுக்கங்களைத் தவருது கடைப்பிடிப்போருள்ளும் திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களை அணிபவனே சுருதி ஸ்மிருதிகளால் போற்றப்படுகிருன்.

வண்ண மாச்சிர மத்தினண் மாசிலா சாரந்
தண்ணா னுறுபவர் தயமுண்மெய தயங்குந்ற றோடு
பொண்னெ னத்திக ழக்கமா மணாபுனை பவனே
சொண்ணா ரைத்துயர் சுருதியு மிருதியுந் துதிப்பாண்.

வருணுசிரம ஒழுக்கங்களைத் தவருது கடைபிடிப்போருள் திருநீறு ருத்திராக்ஷங்களை அணிபவனே சுருதி ஸ்மிருதிகளால் போற்றப்படுகிருன்.

உருத்திராக்கதாரணத்தலம் முற்றும்

॥ इति श्रीषट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना प्रणीते श्रीवीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ भक्तस्थले विभूतिरुद्राक्षधारणप्रसङ्गो नाम सप्तमः परिच्छेदः ॥७॥

॥ अष्टमः परिच्छेदः॥

धृतश्रीभूतिरुद्राक्षः प्रयतो लिङ्गधारकः ।
जपेत् पञ्चाक्षरीविद्यां शिवतत्त्वप्रबोधिनीम् ॥ १॥

விபூதி ருத்திராக்ஷங்களேயும் சிவலிங்கத்தையும் முறைப்படி தரித்துக் கொண்டவன் சிவதத்துவத்தை விளக்கமுறச் செய்யும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

அகக மாமணா நறணா யாலிஙகதா ரணனறான
மிகக தாஞசிவ தததுவய வாளாஙகுற வாளககு
நகக னாமமா மைநதெழுத தாகவே நவாலுந
தகக வாதததையை முறையானாறு செபாததிடத தகுமால.

விபூதி ருத்திராக்ஷங்களேயும் சிவலிங்கத்தையும் முறைப்படி தரித்துக் கொண்டவன் சிவதத்துவத்தை விளக்கமுறச் செய்யும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

शिवतत्त्वात् परं नास्ति यथा तत्त्वान्तरं महत् ।
तथा पञ्चाक्षरीमन्त्रान्नास्ति मन्त्रान्तरं महत् ॥ २॥

எவ்வாறு சிவதத்துவத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு பரதத்துவம் இல்லேயோ அவ்வாறே பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு உயர்ந்த மந்திரம் இல்லே.

மெயதத வொணணசிவ தததுவ மதனாலு மேலாந
ததது வாநதர மினனமைபோன மறைகளான றலையாய
வைதத வைநதெழுத தாகிய மநதிர மதனா
லுதத ரயபெறு மநதிர மிலையென வுணாரவாய.

எவ்வாறு சிவதத்துவத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு பரதத்துவம் இல்லேயோ அவ்வாறே பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தைக் காட்டிலும் வேறொரு உயர்ந்த மந்திரம் இல்லே.

ज्ञाते पञ्चाक्षरीमन्त्रे किं मन्त्रान्तरैः फलम् ।
ज्ञाते शिवे जगन्मूले किं फलं देवतान्तरैः ॥ ३॥

பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை அறிந்தவனுக்கு வேறு மந்திரங்களால் என்ன பயன்? அகில உலகங்களுக்கும் ஆதாரமான சிவபெருமாஎன அறிந்தவனுக்கு ஏஎனய தெய்வங்களால் என்ன பயன்?

ஆய வஙவஙுல கநதரு ூலகா ரணமாந
துய வொ௰சிவ ுணரநதிடி௰ மறறுள சுரரா௰
மேயு றுயபல னெ௰கொலைந தெழுததையு ுணரற
பாய மநதிரப பரபபனால வருவதெப பயனே.

பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை அறிந்தவனுக்கு வேறு மந்திரங்களால் என்ன பயன்? அகில உலகங்களுக்கும் ஆதாரமான சிவபெருமாஎன அறிந்தவனுக்கு ஏஎனய தெய்வங்களால் என்ன பயன்?

सप्तकोटिषु मन्त्रेषु मन्त्रः पञ्चाक्षरो महान् ।
ब्रह्मविष्ण्वादिदेवेषु यथा शम्भुर्महत्तरः ॥ ४॥

பிரம்மா, விஷ்ணு போன்ற தேவர்களுள் எவ்வாறு சிவபெருமான் மிக உயர்ந்தவரோ, அவ்வாறே எழுகோடி மந்திரங்களுள் பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் ஒப்பற்றது.

வேத னாதியாய வ௰ணவர குழாததிறுள வளஙகுய
பாதி வா௰மதி ுடியுடைப பரமனே போலப
பேத மாமெழு கோடி மநதிரஙகளற பெரதாய
போத வைநதெழுத தாகிய புனதமந திரமே.

பிரம்மா, விஷ்ணு போன்ற தேவர்களுள் எவ்வாறு சிவபெருமான் மிக உயர்ந்தவரோ, அவ்வாறே எழுகோடி மந்திரங்களுள் பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் ஒப்பற்றது.

अशेषजगतां हेतुः परमात्मा महेश्वरः ।
तस्य वाचकमन्त्रोऽयं सर्वमन्त्रैककारणम् ॥ ५॥

அனைத்துலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமானவன் சிவபெருமான் ஒருவரே; அவரைக் குறிக்கும் மந்திரச் சொல்லே பஞ்சாக்ஷரம். அது எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மூலமானது.

உலக னைததிலுக குநதனாக காரண முரைககுங
கலைக ளுக கரு தாகிய பரசிவங கணடாய
பலம நுககளுக கேதுவாய பரமவா சகமா
யாலகு மபபுக ழைநதெழுத தெனவுல கிசைககுய.

அனைத்துலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமானவன் சிவபெருமான் ஒருவரே; அவரைக் குறிக்கும் மந்திரச் சொல்லே பஞ்சாக்ஷரம். அது எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மூலமானது.

तस्याभिधानमन्त्रोऽयमभिधेयश्च स स्मृतः ।
अभिधानाभिधेयत्वान्मन्त्रात् सिद्धः परः शिवः ॥ ६॥

சிவபெருமானைக் குறிக்கும் பெயரே பஞ்சாக்ஷர மந்திரம், அம்மந்திரத்தால் குறிக்கப்படுபவன் சிவபெருமான். அம்மந்திரத்தால் அடையப்படுபவன் சிவபெருமான் ஒருவரே.

அருசெ ழுததெனு மநதிர மபபர மனுககு
வாருசு மறபுத நாமமவ வாமலனே நாமி
யெருச லறறிடு நாமமு நாமியு மெனலா
னெருச ழுததுமய மநதிரத தாலிறை நிகழுய.

சிவபெருமானைக் குறிக்கும் பெயரே பஞ்சாக்ஷர மந்திரம், அம்மந்திரத்தால் குறிக்கப்படுபவன் சிவபெருமான். அம்மந்திரத்தால் அடையப்படுபவன் சிவபெருமான் ஒருவரே.

नमः शब्दं वदेत् पूर्वं शिवायेति ततः परम् ।
मन्त्रः पञ्चाक्षरो ह्येष सर्वश्रुतिशिरोगतः ॥ ७॥

முதலில் நம: எனும் சொல்லேயும் பின்னர் சிவாய என்பதையும் உச்சரிக்கவும். இதுவே பஞ்சாக்ஷரமந்திரம். இது எல்லா வேதமந்திரங்களுக்கும் தலேயாயது.

முன்னை ரோதுக நமவென வளயபுறு மொழியைப
பின்னை ரோதுக சிவாயவென் றிங்ஙனய பறங்கு
மன்னை வருசெழுத தாகிய மநதிர வரசைப
பன்னை ருரூசெழு மறைகளின் முடியெலாய பராகசுய.

முதலில் நம: எனும் சொல்லேயும் பின்னர் சிவாய என்பதையும் உச்சரிக்கவும். இதுவே பஞ்சாக்ஷரமந்திரம். இது எல்லா வேதமந்திரங்களுக்கும் தலேயாயது.

आदितः परिशुद्धत्वान्मलत्रयवियोगतः ।
शिव इत्युच्यते शम्भुश्चिदानन्दघनः प्रभुः ॥ ८॥
आस्पदत्वादशेषाणां मङ्गलानां विशेषतः ।
शिवशब्दाभिधेयो हि देवदेवस्त्रियम्बकः ॥ ९॥

எப்போதும் மும்மலங்களும் அற்று பரிசுத்தனுக இருப்பதால் அனைவருக்கும் நலமே விளேவிக்கும் சிதானந்தமயனுன சம்புவானவர் சிவன் என்று அழைக்கப்படுகின்ருர். எல்லா தேவர்களுக்கும் தலேவராகத் திகழும் திரியம்பகர் அனைத்து மங்கலங்களும் கொண்டு விளங்குவதால் சிவன் என்று குறிக்கப்படுகின்ருர்.

முதத னாகிநின் றநாதியே முயமலங களறுகு
சுதத னாதலின் மங்கல முழுவதுந தோன்றுப
குயதத தோரட மாதலிற சிவமென வுரைபபர
சதத னாகிய சசிதா நநதசங கரனை.

எப்போதும் மும்மலங்களும் அற்று பரிசுத்தனுக இருப்பதால் அனைவருக்கும் நலமே விளேவிக்கும் சிதானந்தமயனுன சம்புவானவர் சிவன் என்று அழைக்கப்படுகின்ருர். எல்லா தேவர்களுக்கும் தலேவராகத் திகழும் திரியம்பகர் அனைத்து

மங்கலங்களும் கொண்டு விளங்குவதால் சிவன் என்று குறிக்கப்படுகின்ருர்.

शिव इत्यक्षरद्वन्द्वं परब्रह्मप्रकाशकम् ।
मुख्यवृत्त्या तदान्येषां शब्दानां गुणवृत्तयः ॥ १०॥

சிவ எனும் ஈரெழுத்தைக் கொண்ட சொல் சிறப்பாக பரப்பிரம்மத்தைக் குறிப்பது; மற்ற பொருள்களை அது கௌணமாகவே குறிக்கும்.

சிவமெ னுந்திக ழரெழுத தொருமொழி சிறபபாயப
பவம க஌ாறுள பரபபர மநதனைப பயககு
நவைய க஌ாறுயா சிவமெனுய பெயரலா நாம
மெவையு நககுறு கவுணமாய வாயுமெ஌ றிசைபபா.

சிவ எனும் ஈரெழுத்தைக் கொண்ட சொல் சிறப்பாக பரப்பிரம்மத்தைக் குறிப்பது; மற்ற பொருள்களை அது கௌணமாகவே குறிக்கும்.

तस्मान्मुख्यतरं नाम शिव इत्यक्षरद्वयम् ।
सच्चिदानन्दरूपस्य शम्भोरमिततेजसः ॥ ११॥

ஆதலால் சிவ எனும் ஈரெழுத்துப் பெயரானது ஸச்சிதானந்த வடிவினனும் அளவற்ற சோதி வடிவானவனுமான சம்புவினுடைய மிகச் சிறப்பான பெயராகும்.

ஆத லாறசிவ மெனுமிர஌ டெழுததுமே யளவல
சோதி யாயுறு சசசிதா நநதமாயத தோ஌று
மாதி நாயக஌ றனககு முககியப பெயராமெ஌
றோது மாமறை முதலிய கலையெலா முவநதே.

ஆதலால் சிவ எனும் ஈரெழுத்துப் பெயரானது ஸச்சிதானந்த வடிவினனும் அளவற்ற சோதி வடிவானவனுமான சம்புவினுடைய மிகச் சிறப்பான பெயர்.

एतन्नामावलम्बेन मन्त्रः पञ्चाक्षरः स्मृतः ।
यस्मादतः सदा जप्यो मोक्षकाङ्क्षिभिरादरात् ॥ १२॥

இம்மந்திரம் ஐந்தெழுத்து மந்திரமெனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது; மோக்ஷத்தை விரும்புவோர்களால் இதுவே அநுதினமும் பக்தியுடன் ஜபிக்கத்தக்கது.

இனைய நாமமுப றஞ்செழுத தெண்ணுமந திரமா
மனைய மந்திர முததியாள வாருபபுள னாகிப
புனாத நெஞ்சின னாயானோ னாதரய பொஙகத
தனயா ருநதநு தினமுமுச சாததிடத தகுமால.

இம்மந்திரம் ஐந்தெழுத்து மந்திரமெனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது; மோக்ஷத்தை விரும்புவோர்களால் இதுவே அநுதினமும் பக்தியுடன் ஜபிக்கத்தக்கது.

यथानादिर्महादेवः सिद्धः संसारमोचकः ।
तथा पञ्चाक्षरो मन्त्रः संसारक्षयकारकः ॥ १३॥

எவ்வாறு மகாதேவனுகிய சிவபெருமான் அநாதியே சம்சாரத்திலிருந்து காப்பவரோ, அவ்வாறே பஞ்சாக்ஷரமந்திரமும் சம்சாரமென்னும் கொடிய நோயை அழிக்கவல்லது.

பாச மோசக னநாதியாய பரசிவ மெண்ணு
மச னாகுத ஹுண்ணமையவ வாறென வோஙகித
தேசு லாவாய வஞ்செழுத துஞ்செறி பாச
நாச காரண மெணபரமெய தெராநதுள நலலோர.

எவ்வாறு மகாதேவனுகிய சிவபெருமான் அநாதியே சம்சாரத்திலிருந்து காப்பவரோ, அவ்வாறே பஞ்சாக்ஷரமந்திரமும் சம்சாரமென்னும் கொடிய நோயை அழிக்கவல்லது.

पञ्चभूतानि सर्वाणि पञ्चतन्मात्रकाणि च ।
ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्चापि पञ्चकर्मेन्द्रियाणि च ॥ १४॥
पञ्चब्रह्माणि पञ्चापि कृत्यानि सह कारणैः ।
बोध्यानि पञ्चभिर्वर्णैः पञ्चाक्षरमहामनोः ॥ १५॥
पञ्चधा पञ्चधा यानि प्रसिद्धानि विशेषतः ।
तानि सर्वाणि वस्तूनि पञ्चाक्षरमयानि हि ॥ १६॥

ஐம்பூதங்கள், ஐவகைத் தன்மாத்திரைகள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், ஈசானம், தத்புருஷம் முதலான ஐந்து பிரம்மங்கள், சிவபெருமான் இயற்றும் படைத்தல், காத்தல் முதலான ஐவகை கிருத்தியங்கள், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான ஐந்து காரணேசுவரர்கள் ஆகியன பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தின் ஐந்தெழுத்துக்களால் குறிக்கப்படுகின்றன; இன்னும் இவ்வுலகில் ஐவகையாகப் பிரசித்தி பெற்றவை எவை உண்டோ அவையனைத்தும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தின் வடிவங்களே.

ஐநது பூதமைய பொறிகளோ டையபுல னமரநத
வைநதெ ஞுஙகரு மேநதிய மைவரகா ரணரா
மைநதெ ஞுநதொழி லையபெருய பரமஙக ளனைதது
மைநதெ ழுததினா ஞுணரததுவ ரறிவறிந தவரே.

ஐம்பூதங்கள், ஐவகைத் தன்மாத்திரைகள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கருமேந்திரியங்கள், ஈசானம், தத்புருஷம் முதலான ஐந்து பிரம்மங்கள், சிவபெருமான் இயற்றும் படைத்தல், காத்தல் முதலான ஐவகை கிருத்தியங்கள், பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான ஐந்து காரணேசுவரர்கள் ஆகியன பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தின் ஐந்தெழுத்துக்களால் குறிக்கப்படுகின்றன; இன்னும் இவ்வுலகில் ஐவகையாகப் பிரசித்தி பெற்றவை எவை உண்டோ அவையனைத்தும் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தின் வடிவங்களே.

ओंकारपूर्वो मन्त्रोऽयं पञ्चाक्षरमयः परः ।
शैवागमेषु वेदेषु षडक्षर इति स्मृतः ॥ १७॥

ஓங்காரத்தைத் தொடக்கத்தில் கொண்ட இந்த
பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் சைவாகமங்களிலும், வேதங்களிலும்
ஆறெழுத்து மந்திரமெனப் போற்றப்படுகின்றது.

ஓது மககர மைநதுரு வாமுயர மநுததா
னாதி யாறபார ணவநதனைக கொணடிடு மதனால
வேத முறறிலு மாகம மனைததிலுய வளஙக
வேத மறறுயர சடககர மெனறிடப படுமால.

ஓங்காரத்தைத் தொடக்கத்தில் கொண்ட இந்த
பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் சைவாகமங்களிலும், வேதங்களிலும்
ஆறெழுத்து மந்திரமெனப் போற்றப்படுகின்றது.

मन्त्रन्यासादिभूतेन प्रणवेन महामनोः ।
प्रबोध्यते महादेवःकेवलश्चित्सुखात्मकः ॥ १८॥
प्रणवेनैकवर्णेन परब्रह्म प्रकाश्यते ।
अद्वितीयं परानन्दं शिवाख्यं निष्प्रपञ्चकम् ॥ १९॥

இம்மந்திரத்தின் முதலில் விளங்கும் [ஓங்காரமாகிய]
பிரணவத்திஞல் சிதானந்த வடிவினனும் மஹாதேவனுமாகிய
சிவபெருமான் குறிக்கப்படுகிருர். பிரணவமந்திரத்தின்
ஓரெழுத்தாலேயே தன்னிகரில்லாததும், மேலான
ஆனந்தவடிவமானதும், உலகங்களையெல்லாம் கடந்து
விளங்குவதுமாகிய சிவனெனும் பரப்பிரம்மம்
விளக்கப்படுகின்றது.

இநத வருசெழுத தாகிய மநதிர வாறைககு
முநது றுயபார ணவயபர சிவனறனை மொழியு
மநத வககர மொனறினா லகிலகா ரணமாய
வநத வசசிதா நநதமெயப பரயபொருள வயஙகுய.

இம்மந்திரத்தின் முதலில் விளங்கும் [ஓங்காரமாகிய] பிரணவத்தினுல் சிதானந்த வடிவினனும் மஹாதேவனுமாகிய சிவபெருமான் குறிக்கப்படுகிருர். பிரணவமந்திரத்தின் ஓரெழுத்தாலேயே தன்னிகரில்லாததும், மேலான ஆனந்தவடிவமானதும், உலகங்களையெல்லாம் கடந்து விளங்குவதுமாகிய சிவனெனும் பரப்பிரம்மம் விளக்கப்படுகின்றது.

परमात्ममनुर्ज्ञेयः सोऽहंरूपः सनातनः ।
जायते हसयोर्लोपादोमित्येकाक्षरो मनुः ॥ २०॥

ஸோஹமெனும் மந்திரமானது பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் மந்திரமாகும்; அதிலிருந்து ஹ மற்றும் ஸ என்னும் எழுத்துக்கள் நீக்கப்பட்டதும் அது ஓமெனும் ஓரெழுத்துப் பிரணவமந்திரமாகிறது.

சோக மெனனுள சொரூபமே துயமந திரநதா
னாக நனகுற வறிகுவா ரகூசமெனன பனதாய
போக வநதமி லோமெனப புகலுமோ ரெழுததா
மேக மநதிர முதிககுமெனன றியயபுவர பெரியோர.

ஸோஹமெனும் மந்திரமானது பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் மந்திரமாகும்; அதிலிருந்து ஹ மற்றும் ஸ என்னும் எழுத்துக்கள் நீக்கப்பட்டதும் அது ஓமெனும் ஓரெழுத்துப் பிரணவமந்திரமாகிறது.

प्रणवेनैव मन्त्रेण बोध्यते निष्कलः शिवः ।
पञ्चाक्षरेण मन्त्रेण पञ्चब्रह्मतनुस्तथा ॥ २१
निष्कलः संविदाकारः सकलो विश्वमूर्तितः ।
उभयात्मा शिवो मन्त्रे षडक्षरमये स्थितः ॥ २२

பிரணவமந்திரத்தால் நிஷ்களனுன சிவபெருமானும், பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் பஞ்சபிரம்ம வடிவான சிவபெருமானும் குறிக்கப்படுகின்றனர்; நிஷ்களர் தூய சின்மயரூபமாகவும், ஸகலரான சிவபெருமான் விசுவமூர்த்தியாகவும்

விளங்குகின்றனர். இவ்விரண்டு வடிவங்களும் ஆறெழுத்து மந்திரத்தில் திகழ்கின்றனர்.

காட்டு மோமெனு மெழுத்துநிட களசிவன் றனை
யட்டு மையபெரும பரமமாந் தநுவுடை யாறையைக
கூட்டு மஞ்செழுத் துபயமா மொருபொருள் கொடுக்கு
மோட்டு றுயபவப பரணவ வஞ்செழுத தொன்றி.

ஓமெனும் மந்திரத்தால் நிஷ்களனுன சிவபெருமானும், பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் பஞ்சபிரம்ம வடிவான சிவபெருமானும் குறிக்கப்படுகின்றனர்; இவ்விரண்டு வடிவங்களும் ஆறெழுத்து மந்திரத்தால் விளக்கமுறுகின்றனர்.

मूलं विद्या शिवः शैवसूत्रं पञ्चाक्षरस्तथा ।
एतानि नामधेयानि कीर्तितानि महामनोः ॥ २३॥
पञ्चाक्षरीमिमां विद्यां प्रणवेन षडक्षरीम् ।
जपेत् समाहितो भूत्वा शिवपूजापरायणः ॥ २४॥

இம்மகாமந்திரம் மூலம், வித்தியை, சிவன், சைவசூத்திரம், பஞ்சாக்ஷரம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது; ஓமெனும் பிரணவத்துடன் கூடிய இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை சிவபூஜையை அநுதினமும் இயற்றுவோன் மன ஒருமைப்பாடுடன் ஜபிக்கக்கடவன்.

மூலம வித்தைநற சிவஞ்சைவ சூததிர மொழியன
மேனு மஞ்செழுத தெனும்பெயர மேவுமா மநுவவ
வேனு மஞ்செழுத தினைபபர ணவமபுணரத திசைபபர
மாலி லரச்சனை புரிபவர மனமொரு மிததுு.

இம்மகாமந்திரம் மூலம், வித்தியை, சிவன், சைவசூத்திரம், பஞ்சாக்ஷரம் என்னும் பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது; ஓமெனும் பிரணவத்துடன் கூடிய இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை சிவபூஜையை அநுதினமும் இயற்றுவோன் மன ஒருமைப்பாடுடன் ஜபிக்கக்கடவன்.

प्राणायामत्रयं कृत्वा प्राङ्मुखोदङ्मुखोऽपि वा ।
चिन्तयन् हृदयाम्भोजे देवदेवं त्रियम्बकम् ॥ २५॥
सर्वालङ्कारसंयुक्तं साम्बं चन्द्रार्धशेखरम् ।
जपेदेतां महाविद्यां शिवरूपामनन्यधीः ॥ २६॥

மும்முறை பிராணுயாமம் செய்து, கிழக்கு முகமாகவோ அல்லது வடக்கு முகமாகவோ அமர்ந்து, தேவதேவனும் எல்லா அலங்காரத்துடன் கூடியவனுயும், அம்பிகையோடு கூடியிருப்போனும், பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடியவனுமான திரியம்பகனை சிவபெருமானை இதயகமலத்தில் தியானித்து இந்த பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஜபிக்க வேண்டும்.

உதத ரஙகுண திசையழு ளொஙறினை நோககி
நிததி யயபரா ணாயாம முயமுறை நிகழததி
யதத னயபகை பாகனை யணயுட னகததிப
வைததொ ருஙகிய மனததொடய மநதிரஞ செபகக.

மும்முறை பிராணுயாமம் செய்து, கிழக்கு முகமாகவோ அல்லது வடக்கு முகமாகவோ அமர்ந்து, தேவதேவனும் எல்லா அலங்காரத்துடன் கூடியவனுயும், அம்பிகையோடு கூடியிருப்போனும், பிறைச் சந்திரனைத் தலையில் சூடியவனுமான திரியம்பகனை சிவபெருமானை இதயகமலத்தில் தியானித்து இந்த பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஜபிக்க வேண்டும்.

जपस्तु त्रिविधः प्रोक्तो वाचिकोपांशुमानसः ।
श्रूयते यस्तु पार्श्वस्थैर्यथा वर्णसमन्वयः ॥ २७॥
वाचिकः स तु विज्ञेयः सर्वपापप्रभञ्जनः ।

மந்திர ஜபம் மூவகைப்படும்: வாசிகம், உபாம்சு மற்றும் மானசம். அருகிலிருப்போர் மந்திர எழுத்துக்களின் ஒலியைக் கேட்கும்படி ஜபித்தல் வாசிகமெனப்படும். இது அனைத்துப் பாவங்களையும் போக்கவல்லது.

மநதி ரஞூசெபாத திடுயவாதி ௴ஊாறுவா சிகமே
நநது பாஞூசுமா நதமென வானையெலா நசிககு
முநது ஶுநதிரு வாசிக மொழிநதிடி னருகு
வநதி ருநதுளோா கேடடிட வழாதறைந திடலே.

மந்திர ஜபம் மூவகைப்படும்: வாசிகம், உபாம்சு மற்றும் மானசம். அருகிலிருப்போர் மந்திர எழுத்துக்களின் ஒலியைக் கேட்கும்படி ஜபித்தல் வாசிகமெனப்படும். இது அனைத்துப் பாவங்களையும் போக்கவல்லது.

ईषत्स्पृष्टाधरपुटं यो मन्दमभिधीयते ॥ २८॥
पार्श्वस्थैरश्रुतः सोऽयमुपांशुः परिकीर्तितः ।
अस्पृष्टाधरमस्पन्दि जिह्वाग्रं योऽन्तरात्मना ।
भाव्यते वर्णरूपेण स मानस इति स्मृतः ॥२९॥

அருகிலுள்ளோர் கேட்காதவாறு உதடுகளைச் சிறிது அசைத்து மெதுவாக மந்திரத்தை உச்சரித்தல் உபாம்சு எனப்படும். உதடுகள் ஒன்றோடொன்று தொடாமலும் நுனி நாக்கை அசைக்காமலும் மனதிற்குள்ளேயே மந்திரங்களின் எழுத்துக்களைத் தியானித்தல் மானச ஜபம் என வழங்கப்படுகின்றது.

அருகி லுறறுளோா கேடடிடா தணாயாதழ தஊாடி
வாரகிஊ வாதைதயை மநதமாய வாளயபுத லுபாஞூசு
திராத லறறிடு நாநுனா மெலலிதழ தஊாடா
தொருமை யுறறுளத துஊனுத லுயாநதமா நதமே.

அருகிலுள்ளோர் கேட்காதவாறு உதடுகளைச் சிறிது அசைத்து மெதுவாக மந்திரத்தை உச்சரித்தல் உபாம்சு எனப்படும். உதடுகள் ஒன்றோடொன்று தொடாமலும் நுனி நாக்கை அசைக்காமலும் மனதிற்குள்ளேயே மந்திரங்களின் எழுத்துக்களைத் தியானித்தல் மானச ஜபம் என வழங்கப்படுகின்றது.

यावन्तः कर्मयज्ञाद्या व्रतदानतपांसि च ।
सर्वे ते जपयज्ञस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३०॥

வேள்விகள், கடும் விரதங்கள், மற்றும் தானங்கள் எத்தனை
உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் ஜப வேள்வியின்
பதினாறிலொரு பங்குக்குக் கூட சமமாகா.

கரும வேள்விகளொடு விரதந்தானங்கடுந் தவமாய
மருவுய யாவுமா மந்திர வேள்விமா கலையாய்
ஒருவு மோரிருபதி னாறிலொன் றினையுமொவ் வாவெவ்
விரவு மான்மியய வாசிக செபத்தினை மேவுய.

வேள்விகள், கடும் விரதங்கள் மற்றும் தானங்கள் எத்தனை
உள்ளனவோ அவை அனைத்தும் ஜப வேள்வியின்
பதினாறிலொரு பங்குக்குக் கூட சமமாகா.

माहात्म्यं वाचिकस्यैतज्जपयज्ञस्य कीर्तितम् ।
तस्माच्छतगुणोपांशुः सहस्रो (सहस्रं) मानसः स्मृतः ॥ ३१॥
वाचिकात् तदुपांशोश्च जपादस्य महामनोः ।
मानसो हि जपः श्रेष्ठो घोरसंसारनाशकः ॥ ३२॥

வாசிகமான ஜபத்தின் மஹிமை இவ்வாறு கூறப்பட்டது;
அதைப் போல் நூறு மடங்கு மஹிமை பொருந்தியது உபாம்சு
ஜபம்; ஆயிரம் மடங்கு மஹிமை உடையது மானச ஜபமாகும்.
இந்த மஹாமந்திரத்தின் வாசிக ஜபம், உபாம்சு ஜபம்
இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் மானச ஜபமே சாலச் சிறந்தது;
அதுவே கொடிய சம்சார நோயை நீக்க வல்லது.

வாசி கந்தனாற் சதகுண மடங்குள துபாஞ்சு
மாசி லாயிர மடங்குமா னதமாய
பேசு றுஞ்செப மிரண்டினுய பெருயபவ மொழிக்கு
தேச டைந்துள தாகியே சிறக்குமா னதமே.

வாசிகமான ஜபத்தின் மஹிமை இவ்வாறு கூறப்பட்டது;
அதைப் போல் நூறு மடங்கு மஹிமை பொருந்தியது உபாம்சு

ஜபம்; ஆயிரம் மடங்கு மஹிமை உடையது மானச ஜபமாகும். இந்த மஹாமந்திரத்தின் வாசிக ஜபம், உபாம்சு ஜபம் இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் மானச ஜபமே சாலச் சிறந்தது; அதுவே கொடிய சம்சார நோயை நீக்க வல்லது.

एतेष्वेतेन विधिना यथाभावं यथाक्रमम् ।
जपेत् पञ्चाक्षरीमेतां विद्यां पाशविमुक्तये ॥ ३३॥
अनेन मूलमन्त्रेण शिवलिङ्गं प्रपूजयेत् ।
नित्यं नियमसम्पन्नः प्रयतात्मा शिवात्मकः॥ ३४॥

இந்த வகையில் மேற்கூறியவாறு பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை முறையாக ஜபம் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறே தினமும் முறைப்படி இம்மந்திரத்தால் சிவலிங்கத்தை பூஜை செய்யவேண்டும்.

வாசி காதியா௱ வாதிமுறை வழாதுந௱ மனததி
ௌபச௱ மேவுற வருசெழுத தெஹுயபெரு வாததை
பாச நாசக னாயபடி செபாககமெயச சிவமாற
தேசு ளா௱சிவ பூசனை செயகவாய மநுவாௌப.

இந்த வகையில் மேற்கூறியவாறு பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை முறையாக ஜபம் செய்யவேண்டும்; அவ்வாறே தினமும் முறைப்படி இம்மந்திரத்தால் சிவலிங்கத்தை பூஜை செய்யவேண்டும்.

भक्त्या पञ्चाक्षरेणैव यः शिवं सकृदर्चयेत्
सोऽपि गच्छेच्छिवस्थानं मन्त्रस्यास्यैव गौरवात् ॥३५
अब्भक्षा वायुभक्षाश्च ये चान्ये व्रतकर्शिताः ।
तेषामेतैर्व्रतैर्नास्ति शिवलोकसमागमः ॥३६
तस्मात्तपांसि यज्ञाश्च व्रतानि नियमास्तथा ।
पञ्चाक्षरार्चनस्यैते कोट्यंशेनापि नो समाः ॥ ३७

பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் கொண்டு எவனொருவன் பக்தியுடன் சிவபிரானை ஒரு முறையாவது அருச்சிக்கிறானோ அவன்

அம்மந்திரத்தின் மஹிமையால் சிவலோகத்தை அடைவது திண்ணம்.

மேலும், நீரை மட்டுமே அருந்துதல், எதையுமே உண்ணுமல் காற்றை மட்டுமே சுவாசித்து வாழ்தல் போன்ற கடும் விரதங்களால் சிவலோகமடைதல் இயலாது; அத்தகைய விரதங்களும் கடும் தவங்களும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் அருச்சனை புரிவதற்கு கோடியில் ஒரு பங்கு கூட சமமாகா.

பரம னர்சசனை யஞ்செழுத தறைநதுபத தியானா
லொருப கறபுரி பவனசிவ கதியானை யுறுவான
வாரத நறறவ மகமிவை வாதைகொணன டியறறு
மொருமை யர்சசனை தனறகோடி கூறறிலொன றொவவா.

பஞ்சாக்ஷரமந்திரம் கொண்டு எவனெருவன் பக்தியுடன் சிவபிரானை ஒரு முறையாவது அருச்சிக்கிருனே அவன் அம்மந்திரத்தின் மஹிமையால் சிவலோகத்தை அடைவது திண்ணம்.

अशुद्धो वा विशुद्धो वा सकृत् पञ्चाक्षरेण यः ।
पूजयेत् पतितो वापि मुच्यते नात्र संशयः ॥ ३८॥

தூயவனுயினும் அல்லது அசுத்தனுயினும் அல்லது பாவியாயினும் ஒரு முறையேனும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் அருச்சனை புரிபவன் மோக்ஷமடைதல் திண்ணம்.

வாரத மேவாமெய யாளைபபவர காலபுனன மிசைவோர
பரம னொனனபத மடைவுறார பதிதனே யெனனுந
திராவா லஞ்செழுத தறைநதொரு காறசிவ பூசை
புரிப வனபவ கோடிகள போககும துனனமை.

தூயவனுயினும் அல்லது அசுத்தனுயினும் அல்லது பாவியாயினும் ஒரு முறையேனும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தால் அருச்சனை புரிபவன் மோக்ஷமடைதல் திண்ணம்.

सकृदुच्चारमात्रेण पञ्चाक्षरमहामनोः ।
सर्वेषामपि जन्तूनां सर्वपापक्षयो भवेत् ॥ ३९॥

பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை ஒரு முறை உச்சரிப்பதால் எல்லா உயிரினங்களும் அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றன.

சிறநத வஞ்செழுத துயரமநு வொருசிறி தேனு
மறைநது ளாரென னவரசெயுய பாதக மனைதது
மிறநது போமிளங கதிரகடன முகடடினு ளெழலு
முறிநது பேராருட படலைக ளாரதரு முறைபோல.

பஞ்சாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை ஒரு முறை உச்சரிப்பதால் சூரியன் உதிப்பதால் காரிருளும் விலகுவது போல் அனைத்துப் பாவங்களும் விலகுகின்றன.

अन्येऽपि बहवो मन्त्रा विद्यन्ते सकलागमे ।
भूयो भूयः समभ्यासात् पुरुषार्थप्रदायिनः ॥४०॥
एष मन्त्रो महाशक्तिरीश्वरप्रतिपादकः ।
सकृदुच्चारणादेव सर्वसिद्धिप्रदायकः ॥ ४१॥

பல ஆகமங்களில் பற்பல மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை மீண்டும் மீண்டும் பன்முறை அப்பியாசம் செய்தால் மட்டுமே பயன் தருவன; ஆனால் சக்திவாய்ந்ததும் ஈசுவரனைக் குறிப்பதுமான இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் ஒரு முறை உச்சரிப்பதாலேயே எல்லா சித்திகளையும் நல்குகிறது.

எண்ணா லாகமய புகலயன மநதிர மெலலாய
பண்ணு றுயபுரு டாரததமே நிரநதரய பயலி
னண்ண லஞசெழுத தொருமுறை சிறிதறைந தவரகளு
நண்ண நலகுறுஞ சிததிக ளனைததையு நயநதே.

பல ஆகமங்களில் பற்பல மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவை மீண்டும் மீண்டும் பன்முறை அப்பியாசம் செய்தால் மட்டுமே பயன் தருவன; ஆனால் சக்திவாய்ந்ததும் ஈசுவரனைக் குறிப்பதுமான இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் ஒரு முறை உச்சரிப்பதாலேயே எல்லா சித்திகளையும் நல்குகிறது.

पञ्चाक्षरीं समुच्चार्य पुष्पं लिङ्गे विनिक्षिपेत् ।
यस्तस्य वाजपेयानां सहस्रफलमिष्यते ॥ ४२॥

பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை உச்சரித்து ஒரு முறை லிங்கத்தின் மீது பூவை இடுவதால் ஆயிரம் வாஜபேயயாகம் செய்த பலனை அவன் அடைகின்ருன்.

போதி லொ6oıறினை யஞ்செழுத தினைபபுக6oı றமல6oı
மத ணாıநதிடி6oı வாசப வே6ıııவாıயா யாıரததி
னோது றுயபல மனைததுமாıல கவனடைந துறுவா6oı
மாத வயபுரıந துயாıரதரு மலயவெற பமாıரவோய.

பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை உச்சரித்து ஒரு முறை லிங்கத்தின் மீது பூவை இடுவதால் ஆயிரம் வாஜபேயயாகம் செய்த பலனை அவன் அடைகின்ருன்.

अग्निहोत्रं त्रयो वेदा यज्ञाश्च बहुदक्षिणाः ।
पञ्चाक्षरजपस्यैते कोट्यंशेनापि नो समाः ॥ ४३॥

அக்னிஹோத்ரம், மூன்று வேதங்களையும் ஓதுதல், நிறைய தக்ஷிணைகள் கொடுத்து பல வேள்விகளை இயற்றுதல் முதலியன பஞ்சாக்ஷர மந்திர ஜபத்தின் கோடியில் ஒரு பங்குக்குக் கூட சமமாகா.

மறையு ணாıரநதுட6oı மகயபல வாıயாறற6oıமா தாந
மறையு மி6oıனவை யஞ்செழுத தருஞ்செபந த6oıனı6oı
றிறம ணைநதுள கோடிகூற றொ6oıறையுஞ் சிவணாப
பொறையı லாıலகுறு மநதிரத தியபைபயாıர புகபவாıர.

அக்னிஹோத்ரம், மூன்று வேதங்களையும் ஓதுதல், நிறைய தக்ஷிணைகள் கொடுத்து பல வேள்விகளை இயற்றுதல் முதலியன பஞ்சாக்ஷர மந்திர ஜபத்தின் கோடியில் ஒரு பங்குக்குக் கூட சமமாகா.

पुरा सानन्दयोगीन्द्रः शिवज्ञानपरायणः ।
पञ्चाक्षरं समुच्चार्य नारकानुदतारयत् ॥४४॥
सिद्ध्या पञ्चाक्षरस्यास्य शतानन्दः पुरा मुनिः ।
नरकं स्वर्गमकरोत् सङ्गिरस्यापि पापिनः ॥ ४५॥

முன்பு சிவஞானத்தை நன்கறிந்த ஸானந்த யோகீந்திரர் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை உச்சரித்தே நரகத்தில் வீழ்ந்தோரைக் கடைத்தேற்றினுர். சதாநனந்தரும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் ஆற்றலால் முன்ஞெரு கால் ஸங்கிரனென்பானுடைய நரகத்தையே சுவர்க்கமாக்கினுர்.

முன்னர் மெய்யறி வறிந்துள சாநந்த முனிவன்
பன்னு யஞ்செழுத் தாகிய பரமமந் திரத்தை
யன்னல் வெந்நர கத்துளோர் தமையெலா மெடுத்து
மன்னு ழுந்துறக் கத்துற வைத்தனன் மன்னோ.

முன்பு சிவஞானத்தை நன்கறிந்த ஸானந்த யோகீந்திரர் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தை உச்சரித்தே நரகத்தில் வீழ்ந்தோரைக் கடைத்தேற்றினுர்.

उपमन्युः पुरा योगी मन्त्रेणानेन सिद्धिमान् ।
लब्धवान् परमेशानाच्छैवशास्त्रप्रवक्तृताम् ॥ ४६॥
वसिष्ठवामदेवाद्या मुनयो मुक्तकिल्बिषाः ।
मन्त्रेणानेन संसिद्धा महातेजस्विनोऽभवन् ॥ ४७॥
ब्रह्मादीनां च देवानां जगत्सृष्ट्यादिकर्मणि ।
मन्त्रस्यास्यैव माहात्म्यात् सामर्थ्यमुपजायते ॥ ४८॥

உபமன்யு முனிவரும் முன்ஞெரு காலத்தில் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் சக்தியால் பரமேசுவரரிடமிருந்து சைவசாத்திரங்களைப் போதிக்கும் வல்லமையைப் பெற்றுர். எல்லா மலங்களினின்றும் அறவே நீங்கிய வசிஷ்டர், வாமதேவர் முதலான முனிவர்களும் இம்மந்திரத்தின் ஆற்றலால் மிக்க ஒளிபொருந்தியவர்களானுர்கள். பிரம்மா முதலிய தேவர்களுக்கு சிருஷ்டி முதலான தொழில்களை ஆற்றும் வல்லமை இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் வாயிலாகவே கிட்டியது.

மாசி லாவசிட் டாதிமா முனிவர்யா மனுவாற்
றேசு மேவினர் சித்திக ளனைத்தையுஞ் செறிந்தே

யாசி லாவய னாதியர் படைப்புமுன் னாகப்
பேசு மாதொழின் மந்திர வலியினாற் பெற்றார்.

எல்லா மலங்களினின்றும் அறவே நீங்கிய வசிஷ்டர், வாமதேவர் முதலான முனிவர்களும் இம்மந்திரத்தின் ஆற்றலால் மிக்க ஒளிபொருந்தியவர்களானுர்கள். பிரம்மா முதலிய தேவர்களுக்கு சிருஷ்டி முதலான தொழில்களை ஆற்றும் வல்லமை இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தின் வாயிலாகவே கிட்டியது.

किमिह बहुभिरुक्तैर्मन्त्रमेवं महात्मा
प्रणवसहितमादौ यस्तु पञ्चाक्षराख्यम् ।
जपति परमभक्त्या पूजयन् देवदेवं
स गतदुरितबन्धो मोक्षलक्ष्मीं प्रयाति ॥ ४९॥

மிகுந்த சொற்களால் என்ன பயன்? எந்த புண்ணிய சீலன் பிரணவ மந்திரத்தை முதலில் சேர்த்து இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை உச்சரித்து சிவபெருமானைப் பூஜிக்கிருனே அவன் மோக்ஷமெனும் ஒப்பற்ற செல்வத்தை அடைதல் உறுதி.

பரந்த சொற்கள் னென்பயன் பத்தியாற் சிவனைத்
திருந்த வர்ச்சனை செய்பவ னாகியே சிறந்த
வரந்த ருயப்பிர ணவமுத லாயவைய மநுவை
நிரந்த ரஞ்செப்ப பவன்பர முத்தியி னிலைப்பான்.

மிகுந்த சொற்களால் என்ன பயன்? எந்த புண்ணிய சீலன் பிரணவ மந்திரத்தை முதலில் சேர்த்து இப்பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை உச்சரித்து சிவபெருமானைப் பூஜிக்கிருனே அவன் மோக்ஷமெனும் ஒப்பற்ற செல்வத்தை அடைதல் உறுதி.

பஞ்சாக்கரசெபத்தலம் முற்றும்

॥ इति श्रीषट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना माहेश्वरेण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ भक्तस्थले पञ्चाक्षरीजपप्रसङ्गो नाम अष्टमः परिच्छेदः समाप्तः ॥८॥

॥ नवमः परिच्छेदः॥

भूतिरुद्राक्षसंयुक्तो लिङ्गधारी सदाशिवः ।
पञ्चाक्षरजपोद्योगी शिवभक्त इति स्मृतः ॥१॥

விபூதி, ருத்திராக்ஷம், சிவலிங்கம் ஆகியவற்றைத் தரித்தவன் ஸாக்ஷாத் ஸதாசிவனே; அவன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரஜபத்தை எப்போதும் மேற்கொள்வாஞகில் பக்தன் எனப்படுகிறுன்.

நலாஙகொளா பூதி நயநத திருமண
யலஙகளை மேனாய ணாநதுபு னாதனாயப
புலாஙகொ ளஞுசெழுத தொளைமநுப போறறுறு
மிலிஙக தாரணளை பதத னெனபபடுய.

விபூதி, ருத்திராக்ஷம், சிவலிங்கம் ஆகியவற்றைத் தரித்தவன் ஸாக்ஷாத் ஸதாசிவனே; அவன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரஜபத்தை எப்போதும் மேற்கொள்வாஞகில் பக்தன் எனப்படுகிறுன்.

श्रवणं कीर्तनं शम्भोः स्मरणं पादसेवनम् ।
अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदनम् ॥ २॥

சிவபிரானின் புகழைக் கேட்டல், புகழ் பாடுதல், அவனையே நினைந்திருத்தல், அவன் திருவடிகளை வணங்குதல், வழிபடுதல், துதித்தல், அவனுக்குப் பணிவிடை புரிதல், அவனுடன் நல்ல தோழமையுடன் இருத்தல், அவனுக்குத் தன்னையே அர்ப்பணித்தல்

புகழுதல கேடகை புனாதற கருதுதளை
மகிழுகுற றேவ லருசசனை வநதனை
தொகுநற றொளைடொடு தோழமை நறகொடை
பகரு மறறிவை நளைனவ பததியே.

சிவபிரானின் புகழைக் கேட்டல், புகழ் பாடுதல், அவனையே நினைந்திருத்தல், அவன் திருவடிகளை வணங்குதல், வழிபடுதல், துதித்தல், அவனுக்குப் பணிவிடை புரிதல், அவனுடன் நல்ல தோழமையுடன் இருத்தல், அவனுக்குத் தன்னையே அர்ப்பணித்தல்

एवं नवविधा भक्तिः प्रोक्ता देवेन शम्भुना।
दुर्लभा पापिनां लोके सुलभा पुण्यकर्मणाम् ॥ ३॥

ஆகிய ஒன்பது விதமான பக்தி நெறி சிவபெருமானுல் போதிக்கப்பட்டது. அது பாவிகளுக்கு அரியது, புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தவர்களுக்கு எளியது.

கரிய கண்டக கடவுள் புகன்றிடு
முரிய நன்னவ பத்தி யுலகின்
லரிய பாவத் தவர்கட் கறத்தினார்
பெரிய வர்க்குப் பெறுதற் கெளியவே.

சிவபெருமானுல் போதிக்கப்பட்ட ஒன்பது விதமான பக்தி நெறி பாவிகளுக்கு அரியது, புண்ணிய கருமங்களைச் செய்தவர்களுக்கு எளியது.

अधमे चोत्तमे वापि यत्र कुत्रचिदूर्जिता ।
वर्तते शाङ्करी भक्तिः स भक्त इति गीयते ॥ ४॥

உயர்ந்தவனுயினும் தாழ்ந்தவனுயினும் எவனிடத்தில் சிவபக்தி மேலோங்கியுள்ளதோ அவன் பக்தனெனப்படுகிருன்.
உயர்ந்தவனுயினும் தாழ்ந்தவனுயினும் எவனிடத்தில் சிவபக்தி மேலோங்கியுள்ளதோ அவன் பக்தனெனப்படுகிருன்.

தலைவ னாயினுந் தாழ்ந்தவ னாயினு
மலைவி லாத மலிசிவ பத்திதா
னுலகில் யார்பாற் றொன்று மனையவ
னிலகு பத்த னெனப்படு வானரோ.

உயர்ந்தவனுயினும் தாழ்ந்தவனுயினும் எவனிடத்தில் சிவபக்தி மேலோங்கியுள்ளதோ அவன் பக்தனெனப்படுகிருன்.

भक्तिः स्थिरीकृता यस्मिन् म्लेच्छे वा द्विजसत्तमे ।
शम्भोः प्रियः स विप्रश्च न प्रियो भक्तिवर्जितः ॥ ५॥

எவனிடத்தில் சிவபக்தி உறுதியாக உள்ளதோ அவன் மிலேச்சனுயினும் சிவபெருமானுக்கு மிக உகந்தவன்; அத்தகைய பக்தியில்லாதவன் அந்தணனுயினும் சிவபெருமானுக்கு உகந்தவனல்லன்.

வேதி யனபுலைக கீழென வேறிலை
யோத ருரூசிவ பதி யுடையனே
யேது ம்சறு கினயவ னனமையோ
னாதி வனனதத னாயனு மபலனே.

சிவபக்தியுடையோனே ஈசனுக்கினியவன்; அதில் வேதியன் புலையனெனும் பாகுபாடு இல்லை.

सा भक्तिर्द्विविधा ज्ञेया बाह्याभ्यन्तरभेदतः ।
बाह्या स्थूलान्तरा सूक्ष्मा वीरमाहेश्वराद्दता॥ ६॥

அச்சிவபக்தி வெளிப்புறத்தது, உட்புறத்தது என இரு வகை; வெளிப்புறத்தது தூலம்; சூக்குமம் வீரமாஹேசுவரர்கள் கைக்கொள்வது.

வர சைவர வருயபுமப பதிதா
னோர ரனடிய லாமுட புறததினாற
சோரவ ஹுளது சூககுமந துலமாந
தேரன மறறைப புறதது செபபனே.

அச்சிவபக்தி வெளிப்புறத்தது, உட்புறத்தது என இரு வகை; வெளிப்புறத்தது தூலம்; சூக்குமம் வீரமாஹேசுவரர்கள் கைக்கொள்வது.

सिंहासने शुद्धदेशे सुरम्ये रत्नचित्रिते ।
शिवलिङ्गस्य पूजा या सा बाह्या भक्तिरुच्यते ॥ ७॥

சுத்தமான அலங்கரிக்கப்பட்ட இடத்தில் சிங்காதனத்தில் சிவலிங்கத்தை வைத்துப் பூஜித்தல் வெளிப்புற பக்தியாகும்.

துய தாகுமி டததிற சுடரமணச
சீய மெலலணை யாகிய செஙகையா
லாய மெயசசிவ லிஙக வருசசனை
மாயா ருயபுறப பததி மதிபபனே.

சுத்தமான அலங்கரிக்கப்பட்ட இடத்தில் சிங்காதனத்தில் சிவலிங்கத்தை வைத்துப் பூஜித்தல் வெளிப்புற பக்தியாகும்.

लिङ्गे प्राणं समाधाय प्राणे लिङ्गं तु शाम्भवम् ।
स्वस्थं मनस्तथा कृत्वा न किञ्चिच्चिन्तयेद् यदि ॥ ८॥
साभ्यन्तरा भक्तिरिति प्रोच्यते शिवयोगिभिः ।
सा यस्मिन् वर्तते तस्य जीवनं भ्रष्टबीजवत् ॥ ९॥

சிவலிங்கத்தில் பிராணனைத் தியானித்து பிராணத்தில் சிவலிங்கத்தை வைத்து மனதை அதில் ஒருமுகப்படுத்தி வேறொன்றையும் நினையாமல் இருத்தலே உட்புறபக்தியெனப்படும்; அத்தகைய பக்தி உள்ளவன் தீயில் நன்கு வறுக்கப்பட்ட விதையினைப் போல்வான்.

உயாரா லபச ஹுயாரரு ளசனற
பயால வொ௱றுபட டொ௱றையுய பறறுறா
வாயலப கததி பததி யாசைநதுளோ௱
செயலவெ துபபு வாதையெனச செபபுவார.

சிவலிங்கத்தில் பிராணனை தியானித்து மனதை அதில் ஒருமுகப்படுத்தி வேறொன்றையும் நினையாமல் இருத்தலே உட்புறபக்தியெனப்படும்; அத்தகைய பக்தி உள்ளவன் தீயில் நன்கு வறுக்கப்பட்ட விதையினைப் போல்வான்.

बहुनात्र किमुक्तेन गुह्याद् गुह्यतरा परा ।
शिवभक्तिर्न सन्देहस्तया युक्तो विमुच्यते ॥ १०॥

நிறைய கூறுவதில் பயன் என்? சிவபக்தி மிகவும் ஆழம் மிக்கது; அப்பக்தி உடையோன் முக்தி அடைதல் திண்ணம்.

பெருகு சொறகொடென பேறு பகரநதிடி
ஹுருகு பததி யெவறறு முயரநததா
மருவா மறறதை மனனான னேனமலல
வாருளா ராககு மிதிலிலை யையமே.

நிறைய கூறுவதில் பயன் என்? சிவபக்தி மிகவும் ஆழம் மிக்கது; அப்பக்தி உடையோன் முக்தி அடைதல் திண்ணம்.

प्रसादादेव सा भक्तिः प्रसादो भक्तिसम्भवः ।
यथैवाङ्कुरतो बीजं बीजतो वा यथाङ्कुरः ॥ ११॥
प्रसादपूर्विका येयं भक्तिर्मुक्तिविधायिनी ।
नैव सा शक्यते प्राप्तुं नरैरेकेन जन्मना॥ १२॥

முளையிலிருந்து விதையும் விதையிலிருந்து முளையும் தோன்றுவது போல் சிவபிரான் அருளால் தானே பக்தியுண்டாகும்; அவ்வருளோ பக்தியின் வாயிலாகவே கிட்டும். சிவனருலால் உண்டாவதும் சம்சார துன்பத்தை அழிக்கவல்லதுமான சிவபக்தி ஒரு சில பிறவிகளிலேயே கிட்டாது.

முளையாலல வாததுமவெ வாததின முளையுயபோற
றளையாலல பதி சிவபபார சாதமோ
டளவா யொனறினொன றாகுமப பததிதான
வளமு றுயபாறப பொனறிலல வருவதோ.

முளையிலிருந்து விதையும் விதையிலிருந்து முளையும் தோன்றுவது போல் சிவபிரான் அருளால் தானே பக்தியுண்டாகும்; அவ்வருளோ பக்தியின் வாயிலாகவே கிட்டும். சிவனருலால் உண்டாவதும் சம்சார துன்பத்தை அழிக்கவல்லதுமான சிவபக்தி ஒரு சில பிறவிகளிலேயே கிட்டாது.

अनेकजन्मशुद्धानां श्रौतस्मार्तानुवर्तिनाम् ।
विरक्तानां प्रबुद्धानां प्रसीदति महेश्वरः ॥ १३॥
प्रसन्ने सति मुक्तोऽभून्मुक्तः शिवसमो भवेत् ।

முந்தைய பற்பல பிறவிகளில் சிரௌதம், ஸ்மார்த்தம் முதலான விதிக்கப்பட்த கருமங்களை வழுவாது இயற்றி அதனுல் புனிதமடைந்து மனத்தில் வைராக்கியமடைந்து ஞானம் பெற்றவர்களுக்குப் பரமேசுவரன் அருள்புரிகின்ருன்; அவ்வருளாலே முக்திபெற்றவன் சிவபிரானுக்குச் சமமாகிருன்.

எண்ணருய பறபபாற சுதத மெயதிநுா னெறிவ ழாமற
பண்ணுறு மியலபான மேவாப படாபுலன ஹுறநத ஞானாக
கண்ணறன னருளபா றககு மாஙகுடன முதத னாகி
நண்ணருஞ சிவச மாந நணுகுவ னெனபா மேலோா.

முந்தைய பிறவிகளில் சிரௌதம், ஸ்மார்த்தம் முதலான விதிக்கப்பட்த கருமங்களை வழுவாது இயற்றி அதனுல் புனிதமடைந்து மனத்தில் வைராக்கியமடைந்து ஞானம் பெற்றவர்களுக்குப் பரமேசுவரன் அருள்புரிகின்ருன்; அவ்வருளாலே முக்திபெற்றவன் சிவபிரானுக்குச் சமமாகிருன்.

अल्पभक्त्यापि यो मर्त्यस्तस्य जन्मत्रयात्परम् ॥ १४॥
न योनियन्त्रपीडा वै भवेन्नैवात्र संशयः ।

சிறிதளவு பக்தியுடையோனும் மூன்று பிறவிகளுக்குப் பின்னர் மீண்டும் பிறவித் துன்பமடையான் என்பதில் ஐயமில்லை.

நௌதிரைக கடலு டுதத நிலமிசை மகக டயமுட
டௌசிவ பததி தானோா சிறிதுளோ னெனஹு மனனோ
னௌதினன முபபா றபபான மேறபாறப பெயதா வணண
மொளயொடு மருவா நிறகு முனமையாய மாறற மாதோ.

சிறிதளவு பக்தியுடையோனும் மூன்று பிறவிகளுக்குப் பின்னர் மீண்டும் பிறவித் துன்பமடையான் என்பதில் ஐயமில்லை.

साङ्गाऽन्यूना च या सेवा सा भक्तिरिति कथ्यते ॥ १५॥
सा पुनर्भिद्यते त्रेधा मनोवाक्कायसाधनैः ।
शिवरूपादिचिन्ता या सा सेवा मानसी स्मृता।
जपादि वाचिकी सेवा कर्मपूजा च कायिकी ॥ १६॥

அனைத்து அங்கங்களும் கொண்டதாயும், குறைவற்றதாயுமுள்ளதே பக்தி எனப்படுகிறது; அது மனம், மொழி, மெய், ஆகிய சாதனங்களின் அடிப்படையில் மூவகைப்பட்டது. சிவபெருமானின் திருவுருவம் முதலியவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்திருத்தல் மானசமாகும்; [மந்திரங்களை] ஜபித்தல் வாசிகமெனப்படும். சிவபெருமானைப் பூஜித்தல் காயிகம் என வழங்கப்படும்.

சாஙகமோ டியறறி யெனறுந தாஙகடைப பாடிககுஞ சேவை
யாஙகது பததி மூனறா மகமன மொழிமெயக கூறறா
லோஙகிறை வடிவ மாதி யெணணுதன மனதத தாகும
பாஙகுறு செபாதி வாககின பணிபூசை யாதி மெயததாய.

அனைத்து அங்கங்களும் கொண்டதாயும், குறைவற்றதாயுமுள்ளதே பக்தி எனப்படுகிறது; அது மனம், மொழி, மெய், ஆகிய சாதனங்களின் அடிப்படையில் மூவகைப்பட்டது. சிவபெருமானின் திருவுருவம் முதலியவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்திருத்தல் மானசமாகும்; [மந்திரங்களை] ஜபித்தல் வாசிகமெனப்படும். சிவபெருமானைப் பூஜித்தல் காயிகம் என வழங்கப்படும்.

बाह्यमाभ्यन्तरं चैव बाह्याभ्यन्तरमेव वा।
मनोवाक्कायभेदैश्च त्रिधा तद्भजनं विदुः ॥ १७॥
मनो महेशध्यानाढ्यं नान्यध्यानरतं मनः ।
शिवनामरता वाणी वाङ्मता चैव नेतरा॥ १८॥
लिङ्गैः शिवस्य चोद्दिष्टैस्त्रिपुण्ड्रादिभिरङ्कितः ।
शिवोपचारनिरतः कायः कायो न चेतरः ॥ १९॥

புறம், உட்புறம் மற்றும் வெளிப்புறமுட்புறம் என இம்மனம் மொழி மெய்ச் சாதனங்கள் மூவகைப்படும்: மஹேசுவரனாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்திருத்தலே மானச சாதனமாகும்; ஏனையவற்றைத் தியானித்தல் அன்று. சிவநாமங்களை உச்சரித்தல் ஒன்றே மொழி சாதனம், மற்ற சொற்களை உச்சரித்தல் அன்று; திரிபுண்ட்ரம் முதலான வெளிப்புறச் சின்னங்களை முறையே அணிந்து சிவபெருமானை உபசரித்து பூஜிப்பதே காய சதனம், மற்றவை அன்று.

முபபொறி யாயறற வநத முபபெருகு சேவை யெனறுய
பொயபபருய புறம கயபான புறவக மெனன மூனறா
மெயபபொரு ணானைதத னெஞசய வாமலனமெயப பெயரதது
வாககா
மொபபானமுப புனனட ராதி யுளதுமெய யொழிநத வலல.

புறம், உட்புறம் மற்றும் வெளிப்புறமுட்புறம் என இம்மனம் மொழி மெய்ச் சாதனங்கள் மூவகைப்படும்: மஹேசுவரனுகிய சிவபெருமானைத் தியானித்திருத்தலே மானச சாதனமாகும்; ஏனையவற்றைத் தியானித்தல் அன்று. சிவநாமங்களை உச்சரித்தல் ஒன்றே மொழி சாதனம், மற்ற சொற்களை உச்சரித்தல் அன்று; திரிபுண்டரம் முதலான வெளிப்புறச் சின்னங்களை முறையே அணிந்து சிவபெருமானை உபசரித்து பூஜிப்பதே காய சதனம், மற்றவை அன்று.

अन्यात्मविदितं बाह्यं शम्भोरभ्यर्चनादिकम्।
तदेव तु स्वसंवेद्यमाभ्यन्तरमुदाहृतम् ।
मनो महेशप्रवणं बाह्याभ्यन्तरमुच्यते॥ २०॥
पञ्चधा कथ्यते सद्भिस्तदेव भजनं पुनः ।

மற்றவர்கள் அறியும்படி சிவபிரானை அருச்சித்தல் முதலியன வெளிப்புறச் சாதனம்; அச்செயல்களையே தான் மட்டும் அறிதல் உட்புறச் சாதனம்; மஹேசுவரனிடத்தில் லயித்திருக்கும் மனமே வெளிப்புறஉட்புறம். அது ஐவகைப்படும்.

புறமுற வாயறறுய பூசை புறமகந தனனாற றானே
யறிவுற வாயறறுய பூசை யகபபர சிவனைப போறறுய
புறமக மடைநது நிறகு மனமதே புறவ கநதான
மறுவறு பணயோ ரைநது வகைபபடு மதனை யுஙகேள.

மற்றவர்கள் அறியும்படி சிவபிரானை அருச்சித்தல் முதலியன வெளிப்புறச் சாதனம்; அச்செயல்களையே தான் மட்டும் அறிதல் உட்புறச் சாதனம்; மஹேசுவரனிடத்தில் லயித்திருக்கும் மனமே வெளிப்புறஉட்புறம். அது ஐவகைப்படும்.

तपः कर्म जपो ध्यानं ज्ञानं चेत्यनुपूर्वकम् ॥ २१॥
शिवार्थे देहसंशोषस्तपः कृच्छ्रादि नो मतम् ।

தவம், கருமம், ஜபம், தியானம், ஞானம் என்பன அவை. சிவபெருமானுக்காக உடலே வருத்துதலே தவம்; கிருச்சிரம் முதலான நோன்புகள் தவமன்று.

வநதுறு தவமே கலமய வணசெபந தியாந ஞான
மைநதிவை முறையா னாகு மருநதவ மசற காக
நொநதுட லிளைதத லாகு மறறுள நோனபா னோதல
முநதுள தவம தெனறு மொழிநதிடப படாது கணடாய.

தவம், கருமம், ஜபம், தியானம், ஞானம் என்பன அவை. சிவபெருமானுக்காக உடலே வருத்துதலே தவம்; கிருச்சிரம் முதலான நோன்புகள் தவமன்று.

शिवार्चा कर्म विज्ञेयं बाह्यं यागादि नोच्यते ॥ २२॥
जपः पञ्चाक्षराभ्यासः प्रणवाभ्यास एव वा ।
रुद्राध्यायादिकाभ्यासो न वेदाध्ययनादिकम् ॥ २३॥

சிவபெருமானேப் பூஜித்தலே கருமமெனப்படும், யாகமியற்றுதல் கருமமன்று. பிரணவமந்திரத்தையோ அல்லது பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையோ அல்லது ருத்திராத்தியாயத்தையோ ஜபித்தலே ஜபம், ஏனேய வேதமந்திரங்களே ஜபித்தலன்று.

கணணுதல பூசை செயகை கருமமற றுள்ள வலல
வணணற பரண வததோ டஞ்செழுத துருததி ராதி
நணணுறப பயாலுந தனமை நறசெபய வேத மாத பணணுறப
பயானறு நிறகை பகரதரு செபமா காவால.

சிவபெருமானேப் பூஜித்தலே கருமமெனப்படும், யாகமியற்றுதல் கருமமன்று. பிரணவமந்திரத்தையோ அல்லது பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையோ அல்லது ருத்திராத்தியாயத்தையோ ஜபித்தலே ஜபம், ஏனேய வேதமந்திரங்களே ஜபித்தலன்று.

ध्यानं शिवस्य रूपादिचिन्ता नात्मादिचिन्तनम् ।
शिवागमार्थविज्ञानं ज्ञानं नान्यार्थवेदनम् ।

சிவபிரானின் திருவுருவச் சிந்தனேயே தியானம், ஆன்மாவைச் சிந்தித்தல் தியானமன்று; சிவாகமங்களே அறிதலே ஞானம், மற்ற நூல்களே அறிதல் ஞானமன்று.

சிவமுரு படிவ மாதி சிநதனை தியாநமாகு
மவமுரு மாணம சிநதை யாதிய தியாந மாகா
நவறரு சிவாக மதுதி னபொரு டெரிதல ஞானம
பவமுரு மொழிநத நூலில பயனுணர வலரு ஞானம.

சிவபிரானின் திருவுருவச் சிந்தனேயே தியானம், ஆன்மாவைச் சிந்தித்தல் தியானமன்று; சிவாகமங்களே அறிதலே ஞானம், மற்ற நூல்களே அறிதல் ஞானமன்று.

इति पञ्चप्रकारोऽयं शिवयज्ञः प्रकीर्तितः ॥ २४॥
अनेन पञ्चयज्ञेन यः पूजयति शङ्करम् ।
भक्त्या परमया युक्तः स वै भक्त इतीरितः ॥ २५॥

இவ்வாறு ஐவகைப்பட்டது சிவவழிபாடு; இந்த ஐந்து வகையில் சிவபெருமானே மிகுந்த பக்தியுடன் வழிபடுவோனே பக்தன் எனப்படுகிருன்.

செபபய முறைய னலன சிவமக மைநதி னாலுய
பைபபொறி யரவ ணநத பரமனை யருசசிக கிலற
மெயபபண புரயுய பததி மேவனோ னயாவ னலனோ
னொபபரு பதத னெலறே யுரைததிடப படுவ னலறே.

மேற்கூறியவாறு ஐவகைப்பட்டது சிவவழிபாடு; இந்த ஐந்து வகையில் சிவபெருமானே மிகுந்த பக்தியுடன் வழிபடுவோனே பக்தன் எனப்படுகிருன்.

पूजनाच्छिवभक्तस्य पुण्या गतिरवाप्यते ।
अवमानान्महाघोरो नरको नात्र संशयः ॥ २६॥

சிவபக்தனே வணங்குவதால் புண்ணிய கதி கிட்டும்; அவனே அவமதிப்பவன் கோரமான நரகத்தையே அடைவான்.

பநதனை யகணாறு நிணற பரசிவ பததண றணனை
வநதனை புரயு நலலோண புணணிய வழியை நணணறு
நிநதனை செயயுந தயோ னானைபபாறு முளந டுஙகுய
வெநதழ னாரய மெயதி மெலிகுவ னைய மிணறே.

சிவபக்தனே வணங்குவதால் புண்ணிய கதி கிட்டும்; அவனே அவமதிப்பவன் கோரமான நரகத்தையே அடைவான்.

शिवभक्तो महातेजाः शिवभक्तिपराङ्मुखान् ।
न स्पृशेन्नैव वीक्षेत न तैः सह वसेत् क्वचित् ॥ २७॥

பிரகாசம் பொருந்திய சிவபக்தன் சிவபக்தியற்றவர்களைத் தொடுவதோ, பார்ப்பதோ அல்லது அவர்களுடன் வசிப்பதோ கூடாது.

ஈணடொளா யமல பதத னாருசிவ பததி நததுக
கோணடரு மனதது வெயய கொடியவண றணனை நோகக
றணடுதல புரத லாகா சேரநதவ றுடனா ருததல
வேணடுவ தணறெங கேறுய வாடுவதே யாயலபு மாதோ.

பிரகாசம் பொருந்திய சிவபக்தன் சிவபக்தியற்றவர்களைத் தீண்டுதல், பார்த்தல் அல்லது அவர்களுடன் வசித்தல் ஆகியவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

यदा दीक्षाप्रवेशः स्याल्लिङ्गधारणपूर्वकः ।
तदाप्रभृति भक्तोऽसौ पूजयेत् स्वागमस्थितान् ॥ २८॥

இலிங்கதாரணத்துடன் கூடிய சிவதீக்ஷையை அவர்கள் பெற்றவுடனேயே சிவபக்தனுனவன் முறைப்படி பூஜித்து வணங்க வேண்டும்.

எ௵ாறுபெ௱ ற௵ண றககை ய௱லி௱கதா ரணமே யாதி
ய௵ாறுதொட டமல பதத னாய௱னோ௵ ற௵னைப போல
நி௵றநு௱ சிவாக மதூதி னெறிவழா தொழுகி ந௱கு
பு௵றொழி௱ பதத௵ ற௵னைப பூசனை பு௱௱க வ௵றே.

இலிங்கதாரணத்துடன் கூடிய சிவதீக்ஷையை அவர்கள் பெற்றவுடனேயே சிவபக்தனுனவன் தனது ஆகமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றெண்ணி முறைப்படி பூஜித்து வணங்க வேண்டும்.

स्वमार्गाचारनिरताः सजातीया द्विजास्तु ये ।
तेषां गृहेषु भुञ्जीत नेतरेषां कदाचन ॥ २९॥
स्वमार्गाचारविमुखैर्भविभिः प्राकृतात्मभिः ।
प्रेषितं सकलं द्रव्यमात्ममलीनमपि त्यजेत् ॥ ३०॥

சிவதீக்ஷை பெற்றவன் தன்னுடைய ஆகமத்தைச் சேர்ந்த அந்தணர்களின் இல்லத்தில் உண்ணலாம்; மற்றவர்கள் இல்லங்களில் ஒருபோதும் உண்ணலாகாது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் தனது ஆகமத்தைச் சேராதவரெனின் அவர்கள் கொடுக்கும் பொருள்களை அறவே நீக்கவேண்டும்.

த௵னெறி யொழுகி நி௱குரு ச௱கர பதத௱ தயபா௱
௱ு௵னுத லவ௱தய மி௱லி௱ ௱ுயககுத௱ செயக பதத
ன௵ன௱ய௱ மனையூ ணாகா வருவ௱னைப பவ௱க ண௱கு௱
கொ௵ன௱தி த௵வ சதத தெ௵ன௱னு௱ கொ௱ளொ ணாதா௱.

சிவதீக்ஷை பெற்றவன் தன்னுடைய ஆகமத்தைச் சேர்ந்த அந்தணர்களின் இல்லத்தில் உண்ணலாம்; மற்றவர்கள் இல்லங்களில் ஒருபோதும் உண்ணலாகாது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் தனது ஆகமத்தைச் சேராதவரெனின் அவர்கள் கொடுக்கும் பொருள்களை அறவே நீக்கவேண்டும்.

नार्चयेदन्यदेवांस्तु न स्मरेन्न च कीर्तयेत् ।
न तन्निवेद्यमाश्नीयाच्छिवभक्तो दृढव्रतः ॥ ३१॥

यद्गृहेष्वन्यदेवोऽस्ति तद्गृहाणि परित्यजेत् ।
नान्यदेवार्चकान् मर्त्यान् पूजाकाले निरीक्षयेत् ॥ ३२॥

சிவபக்தனும், உறுதியான விரதம் பூண்டவனும் மற்ற தெய்வங்களை வணங்குதலோ, நினைத்தலோ, போற்றிப் பாடுதலோ அல்லது அத்தெய்வங்களுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பொருட்களை உட்கொள்ளுதலோ கூடாது; இதர தெய்வவழிபாடு நடைபெறும் இல்லங்களைத் தவிர்க்கவேண்டும். தான் சிவபூஜை செய்யும் காலங்களில் மற்றத் தெய்வங்களை வழிபடுவோரைப் பார்க்கவும் கூடாது.

அன்னிய தெய்வ முன்னர் புகழுதல்செய் சித்த லாகா
வன்னிய தெய்வ சேட மருந்தொணா வமலப் பத்த
னன்னிய தெய்வ மேவு மகமுறான் பூசனைக்க
ணன்னிய தெய்வப் பூசை யாளரை நோக்குறானால்.

சிவபக்தனும், உறுதியான விரதம் பூண்டவனும் மற்ற தெய்வங்களை வணங்குதலோ, நினைத்தலோ, போற்றிப் பாடுதலோ அல்லது அத்தெய்வங்களுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பொருட்களை உட்கொள்ளுதலோ கூடாது; இதர தெய்வவழிபாடு நடைபெறும் இல்லங்களைத் தவிர்க்கவேண்டும். தான் சிவபூஜை செய்யும் காலங்களில் மற்றத் தெய்வங்களை வழிபடுவோரைப் பார்க்கவும் கூடாது.

सदा शिवैकनिष्ठानां वीरशैवाध्ववर्तिनाम् ।
नहि स्थावरलिङ्गानां निर्माल्याद्युपयुज्यते ॥ ३३॥

சிவபெருமானை மட்டுமே நினைந்து வீரசைவ நெறியொன்றையே பின்பற்றி வாழ்பவர்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஸ்தாவரலிங்கங்களுக்கு அர்ப்பணித்த நிர்மால்யங்களைத் தீண்டார்.

என்றுமெய்ச் சிவலிங்கத்தோ டிசைந்துநல் வீரசைவ
நன்றிகொ ணெறியி னின்ற நற்சிவ பத்த னானோன்
வன்றரை யடங்கொண்டுற்று வயங்குதா வரலிங்கத்தி
னின்றநின் மாலி யந்தான் கொள்ளுந்த னெறியன் றாகும்.

சிவபெருமானை மட்டுமே நினைந்து வீரசைவ நெறியொன்றையே பின்பற்றி வாழ்பவர்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஸ்தாவரலிங்கங்களுக்கு அர்ப்பணித்த நிர்மால்யங்களைத் தீண்டார்.

यत्र स्थावरलिङ्गानामपायः परिवर्तते ।
अथवा शिवभक्तानां शिवलाञ्छनधारिणाम् ॥ ३४॥
तत्र प्राणान् विहायापि परिहारं समाचरेत्।
शिवार्थं मुक्तजीवश्चेच्छिवसायुज्तमाप्नुयात् ॥ ३५॥

ஆயினும் ஸ்தாவரலிங்கங்களுக்கேனும், சிவசின்னங்கள் அணிந்த சிவபக்தர்களுக்கேனும் யாதொரு தீங்கு ஏற்பட்டால் வீரசைவனானவன் தனது உயிரைக் கொடுத்தாவது அத்தீங்குகளை நீக்க வேண்டும்; சிவபெருமானுக்காக உயிரை விடுபவன் சிவஸாயுஜ்ஜியமெனும் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான்.

யாணடொரு தாவரததிற கிடையூறு வரினும பததரக
கேணடரு சிவவே டததோரக கிடரகளவந துறினு நிலலா
தாணடுயிர வாடுததே யேனு மளககமெயப பரனபொ ருடடு
மாணடவன சிவனோ டொனறாய பதததினை மருவு மனறே.

ஆயினும் ஸ்தாவரலிங்கங்களுக்கேனும், சிவசின்னங்கள் அணிந்த சிவபக்தர்களுக்கேனும் யாதொரு தீங்கு ஏற்பட்டால் வீரசைவனானவன் தனது உயிரைக் கொடுத்தாவது அத்தீங்குகளை நீக்க வேண்டும்; சிவபெருமானுக்காக உயிரை விடுபவன் சிவஸாயுஜ்ஜியமெனும் மிக உயர்ந்த நிலையை அடைகிறான்.

शिवनिन्दाकरं दृष्ट्वा घातयेदथवा शपेत् ।
स्थानं वा तत्परित्यज्य गच्छेद् यद्यक्षमो भवेत् ॥ ३६॥

சிவநிந்தனை செய்வோனைக் கண்டால் அவனைக் கொல்க; அல்லது அவனுக்குத் தீங்கு நேரும் வண்ணம் சாபம் இடுக; அல்லது இச்செயல்களைச் செய்ய இயலாதாயின் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குக.

கண்டன னாயின் முககட கடவுளை நிநதிப போனைத
தண்டனை புரிநது கொலக வரிதெனிற சபிகக நின்று
மண்டனில வலிய னின்றேல வாரசெவத துணைகள் பொததிக
கொண்டவ ணகன்று செலக குலைகுலைந தமல பததன்.

சிவநிந்தனை செய்வோனைக் கண்டால் அவனைக் கொல்க;
அல்லது அவனுக்குத் தீங்கு நேரும் வண்ணம் சாபம் இடுக;
அல்லது இச்செயல்களைச் செய்ய இயலாதாயின் அவ்விடத்தை
விட்டு நீங்குக.

यत्र चाचारनिन्दाऽस्ति कदाचित्तत्र न व्रजेत् ।
यद्गृहे शिवनिन्दाऽस्ति तद्गृहाणि परित्यजेत् ॥ ३७॥
यः सर्वभूताधिपतिं विश्वेशानं विनिन्दति ।
न तस्य निष्कृतिः शक्या कर्तुं वर्षशतैरपि ॥ ३८॥

சைவாசார நிந்தனை செய்யுமிடத்திற்கு ஒருபோதும்
செல்லலாகாது. சிவநிந்தனை செய்யும் இல்லங்களை அறவே
நீக்க வேண்டும். அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குத் தலைவனும்,
அகில உலகங்களுக்கும் ஒரே நாயகனுமான சிவபெருமானை
இகழ்பவனுக்கு நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளாயினும்
யாதொரு பிராயச்சித்தமும் செய்ய இயலாது.

ஏயுமா சார நிநதை யாண்டுள தவவி டததிற
போயுற லொழிக வெண்றுய புகலசிவ நிநதை செயவோன
றயக முறாது நிறக சிவநிநதை யவரககு நூறாண்
டாயினும பரிகா ரஞசெய தகறிடற கரிது மாதோ.

சைவாசார நிந்தனை செய்யுமிடத்திற்கு ஒருபோதும்
செல்லலாகாது. சிவநிந்தனை செய்யும் இல்லங்களை அறவே
நீக்க வேண்டும். அனைத்து ஜீவராசிகளுக்குத் தலைவனும்,
அகில உலகங்களுக்கும் ஒரே நாயகனுமான சிவபெருமானை
இகழ்பவனுக்கு நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளாயினும்
யாதொரு பிராயச்சித்தமும் இல்லை.

शिवपूजापरो भूत्वा पूर्वकर्म विसर्जयेत् ।
अथवा पूर्वकर्म स्यात् सा पूजा निष्फला भवेत् ॥ ३९॥
उत्तमां गतिमाश्रित्य नीचां वृत्तिं समाश्रितः ।
आरूढपतितो ज्ञेयः सर्वकर्मबहिष्कृतः ॥ ४०॥

சிவபூஜை செய்பவனுகில் பூருவகருமங்களை அறவே நீக்குக; அவற்றைச் செய்வானுயின் சிவபூஜை பயனளிக்காது. மிக உயர்ந்த நிலையை அடைய விரும்பி மிகத்தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்பவன் மேலே சென்று கீழே விழுந்தவன் என்றறிக. அவன் அனைத்துக் கருமங்களினின்றும் நீக்கப்பட்டவன் ஆகிருன்.

சிற்கன சிவலிங் கத்தைச் சேர்ந்துபூ சனைசெய் கின்றோன்
முற்கரு மங்கள் செய்யான் முயல்வனே லமல பூசை
நற்பய னிலையு யர்ந்த நடையினோன் றாழ்ந்த செய்யாற்
பற்பல கரும மெல்லாம் பயனறப் பதித னாவான்.

சிவபூஜை செய்பவனுகில் பூருவகருமங்களை அறவே நீக்குக; அவற்றைச் செய்வானுயின் சிவபூஜை பயனளிக்காது. மிக உயர்ந்த நிலையை அடைய விரும்பி மிகத்தாழ்ந்த செயல்களை செய்பவன் மேலே சென்று கீழே விழுந்தவன் என்றறிக. அவன் அனைத்துக் கருமங்களினின்றும் நீக்கப்பட்டவன் ஆகிருன்.

पञ्चाक्षरोपदेशी च नरस्तुतिकरो यदि ।
सोऽलिङ्गी स दुराचारी कुकविः स तु विश्रुतः ॥ ४१॥

பஞ்சாக்ஷரமந்திரோபதேசம் பெற்றும் மனிதர்களைத் துதிசெய்பவன் லிங்கதாரி அல்லன்; அவன் தீயநடத்தை கொண்டவன், கெட்ட கவி என்றும் அறியப்படுகிருன்.

அஞ்செழுத் துபதே சங்கொள் பவனரர் தயமைச் சென்று
நெஞ்சுறத் துதிப்பா னன்னோ னெறியலா நெறியா னன்றோ
னஞ்சுறப் படுமி லிங்கி யறிவாப்புன் புலவ னுப்பக
ளெஞ்சறக் கற்றோ னேனுங் கற்றில னென்பர் மேலோர்.

பஞ்சாக்ஷரமந்திரோபதேசம் பெற்றும் மனிதர்களைத் துதிசெய்பவன் லிங்கதாரி அல்லன்; அவன் தீயநடத்தை கொண்டவன், கெட்ட கவி என்றும் அறியப்படுகிறன்.

चर्मपात्रे जलं तैलं न ग्राह्यं भक्तितत्परैः ।
गृह्यते यदि भक्तेन रौरवं नरकं व्रजेत् ॥ ४२॥

சிவபக்தியுடையோன் தோலினுல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில் நீரையோ எண்ணெயையோ கொள்ளலாகாது; அவ்வாறு கொள்வானுகில் ரௌரவம் முதலான கொடிய நரகங்களைச் சென்றடைவான்.

நடுயாு பததிந௺ னெறியா ன௺ுுளோ௺
பாடுுு தயாலநாு சரும பாததிராங
கோடன௺ று௺ுுதா௺ கொ௭ாவ னேலவ௺
வ டுவெந நிரயமாய மேவா நையுமே.

சிவபக்தியுடையோன் தோலினுல் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தில் நீரையோ எண்ணெயையோ கொள்ளலாகாது; அவ்வாறு கொள்வானுகில் ரௌரவம் முதலான கொடிய நரகங்களைச் சென்றடைவான்.

न तस्य सूतकं किञ्चित्प्राणलिङ्गसङ्गिनः ।
जन्मनोत्थं मृतोत्थं च विद्यते परमार्थतः ॥ ४३॥

பிராணலிங்கத்தையணிந்தவனுக்குப் பிறப்பினுலோ இறப்பினுலோ உண்டாகும் தீட்டு முதலியன கிடையாது.

இறபபாலு மிருநிலத தெயத வநதிடுய
பாறபபாலு மபுறிலுய பாறநத சூதக
மறபபால தாமிலிாங காாங மூனானோபு
குறபபெறு கிலசிறி தேலு மு௺௺மையே.

பிராணலிங்கத்தையணிந்தவனுக்குப் பிறப்பினுலோ இறப்பினுலோ உண்டாகும் தீட்டு முதலியன கிடையாது.

लिङ्गार्चनरतायाश्च ऋतौ नार्या न सूतकम् ।
तथा प्रसूतिकायाश्च सूतकं नैव विद्यते ॥ ४४॥

அவ்வாறே, சிவலிங்க வழிபாடு செய்யும் பெண்ணுக்கு மாதவிடாய் மற்றும் பிள்ளைப் பேற்றினாலும் தீட்டு எதுவும் விளையாது.

பூபபுறு துடககிலை புனாதலை பூசனை
வாயபபுறு மடவர றனககு மறறவட
கேயபபுறு புதலவனை யலைறு போநதுள
நபபருகு சூதக நிடேத மிலைறரோ.

அவ்வாறே, சிவலிங்க வழிபாடு செய்யும் பெண்ணுக்கு மாதவிடாய் மற்றும் பிள்ளைப் பேற்றினாலும் தீட்டு எதுவும் விளையாது.

गृहे यस्मिन् प्रसूता स्त्री सूतकं नात्र विद्यते ।
शिवपादाम्बुसंस्पर्शात् सर्वपापं प्रणश्यति ॥ ४५॥

பிள்ளைப் பேறு நடந்த இல்லத்தில் அப்பெண்ணுக்கோ அல்லது வீட்டிலோ தீட்டு ஏற்படாது; சிவபெருமான் திருவடி நீரைத் தீண்டுவதால் அனைத்துப் பாவங்களும் விலகும்.

பரமனை யருசசனை பயாலு மஙகைய
ரருமக வுயாரததிரு மகததிர சூதகய
பரவுத வாலசிவ பாத நருற
வாராதரு மருவாய பாவய யாவுமே.

பிள்ளைப் பேறு நடந்த இல்லத்தில் அப்பெண்ணுக்கோ அல்லது வீட்டிலோ தீட்டு ஏற்படாது; சிவபெருமான் திருவடி நீரைத் தீண்டுவதால் அனைத்துப் பாவங்களும் விலகும்.

शिवस्थानानि तीर्थानि विशिष्टानि शिवार्चकः ।
शिवयात्रोत्सवं नित्यं सेवेत परया मुदा ॥ ४६॥
शिवक्षेत्रोत्सवमहायात्रादर्शनकाङ्क्षिणाम् ।
मार्गेऽन्नपानदानं च कुर्यान्माहेश्वरो जनः ॥ ४७॥

சிவபெருமான் விளங்கும் இடமெல்லாம் புண்ணியதீர்த்தங்களே; சிவார்ச்சனை புரிவோன் உற்சவங்களையும் வழிபாடுகளையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் செவ்வனே இயற்றுக. அந்த உற்சவங்களைக் காண வரும் யாத்திரிகர்களுக்கு அவர்கள் வரும் வழியில் உணவு, நீர் ஆகியவற்றைச் சிவபக்தர்களாகிய மாஹேசுவரர்கள் வழங்குவார்களாக.

இறையவ னடாஙகொளு மிடாஙக ளரததாஙகள
பொறைதரு திருவாழா வணைநது போறறுக
வுறுசிவ பததரவ வுழியா னேகுவோரக
கறமுட ஹுதவுக வநந பாநமே.

சிவபெருமான் விளங்கும் இடமெல்லாம் புண்ணியதீர்த்தங்களே; சிவார்ச்சனை புரிவோன் உற்சவங்களையும் வழிபாடுகளையும் மனமகிழ்ச்சியுடன் செவ்வனே இயற்றுக. அந்த உற்சவங்களைக் காண வரும் யாத்திரிகர்களுக்கு அவர்கள் வரும் வழியில் உணவு, நீர் ஆகியவற்றைச் சிவபக்தர்களாகிய மாஹேசுவரர்கள் வழங்குவார்களாக.

नान्नतोयसमं दानं न चाहिंसापरं तपः ।
तस्मान्माहेश्वरो नित्यमन्नतोयप्रदो भवेत् ॥ ४८॥

உணவு, நீர் ஆகியவற்றை அளிப்பதினும் மேலான தானம் இல்லை; உயிர்களுக்குத் தீங்கிழைக்காத அஹிம்சையைக் காட்டிலும் மேலான தவமில்லை. எனவே மாஹேசுவரர்கள் எப்போதும் அன்னம் முதலியவற்றை வழங்க வேண்டும்.

அநநதோ யததிணமே லான தாநமு
மணணுகொல லாமைமேற றவமு மறறிலை
யெணனலா லநநதோ யததை யததுறு
நணணலை யேசிவ பததர நணணுவார.

உணவு, நீர் ஆகியவற்றை அளிப்பதினும் மேலான தானம் இல்லை; உயிர்களுக்குத் தீங்கிழைக்காத அஹிம்சையைக் காட்டிலும் மேலான தவமில்லை. எனவே மாஹேசுவரர்கள் எப்போதும் அன்னம் முதலியவற்றை வழங்க வேண்டும்.

स्वमार्गाचारवर्तिभ्यः स्वजातिभ्यः सद्व्रती ।
दद्यात् तेभ्यः समादद्यात् कन्यां कुलसमुद्भवाम् ॥ ४९॥

சிவபக்தன் தன் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், தன்னைப் போல் சிவநெறியைப் பின்பற்றுவோர்க்கும் தனது குலத்தில் பிறந்த கன்னிகையைத் தானமாக நல்கவேண்டும்.

தன்னெறி தன்குலஞ் சார்ந்த வர்க்குமா
நன்னெறி பெற்றசிவ பத்த னல்குக
கன்னியை யனையவர் கட்ப நல்குறு
மின்னனை யார்தமை வாழ்ப்பாக கொள்கவே.

சிவபக்தன் தன் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், தன்னைப் போல் சிவநெறியைப் பின்பற்றுவோர்க்கும் தனது குலத்தில் பிறந்த கன்னிகையைத் தானமாக நல்கவேண்டும்.

एवमाचारसंयुक्तो वीरशैवो महाव्रती ।
पूजयेत् परया भक्त्या गुरुं लिङ्गं च सन्ततम् ॥ ५०॥

இவ்விதமான நெறியைப் பூண்ட உறுதியான வீரசைவன் மிகுந்த பக்தியுடன் தனது குருவையும் லிங்கத்தையும் எப்போதும் வழிபடவேண்டும்.

வாய்புமிந் நிலைபெற்ற வீர சைவர்தா
முள்ளங்கொண்டு மன்புட னுவப்புற் றென்றுமே
கொண்டுங்குரு வொடுசிவ லிங்கங் கோதிலா
வளர்ந்தரு பூசனை மதித்துச் செய்கவே.

இத்தகைய நெறியைப் பூண்ட உறுதியான வீரசைவன் மிகுந்த பக்தியுடன் தனது குருவையும் லிங்கத்தையும் எப்போதும் வழிபடவேண்டும்.

பத்தித்தலம் முற்றும்

गुरोरभ्यर्चनेनापि साक्षादभ्यर्चितः शिवः ।
तयोर्नास्ति भिदा किञ्चिदेकत्वात् तत्त्वरूपतः ॥ ५१॥

தனது குருவைப் பூஜிப்பதாலும் சிவபெருமான் அர்ச்சிக்கப்படுகிருர்; இருவரும் ஒருவரேயானதால் அவர்களுள் வேறுபாடு இல்லே.

போறுறுறு குருபரன பூசை யெயள
வேறுறுயர கொடியனோன பூசை யெனபரால
சாறுறுறு மிவரொரு ததது வபபொருள
வேறுறுமை யஙலலையோ ராடதது மெயயமையே.

தனது குருவைப் பூஜிப்பதாலும் சிவபெருமான் அர்ச்சிக்கப்படுகிருர்; இருவரும் ஒருவரேயானதால் அவர்களுள் வேறுபாடு இல்லே.

यथा देवे जगन्नाथे सर्वानुग्रहकारके ।
तथा गुरुवरे कुर्यादुपचारान् दिने दिने ॥ ५२॥

அனேத்துலகங்களுக்கும் நாதனும் எல்லோருக்கும் அருள்புரிபவனுமான சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் உபசாரங்களே தனது குருவுக்குத் தினமும் செய்ய வேண்டும்.

மூலகா ரணனென முழுத ளாததிடுய
பாலலோ சநனறனைப பூசை பணணலபோல
ஞாலமேல வருகுரு பரனை நாடொறு
மேலவே யருசசனை யயுற வேணடுமால.

அனேத்துலகங்களுக்கும் நாதனும் எல்லோருக்கும் அருள்புரிபவனுமான சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் உபசாரங்களே தனது குருவுக்குத் தினமும் செய்ய வேண்டும்.

अप्रत्यक्षो महादेवः सर्वेषामात्ममायया ।
प्रत्यक्षो गुरुरूपेण वर्तते भक्तिसिद्धये ॥ ५३॥

மக்களின் மாயையால் சிவபெருமான் கண்ணெதிரே தெரிவதில்லை; அவரே பக்திகைகூடும் பொருட்டு குருவடிவாகத் திகழ்கிறார்.

தன்னொரு மாயையால் யார்க்குஞ் சங்கரன்
பன்னருங் காட்சியிற் படாதொ ளிக்குமான்
மன்னுறு குருபரன் வடிவந் தாங்கியே
முன்னுறு காட்சியின் முளைக்கு மென்பவே.

மக்களின் மாயையால் சிவபெருமான் கண்ணெதிரே தெரிவதில்லை; அவரே பக்திகைகூடும் பொருட்டு குருவடிவாகத் திகழ்கிறார்.

शिवज्ञानं महाघोरसंसारार्णवतारकम् ।
धि(दी)यते येन स गुरुः कस्य वन्द्यो न जायते ॥ ५४॥

சிவஞானம் மக்களைக் கொடிய சம்சாரக் கடலினின்றும் கரை சேர்க்க வல்லது; அத்தகைய ஞானத்தை வழங்கும் குருவானவர் யாரால்தான் வணங்கப்படார்?

பற்பெருங் கடலினைக் கடக்குய பெற்றிசேர்
மறப்பரு தாயமெய்ஞ் ஞானமாக் கலஞ்
சிறப்புற வருள்குரு தேவன் வந்தனை
யுறப்பெறு கிலனெனின் வரானு வந்தரோ.

சிவஞானம் மக்களைக் கொடிய சம்சாரக் கடலினின்றும் கரை சேர்க்க வல்லது; அத்தகைய ஞானத்தை வழங்கும் குருவானவர் யாரால்தான் வணங்கப்படார்?

यत्कटाक्षकलामात्रात् परमानन्दलक्षणम् ।
लभ्यते शिवरूपत्वं स गुरुः केन नार्चितः ॥ ५५॥

எவருடைய கடைக்கண் நோக்கால் பரமானந்த சொரூபமான சிவத்துவம் கைவரப்படுகிறதோ அத்தகைய குருவை வணங்காதார் யார்?

எககுரு பரனகடைக கணணா லினபமா
மெயககுறி யுடையதோர வாமல மெயசசிவய
புககது வாயுறுந தனமை போநதுறு
மககுரு பரனை வருசசிக கபபடான.

எவருடைய கடைக்கண் நோக்கால் பரமானந்த சொரூபமான சிவத்துவம் கைவரப்படுகிறதோ அத்தகைய குருவை வணங்காதார் யார்?

हितमेव चरेन्नित्यं शरीरेण धनेन च ।
आचार्यस्योपशान्तस्य शिवज्ञानमहानिधेः ॥ ५६॥

சிவஞானக்கடலாக விளங்கும் அமைதியான ஆசாரியனுக்கு அநுதினமும் தனது உடலாலும் பொருளாலும் நன்மையையே செய்ய வேண்டும்.

சாரநதநல லுருவமாயத தயாஙகு பாசநோய
மாயநதிட வருசிவ ஞான மாநிதி
யாநதகை பெறுகுரு பரனுக காககையா
லேயநதுள பொருளானா லிதஞசெய கிறகவே.

சிவஞானக்கடலாக விளங்குபவரும் பாசநோயை அழிப்பவருமான ஆசாரியனுக்கு எப்போதும் தனது உடலாலும் பொருளாலும் நன்மையையே செய்ய வேண்டும்.

गुरोराज्ञां न लङ्घेत सिद्धिकामी महामतिः ।
तदाज्ञालङ्घनेनापि शिवाज्ञाच्छेदको भवेत् ॥ ५७॥

நல்லறிவு பொருந்தியவனும் தனது இலக்கான [மோட்சத்தை அடைய விரும்புவோனுமான] சீடன் குருவின் கட்டளையை மீறலாகாது; குருவின் கட்டளையை மீறுபவன் சிவனது ஆணையை மீறுபவனாவான்.

ஏணுறக கதிவாழை யாயபபா னோனகுரு
வாணையைக கடககொணா ததைக கடநதிடிற

காஹுறச சகமெலாங காடடு மசன
தாணையைக கடறதவ னாவ னாணையே.

நல்லறிவு பொருந்தியவனும் தனது இலக்கான மோட்சத்தை அடைய விரும்புவோனுமான சீடன் குருவின் கட்டளையை மீறலாகாது; குருவின் கட்டளையை மீறுபவன் சிவனது ஆணையை மீறுபவனுவான்.

உபயத்தலம் முற்றும்.

यथा गुरौ यथा लिङ्गे भक्तिमान् परिवर्तते ।
जङ्गमे च तथा नित्यं भक्तिं कुर्याद् विचक्षणः ॥ ५८॥

குருவினிடத்தில் எவ்வாறோ அவ்வாறே சிவலிங்கத்திலும் பக்திமான் நடந்து கொள்வான்; அதே போன்று சிவபக்தர்களாகிய ஜங்கமர்களிடமும் பக்தி பூண்டொழுகுவான்.

செவவாய குருவாடைச சிவலிங கதறிடை
யெவவகை யணபுட னாாய செயதுறு
மவவகை சாஙகமற தனாஹு மணபானை
வெவவாய வானைதபு வாவேகி செயயுமால.

குருவினிடத்தில் எவ்வாறோ அவ்வாறே சிவலிங்கத்திலும் பக்திமான் நடந்து கொள்வான்; அதே போன்று சிவபக்தர்களாகிய ஜங்கமர்களிடமும் பக்தி பூண்டொழுகுவான்.

एक एव शिवः साक्षात् सर्वानुग्रहकारकः ।
गुरुजङ्गमलिङ्गात्मा वर्तते भुक्तिमुक्तिदः ॥ ५९॥

சிவபெருமான் ஒருவரே அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் அருள்புரிகிறார்; அவரே குரு, லிங்கம், ஜங்கமர் என்னும் வடிவில் நின்று எல்லோருக்கும் உலக இன்பங்களையும் மோட்சத்தையும் வழங்குகிறார்.

அருணாலை நிணறுயா ரளாககு மசனா
மொருவனே போகமுய விடுமொாண றுறத

தருவது செயககுரு லிஙக சஙகம
ஙுருஙுகொ௵ டுலகின ஹுலஙு மெ௵பவே.

சிவபெருமான் ஒருவரே அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் அருள்புரிகிறார்; அவரே குரு, லிங்கம், ஜங்கமர் என்னும் வடிவில் நின்று எல்லோருக்கும் உலக இன்பங்களையும் மோட்சத்தையும் வழங்குகிறார்.

लिङ्गं च द्विविधं प्रोक्तं जङ्गमाजङ्गमात्मना ।
अजङ्गमे यथा भक्तिर्जङ्गमे च तथा स्मृता ॥ ६०॥

லிங்கம் ஜங்கமம் அஜங்கமம் என இருவகைப்பட்டது; பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அசையாத லிங்கத்தினிடம் எவ்வகைப் பக்தியோ அதே போன்று சிவபக்தர்களாகிய நடமாடும் ஜங்கம லிங்கத்திலும் பக்தி கொள்ளவேண்டும்.

சரதுதொடு திரமெனது தரததி ர௵டுரு
வருடசிவ ஹுலகின லருளசெய துமறிடுந
திரததின ல௵புசெய செயகை போலவே
சரததிஹு ம௵புசெய த௵மை வே௵டுமால.

லிங்கம் ஜங்கமம் அஜங்கமம் என இருவகைப்பட்டது; பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அசையாத லிங்கத்தினிடம் எவ்வகைப் பக்தியோ அதே போன்று சிவபக்தர்களாகிய நடமாடும் ஜங்கம லிங்கத்திலும் பக்தி கொள்ளவேண்டும்.

अजङ्गमं तु यल्लिङ्गं मृच्छिलादिविनिर्मितम् ।
तद्वरं जङ्गमं लिङ्गं शिवयोगीति विश्रुतम् ॥ ६१॥

அசையாத லிங்கமானது கல், மண் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்டது; அதைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் சிவயோகிகளான ஜங்கமர்கள்.

ம௵ணொடு சிலையெழு வாயகொ௵ டாமறிய
வ௵ணுரு வாலிஙகமா மதன௵ மேமபட

நண்ணிய சங்கம நாம நண்ணுறு
மெண்ணுத லருளுசிவ யோகி யென்பவே.

அசையாத லிங்கமானது கல், மண் முதலியவற்ருல் செய்யப்பட்டது; அதைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்கள் சிவயோகிகளான ஜங்கமர்கள்.

अचरे मन्त्रसंस्काराल्लिङ्गे वसति शङ्करः ।
सदाकालं वसत्येव चरलिङ्गे महेश्वरः ॥ ६२॥

கல் மற்றும் மண்ணுல் செய்யப்பட்ட அசையாத லிங்கத்தில் மந்திரங்களை ஓதி சடங்குகள் புரிவதால் சிவபெருமான் வாசம் செய்கிருர்; ஆனுல் அசையும் லிங்கமான ஜங்கமர்களில் அவர் எப்போதுமே வாசம் செய்கிருர்.

மந்திரங் கொண்டுற வந்தி ருந்திடு
மெந்தையங் கசரமா மிலிங்க மேனையு
னந்தையிற் சங்கமந் தன்னி னக்கற
நந்திநஞ் சங்கர னண்ணு மென்றுமே.

கல் மற்றும் மண்ணுல் செய்யப்பட்ட அசையாத லிங்கத்தில் மந்திரங்களை ஓதி சடங்குகள் புரிவதால் சிவபெருமான் வாசம் செய்கிருர்; ஆனுல் அசையும் லிங்கமான ஜங்கமர்களில் அவர் எப்போதுமே வாசம் செய்கிருர்.

शिवयोगिनि यद्दत्तं तदक्षयफलं भवेत् ।
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन तस्मै देवं महात्मने ॥ ६३॥

சிவயோகிகளிடத்தில் எவை கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அவற்ருல் அளவிடமுடியாத பயன்கள் விளையும்; எனவே மிக்க முயற்சியுடன் அத்தகைய பெரியோர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும்.

ஒன்றொரு பொருள்சிவ யோகிக் கீந்திடிற்
பொன்றுத றவிர்பல னாகப் போந்துறு

மெ௵றலி னாவ௵றனக கெதுதி றதுதிஹு

ந௵ழுற வளாபபதே ந௵ழு ந௵றரோ.

சிவயோகிகளிடத்தில் எவை கொடுக்கப்படுகின்றனவோ அவற்ருல் அளவிடமுடியாத பயன்கள் விளையும்; எனவே மிக்க முயற்சியுடன் அத்தகைய பெரியோர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும்.

यत्फलं लभते जन्तुः पूजया शिवयोगिनः ।
तदक्षयमिति प्रोक्तं सकलागमपारगैः ॥ ६४॥

சிவயோகிகளைப் போற்றி வழிபடுவதால் என்றுமே அழியாத நன்மை ஏற்படுமென்று எல்லா ஆகமங்களும் கூறுகின்றன.

ஒபபறு மொருசிவ யோகி பூசையா
லெபபய னடைகுவ னாயாவ ன௵னது
தபபறு பலனெனச சகல நூலிஹு
மெயபபொரு ளுணரநதவர வாளயபு வாரரோ.

சிவயோகிகளைப் போற்றி வழிபடுவதால் என்றுமே அழியாத நன்மை ஏற்படுமென்று எல்லா ஆகமங்களும் கூறுகின்றன.

नावमन्येत कुत्रापि शिवयोगिनमागतम् ।
अवमानाद्भवेत्तस्य दुर्गतिश्च न संशयः ॥ ६५॥
शिवयोगी शिवः साक्षादिति कैंकर्यभक्तितः ।
पूजयेदादरेणैव यथा लिङ्गं यथा गुरुः ॥ ६६॥

வந்தடைந்த சிவயோகியை ஒருபோதும் அவமதிக்கக் கூடாது; அவரை அவமதிப்பதால் நற்கதியே கிட்டாது.
சிவயோகியானவன் சிவபெருமானே என்றெண்ணி பக்தியுடன் லிங்கத்தைப் பூஜிப்பது போல் அவரை வழிபட வேண்டும்.

உகநதுள பரசிவ யோகி வநதுறி
னாகழுநதன னாருநதவ னெயதுந தநெறி

புகழுநதவ௱ றனைசசிவ௱ போலவே யுன।
மகிழுநதுயா பூசனை மதிஞுா செயவரே.

வந்தடைந்த சிவயோகியை ஒருபோதும் அவமதிக்கலாகாது; அவரை அவமதிப்பதால் தீயகதியே கிட்டும். சிவயோகியானவன் சிவபெருமானே என்றெண்ணி பக்தியுடன் லிங்கத்தைப் பூஜிப்பது போல் அவரை வழிபட வேண்டும்.

पादोदकं यथा भक्त्या स्वीकरोति महेशितुः ।
तथा शिवात्मनोर्नित्यं गुरुजङ्गमयोरपि ॥ ६७॥

சிவபெருமானின் திருவடி நீரை எவ்வித பக்தியுடன் கொள்கிறோமோ அவ்வாறே குரு மற்றும் ஜங்கமர்களின் திருவடி நீரையும் கொள்ள வேண்டும்.

பதுதி கொ௱டர௱ பாதப புனலெனச
சதுதெ ஞுாஙகுரு சாஙகம மெலலடிக
குயதத வொ௱புன ஞுாஙகளாத து௱பரா
னாதத ஞுருசிவ நேச மடைநதுளாா.

சிவபெருமானின் திருவடி நீரை எவ்வித பக்தியுடன் கொள்கிறோமோ அவ்வாறே குரு மற்றும் ஜங்கமர்களின் திருவடி நீரையும் கொள்ள வேண்டும்.

सर्वमङ्गलमाङ्गल्यं सर्वपावनपावनम् ।
सर्वसिद्धिकरं पुंसां शम्भोः पादाम्बुधारणम् ॥ ६८॥

சிவபெருமானின் திருவடி நீர் எல்லா மங்கலங்களுக்கும் மேலான மங்கலமானது, அனைத்துப் பாவங்களையும் அழிக்கவல்லது, எல்லா சித்திகளையும் அளிப்பது.

பொஙகு ஙுயபுன। தததிற புனாதமாய
மஙக லநதன௱ மஙகல மாகியே
சஙக ர௱றிருத தாடபுனற றாரண
மிஙக ளாததிடுகு சிததிக௱ யாவுமே.

சிவபெருமானின் திருவடி நீர் எல்லா மங்கலங்களுக்கும்
மேலான மங்கலமானது, அனைத்துப் பாவங்களையும்
அழிக்கவல்லது, எல்லா சித்திகளையும் அளிப்பது.

शिरसा धारयेद्यस्तु पत्रं पुष्पं शिवार्पितम् ।
प्रतिक्षणं भवेत् तस्य पौण्डरीकक्रियाफलम् ॥ ६९॥

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணித்த பத்திரம் புஷ்பம்
ஆகியவற்றைத் தனது தலையில் சூடிக்கொள்பவனுக்கு
ஒவ்வொரு கணமும் பௌண்டரீகயாகம் செய்த பயன் கிட்டும்.

அதத னநதி யணாநத மலரொடு
பததி ராஙக டலையாற பராததுள
சுதத னாஙகோர கணததினாற றுாஙகுகை
மதத வேழ மகயபய னணணுவாண.

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணித்த பத்திரம் புஷ்பம்
ஆகியவற்றைத் தனது தலையில் சூடிக்கொள்பவனுக்கு
ஒவ்வொரு கணமும் பௌண்டரீகயாகம் செய்த பயன் கிட்டும்.

भुञ्जीयाद् रुद्रभुक्तान्नं रुद्रपीतं जलं पिबेत् ।
रुद्राघ्रातं सदा जिघ्रेदिति जाबालिकी श्रुतिः ॥ ७०॥

சிவபெருமான் உண்ட உணவையே உண்க, அப்பெருமான்
அருந்திய நீரையே பருகுக, சிவபெருமான் முகர்ந்தவற்றையே
முகர்க என்று ஜாபாலோபநிஷத் கூறுகிறது.

உருததி ரணகொளு மோதநங கொளகமற
றுருததி ரணபெற றுயாரபப துயாரககவோ
ருருததி ரணபரு கொணபுன னுணகவெண
றுரைததி டுஙகொண டுயரசொற சுருதியே.

சிவபெருமான் உண்ட உணவையே உண்க, அப்பெருமான்
அருந்திய நீரையே பருகுக, சிவபெருமான் முகர்ந்தவற்றையே
முகர்க என்பது வேதத்தின் கூற்று.

अर्पयित्वा निजे लिङ्गे पत्रं पुष्पं फलं जलम् ।
अन्नाद्यं सर्वभोज्यं च स्वीकुर्याद् भक्तिमान्नरः ॥ ७१॥

சிவபக்தியுடையோன் தனது லிங்கத்திற்கு பத்திரம், பூ, பழம், நீர் ஆகியவற்றைச் சமர்ப்பித்த பின்னர் அன்னம் ஆகியவற்றை உண்பாருக.

நறப ழிஙகடி நாணமலர பததிர
மெறப தயபுன லேமுதல யாவையுந
தறபெ ருஞசிவ லிஙகந தனககரோ
வரபபா தஞசெயது கொளளுவ னணபானோண.

சிவபக்தியுடையோன் தனது லிங்கத்திற்கு பத்திரம், பூ, பழம், நீர் ஆகியவற்றைச் சமர்ப்பித்த பின்னர் அன்னம் ஆகியவற்றை உண்பாருக.

गुरुत्वात् सर्वभूतानां शम्भोरमिततेजसः ।
तस्मै निवेदितं सर्वं स्वीकार्यं तत्परायणैः ॥ ७२॥

அனைத்துலகங்களுக்கும் குருவானதால் எல்லையற்ற சக்திபடைத்த சிவபெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தும் சிவபக்தர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கன.

உலக னைததிலு மோஙகொளா யாகியே
யாலகு மெயசசிவ லிஙக வாறைபெறுந
தலைமை பெறறிட லாலவண றாலுகர
பலவு முறறிடல பததரக கியலபரோ.

அனைத்துலகங்களுக்கும் குருவானதால் எல்லையற்ற சக்திபடைத்த சிவபெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்ட பொருள்கள் அனைத்தும் சிவபக்தர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கன.

ये लिङ्गधारिणो लोके ये शिवैकपरायणाः ।
तेषां तु शिवनिर्माल्यमुचितं नान्यजन्तुषु ॥ ७३॥

எவர்கள் லிங்கத்தை அணிந்திருக்கின்றனரோ, எவர்கள் உறுதியான சிவபக்தி உடையவர்களோ அவர்களுக்கு மட்டுமே சிவநிர்மாலியம் உகந்தது; மற்றவர்களுக்கன்று.

தத கறுறுஞு சிவனாரு மாலிய
மேதி னாககௌ வாமலறு றாாததுளோ
ராத ரதுதி னடைகுவ தௌறிமேறு
றேதி லரகக. தெயத வொணாதரோ.

சிவலிங்கத்தை அணிந்து உறுதியான சிவபக்தி உடையவர்களுக்கு மட்டுமே சிவநிர்மாலியம் உகந்தது; மற்றவர்களுக்கன்று.

अन्नजाते तु भक्तेन भुज्यमाने शिवार्पिते ।
सिक्थे सिक्थेऽश्वमेधस्य यत्फलं तदवाप्यते ॥ ७४॥

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தை உண்பவனுக்கு அதன் ஒவ்வொரு பருக்கைக்கும் அசுவமேதயாகம் செய்த பலன் கிட்டும்.

அௌண ஸசஹுக கரபபாதகு செயதுபாௌ
ஹுௌஹு மோதநத தோரவா ழொௌறிஹுக
கெௌஹு மாபரா யாக வாருயபய
னௌஹு வாரசிவ பதுதர நயநதரோ.

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தை உண்பவனுக்கு அதன் ஒவ்வொரு பருக்கைக்கும் அசுவமேதயாகம் செய்த பலன் கிட்டும்.

निर्माल्यं निर्मलं शुद्धं शिवेन स्वीकृतं यतः ।
निर्मलैस्तत्परैर्धार्यं नान्यैः प्राकृतजन्तुभिः ॥ ७५॥

பரமபுனிதனுன சிவபெருமாஞல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் நிருமாலியம் மிகவும் புனிதமானது, சுத்தமானது; எனவே அது மலங்கள் நீங்கிய சிவபக்தர்களால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது; மலம் பொருந்திய மற்றவர்களால் அன்று.

பரம ஞுளைடு பவதெதிர மாயது
நிரும லயபெற லானரு மாலியய
பெருமை தஙகு நிருமலஙை பெறுறுஞுங
கருமை தஙகு கயவரக கடாதரோ.

பரமபுனிதனுன சிவபெருமாஞல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் நிருமாலியம் மிகவும் புனிதமானது, சுத்தமானது; எனவே அது மலங்கள் நீங்கிய சிவபக்தர்களால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கது; மலம் பொருந்திய மற்றவர்களால் அன்று.

शिवभक्तिविहीनानां जन्तूनां पापकर्मणाम् ।
विशुद्धे शिवनिर्माल्ये नाधिकारोऽस्ति कुत्रचित् ॥ ७६॥

பாவகருமங்களேயே செய்துழலும் சிவபக்தியற்ற மக்களுக்கு மிகப் புனிதமான சிவநிருமாலியத்தில் ஒருபோதும் அதிகாரம் இல்லே.

சுதத மாகுரு சுடரசிவ ஞுளைஞுபு
வைதத வானரு மாலியங கொளைடுறப
பதறி யோவய பாவக ளாமெனக
கைதது ளோரதி காரக ளபலரே.

பாவகருமங்களேயே செய்துழலும் சிவபக்தியற்ற மக்களுக்கு மிகப் புனிதமான சிவநிருமாலியத்தில் ஒருபோதும் அதிகாரம் இல்லே.

शिवलिङ्गप्रसादस्य स्वीकाराद्यत्फलं भवेत् ।
तथा प्रसादस्वीकाराद् गुरुजङ्गमयोरपि ॥ ७७॥

சிவப்பிரசாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் உண்டாகும் அதே பலன் குரு மற்றும் ஜங்கமர்களின் பிரசாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் உண்டாகும்.

அருளார் லிங்கத் தருட்பிர சாதத்தால்
வருமி ருட்பலன் வண்குரு சங்கமந்
தருமி ருட்பிர சாதமுந் தந்திடு
மொருமை கொண்டுவந் துண்பவர்க் கெண்ணுமே.

சிவப்பிரசாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் உண்டாகும் அதே பலன் குரு மற்றும் ஜங்கமர்களின் பிரசாதத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் உண்டாகும்.

तस्माद् गुरुं महादेवं शिवयोगिनमेव च ।
पूजयेत् तत्प्रसादान्नं भुञ्जीयात् प्रतिवासरम् ॥ ७८॥

எனவே சிவபெருமான், குரு மற்றும் சிவயோகி ஆகியோரைத் தினமும் வழிபட்டு அவர்களுடைய பிரசாதத்தை தினந்தோறும் உண்ணவேண்டும்.

ஆத லானல் லருட்சிவ லிங்கமெய்
நாத னாகிய நற்குரு சங்கமங்
காத லாகிக் கசிந்து தொழுதவர்
சாத மாதர வாற்றாத் துண்கவே.

எனவே சிவபெருமான், குரு மற்றும் சிவயோகி ஆகியோரைத் தினமும் வழிபட்டு அவர்களுடைய பிரசாதத்தை தினந்தோறும் உண்ணவேண்டும்.

शिवलिङ्गे शिवाचार्ये शिवयोगिनि भक्तिमान् ।
दानं कुर्याद् यथाशक्ति तत्प्रसादयुतः सदा ॥ ७९॥

சிவபக்தியுடையோன் சிவலிங்கம், சிவாசாரியன், சிவயோகி ஆகியோருக்குத் தன்னாலியன்ற வரை தானம் செய்யவேண்டும்.

தேசி கறகுகூ சிவலிஙகத திறகுமா
லாச கறறு மருடசிவ யோகிககுய
பேச லூறற வவரபார சாதலூ
ணேச முறறவர நிலைறு கொடுககவே.

சிவபக்தியுடையோன் சிவலிங்கம், சிவாசாரியன், சிவயோகி ஆகியோருக்குத் தன்னுலியன்ற வரை தானம் செய்யவேண்டும்.

दानं च त्रिविधं प्रोक्तं सोपाधिनिरुपाधिकम् ।
सहजं चेति सर्वेषां सर्वतन्त्रविशारदैः ॥ ८०॥
फलाभिसन्धिसंयुक्तं दानं यद्विहितं भवेत् ।
तत् सोपाधिकमाख्यातं मुमुक्षुभिरनादृतम् ॥ ८१॥

எல்லா தந்திர நூல்களும் தானத்தை சோபாதிகம், நிருபாதிகம், ஸஹஜம் என மூவகையாகக் கூறுகின்றன; தனக்கு ஒரு பிரதிபலனை எதிர்பார்த்து முறைப்படி செய்தல் சோபாதிகமாகும். மோட்சத்தையடைய விரும்புவோர்க்கு அது விலக்கப்பட்டது.

தாந மூவகை தககசோ பாதிக
மேனை மாநிரு பாதி சகசமெ௵
றுன மாயபல லூ௵ன யளததலே
ஞான மேவலர நசசுசோ பாதிகய.

எல்லா தந்திர நூல்களும் தானத்தை சோபாதிகம், நிருபாதிகம், ஸஹஜம் என மூவகையாகக் கூறுகின்றன; தனக்கு ஒரு பிரதிபலனை எதிர்பார்த்து முறைப்படி செய்தல் சோபாதிகமாகும். மோட்சத்தையடைய விரும்புவோர்க்கு அது விலக்கப்பட்டது.

फलाभिसन्धिनिर्मुक्तमीश्वरार्पितकाङ्क्षितम् ।
निरुपाधिकमाख्यातं दानं दानविशारदैः ॥ ८२॥

எவ்வித பலனையும் எதிர்பார்க்கமல் ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் வகையில் செய்யப்படுவது நிருபாதிகதானமாகும்.

வாடுதது நெஞூசய பலனை வாழைதலை
யடுதத வசலூக கரபபாத மெ௵றுனக

கொடுக்கு மநதக கொடையை யுரைபபர்ாங
கெடுததது நலனரு பாதிக மெலனவே.

எவ்வித பலனையும் எதிர்பார்க்கமல் ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யும் வகையில் செய்தல் நிருபாதிகதானமாகும்.

अदातृदातृदेयानां शिवभावं विचिन्तयन् ।
आत्मनोऽकर्तृभावं च यद्दत्तं सहजं भवेत् ॥ ८३॥

வழங்குபவன், வழங்காதவன், ஈயப்படும் பொருள் ஆகியவற்றைச் சிவமாகவே எண்ணி ஈபவன் தன்னை அவ்வாறு எண்ணுமல் கொடுக்கப்படுவதே ஸஹஜமாகும்.

இரததல செயபவ னபவ னதுது
மருதத நிலறவ ருகுசிவ மெலறுதால
கருதத னெலனு்ங கருததில னாகியே
தரதது டுகுசெயறு றாநகு சகசமே.

வழங்குபவன், வழங்காதவன், ஈயப்படும் பொருள் ஆகியவற்றைச் சிவமாகவே எண்ணி ஈபவன் தன்னை அவ்வாறு எண்ணுமல் கொடுக்கப்படுவதே ஸஹஜமாகும்.

सहजं दानमुत्कृष्टं सर्वदानोत्तमोत्तमम्।
शिवज्ञानप्रदं पुंसां जन्मरोगनिवर्तकम् ॥ ८४॥

ஸஹஜதானம் தானம் தான் அனைத்து தானங்களிலும் மிகச் சிறந்தது; அதுதான் பிறவி நோயை அழிக்கும் சிவஞானத்தை கொடுக்கவல்லது.

இறபப நலகொடை யாவனு மேலதாயச
சிறபப டைநது செயுகுசக சககொடை
பறபபெ னுநதுரப பணமருந தாகிய
மறபப ருகுசிவ ஞானய வழஙகுமால.

ஸஹஜதானம் தானம் தான் அனைத்து தானங்களிலும் மிகச் சிறந்தது; அதுதான் பிறவி நோயை அழிக்கும் சிவஞானத்தை கொடுக்கவல்லது.

शिवाय शिवभक्ताय दीयते यदि किञ्चन ।
भक्त्या तदपि विख्यातं सहजं दानमुत्तमम् ॥ ८५॥

சிவபெருமானுக்கும் சிவபக்தனுக்கும் பக்தியுடன் கொடுக்கப்படும் மிகச் சிறிய பொருளும் மிக உத்தமமான ஸஹஜதானமெனக் கருதப்படும்.

பதத ரோடு பரமஹுக கீததுபு
மெயதத தாநஞ சகசய வாமலஹுக
குயதத போதொா ஶுதவுநய பாததிரத
தததா மாயாா மயு மருயபயா.

சிவபெருமானுக்கும் சிவபக்தனுக்கும் பக்தியுடன் கொடுக்கப்படும் மிகச் சிறிய பொருளும் மிக உத்தமமான ஸஹஜதானமெனக் கருதப்படும்.

दानात् स्वर्णसहस्रस्य सत्पात्रे यत्फलं भवेत् ।
एकपुष्पप्रदानेन शिवे तत्फलमिष्यते ॥ ८६॥

தகுதியுள்ளவனுக்கு ஆயிரம் பொன்னைத் தானமாகக் கொடுப்பதால் விளையும் பயன் சிவபெருமானுக்குப் பக்தியுடன் ஒரு புஷ்பத்தை அளிப்பதால் பெறப்படும்.

பாததி ரஞசிவ ஹுஙகன பாததிரஞ
சாததி ரநதெய தகக குரவஹு
மேததி யொாறவயக கீயு மருயபலா
ழுதது நிபகு முடிவால தாகியே.

தகுதியுள்ளவனுக்கு ஆயிரம் பொன்னைத் தானமாகக் கொடுப்பதால் விளையும் பயன் சிவபெருமானுக்குப் பக்தியுடன் ஒரு புஷ்பத்தை அளிப்பதால் பெறப்படும்.

शिव एव परं पात्रं सर्वविद्यानिधिर्गुरुः ।
तस्मै दत्तं तु यत्किञ्चित्तदनन्तफलं भवेत् ॥ ८७॥
शिवयोगी शिवः साक्षाच्छिवज्ञानमहोदधिः ।
यत्किञ्चिद् दीयते तस्मै तद्दानं परमार्थिकम् ॥ ८८॥

அனைத்து வித்தியைகளுக்கும் நிதியான சிவபெருமான் ஒருவரே மிகச் சிறந்த பாத்திரமாகும்; ஏதேனும் சிறிய பொருளை அவருக்கு அளிப்பதால் எல்லையற்ற பலனைப் பெறலாம். சிவயோகி ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானே; அவரும் சிவஞானக் கடலே; அவருக்கு அளிக்கப்படும் சிறிய பொருளும் ஒப்பற்ற தானமாகக் கருதப்படும்.

காணு ருகுசிவ னாகிக கருநெறி
நாணு ருகுசிவ ஞான மருவாயே
யேணு ருகுசிவ யோகிக கிடுயபொருண
மாணு ருயபர மாரதத மெனபபடுய.

சிவயோகி ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானே; அவரும் சிவஞானக் கடலே; அவருக்கு அளிக்கப்படும் சிறிய பொருளும் ஒப்பற்ற தானமாகக் கருதப்படும்.

शिवयोगी महत्पात्रं सर्वेषां दानकर्मणि ।
तस्मान्नास्ति परं किञ्चित्पात्रं शास्त्रविचारतः ॥ ८९॥

எல்லா தானங்களுக்கும் ஒப்பற்ற ஓரே பாத்திரம் சிவயோகி ஒருவரே; சாத்திரங்களை ஆய்ந்து பார்க்கினும் அவரைத் தவிர தகுதி படைத்த வேறு பாத்திரமில்லை.

எககொ டைககுமெ டுததசர பாததிர
மிகக மெயசசிவ யோகி மிகையென
வொகக வொணறிங குரைபபதி லையாலை
பகக றுாபகள பலவாறு மெணபவே.

எல்லா தானங்களுக்கும் ஒப்பற்ற ஒரே பாத்திரம் சிவயோகி ஒருவரே; சாத்திரங்களை ஆய்ந்து பார்க்கினும் அவரைத் தவிர தகுதி படைத்த வேறு பாத்திரமில்லை.

भिक्षामात्रप्रदानेन शान्ताय शिवयोगिने ।
यत्फलं लभ्यते नैतद् यज्ञकोटिशतैरपि ॥ ९०॥

அமைதியான சிவயோகிக்கு பிக்ஷைப் பாத்திரத்தை தானமாக அளிப்பதால் கிட்டும் பலன் கோடிக்கணக்கன யாகங்களைச் செய்வதால் கூட கிட்டாது.

சாநத மாய தனாசசிவ யோகிகை
யேயநத வோரபாடி பாசசை யாடுயபல஌ா
கூரநத வோரசத கோடி மகளுசெயு
மாநத ராஹு மருவுத ல஌ாறரோ.

அமைதியான சிவயோகிக்கு பிக்ஷைப் பாத்திரத்தை தானமாக அளிப்பதால் கிட்டும் பலன் கோடிக்கணக்கன யாகங்களைச் செய்வதால் கூட கிட்டாது.

शिवयोगिनि सन्तृप्ते तृप्तो भवति शङ्करः ।
तत्तृप्त्या तन्मयं विश्वं तृप्तिमेति चराचरम् ॥ ९१॥

சிவயோகி திருப்தி அடைவதால் சிவபெருமான் திருப்தி அடைகிறார்; அவருடைய திருப்தியால் அனைத்துலகங்களும் சிவமயமானதால் திருப்தியடைகின்றன.

திருததி யொஊசிவ யோகி பெறிறசிவ஌ா
றிருததி யெயதுவ னசசிவ னெயதிய
திருததி கொஊடு செறியு முலகெலாந
திருததி யெயதுளு சிவமய மாதலாஉ.

சிவயோகி திருப்தி அடைவதால் சிவபெருமான் திருப்தி அடைகிறார்; அவருடைய திருப்தியால் அனைத்துலகங்களும் சிவமயமானதால் திருப்தியடைகின்றன.

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन येन केनापि कर्मणा ।
तृप्तिं कुर्यात् सदाकालमन्नाद्यैः शिवयोगिनः ॥ ९२॥

எனவே ஏதாகிலும் ஒரு செயலை முயன்று செய்தோ, அன்னம் முதலியவற்றை அளித்தோ சிவயோகியைத் திருப்தியடையச் செய்யவேண்டும்.

ஆத லாறுசிவ யோகிக கறுதிநங
காத லாலெக கருமததி னாலுமே
யோத நாதியா லொளாறுங குறைவறத
ததி லாது திருததிசெய கிறபரே.

எனவே ஏதாகிலும் ஒரு செயலை முயன்று செய்தோ, அன்னம் முதலியவற்றை அளித்தோ சிவயோகியைத் திருப்தியடையச் செய்யவேண்டும்.

निरुपाधिकचिद्रूपपरानन्दात्मवस्तुनि ।
समाप्तं सकलं यस्य स दानी शङ्करः स्वयम् ॥ ९३॥

எவ்வித உபாதியுமற்று சித்ரூபமான பரானந்த வடிவாய் விளங்கும் சிவபெருமானுக்கு அனைத்தையும் நல்கும் பக்தன் சிவபெருமானே ஆவான்.

தாவா லாதுயர சசசிதா நநதமாய
மேவு மசனுக காக வாருயபாயே
யாவு நலகுவள யாவ னனையனே
யோவா லாத வொருபெருரு சாஙகரள.

எவ்வித உபாதியுமற்று சித்ரூபமான பரானந்த வடிவாய் விளங்கும் சிவபெருமானுக்கு அனைத்தையும் நல்கும் பக்தன் சிவபெருமானே ஆவான்.

उक्ताखिलाचारपरायणोऽसौ
सदा वितन्वन् सहजं तु दानम् ।

ब्रह्मादिसम्पत्सु विरक्तचित्तो
भक्तो हि माहेश्वरतामुपैति ॥ ९४॥

மேற்சொன்ன எல்லா ஆசாரங்களையும் வழுவாமல் கடைப்பிடித்து தன்னுலியன்ற தானங்கள் அனைத்தையும் செய்து கொண்டு பிரம்மா முதலான தேவர்களுடைய ஐசுவரியங்களையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணுமல் இருக்கும் பக்தனே மாஹேசுவரன் என்னும் தகுதியை அடைகிருன்.

உரைதத நஙளனெறி யுறறுயர தாநியா
யருதத மாமய னாதியர வாழுவானஙப
வாரதத னாகுய வாழுமிய பததனே
தரரதது நிறகுமா கேசத தகைமையே.

மேற்சொன்ன எல்லா ஆசாரங்களையும் வழுவாமல் கடைப்பிடித்து தன்னுலியன்ற தானங்கள் அனைத்தையும் செய்து கொண்டு பிரம்மா முதலான தேவர்களுடைய ஐசுவரியங்களையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணுமல் இருக்கும் பக்தனே மாஹேசுவரன் என்னும் தகுதியை அடைகிருன்.

சகசதாநத்தலம் முற்றும்

॥ इति श्रीषट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ माहेश्वरस्य नवविधस्थलप्रसङ्गो नाम नवमः परिच्छेदः ॥

॥ दशमः परिच्छेदः॥

भक्तस्थलं समाख्यातं भवता गणनायक ।
केन वा धर्मभेदेन भक्तो माहेश्वरो भवेत्॥ १॥

ஓ கணநாயகனே! தங்களால் பக்தஸ்தலம் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது; எந்தெந்த தருமங்களால் அந்த பக்தன் மாஹேசுவரனுகிருன்?

சாறறினை யுவநதுபத தத்த லததினைப
பாறறிய வானைநெறிப பதத னாஙஙனெவ
வாறறினா லடைவணமா கேசத தணமையை
மாறறிரா கணேசந வகுததுக கூறுவாய.

ஓ கணநாயகனே! தங்களால் பக்தஸ்தலம் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது; எந்தெந்த தருமங்களால் அந்த பக்தன் மாஹேசுவரனுகிருன் என்பதைக் கூறுவாயாக.

केवले सहजे दाने निष्णातः शिवतत्परः ।
ब्रह्मादिस्थानविमुखो भक्तो माहेश्वरः स्मृतः ॥ २॥
भक्तेर्यदा समुत्कर्षो भवेद् वैराग्यगौरवात् ।
तदा माहेश्वरः प्रोक्तो भक्तः स्थिरविवेकवान् ॥ ३॥

தனக்கே உரிய ஸஹஜமான தானம் செய்வதிலேயே நிலேத்து நின்று சிவபெருமானேயே நினேந்து பிரம்மா முதலான தேவர்களின் உயர்ந்த நிலேயையும் துச்சமாக எண்ணுபவனே மாஹேசுவரன் எனப்படுகிருன். தீவிர வைராக்கியத்தாலும் உண்மை நிலேயைப் பகுத்து அறிவதாலும் சிவபக்தியின் மிக உயர்ந்த நிலேயிலிருப்பவனே பக்தனுவான்.

மாசறு சகசநற றாநய வலலனாய
வாசவ னாதியர பதததிண மாறறிய
நேசமோ டொருபெரு நேசத துறறவ
னசனை யாணையணமா கேசத தணமையாண.

தனக்கே உரிய ஸஹஜமான தானம் செய்வதிலேயே நிலைத்து நின்று சிவபெருமானையே நினைந்து இந்திரன் முதலான தேவர்களின் உயர்ந்த நிலையையும் துச்சமாக எண்ணி சிவபக்தியின் மிக உயர்ந்த நிலையிலிருப்பவனே மாஹேசுவரன் எனப்படுகிறான்.

माहेश्वरस्थलं वक्ष्ये यथोक्तं शम्भुना पुरा ।
माहेश्वरप्रशंसादौ लिङ्गनिष्ठा ततः परम् ॥ ४॥

முன்னர் சிவபெருமான் உரைத்தவாறு மாஹேசுவரஸ்தலத்தை விரித்துக் கூறுவேன்; முதலில் மாஹேசுவரனின் பெருமையும், அதையடுத்து சிவலிங்கத்தின் மீது உறுதியான பக்தியும் கூறப்படும்.

முனனாநகு சஙகரன மொழிநத வாறிவனன
பனனுவன மகேசநா றலததின பானமையுந
தனனகா மகேசசுரன றனமை யஙகதன
பனனாவந திலிஙகநன னடடை பெறறிடும.

முன்னர் சிவபெருமான் உரைத்தவாறு மாஹேசுவரஸ்தலத்தை விரித்துக் கூறுவேன்; முதலில் மாஹேசுவரனின் பெருமையும், அதையடுத்து சிவலிங்கத்தின் மீது உறுதியான பக்தியும் கூறப்படும்.

पूर्वाश्रयनिरासश्च तथाद्वैतनिराकृतिः ।
आह्वानवर्जनं पश्चादष्टमूर्तिनिराकृतिः ॥ ५॥
सर्वगत्वनिरासश्च शिवत्वं शिवभक्तयोः ।
एवं नवविधं प्रोक्तं माहेश्वरमहास्थलम् । ६॥

பூருவாசிரயத்தை மறுத்தல், அத்துவைதமறுப்பு, ஆவாஹன மறுப்பு, பின்னர் அஷ்டமூர்த்தி மறுப்பு, ஸர்வவியாபகத்துவ மறுப்பு, சிவனுக்கும் பக்தர்களுக்குமுள்ள சிவத்துவம், என மாஹேசுவர பக்தஸ்தலம் ஒன்பது வகைப்படும்.

பூருவாச சிரயமத துவதய போநதுப
னாருமா வாகந மடட மூரததிபன

சாருமியா௱ டி௲நிலை தடுத்தல பஙௌசிவய
பாரமா ஷுலகொடுபதத னாநதலய.

பூருவாசிரயத்தை மறுத்தல், அத்துவைதமறுப்பு, ஆவாஹன மறுப்பு, பின்னர் அஷ்டமூர்த்தி மறுப்பு, ஸர்வவியாபகத்துவ மறுப்பு, சிவனுக்கும் பக்தர்களுக்குமுள்ள சிவத்துவம், என மாஹேசுவர பக்தஸ்தலம் ஒன்பது வகைப்படும்.

आदितः क्रमशो वक्ष्ये स्थलभेदस्य लक्षणम् ।
समाहितेन मनसा श्रूयतां भवता मुने ॥ ७॥

இந்த முறையில் தொடக்கத்திலிருந்து இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்கிக் கூறுவேன். ஓ முனிவரே! கவனமாகக் கேள்.

இயமுறை நவவகு மெயதி நிஂ௱யுள
மெயயமலி மகேசநறு றலயவா ளயபுதுரு
செயமையோ டொருஙகிய சிதத னாகியே
யெயமுனா வரவாருந தினது கேடகவே.

இந்த முறையில் தொடக்கத்திலிருந்து இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்கிக் கூறுவேன். ஓ முனிவரே! கவனமாகக் கேள்.

विश्वस्मादधिको रुद्रो विश्वानुग्रहकारकः ।
इति यस्य स्थिरा बुद्धिः स वै माहेश्वरः स्मृतः ॥ ८॥

சிவபெருமான் உலகங்களனைத்தைக் காட்டிலும் மேலானவர் என்றும் அவர் ஒருவரே அனைத்துலகங்களுக்கும் அருள்புரிபவரென்றும் எவனுக்கு திடமான நம்பிக்கை உளதோ அவனே மாஹேசுவரனெனக் கருதப்படுகிறான்.

உலகினை யளாததரு ஞருததி ரஂ௱மிகு
முலகினை யுஂ௱டிடு மொருவஂ௱ றஂ௱னா௲ந
தலைமைய னெஂ௱றெவஂ௱ யுணாயுந தஂ௱மையா
னாலகுறு மனையஂ௱மா கேச னெஂ௱பவே.

சிவபெருமான் உலகங்களனைத்தைக் காட்டிலும் மேலானவர் என்றும் அவர் ஒருவரே அனைத்துலகங்களுக்கும் அருள்புரிபவரென்றும் எவனுக்கு திடமான நம்பிக்கை உளதோ அவனே மாஹேசுவரனெனக் கருதப்படுகிறான்.

ब्रह्माद्यैर्मलिनप्रायैर्निर्मले परमेश्वरे ।
साम्योक्तिं यो न सहते स वै माहेश्वराभिधः ॥ ९॥

பிரம்மா முதலான கீழ்நிலையிலுள்ள தேவர்களுக்குச் சமமாக அகில உலகங்களுக்கும் ஈசுவரனான சிவபிரானை ஒப்பிடுதலை எவன் பொறுக்கமாட்டானோ அவனே மாஹேசுவரன் ஆவான்.

வாமலனா கியநுதல வாழியா னோனொடு
சமவரா கியநிலைச சதுமுகப பெருங
கமலனா தியரதமை யொபபுக காணகுறு
மமைவலா னரியமா கேச னாகுவான.

பிரம்மா முதலான கீழ்நிலையிலுள்ள தேவர்களுக்குச் சமமாக அகில உலகங்களுக்கும் ஈசுவரனான சிவபிரானை ஒப்பிடுதலை எவன் பொறுக்கமாட்டானோ அவனே மாஹேசுவரன் ஆவான்.

ईश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्मादीनां महानिति ।
बुद्धियोगात् तदासक्तो भक्तो माहेश्वरः स्मृतः ॥ १०॥

சிவபெருமான் எல்லா உயிர்களுக்கும் மற்றும் பிரம்மா முதலான தேவர்களுக்கும் மேலானவர் என்ற உறுதியான எண்ணத்துடன் எவன் அவரிடத்திலேயே முழுவதும் ஈடுபட்டிருக்கின்றானோ அவனே மாஹேசுவரன்.

பஙகய னாதிய பசுககட கெணறுமே
யஙகிறை யாகிய வசுன றனனையே
துஙகனென றுணரதரு துணவுபெறறுளோன
மஙகல நெறியுடை மகேச னாகுவான.

சிவபெருமான் எல்லா உயிர்களுக்கும் மற்றும் பிரம்மா முதலான தேவர்களுக்கும் மேலானவர் என்ற உறுதியான எண்ணத்துடன்

எவன் அவரிடத்திலேயே முழுவதும் ஈடுபட்டிருக்கின்றானோ அவனே மாஹேசுவரன்.

ब्रह्मादिदेवताजालं मोहितं मायया सदा ।
अशक्तं मुक्तिदाने तु क्षयातिशयसंयुतम् ॥ ११॥
अनादिमुक्तो भगवानेक एव महेश्वरः ।
मुक्तिदश्चेति यो वेद स वै माहेश्वरः स्मृतः ॥ १२॥

பிரம்மா முதலான எல்லா தேவர்களும் மாயையினால் மோஹிக்கப்பட்டவர்கள், நிறை, குறை முதலான குற்றங்களையுடையவர்கள்; எனவே அவர்கள் முக்தியளிக்கும் தகுதியற்றவர்கள். தொடக்கமில் காலம்தொட்டே முக்தனாக விளங்குபவர் மஹேசுவரன் ஒருவரே, அவரே முக்தியளிப்பதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர் என்று அறிந்தவனே மாஹேசுவரனாவான்,

பெருமல முற்றிடு பரம னாதியர்
தருமவலி யற்றவர் முத்தி நல்குவோ
னருமல மகேசனே யென்று நெஞ்சினோன்
மருவரு நிலையுடை மகேச னாகுவான்.

மலங்களுக்குட்பட்ட பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் முக்தி தருவதற்கான வலிமையற்றவர்கள்; எப்போதும் முக்தனாக விளங்கும் சிவபெருமான் ஒருவரே முக்தியளிக்கும் வல்லமை வாய்ந்தவர் என்று அறிந்தவனே மாஹேசுவரனாவான்.

क्षयातिशयसंयुक्ता ब्रह्मविष्ण्वादिसम्पदः ।
तृणवन्मन्यते युक्त्या वीरमाहेश्वरः सदा ॥ १३॥
शब्दस्पर्शादिसम्पन्ने सुखलेशे तु निःस्पृहः ।
शिवानन्दे समुत्कण्ठो वीरमाहेश्वरो भवेत् ॥ १४॥

பிரம்மா விஷ்ணு போன்ற தேவர்களின் ஐசுவரியங்களும் குறையத்தக்கன; எனவே அவற்றை ஒரு துரும்பாக எண்ணுபவனே வீரமாஹேசுவரன்.

ஐம்புலன்களின் வாயிலாக அடையும் திவலை போன்ற சிறிய சுகங்களில் நாட்டம் கொள்ளாமல் சிவானந்தானுபவம் ஒன்றையே விரும்புபவன் வீரமாஹேசுவரனுவான்.

மாலய னாதியர் மருவு வாழ்வெலாஞ்
சால வோர்ந்து ருயபெனத தள்ளி யையபுல
னாழுறு சுகங்களை மகேச னாறிறியே
சீலமோ டவனசிவா நநதத தெயதுவான.

பிரம்மா விஷ்ணு போன்ற தேவர்களின் ஐசுவரியங்களும் குறையத்தக்கன; எனவே அவற்றை ஒரு துரும்பாக எண்ணுபவனே வீரமாஹேசுவரன்.

ஐம்புலன்களின் வாயிலாக அடையும் திவலை போன்ற சிறிய சுகங்களில் நாட்டம் கொள்ளாமல் சிவானந்தானுபவம் ஒன்றையே விரும்புபவன் வீரமாஹேசுவரனுவான்.

परस्त्रीसङ्गनिर्मुक्तः परद्रव्यपराङ्मुखः ।
शिवार्थकार्यसम्पन्नः शिवागमपरायणः ॥ १५॥

பிறர் மனைவி, பிறர் பொருள் முதலியவற்றை ஒரு போதும் விரும்பாதவனும், சிவபெருமானுக்காகவே செயல்படுபவனும், சிவாகமங்களையே ஓதுபவனும்,

பிறர்மனை பிறர்பொருள் பெறல வாசின
மறுபகை முதனவை யனைத்து நககியே
பொறையொடு பரனது புகழ்வர் ருயபநன
னெறிதரு சிவாகம நேய முள்ளனாய.

பிறர் மனைவி, பிறர் பொருள் முதலியவற்றை ஒரு போதும் விரும்பாதவனும், சிவபெருமானுக்காகவே செயல்படுபவனும், சிவாகமங்களையே ஓதுபவனும், நான், எனது என்னும் எண்ணமற்றவனும், வருத்தமற்றவனும், செறுக்கற்றவனும், பொறுமை முதலான தீயகுணங்களற்றவனும், காமமற்றவனும், கோபமே கொள்ளாதவனும், எப்போதும்

மனமகிழ்ச்சியுடையவனும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு கொண்டவனும்,

शिवस्तुतिरसास्वादमोदमानमनाः शुचिः ।
शिवोत्कर्षप्रमाणानां सम्पादनसमुद्यतः ॥ १६॥
निर्ममो निरहङ्कारो निरस्तक्लेशपञ्जरः ।
अस्पृष्टमदसम्बन्धो मात्सर्यावेशवर्जितः ॥ १७॥
निरस्तमदनोन्मेषो निर्धूतक्रोधविप्लवः ।
सदा सन्तुष्टहृदयः सर्वप्राणिहिते रतः ॥ १८॥

சிவபெருமானைத் துதிப்பதிலேயே மகிழ்பவனும், சுத்தமானவனும், சிவபெருமானின் உயர்வை நிலைநிறுத்தும் நூற்பிரமாணங்களைத் திரட்டுவதில் ஈடுபடுபவனும், நான், எனது என்னும் எண்ணமற்றவனும், வருத்தமற்றவனும், செறுக்கற்றவனும், பொறுமை முதலான தீயகுணங்களற்றவனும், காமமற்றவனும், கோபமே கொள்ளாதவனும், எப்போதும் மனமகிழ்ச்சியுடையவனும், எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு கொண்டவனும்,

அரறகுயர வளததிடு மளவை கொ௵டுதா௵
பரறகிதஞ் செயதுநய பரயபொ ருடடவாயத
திரதொழில புரநதுமெயச சிவநிற தைககணே
மரதிடு நிலையஹுய வலிய னாகியே.

சிவபெருமானைத் துதிப்பதிலேயே மகிழ்பவனும், சுத்தமானவனும், சிவபெருமானின் உயர்வை நிலைநிறுத்தும் நூற்பிரமாணங்களைத் திரட்டுவதில் ஈடுபடுபவனும்,

निवारणसमुद्योगी शिवकार्यविरोधिनाम् ।
सहचारी सदाकालं शिवोत्कर्षाभिधायिभिः ॥ १९॥
शिवापकर्षसम्प्राप्तौ प्राणत्यागेऽप्यशङ्कितः ।
शिवैकनिष्ठः सर्वात्मा वीरमाहेश्वरो भवेत् ॥ २०॥

சிவபெருமானின் இச்சைக்கெதிராகச் செயல்படுவோரை விலக்குபவனும், சிவபெருமானைப் போற்றுபவர்களுடன்

எப்போதும் நட்புகொண்டவனும், சிவபெருமானுக்கு இகழ்ச்சி ஏற்படின் தனது உயிரையே தியாகம் செய்யத் தயங்காதவனும், சிவபெருமான் ஒருவரிடத்திலேயே நிலைத்திருப்பவனுமான மனிதனே வீரமாஹேசுவரனாவான்.

நிநதனை யுடையரை நககி யோrசிவ
வநதனை யுடையரை மருவா யெனறுமே
புநதியான மகிழபெறஇப புனாத னாயுறு
மைநதுடை யவனரு மகேச னாகுவான.

சிவபெருமானை இகழ்வோரை விலக்குபவனும், சிவபெருமானைப் போற்றுபவர்களுடன் எப்போதும் நட்புகொண்டவனும், சிவபெருமானுக்கு இகழ்ச்சி ஏற்படின் தனது உயிரையே தியாகம் செய்யத் தயங்காதவனும், சிவபெருமான் ஒருவரிடத்திலேயே நிலைத்திருப்பவனுமான மனிதனே வீரமாஹேசுவரனாவான்.

अस्य माहेश्वरस्योक्तं लिङ्गनिष्ठामहास्थलम् ।
प्राणात्ययेऽपि सम्पन्ने यदत्याज्यं विधीयते ॥ २१॥

மாஹேசுவரனுக்கு லிங்கநிட்டைஸ்தலம் கூறப்பட்டது; அவனது உயிரே நீங்கினாலும் அவ்வொழுக்கத்திலிருந்து அவன் தவறக்கூடாது.

ஆவா மாளனுகு சிவலிஙக நிடடையை யடைநதோ
னோவா லாநெறி நிறகவொன றுணாதர வுணாதது ந
தாவா லாதவச சிவலிஙக நிடடையந தலநதான
றேவ தேவனைப பொருளெனு மகேசனைச செறியுய.

மாஹேசுவரனுக்கு லிங்கநிட்டைஸ்தலம் கூறப்பட்டது; அவனது உயிரே நீங்கினாலும் அவ்வொழுக்கத்திலிருந்து அவன் தவறக்கூடாது.

अपगच्छतु सर्वस्वं शिरश्छेदनमस्तु वा ।
माहेश्वरो न मुञ्चेत लिङ्गपूजामहाव्रतम् ॥ २२॥

लिङ्गपूजामकृत्वा तु ये न भुञ्जन्ति मानवाः ।
तेषां महात्मनां हस्ते मोक्षलक्ष्मीरुपस्थिता ॥ २३॥

அவனுடைய பொருள்கள் அனைத்தும் நீங்கினாலும், அவனுடைய தலையே அறுந்தாலும் மாஹேசுவரன் லிங்கபூஜை செய்யாமல் உணவருந்துதல் கூடாது. லிங்கபூஜை செய்யாமல் உணவு உட்கொள்ளாத விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மஹான்களின் கைத்தலத்தில் மோக்ஷலக்ஷ்மியானவள் குடிகொண்டுள்ளாள்.

பொருளெ லாஞசிதைந துயரதலை யறுவ பொழுது
மருரு லாஞசிவ லிஙகபூ சனைவட லாகா
தெருள னாலரன பூசனை செயதிடா துணணு
மருள லானகரத துறறிடு முததிமா நிதியம.

பொருள்கள் அனைத்தும் நீங்கினாலும், அவனுடைய தலையே அறுந்தாலும் மாஹேசுவரன் லிங்கபூஜை செய்யாமல் உணவருந்துதல் கூடாது. லிங்கபூஜை செய்யாமல் உணவு உட்கொள்ளாத விரதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மஹான்களின் கைத்தலத்தில் மோக்ஷமெனும் பெருநிதி குடிகொண்டுள்ளது.

किमन्यैर्धर्मकलिलैः कीकषार्थप्रदायिभिः ।
साक्षान्मोक्षप्रदः शम्भोर्धर्मो लिङ्गार्चनात्मकः ॥ २४॥

மோக்ஷத்தை நேரடியாக அளிக்கவல்ல சிவபூஜை எனும் உயர்ந்த தருமம் இருக்கையில் சிறிய பயன்களை அளிக்கும் மற்ற தருமங்களால் யாது பயன்?

சயபு பூசனை யாகிய தககதோர தரும
மியபர வருற வளததிடு மினையதை யனறி
நயபு மேனைய சிறுபய னலகுறு தருமங
குயப மாமுன செயவதென பெறுவது கொணடு.

மோக்ஷத்தை நேரடியாக அளிக்கவல்ல சிவபூஜை எனும் உயர்ந்த தருமம் இருக்கையில் சிறிய பயன்களை அளிக்கும் மற்ற தருமங்களால் யாது பயன்?

अर्पितेनान्नपानेन लिङ्गे नियमपूजिते ।
ये देहवृत्तिं कुर्वन्ति महामाहेश्वरा हि ते ॥ २५॥

சிவலிங்கத்திற்கு அன்னம், பானம் முதலியவற்றை அர்ப்பித்து முறையாக பூஜை செய்து வாழ்பவர்கள் உண்மையிலேயே மஹாமாஹேசுவரர்களே.

நியமங் கொண்டுப்பூ சனைசெயு நிமலலிங கதுதிற
செயலி லன்புட னரபபாதஞ் செயதசே டதுதை
யயாலபு மெயவளரப பவனெவ னனையதன மையனே
மயல கண்ணுயர தருதன வரமா மகேசன..

சிவலிங்கத்திற்கு அன்னம், பானம் முதலியவற்றை அர்ப்பித்து முறையாக பூஜை செய்து வாழ்பவர்கள் உண்மையிலேயே வீரமாஹேசுவரர்களே.

चिन्मये शाङ्करे लिङ्गे स्थिरं येषां मनः सदा ।
विमुक्तेतरसर्वार्थं ते शिवा नात्र संशयः ॥ २६॥
लिङ्गे यस्य मनो लीनं लिङ्गस्तुतिपरा च वाक् ।
लिङ्गार्चनपरौ हस्तौ स रुद्रो नात्र संशयः ॥ २७॥

மற்ற சிந்தனை யாதுமின்றி சின்மயமான சிவலிங்கத்தின் மீதே எவர்களுடைய மனது உறுதியாக நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ அவர்கள் சிவபெருமானே என்பதில் ஐயமில்லை; எவனுடைய மனது சிவலிங்கத்தின் மீதே லயித்திருக்கிறதோ, எவனுடைய வாக்கு எப்போதும் சிவலிங்கத்துதியையே பாடுகிறதோ, எவனுடைய இருகைகளும் சிவலிங்க வழிபாட்டிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றதோ அவன் ருத்திரனே என்பதில் ஐயமில்லை.

வாடுத்து மறறுள பயனெலாய வாமலலிங கதுதி
லடுதத நெஞ்சமுய பரமலிங கதுதருய புகழே
யெடுதத றைநதிடு வாயுமரச சனைசெய வெண்ணுய
படைதத கைகளு முடையனே யுருததிரன பகரான.

மற்ற சிந்தனே யாதுமின்றி சின்மயமான சிவலிங்கத்தின் மீதே எவர்களுடைய மனது உறுதியாக நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ அவர்கள் சிவபெருமானே என்பதில் ஐயமில்லை; எவனுடைய மனது சிவலிங்கத்தின் மீதே லயித்திருக்கிறதோ, எவனுடைய வாக்கு எப்போதும் சிவலிங்கத்துதியையே பாடுகிறதோ, எவனுடைய இருகைகளும் சிவலிங்க வழிபாட்டிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றதோ அவன் ருத்திரனே என்பதில் ஐயமில்லை.

लिङ्गनिष्ठस्य किं तस्य कर्मणा स्वर्गहेतुना ।
नित्यानन्दशिवप्राप्तिर्यस्य शास्त्रेषु निश्चिता ॥ २८॥

சிவலிங்கத்திலேயே மனம் லயித்து அதனுல் நித்தியானந்தம் அடைவது உறுதி எனச் சாத்திரங்கள் கூறும்போது அவனுக்கு சுவர்க்கம் முதலியவற்றை அளிக்கும் ஏனேய செயல்களால் யாது பயன்?

பரம லிஙகநல னாடடையை யுளலபரா நநத
வொருபெ ருரூசிவ மதனையே யடைவனெல ழுரைககு
மிருள ழுஙகலை யாவுமழ றவலறனக கெலனாந
திரமி ழநதுழு துறககா ரணமெனுகூ செயலகள.

சிவலிங்கத்திலேயே மனம் லயித்து அதனுல் நித்தியானந்தம் அடைவது உறுதி எனச் சாத்திரங்கள் கூறும்போது அவனுக்கு சுவர்க்கம் முதலியவற்றை அளிக்கும் ஏனேய செயல்களால் யாது பயன்?

लिङ्गनिष्ठापरं शान्तं भूतिरुद्राक्षसंयुतम् ।
प्रशंसन्ति सदाकालं ब्रह्माद्या देवता मुदा॥ २९॥

எப்போதும் திருநீறு ருத்திராக்ஷம் ஆகியவற்றை அணிந்து சிவலிங்கத்திலேயே மனம் உறுதியாக லயித்திருப்போனே பிரம்மா முதலான தேவர்கள் இடையருது மகிழ்ச்சியுடன் புகழ்கின்றனர்.

நுறு கலைாடிகை புனைநுதுநலை னெறியாடை நிலைாறு
தேறு மஞுசிவ லிஙகமா நிடடையாற சிறநத
பேற டைநதவலை றலைனையப பாரமனே முதலோா
மாற ருநதுதி செயதுநிலை றிறைஞுசுவா மலைனோ.

எப்போதும் திருநீறு ருத்திராக்ஷம் ஆகியவற்றை அணிந்து சிவலிங்கத்திலேயே மனம் உறுதியாக லயித்திருப்போனை பிரம்மா முதலான தேவர்கள் இடையருது மகிழ்ச்சியுடன் புகழ்கின்றனர்.

लिङ्गैकनिष्ठहृदयः सदा माहेश्वरो जनः ।
पूर्वाश्रयगतान् धर्मांस्त्यज्येत् स्वाचाररोधकान् ॥ ३०॥

எப்போதும் சிவலிங்கத்திலேயே லயித்திருக்கும் மாஹேசுவரன் சைவாசாரங்களுக்கு இடையூருன முந்தைய ஆசாரங்களை அறவே நீக்க வேண்டும்.

கொலைாடு றுஞுசிவ லிஙகநலை னாடடையைக கொலைாடு
வாலைாடு றுயபவ நெறியடை வாரமா மகேசலை
கலைாட ருஞுசிவ நெறிவாலக காயாவலை கலநத
பலைாடு றுஙகரு மஙகளோ வாடுததிடப படுமால.

எப்போதும் சிவலிங்கத்திலேயே லயித்திருக்கும் வீரமாஹேசுவரன் சிவநெறிக்கு இடையூருன முந்தைய ஆசாரங்களை அறவே நீக்க வேண்டும்.

स्वजातिकुलजान् धर्मान् लिङ्गनिष्ठाविरोधिनः ।
त्यजन् माहेश्वरो ज्ञेयः पूर्वाश्रयनिरासकः ॥ ३१॥

லிங்கத்தில் ஒருமுகமாக லயித்திருப்பதற்கு இடையூருன தனது ஜாதி மற்றும் குலாசாரங்களை அறவே நீக்கும் மாஹேசுவரன் பூருவாசிரமநிராஸகன் எனப்படுகிருன்.

சோதி லிஙகநலை னாடடையாலை வாலககெனத தோலைறுஞு
சாதி தலைகுல தருமஙக ளனைததையுற தணநத

நதி யொன்றுள னாகிய நிலைபெறு மகேசன்
றந் தடைந்துள தொல்லையாச் சிரமத்திற் றீர்ந்தோன்.

லிங்கத்தில் ஒருமுகமாக லயித்திருப்பதற்கு இடையூருன தனது ஜாதி மற்றும் குலாசாரங்களை அறவே நீக்கும் மாஹேசுவரன் பூருவாசிரமநிராஸகன் எனப்படுகிருன்.

शिवसंस्कारयोगेन विशुद्धानां महात्मनाम् ।
किं पूर्वकालिकैर्धर्मैः प्राकृतानां हि ते मताः ॥ ३२॥
शिवसंस्कारयोगेन शिवधर्मानुषङ्गिणाम् ।
प्राकृतानां न धर्मेषु प्रवृत्तिरुपपद्यते ॥ ३३॥

சிவதீக்ஷையினுல் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மஹாத்மாக்களுக்கு அவர்களுடைய பூருவகால தருமங்களால் யாது பயன்? அவை அறிவற்றவர்களுக்கே பொருந்தும். சிவதீக்ஷை பெற்று சிவதருமங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு மூடர்களுடைய தருமங்களில் மனம் நாடாது.

பற்றுற் றுஞ்சிவ தக்கையிற் பவத்திரன் றனக்கு
முற்ற ருங்கரு மங்களி னெண்பயன் மூடர
பெற்று றுயபவப பணயான ரேயவை பெறுவா
ருற்றி டுஞ்சிவ தக்கையி னோனவை யொழியும.

சிவதீக்ஷையினுல் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மஹாத்மாக்களுக்கு அவர்களுடைய பூருவகால தருமங்களால் யாது பயன்? அவை அறிவற்றவர்களுக்கே பொருந்தும். சிவதீக்ஷை பெற்று சிவதருமங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு மூடர்களுடைய தருமங்களில் மனம் நாடாது.

विशुद्धाः प्राकृताश्चेति द्विविधा मानुषाः स्मृताः ।
शिवसंस्कारिणः शुद्धा प्राकृता इतरे मताः ॥ ३४॥

மனிதர்கள் சுத்தர்கள், பாமரர்கள் என இருவகைப்படுவர்; சிவதீக்ஷை பெற்றவர்கள் சுத்தர்கள், ஏனையோர் பாமரர்கள்.

மனிதர் சுத்தரு மசுத்தரு மெனவிரு வகையர்
புனிதர் மெய்ச்சிவ த்க்கையைப் பொருந்தின ரொழிந்தோ
ரினிதெ ஹுருசிவ தக்கையை யலாதவ ரெண்ப
வனிதை பங்குடை யமலஹுரா பெருநெறி வல்லோர்.

மனிதர்கள் சுத்தர்கள், அசுத்தர்கள் என இருவகைப்படுவர்; சிவதீக்ஷை பெற்றவர்கள் சுத்தர்கள், சிவதீக்ஷை பெருதவர்கள் மற்றவர்கள்.

वर्णाश्रमादिधर्माणां व्यवस्था हि द्विधा मता ।
एका शिवेन निर्दिष्टा ब्रह्मणा कथिताऽपरा ॥ ३५॥
शिवोक्तधर्मनिष्ठा तु शिवाश्रमनिषेविणाम् ।
शिवसंस्कारहीनानां धर्मः पैतामहः स्मृतः ॥ ३६॥

வருணுசிரம தருமங்கள் இருவகை: முதலாவது சிவபெருமானுல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது, மற்றென்று பிரம்மாவினுல் உண்டாக்கப்பட்டது. சிவாசிரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனுஷ்டிப்பது சிவதருமங்கள்; சிவதோக்ஷையற்றவர்கள் அனுஷ்டிப்பது பிரம்மா தோற்றுவித்தது.

வருண நண்ணிலைத தருமங்க ளிருவகைப படுமொண
றரன றைநதது மறறைய தயனறைந ததுவாய
பரன றைநதது பயிலுவர சிவாசசிர யததர
பிரம னலகிய தருமமே பிராகிரு தரககு.

வருணுசிரம தருமங்கள் இருவகை: முதலாவது சிவபெருமானுல் தோற்றுவிக்கப்பட்டது, மற்றென்று பிரம்மாவினுல் உண்டாக்கப்பட்டது. சிவாசிரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அனுஷ்டிப்பது சிவதருமங்கள்; சிவதோக்ஷையற்றவர்கள் அனுஷ்டிப்பது பிரம்மா தோற்றுவித்தது.

முநதை யுறறுள வநதநத துருவங்கண மூணட
வெநத ழறகவரந துணணுற வரவுறா வாபோ

னறது றசசிவ தககையை நலைணானோர தமககுட
பநத முறறுள சாதிவேற றுமையாலை பகாலை.

பாச மறறுயர தககையாற சிறநதுள பதத
ரச னைபபெறு பததரபா லோரடத தெனஒுய
பேசி லுறறிடு சாதியுலை லுதலைமிகப பழையெலை
றுச லொததுழல பறபபறப பகலைறவ ருரைபபார.

பல வகையான விறகுகள் தீயிலிட்ட பின்னர் தத்தம் உருவங்கள் நீங்கி வெண்ணீருக ஆவது போல் சிவதீக்ஷை பெற்றவர்கள் தத்தம் பூருவ குலாசாரங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று சாதி வேற்றுமைகள் அகன்று நிற்பர். அவர்களின் முந்தைய குலங்களைப் பற்றியோ ஆசாரங்களைப் பற்றியோ பேசுதல் கூடாது.

पूज्यपूजकयोर्लिङ्गजीवयोर्भेदवर्जने ।
पूजाकर्माद्यसम्पत्तेर्लिङ्गनिष्ठाविरोधतः ॥ ३७॥
सर्वाद्वैतविचारस्य ज्ञानाभावो व्यवस्थितेः ।
भवेन्माहेश्वरः कर्मी सर्वाद्वैतनिरासकः ॥ ३८॥

பூஜை செய்வோனுன ஜீவன் பூஜை செய்யப்படும் லிங்கம் ஆகியவற்றுக்குள்ள பேதம் நீங்கப் பெறின் பூஜை எனும் செயல் நிகழாததாலும், அந்த பேதநீக்கம் லிங்க நிட்டைக்கு விரோதமாதலாலும், அத்துவைத பாவனையால் ஞானம் நிகழாததாலும் மாஹேசுவரன் பூஜை முதலான செயல்களில் அத்துவைத பாவனையை நீக்குவான்.

பூசனை செயவோலை கொளவோலை பேதமெலை றுறலாற
போறறுய
பூசனை யாதி கலைமய பொலைறலா லிலிஙக நிடடை
நாசம துறலா லெஙகுய பெறஞான மிலாமை தலைனா
லபசனை வநதிக கிலைறோ னெஙகுமத துவதஞ செயயாலை.

பூஜை செய்வோனுன ஜீவன் பூஜை செய்யப்படும் லிங்கம் ஆகியவற்றுக்குள்ள பேதம் நீங்கப் பெறின் பூஜை எனும் செயல்

நிகழாததாலும், அந்த பேதநீக்கம் லிங்க நிட்டைக்கு விரோதமாதலாலும், அத்துவைத பாவனையால் ஞானம் நிகழாததாலும் மாஹேசுவரன் பூஜை முதலான செயல்களில் அத்துவைத பாவனையை நீக்குவான்.

प्रेरकं शङ्करं बुद्ध्वा प्रेर्यमात्मानमेव च ।
भेदात् तं पूजयेन्नित्यं न चाद्वैतपरो भवेत्॥३९॥

சிவபெருமானே தன்னை இயக்குபவன், தான் சிவபெருமானால் இயக்கப்படுபவன் என்னும் பேதபாவனையுடனேயே பூஜையைச் செய்யவேண்டும்; ஒருபோதும் அத்துவைத பாவனை கொள்ளக்கூடாது.

இறையவ னியக்கு கின்றோ னியங்குறப் பட்டு நிற்போ
னறைதரு முயிரென் றெண்ணி யாயவவ் வேற்றுப் பாட்டுப்
பெற்றுமுறை யதனா லந்தப் பரேசன் றனையர்ச் சித்த
னெறியோடு புரிக செய்யே னகழுத்துமத் துவந்தந் தன்னை.

சிவபெருமானே தன்னை இயக்குபவன், தான் சிவபெருமானால் இயக்கப்படுபவன் என்னும் பேதபாவனையுடனேயே பூஜையைச் செய்யவேண்டும்; ஒருபோதும் அத்துவைத பாவனை கொள்ளக்கூடாது.

पतिः साक्षान्महादेवः पशुरेष तदाश्रयः ।
अनयोः स्वामिभृत्यत्वमभेदे कथमिष्यते ॥ ४०॥

உலகிற்குப் பதியானவர் ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானே; பசுக்களாகிய அனைவரும் அவரை அண்டியிருப்பவர்கள். இத்தகைய தலைவன்-தொண்டன் எனும் நிலை அத்துவைதநிலையில் எவ்வாறு பொருந்தும்?

பராபரன் பதியா மந்தப் பதிதொடர் பசுவா மான்மா
வராவர் தமமி லென்றும் வேறுபா டிலரே யாயுற்
றராதல மதனிற் சுத்த தன்மையோ டடிமைத் தன்மை
வராவென வுரைப்பர் மிக்க மறைகளா கமங்கள் வல்லோர்.

உலகிற்குப் பதியானவர் ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானே; பசுக்களாகிய அனைவரும் அவரை அண்டியிருப்பவர்கள். இத்தகைய தலவன்-அடிமை எனும் நிலை வேறுபாடற்ற அத்துவைதநிலையில் எவ்வாறு பொருந்தும்?

साक्षात्कृतं परं तत्त्वं यदा भवति बोधतः ।
तदाद्वैतसमापत्तिर्ज्ञानहीनस्य न क्वचित् ॥ ४१॥

பரதத்துவத்தை நேரிடையாக உணரும் போது அந்த ஞானிக்கு அத்துவித அனுபவம் கிட்டும்; மற்றவர்களுக்கு அவ்வாறு கிட்டாது.

எயமுறை பராப ரணறா னாலஙகுறு போத கததாண
மெயயமலி காடசி யுறறு வாளககமோ டெயதி நிறகு
மயமுறை பெறவ டைநத வததுவா தபபேர வாழககை
யாயமையாண ஞான மிலலோரக கெணறுமிண றாகு மணறே.

பரதத்துவத்தை நேரிடையாக உணரும் போது அந்த ஞானிக்கு அத்துவித அனுபவம் கிட்டும்; மற்றவர்களுக்கு அவ்வாறு கிட்டாது.

भेदस्य कर्महेतुत्वाद् व्यवहारः प्रवर्तते ।
लिङ्गपूजादिकर्मस्थो न चाद्वैतं समाचरेत् ॥ ४२॥
पूजादिव्यवहारः स्याद्भेदाश्रयतया सदा ।
लिङ्गपूजापरस्तस्मान्नाद्वैते निरतो भवेत् ॥ ४३॥

சிவபெருமானுக்கும் பசுக்களுக்களுக்குமுள்ள வேறுபாடே பூஜை முதலான கருமங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம்; எனவே லிங்கபூஜை முதலியன செய்வோன் அத்துவித பாவனையை ஒருபோதும் கைக்கொள்ளக் கூடாது.

கருமவே துவானைக கொணடு காணகுறுய வேறு பாடு
மருவுறு மதனாலெணறுய வளஙகெழு மருசச நாதி
புரிதரு நெறியா னாணறோண பொருநதுநற கரும மெலலா
மொருவவற தெயது மதது வாததினை யுறறி டானால.

சிவபெருமானுக்கும் பசுக்களுக்களுக்குமுள்ள வேறுபாடே பூஜை முதலான கருமங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம்; எனவே லிங்கபூஜை முதலியன செய்வோன் அத்துவித பாவனையை ஒருபோதும் கைக்கொள்ளக் கூடாது.

அத்துவிதநிரசநத்தலம் முற்றும்

लिङ्गार्चनपरः शुद्धः सर्वाद्वैतनिरासकः ।
स्वेष्टलिङ्गे शिवाकारे न तमावाहयेच्छिवम् ॥ ४४॥

அத்துவித பாவனையை அறவே நீக்கி லிங்கபூஜையை இயற்றுபவன் சிவவடிவமுடைய தனது இஷ்டலிங்கத்தில் சிவபெருமானை ஆவாஹநம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

அசசிவ லிஙகய வநதித தததுவ தததை நததோன
மெயசசிவ மயமாய நினறு வளஙகுதன னாட்ட லிஙகத
திசசையா னரனை யாவா கநிததிட லியலபன றெனபர
பொயசசெயல கடநது மிகக புலககுறுய பெறிநத வர..

அத்துவித பாவனையை அறவே நீக்கி லிங்கபூஜையை இயற்றுபவன் சிவவடிவமுடைய தனது இஷ்டலிங்கத்தில் சிவபெருமானை ஆவாஹநம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

यदा शिवकलायुक्तं लिङ्गं दद्यान्महागुरुः ।
तदारभ्य शिवस्तत्र तिष्ठत्याह्वानमत्र किम् ॥ ४५॥

சிவகலைகளைக் கொண்ட லிங்கத்தை குருவானர் சீடனுக்குக் கொடுக்கையிலேயே சிவபெருமான் அந்த லிங்கத்தில் எழுந்தருளுகிறுர்; எனவே ஆவாஹநம் செய்தல் இங்கு யாது பயன்?

சிறகலை யொடுதி கழுநத சிவலிஙகந தககை தனனா
னறகுரு வளதத வனறே நனனனுறு மமல னெனறுய
பொறபுறு புணரவன மாறாயப பொருநதுமா வாகநந தான
பாறபெறு தினஙக டோறுய பேணுத லாலென பேறே.

சிவகலைகளைக் கொண்ட லிங்கத்தை குருவானர் சீடனுக்குக் கொடுக்கையிலேயே சிவபெருமான் அந்த லிங்கத்தில் எழுந்தருளுகிறார்; எனவே ஆவாஹநம் செய்தல் இங்கு யாது பயன்?

ससंस्कारेषु लिङ्गेषु सदा सन्निहितः शिवः ।
तत्राह्वानं न कर्तव्यं प्रतिपत्तिविरोधकम् ॥ ४६॥
नाह्वानं न विसर्गं च स्वेष्टलिङ्गे तु कारयेत् ।
लिङ्गनिष्ठापरो नित्यमिति शास्त्रस्य निश्चयः ॥ ४७॥

ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பட்ட லிங்கத்தில் எப்போதும் சிவபெருமான் விளங்குகிறார்; அதில் ஆவாஹநம் முதலியன செய்தல் கூடாது. ஏனெனில் அது உண்மைக்குப் புறம்பானது. எனவே லிங்கபூஜையில் நாட்டமுடையோன் ஆவாஹநம், விஸர்ஜநம் ஆகியவற்றை ஒருபோதும் செய்யக் கூடாது.

எ௦௦ாறுநல லிடட லிஙகத திசைநதுந௦௦ ணாடடை பெறுறோ௦௦
ற௦௦றன। யாலிஙகந த௦௦னாறு சாஙகர௦௦ ற௦௦னை வைததுப
பா௦௦றன। வாடுககு லாகா துணாவாது பெருநுாறு கெ௦௦ாறு
தெ௦௦றமிழு மலயத துறுற சிவமுன। யறிநது கொளளே.

ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்யப்பட்ட லிங்கத்தில் எப்போதும் சிவபெருமான் விளங்குவதால் அதில் ஆவாஹநம் முதலியன செய்தல் கூடாது. எனவே லிங்கபூஜையில் நாட்டமுடையோன் ஆவாஹநம், விஸர்ஜநம் ஆகியவற்றை ஒருபோதும் செய்யக் கூடாது. இதுவே சாத்திரங்களின் துணிபு.

यथात्मशिवयोरैक्यं न मतं कर्मसङ्गिनः ।
तथा शिवात् पृथिव्यादेरद्वैतमपि नेष्यते ॥ ४८॥
पृथिव्याद्यष्टमूर्तित्वमीश्वरस्य प्रकीर्तितम् ।
तदधिष्ठातृ भावेन न साक्षादेकभावतः ॥ ४९॥

எவ்வாறு ஆன்மாவுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் ஐக்கியம் ஒவ்வாதோ அவ்வாறே பிருதிவீ முதலானவற்றிற்கும் சிவபெருமானுக்கும் அத்துவிதம் கிடையாது; சிவபெருமான்

பிருதிவீ முதலிய அஷ்டமூர்த்தி உருவம் கொண்டதாகக் கூறுதல் அந்தந்த தத்துவங்களின் அதிபதியாகக் கூறுதலேயன்றி அவற்றுடன் வேற்றுமையற்று இருத்தல் அன்று.

அததனோ டுயாரககிங கெவவா றயாககவத துவாத மாகா
தததிற மிறைவ ஹுககு மயபுவா யாதி கடகு
முயததுண ரடட மூரததித தவைமையவ வொருவற கெவருய
வைததது மதிடடா நததாலப வயாஙகொரு மையானா லவறாலப.

எவ்வாறு ஆன்மாவுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் ஐக்கியம் ஒவ்வாதோ அவ்வாறே பிருதிவீ முதலானவற்றிற்கும் சிவபெருமானுக்கும் அத்துவிதம் கிடையாது; சிவபெருமான் பிருதிவீ முதலிய அஷ்டமூர்த்தி உருவம் கொண்டதாகக் கூறுதல் அந்தந்த தத்துவங்களின் அதிபதியாகக் கூறுதலேயன்றி அவற்றுடன் வேற்றுமையற்று இருத்தல் அன்று.

पृथ्व्यादिकमिदं सर्वं कार्यं कर्ता महेश्वरः ।
नैतत्साक्षान्महेशोऽयं कुलालो मृत्तिका यथा ॥ ५०॥
पृथिव्याद्यात्मपर्यन्तप्रपञ्चो ह्यष्टधा स्थितः ।
तनुरीशस्य चात्मायं सर्वतत्त्वनियामकः ॥ ५१॥

பிருதிவீ முதலான இவையனைத்தும் காரியங்களே; கர்த்தா மஹேசுவரன் ஒருவனே. எவ்வகையில் குயவன் களிமண் அல்லனே அவ்வாறே, பிருதிவீ முதலியவை ஸாக்ஷாத் மஹேசுவரன் அல்ல. சிவபெருமானின் திருமேனி பிருதிவீ முதலான எண்வகை வடிவங்களேயன்றி அவற்றின் ஆன்மா அனைத்துத் தத்துவங்களுக்குமதிபதியான மஹேசுவரனே.

காரிய ஞால மாதி கருததனொவ மகேச னாகுரு
சீரிய குலால னாகா செயகட மதுபோ லசவ
பாரிய வுலக மாகாவ பராபர னாவமா வெவப
ரேரிய நிலமுவ பாய வெவவகை யுடயபா ஹுககுய.

பிருதிவீ முதலான இவையனைத்தும் காரியங்களே; கர்த்தா மஹேசுவரன் ஒருவனே. எவ்வகையில் குயவன் குடமல்லவோ

அவ்வாறே, பிருதிவீ முதலியவை ஸாக்ஷாத் மஹேசுவரன் அல்ல. சிவபெருமானின் திருமேனி பிருதிவீ முதலான எண்வகை வடிவங்களேயன்றி அவற்றின் ஆன்மா அனைத்துத் தத்துவங்களுக்குமதிபதியான மஹேசுவரனே.

शरीरभूतादेतस्मात् प्रपञ्चात् परमेष्ठिनः ।
आत्मभूतस्य देवस्य नाभेदो न पृथक् स्थितिः ॥ ५२॥
अचेतनत्वात् पृथ्व्यादेरज्ञत्वादात्मनस्तथा ।
सर्वज्ञस्य महेशस्य नैकरूपत्वमिष्यते ॥ ५३॥

பரமசிவனின் திருமேனியாகத் திகழும் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கும், அதன் ஆன்மாவான மஹேசுவரனுக்கும் எவ்வித ஐக்கியமோ அல்லது தனித்த நிலையோ இல்லை; பிருதிவீ முதலானவை உயிரற்ற அறிவற்ற ஜடமாதலால் அவற்றின் ஆன்மாவான முற்றுமுணர்ந்த மஹேசுவரனுடன் யாதொரு ஒற்றுமையுமில்லை.

நிலமுத லாய வெலலா மசேதந நிறை வாமா
மலமுறு மூட னாகு மாதலால வயஙகு மச
னலவகை யடட மூரதத மாகிய வுடயப ஹுககு
மிலகுறு மாமா வாகு மசறகுய பேத முடோ.

பிருதிவீ முதலானவை உயிரற்ற அறிவற்ற ஜடமாதலால் அவற்றுக்கும் அவற்றின் ஆன்மாவான முற்றுமுணர்ந்த மஹேசுவரனுடன் யாதொரு ஒற்றுமையுமில்லை.

इति यश्चिन्तयेन्नित्यं पृथ्व्यादेरष्टमूर्तितः ।
विलक्षणं महादेवं सोऽष्टमूर्तिनिरासकः ॥ ५४॥

இவ்வாறு பிருதிவீ முதலான எண்வகை வடிவங்களுக்கும் அவற்றினின்றும் வேறுபட்டு விளங்கும் மஹாதேவனுக்கும் இடையேயான வேற்றுமையை எப்போதும் சிந்திப்பவன் அஷ்டமூர்த்தி நிராஸகனெனப்படுகின்றான்.

பாரபுன லஙகி வஙகூழு வாசுயபொடு பரதி திஙக
ளாரதரு மாமா வெஹு மடடமூரத தஙக டயமிற

சீர்கெழு பரமன் றன்னை வேறுற்ற தெரிந்து காண்போ
னேர்தரு மட்ட மூர்த்தி நிராசக னாகு மன்றே.

இவ்வாறு பிருதிவீ முதலான எண்வகை வடிவங்களுக்கும் அவற்றினின்றும் வேறுபட்டு விளங்கும் மஹாதேவனுக்கும் இடையேயான வேற்றுமையை எப்போதும் சிந்திப்பவன் அஷ்டமூர்த்தி நிராஸகனெனப்படுகின்ருன்.

அட்டமூர்த்திநிரசநத்தலம் முற்றும்

सर्वगत्वे महेशस्य सर्वत्राराधनं भवेत् ।
न लिङ्गमात्रे तन्निष्ठो न शिवं सर्वगं स्मरेत् ॥ ५५॥

சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவனெனில் அவனுக்கு லிங்கத்தில் மட்டுமின்றி எல்லாவிடத்தும் பூஜை நடைபெற வேண்டும்; எனவே லிங்கத்தில் உறுதியான பக்தியுடையோன் சிவபெருமானை எங்கும் நிறைந்தவனுக நினைத்தல் கூடாது.

இருந்திடு மிறைவ னெங்கு மென்றிடி னிறைவற் கெங்கும்
வரந்தரு பூசை யாகும் சிவலிங்க மாத்தி ரத்தி
லரந்தையி னட்டை கூடா தாதலா லமல னெங்கும்
பரந்தவ னென்று கூறப் படானென வறிந்து கொள்ளே.

சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவனெனில் அவனுக்கு லிங்கத்தில் மட்டுமின்றி எல்லாவிடத்தும் பூஜை நடைபெற வேண்டும்; எனவே லிங்கத்தில் உறுதியான பக்தியுடையோன் சிவபெருமானை எங்கும் நிறைந்தவனுக நினைத்தல் கூடாது.

सर्वगोऽपि स्थितः शम्भुः स्वाधारे हि विशेषतः ।
तस्मादन्यत्र विमुखः स्वेष्टलिङ्गे यजेच्छिवम् ॥ ५६॥
शिवः सर्वगतश्चापि स्वाधारे व्यज्यते भृशम् ।
शमीगर्भे यथा वह्निर्विशेषेण विभाव्यते ॥ ५७॥

எங்கும் நிறைந்தவனுயினும் சிவபெருமான் இஷ்டலிங்கத்தில் சிறப்பாக விளங்குகிருன்; எனவே ஏனைய இடங்களினின்றும் மனதை நீக்கி தனது இஷ்டலிங்கத்திலேயே சிவபெருமானை

வழிபடல் வேண்டும். சமீ மரக்கட்டையில் சிறப்பாக நெருப்பு விளங்குவது போல் எங்கும் நிறைந்த சிவபெருமான் தனது ஆதாரமான லிங்கத்தில் சிறப்பாக விளங்குகிறார்.

நிறைநதவ னெஙகுமேஹு நிமலனற னாத ரததிபு
சிறநதுபு நிறைநத வனனா தனமரகு செறித லேபோ
லறிநதிதை யமலன றனனை யனைதநதையுய வாடுததுத
தனபா
ஹுறைநதிடு மிடட லிஙகத துவநதருச சிகக மாதோ.

எங்கும் நிறைந்தவனாயினும் சிவபெருமான் இஷ்டலிங்கத்தில் சிறப்பாக விளங்குகிறான்; எனவே ஏனைய இடங்களினின்றும் மனதை நீக்கி தனது இஷ்டலிங்கத்திலேயே சிவபெருமானை வழிபடல் வேண்டும். சமீ மரக்கட்டையில் சிறப்பாக நெருப்பு விளங்குவது போல் எங்கும் நிறைந்த சிவபெருமான் தனது ஆதாரமான லிங்கத்தில் சிறப்பாக விளங்குகிறார்.

सर्वगत्वं महेशस्य सर्वशास्त्रविनिश्चितम् ।
तथाप्याश्रयलिङ्गेन पूजार्थमधिका स्थितिः ॥ ५८॥

சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவன் என்பது எல்லா சாத்திரங்களிலும் கூறப்படுகிறது; எனினும் பூஜையின் பொருட்டு லிங்கத்தில் அதிகமாக நிறைந்து விளங்குகிறார்.

எஙகஹு நிறைவோ னாக வயயபஹு மமலன றனனைத
தஙகுபு நுபக ளெபலாந தனதுபு றாகி நினற
மஙகல மாமி லிஙக மாதிய வடிவா லெனபு
மஙகண னதிக மாக வமரவனபூ சனைபபொ ருடடு.

சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவன் என்பது எல்லா சாத்திரங்களிலும் கூறப்படுகிறது; எனினும் பூஜையின் பொருட்டு லிங்கத்தில் அதிகமாக நிறைந்து விளங்குகிறார்.

नित्यं भासि तदीयस्त्वं या ते रुद्र शिवा तनूः
अघोराऽपापकाशीति श्रुतिराह सनातनी ॥ ५९॥

ஓ ருத்திரனே! உனது மங்கலமான திருமேனியில் நீ எப்போதும் பிரகாசிக்கிருய் என்று அநாதிகாலமாக வேதங்கள் புகழ்கின்றன.

உருததிர நினது மெயயே துறறந௱ மஙக லததைப
பரிததிடு மகோர மாகிப பாவததி னக௱று நிறகு
முரைததி ஓுறைவோ னாகி யொளாிரவைந யெ௱று மிகக
கருததொடு மறையா நிறகுங கடிவருகு சுருதி ய௱றே.

ஓ ருத்திரனே! உனது மங்கலமான திருமேனியில் நீ எப்போதும் பிரகாசிக்கிருய் என்று அநாதியான வேதங்கள் புகழ்கின்றன.

तस्मात् सर्वप्रयत्नेन सर्वस्थानपराङ्मुखः ।
स्वेष्टलिङ्गे महादेवं पूजयेत् पूजकोत्तमः ॥ ६०
शिवस्य सर्वगत्वेऽपि सर्वत्र रतिवर्जितः ।
स्वेष्टलिङ्गे यजन् देवं सर्वगत्वनिरासकः ॥ ६१

எனவே வேறென்றையும் நோக்காமல் முழுமுயற்சியுடன் தனது இஷ்டலிங்கத்தில் பரமேசுவரனை வழிபடவேண்டும்; சிவபெருமான் எங்குமிருப்பினும் தனது இஷ்டலிங்கத்திலேயே அவனை வழிபடுதலே சிறந்தது.

ஆதலா லருசச னைகக ஒுயரநதவ னனைததுய வாடடுக
காதலாற சிறநது மூல காரண௱ வளஙகா நி௱ற
சோதியா மிடட லிஙகந துணயொடு பூசை செயக
நதியா மனைய னெஙகு நிறைதலை வலககினானே.

எனவே வேறென்றையும் நோக்காமல் முழுமுயற்சியுடன் தனது இஷ்டலிங்கத்தில் பரமேசுவரனை வழிபடவேண்டும்; சிவபெருமான் எங்குமிருப்பினும் தனது இஷ்டலிங்கத்திலேயே அவனை வழிபடுதலே சிறந்தது.

சர்வகதநிரசநத்தலம் முற்றும்.

पूजाविधौ नियम्यत्वाल्लिङ्गमात्रे स्थितं शिवम् ।
पूजयन्नपि देवस्य सर्वगत्वं विभावयेत् ॥ ६२॥

பூஜைவிதிகளுக்குட்பட்டு லிங்கத்தில் மட்டுமே சிவபெருமான் விளங்குவதாக எண்ணி பூஜை செய்தாலும் சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவன் என மனதில் பாவிக்கவேண்டும்.

பூசனை நியமந் தன்னாற் பொருந்திலிங் கத்தின் கண்ணே
தேசுற வலங்கா நின்ற சிவன்றனை யருச்சிப் போனும்
மசனை யுலக மெல்லாம் வியாபக னென்னக் கொண்டு
பாசமதகல நின்று பாவிக்க வேண்டு மன்றே.

பூஜைவிதிகளுக்குட்பட்டு லிங்கத்தில் மட்டுமே சிவபெருமான் விளங்குவதாக எண்ணி பூஜை செய்தாலும் சிவபெருமான் எங்கும் நிறைந்தவன் என மனதில் பாவிக்கவேண்டும்.

यस्मादेतत् समुत्पन्नं महादेवाच्चराचरम् ।
तस्मादेतन्न भिद्येत यथा कुम्भादिकं मृदः ॥ ६३॥
शिवतत्त्वात् समुत्पन्नं जगदस्मान्न भिद्यते ।
फेनोर्मिबुद्बुदाकारं यथा सिन्धोर्न भिद्यते ॥ ६४॥

கும்பம் முதலானவை எவ்வாறு மண்ணிலிருந்து வேறுபட்டன அல்லவோ, சிற்றலைகளும், நுரை போன்றவையும் கடலிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டவை அல்லவோ அவ்வாறே இவ்வுலகங்களெல்லாம் மஹாதேவனான சிவபெருமானிடமிருந்து தோன்றியதால் அவனிடமிருந்து வேறுபட்டனவன்று.

மண்ணினாற் றோன்றுங் குடம் மண்ணின்வே றாமோ வேலைக்
கண்ணினாற் றோன்று மொக்கு ணுரைதிரை கடலின் வேறோ
விண்ணடிப் பரனாற் றோன்று மிருஞ்சரா சரமே யாகப்
பண்ணுறுத் துலகமெல்லாம் பரனில்வே றாமோ வாகா.

கும்பம் முதலானவை எவ்வாறு மண்ணிலிருந்து வேறுபட்டன அல்லவோ, சிற்றலைகளும், நுரை போன்றவையும் கடலிலிருந்து

எவ்வாறு வேறுபட்டதல்லவோ அவ்வாறே இவ்வுலகங்களெல்லாம் மஹாதேவனுன சிவபெருமானிடமிருந்து தோன்றியதால் அவனிடமிருந்து வேறுபட்டனவன்று.

यथा तन्तुभिरुत्पन्नः पटस्तन्तुमयः स्मृतः ।
तथा शिवात् समुत्पन्नं शिव एव चराचरम् ॥ ६५॥

நூலிலிருந்து தோன்றிய துணி அதிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டதல்லவோ அதைப் போன்றே சிவபெருமானிடத்திலிருந்து தோன்றிய உலகம் அவனின் வேறுபட்டதன்று.

ஒண்டளிர் முதலா யுள்ள வுருவொடு மரநின் றாங்கு
மண்டல முதலா யுள்ள வடிவொடு பரம னின்றுங்
கண்டுற்று மிழையி னாய காழக நூலா மாபோற்
பண்டுள வுலக மெல்லாம் பரன்மய மாகு மன்றே.

நூலிலிருந்து தோன்றிய துணி அதிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டதன்றே அதைப் போன்றே சிவபெருமானிடத்திலிருந்து தோன்றிய உலகம் அவனின் வேறுபட்டதன்று.

आत्मशक्तिविकासेन शिवो विश्वात्मना स्थितः ।
कुटीभावाद् यथा भाति पटः स्वस्य प्रसारणात् ॥ ६६॥
तस्माच्छिवमयं सर्वं जगदेतच्चराचरम् ।
तदभिन्नतया भाति सर्पत्वमिव रज्जुतः ॥ ६७॥

சுருட்டிவைக்கப்பட்ட பாய் விரிக்கப்பட்டது போல் சிவபெருமான் தனது சிற்சக்தியினுல் பரந்த உலகங்களாகக் காட்சியளிக்கிருர்; கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு அதனின் வேருனதன்று; அவ்வாறே, இவ்வுலகங்கள் யாவும் சிவமயமே.

தன்னொரு சததி கொண்ட மலர்ச்சியாற் சகங்க ளாகி
மன்னுறு மிறைவ ராநது படங்குடி வடிவா மாபோ

லிநநிலை யதனா லெஃபலா மிறைமயாங கயாறறிப றோனைறுய
பநநகய வேறி லாத பானைமைபோற பரனா லொனைறுய.

சுருட்டிவைக்கப்பட்ட பாய் விரிக்கப்பட்டது போல்
சிவபெருமான் தனது சிற்சக்தியினுல் பரந்த உலகங்களாகக்
காட்சியளிக்கிருர்; கயிற்றில் தோன்றும் பாம்பு அதனின்
வேருனதன்று; அவ்வாறே, இவ்வுலகங்கள் யாவும் சிவமயமே.

रज्जौ सर्पत्ववद् भाति शुक्तौ च रजतत्ववत् ।
चोरत्ववदपि स्थाणौ मरीच्यां च जलत्ववत् ॥ ६८॥
गन्धर्वपुरवद्व्योम्नि सच्चिदानन्दलक्षणे ।
निरस्तभेदसद्भावे शिवे विश्वं विराजते ॥ ६९॥
पत्रशाखादिरूपेण यथा तिष्ठति पादपः ।
तथा भूम्यादिरूपेण शिव एको विराजते ॥ ७०॥

கயிற்றில் பாம்பும், இப்பியில் வெள்ளியும், மரக்கம்பத்தில்
மனிதனும், கானல் நீரில் நீரும், ஆகாயத்தில் கந்தருவ நகரமும்
தோன்றுவது போல் ஸச்சிதானந்த மயமான
சிவபெருமானிடத்து இவ்வுலகம் தோன்றி பிரகாசிக்கிறது;
மரமானது கிளை, இலகள் எனப் பல்வகையாக விளங்குவது
போல் இவ்வுலக வடிவாகச் சிவபெருமான் விளங்குகிருர்.

கயாறறர வாபபா வெளாளா குறறியாற களாவனை மிகக
வெயாறபடு கானற றெணைணா வணைணாறகந தரவ ஞூரபோற
பயாரபபறு நிதத சசசி தாநநத சிவததினை கணைணே
செயபபடு பொருளாயத தோனைறுகு செபபாய வுலக மனைறே.

கயிற்றில் பாம்பும், இப்பியில் வெள்ளியும், மரக்கம்பத்தில்
மனிதனும், கானல் நீரில் நீரும், ஆகாயத்தில் கந்தருவ நகரமும்
தோன்றுவது போல் ஸச்சிதானந்த மயமான
சிவபெருமானிடத்து இவ்வுலகம் தோன்றி பிரகாசிக்கிறது;
மரமானது கிளை, இலகள் எனப் பல்வகையாக விளங்குவது
போல் இவ்வுலக வடிவாகச் சிவபெருமான் விளங்குகிருர்.

समस्तजगदात्माऽपि शङ्करः परमेश्वरः ।
भक्तानां हृदयाम्भोजे विशेषेण विराजते ॥ ७१॥
कैलासे मन्दरे चैव हिमाद्रौ कनकाचले ।
हृदयेषु च भक्तानां विशेषेण व्यवस्थितः ॥ ७२॥

அனைத்துலகங்களுக்கும் ஆன்மாவாகத் திகழும் பரமேசுவரன் கைலாஸம், மந்தரமலை, இமயமலை, மேருமலை ஆகியவற்றிலும், குறிப்பாக பக்தர்களின் இதயகமலத்திலும் எப்போதும் விளங்குகிருர்.

சஙகர னாகு மசள சகமய மெனறு முளளப
பஙகய மலர லெளறுய பததரபாற சிறநது தோளறுய
பொஙகுறு கயலை பொளனய பொருபபொடு மநத ரதது
மஙகது போலவ சேடித தமரதரு மிறைவ னளறே.

அனைத்துலகங்களுக்கும் ஆன்மாவாகத் திகழும் பரமேசுவரன் கைலாஸம், மந்தரமலை, இமயமலை, மேருமலை ஆகியவற்றிலும், குறிப்பாக பக்தர்களின் இதயகமலத்திலும் எப்போதும் விளங்குகிருர்.

सर्वात्मापि परिच्छिन्नो यथा देहेषु वर्तते ।
तथा स्वकीयभक्तेषु शङ्करो भासते सदा ॥ ७३॥
नित्यं भाति त्वदीयेषु या ते रुद्र शिवा तनूः ।
अघोराऽपापकाशीति श्रुतिराह सनातनी ॥ ७४॥

எங்கும் நிறைந்த ஆன்மா அளவு குன்றி உடலில் விளங்குவது போல் சிவபெருமான் தனது பக்தர்களிடத்தில் விளங்குகிருர்; ஓ ருத்திரனே! உனது மங்களமயமான சரீரம் மிக அழகானது, குற்றங்கள் அற்றது என்று வேதங்கள் உரைக்கின்றன.

அலரகதிர நிறைநது வயபத தளவுபட டமரதல போல
வுலகுரு வாயநி றைநத வொருவனுய பததர நெஞச
மலரமிசை யலகு முளறள வடிவெனு மிலிஙக மச
பலரபுகழ பததர தயபாற பதியுமெள றுரைககுய வேதய.

எங்கும் நிறைந்த ஆன்மா அளவு குன்றி உடலில் விளங்குவது போல் சிவபெருமான் தனது பக்தர்களிடத்தில் விளங்குகிறுர்; ஓ ருத்திரனே! உனது மங்களமயமான சரீரம் மிக அழகானது, குற்றங்கள் அற்றது என்று வேதங்கள் உரைக்கின்றன.

विशुद्धेषु विरक्तेषु विवेकिषु महात्मसु ।
शिवस्तिष्ठति सर्वात्मा शिवलाञ्छनधारिषु ॥ ७५॥
नित्यं सन्तोषयुक्तानां ज्ञाननिर्धूतकर्मणाम् ।
माहेश्वराणामन्तःस्थो विभाति परमेश्वरः ॥ ७६॥

புனிதமானவர்களிடத்தும், வைராக்கியமுடையோரிடத்தும், பகுத்தறிவுடைய விவேகஞானிகளிடத்தும், மஹான்களிடத்தும், சிவசின்னங்களைத் தரித்தவர்களிடத்தும், ஞானம் பெற்றதால் வேறொரு செயல் இல்லாதவர்களிடத்தும், மனதில் எப்போதும் முழுநிறைவு பெற்றவர்களிடத்தும் சிவபெருமான் எப்போதும் விளங்குகிறுர்.

சுததர்க ளடததுந தரநத துறவான ரடதது ஞானச
சிததர்க ளடதது மிகக சிவவேடத தவர் டதது
முததம ரடத்துய பாச முதறுமா கேச ராகுய
பததர்க ளடதது மெஙாறுய பரசிவய வாளஙகு மஙாறே.

புனிதமானவர்களிடத்தும், வைராக்கியமுடையோரிடத்தும், பகுத்தறிவுடைய விவேகஞானிகளிடத்தும், மஹான்களிடத்தும், சிவசின்னங்களைத் தரித்தவர்களிடத்தும், ஞானம் பெற்றதால் வேறொரு செயல் இல்லாதவர்களிடத்தும், மனதில் எப்போதும் முழுநிறைவு பெற்றவர்களிடத்தும் சிவபெருமான் எப்போதும் விளங்குகிறுர்.

अन्यत्र शम्भो रतिमात्रशून्यो निजेष्टलिङ्गे नियतान्तरात्मा ।
शिवात्मकं विश्वमिदं विबुध्यन् माहेश्वरोऽसौ भवति प्रसादी ॥ ७७॥

சிவபெருமானைத் தவிர ஏனையவற்றில் எவ்வித பற்றுமில்லாது தனது இஷ்டலிங்கத்தில் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு இந்தப் பரந்த உலகத்தைச் சிவவடிவமாகவே நினைந்து வாழும் மாஹேசுவரன் பிரசாதி எனப்படுவான்.

இநநிலை மகேச னென்போ னேதில ராடததிர றரநத
தன்னக வாழைவா னோனாயத தனாதிடட லிஙகந தன்னான்
மன்னாய மனதத னாகிச சகருசிவ மயமாயக கண்டு
பான்னமி னாலையா னன்ற பெயரபபார சாதி யாவான்.

சிவபெருமானைத் தவிர ஏனையவற்றில் எவ்வித பற்றுமில்லாது தனது இஷ்டலிங்கத்தில் ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு இந்தப் பரந்த உலகத்தைச் சிவவடிவமாகவே நினைந்து வாழும் மாஹேசுவரன் பிரசாதி எனப்படுவான்.

பத்ததேகிகதேவத்தலம் முற்றும்
2 வது மாகேசத்தலம் முற்றிற்று

॥ इति श्रीषट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ माहेश्वरस्य नवविधस्थलप्रसङ्गो नाम दशमः परिच्छेदः ॥१०॥

एकादशःपरिच्छेदः
अथ प्रसादिस्थलम्
अगस्त्य उवाच

उक्तो माहेश्वरःसाक्षाल्लिङ्गनिष्ठादि धर्मवान् ।
कथमेष प्रसादीति कथ्यते गणनायक॥१॥

ஓ கணநாயகரே! மாஹேசுவரத்தலம் லிங்கம், நிஷ்டை முதலியவற்றுடன் விரித்துரைக்கப்பட்டது; அவர் எங்ஙனம் கருணை புரிகிறுர் என்பதை உரைக்கவேண்டுகிறேன்.

உரைத்தனை மகேசனல் லொழுக்க முற்றுந்
கருத்துற்று மிரேணுக கணேசப் பேரானோ
யருத்திகொண் மகேசனா மனைய னெங்ஙனய்
வரப்பிர சாதிதா னாகுய வண்ணமே.

ஓ கணநாயகரே! மாஹேசுவரத்தலம் லிங்கம், நிஷ்டை முதலியவற்றுடன் விரித்துரைக்கப்பட்டது; அவர் எங்ஙனம் கருணை புரிகிறுர் என்பதை உரைக்கவேண்டுகிறேன்.

रेणुक उवाच

लिङ्गनिष्ठादिभावेन ध्वस्तपापनिबन्धनः।
मनःप्रसादयोगेन प्रसादीत्येष कथ्यते ॥२॥

லிங்கத்தில் நிஷ்டை முதலியவற்ருல் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கப் பெற்ற மனம் பிரசாதயோகத்திஞல் சுத்தமடைக்கிறது.

தனக்குற்று மிலிங்கநிட் டாதி சார்பினால்
வினைப்பகை கடந்துள வீறன்ம கேசனொண்
மனப்பிர சாதமே வருவு மாற்றினாற்
கனப்பிர சாதியா மென்பர் கற்றுளோர்.

லிங்கத்தில் நிஷ்டை முதலியவற்ருல் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கப் பெற்ற மனம் பிரசாதயோகத்திஞல் சுத்தமடைக்கிறது.

अथैतत्स्थलं कीदृग्विधमित्यत्राह-
प्रसादिस्थलमित्येतदस्य माहात्म्यबोधकम्।
अन्तरस्थलभेदेन सप्तधा परिकीर्तितम्॥३॥

இந்த பிரசாதித் தலம் எத்தகையது எனப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:
பிரசாதித்தலத்தின் பெருமை எத்தகையதெனில் அது மேலும் ஏழு வகைப்படும்.

சாறறுறு புகழுபபார சாதி யாறல
வேறறுமை யேழுவகைப படுயவா ளயபுறிற
றோறறுறு மியறபார சாதித துயததலய
போறறுற வாதியாற பொருநது மெபவே.

இந்த பிரசாதித் தலம் எத்தகையது எனப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:
பிரசாதித்தலத்தின் பெருமை எத்தகையதெனில் அது மேலும் ஏழு வகைப்படும்.

अथ तत्कथमित्यत्रोद्दिशति-
प्रसादिस्थलमादौ तु गुरुमाहात्म्यकं ततः।
ततो लिङ्ग प्रशंसा च ततो जङ्गमगौरवम्॥४॥
ततो भक्तस्य माहात्म्यं ततः शरणकीर्तनम्।
शिवप्रसादमाहात्म्यमिति सप्तप्रकरकम्॥५॥

அவை யாவை என விளக்குகிறார்:
முதலில் பிரசாதித்தலம், பின்னர் குருமாஹத்மியம், லிங்கமஹிமை, ஜங்கமமஹிமை, பக்தர்களின் மஹிமை, சரணர்களின் மஹிமை, இறுதியில் சிவப்பிரசாத மாஹாத்மியம் என்பன.

சறகுரு லிஙகசஙு கமநற பததரபா
சிறபர சரணரொா சேட மேயென

நிறபவர மாணமியய யாயநி கழுததுதுய
பொறபுறு முனவர புகணற வாறரோ.

முதலில் பிரசாதித்தலம், பின்னர் குருமாஹாத்மியம், லிங்கமஹிமை, ஜங்கமமஹிமை, பக்தர்களின் மஹிமை, சரணர்களின் மஹிமை, இறுதியில் சிவப்பிரசாத மாஹாத்மியம் என்பன.

अथोद्दिष्टानां स्थलानां क्रमाल्लक्षणमुच्यत इत्यत्राह-
क्रमाल्लक्षणमेतेषां कथयामि महामुने।
नैर्मल्यं मनसो लिङ्गं प्रसाद इति कथ्यते।
शिवस्य लिङ्गरूपस्य प्रसादादेव सिध्यति॥ ६॥

ஓ மஹாமுனிவரே! அவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறுகின்றேன்: மனத்தில் தூய்மையுடன் இருத்தலே பிரசாதமெனப்படும்; லிங்கவடிவினனான சிவபெருமான் அருளால் தான் அது கைகூடும்.

சிநதனை நிருமலஞ செறியு மககுறி
சநதத முயரபார சாத மெணபராஸ
வநதுறு மதுசிவ லிஙக மாவுரு
வெநதைத னருடபார சாதத தெயதுமே.

மனத்தில் தூய்மையுடன் இருத்தலே பிரசாதமெனப்படும்; லிங்கவடிவினனான சிவபெருமான் அருளால் தான் அது கைகூடும்.

ननु कोऽयं चित्तनैर्मल्यलक्षणप्रसादकारणीभूतशिवप्रसाद इत्यत्राह-
शिवप्रसादं यद्द्रव्यं शिवाय विनिवेदितम्।
निर्माल्यं तत्तु शैवानां मनोनैर्मल्यकारणम्॥ ७॥

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பொருள் யாவும் நிர்மாலியம் எனப்படும்; அதுவே சைவர்களின் மனத்தூய்மைக்குக் காரணமாகத் திகழ்கிறது.

நிருமலனை றனக்குற நிவேதி தஞ்செயு
மருநிரு மாலிய மரய சைவரதய
பெருமன நிருமலய பெறவ ளதிடற
கொருபெருங காரண மெனப ரோரநதுளார.

சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பொருள் யாவும்
நிர்மாலியம் எனப்படும்; அதுவே சைவர்களின்
மனத்தூய்மைக்குக் காரணமாகத் திகழ்கிறது.

अथैवंरूपशिवप्रसादस्वीकारवान् प्रसादीत्याह-
मनःप्रसादसिद्ध्यर्थं निर्मलज्ञानकारणम्।
शिवप्रसादं स्वीकुर्वन् प्रसादीत्येष कथ्यते॥८॥

மனத்தில் தூய்மையடைந்து பிரசாதம் கைகூடுவதற்காக
சிவப்பிரசாதத்தை உட்கொள்பவன் பிரசாதி எனப்படுகிறுன்.

போதகா ரணமெனுய புனத னறபர
சாதமா கியநிரு மாலி யநதனைத
ததிலா மனபபர சாதத திறகுனு
மதுளா னறபர சாதி யெனபவே.

மனத்தில் தூய்மையடைந்து பிரசாதம் கைகூடுவதற்காக
சிவப்பிரசாதத்தை உட்கொள்பவன் பிரசாதி எனப்படுகிறுன்.

अन्नशुद्ध्या हि सर्वेषां तत्त्वशुद्धिरुदाहृता।
विशुद्धमन्नजातं हि यच्छिवाय समर्पितम्॥९॥
तदेव सर्वकालं तु भुञ्जानो लिङ्गतत्परः।
मनःप्रसादमतुलं लभते ज्ञानकारणम्॥१०॥

உண்ணும் அன்னத்திஞல் தான் எல்லாத் தத்துவங்களும்
சுத்தமடைகின்றன; சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட
பரிசுத்தமான அன்னத்தையே எப்போதும் உட்கொள்கிறவன்

அளவற்ற மனத்தூய்மையும் அதனுல் பிரசாதத்தையும் அடைகின்ருன்.

தததுவ சுததியே யநந சுததிதா
னததனுண டொழிபர சாத மாயன
தொததிட வரயதோ ருணரவற கேதுவாரு
சிததநிண மலநதனைச செயயு மெணபவே.

உண்ணும் அன்னத்திஞல் தான் எல்லாத் தத்துவங்களும் சுத்தமடைகின்றன; சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான அன்னத்தையே எப்போதும் உட்கொள்கிறவன் அளவற்ற மனத்தூய்மையும் அதனுல் பிரசாதத்தையும் அடைகின்ருன்.

तस्मादात्मभोगार्थं नियमितं सद् यद्यद् द्रव्यं प्राप्तं भवति, तत्सर्वं ‘यद्यदात्महितं वस्तु . . . शिवार्पितम्’ इति शिवरहस्यवचनानुसारेण शिवाय समर्प्य भुञ्जीयादित्याह-
आत्मभोगाय नियतं यद्यद् द्रव्यं समाहितम्।
तत्तत् समर्प्य देवाय भुञ्जीतात्मविशुद्धये॥ ११॥

தனக்கென எடுத்து வைத்த அனத்து திரவியத்தையும் முதலில் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து பின்னர் அவற்றைப் புசித்தல் ஆன்மசுத்தியை அளிக்கும்.

தனககென வ டுப்பு தநத யாவையு
நினைபபர தாகிய நிமலற காககியே
மனபபர சாதமே மருவ வெணகவெண
றனைததயு முணரநதவ ரறைகு வாரரோ.

தனக்கென எடுத்து வைத்த அனத்து திரவியத்தையும் முதலில் சிவபெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்து பின்னர் அவற்றைப் புசித்தல் ஆன்மசுத்தியை அளிக்கும்.

अथास्य महत्त्वं प्रतिपादयति-
नित्यसिद्धेन देवेन भिषजा जन्मरोगिणाम्।

यद्यत् प्रसादितं भुक्त्वा तत्तज्जन्मरसायनम्॥ १२॥
अथ ऐहिकारोग्यादिकारणं चेत्याह-
आरोग्यकारणं पुंसामन्तःकरणशुद्धिदम्।
तापत्रयमहारोगसमुद्धरणभेषजम्॥ १३॥
विद्यावैशद्यकरणं विनिपातविघातनम्।
द्वारं ज्ञानावतारस्य मोहोच्छेदस्य कारणम्॥ १४॥
वैराग्यसम्पदो मूलं महानन्दप्रवर्धनम्।
दुर्लभं पापचित्तानां सुलभं शुद्धकर्मणाम्॥ १५॥
आदृतं ब्रह्मविष्ण्वाद्यैर्वसिष्ठाद्यैश्च तापसैः।
शिवस्वीकृतमन्नाद्यं स्वीकार्यं सिद्धिकाङ्क्षिभिः॥ १६॥

என்றும் நிலைத்த பரம்பொருளான சிவபெருமானே அனைத்து நோய்களையும் தீர்க்கும் வைத்தியன்; அவனால் அருளப்பட்டதை உண்பதால் பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபடலாம். சிவப்பிரசாதம் உடல் நோய், மன நோய், மற்றும் ஆத்தியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் எனும் மூவகைத் துன்பங்களையும் அழிக்க வல்லது; அதுவே வைராக்கியம் எனும் ஒப்பற்ற செல்வத்தை நல்கி சிவஞானம் அடைதற்கு வழிவகுக்கும்; சிவப் பிரசாதத்தை அடைதல் புண்ணியகருமங்களைச் செய்வோருக்கு எளிது, அதுவே பாவகருகமங்களைச் செய்வோர்க்கு மிகவும் அரிது; பிரம்மா, விஷ்ணு போன்ற தேவர்களாலும் வஸிஷ்டர் முதலான முனிவர்களாலும் பெரிதும் வணங்கிப் போற்றப்படுகிறது. ஸித்திகளை அடைய விரும்புவோர் சிவபெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்த அன்னத்தை உட்கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்தது.

பரனாரு மாலியய பவம ருநதுநல
குரவுட னடாரடை யூறு கொலவது
திரமுற வாயுளைச செயவ திணபமே
தருவது முததியுந தருவ தாகுமால.

என்றும் நிலைத்த பரம்பொருளான சிவபெருமானே அனைத்து நோய்களையும் தீர்க்கும் வைத்தியன்; அவனால் அருளப்பட்டதை உண்பதால் பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபடலாம். என்றும் நிலைத்த பரம்பொருளான சிவபெருமானே அனைத்து நோய்களையும் தீர்க்கும் வைத்தியன்; அவனால் அருளப்பட்டதை உண்பதால் பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபடலாம்.

अथैतत्प्रसादस्वीकारेण सर्वपापक्षयश्च भवतीत्याह-
पत्रं पुष्पं फलं तोयं यच्छिवाय निवेदितम्।
तत्तत्स्वीकारयोगेन सर्वपापक्षयो भवेत्॥ १७॥

பத்திரம், புஷ்பம், பழம், நீர் ஆகியன சிவபெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டதை உட்கொள்வதால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடலாம்.

பததிர மலரொடு பலாதி யாவையுய
வததிர மைநதுடை வளளற காககியே
துயததுறு நிலையானோர தொணமை பாதகக
கொததினை யடியொடும கொலவா ரெணபரே.

பத்திரம், புஷ்பம், பழம், நீர் ஆகியன சிவபெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்யப்பட்டதை உட்கொள்வதால் எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடலாம் எனப் பெரியோர் கூறுவர்.

अथ शिवलिङ्गप्रसादवदेव श्रीगुरुशिवयोगिनोरपि प्रसादः स्वीकार्य इत्युक्त्वा प्रसादिस्थलं समापयति-
यथा शिवप्रसादान्नं स्वीकार्यं लिङ्गतत्परैः।
तथा गुरोः प्रसादान्नं तथैव शिवयोगिनाम्॥ १८॥

इति प्रसादिस्थलम्

சிவப்பிரசாதமான அன்னம் சிவலிங்கத்தில் நாட்டமுடையோரால் கொள்ளப்படுவது போல், குருவினது பிரசாதமும் சிவயோகிகளால் கொள்ளத்தக்கது.

சயபுவா னருடபுர சாத மெஃஎனவே
நயபுறு குருவொடு ஞான சங்கமர
தயபுர சாதமுந தாஹு கரநதிடுய
வெயபுறு பவமெறி வர சைவனே.

சிவப்பிரசாதமான அன்னம் சிவலிங்கத்தில் நாட்டமுடையோரால் கொள்ளப்படுவது போல், குருவினது பிரசாதமும் சிவயோகிகளால் கொள்ளத்தக்கது.

பிரசாதித்தலம் முற்றும்

अथ गुरुमाहात्म्यस्थलम्

अथ प्रसादनिष्ठेन ज्ञातव्यं गुरुमाहात्म्यस्थलं निरूपयति-
गुरुरेवात्र सर्वेषां कारणं सिद्धिकर्मणाम्।
गुरुरूपो महादेवो यतः साक्षादुपस्थितः॥ १९॥

எல்லா ஸித்திகளுக்கும் காரணமாகத் திகழ்பவர் குருவே; மஹாதேவரான சிவபெருமானே குருவடிவத்தில் விளங்குகிறார்.

சீரண தருமெலாச சிததி கடகுமோர
காரண வுயரகுரு வாகுங கஃஹுத
றாரண தனரகுரு வடிவரு சாரநதருட
பேரண கலமொடு பறுங்கு மெஃபவே.

எல்லா ஸித்திகளுக்கும் காரணமாகத் திகழ்பவர் குருவே; மஹாதேவரான சிவபெருமானே குருவடிவத்தில் விளங்குகிறார்.

ननु निष्कलः शिवः किमर्थं सकलगुरुरूपेण प्रकाशत इत्यत्राह-
निष्कलो हि महादेवो नित्यज्ञानमहोदधिः।
सकलो गुरुरूपेण सर्वानुग्राहको भवेत्॥ २०॥

அளவற்ற பரிபூரணனும் எல்லையற்ற ஞானக் கடலுமான மஹாதேவனே குருவடிவம் தாங்கி அனைவருக்கும் அருள்புரிகிறார்.

நிடகள ஶுணாஶுரு நிதத னாஞுசிவ௵
வடகறு குருபர வடிவ௱ னாலொரு
பெடபுறு சகளனாயப பெ௱து ய௱கெலாற
தடகரு மரு௵செயச ச௱கரு மெ௵பவே

அளவற்ற பரிபூரணனும் எல்லேயற்ற ஞானக் கடலுமான மஹாதேவனே குருவடிவம் தாங்கி அனேவருக்கும் அருள்புரிகிருர்.

तस्माद् गुरुशिवयोर्भेदो नास्तीत्याह-
यः शिवः स गुरुर्ज्ञेयो यो गुरुः शिवः स्मृतः।
न तयोरन्तरं कुर्याद् ज्ञानावाप्तौ महामतिः॥२१॥

சிவபெருமானேதான் குரு; குருதான் சிவபெருமான்; அறிவுள்ளவன் அவர்களுக்குள் எவ்வித வேற்றுமையையும் காணக்கூடாது.

பரசிவ ஹுய௱குரு பரம சறகுரு
வரமுறு பரசிவ னெ௵ன வைபப௱வ
வாருவருய வேறெென வெ௵௵ று றா௵பவய
வெருஶுற வருசிவ ஞானய வேடருளா௵.

சிவபெருமானேதான் குரு; குருதான் சிவபெருமான்; அறிவுள்ளவன் அவர்களுக்குள் எவ்வித வேற்றுமையையும் காணக்கூடாது.

'यथाहं सर्वलोकानां गुरुरम्बिकया सह' इत्यागमोक्तेः शिवसदृशं श्रीगुरुं प्राकृतैः सदृशमनुक्त्वा पूजयेदित्याह-
हस्तपादादिसाम्येन नेतरैः सदृशं वदेत्।
आचार्यं ज्ञानदं शुद्धं शिवरूपतया स्थितम्॥२२॥

கைகால்கள் முதலியன பொருந்தியிருப்பதால் குருவானவர் ஏனைய மனிதர்களுக்கொப்பானவரல்லர்; ஆசாரியன் சிவஞானத்தை வழங்கும் சிவபெருமானே என எண்ணவேண்டும்.

கரசர ணாதிகள் கட்கக்குந் தன்மையா
னரரொடு குரவனை யொப்பு நாட்டுறா
ருரமுற்று குரவனை யுவந்து போற்றியே
பரகதி வேண்டுநர் பணத்தல வேண்டுமே.

கைகால்கள் முதலியன பொருந்தியிருப்பதால் குருவானவர் ஏனைய மனிதர்களுக்கொப்பானவரல்லர்; ஆசாரியன் சிவஞானத்தை வழங்கும் சிவபெருமானே என எண்ணவேண்டும்.

तेन किं भवतीत्यत्राह-
आचार्यस्यावमानेन श्रेयः प्राप्तिर्विहन्यते।
तस्मान्निश्रेयसप्राप्त्यै पूजयेत् तं समाहितः॥२३॥
गुरुभक्तिविहीनस्य शिवभक्तिर्न जायते।
ततः शिवे यथा भक्तिस्तथा भक्तिर्गुरावपि॥२४॥
इति गुरुमहत्त्वस्थलम्

ஆசாரியனை அவமதிப்பதால் தலையாய நன்மையான மோட்ச கிட்டாது; எனவே அத்தகைய நன்மையடைதல் கருதி தனது குருவை வழிபடவேண்டும். குருபக்தியில்லாதவனுக்குச் சிவபக்தியுண்டாகாது; ஆதலின் சிவபெருமானிடத்தில் எத்தகைய பக்தி உளதோ அதே போல் குருவினிடத்திலும் பக்தி கொள்ளவேண்டும்.

நற்குரு பத்தியில் லார்க்கு நாட்டிற்
றற்சிவ பத்தியுஞ் சனித்தி டாதொரு
சிற்கன சிவனடை செய்யும் பத்திபோற்
சற்குரு பத்தியுஞ் செய்யத் தக்கதால்.

குருபக்தியில்லாதவனுக்குச் சிவபக்தியுண்டாகாது; ஆதலின் சிவபெருமானிடத்தில் எத்தகைய பக்தி உளதோ அதே போல் குருவினிடத்திலும் பக்தி கொள்ளவேண்டும்.

குருமான்மியத்தலம் முற்றும்.

अथ लिङ्गमाहात्म्यस्थलम्

अथ गुरुकृपाप्रकाश्यलिङ्गमहत्त्वस्थलं निरूपयति-
गुरुमाहात्म्ययोगेन निजज्ञानातिरेकतः।
लिङ्गस्यापि च माहात्म्यं सर्वोत्कृष्टं विभाव्यते॥ २५॥
ननु लिङ्गज्ञानव्यतिरेकेण तन्माहात्म्यज्ञानासम्भवाद् लिङ्गस्वरूपं केन ज्ञापितमित्यत्राह-
शिवस्य बोधलिङ्गं यद् गुरुबोधितचेतसा।
तदेव लिङ्गं विज्ञेयं शाङ्करं सर्वकारणम्॥ २६॥

குருவினது மஹிமையினுலும் சீடனுடைய சொந்த ஞானத்திறுலும் சிவலிங்கத்தின் அளவற்ற மஹிமையானது தெரியவருகின்றது.
குரு போதித்த ஞானத்தால் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான சிவலிங்கத்தை உணர்கிருன்.

அருட்குரு மான்மிய வறிவான் மேன்மையான்
மருட்கழி பரசிவ லிங்க மான்மியம்
பொருட்பட வறிகுவன் புகழி லிங்கமே
தெருட்சக காரண மென்னத் தேர்கவே.

குருவினது மஹிமையினுலும் சீடனுடைய சொந்த ஞானத்திறுலும் சிவலிங்கத்தின் அளவற்ற மஹிமையானது தெரியவருகின்றது.
குரு போதித்த ஞானத்தால் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான சிவலிங்கத்தை உணர்கிருன்.

अथ तत्कीदृशमित्यत्राह-
परं पवित्रममलं लिङ्गं ब्रह्म सनातनम्।
शिवाभिधानं चिन्मात्रं सदानन्दं निरङ्कुशम्॥ २७॥
कारणं सर्वलोकानां वेदानामपि कारणम्।
पूरणं सर्वतत्त्वस्य तारणं जन्मवारिधेः॥ २८॥

ज्योतिर्मयमनिर्देश्यं योगिनामात्मनि स्थितम्।
कथं विज्ञायते लोके महागुरुदयां विना॥२९॥

அந்த லிங்கமானது அனைத்துக்கும் மேலானது; புனிதமானது; அதுவே என்றும் அழிவற்ற பிரம்மம்; அது சிவனெனும் பெயருடையது; சின்மயமாய் எல்லா உலகங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் மூலகாரணமாய்த் திகழ்வது; அனைத்துத் தத்துவங்களுக்கும் பூரணமாயும், சம்சாரக் கடலைக் கடக்க உதவும் தோணிபோன்றும் அது விளங்குகிறது. பரஞ்சோதி வடிவாயும், யோகிகளால் கூட இத்தகையது என அறியவொண்ணாததாயும் விளங்கும் அந்த லிங்கத்தைக் குருவருளின்றி எவ்வாறு அறிய இயலும்?

ஆதியாயச சசிதா நநத மாகிவாண
சோதியாயத தளையாலாச சுதத வாழுவதாய
வேதகா ரணமெஹுய வாமல லிஙகமோர
நாதனாங குருவலா னஹுக லாகுமோ.

மூலகாரணமாயும், நிர்மலமாயும், சின்மயமாயும் எல்லா உலகங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் மூலகாரணமாயும் திகழும் அந்த லிங்கத்தைக் குருவருளின்றி எவ்வாறு அறிய இயலும்?

ब्रह्मणा विष्णुना पूर्वं यल्लिङ्गं ज्योतिरात्मकम्।
अपरिच्छेद्यमभवत् केन वा परिचोद्यते॥३०॥

முன்பு பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் இத்தன்மையது என அறியவொண்ணாத சோதிமயமாய்த் தோன்றிய அந்த லிங்கத்தை யார் தான் அறிவர்?

வேதனா ரணருமவ வாசுயபாரு றோணறிய
சோதியா மிலிஙகமுண தொடரநது காணகில
ராதலா லியாவரே யறிவர மாதுமை
பாதியா மிளாரதரு பரம லிஙகமே.

முன்பு பிரம்மா விஷ்ணு முதலிய தேவர்களாலும் இத்தன்மையது என அறியவொண்ணுத சோதிமயமாய்த் தோன்றிய அந்த லிங்கத்தை யார் தான் அறிவர்?

ननु ब्रह्माद्यगम्यं लिङ्गं कीदृशमित्यत्राह –
बहुनात्र किमुक्तेन लिङ्गं ब्रह्म सनातनम्।
योगिनो यत्र लीयन्ते मुक्तपाशनिबन्धनाः॥ ३१॥

சுருங்கக் கூறின் பாசத் தளைகள் நீங்கிய யோகிகள் எதில் முழுதும் லயித்திருக்கின்றனரோ அதுவே எப்போதும் நிலைபெற்ற பிரம்மமான சிவலிங்கமாகும்.

பற்பல மொழிகொடென் பயனெவன் பாசமோ
டற்பவ மற்றுசிவ யோகி கண்மன
நிற்பதெவ் விடத்திலவ் வமல லிங்கமே
யற்புத முற்றுபரப் பிரம மாகுமால்.

சுருங்கக் கூறின் பாசத் தளைகள் நீங்கிய யோகிகள் எதில் முழுதும் லயித்திருக்கின்றனரோ அதுவே எப்போதும் நிலைபெற்ற பிரம்மமான சிவலிங்கமாகும்.

பிறகட வுளர்நிக ராத பேருல
கிறைமைகொள் பவனெனு மியல்பை யென்றுமே
முறைதரு பரசிவ லிங்க மூர்த்தியா
யுறைபர மன்றனக் கோதிய வேதமே.

பிற கடவுளர்களைக் காட்டினும் மேலானவரும் அனைத்துலகங்களுக்கும் ஒப்பற்ற இறைவனுகவும் விளங்குபவர் சிவபெருமான் ஒருவரே என வேதங்கள் முழங்குகின்றன.

ननु ब्रह्मैव लिङ्गं चेत् किमस्य पीठमित्यत्राह-
पीठिका परमा शक्तिर्लिङ्गं साक्षात् परः शिवः।
शिवशक्तिसमायोगं विश्वं लिङ्गं तदुच्यते॥ ३२॥

லிங்கம் பரசிவனுகும், அதன் பீடம் பராசக்தி; சிவனும் சக்தியும் ஒன்றுய்த் திகழும் இந்த உலகமே லிங்கமாகும்.

பொர்துயர் தருபர சத்தி படிகை
தெர்தர வருர சிவமி லிங்கமவெ
வர்துணர் வுறுசிவ சத்தி யாகிய
வொருதனி யாலிங்கமே யுலகம் யாவுமே.

லிங்கம் பரசிவனுகும், அதன் பீடம் பராசக்தி; சிவனும் சக்தியும் ஒன்ருய்த் திகழும் இந்த உலகமே லிங்கமாகும்.

अथैवं रूपं लिङ्गं ब्रह्मादयः संपूज्य महदैश्वर्यं प्राप्तवन्त इत्याह-

ब्रह्मादयः सुराः सर्वे मुनयः सनकादयः।
शिवलिङ्गार्चनादेव स्वं स्वं पदमवाप्नुयुः॥ ३३॥

பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் சனகர் போன்ற முனிவர்களும் சிவலிங்கத்தை முறையாக வழிபட்டதாலேயே தங்களுடைய சிறந்த நிலையை அடைந்தனர்.

ननु शिवस्यापि विश्वाधिकत्वादिमहदैश्वर्यं कस्यचिदुपासनया समागतं किमित्यत्राह-

विश्वाधिपत्वमीशस्य लिङ्गमूर्तेः स्वभावजम्।
अनन्यदेवसादृश्यं श्रुतिराह सनातनी॥ ३४॥

ஆனுல் அனைத்துலகங்களுக்கும் ஒப்பற்ற ஒரே ஈசுவரனுக விளங்கும் தன்மை லிங்க வடிவம் கொண்ட சிவபெருமானுக்கு இயற்கையாக அமைந்தது; அது எந்த தேவர்களுக்கும் சமமாகாது என வேதம் முழங்குகிறது.

इति लिङ्गमहत्त्वस्थलम्

தாமரை மலர்மிசைத் தலைவ னாதியாங்
காமரு கடவுளர் சநக னாதியர்
மாமுனி வரர்சிவ லிங்கம் வந்தியாத்
தாமுறு நிலையினைத் தான டைந்தனர்.

பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் சனகர் போன்ற முனிவர்களும் சிவலிங்கத்தை முறையாக வழிபட்டதாலேயே தங்களுடைய சிறந்த நிலையை அடைந்தனர்.

இலிங்கமான்மியத்தலம் முற்றும்.

अथ जङ्गममाहात्म्यस्थलम्

अथ गुरुलिङ्गमहत्त्वात् संवेद्यं जङ्गमस्थलं प्रकाशयति-
गुरुशिष्यसमारूढलिङ्गमाहात्म्यसम्पदः।
सर्वं चिद्रूपविज्ञानाज्जङ्गमाधिक्यमुच्यते॥ ३५॥

குரு சிஷ்யன் ஆகியோரது பெருமைகளையும் சிவலிங்கத்தினது மஹிமையையும் நன்குணர்ந்த பின்னர் எல்லாம் சின்மயமென அறிந்ததால் ஜங்கமனுடைய பெருமைகளை அடுத்து விளக்குகிறார்.

ஆரிய னருளினா லறிந்த டைந்துள
பேரிய லிலிங்கநற் பெருமை கொண்டுதான்
சீரிய வுலகெலாஞ் சிவமெ னதெரிந்
தோரியல் கொடுசரத துயர்சசி கூறுவார்.

சிவபெருமான் அருளால் சிவலிங்கத்தினது மஹிமையையும் நன்குணர்ந்த பின்னர் எல்லாம் சின்மயமென அறிந்ததால் ஜங்கமனுடைய பெருமைகளை அடுத்து விளக்குகிறார்.

உலகுரு வாகிய வொருத னச்சிவ
மிலகுறு தன்வடி வாக வெண்ணுமே
மலைவற வுணர்பவ னியாவன் மற்றவ
னலைவறு சங்கம மாகு மெண்பவே.

எல்லாம் சிவமயமென்றும் தானும் சிவவடிவம் கொண்டவனென்றும் நன்குணர்ந்தவனே ஜங்கமனுவான்.

अथ के ते जङ्गमा इत्यत्राह-
जानन्त्यतिशयाद् ये तु शिवं विश्वप्रकाशकम्।
स्वस्वरूपतया ते तु जङ्गमा इति कीर्तिताः॥३६॥

உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சிவபெருமானே தனது உண்மைச் சொரூபம் என நன்குணர்ந்தவனே ஜங்கமனெனப்படுவான்.

சிவமய மெனசசக மியாவுந தேரபவ
னெவனவன மலவறு ளாரககுஞ சோதியா
யவருணர வுடையவ னெவன வனறொட
ருவமையி லொருசிவ யோகி யெனபவே.

உலகங்களெல்லாம் சிவபெருமானே என்றும், யாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சிவபெருமானே தனது உண்மைச் சொரூபம் எனவும் நன்குணர்ந்தவனே சிவயோகியாவான்.

अथ शिवयोगित्वेन प्रसिद्धजङ्गममहत्त्वं पञ्चभिः सूत्रैः प्रतिपादयति-
ये पश्यन्ति जगज्जालं चिद्रूपं शिवयोगतः।
निर्धूतमलसंस्पर्शास्ते स्मृताः शिवयोगिनः॥३७॥
घोरसंसारतिमिरपरिध्वंसनकारणम्।
येषामस्ति शिवज्ञानं ते मताः शिवयोगिनः॥३८॥

சிவயோகத்தினால் அனைத்துலகங்களையும் சின்மயமாய்க்கண்டு எல்லா மலங்களினின்றும் நீங்கியவர்களே சிவயோகிகள்; கொடிய சம்சாரக்கடலைக் கடக்க உதவும் சிவஞானமுடையவர்களே சிவயோகிகள்.

நநதுறு மரயமெயஞு ஞான மெயசசிவ
சிநதனை யுடையனாயத தரநத வெணபவப
பநதனை யொருவாய பரம யோகியே
வநதுறு பரசிவ மயனெ னபபடும.

சிவபெருமான் மீதே சிந்தனை உடையவர்களாயும், கொடிய சம்சாரக்கடலைக் கடக்க உதவும் சிவஞானமும் உடையவர்களே சிவயோகிகள்.

अथ ते कीदृशाः कथं तिष्ठन्तीत्यत्राह-
जितकामा जितक्रोधा मोहग्रन्थिविभेदिनः।
समलोष्टाश्मकनकाः साधवः शिवयोगिनः॥३९॥
समाः शत्रौ च मित्रे च साक्षात्कृतशिवात्मकाः।
निस्पृहा निरहङ्कारा वर्तन्ते शिवयोगिनः॥४०॥

காமம், கோபம் முதலியவற்றை வென்றவர்களும், மோகமற்றவர்களாயும், கல், ஓடு மற்றும் பொன் ஆகியவற்றை ஒன்ருகவே நோக்குபவர்களாயும், பகைவனையும் நண்பனையும் சமமாகவே நோக்குபவர்களாயும், பற்றற்றவர்களாயும், சிவபெருமானை நேரில் கண்டவர்களாயும், அகங்காரம் அறவே நீங்கியவர்களாயும் இருப்பவர்களே சிவயோகிகள்.

முறறுறு காமமுஞ சினமு மோகமு
மறறவ ஹுறவொடு பகையு மறறவ
ஹுறறிடு பசுயபொனோ டோடு மொா஖றெனப
பெறறவ ஹுயரசிவ யோகிப பேராஜேனாஸ.

காமம், கோபம் முதலியவற்றை வென்றவர்களும், மோகமற்றவர்களாயும், கல், ஓடு மற்றும் பொன் ஆகியவற்றை ஒன்ருகவே நோக்குபவர்களாயும், பகைவனையும் நண்பனயும் சமமாகவே நோக்குபவர்களாயும், பற்றற்றவர்களாயும், சிவபெருமானை நேரில் கண்டவர்களாயும், அகங்காரம் அறவே நீங்கியவர்களாயும் இருப்பவர்களே சிவயோகிகள்.

एवमुक्तलक्षणज्ञानसम्पन्नाः साक्षाच्छिवा एवेत्याह-
दुर्लभं हि शिवज्ञानं दुर्लभं शिवचिन्तनम्।
येषामेतद् द्वयं चास्ति ते हि साक्षाच्छिवात्मकाः॥४१॥
अथ पुनस्तेषां महत्त्वं श्लोकद्वयेनाह-

पादाग्ररेणवो यत्र पतन्ति शिवयोगिनाम्।
तदेव सदनं पुण्यं पावनं गृहमेधिनाम्॥४२॥

சிவஞானமும் சிவசிந்தனையும் மிக அரியன; இவை இரண்டையுமுடையோர்கள் ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானே. இத்தகைய சிவயோகிகளின் திருவடிப் பொடி எங்கெல்லாம் விழுகின்றதோ அதுவே புனிதமானது, இல்லறத்தத்தோர்களுக்கு அதுவே புண்ணிய பூமி.

ஓஙகுறு புகழசசிவ யோகி தஙாறுணைப
பூஙகம லததிரு வடியாற பூநதுக
ள ஙகெவர மனையாடை யாசைநது வழதரு
மாஙகது புணணியத தலம தாகுமால.

சிவயோகிகளின் திருவடிப் பொடி எங்கெல்லாம் விழுகின்றதோ அதுவே புனிதமானது, இல்லறத்தத்தோர்களுக்கு அதுவே புண்ணிய பூமி.

सर्वसिद्धिकरं पुंसां दर्शनं शिवयोगिनाम्।
स्पर्शनं पापशमनं पूजनं मुक्तिसाधनम्॥४३॥

சிவயோகிகளைக் காணுதல் அனைத்து சித்திகளையும் நல்கும்; அவர்களைத் தொடுவதால் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கும்; அவர்களைப் பூசித்தல் முக்திக்கு சாதனம்.

தரிசந மளததிடுஞ சகல சிததியும
பரிசன மழிததிடும பாவ மியாவையும
பரிசுறு மலிபுகழப பரம யோகியா
கரிசறு பூசனை முததி காரணம.

சிவயோகிகளைக் காணுதல் அனைத்து சித்திகளையும் நல்கும்; அவர்களைத் தொடுவதால் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கும்; அவர்களைப் பூசித்தல் முக்திக்கு சாதனம்.

अथैवं तादृशशिवयोगिनां सम्पर्कात् सर्वेप्सितार्थसिद्धिरित्याह-
महतां शिवतात्पर्यवेदिनामनुमोदिनाम्।
किं वा फलं न सिद्ध्येत सम्पर्काच्छिवयोगिनाम्॥ ४४॥

इति जङ्गममहत्त्वस्थलम्

சிவசாத்திரங்களின் உட்பொருளை அறிந்த சிவயோகிகளின் தொடர்பினால் என்ன நன்மைதான் கிட்டாது? அனைத்தும் கிட்டும்.

மெயபபர சிவனது மெயயமை யுறறுணரந
தபபர சிவசுகத தழுநது மேனமையா
லொபபறு மொருசிவ யோகி சஙகமிங
கெபபய னுதவடா தியபுங காலையே.

சிவசாத்திரங்களின் உட்பொருளை அறிந்த சிவயோகிகளின் தொடர்பினால் என்ன நன்மைதான் கிட்டாது? அனைத்தும் கிட்டும்.

சங்கமமான்மியத்தலம் முற்றும்.

अथ भक्तमाहात्म्यस्थलम्

अथ गुरुलिङ्गजङ्गममहत्त्वलम्पटस्य भक्तस्य महत्त्वं द्वादशसूत्रैः प्रतिपादयति-
गुरोर्लिङ्गस्य माहात्म्यकथनाच्छिवयोगिनाम्।
सिद्धं भक्तस्य माहात्म्यं तथाप्येष प्रशस्तये॥ ४५॥

குரு மற்றும் லிங்கம் ஆகியவற்றின் மஹிமையைக் கூறியதால் அடுத்து சிவயோகியாகிய சிவபக்தனின் மஹிமையையும் விளக்கிக் கூறுவோம்.

குருவொடு மெயசசிவ லிஙகங கோதறு
சரமுறு புகழினைச சாறறுந தனமையாற
பரவைசூ ழுலகினற பததன றானுமவ
வரமுறு துதியையவ வாறு மனனுமே.

குரு மறறும் லிங்கம் ஆகியவற்றின் மஹிமையைக் கூறியதால் அடுத்து சிவயோகியாகிய சிவபக்தனின் மஹிமையையும் விளக்கிக் கூறுவோம்.

अथ के भक्ता इत्यत्र- 'यद्धि मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति तत्कर्मणा करोति' इति श्रुत्यर्थानुसारेण भक्तस्वरूपमाह-

ये भजन्ति महादेवं परमात्मानमव्ययम्।
कर्मणा मनसा वाचा ते भक्ता इति कीर्तिताः॥४६॥

பரம்பொருளான சிவபெருமானை மனம் மெய் மொழிகளால் பக்தியுடன் வழிபடுவோர்கள் பக்தர்கள் எனப்படுவர்.

சநதிர சேகர௵ ற௵னை நபலர
வநதமெ௵ மனமொழி மெயய௱ னாறறினய
வநதனை புப௱பவ௵ யாவ௵ மறறவ௵
பநதம தறுசிவ பதத னாகுவா௵.

பரம்பொருளான சிவபெருமானை மனம் மெய் மொழிகளால் பக்தியுடன் வழிபடுவோர்கள் பக்தர்கள் எனப்படுவர்.

शिवभक्तेर्जातिभेदोऽस्ति किमित्यत्राह-

दुर्लभा हि शिवे भक्तिः संसारभयतारिणी।
सा यत्र वर्तते साक्षात् स भक्तः परिगीयते॥४७॥

சம்சாரக் கடலைக் கடக்க உதவும் சிவபக்தி மிக அரிதானது; அது எவனிடத்தில் உள்ளதோ அவன் பக்தனெனப்படுவான்.

பாவமா யுறுசிவ பததி யெ௵பதி
யாவரா யஒுயபெறற கரய திஙகது
மேவனா ன௱யாவ௵மற றவ௵ வளயபுறிற
றாவலா துயரசிவ பதத௵ றானரோ.

சம்சாரக் கடலைக் கடக்க உதவும் சிவபக்தி மிக அரிதானது; அது எவனிடத்தில் உள்ளதோ அவன் பக்தனெனப்படுவான்.

तस्माज्जननमरणपरिपीडितानां जनानां शिवभक्तिव्यतिरेकेण केनापि सत्कर्मणा प्रयोजनं नास्तीत्याह-

किं वेदैः किं ततः शास्त्रैः किं यज्ञैः किं तपोव्रतैः।
नास्ति चेच्छाङ्करी भक्तिर्देहिनां जन्मरोगिणाम्॥४८॥

பிறவி நோயால் வாடும் மனிதர்களிடத்தில்
சிவபக்தியில்லையெனில் வேதம், சாத்திரம், யாகம், தவம்,
விரதம் ஆகியவற்ருல் யாது பயன்?

பவபபாணா யுளாரககிறை பதகி யாளறெனாய
றவபபல வேதமுகூ சாதகிராஙகளூ
முவபபுறு வாரதமு மொளைளம காஙகளூ
மவாரககுத வுறுவவெள றறிநதி லோமரோ.

பிறவி நோயால் வாடும் மனிதர்களிடத்தில்
சிவபக்தியில்லையெனில் வேதம், சாத்திரம், யாகம், தவம்,
விரதம் ஆகியவற்ருல் யாதொரு பயனுமில்லை.

अथ शिवभक्तिव्यतिरेकेण विधीयमानं सत्कर्म विफलं विपरीतफलं चेति दृष्टान्तपूर्वकमाह-

शिवभक्तिविहीनस्य सुकृतं चापि निष्फलम्।
विपरीतफलं च स्याद् दक्षस्यापि महाध्वरे॥४९॥

சிவபக்தியற்றவன் புண்ணிய கருமங்களைச் செயினும் அவை
பயனற்றவையே; மேலும் அவை எதிர்மறையான பயனையே
விளவிக்கும்; எடுத்துக் காட்டாக தக்ஷப் பிரஜாபதி செய்த
யாகத்தைப் போல.

உறுதிகொளா பரசிவ பதகி யுறறிடாரக
கறவானை யெனளுமே யவம தாகுமாற
சிறுவாதி தனககுமுள செயத வேளாவாதாள
மறுதலை யுறுபயள வழாஙகிற றெளபவே.

சிவபக்தியற்றவன் புண்ணிய கருமங்களைச் செயினும் அவை பயனற்றவையே; மேலும் அவை தக்ஷப் பிரஜாபதி செய்த யாகத்தைப் போல எதிர்மறையான பயனையே விளவிக்கும்.

अथ शिवभक्तस्य दुष्कर्मापि सत्कर्म भवेदिति दृष्टान्तपूर्वकमाह-

अत्यन्तपापकर्माऽपि शिवभक्तस्य विशुद्ध्यति।
चण्डो यथा पुरा भक्त्या पितृहाऽपि शिवोऽभवत्॥५०॥

சிவபக்தன் பாவச் செயலைச் செயினும் அது நற்கருமமாகவே முடியும்; முன்பு சண்டன் சிவபக்தி மிகுதியால் தனது தந்தையைக் கொன்றாலும் அவன் சிறந்த சைவனாகக் கருதப்படுகின்றான்.

மிககுறு பாவவல வாளைய னாயாறுய
புககர பததியாற புனாத னாகுவான
றககதன றநதையைக கொனற தனடிதான
சிககுறு பததியாற சிவம தாயானான.

சிவபக்தன் பாவச் செயலைச் செயினும் அது நற்கருமமாகவே முடியும்; முன்பு சண்டன் சிவபக்தி மிகுதியால் தனது தந்தையைக் கொன்றாலும் அவன் சிறந்த சைவனாகக் கருதப்படுகின்றான்.

नन्वेवं चेत्, शिवभक्तानां पुण्यपापसम्बन्धोऽस्ति वा न वेत्यत्राह-

सुकृतं दुष्कृतं चापि शिवभक्तस्य नास्ति हि।
शिवभक्तिविहीनानां कर्म पाशनिबन्धनम्॥५१॥

சிவபக்தனுக்கு நல்வினை தீவினை என்பதில்லை; ஆனால் சிவபக்தியற்றவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் செயல்கள் பாசக் கட்டுகளையே விளைவிக்கும்.

அறமொடு பாவமு மமல பததியா
னாறைபவர தமககிலை நிதத பததிதா
னறுபவர தமையடைந தாரததுக கொணடுபோயப
பறவயாங கடலினுட பெரித முததுமால.

சிவபக்தனுக்கு நல்வினை தீவினை என்பதில்லை; ஆனால் சிவபக்தியற்றவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் செயல்கள் பாசக் கட்டுகளையே விளைவிக்கும்.

तत्कथमित्यत्र दृष्टान्तपूर्वकं सूत्रद्वयेनाह-
शिवाश्रितानां जन्तूनां कर्मणा नास्ति सङ्गमः।
वाजिनां दिननाथस्य कथं तिमिरजं भयम्॥५२॥

சிவபெருமானைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு கருமவினைகளினால் யாதொரு பயமுமில்லை; கதிரவனது தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளுக்கு இருட்டினால் யாதொரு பயமுமில்லையன்றோ?

அரவணா கடவுளை யடைநத பததரகட
கிருவானை செயுமிட ரபலைப பொஙகொலிப
பரவையா முகடடெழும பரதி வானவ
புரவாக டமையாருட டுயரபொருநதுமோ.

சிவபெருமானைச் சரணடைந்தவர்களுக்கு கருமவினைகளினால் யாதொரு பயமுமில்லை; கதிரவனது தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளுக்கு இருட்டினால் பயமுண்டோ?

निरोद्धुं न क्षमं कर्म शिवभक्तान् विश्रृङ्खलान्।
कथं मत्तगजान् रुन्धेच्छृङ्खला बिसतन्तुजा॥५३॥

பாசக்கட்டுகளினின்றும் நீங்கிய சிவபக்தர்களைக் கரும வினைகள் கட்ட இயலாதன; மதம் பொருந்திய யானைகளைத் தாமரைத் தண்டுகளின் உள்ளிருக்கும் மிக நுண்ணிய நூலிழைகளால் செய்த கயிறுகள் எவ்வாறு கட்ட இயலும்?

பநதனை வானைசிவ பததர தாஙகளை
வநதணை வுறுகில மரைமுட டாடசிறு
தநதுவா னாகிய சாஙகிலித தொடர
கநதொடி மதமுமிழு களாறறைக கடடுமோ.

பாசக்கட்டுகளினின்று நீங்கிய சிவபக்தர்களைக் கரும வினைகள் கட்ட இயலாதன; மதம் பொருந்திய யானைகளைத் தாமரைத் தண்டுகளின் உள்ளிருக்கும் மிக நுண்ணிய நூலிழைகளால் செய்த கயிறுகள் கட்டுமோ?

तस्माच्छिवभक्त एव पूज्य इत्याह-

ब्राह्मणः क्षत्रियो वाऽपि वैश्यो वा शूद्र एव वा।

अन्त्यजो वा शिवे भक्तः शिववन्मान्य एव सः॥५४॥

சிவபக்தன் பிராமணனுயினும், க்ஷத்திரியனுயினும், வணிகனுயினும் சூத்திரனுயினும் கீழ்க் குடிப்பிறப்பாளனுயினும் சிவபெருமானைப் போல் வணங்கத்தக்கவனே.

மறையவ னரசனல வணாகனா சூததிரனா
பாறனென வாலைசிவ பதுதி பெறறுளா
னாறையவ னெனவுல கொஙகுய வறதனை
பெறுபவ னவனெனப பேசுய வேதமே.

சிவபக்தன் பிராமணனுயினும், க்ஷத்திரியனுயினும், வணிகனுயினும் சூத்திரனுயினும் கீழ்க் குடிப்பிறப்பாளனுயினும் சிவபெருமானைப் போல் வணங்கத்தக்கவனே என வேதங்கள் கூறும்.

ननु शूद्रादीनां ब्राह्मणाद्यपेक्षया निकृष्टत्वात् कथं तेषां तत्समानत्वमित्यत्राह-

शिवभक्तिसमावेशे क्व जातिपरिकल्पना।

इन्धनेष्वग्निदग्धेषु को वा भेदः प्रकीर्त्यते॥५५॥

तस्माच्छिवभक्ता एव गणेश्वरा इत्युक्त्वा भक्तमाहात्म्यं समापयति-

शुद्धा नियमसंयुक्ताः शिवार्पितफलागमाः।

अर्चयन्ति शिवं लोके विज्ञास्यन्ते गणेश्वराः॥५६॥

சிவபக்தியை முழுதும் அடைந்தோர்கள் மத்தியில் ஜாதிகளைப் பற்றிய வேற்றுமை ஏது? நெருப்பினுல் பொசுக்கப்பட்ட விறகுகளினிடையே வேற்றுமை ஏது? நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து சுத்தமான மனத்துடன் தங்களது கருமபலன்களைச் சிவபெருமானுக்கே அர்ப்பணித்து

ஒழுகுபவர்கள் உலகில் கணேசுவரர்கள் என
வழங்கப்படுகின்றனர்.

इति भक्तमाहात्म्यस्थलम्

இறைவனை யடைந்தவர்க் கில்லைச் சாதியின்
றிறமெரி தழலிடைச் சேர்ந்த பேதமெவ்
வாறுகுள வுயர்சிவ பூசை வேட்டுளோர்
கறைதவிர் நிலமிசைக் கணங்க ளல்லரோ.

சிவபக்தியை முழுதும் அடைந்தோர் மத்தியில் ஜாதிகளைப் பற்றிய வேற்றுமை ஏது? நெருப்பினுல் பொசுக்கப்பட்ட விறகுகளினிடையே வேற்றுமை ஏது? நியமங்களைக் கடைப்பிடித்து சுத்தமான மனத்துடன் தங்களது கருமபலன்களைச் சிவபெருமானுக்கே அர்ப்பணித்து ஒழுகுபவர்கள் உலகில் கணேசுவரர்கள் என வழங்கப்படுகின்றனர்.

பத்தமான்மியத்தலம் முற்றும்.

अथ शरणमहत्त्वस्थलम्

अथ गुरुलिङ्गादिमहत्त्वं ज्ञात्वा शिव एक एव रक्षक इति प्रपद्यमानस्य शरणस्य महत्त्वं प्रतिपादयति-

गुरुलिङ्गादिमाहात्म्यबोधान्वेषणसङ्गतः।
सर्वात्मना शिवापत्तिः शरणस्थानमुच्यते॥५७॥

குரு, லிங்கம் ஆகியவற்றின் மாஹாத்மியத்தை அறிந்ததால் சிவபெருமானையே பதியென முற்றுமுணர்தலே சரணத்தலமெனப்படும்.

அணங்கறு குருபர னாதி மான்மிய
மிணங்குற வுணர்த்துறு செயலெ லாங்கொடு
பணிந்திட வருசிவன் பதியெ னத்தெரிந்து
துணிந்திடல் சரணநற் றலமென் றோதுவார்.

குரு, லிங்கம் ஆகியவற்றின் மாஹாத்மியத்தை அறிந்ததால் சிவபெருமானையே பதியென முற்றுமுணர்தலே சரணத்தலமெனப்படும்.

अथ तदेव विशदयति-

ब्रह्मादिविबुधान् सर्वान् मत्वा प्राकृतवैभवान्।
प्रपद्यते शिवं यत्तु शरणं तदुदाहृतम्॥५८॥

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் மாயைக்குட்பட்டவர்களே என்றுணர்ந்து சிவபெருமான் ஒருவரே கதியென்று அடைதலே சரணமெனப்படும்.

மாயையால வருமொரு வாழ்வு பெறறுள
சேயநாள முகளமுதற றெயவய வாடொரு
துயனா கியபர சிவனைத துளறுத
லாயனா கமமது சரண மாகுமால.

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் மாயைக்குட்பட்டவர்களே என்றுணர்ந்து சிவபெருமான் ஒருவரே கதியென்று அடைதலே சரணமெனப்படும்.

अथ शरणागतस्य स्वरूपं विशदयति-

शरण्यः सर्वभूतानां शङ्करः शशिशेखरः।
सर्वात्मना प्रपन्नस्तं शरणागत उच्यते॥५९॥

அனைத்துயிர்களுக்கும் கதியானவர் பிறைச் சந்திரனைத்தலையில் தரித்த சிவபெருமான் ஒருவரே என்று முழுவதுமாகத் தஞ்சமடைபவனே சரணாகதன் எனப்படுவான்.

முககண னேயுயார முழுது மாளபவ
னககட வுளையரு ளனவ டைககலய
புககவள புகலசர ணாக தபபெயார
தககவ னெனவுரை தருவர மேலையோர.

அனைத்துயிர்களுக்கும் கதியானவர் முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமான் ஒருவரே என்று முழுவதுமாக அடைக்கலம் புகுபவனே சரணாகதன் எனப்படுவான்.

अथ शरणार्थिस्वरूपं कथयति-

विमुक्तभोगलालस्यो देवतान्तरनिस्पृहः।

शिवमभ्यर्थयन् मोक्षं शरणार्थीति गीयते॥६०॥

உலகபோகங்களை அறவே வெறுத்து ஏனைய தேவர்களைச் சிறிதும் நினையாமல் சிவபெருமான் ஒருவரிடம் மட்டுமே மோக்ஷத்தை வேண்டுபவன் சரணார்த்தி எனப்படுகின்றான்.

வாடுத்துறு புலனவழி வணணுறு ளோரபதத
தெடுத்துள வவாவகன றிறையை முததிவேட
டடுத்தவ னேசர ணாரததி யெனபவன
குடததினா ஸூதிததுயர குவடடி ஸூறறுளோய.

குடத்தில் தோன்றிய அகத்தியனே! ஐம்புல இன்பங்களை அறவே வெறுத்து ஏனைய தேவர்களைச் சிறிதும் நினையாமல் சிவபெருமான் ஒருவரிடம் மட்டுமே மோக்ஷத்தை வேண்டுபவன் சரணார்த்தி எனப்படுகின்றான்.

एवं शिवं प्रपन्नानां किमपि सत्कर्म मास्त्वित्याह-

ये प्रपन्ना महादेवं मनोवाक्कायकर्मभिः।

तेषां तु कर्मजातेन किं वा देवतादितर्पणैः॥६१॥

மஹாதேவனான சிவபெருமான் ஒருவரையே மனம், மெய், மொழிகளால் சரணடைந்தவர்களுக்கு கருமபலன்களாலும், மற்ற தேவர்களை வணங்குவதாலும் யாது பயன்?

மனமொழி மெயவானை கொணடு வாணமதி
புனைமுடி யாறைவனைப புகலென றெயதினோரக
கினைவுறு செயனமலி யாக மாதியாய
வானைகொடு பெறுபய னாயாது வேணடியே.

இளமதியைச் சூடிய சிவபெருமான் ஒருவரையே மனம், மெய், மொழிகளால் சரணடைந்தவர்களுக்கு யாகம் முதலிய கருமபலன்களால் யாது பயன்?

कुत इत्यत्र तदर्थं सूत्रद्वयेन प्रतिपादयति-

सर्वेषामपि यज्ञानां क्षयः स्वर्गः फलायते।
अक्षयं फलमाप्नोति प्रपन्नः परमेश्वरम्॥ ६२॥

யாகம் முதலான எல்லாக் கருமங்களுக்கும் அழியக்கூடிய சுவர்க்கம் ஒன்றே பயன்; ஆனுல் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தோர்க்கு அழிவற்ற மோக்ஷமே கிட்டும்.

ப௵ணய மகவனை பலவனாற கெடுய
வ௵ஹுறு பதமலால வேறு௵ டாகுமோ
க௵ஹுதல சர௵புகுங கருததி௵ மே௵மையோ
ன௵ஹுவ தழிவுறா ஞான வடரோ.

யாகம் முதலான எல்லாக் கருமங்களுக்கும் அழியக்கூடிய சுவர்க்கம் ஒன்றே பயன்; ஆனுல் சிவபெருமானைச் சரணடைந்தோர்க்கு அழிவற்ற மோக்ஷமே கிட்டும்.

पापिनां कथमित्यत्राह-

प्रपन्नपारिजातस्य भवस्य परमात्मनः।
प्रपत्त्या किं न जायेत पापिनामपि देहिनाम्॥ ६३॥

சரணடைந்தோர்க்கு எல்லாவற்றையும் அளிக்கும் பாரிஜாதக் கொடியான சிவபெருமானைச் சரணடைவதால் கொடிய பாவிகளுக்குக் கூட எல்லா நலன்களும் உண்டாகும்.

தனையடை பவரககுதத௵ ணளசெய கறபக
மெஹுமர னணையடி புகலெ௵ றெயதுறி
னனைவருய பாதக ந்ச ராயஹுய
பனையவர பெறாதபே றேது பேசினே.

சரணடைந்தோர்க்கு எல்லாவற்றையும் அளிக்கும் கற்பகமான சிவபெருமானைச் சரணடைவதால் கொடிய பாவிகளுக்குக் கூட எல்லா நலன்களும் உண்டாகும்.

तस्मात् शिवप्रपन्ना एव श्रेष्ठा इत्याह-
प्रपन्नानां महादेवं परिपक्वान्तरात्मनाम्।
जन्मैव जन्म नान्येषां वृथा जननसङ्गिनाम्॥६४॥

மனப்பக்குவத்துடன் சிவபெருமான் ஒருவரையே முற்றிலும் சரணடைந்தோர்களின் பிறப்பே பயனுள்ள பிறப்பு; மற்றவர்களின் பிறவி வீணே.

பரமனை யடைதருய பாச நெஞுசினோாள
பெருமைகொாள பாறவாயே பாறவா யனனவன
றிருமல ரடியாணை சேரநதி டாதவர
வருமவப பாறபபானைப பாறபபால வைததிடார.

மனப்பக்குவத்துடன் சிவபெருமான் ஒருவரையே முற்றிலும் சரணடைந்தோர்களின் பிறப்பே பயனுள்ள பிறப்பு; மற்றவர்களின் பிறவி வீணே.

अथ तदेव विशदयति-
दुर्लभं मानुषं प्राप्य जननं ज्ञानसाधनम्।
ये न जानन्ति देवेशं तेषामात्मा निरर्थकः॥६५॥

உயர்ந்த ஞானத்தை அடைவதற்குச் சாதனமான இம்மானுடப் பிறவியையடைந்தும் தேவதேவனுன சிவபெருமானை உணராதவர்களின் ஆன்மா பயனற்றது.

பெறலரு மானாடப பாறவா பெறறுமோ
ரறிவுரு வாகிய வவாரச டைபபாரான
றிறமுணர குறுநெறி சேரநதி டாரெனான
வறிதவ ருயாரொடு வாழு நாளரோ.

உயர்ந்த ஞானத்தை அடைவதற்குச் சாதனமான இம்மானுடப் பிறவியையடைந்தும் தேவதேவனை சிவபெருமானை உணராதவர்களின் ஆன்மா பயனற்றது.

अथ 'कुलं पवित्रं जननी कृतार्था' इति सूतसंहितानुसारेण शरणमहत्त्वं प्रकाश्य तत्स्थलं समापयति-

तत्कुलं हि सदा शुद्धं सफलं तस्य जीवितम्।
यस्य चित्तं शिवे साक्षाद् विलीनमबहिर्मुखम्॥ ६६॥

எவனுடைய சித்தமானது வெளி விஷயங்களில் செல்லாமல் எப்போதும் சிவபெருமானிடத்திலேயே நாட்டம் கொள்கிறதோ அவனுடைய குலமே சுத்தமானது, அவனுடைய வாழ்வே பயனுடையது.

इति शरणमहत्त्वस्थलम्

புறநதிர யாதுளய புரார தஙகணே
செறிநதிடு மொருபெருகு சிறபபுப பெறறுளோன
பறநதிடு குலமதே பெருமை பெறறிடு
முறைநதவன வாழுநாள பயனொ டொனறுமால.

எவனுடைய சித்தமானது வெளி விஷயங்களில் செல்லாமல் எப்போதும் சிவபெருமானிடத்திலேயே நாட்டம் கொள்கிறதோ அவனுடைய குலமே சுத்தமானது, அவனுடைய வாழ்வே பயனுடையது.

சரணமான்மியத்தலம் முற்றும்.

अथ प्रसादमहत्त्वस्थलम्

अथ पूर्वोक्तगुरुलिङ्गादिमहत्त्वानुभवस्थितेः शिवप्रसादलभ्यत्वात् तत्प्रसादमहत्त्वं कथयति-

गुरुलिङ्गादिमाहात्म्यविशेषानुभवस्थितिः।
यस्माच्छिवप्रसादात् स्यात्तादस्य महिमोच्यते॥ ६७॥

குரு, லிங்கம் முதலியவற்றின் அரிய பெருமைகளை எந்த சிவப்பிரஸாதத்தின் வாயிலாக உணர்கின்றனரோ அதுவே அதன் மஹிமையாகும்.

குருபரனை முதலியோர் பெருமை கூட்டுணத
தருவது சிவப்பிர சாத மாதலா
லுரைசெயு மதனது பெருமை யோதுவ
ர்ருவானை யெனுமபகை யெறிநது ளோரகளே.

குரு, லிங்கம் முதலியவற்றின் அரிய பெருமைகளை எந்த சிவப்பிரஸாதத்தின் வாயிலாக உணர்கின்றனரோ அந்த மஹிமையை அறிதல் நலம் பயக்கும்.

ननु शिवप्रसादः कथं गुरुलिङ्गादिमहत्त्वविशेषानुभवस्थितिहेतुरित्यत्राह-
सदा लिङ्गैकनिष्ठानां गुरुपूजानुषङ्गिणाम्।
प्रपन्नानां विशुद्धानां प्रसीदति महेश्वरः॥ ६८॥

எப்போதும் லிங்கத்திலேயே நாட்டமும், குருபூஜையில் விருப்பமும் கொண்டவனையும், சிவபெருமானையே சரணடைந்தவனையும், தூய்மையானவனையும் விளங்குபவனுக்கு மஹேசுவரன் அருள் புரிகிறார்.

புகலெனச சிவபிரானை றனைபபொ ருநதினோரக
கிகலறு சிவபபிர சாத மெயதுறு
மிகுபவப பகையென வாளயபு மனைதிவ
வகலிடத தராதரா தயல வரககரோ.

எப்போதும் லிங்கத்திலேயே நாட்டமும், குருபூஜையில் விருப்பமும் கொண்டவனையும், சிவபெருமானையே சரணடைந்தவனையும், தூய்மையானவனையும் விளங்குபவனுக்கு மஹேசுவரன் அருள் புரிகிறார்.

स च शिवप्रसादः कीदृशस्तेन किं भवतीत्यत्राह-
प्रसादोऽपि महेशस्य दुर्लभः परिकीर्त्यते।
घोरसंसारसन्तापनिवृत्तिर्येन जायते॥ ६९॥

यज्ञास्तपांसि मन्त्राणां जपश्चिन्ता प्रबोधनम्।
प्रसादार्थं महेशस्य कीर्तितानि न संशयः॥७०॥

கொடிய சம்சார நோயை நீக்கும் சிவபிரானின் பிரஸாதம் கிடைத்தற்கரியது; யாகங்கள், கடும் தவம், மந்திரஜபம், சைவ நூல்களைக் கற்றல் ஆகியன மஹேசுவரனின் பிரஸாதத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயங்களே.

மநதிர மகநதவந தியாந மறறுள
தநதிர மறிவைவ யாவுந த௰கதிரச
சநதிர முடிபர சாத மெயதுற
வநதன வெனவறி மனநது ணநதரோ.

கொடிய சம்சார நோயை நீக்கும் சிவபிரானின் பிரஸாதம் கிடைத்தற்கரியது; யாகங்கள், கடும் தவம், மந்திரஜபம், சைவ நூல்களைக் கற்றல் ஆகியன மஹேசுவரனின் பிரஸாதத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயங்களே.

ननु मोक्षस्य भक्तिमूलकत्वात् किं प्रसादेनेत्यत्राह-
प्रसादमूला सर्वेषां भक्तिरव्यभिचारिणी।
शिवप्रसादहीनस्य भक्तिश्चापि न सिध्यति॥७१॥

சிவப்பிரஸாதத்தின் வாயிலாகவே அனவருக்கும் சிவபக்தி கிட்டுகிறது; அது இல்லையெனில் சிவபக்தியும் கைகூடாது.

तस्मात्-
गर्भस्थो जायमानो वा जातो वा ब्राह्मणोऽथवा।
अन्त्यजो वापि मुच्येत प्रसादे सति शाङ्करे॥७२॥

கருப்பையிலிருக்கும் கருவோ, பிறந்த சிசுவோ, அந்தணனோ அல்லது கடைசி வருணத்தில் பிறந்தவனோ யாராயினும் சிவப்பிரஸாதத்தினுல் தான் முக்தியடைகின்ருன்.

மொழிதரு சிவபபர சாத முலதத
தொழிவறுய பததிதா னோதுய வேதிய

ராழிவான ரெனவாலை யாரு முயகுவர
வாழிநுத லினாபார சாத மேவானே.

கருப்பையிலிருக்கும் கருவோ, பிறந்த சிசுவோ, அந்தணனே அல்லது கடைசி வருணத்தில் பிறந்தவனே யாராயினும் சிவப்பிரஸாதத்தினுல் தான் முக்தியடைகின்ருன்.

अथ ब्रह्मादयोऽपि शिवप्रसादेनैव नित्यसिद्धा इत्याह-
ब्रह्माद्या विबुधाः सर्वे स्वस्वस्थाननिवासिनः।
नित्यसिद्धा भवन्त्येव प्रसादात् परमेश्वरात्॥ ७३॥

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் சிவபெருமான் திருவருளால் தான் தத்தம் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருக்கின்றனர்.

பஙகய மலரவ னாதிப பணவர
சஙகர னருடபார சாதங கொடுதய
மஙகல பதஙகள வாழவு மனாயே
சிஙகலி னததிய சிதத ராயனார.

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் சிவபெருமான் திருவருளால் தான் தத்தம் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருக்கின்றனர்.

इति सूतसंहितावचनानुसारेणाह-
प्रसादे शाम्भवे सिद्धे परमानन्दकारणे।
सर्वं शिवमयं विश्वं दृश्यते नात्र संशयः॥ ७४॥

மிக உயர்ந்த ஆனந்த நிலைக்குக் காரணமான சிவபிரான் திருவருள் கைகூடினுல் எல்லாம் சிவமயமாகக் காட்சியளிக்கும் என்பது உறுதி.

தவநிகழ சிவபபார சாத மெயதுறிற
சிவமய மாகியே திகழுய யாவையுய
பவவலை யறவரு பாமை யுடுகொ
லவமறு மரபார சாத மறியே.

மிக உயர்ந்த ஆனந்த நிலைக்குக் காரணமான சிவபிரான் திருவருள் கைகூடினுல் எல்லாம் சிவமயமாகக் காட்சியளிக்கும் என்பது உறுதி.

பலமொழி பகர்தலாற் பயனென் னுண்டென்று
முலகினு ளொத்தது முயர்வு கண்டது
மிலையாலை யாவவுரை யுண்மை யிருஞ்சடைத்
தலைவன தருட்பிர சாதத் திறகரோ.

சுருங்கக் கூறின் செஞ்சடையணிந்த சிவபெருமான் திருவருளுக்கீடாக மூவுலகிலும் யாதும் இல்லை.

யோகம்வேண் டுறும்பிர சாத முற்றிட
வேகமாகு சிவமய மாகு மியாவையு
மாகையாற் சிவமென்னு மாவ யோனவன்
பேர்கிலா நிலையுடைப் பிராண லிங்கியாம்.

சிவபெருமானருள் பெற்றவன் அனைத்தையும் சிவமயமாகக் காண்பதால் அவன் பிராணலிங்கியெனப்படுகின்றுன்.

பிரசாதமான்மியத்தலம் முற்றும்

द्वादशः परिच्छेदः
अथ प्राणलिङ्गिस्थलम्

अगस्त्य उवाच
भक्तो माहेश्वरश्चेति प्रसादीति नो बोधितः।
एक एव कथं चैष प्राणलिङ्गीति कथ्यते॥१॥

அகத்தியர் கூறுகிறார்:
பக்தனென்றும், மாஹேசுவரனென்றும் பிரஸாதி என்றும்
பிராணலிங்கி ஒருவனே எவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றான்
என்பதை எனக்கு விளக்குவாயாக.

பத்தனோ டொன்ம கேசன் பக்ரப்ர சாதி யென்றிங்
கொத்தனே வருவ னென்ன வுரைத்தனை ப்ராணலிங்கி
யெத்திற மதனா லாவ னவனது தனையும் கூறாய
கைத்தல மழுவ னோன்வாழு கைலையங் கணங்கள் வேந்தே.

அகத்தியர் கூறுகிறார்:
பக்தனென்றும், மாஹேசுவரனென்றும் பிரஸாதி என்றும்
பிராணலிங்கி ஒருவனே எவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றான்
என்பதை எனக்கு விளக்குவாயாக.

श्रीरेणुक उवाच
भक्तो माहेश्वरश्चैष प्रसादीति च कीर्तितः।
कर्मप्राधान्ययोगेन ज्ञानयोगोऽस्य कथ्यते॥२॥

இரேணுகர் கூறுகிறார்
கருமயோக அப்பியாசத்தினால் அவ்வாறு பக்தன் மாஹேச்வரன்
என அழைக்கப்படுகிறான்; அவனுடைய ஞானயோகப்
பயிற்சியைக் குறித்து இப்போது கூறுவோம்.

ஒப்பறு கரும யோகத் துயர்ச்சியாற் பத்த னாதி
முப்பெயர் புனைந்து நின்றான் மொழிதரு மிவன் வறகுத்
தப்பறு ஞான யோகஞ் சாற்றிடத் தக்க திங்குத்
துப்புறழ சடிலக் கற்றைத் துகளன்மா முனிவ ரேறே.

இரேணுகர் கூறுகிருர்
கருமயோக அப்பியாசத்திஞல் அவ்வாறு பக்தன் மாஹேச்வரன் என அழைக்கப்படுகிருன்; அவனுடைய ஞானயோகப் பயிற்சியைக் குறித்து இப்போது கூறுவோம்.

इति वीरागमोक्तरूपप्राणलिङ्गवान् प्राणलिङ्गीत्याह-
लिङ्गं चिदात्मकं ब्रह्म तच्छक्तिः प्राणरूपिणी।
तद्रूपलिङ्गविज्ञानी प्राणलिङ्गीति कथ्यते॥३॥

சின்மயவடிவான பிரம்மமே லிங்கமாகும்; அதன் சக்தியே பிராணவடிவானது. இவ்வாறு லிங்கவடிவத்தை நன்குணர்ந்தவனே பிராணலிங்கியெனப்படுகின்ருன்.

பேரறி வுருவாய நிலை பரமமே யலிங்க மாமவ
வோருறு மிலிங்க சததி பராணநல வுருவாய நிறகுற
தேருறு மினைய வாறாகு சிவலிங்கந தனையு ணாநதோ
னேருறு பராண லிங்கி யெனபவ னெனபர மேலோர.

சின்மயவடிவான பிரம்மமே லிங்கமாகும்; அதன் சக்தியே பிராணவடிவானது. இவ்வாறு லிங்கவடிவத்தை நன்குணர்ந்தவனே பிராணலிங்கியெனப்படுகின்ருன்.

अथास्यापि स्थलभेदाः सन्ति किमित्यत्राह-
प्राणलिङ्गस्थलं चैतत् पञ्चस्थलसमन्वितम्।
प्राणलिङ्गिस्थलं चादौ प्राणलिङ्गार्चनं ततः॥४॥
शिवयोगसमाधिश्च ततो लिङ्गनिजस्थलम्।
अङ्गलिङ्गिस्थलं चाथ क्रमादेषां भिदोच्यते॥५॥

பிராணலிங்கஸ்தலம் ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது: முதலில் பிராணலிங்கி ஸ்தலம், பின்னர் முறையே பிராணலிங்கார்ச்சனம், சிவயோகஸமாதி[ஸ்தலம்], லிங்கநிஜஸ்தலம், அங்கலிங்கிஸ்தலம் என்பன. இவற்றின் வேறுபாடுகள் விளக்கப்படும்.

ஆசறு பிராண லிங்கித் தலமொரைந் தாகு முன்னர்ப
பேசுறு பிராண லிங்கித் தலமொடு பிராண லிங்க
பூசனை யதன்பின் மிக்க சிவயோக சமாதி பெற்று
நேசம துறுமி லிங்க நிசமங்க லிங்க மென்றே.

பிராணலிங்கஸ்தலம் ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது: முதலில் பிராணலிங்கி ஸ்தலம், பின்னர் முறையே பிராணலிங்கார்ச்சனம், சிவயோகஸமாதி[ஸ்தலம்], லிங்கநிஜஸ்தலம், அங்கலிங்கிஸ்தலம் என்பன. இவற்றின் வேறுபாடுகள் விளக்கப்படும்.

प्राणापानसमाघातात् कन्दमध्यात्तदुत्थितम्।
प्राणलिङ्गं तदाख्यातं प्राणापाननिरोधिभिः॥६॥

மூலாதாரத்தில் பிராணன் அபானன் ஆகியவற்றின் சமநிலையில் தோன்றும் உயர்ந்த சோதிதான் பிராணலிங்கமென யோகிகளால் கூறப்படுகிறது.

தயங்குறு பிராணா பான சமநிலை பெறலான் மூலத்
துயர்ந்தெழு சோதி யாதல் வொளிமிகு சோதி தானே
வயங்குறு பிராண லிங்க மென்னவே வகுக்கப் பட்ட
தியங்குறு பிராணா பான நிரோதிக ளென்போர் தம்மால்.

மூலாதாரத்தில் பிராணன் அபானன் ஆகியவற்றின் சமநிலையில் தோன்றும் உயர்ந்த சோதிதான் பிராணலிங்கமென யோகிகளால் கூறப்படுகிறது.

नन्विदं केन विज्ञातमित्यत्राह-
प्राणो यत्र लयं याति भास्करो तुहिनं यथा।
तत्प्राणलिङ्गमुद्दिष्टं तद्धारी स्यात् तदाकृतिः॥७॥

சூரியனில் பனியடங்குவது போல் பிராணன் எங்கு ஒடுங்குமோ அதுவே பிராணலிங்கமெனப்படும்; அதைத் தரித்தவன் அவ்வுருவமே பெறுவான்.

பரதியு ளடாஙகு மெயகூர பனயென யாதல கலணே
திரதரு பாராண னொலறிச செறிநதிடு மதுவே கூறி
னரதெனுய பாராண லிஙக மெலபரங கதுத ரதஹோ
னுரைதரு பாராண லிஙக வுரையுடை யோனா மலறே.

சூரியனில் பனியடங்குவது போல் பிராணன் எங்கு ஒடுங்குமோ அதுவே பிராணலிங்கமெனப்படும்; அதைத் தரித்தவன் அவ்வுருவமே பெறுவான்.

अथ तल्लिङ्गं केषां स्फुरतीत्यत्राह-
ज्ञानिनां योगयुक्तानामन्तः स्फुरति दीपवत्।
चिदाकारं परब्रह्मलिङ्गमज्ञैर्न भाव्यते॥८॥

யோகசித்திபெற்ற ஞானிகளின் உள்மனதில் பரப்பிரம்மலிங்கமானது அறிவொளியாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது; அறிவற்றவர்களுக்கு அது விளங்காது.

அறிவுருவாகி யெஙகு மமரபரப பரம மாகுங
குறியுய ரலிஙக ஞான யோகுடைக குணததா னெஞசி
லெரசுட ராகி நிலறே யலஙகுறு மறிவ லாரார
செறிவுறு பொருளல றாகு மெலறுரை செயவர மேலோர.

யோகசித்திபெற்ற ஞானிகளின் உள்மனதில் பரப்பிரம்மலிங்கமானது அறிவொளியாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது; அறிவற்றவர்களுக்கு அது விளங்காது.

अथैतादृशप्राणलिङ्गं विहाय बाह्यलिङ्गनिष्ठा मूढा इत्याह-
अन्तःस्थितं परं लिङ्गं ज्योतीरूपं शिवात्मकम्।
विहाय बाह्यलिङ्गस्था विमूढा इति कीर्तिताः॥९॥

மனதினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் சோதிவடிவான சிவலிங்கத்தை விட்டு வெளியே இருக்கும் லிங்கத்தை நாடுபவன் மூடனே.

இலஙகொள யாகி யெலறு மிதயநல மலரற றோலறி
நலநதரு பரமாநநத ஞானலிங கததை நஙகிக

கலநதுள புறததி லிஙகக கருததுள னாகி யுறறோன
மலஙகுறு பரம மூட னெனனவே மதிககப படடான.

மனதினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் ஆனந்த சோதிவடிவான சிவலிங்கத்தை விட்டு வெளியே இருக்கும் லிங்கத்தை நாடுபவன் மூடனே.

तस्माद् बाह्यलिङ्गविमुखः सन् चिल्लिङ्गपरमार्श्यैव प्राणलिङ्गीत्याह-
संविल्लिङ्गपरामर्शी बाह्यवस्तुपराङ्मुखः।
यः सदा वर्तते योगी प्राणलिङ्गी स उच्यते॥ १०॥

பேரறிவு வடிவான லிங்கத்தையே எப்போதும் தியானிப்பவனும், புற உலக நாட்டத்தினின்றும் மனத்தை அறவே நீக்கியவனுமான யோகியே பிராணலிங்கி எனப்படுகின்றான்.

புறபபொருள ளதனகட செலலுய புததிவாட டகததி லெனறுங
சிறபபுறு மொளியாயத தோனறுங சிநமய லிஙகந தனனைக
குறிததுணர கருததின றிடபாங கொணடுற நினறு ளோனே
மறபபறு பிராண லிஙகி யெனகுவர மதியின மிககோர.

பேரறிவு வடிவான லிங்கத்தையே எப்போதும் தியானிப்பவனும், புற உலக நாட்டத்தினின்றும் மனத்தை அறவே நீக்கியவனுமான யோகியே பிராணலிங்கி எனப்படுகின்றான்.

ननु बाह्यलिङ्गादौ वैमुख्यं किंनिबन्धनमित्यत्राह-
मायाविकल्पजं विश्वं हेयं संचिन्त्य नित्यशः।
चिदानन्दमये लिङ्गे विलीनः प्राणलिङ्गवान्॥ ११॥

மாயையின் வெளித்தோற்றமான இவ்வுலகம் நீக்கப்படவேண்டியது என உறுதியாக எண்ணி எப்போதும் சிதானந்தவடிவான லிங்கத்திலேயே ஒடுங்கியிருப்பவன் பிராணலிங்கமுடையவன் எனப்படுகிறான்.

மாயையின வாகறபந தனனால வநதுள சகநதோன றாமற
போயொழிந திடுமா றெனறுய பொருநதுபு சிநதை செயது

**பாயொளா யறிவாநநத பராபர லிஙகந தகைனபு
புபயநெஞ் சடஙக வலலோ ைபுகளபு பராண லிஙகி.**

மாயையின் வெளித்தோற்றமான இவ்வுலகம் நீக்கப்படவேண்டியது என உறுதியாக எண்ணி எப்போதும் சிதானந்தவடிவான லிங்கத்திலேயே ஒடுங்கியிருப்பவன் பிராணலிங்கமுடையவன் எனப்படுகிறான்.

ननु चिल्लिङ्गस्य नादबिन्दुकलातीतत्वात् प्राणस्य नादबिन्दुकलारूपत्वात् कथं तस्य पीठरूपत्वं सम्भवतीति शङ्कां प्राणलिङ्गिस्थलं समापयति-

सत्ता प्राणमयी शक्तिः सद्रूपं प्राणलिङ्गकम्।
तत्सामरस्यविज्ञानात् प्राणलिङ्गीति कथ्यते॥ १२॥

என்றுமழியாத உள்பொருளே பிராணலிங்கம்; அதன் சக்தியே பிராணசக்தியாம். இவ்விரண்டின் சமநிலையை உணர்ந்தவனே பிராணலிங்கியாவான்.

इति प्राणलिङ्गिस्थलम्

**சதுதையாகு சதுதி தானே தககதோர பாராண னாகுகு
சதததாய பராண லிஙகந தறசம ரசஞா னததால
வைதததாய பராண லிஙகி யெஹுயபெய ரெனவ குபபர
தததுவா தத மாய தனநிலை யுணரநத நலலோர.**

என்றுமழியாத உள்பொருளே பிராணலிங்கம்; அதன் சக்தியே பிராணசக்தியாம். இவ்விரண்டின் சமநிலையை உணர்ந்தவனே பிராணலிங்கியாவான்.

பிராணலிங்கித்தலம் முற்றும்

अथ प्राणलिङ्गार्चनस्थलम्

अथ प्राणलिङ्गिना विधीयमानसकलयोगशास्त्रसिद्धप्राणलिङ्गार्चनप्रकारं सप्तभिः सूत्रैः प्रतिपादयति-

अन्तर्गतं चिदाकारं लिङ्गं शिवमयं परम्।
पूज्यते भावपुष्पैर्यत् प्राणलिङ्गार्चनं हि तत्॥ १३॥

அகத்தில் விளங்கும் சின்மயமான சிவலிங்கத்தை பாவபுஷ்பங்களால் அருச்சிப்பதே பிராணலிங்கார்ச்சனம் எனப்படும்.

நண்ணுறு மிதயந தண்ணனண ஞானலிங கததை யெயதி
நிண்ணறெழு மண்ணப னாலே நினைவெனு மலரகள கொண்ணடு
புண்ணறொழி லிலாது செயயுய பூசனை யதுவே கண்ணடா
யொண்ணறொரு பராணலிஙக பூசையெண ணுரைபப தண்ணறே.

அகத்தில் விளங்கும் சின்மயமான சிவலிங்கத்தை உள்ளத்தில் தோன்றும் அன்பெனும் மலர்களால் அருச்சிப்பதே பிராணலிங்கார்ச்சனம் எனப்படும்.

अथ कुत्र पूजनीयमित्यत्र प्राणलिङ्गाश्रयभूतोर्ध्वहृत्कमलं वर्णयित्वा भावपुष्पैः पूजनीयमित्याह-

अन्तः पवनसंपृष्टे सुसूक्ष्माम्बरशोभिते।
मूर्धन्यचन्द्रविगलत्सुधासेकातिशीतले॥ १४॥
बद्धेन्द्रियनवद्वारे बोधदीपे हृदालये।
पद्मपीठे समासीनं चिल्लिङ्गं शिवविग्रहम्।
भावयित्वा सदाकालं पूजयेद् भाववस्तुभिः॥ १५॥

மிக சூக்குமமான உட்புற ஆகாசத்தில் இதமான உள்காற்றினுல் வருடப்பட்டு உச்சந்தலேயில் பொங்கிப் பெருகும் குளிர்ந்த அமிர்தத்தால் நீராட்டப்பட்டு உடலின் ஒன்பது துவாரங்களும் தத்தம் காரியத்திலிருந்து அடைக்கப்பட்டதாய் ஞான ஒளிச்சுடரில் இலங்கும் இதயக் கோயிலில் பத்மபீடத்தில் அமர்ந்துள்ள சின்மயமான லிங்கத்தை இடையருது அகத்தில் தோன்றும் பூ முதலிய பொருட்களால் வழிபடவேண்டும்.

அகததுறு பவநந தண்னை யடைததுநுண வசுயபு பூதது
மிகததலை மதியு குபப வழமு தினறகு ளரநது
தகைககுமொண பதுவா யுறறுத தனயறி வெனுயவ ளககிட
டுகபபுறு மிதயத த்சற குஞுறறுக பாவ பூசை.

உட்புற ஆகாசத்தில் இதமான உள்காற்றினுல் வருடப்பட்டு உச்சந்தலையில் பொங்கிப் பெருகும் குளிர்ந்த அமிர்தத்தால் நீராட்டப்பட்டு உடலின் ஒன்பது துவாரங்களும் தத்தம் காரியத்திலிருந்து அடைக்கப்பட்டதாய் ஞான ஒளிச்சுடரில் இலங்கும் இதயக் கோயிலில் பத்மபீடத்தில் அமர்ந்துள்ள சின்மயமான லிங்கத்தை இடையருது அகத்தில் தோன்றும் பூ முதலிய பொருட்களால் வழிபடவேண்டும்.

अथ तानि वस्तूनि कानीत्यत्राह-
क्षमाऽभिषेकसलिलं विवेको वस्त्रमुच्यते।
सत्यमाभरणं प्रोक्तं वैराग्यं पुष्पमालिका॥ १६॥
गन्धः समाधिसम्पत्तिरक्षता निरहङ्कृतिः।
श्रद्धा धूपो महाज्ञानं जगद्भासि प्रदीपिका॥ १७॥
भ्रान्तिमूलप्रपञ्चस्य निवेद्यं तन्निवेदनम्।
मौनं घण्टापरिस्पन्दस्ताम्बूलं विषयार्पणम्॥ १८॥

எல்லையற்ற பொறுமையே சிவபெருமானின் அபிஷேகஜலம், பகுத்தறிவே பெருமானுக்கு அணிவிக்கும் ஆடை, ஆழ்நிலை தியானமே சந்தனம், தான் தனது எனும் அஹங்காரமில்லாமையே பூஜிக்கும் அக்ஷதை, சிரத்தையே தூபம், உலகங்களைப் பிரகாசிக்கும் பேரறிவே தீபம், குழப்பத்தில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தைப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தலே நிவேதனம், மௌனமே பூஜையின் போது ஒலிக்கும் மணியோசை, அனைத்துப் பொருள்களையும் சமர்ப்பித்தலே தாம்பூலமாகும்.

ஆடறல பொறைவ। வேக மாடைபூ௦௦। வாயமை மாலை
தாடரு துறவு கநதரு சமாதியக கதையா।ங கார
வடெழு துபந துயமை வாளககறி வுலக மெலலாய
படுறு நிவேத நநதய பாராறகொலி மணாந௦௦ மோனய.

எல்லையற்ற பொறுமையே சிவபெருமானின் அபிஷேகஜலம், பகுத்தறிவே பெருமானுக்கு அணிவிக்கும் ஆடை, ஆழ்நிலை தியானமே சந்தனம், தான் தனது எனும் அஹங்காரமில்லாமையே பூஜிக்கும் அக்ஷதை, சிரத்தையே

தூபம், உலகங்களைப் பிரகாசிக்கும் பேரறிவே தீபம், குழப்பத்தில் தோன்றிய இப்பிரபஞ்சத்தைப் பெருமானுக்குச் சமர்ப்பித்தலே நிவேதனம், மௌனமே பூஜையின் போது ஒலிக்கும் மணியோசை.

विषयभ्रान्तिराहित्यं तत्प्रदक्षिणकल्पना।
बुद्धेस्तदात्मिका शक्तिर्नमस्कारक्रिया मता॥१९॥
एवंविधैर्भावशुद्धैरुपचारैरदूषितैः।
प्रत्युन्मुखमना भूत्वा पूजयेल्लिङ्गमान्तरम्॥२०॥
इति प्राणलिङ्गार्चनस्थलम्

உலகியல் பொருட்களின்கண் மயங்காமலிருத்தலே சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தல், தனது புத்தியை சிவசக்தியாகவே பாவித்தல் நமஸ்காரம். இவ்வாருக சுத்தமான மனதால் உண்டாக்கப்பட்ட உபசாரங்களினுல் மனத்தை உள்ளே திருப்பி உள்மனத்திலேயே சிவபெருமானைப் பூஜிக்கவேண்டும்.

பொறிவட யாரபப தநதாய பூலமவ வடயத தோயத
லறுமது வலம திககிங கதணவடி வாகுரு சதநதி
பெறுமது வணகக மாமிப பெறறியண மனலிங கததை
மறுவறு மனததரச சிகக வாலிய பொருளகள கொணடே.

உலகியல் பொருட்களின்கண் மயங்காமலிருத்தலே சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தல், தனது புத்தியில் சிவசக்தியாகவே பாவித்தல் நமஸ்காரம். இவ்வாருக சுத்தமான மனதால் உண்டாக்கப்பட்ட உபசாரங்களினுல் மனதை உள்ளே திருப்பி உள்மனத்திலேயே சிவபெருமானைப் பூஜிக்கவேண்டும்.

பிராணலிங்கார்ச்சநத்தலம் முற்றும்.

अथ शिवयोगसमाधिस्थलम्

अन्तः क्रियारतस्यास्य प्राणलिङ्गार्चनक्रमैः।
शिवात्मध्यानसम्पत्तिः समाधिरिति कथ्यते॥२१॥

பிராணலிங்கத்தை உள்மனதில் எப்போதும் அருச்சனை செய்து கொண்டே இருப்பவனின் சிவத்தியானமே ஸமாதி எனப்படும்.

புகண்ணுள பிராண லிஙக பூசனைத தொழிலிண கண்ணே
யுகந்துள வாங்வரக்கு மிக்க வொருசிவ ரூப மாகத
திகழுந்துள தியாநந தண்ணனைச செப்புறுங் சமாதி யெண்ன
வகண்றுர் பரநத வொண்ணக ணாரவைபாங கினனூர் லண்றே.

பிராணலிங்கத்தை உள்மனதில் எப்போதும் அருச்சனை செய்து கொண்டே இருப்பவனின் சிவத்தியானமே ஸமாதி எனப்படும்.

सर्वतत्त्वोपरिगतं सच्चिदानन्दभासुरम्।
स्वप्रकाशमनिर्देश्यमवाङ्मानसगोचरम्॥२२॥
उमाख्यया महाशक्त्या दीपितं चित्स्वरूपया।
हंसरूपं परात्मानं सोऽहंभावेन भावयेत्।
तदेकतानतासिद्धिः समाधिः परमो मतः॥२३॥

எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் மேலாய் ஸச்சிதனந்த வடிவாய் சுயம்பிரகாசமாய் வாக்கு மற்றும் மனத்திற்கும் எட்டாததாய் இத்தகையது எனச் சொல்லொணுததாய் சின்மயமான உமாதேவியுடன் கூடிப் பிரகாசிப்பதாய் ஹம்ஸவடிவானதாய் விளங்கும் பரமாத்மாவை ஸோஹம் என்று எப்போதும் தியானம் செய்தல் வேண்டும்; அப்போது விளையும் பரமாத்மாவுடனுன ஐக்கியமே உயர்ந்த ஸமாதியாகக் கருதப்படும்.

உரைமன மிறநத சச்சி தாநநத வொளியாய மேலாயப
பரவுதத துவங்கட கெலலாய பரமசிற சததி தண்ணா
லுரமுற வொளிரு மரூச வுருவமாய பரமாண மாவைத
திரமொடு பாவ கருசெய திகழுசோக பாவங கொண்டு.

எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் மேலானதாய் ஸச்சிதனந்த வடிவாய் சின்மயமான உமாதேவியுடன் கூடிப் பிரகாசிப்பதாய் ஹம்ஸவடிவானதாய் விளங்கும் பரமாத்மாவை ஸோஹம் என்று எப்போதும் தியானம் செய்தல் வேண்டும்.

परब्रह्म महालिङ्गं प्राणो जीवः प्रकीर्तितः।
तदेकभावमननात् समाधिस्थः प्रकीर्तितः॥२४॥

பரப்பிரம்மமே மஹாலிங்கம், பிராணனே ஜீவன்; இவ்விரண்டின் ஐக்கியத்தைத் தியானிப்பதே ஸமாதியாகும்.

பறஙகொளா மாலிங கநதாலை பாரமமெலை ஞுரைபப நிறகுகூ
சிறநதுள பாராணலை றலைனைச செபபுவா சீவ னெலைன
வறைநதுள வவறறி னேக பாவமா மனததி னானே
யுறுகூசிவ சமாதி யோக முறறவ னெலைபா மேலோா.

பரப்பிரம்மமே மஹாலிங்கம், பிராணனே ஜீவன்; இவ்விரண்டின் ஐக்கியத்தைத் தியானிப்பதே ஸமாதியாகும்.

अन्तःषट्चक्ररूढानि पङ्कजानि विभावयेत्।
ब्रह्मादिस्थानभूतानि भ्रूमध्यान्तानि मूलतः॥२५॥
भ्रूमध्यादूर्ध्वभागे तु सहस्रदलमम्बुजम्।
भावयेत्तत्र विमलं चन्द्रबिम्बं तदन्तरे॥२६॥

உள்மனத்தில் மூலாதாரத்திலிருந்து நெற்றி நடுவரையிலுள்ள ஆறு சக்கரங்களிலும் பிரம்மா முதலானோர்களின் இருப்பிடமாக ஆறு தாமரைப் பூக்களையும், நெற்றிக்கு மேல் ஆயிரயிதழ்த் தாமரைப்பூவையும், அத்தாமரையின் நடுவில் ஒளிபொருந்திய நிர்மலமான சந்திரனையும் தியானிக்க வேண்டும்.

அகமுறு சககர ஙக ளாறிலு முறற கருசகூ
சகமருளா பாரம னாதி தானமெலை ஞுலைனா யபபால
வகையாதழ பதது நுாறு மருலுபாங கயம தலைகலை
மிகநிறை வாமல வாநது வாயபமொலை ஞுளது மாதோ.

உள்மனத்தில் மூலாதாரத்திலிருந்து நெற்றி நடுவரையிலுள்ள ஆறு சக்கரங்களிலும் பிரம்மா முதலானோர்களின் இருப்பிடமாக ஆறு தாமரைப் பூக்களையும், நெற்றிக்கு மேல் ஆயிரயிதழ்த் தாமரைப்பூவையும், அத்தாமரையின் நடுவில் ஒளிபொருந்திய நிர்மலமான சந்திரனையும் தியானிக்க வேண்டும்.

सूक्ष्मरन्ध्रं विजानीयात् तत्कैलासपदं विदुः।
तत्रस्थं भावयेच्छम्भुं सर्वकारणकारणम्॥२७॥

மிகசூக்குமமான துளையுடையதாய் அந்த சந்திரபிம்பத்தைத் தியானித்து அதைக் கைலாஸமாக எண்ணி அங்கு அனைத்துக்கும் காரணமான சிவபெருமான் வீற்றிருப்பதாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

அததட மதியா ஹுடப மாயபுழை யொணறு காணக
வததொளை கயாலை யாக வறிநதவண வ பறி ருநத
சததிய ஞானா நநத சஙகரண றனைபபா வாகக
வெயததகா ரணஙகட கெபலாங காரண னெணன வணறே.

மிகசூக்குமமான துளையுடையதாய் அச்சந்திரபிம்பத்தைத் தியானித்து அதைக் கைலாஸமாக எண்ணி அங்கு அனைத்துக்கும் காரணமான சிவபெருமான் வீற்றிருப்பதாகத் தியானிக்க வேண்டும்.

बहिर्वासनया विश्वं विकल्पार्थं प्रकाशते।
अन्तर्वासितचित्तानामात्मानन्दः प्रकाशते॥२८॥
आत्मारणिसमुत्थेन प्रमोदमथनात् सुधीः।
ज्ञानाग्निना दहेत् पाशजालं जगन्मयम्॥२९॥

வெளிப்புறத்திலேயே உழல்வதால் இப்பரந்த வெளியுலகமானது தோற்றமளிக்கின்றது; உட்புறத்தில் பிரகாசிக்கும் ஆன்மாவையே சிந்தித்திருப்பதால் ஆன்மானந்தம் வெளிப்படும். ஆன்மாவெனும் அரணிக்கட்டையால் ஆனந்தத்தைக் கடைவதால் விளையும் ஞானக்கினியால் இவ்வுலகமெனும் பாசவலையைப் பொசுக்க வேண்டும்.

புறநதிர்ா வதனாப் றோலைறுய புகலபசக வாகுறப முளாளுப
செறிநதிடு மனததி னோாகுத திகழுநதிடு மாலைமா நநத
முறுாஙகடை யுவகை தலைனா லுயாரெஹு மரணா தலைனாப
பாறநதுள ஞானத தயாப பெருயபவஞூ சுடுவ னலைறே.

வெளிப்புறத்திலேயே உழல்வதால் இப்பரந்த வெளியுலகமானது தோற்றமளிக்கின்றது; உட்புறத்தில் பிரகாசிக்கும் ஆன்மாவையே சிந்தித்திருப்பதால் ஆன்மானந்தம் வெளிப்படும். ஆன்மாவெனும் அரணிக்கட்டையால் ஆனந்தத்தைக் கடைவதால் விளையும் ஞானக்கினியால் இவ்வுலகமெனும் பாசவலையைப் பொசுக்க வேண்டும்.

संसारविषवृक्षस्य पञ्चक्लेशपलाशिनः।
छेदने कर्ममूलस्य परशुः शिवभावना॥२०॥
अज्ञानराक्षसोन्मेषकारिणः संहृतात्मनः।
शिवध्यानं तु संसारतमसश्चण्डभास्करः॥२१॥
इति शिवयोगसमाधिस्थलम्

ஐவகைத் துன்பங்களைக் கொண்டதும் கருமவினையெனும் ஆணிவேரைக் கொண்டதுமான சம்சாரமெனும் கொடிய விஷமரத்தை வெட்டி அழிப்பதற்கான கோடரி சிவத்தியானமேயாகும்; அஞ்ஞானமெனும் அரக்கர்களால் தோற்றுவிக்கப்படும் சம்சார இருளை அழிப்பது சிவத்தியானமெனும் சூரியனே.

கருமவேர செறிநது துலைபப பாசிலை காடடி நிறகு
மொருபெருய பவம ரததிற குறறவெய பரசு தானாய
பெருமல வாருளா லுககுப பாறஙகொளா யாரவா யாகுந
தெருமரு மனம டககுஞூ சிவலுருத தியாந மலைறே.

ஐவகைத் துன்பங்களைக் கொண்டதும் கருமவினையெனும் ஆணிவேரைக் கொண்டதுமான சம்சாரமெனும் கொடிய விஷமரத்தை வெட்டி அழிப்பதற்கான கோடரி

சிவத்தியானமேயாகும்; அஞ்ஞானமெனும் அரக்கர்களால் தோற்றுவிக்கப்படும் சம்சார இருளை அழிப்பது சிவத்தியானமெனும் சூரியனே.

अथ लिङ्गनिजस्थलम्

स्वान्तस्थशिवलिङ्गस्य प्रत्यक्षानुभवस्थितिः।
यस्यैव परलिङ्गस्य निजमित्युच्यते बुधैः॥३२॥

எவனுக்குத் தனது இதயகமலத்தில் விளங்கும் மேலான சிவலிங்கத்தின் உணர்வு எப்போதும் உள்ளதோ அவனே லிங்கநிஜன் எனப்படுகின்ருன்.

பொருந்துறு மிதய மென்னுறுய புனர்தநன் முளர் சேர்நத
வருஞ்சிவ லிஙக மெயயமை யநுபவ சிததி தானே
பரஞ்சு ட ராமி லிஙக நிசமெனப பகரா நிறபர
திருநதிய கலைகள் யாவுந தெர்பெருய புலவரன்றே.

எவனுக்குத் தனது இதயகமலத்தில் விளங்கும் மேலான சிவலிங்கத்தின் உணர்வு எப்போதும் உள்ளதோ அவனே லிங்கநிஜன் எனப்படுகின்ருன்.

ब्रह्मविष्ण्वादयो देवाः सर्वे वेदादयस्तथा।
लीयन्ते यत्र गम्यन्ते तल्लिङ्गं ब्रह्मकेवलम्॥३३॥
चिदानन्दमयः साक्षाच्छिव एव निरञ्जनः।
लिङ्गमित्युच्यते नान्यद् यतः स्याद्विश्वसम्भवः॥३४॥

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான அனைத்துத் தேவர்களும், எல்லா வேதங்களும் எங்கு சென்று ஒடுங்கி மீண்டும் தோன்றுகின்றனவோ அந்த பரப்பிரம்மமே சிதானந்தமயமானதும் எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமுமான மாசற்ற சிவலிங்கமெனப்படுகிறது, மற்றவை அல்ல.

வேதனா தியராந தேவர வேதமா தியவா நுஙக
ளயாதின லடஙகித தோறற மெயதுறு மவவ லிஙக

மோதருய பாரம மேயா முலகுதிக குறுமி லிஙகந
ததறு ஞானா நநத சிவமேமற றொழிநத வலல.

பிரம்மா, விஷ்ணு முதலான அனைத்துத் தேவர்களும், எல்லா வேதங்களும் எங்கு சென்று ஒடுங்கி மீண்டும் தோன்றுகின்றனவோ அந்த பரப்பிரம்மமே சிதானந்தமயமானதும் எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமானதுமான மாசற்ற சிவலிங்கமெனப்படுகிறது, மற்றவை அல்ல. அந்த பரப்பிரமமே சிதானந்தமயமான எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமான மாசற்ற சிவலிங்கமெனப்படுகிறது, மற்றவை அல்ல.

बहुनात्र किमुक्तेन लिङ्गमित्युच्यते बुधैः।
शिवाभिधं परं ब्रह्म चिद्रूपं जगदास्पदम्॥३५॥

அதிகமாகக் கூறுவதில் யாது பயன்? சின்மயனும் உலகங்களெல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவனும் பரப்பிரம்மனுமான சிவபெருமான் ஒருவரே லிங்கமெனப்படுகிறார்.

உரைபபதெண பலமாற றஙக ளுலகுதித தொடஙகுய வணணந
தராததிடு மிடம தாகுஞ சசிதா நநத மேனப
பரபபார மநதா னேகாண பரசிவ னாமங கொணடே
தெரபபறு மிலிஙக மெனறு செபபுறப பட்ட தனறே.

அதிகமாகக் கூறுவதில் யாது பயன்? சின்மயனும் உலகங்களெல்லாம் தோன்றுவதற்குக் காரணமானவனும் பரப்பிரம்மனுமான சிவபெருமான் ஒருவரே லிங்கமெனப்படுகிறார்.

वेदान्तवाक्यजां विद्यां लिङ्गमाहुस्तथाऽपरे□
तदसज्ज्ञेयरूपत्वाल्लिङ्गस्य ब्रह्मरूपिणः□३६□

வேதாந்தவாக்கியங்களின் வாயிலாகத் தோன்றும் ஞானமே லிங்கமென்பர் சிலர்; அது உண்மையன்று. பரப்பிரம்மமாகிய லிங்கம் தனது உள்ளுணர்வால் அறியப்படுகிறது.

மாசறு நிகழ்வே தாநத வாககியத துதிககு ஞான
மாசறு மிலிஙக மெனன வறைதரு கிறபர சிலபோர
பேசுறு மதுதாண மிககப பாரமமா மிலிஙகந தணனாற
றேசுற வறிவ தாகுஞ செயகையாற பாறிதொண றாமல.

வேதாந்தவாக்கியங்களின் வாயிலாகத் தோன்றும் ஞானமே லிங்கமென்பர் சிலர்; அது உண்மையன்று. பரப்பிரம்மமாகிய லிங்கம் தனது உள்ளுணர்வால் அறியப்படுகிறது.

अव्यक्तं लिङ्गमित्याहुर्जगतां मूलकारणम्।
लिङ्गी महेश्वरश्चेति मतमेतदसङ्गतम्॥३७॥

சிலர் உலகங்களுக்கு மூலகாரணமான அவியக்தமே லிங்கமெனவும், அதையுடையவனுன மஹேசுவரனே லிங்கியெனவும் கூறுவர். இக்கருத்து சரியன்று.

உலகெலாந தருவ தறகிங கொருதன மூல மாகி
யாலகுறு மவவா யதத மிலிஙகமெண றிசைபபர மிகக
தலைமைகொ ளாலிஙகி யசண றானென வகுததுச சொலவர
நிலவுமிய மதயபொ ருதத மணறென நிகழதது நூலே.

சிலர் உலகங்களுக்கு மூலகாரணமான அவியக்தமே லிங்கமெனவும், அதையுடையவனுன மஹேசுவரனே லிங்கியெனவும் கூறுவர். இக்கருத்து சரியன்று.

न सूर्यो भाति तत्रेन्दुर्न विद्युन्न च पावकः।
न तारका महल्लिङ्गे द्योतमाने परात्मनि॥३८॥
ज्योतिर्मयं परं लिङ्गं श्रुतिराह शिवात्मकम्।
तस्य भासा सर्वमिदं प्रतिभाति न संशयः॥३९॥

அங்கு சூரியனோ, சந்திரனோ, மின்னலோ தீயோ, நட்சத்திரங்களோ பிரகாசிப்பதில்லை; பரமான்மாவான அந்த பரஞ்சோதியே எப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது. அதன் ஒளியால் தான் ஏனைய அனத்தும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன.

**வரம்புறு மாலிங் கந்தான் மிளிர்தலு மதியு மன்று
மிரவியு மழலு மின்னு மிலங்குறா வலங்கு சோதி
யுருவமா மவ்வ லிங்கத் தொளியினா லவைய னைத்துந்
திரிவற வலங்கு முண்மை செப்புமிய மாற மன்றே.**

அங்கு சூரியனோ, சந்திரனோ, மின்னலோ தீயோ, நட்சத்திரங்களோ பிரகாசிப்பதில்லை; பரமான்மாவான அந்த பரஞ்சோதியே எப்போதும் பிரகாசிக்கின்றது. அதன் ஒளியால் தான் ஏனைய அனத்தும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன.

**लिङ्गान्नास्ति परं तत्त्वं यदस्माज्जायते जगत्।
यदेतद्रूपतां धत्ते यदत्र लयमश्नुते॥४०॥
तस्माल्लिङ्गं परं ब्रह्म सच्चिदानन्दलक्षणम्।
निजरूपमिति ध्यानात् तदवस्था प्रजायते॥४१॥**

லிங்கத்தைத் தவிர உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் வேறு பரதத்துவம் இல்லை; அது ஒன்றே உருவத்தை அடைகிறது, அதில் தான் அனைத்தும் ஒடுங்குகின்றன. எனவே அந்த ஸச்சிதானந்த வடிவான பரப்பிரமமே தனது உண்மைச் சொரூபமென தியானம் செய்வதால் அந்நிலையை அடையலாம்.

**உலகெலாந் தோன்றி நின்றங் கொடுங்குதற் கிடந்தா னாகி
யிலகுமா விலிங்கந் தன்னி னலைபர மதனான் ஞான
நிலையில்வாழ் பரம மேயந் நிசலிங்க மென்று கொள்ளற்
றொலைவிலா விலிங்க வுண்மை தோன்றிடு மைய மின்றி.**

லிங்கத்தைத் தவிர உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் வேறு பரதத்துவம் இல்லை; அது ஒன்றே உருவத்தை அடைகிறது, அதில் தான் அனைத்தும் ஒடுங்குகின்றன. எனவே அந்த ஸச்சிதானந்த வடிவான பரப்பிரமமே தனது உண்மைச் சொரூபமென தியானம் செய்வதால் அந்நிலையை அடையலாம்.

ज्ञानमङ्गमिति प्राहुर्ज्ञेयं लिङ्गं सनातनम्।
विद्यते तद्द्वयं यस्य सोऽङ्गलिङ्गीति कीर्तितः॥४२॥

ஞானம் அங்கமெனவும் அறியப்படும் பொருள் லிங்கமெனவும் கூறப்படுகின்றன; இவ்விரண்டும் எவனிடத்தில் உளவோ அவனே அங்கலிங்கி எனப்படுகிறுன்.

ஞானநபப லாஙக மெ௭௦பா நாசமி லிலிஙக ஞேயந
தானென வறைவ ாாஙங௭௦ சாறறிய வாா௭௦௦டுய யாவ௭௦
பானாகழு வுறுமிஙு க௭௦னோ௭௦ பகராஙக லிஙகி யெ௭௦ாறு
நு!னாலை யுணாநத மேலோா நுவ௭௦றிடப படுவ ன௭௦றே.

ஞானம் அங்கமெனவும் அறியப்படும் பொருள் லிங்கமெனவும் கூறப்படுகின்றன; இவ்விரண்டும் எவனிடத்தில் உளவோ அவனே அங்கலிங்கி எனப்படுகிறுன்.

अङ्गे लिङ्गं समारूढं लिङ्गे चाङ्गमुपस्थितम्।
एतदस्ति द्वयं यस्य स भवेदङ्गलिङ्गवान्॥४३॥
ज्ञात्वा यः सततं लिङ्गं स्वान्तःस्थं ज्योतिरात्मकम्।
पूजयेद् भावयेन्नित्यं तं विन्द्यादङ्गलिङ्गिनम्॥४४॥

அங்கத்தில் லிங்கமும் லிங்கத்தில் அங்கமும் விளங்குகின்றன; இவ்விரண்டையும் உடையவனே அங்கலிங்கமுடையவன் ஆவான். தன்னுள்ளே எப்போதும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் லிங்கத்தையே எப்போதும் தியானித்துப் பூஜிப்பவனே அங்கலிங்கமுடையவன்.

அஙகததி லிலிஙக மொ௭௦றி யவெவாலிங கததி லாஙகந
தாஙகுறறு நிகழுவோ னாயாவ௭௦ றானவ னாஙக லிஙகி
பொாஙகுறற மனததி லிஙக முணாநதுழிப பூசை செயயுந
துாஙகதத௭௦ யாவ ன௭௦னோ௭௦ றுகளறு மாஙக லிஙகி.

அங்கத்தில் லிங்கமும் லிங்கத்தில் அங்கமும் விளங்குகின்றன; உடையவனே அங்கலிங்கமுடையவன் ஆவான். தன்னுள்ளே

எப்போதும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் லிங்கத்தையே எப்போதும் தியானித்துப் பூஜிப்பவனே அங்கலிங்கமுடையவன்.

ज्ञायते लिङ्गमेवैकं सर्वैः शास्त्रैः सनातनैः।
ब्रह्मेति विश्वधामेति विमुक्तेः परमित्यपि॥४५॥

எல்லா சாத்திரங்களிலும் லிங்கமொன்றே பிரம்மமென்றும் அனைத்துலகங்களுக்கும் இருப்பிடமென்றும் முத்திநிலையென்றும் போற்றப்படுகிறது.

ஒருதன யாலிஙகற தானே யொளாுதருய பாரம மெனறுய
வருசக மூல மெனறுய வானமுததி வைபப தெனறுகு
சுருதிகளை முதலா யுளள தொலலைய கலைக டயமாற
பெரிதுணாந திடபபட டோஙகு மெனறறி பெருநத வததோய.

எல்லா சாத்திரங்களிலும் லிங்கமொன்றே பிரம்மமென்றும் அனைத்துலகங்களுக்கும் இருப்பிடமென்றும் முத்திநிலையென்றும் போற்றப்படுகிறது.

मुक्तिरूपमिदं लिङ्गमिति यस्य मनःस्थितिः।
स मुक्तो देहयोगेऽपि स ज्ञानी महागुरुः॥४६॥
अनादिनिधनं लिङ्गं कारणं जगतामिति।
ये न जानन्ति ते मूढा मोक्षमार्गबहिष्कृताः॥४७॥

இந்த லிங்கமொன்றே முத்திநிலையென்று எவனுக்கு உறுதியான எண்ணமுள்ளதோ அவன் இவ்வுடலில் வாழ்ந்திருக்கும் போதே முத்தியடைந்தவனுவான்; எல்லா உலகங்களுக்கும் காரணமானது அழிவற்ற லிங்கமொன்றே என அறியாத மூடர்கள் மோட்சமடைவதற்குத் தகுதியற்றவர்கள்.

பகாநதிடு மினைய லிஙகய பரமுததி யுருவ மெனன
வுகநதுள வுளததன மெயயோ டுறினுமே முதத னாவன
சகநதரு மூல மெனனச சயபுவா மிலிஙகந தனனை
யகஙகொளு நிலையா லாதா னருஙகதி யாலாத மூடன.

இந்த லிங்கமொன்றே முத்திநிலையென்று எவனுக்கு உறுதியான எண்ணமுள்ளதோ அவன் இவ்வுடலில் வாழ்ந்திருக்கும் போதே முத்தியடைந்தவனுவான்; எல்லா உலகங்களுக்கும் காரணமானது அழிவற்ற லிங்கமொன்றே என அறியாத மூடர்கள் மோட்சமடைவதற்குத் தகுதியற்றவர்கள்.

यः प्राणलिङ्गार्चनभावपूर्वैर्धर्मैरुपेतः शिवभावितात्मा।
स एव तुर्यः परिकीर्तितोऽसौ संविद्विपाकाच्छरणाभिधानः॥४८॥
इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिण शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ प्राणलिङ्गिनः पञ्चस्थलप्रसङ्गो नाम द्वादशः परिच्छेदः॥

எவன் பிராணலிங்கத்தை அருச்சிப்பதையே தனது தருமமாகக் கொண்டு எப்போதும் சிவத்தியானத்தையே செய்பவனே அவனே ஞானபரிபாகத்தால் சரணன் எனப் போற்றப்படுகின்ருன்.

யாவனற பாராண லிஙக பூசனை யெழுவாய மேவப
பாவுறு சிவமாயத தனனைப பாவககு மறிஞ னனனோன
மேவுறு ஞான பாக வளைவனாற சரண னாமந
தாவுறு முலக மெலலாஞ சாறறிடப படுவ னனறே.

எவன் பிராணலிங்கத்தை அருச்சிப்பதையே தனது தருமமாகக் கொண்டு எப்போதும் சிவத்தியானத்தையே செய்பவனே அவனே ஞானபரிபாகத்தால் சரணன் எனப் போற்றப்படுகின்ருன்.

அங்கலிங்கத்தலம் முற்றும்.

பிராணலிங்கித்தலம் முற்றிற்று.

त्रयोदशः परिच्छेदः
अथ शरणस्थलम्

माहेश्वरः प्रसादीति प्राणलिङ्गीति बोधितः।
कथमेष समादिष्टः पुनः शरणसंज्ञकः॥१॥

மாஹேசுவரன், பிரஸாதி, பிராணலிங்கி எனப்பட்டவன்
எவ்வாறு சரணன் எனப்படுகின்றான்?

பின்ன ரநதப பிராணலிங கிபபெயர
மன்னா னோனெவ வகைசசர ணபபெயர
தன்னை யெயதுவன சாறறிது தன்னையு
மன்னை போலு மருடகண நாதனே.

மாஹேசுவரன், பிரஸாதி, பிராணலிங்கி எனப்பட்டவன்
எவ்வாறு சரணன் எனப்படுகின்றான்?

अङ्गलिङ्गी ज्ञानरूपः सती ज्ञेयः शिवः पतिः।
यत्सौख्यं तत्समावेशो तद्वान् शरणनामवान्॥२॥

அங்கலிங்கி ஞானவடிவினனாய் ஸதி என்றும் அனவர்க்கும்
பதியான சிவபிரான் அழைக்கபடுகிறார்; அவரிடம் நீங்காத
தொடர்பு கொள்வதில் பிரியமுடையவன் சரணன் ஆவான்.

அங்க லிங்கி யறாய சதியெனத
துங்க லிங்கய பதியெனச சொலவராச
சங்க மெயதுற தனாசசுக மெயதினோர
கிங்கு வநதுறு மினசர ணபபெயர.

அங்கலிங்கி ஞானவடிவினனாய் ஸதி என்றும் அனைவர்க்கும்
பதியான சிவபிரான் அழைக்கப்படுகிறார்; அவரிடம் நீங்காத
தொடர்பு கொள்வதில் பிரியமுடையவன் சரணன் ஆவான்.

स्थलमेतत्समाख्यातं चतुर्धा धर्मभेदतः।
आदौ शरणमाख्यातं ततस्तामसवर्जनम्॥३॥

ततो निर्देशमुद्दिष्टं शीलसम्पादनं ततः।
क्रमाल्लक्षणमेतेषां कथयामि निशाम्यताम्॥४॥

இந்த ஸ்தலம் நால்வகைப்படும்: அவை சரணம்,
தாமஸவர்ஜனம், நிர்தேசம், சீலஸம்பாதனம் என்பன.
அவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறக்கேள்.

இதத லததிற மற்றாரண்ண டாகுமுண்ண
வைததி டுகூசர ணததல மறறுறுகூ
சிதத தாமத நககநிரத தேசமோ
டெயதத சீலசய பாதந மெண்ணனவே.

இந்த ஸ்தலம் நால்வகைப்படும்: அவை சரணம்,
தாமஸவர்ஜனம், நிர்தேசம், சீலஸம்பாதனம் என்பன.

இனைய நாண்ணகு தலததின லககணந
தனையு மிஙகு முறைதரச சாறறுது
நினையு நெகூச மொருககி நிலையொடு
சினம வழுநத முனவ செவாககொளே.

அவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறுகிறேன், கவனமாகக் கேள்.

सतीव रमणे यस्तु शिवे शक्तिं विभावयन्।
तदन्यविमुखः सोऽयं ज्ञातः शरणनामवान्॥५॥

ஒரு உண்மையான ஸதியைப் போல் சிவபெருமானுடைய
சக்தியாகத் தன்னை நினந்து எப்போதும் மகிழ்ச்சி கொண்டு
ஏனைய விஷயங்களில் எவ்வித நாட்டமுமில்லாதவன் சரணன்
எனப்படுகின்றான்.

காநத னைககொண்ண கனஙகுழை போலவே
சாநத மெயசசிவ னுககொரு சததியா
யாநத னைககொண்ண டயண்ணமுக நோககுறா
னேயநத நறசர ணததல மெயதினோண்ண.

ஒரு உண்மையான ஸதியைப் போல் சிவபெருமானுடைய சக்தியாகத் தன்னை நினைந்து எப்போதும் மகிழ்ச்சி கொண்டு ஏனைய விஷயங்களில் எவ்வித நாட்டமுமில்லாதவன் சரணன் எனப்படுகின்றான்.

परिज्ञाते शिवे साक्षात् को वान्यमभिकाङ्क्षति।
निधाने महति प्राप्ते कः काचं याचतेऽन्यतः॥६॥

சிவபெருமானை நேரடியாக உணர்ந்தவன் வேறு எந்தப் பொருளை விரும்புவான்? அளவற்ற நிதியத்தை அடைந்தவன் மண்ணை விரும்புவானோ?

புரககு மசண் புலபபடி னயாவரதாய
வாருபப மெயதுவர வேறுளர தயமிடை
வரபபெ றிறபெரு மாநிதி யாவரபோ
யாரபபர மண்ணை யாருகெனத தேடியே.

சிவபெருமானை நேரடியாக உணர்ந்தவன் வேறு எந்தப் பொருளை விரும்புவான்? அளவற்ற நிதியத்தை அடைந்தவன் மண்ணை விரும்புவானோ?

शिवानन्दं समासाद्य को वान्यमुपतिष्ठते।
गङ्गामृतं परित्यज्य कः काङ्क्षेन्मृगतृष्णिकाम्॥७॥

சிவானந்தத்தை அனுபவித்தவன் வேறு எதை நெருங்குவான்? கங்கை நீரமுதை விட்டுக் கானல் நீரை எவன் தான் விரும்புவான்?

பறறெ ஹுருசிவா நநதய படைததுளோண
மறறுய வேறு மனததிண வாழையுமோ
பெறற வணபெருங கஙகைப பெருககினை
யுறறி டுஙகொல வெஙகானலை யோடியே.

சிவானந்தத்தை அனுபவித்தவன் வேறு எதை நெருங்குவான்? கங்கை நீரமுதை விட்டுக் கானல் நீரை எவன் தான் விரும்புவான்?

संसारतिमिरच्छेदे विना शङ्करभास्करम्।
प्रभवन्ति कथं देवाः खद्योता इव देहिनाम्॥८॥

சம்சார இருளை அழிப்பதற்கு சிவபிரான் எனும் சூரியன் ஒருவரே வல்லவர்; ஏனைய தேவர்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல் சக்தியற்றவர்கள்.

துஸஎறுய வெயபவ மாகிய தொஸலிரு
டஸஎனை வெஸஎறு துரநதிடிய சாஙகர
னெஸஎறுய வொஙகதி ரஸஎறி யெழுநதழி
மிஸஎனெ றுருசுரா வெஸஎறிட வஸலரோ.

சம்சார இருளை அழிப்பதற்கு சிவபிரான் எனும் சூரியன் ஒருவரே வல்லவர்; ஏனைய தேவர்கள் மின்மினிப் பூச்சிகளைப் போல் சக்தியற்றவர்கள்.

संसारार्तः शिवं यायाद् ब्रह्माद्यैः किं फलं सुरैः।
चकोरस्तृषितः पश्येच्चन्द्रं किं तारका अपि॥९॥

சம்சார வெப்பத்தால் தாக்கப்பட்டவன் சிவபெருமான் ஒருவனையே சரணடைவான்; பிரம்மா முதலான தேவர்களால் யாது பயன்? நீர் வேட்கை கொண்ட சகோர பட்சி சந்திரனை விட்டு ஏனைய நட்சத்திரங்களை நோக்குமோ?

பாறவா நோயானஎ பாருஞகஎ றஎனையே
யுறுவ தஎறி யுறாஎபாற தேவரை
நிறைவு றுருசசி நிறக வுடுவுறா
தறவ ருநதவ வாவு சகோரமே.

சம்சார வெப்பத்தால் தாக்கப்பட்டவன் சிவபெருமான் ஒருவனையே சரணடைவான்; பிரம்மா முதலான தேவர்களால் யாது பயன்? நீர் வேட்கை கொண்ட சகோரபட்சி சந்திரனை விட்டு ஏனைய நட்சத்திரங்களை நோக்குமோ?

शिव एव समस्तानां शरण्यः शरणार्थिनाम्।
संसाररोगदष्टानां सर्वज्ञः सर्वदोषहा॥१०॥

சம்சார நோயால் தாக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பேறிவு கொண்டவரும் எல்லாப் பாவங்களையும் நீக்கவல்லவருமான சிவபெருமான் ஒருவரே சரணம்,

பவமெ ஹுங்கடுய பாயபனை மடபவ
னைவையு நணகுண ர்ச னலாலிலை
சிவமு ணரநதுதெ ளபெறுய யோகிதா
னவைத ருயபறி தொணறினை நணணுறாண.

சம்சார நோயான பாம்பிலிருந்து மீட்பவன் சிவபிரானைத் தவிர வேறெவருமில்லை; சிவபெருமானை உணர்ந்த யோகியானவன் வேறென்றையும் அணுகமாட்டான்.

शिवज्ञाने समुत्पन्ने परानन्दः प्रकाशते।
तदासक्तमना योगी नान्यत्र रमते सुधीः॥११॥
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन शङ्करं शरणं गतः।
तदनन्तसुखं प्राप्य मोदते नान्यचिन्तया॥१२॥

சிவஞானம் கைவரப்பெற்றவுடன் பேரானந்தம் பிரகாசிக்கும்; அதில் திளைக்கும் யோகி வேறென்றையும் விரும்பமாட்டான். எனவே சங்கரனை முழுமுயற்சியுடன் சரணடைந்தவன் வேறெதையும் நினையாமல் அந்த எல்லையற்ற ஆனந்தத்திலேயே திளைப்பான்.

முறறு மேவெய முயறசிய னாஹுமிங
குறற வணசிவண றணனை யுவகையே
பெறறி டுயபர மாநநதப பேறறினாண
மறற வெுயபரக ளாணமகிழு வெுறறிடாண.

சங்கரனை முழுமுயற்சியுடன் சரணடைந்தவன் வேறெதையும் நினையாமல் அந்த எல்லையற்ற ஆனந்தத்திலேயே திளைப்பான்.

சரணத்தலம் முற்றும்.

शिवासक्तपरानन्दमोदिना गुरुणा यतः।
निरस्यन्ते तमोभावाः स तामसनिरासकः॥१३॥

சிவபெருமானிடத்திலேயே மனம் எப்போதும் நாட்டம் கொண்டதால் சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் குருவினுல் மன இருள் எப்போதும் நீக்கப்படுவதால் அவன் தாமஸநிராஸகன் எனப்படுகின்றுன்.

பராப ரறபெற றுவகை படைதததுளோ௱
வாரா௳ மததமோ பாவய வாடுததலாற
றாராத லததிற றனைநிகர தாமத
நிராச கபபெய ரோடு நிலா௳வா௱.

சிவபெருமானிடத்திலேயே மனம் எப்போதும் நாட்டம் கொண்டதால் சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் குருவினுல் மன இருள் எப்போதும் நீக்கப்படுவதால் அவன் தாமஸநிராஸகன் எனப்படுகின்றுன்.

यस्य ज्ञानं तमोमिश्रं न तस्य गतिरिष्यते।
सत्त्वं हि ज्ञानयोगस्य नैर्मल्यं विदुरुत्तमाः॥१४॥

இருளாகிய தமோகுணத்துடன் கூடிய ஞானத்தால் பயனில்லை; சுத்தசத்துவகுணத்துடன் கூடிய ஞானமே சிறந்தது.

இருட ருநதம மெயது மறிவானோரக
கருட ருாஙகதி யா௷லை யறிவாஜுக
கொருபெ ருநதனாக காரண மொா௱கதி
தருமி ருாஙகுண சததுவ மெ௱பவே.

இருளாகிய தமோகுணத்துடன் கூடிய ஞானத்தால் பயனில்லை; சுத்தசத்துவகுணத்துடன் கூடிய ஞானமே சிறந்தது.

शमो दमो विवेकश्च वैराग्यं पूर्णभावना।
क्षान्तिः कारुण्यसंपत्तिः श्रद्धा सत्यसमुद्भवा॥१५॥

शिवभक्तिः परो धर्मः शिवज्ञानस्य बान्धवाः।
एतैर्युक्तो महायोगी सात्त्विकः परिकीर्तितः॥१६॥

மனம், மற்றும் ஐம்பொறிகள் ஆகியவற்றின் அடக்கம், பகுத்தறிவு, வைராக்கியம், பொறுமை, கருணை, உண்மையின் பேரில் சிரத்தை, உயர்ந்த சிவபக்தி ஆகியன சிவஞானத்தின் துணைவர்கள்; இந்நற்குணங்களையுடையோன் சாத்துவிகன் ஆவான்.

மெயயமை சாநதி தமைவ। வேகயபொறை
செயமை நலலொழுக கருசிவ பததிதா
னயம பூரண பாவ மருடுற
வாயமை யுளளவன சததுவ மெயதினோன.

மனம், மற்றும் ஐம்பொறிகள் ஆகியவற்றின் அடக்கம், பகுத்தறிவு, வைராக்கியம், பொறுமை, கருணை, உண்மையின் பேரில் சிரத்தை, உயர்ந்த சிவபக்தி ஆகியன சிவஞானத்தின் துணைவர்கள்; இந்நற்குணங்களையுடையோன் சாத்துவிகன் ஆவான்.

कामक्रोधमहामोहमदमात्सर्यवारणाः।
शिवज्ञानमृगेन्द्रस्य कथं तिष्ठन्ति सन्निधौ॥१७॥

காமம், கோபம், மயக்கம், தானெனும் அகந்தை, பொருமை போன்ற மதயானைகள் சிவஞானமெனும் சிங்கத்தின் முன் எவ்வாறு நிற்கும்?

வெயய காம வெகுள। மயககமா
மையு லாமத யானை வளரநதெழு
செயய மாசிவ ஞான மடஙகலபுன
னுயயு மோநின றொருகண மேனுமே.

காமம், கோபம், மயக்கம், தானெனும் அகந்தை, பொருமை போன்ற மதயானைகள் சிவஞானமெனும் சிங்கத்தின் முன் எவ்வாறு நிற்கும்?

यत्र कुत्रापि वा द्वेष्टि प्रपञ्चे शिवरूपिणि।
शिवद्वेषी स विज्ञेयो रजसाविष्टमानसः॥१८॥

சிவவடிவான இப்பிரபஞ்சத்தில் எந்தப் பொருளை வெறுத்தாலும் அவன் ரஜோகுணம் பொருந்தியவனுயும் சிவத்துவேஷியாயும் கருதப்படுகிருன்.

மாசி ராசத மனய நெஞ்சினோ
ன்ச னாடத தெவகுய வெறுபனோ
பேசி லனவறு காணறு பெரியவர
கூசி நிறபர குலைகு லைநதுளமே.

சிவவடிவான இப்பிரபஞ்சத்தில் எந்தப் பொருளை வெறுத்தாலும் அவன் ரஜோகுணம் பொருந்தியவனுயும் சிவத்துவேஷியாயும் கருதப்படுகிருன்.

यो द्वेष्टि सकलान् लोकान् यो वाऽहङ्कुरुते सदा।
योऽसत्यभावनायुक्तः स तामस इति स्मृतः॥१९॥

எவன் எல்லோரிடத்திலும் பகை கொள்கிருனே எவன் எப்போதும் நான் எனும் அகந்தையுடன் இருக்கின்ருனே எவன் பொய்யான எண்ணங்களுடையவனே அவனே தாமஸன் எனப்படுகிருன்.

யாவ ரோடு மிகபுர கிறபவ
பாவ மாகுய படிறறுரை கூறுவோ
காவ லாதவாங காரா மருவனோ
யாவ னனவ றாமசி யெபவே.

எவன் எல்லோரிடத்திலும் பகை கொள்கிருனே எவன் எப்போதும் நான் எனும் அகந்தையுடன் இருக்கின்ருனே எவன் பொய்யான எண்ணங்களுடையவனே அவனே தாமஸன் எனப்படுகிருன்.

तमोमूला हि संजाता रागद्वेषादिपादपाः।
शिवज्ञानकुठारेण छेद्यन्ते हि निरन्तरम्॥२०॥

விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியவற்றிற்குத் தமோகுணமே ஆணிவேர்; சிவஞானமெனும் கோடரியால் அவை நிரந்தரமாக வெட்டியெறியப்படும்.

மூல மாகதத மோகுண முமறிய
மேலூ லாவுய வாருபபு வெறுபபெறுங
கோல மாமரங கூரசிவ ஞானமா
மேலூ மாமமூ வாலெறி யபபடுய.

விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியவற்றிற்குத் தமோகுணமே ஆணிவேர்; சிவஞானமெனும் கோடரியால் அவை நிரந்தரமாக வெட்டியெறியப்படும்.

शिवज्ञाने समुत्पन्ने सहस्रादित्यसन्निभे।
कुतस्तमोविकाराः स्युर्महतां शिवयोगिनाम्॥२१॥

इति तामसनिरसनस्थलम्

ஓராயிரம் சூரிய ஒளியையொத்த சிவஞானம் பிரகாசிக்கும் போது சிவயோகிகளுக்குத் தமோகுணங்களின் எந்தவிதமான தோற்றமும் இராது.

இரவா யாயாரய போல வாலஙகுறுய
பொருவால வாணசிவ ஞானய பொருநதுறிற
பரவு மொணணசிவ ஞான பதததரமுண
மருவு மோதம மாகிய வலலிருள.

ஓராயிரம் சூரிய ஒளியையொத்த சிவஞானம் பிரகாசிக்கும் போது சிவயோகிகளுக்குத் தமோகுணங்களின் எந்தவிதமான தோற்றமும் இராது.

தாமசநிரசநத்தலம் முற்றும்

अथ निर्देशस्थलम्

निराकृत्य तमोभागं संसारस्य प्रवर्तकम्।
निर्दिश्यन्ते तु यज्ज्ञानं स निर्देश इति स्मृतः॥२२॥

சம்சாரத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தமோகுணத்தைச் சுட்டி அதை நீக்கும் ஞானமே நிர்தேசம் எனப்படுகிறது.

பறபபு முலப பெருநதம நககியே
சிறபப ஞான நிரததேசப படினதை
யாறுபபர நிணறநிரத தேச மெனககுறித
தொறுபபு றுயபுலத தொடடறு நெஞசினோர.

சம்சாரத்தைத் தோற்றுவிக்கும் தமோகுணத்தைச் சுட்டி அதை நீக்கும் ஞானமே நிர்தேசம் எனப்படுகிறது.

गुरुरेव परं तत्त्वं प्रकाशयति देहिनाम्।
को वा सूर्यं विना लोके तमसो विनिवर्तकः॥२३॥

பரதத்துவத்தைக் காட்டுபவர் குரு ஒருவரே; சூரியனைத் தவிர வேறு எவர்தான் உலக இருளை நீக்கவல்லார்?

குரவ னேபர தததுவங கூடடுவோன
பருவ மேவனர பாலவந திலகுற
வரவா நிணற வருளை வளஙகிய
வரவா யணறி யாரபபவ ரயாவரோ.

பரதத்துவத்தைக் காட்டுபவர் குரு ஒருவரே; சூரியனைத் தவிர வேறு எவர்தான் உலக இருளை நீக்கவல்லார்?

अन्तरेण गुरुं सिद्धं कथं संसारनिष्कृतिः।
निदानज्ञं विना वैद्यं किं वा रोगो निवर्तते॥२४॥

சம்சாரத்தினின்றும் விடுவிப்பதற்குக் குரு ஒருவரைத் தவிர வேறு எவர்தான் வல்லவர்?

நோயின் காரணத்தையறிந்த வைத்தியரைத் தவிர வேறு எவர்தான் நோயை நீக்கவல்லார்?

பாறவா காமப பெருமபாணா நலலறி
வறிவு றுாஙகுரு வனாறி யகறுமோ
மறையு ணாநத மருததுவ னனாறியே
செறிவு றுமபாணா யாது சிதைவதே.

பிறவி, காமம் முதலான நோய்களினின்றும் விடுவிப்பதற்கு குரு ஒருவரைத் தவிர வேறு எவர்தான் வல்லவர்?
நோயின் காரணத்தையறிந்த வைத்தியரைத் தவிர வேறு எவர்தான் நோயை நீக்கவல்லார்?

अज्ञानमलिनं चित्तदर्पणं यो विशोधयेत्।
प्रज्ञाविभूतियोगेन तमाहुर्गुरुसत्तमम्॥२५॥

அஞ்ஞானமெனும் மாசினுல் மறைக்கப்பட்டுள்ள மனமெனும் கண்ணுடியை உயர்ந்த அறிவெனும் நீற்றினுல் தேய்த்து நீக்குபவரே மேலான குரு.

ழுட மாசினா முழுகு மனமெனு
மாடி தனானை யறிவெனுய பூதியா
னாட நினாறு நிகழ வாளககுவோனா
படு றுாஙகுரு வெனாபார பெருமையோரா.

அஞ்ஞானமெனும் மாசினுல் மறைக்கப்பட்டுள்ள மனமெனும் கண்ணுடியை உயர்ந்த அறிவெனும் நீற்றினுல் தேய்த்து நீக்குபவரே மேலான குரு.

अपरोक्षिततत्त्वस्य जीवन्मुक्तस्वभाविनः।
गुरोः कटाक्षे संसिद्धे को वा लोकेषु दुर्लभः॥२६॥

பரதத்துவத்தை நேரடியாக உணர்ந்தவரும் வாழும் போதே முத்திநிலையிலிருப்பவருமான குருவின் கடைக்கண் பார்வை கிட்டியவர்களுக்கு இவ்வுலகில் வேறு என்னதான் அரிது?

தாவ। லாவப ரோடசி தததுவ
சீவ௦ள முதகத தியபபுறு தேசிக௦ள
மே௦வு மி௦ளப வாழிககடை நோககுறி
ன।யாவை யெயதறு க।ாயன வெ௦ளபவே.

பரதத்துவத்தை நேரடியாக உணர்ந்தவரும் வாழும் போதே முத்திநிலையிலிருப்பவருமான குருவின் கடைக்கண் பார்வை கிட்டியவர்களுக்கு இவ்வுலகில் வேறு என்னதான் அரிது?

कैवल्यकल्पतरवो गुरवः करुणालयाः।
दुर्लभा हि जगत्यस्मिन् शिवाद्वैतपरायणाः॥२७॥

கைவல்லியமெனும் முத்தியை வாரி வழங்கவல்லவர்களாயும் கருணைக்கடலாயும் சிவாத்துவைதநிலையை அனுபவித்தவர்களுமான குருமார்கள் இவ்வுலகில் அரிதானவர்களே.

ந।ஙக ரு।ஙகரு ணைககு நிலையராயத
த।ஙகி லாத சிவாதது வ।தததரா
யோ।ஙகு முததி யுத௦வு।ங குரவ।தா
ம।ஙக டைநதிடறு கெ௦ளறு ம।ாயரே.

கைவல்லியமெனும் முத்தியை வாரி வழங்கவல்லவர்களாயும் கருணைக்கடலாயும் சிவாத்துவைதநிலையை அனுபவித்தவர்களுமான குருமார்கள் இவ்வுலகில் அரிதானவர்களே.

क्षीराब्धिरिव सिन्धूनां सुमेरुरिव भूभृताम्।
ग्रहाणामिव तिग्मांशुर्मणीनामिव कौस्तुभः॥२८॥
द्रुमाणामिव भद्रश्रीर्देवानामिव शङ्करः।
गुरुः शिवः परः श्लाघ्यो गुरूणां प्राकृतात्मनाम्॥२९॥

इति निर्देशस्थलम्

கடல்களுள் பாற்கடல் போலும், மலைகளுள் மேருமலை போலும், கிரஹங்களுள் சூரியன் போலும், மணிகளுள்

கௌஸ்துபம் போலும், மரங்களுள் ஸ்ரீபத்திரம் போலும், தேவர்களுள் சங்கரன் போலும் எல்லா குரவர்களுள் சிவபெருமான் ஒருவரே மேலானவர்.

பொருப்பு மேரு புணரி யாற்பாற்கட
லருக்கன் கோள் லமரர் சங்கரன்
மரத்தி லார மெனப்புகழு வாய்த்தவன்
குருக்க ளாற்சிவ நண்ணும் குரவனே.

கடல்களுள் பாற்கடல் போலும், மலைகளுள் மேருமலை போலும், கிரஹங்களுள் சூரியன் போலும், மணிகளுள் கௌஸ்துபம் போலும், மரங்களுள் ஸ்ரீபத்திரம் போலும், தேவர்களுள் சங்கரன் போலும் எல்லா குரவர்களுள் சிவபெருமான் ஒருவரே மேலானவர்.

நிர்த்தேசத்தலம் முற்றும்.

अथ शीलसम्पादनस्थलम्

जिज्ञासा शिवतत्त्वस्य शीलमित्युच्यते बुधैः।
निर्देश्ययोगादार्याणां तद्वान् शीलीति कथ्यते॥३०॥

சிவதத்துவத்தை அறியும் விருப்பமே சீலமாகும்; குருவினுல் இவ்வாறு சுட்டியுணர்த்தப்படுவதால் அந்த விருப்பமுடையோன் சீலீ எனப்படுகின்ருன்.

குரவ ருறுநிர்த்த தேசித்த கொள்கையா
லொருமை யாற்சிவ தத்துவ மோர்ந்திடு
மருவல் ருப்பது சீல மஃதுளோன்
றிருமி குத்துயர் சீலி யெனப்படும்.

சிவதத்துவத்தை அறியும் விருப்பமே சீலமாகும்; குருவினுல் இவ்வாறு சுட்டியுணர்த்தப்படுவதால் அந்த விருப்பமுடையோன் சீலீ எனப்படுகின்ருன்.

प्रपन्नार्तिहरे देवे परमात्मनि शङ्करे।
भावस्य स्थिरतायोगः शीलमित्युच्यते बुधैः॥ ३१॥

தன்னைச் சரணடைந்தவர்களின் துன்பத்தை நீக்கும் பரமாத்மாவான சிவபெருமானிடம் ஆழ்ந்த உறுதியான பக்தியுள்ளம் கொள்வதே சீலமென்று அறிஞர் கூறுவர்.

சரண டைநதவர தஙகளைக காததிடுய
பரனை நெஞசுறப பாவககுந தனமையே
திரமு றுயபெருஞ சீலமென றோதுவா
ருரமு ணாநத வுரனுடை யாளரே.

தன்னைச் சரணடைந்தவர்களின் துன்பத்தை நீக்கும் பரமாத்மாவான சிவபெருமானிடம் ஆழ்ந்த உறுதியான பக்தியுள்ளம் கொள்வதே சீலமென்று அறிஞர் கூறுவர்.

शीलं शिवैकविज्ञानं शिवध्यानैकतानता।
शिवप्राप्तिसमुत्कण्ठा तद्योगी शीलवान् स्मृतः॥ ३२॥

சிவபெருமான் ஒருவரையே அறிதல், சிவத்தியானத்திலேயே கருத்தாயிருத்தல், சிவபெருமானை அடைவதொன்றே நோக்கமாயிருத்தல் ஆகியவற்றையுடையோன் சீலவான் ஆவான்.

சிவனை யெயதியொன றாநதிறத தோனறனை
யவனை யனபொ டறிநதவ னைசசெறிந
துவகை யொனறு முளததனைச சீலவா
னவனெ னுஙகலை யனறிறய யாவுமே.

சிவபெருமான் ஒருவரையே அறிதல், சிவத்தியானத்திலேயே கருத்தாயிருத்தல், சிவபெருமானை அடைவதொன்றே நோக்கமாயிருத்தல் ஆகியவற்றையுடையோன் சீலவான் ஆவான்.

शिवादन्यत्र विज्ञाने वैमुख्यं यस्य सुस्थिरम्।
तदासक्तमनोवृत्तिस्तमाहुः शीलभाजनम्॥ ३३॥

சிவபெருமானைத் தவிர வேறொன்றிலும் நாட்டமில்லாமல், சிவபிரானிடத்திலேயே எப்போதும் மனநாட்டம் கொண்டவனே அனைத்து ஒழுக்கங்களும் நிரம்பியவன்.

பறறு றுயபதி ராகப பயததினாற
பொறறி ருநதிழை சீலய பொலிதலபோற
பெறறு றுஞ சிவ ராகப பெருமையோ
டுறற வணறிதழு சீல முளானரோ.

சிவபெருமானை தவிர வேறொன்றிலும் நாட்டமில்லாமல், சிவபிரானிடத்திலேயே எப்போதும் மனநாட்டம் கொண்டவனே அனைத்து ஒழுக்கங்களும் நிரம்பியவன்.

पतिव्रताया यच्छीलं पतिरागात् प्रशस्यते।
तथा शिवानुरागेण सुशीलोऽभक्त उच्यते॥३४॥
पतिं विना यथा स्त्रीणां सेवाऽन्यस्य तु गर्हणा।
शिवं विना तथान्येषां सेवा निन्द्या कृतात्मनाम्॥३५॥

கற்புடைப் பெண்டிரின் ஒழுக்கம் கணவனின்பால் அவள் கொண்ட அன்பினால் விளங்கும்; அவ்வாறே சிவபிரானிடத்தில் கொண்ட பக்தியின் ஆழத்தால் அவன் பக்தனாகிறான். கணவனைத் தவிர வேறு ஆண்களிடத்தில் சேவை செய்தல் கற்புக்கரசிக்கு இழுக்காதல் போல் சிவபெருமானைத் தவிர மற்றவர்களிடம் சேவை செய்தல் பக்தனுக்கு இழுக்கு.

மாதர கடகு மகிணன பணயல
தேத முறறிடு மிஙகிது போலவே
சோதி மெயசசிவ மணறித துளஙகுறு
மேதி லரககுறு சேவை யகழவுறும.

கணவனைத் தவிர வேறு ஆண்களிடத்தில் சேவை செய்தல் கற்புக்கரசிக்கு இழுக்காதல் போல் சிவபெருமானைத் தவிர மற்றவர்களிடம் சேவை செய்தல் பக்தனுக்கு இழுக்கு.

बहुनात्र किमुक्तेन शिवज्ञानैकनिष्ठता।
शीलमित्युच्यते सद्भिः शीलवांस्तत्परो मतः॥३६॥

சுருங்கக் கூறின் சிவஞானம் ஒன்றில் மட்டுமே நாட்டம் கொள்ளுதல் சீலமாகும்; சீலமுடையோன் சிவபிரானிடம் பக்தியுடையவனுவான்.

நடடு ஙுகுசிவ ஞானாக டயமிடை
நிடடை கொளாளு நிலையது சீலமஙவ
வொடடு ஙுநதனாச சீல முடையனே
சிடட ரெஸௗளுநறு சீல முளானரோ.

சுருங்கக் கூறின் சிவஞானம் ஒன்றில் மட்டுமே நாட்டம் கொள்ளுதல் சீலமாகும்; சீலமுடையோன் சிவபிரானிடம் பக்தியுடையவனுவான்.

शिवात्मबोधैकरतः स्थिराशयः
शिवं प्रपन्नो जगतामधीशम्।
शिवैकनिष्ठाहितशीलभूषणः
शिवैक्यवानेष हि कथ्यते बुधैः॥३७॥

சிவபிரானை ஆன்மாவினுள் அறிவதிலேயே எப்போதும் எண்ணம் கொண்டவனுய், உறுதியான மனநிலையுடையோனுய், அனைத்துலகங்களுக்கும் ஒரே தலைவனுன சிவபிரானையே சரணடைந்தவனுய், சிவபிரானிடத்தில் மனநாட்டம் கொள்வதென்னும் சீலமே அணிகலனுயுடையவனுய் விளங்குபவனே சிவைக்கியமுடையவன் எனப்படுகின்றுன்.

அஙக லிஙக வறிஞரை வேடடுளளு
சஙக ரஸறனைத தாஸசர ணெஸறுபோ
யாஙக டைநத வாவனஸ லயாககிய
மஙக லநதரு நாம மருஸவுவாஸ.

சிவபிரான் ஒருவரையே சரணடைந்தவனுய், சிவபிரானிடத்தில் மனநாட்டம் கொள்வதென்னும் சீலமே

அணிகலனையுடையவனாய் விளங்குபவனே
சிவைக்கியமுடையவன் எனப்படுகின்றான்.

சீலசம்பாதநத்தலம் முற்றும்.

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिण शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ शरणस्य चतुःस्थलप्रसङ्गो नाम त्रयोदशः परिच्छेदः॥

चतुर्दशः परिच्छेदः
अथ ऐक्यस्थलम्

तामसत्यागसम्बन्धान्निर्देशाच्छीलतस्तथा।
शरणाख्यस्य भूयोऽस्य कथमैक्यनिरूपणम्॥१॥

தாமஸத்தை நீங்கியிருப்பதாலும் நிர்தேசனுனதாலும்
சீலமுடையோனுயிருப்பதாலும் சரணனுக்கு ஐக்கியம் என
எவ்வாறு கூறப்படுகிறுன்?

தாமத நிரசந மாதி சாரவானா
லேமுறு சரணனா மிவன யாககிய
னாமமெவ வகையானா னணௌணு மிஙகது
காமரு மிரேணுக கணேச கூறுவாய.

தாமஸத்தை நீங்கியிருப்பதாலும் நிர்தேசனுனதாலும்
சீலமுடையோனுயிருப்பதாலும் சரணனுக்கு ஐக்கியம் என
எவ்வாறு கூறப்படுகிறுன்?

प्राणलिङ्गादियोगेन सुखातिशयमेयिवान्।
शरणाख्यः शिवेनैक्यभावनादैक्यवान् भवेत्॥२॥

பிராணலிங்கத்துடன் எப்போதும் தொடர்புடையவனுதலாலும்
அளவற்ற ஆனந்தமுடையோனுதலாலும்
சிவபிரானுடைக்கியமுடைய சரணன் ஐக்கியவான் ஆகிறுன்.

மலிதரு சிவசுக வாரா மூழகுபு
நலமுறு சிவமுட னயாகக நாடுறு
நிலையுற வயாககனாய பராண லிஙகமுன
றலைமைகொ ளாயலபானாற சரண னாயானோன.

பிராணலிங்கத்துடன் எப்போதும் தொடர்புடையவனுதலாலும்
அளவற்ற ஆனந்தமுடையோனுதலாலும்
சிவபிரானுடைக்கியமுடைய சரணன் ஐக்கியவான் ஆகிறுன்.

ऐक्यस्थलमिदं प्रोक्तं चतुर्धा मुनिपुङ्गव।
ऐक्यमाचारसम्पत्तिरेकभाजनमेव च।
सहभोजनमित्येषां क्रमाल्लक्षणमुच्यते॥३॥

முனிவரில் சிறந்தவனே! இந்த ஐக்கியத்தலம் நால்வகைப்பட்டது: ஐக்கியம், ஆசாரஸம்பத்தி, ஏகபாஜனம், ஸஹபோஜனம் என்பன அவை.

மஹுநதல மிஃதுநால வகைய யாககமோ
டினாஙகொ ளாசார சயபததி யேகபா
சனஞுசக போசனத தலமெ னபபுலண
முனாநதுள முனாயாவை முறையாற கூறுவாய.

முனிவரில் சிறந்தவனே! இந்த ஐக்கியத்தலம் நால்வகைப்பட்டது: ஐக்கியம், ஆசாரஸம்பத்தி, ஏகபாஜனம், ஸஹபோஜனம் என்பன அவை.

विषयानन्दकणिकानिस्पृहो निर्मलाशयः।
शिवानन्दमहासिन्धुमज्जनादैक्यमुच्यते॥४॥

உலக இன்பங்களெனும் சிறுதுளிகளில் நாட்டமேதுமின்றி தூயமனத்துடன் சிவானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கியிருப்பதே ஐக்கியமாகும்.

அழிதரு நிலைவாட யாநந தததுளா
வாழைதலை வாடுததுள வாமல நெஞுசினோ
னெழுதரு சிவாநநத மெணஹுய வேலையுண
முழுகுத லயாககமெண றுரைபபர முணனையோர.

உலக இன்பங்களெனும் சிறுதுளிகளில் நாட்டமேதுமின்றி தூயமனத்துடன் சிவானந்தப் பெருங்கடலில் மூழ்கியிருப்பதே ஐக்கியமாகும்.

निर्धूतमलसम्बन्धो निष्कलङ्कमनोगतः।
शिवोऽहमिति भावेन निरूढो हि शिवैक्यताम्॥५॥

எவ்வித மலங்களின் தொடர்புமின்றி தூய்மையான மனத்துடன் சிவோஹம் எனும் சிந்தனையில் எப்போதும் இருப்பதே சிவைக்கியமாகும்.

தளைநதுள தளைவலி தணநது மாசறத
தெளநதுள நெஞசினாற சிவோகம பாவனை
யுளஙகொணடு நிலையுடை யொருவ னேகலை
யளநதறி முனிவர வயககிய னாகுவான.

எவ்வித மலங்களின் தொடர்புமின்றி தூய்மையான மனத்துடன் சிவோஹம் எனும் சிந்தனையில் எப்போதும் இருப்பதே சிவைக்கியமாகும்.

शिवेनैक्यं समापन्नश्चिदानन्दस्वरूपिणा।
न पश्यति जगज्जालं मायाकल्पितवैभवम्॥६॥

பேரறிவானந்த வடிவினனுன சிவபெருமானுடன் ஒன்றறக் கலந்து மாயையின் தோற்றமான இவ்வுலகை அவன் காண்பதில்லை.

செயலறறு சிதாநநத சிவமொ டொனறிய
வாயலுறறு மயககிய னெனனப படடவன
மயலுறறு மாயையான வயறறு தநதுள
துயருறறு முலகததின றோறறங காணுறான.

பேரறிவானந்த வடிவினனுன சிவபெருமானுடன் ஒன்றறக் கலந்து மாயையின் தோற்றமான இவ்வுலகை அவன் காண்பதில்லை.

ब्रह्माण्डबुद्बुदोद्भेदविजृम्भी तत्त्ववीचिमान्।
मायासिन्धुर्लयं याति शिवैक्यवडवानले॥७॥

சிவைக்கியமெனும் பெரும் கடல்தீயினுள் பிரம்மாண்டமெனும் குமிழிகளை உடையதும், தத்துவங்களெனும் சிற்றலைகளையுடையதுமான மாயை எனும் கடல் சென்று ஒடுங்குகின்றது.

தததுவ மாநதிரை சாரநது பலவகைப
புததய னணடமாய புறபு தருசெறி
மைததன மாயையாய வார வறறுமாண
மெயததுள வயககியமாய வடவை மேவவே.

சிவைக்கியமெனும் பெரும் கடல்தீயினுள் பிரம்மாண்டமெனும் குமிழிகளை உடையதும், தத்துவங்களெனும் சிற்றலைகளையுடையதுமான மாயை எனும் கடல் சென்று ஒடுங்குகின்றது.

मायाशक्तितिरोधानाच्छिवे भेदविकल्पना।
आत्मनस्तद्विनाशे तु नाद्वैतात्किञ्चिदिष्यते॥८॥

மாயாசக்தியின் மறைப்பினுல் தான் சிவபெருமானிடத்தில் பற்பல வேற்றுமைகள் தோற்றமளிக்கின்றன; ஆன்மாவிற்கு மாயை நீங்கினுல் அத்துவிதபாவனையைத் தவிர வேருென்றும் வேண்டாது.

மறைபபுறு மாயையாண வலிய னாலுயாக
குறபபெறு வேறுபா டுயரசி வததுட
னறபபுறி னனையதிங கேக மணறியே
பெறபபடு குவதிலை பேத மெணபதே.

மாயாசக்தியின் மறைப்பினுல் தான் சிவபெருமானிடத்தில் பற்பல வேற்றுமைகள் தோற்றமளிக்கின்றன; ஆன்மாவிற்கு மாயை நீங்கினுல் அத்துவிதபாவனையைத் தவிர வேருென்றும் வேண்டாது.

पशुत्वं च पतित्वं च मायामोहविकल्पितम्।
तस्मिन् प्रलयमापन्ने कः पशुः को नु वा पतिः॥९॥

பசுத்துவமும் பதித்துவமும் மாயையினுல்
தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன; அது நீங்கினுல் யார் பசு,
யார் தான் பதி?

பசுததுவ மொடுபதித துவயப கரநதிடின
முசிபபுறு மாயையா மோக கறபாத
நசிததிடி னதுபசு யாரசொ னனுறு
வாசைபபறு நறபதி யாரசொ லிஙகரோ.

பசுத்துவமும் பதித்துவமும் மாயையினுல்
தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன; அது நீங்கினுல் யார் பசு,
யார் தான் பதி?

घोरसंसारसर्पस्य भेदवल्मीकशायिनः।
बाधकं परमाद्वैतभावना परमौषधम्॥१०॥

வேற்றுமை எனும் புற்றில் இடங்கொண்டுள்ள சம்சாரமெனும்
கொடிய பாம்பை அழிக்கவல்லது அத்துவைத பாவனே ஒன்றே;
அதுவே சிறந்த மருந்துமாகும்.

சாருறு பேதவன மகற தஙகிய
கோரசய சாரமாங கொடிய பாயபாறுக
காருறு பரமவத துவாத பாவனை
நேருறு மருநததாய நிறகு மெனபவே.

வேற்றுமை எனும் புற்றில் இடங்கொண்டுள்ள சம்சாரமெனும்
கொடிய பாம்பை அழிக்கவல்லது அத்துவைத பாவனே ஒன்றே;
அதுவே சிறந்த மருந்துமாகும்.

भेदबुद्धिसमुत्पन्नमहासंसारसागरम्।
अद्वैतबुद्धिपोतेन समुत्तरति देशिकः॥ ११॥

பேதபுத்தியினுல் தோன்றிய சம்சாரமென்னும் பெருங்கடலை
அத்துவைத பாவனை எனும் ஓடத்தால் கடக்கின்ருன்.

நநதுறு பேதபுத தியானா னணணயே
வநதுறு பவககட றனனை மனனாய
சிநதனை யறுசிவாத துவாத புததியாலு
சுநதர வயபாயாற கடககுந தோமிலான.

பேதபுத்தியினுல் தோன்றிய சம்சாரமென்னும் பெருங்கடலை
அத்துவைத பாவனை எனும் ஓடத்தால் கடக்கின்ருன்.

अज्ञानतिमिरोद्रिक्ता कामरक्षःक्रियाकरी।
संसारकालरात्रिस्तु नश्येदद्वैतभानुना॥ १२॥

அஞ்ஞானமெனும் காரிருளில் தோன்றுவதும் காம
அரக்கர்களுக்குப் பற்பல செயல்களைச் செய்வதுமான
சம்சாரமெனும் நீண்ட இரவு அத்துவைதபாவனை எனும்
சூரியனுல் நீக்கப் பெறும்.

மயாஙகுமலு ஞானவல லிருளொ டொனறியே
யயாநதுள காமமா மரககா செயகையான
முயாஙகுறு பவமெனு மூடு காஙகுறான
பயநதிரா தருநலத துவாத பானுவால.

அஞ்ஞானமெனும் காரிருளில் தோன்றுவதும் காம
அரக்கர்களுக்குப் பற்பல செயல்களைச் செய்வதுமான
சம்சாரமெனும் நீண்ட இரவு அத்துவைதபாவனை எனும்
சூரியனுல் நீக்கப் பெறும்.

तस्मादद्वैतभावस्य सदृशो नास्ति योगिनाम्।
उपायो घोरसंसारमहातापनिवृत्तये॥ १३॥

எனவே யோகிகளுக்கு அத்துவைத பாவனையைத் தவிர கொடிய சம்சார வெப்பத்தைத் தீர்க்கும் உபாயம் வேறொன்றில்லை.

மிககுறூ பவததுயர வாடடு நாஙகுறத
தககுறூய யோகிக டாஙகட கிலவவாடை
பககொழி வருசிவாத துவாத பாவனை
யொககுறூ முபாயமிங கொளாறு மிலலையே.

எனவே யோகிகளுக்கு அத்துவைத பாவனையைத் தவிர கொடிய சம்சார வெப்பத்தைத் தீர்க்கும் உபாயம் வேறொன்றில்லை.

अद्वैतभावनाजातं क्षणमात्रेऽपि यत्सुखम्।
तत्सुखं कोटिवर्षेण प्राप्यते नैव भोगिभिः॥ १४॥

அத்துவைத பாவனையினுல் உண்டாகும் கணநேர சுகத்தைக் கோடி ஆண்டுகள் பற்பல உலக இன்பங்களை அனுபவித்தாலும் பெற இயலாது.

ஒருகண முயரசிவாத துவாத பாவனை
தருசுக மியாததது தகக போகமிங
கராதுறூ பவரகளாற கோடி யாணடினூய
பருகுற வருமொரு பாணமைத தணறரோ.

அத்துவைத பாவனையினுல் உண்டாகும் கணநேர சுகத்தைக் கோடி ஆண்டுகள் பற்பல உலக இன்பங்களை அனுபவித்தாலும் பெற இயலாது.

चित्तवृत्तिसमालीनजगतः शिवयोगिनः।
शिवानन्दपरिस्फूर्तिर्मुक्तिरित्यभिधीयते॥ १५॥

इत्यैक्यस्थलम्

மனத்தின் கணக்கற்ற நிலைகளிலேயே இந்த உலகத் தோற்றத்தை அடக்கிய யோகிகளுக்குச் சிவானந்தானுபவமே முக்தியாகும்.

செனறுறு சகமடங கியநற சிததமோ
டொனறிய பரசிவ யோகிக கோயவற
நினறுயர சிவாநநத நிறைவ தேபர
மெனறுரை தருநதனா முததி யெனபதே.

மனத்தின் கணக்கற்ற நிலைகளிலேயே இந்த உலகத் தோற்றத்தை அடக்கிய யோகிகளுக்குச் சிவானந்தானுபவமே முக்தியாகும்.

அயிக்கியத்தலம் முற்றும்

अथ आचारसम्पत्तिस्थलम्

शिवैकभावनापन्नशिवत्वो देहवानपि।
देशिको हि न लिप्येत स्वाचारैः सूतकादिभिः॥ १६॥
शिवाद्वैतपरिज्ञाने स्थिते सति मनस्विनाम्।
कर्मणां किं नु भाव्यं स्यादकृतेन कृतेन वा॥ १७॥

சிவைக்கிய பாவனையால் சிவத்துவத்தை அடைந்த தேசிகன் இவ்வுடலில் வாழ்ந்தாலும் பிறப்பு மற்றும் இறப்பினுல் விளையும் தீட்டினுல் தீண்டப்படான்; சிவாத்துவைதஞானம் கைவரப்பெற்றவனுக்கு செய்த கருமத்தாலோ செய்யப்படாத கருமத்தாலோ யாதொரு பயனுமிலை.

உடயபொடு மருவனு மொருமைப பாறுளை
தொடஙகுறு மவரககிலைச சூத காதியத

திடயபெறு மொரு சிவாத துவத தேசிகற
கடைநதுள வாருவனைப பயனு மாகுறா.

சிவைக்கிய பாவனையால் சிவத்துவத்தை அடைந்த தேசிகன் இவ்வுடலில் வாழ்ந்தாலும் பிறப்பு மற்றும் இறப்பினுல் விளையும் தீட்டினுல் தீண்டப்படான்; சிவாத்துவைதஞானம் கைவரப்பெற்றவனுக்கு செய்த கருமத்தாலோ செய்யப்படாத கருமத்தாலோ யாதொரு பயனுமிலை.

शम्भोरेकत्वभावेन सर्वत्र समदर्शनः।
कुर्वन्नपि महाकर्म न तत्फलमवाप्नुयात्॥१८॥

சிவபெருமானுடன் தான் அடைந்த ஐக்கிய ஞானத்தால் அனைத்தையும் சமமாக நோக்குபவன் கருமங்களை இடையருது செய்திடினும் அவற்றின் பயனை அடைவதில்லை.

சமதா சநனெனுந தகுதி பெறறுளோ
னமைவுறு சிவனுட னயககு பாவமோ
டிமைபெற மாவனை யயறறு மாயனுரு
சமையுமவ வனைபபய னவனைச சாரநதிடா.

சிவபெருமானுடன் தான் அடைந்த ஐக்கிய ஞானத்தால் அனைத்தையும் சமமாக நோக்குபவன் கருமங்களை இடையருது செய்திடினும் அவற்றின் பயனை அடைவதில்லை.

सुकृती दुष्कृती वापि ब्राह्मणो वान्त्यजोऽपि वा।
शिवैकभावयुक्तानां सदृशो भवति ध्रुवम्॥१९॥

சிவைக்கிய பாவனை கொண்டவனுக்கு நல்லவனும் தீயவனும் அந்தணனும் இழிபிறப்பாளனும் ஒக்கவே தோன்றுவர்.

அநதண னாயனுய புலைய னாயனுய
பநதனை வனையுடைப பாவ யாயனு
முநதுறு புணணய னெனனு மொககுமா
னநதுறு மயககிய நணண னறகரோ.

சிவைக்கிய பாவனே கொண்டவனுக்கு நல்லவனும் தீயவனும் அந்தணனும் இழிபிறப்பாளனும் ஒக்கவே தோன்றுவர்.

वर्णाश्रमसदाचारैर्ज्ञानिनां किं प्रयोजनम्।
लौकिकस्तु सदाचारः फलाभावेऽपि भाव्यते॥२०॥

வருணசிரம் ஸதாசாரம் ஆகியவற்ருல் ஞானிகளுக்கென்ன பயன்? ஸதாசாரமென்பது உலகவாழ்விற்கே உகந்தது.

வண்ணமோ டுற்றநிலை வழியொ ழுககினா
லென்னுறு பயன்சிவ ஞான மெய்தினோர்
கண்ணிய வுலகவா சார மென்பது
தண்ணக ரவற்கிலை யென்று சாற்றுவார்.

வருணசிரம் ஸதாசாரம் ஆகியவற்ருல் ஞானிகளுக்கென்ன பயன்? ஸதாசாரமென்பது உலகவாழ்விற்கே உகந்தது.

निर्दग्धकर्मबीजस्य निर्मलज्ञानवह्निना।
देहिवद् भासमानस्य देहयात्रा तु लौकिकी॥२१॥

எவனுடைய கருமவினேகள் நிர்மலமான ஞானமெனும் தீயிருல் பொசுக்கப்பட்டனவோ அவன் வெளித் தோற்றத்திற்கு ஏனேய மக்களேப் போல் தனது உலக வாழ்வை நடத்துவான்.

இலகுறு ஞானவங் கியினா லிட்டயல்
வலகற வுறுததுள வினைவத் தோடுத்தா
னிலைவுறு தேகிபோ லமர்நத ஞானமெய
யுலகின ருடலினை யொத்தி யங்குமால்.

எவனுடைய கருமவினேகள் நிர்மலமான ஞானமெனும் தீயிருல் பொசுக்கப்பட்டனவோ அவன் வெளித் தோற்றத்திற்கு ஏனேய மக்களேப் போல் தனது உலக வாழ்வை நடத்துவான்.

शिवज्ञानसमापन्नस्थिरवैराग्यलक्षणः।
स्वकर्मणा न लिप्येत पद्मपत्रमिवाम्भसा॥२२॥

गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन् वापि जाग्रन् वापि महामतिः।
शिवज्ञानसमायोगाच्छिवपूजापरः सदा॥२३॥

சிவஞானத்தால் உறுதியான வைராக்கியத்துடன் சிவபூஜையொன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டவனைத் தாமரையிலையில் நீர் ஒட்டாதிருத்தல் போல் நடத்தல் நிற்றல் கண்விழித்தல் உறங்குதல் முதலான கருமவினைப் பயன்கள் அவனை அடைவதில்லை.

புனலுறு மரையிலை போல ஞானந் தானே
வினையொடு புணர்கிலன் வேறி லாவவன்
கனவினு நனவினுங் கதியுருப்பத்துற
தனைநிகர் சங்கரன் பூசை சார்ந்துளான்.

சிவஞானத்தால் உறுதியாக்கப்பட்ட வைராக்கியத்துடன் சிவபூஜையொன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டவனைத் தாமரையிலையில் நீர் ஒட்டாதிருத்தல் போல் நடத்தல் நிற்றல் கண்விழித்தல் உறங்குதல் முதலான கருமவினைப் பயன்கள் அவனை அடைவதில்லை.

यद्यत्पश्यति सामोदं वस्तु लोकेषु देशिकः।
शिवदर्शनसम्पत्तिस्तत्र तत्र महात्मनः॥२४॥
यद्यच्चिन्तयते योगी मनसा शुद्धभावनः।
तत्तच्छिवमयत्वेन शिवध्यानमुदाहृतम्॥२५॥
यत्किञ्चिद् भाषितं लोके स्वेच्छया शिवयोगिना।
शिवस्तोत्रमिदं सर्वं यस्मात् सर्वात्मकः शिवः॥२६॥
या या चेष्टा समुत्पन्ना जायते शिवयोगिनाम्।
सा सा पूजा महेशस्य सर्वदा तद्गतात्मनाम्॥२७॥

इत्याचारसम्पत्तिस्थलम्

அந்த யோகி எவற்றையெல்லாம் காண்கிருனே அவை சிவதரிசனமே; சுத்தமனத்துடன் அவன் சிந்திப்பதெல்லாம் சிவதியானமே; மாசற்ற மனத்துடன் அவன் சொல்வதெல்லாம்

சிவத்தோத்திரங்களே; அவன் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களுமே சிவபூஜைதான்.

கா௬௦௦ாபன பரசிவ காடசி யு௬௦ாறுவ
மா௬௦௦ாபடு தியாநயவாய வாரததை நறறுதி
யே௬௦௦ாபடு தொழிலபசிவ பூசை யேவானை
நா௬௦௦ாபரா யயாகதிய ஞானா கடகரோ.

அந்த யோகி எவற்றையெல்லாம் காண்கிருனே அவை சிவதரிசனமே; சுத்தமனத்துடன் அவன் சிந்திப்பதெல்லாம் சிவதியானமே; மாசற்ற மனத்துடன் அவன் சொல்வதெல்லாம் சிவத்தோத்திரங்களே; அவன் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களுமே சிவபூஜைதான்.

ஆசாரசம்பத்தித்தலம் முற்றும்.

अथैकभाजनस्थलम्

विश्वं शिवमयं चेति सदा भावयतो धिया।
शिवैकभाजनात्मत्वादेकभाजनमुच्यते॥ २८॥

உலகமனைத்தும் சிவமே என்று எந்நேரமும் பாவிப்பதால் அந்நிலை ஏகபாஜனம் எனப்படுகின்றது.

அகிலமுரு சிவமென வறிநத பாவனை
நிகழவுறு நிலையானோற கெ௬௦ாறு நளாசிவ
மகிழொரு பாசந வடிவ மாதலா
லிகலற வாயயபுவ ரேக பாசநய.

உலகமனைத்தும் சிவமே என்று எந்நேரமும் பாவிப்பதால் அந்நிலை ஏகபாஜனம் எனப்படுகின்றது.

स्वस्य सर्वस्य लोकस्य शिवस्याद्वैतदर्शनात्।
एकभाजनयोगेन प्रसादैक्यमतिर्भवेत्॥ २९॥

தன்னையும் அனைத்துலகங்களையும் சிவாத்துவைதமாக நோக்குவதால் ஏற்படும் ஏகபாஜனத்தால் பிரசாதைக்கியமதி ஏற்படுகிறது.

சகருதனக கொருதனக குயபப ரறகிவல்லா
மிகுநதிடு மதது வதநற காடசியா
னகயுநதிடு மேக பாசந நிலைததலாற
புகுயபார சாததது மேக புதியே.

தன்னையும் அனைத்துலகங்களையும் சிவாத்துவைதமாக நோக்குவதால் ஏற்படும் ஏகபாஜனத்தால் பிரசாதைக்கியமதி ஏற்படுகிறது.

शिवे विश्वमिदं सर्वं शिवः सर्वत्र भासते।
आधाराधेयभावेन शिवस्य जगतः स्थितिः॥३०॥

சிவபெருமானே இவ்வுலகமாகவும், உலகமே சிவமயமாகவும் ஆதாரம் ஆதேயம் எனும் நிலை நிலவுகிறது.

இசசகரு சிவததிடை யெயதி நிலைறிடு
மசசிவரு சகததிடை யமருநதி லஙகுறு
முசசெய லாலிவை யொன்றிற கொன்றுதான
வைசசவா தாரவா தேய மன்னுமால.

சிவபெருமானே இவ்வுலகமாகவும், உலகமே சிவமயமாகவும் ஆதாரம் ஆதேயம் எனும் நிலை நிலவுகிறது.

चिदेकभाजनं यस्य चित्तवृत्तेः शिवात्मकम्।
नान्यत् तस्य किमेतेन मायामूलेन वस्तुना॥३१॥

எவனுடைய மனநிலைகளெல்லாம் சிவமயமாயுள்ளதோ அவனுக்கு மாயையின் தோற்றங்களான மற்ற பொருட்களால் யாது பயன்?

அறிவொரு சிவமய மாகுய பாசந
மறியுல கெலாமுமா மறிவை யன்றியே

யறிவுறு பொருளலை யாத லாலமிகு
மறிவனை யுடையவரக ககில மிலலையே.

எவனுடைய மனநிலைகளெல்லாம் சிவமயமாயுள்ளதோ அவனுக்கு மாயையின் தோற்றங்களான மற்ற பொருட்களால் யாது பயன்?

चित्प्रकाशयते विश्वं तद्विना नास्ति वस्तु हि।
चिदेकनिष्ठचित्तानां किं मायापरिकल्पितैः॥३२॥
वृत्तिशून्ये स्वहृदये शिवलीने निराकुले।
यः सदा वर्तते योगी स मुक्तो नात्र संशयः॥३३॥

इत्येकभाजनस्थलम्

சித் ஒன்றுதான் அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது; அதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அந்த சித்தில் எப்போதும் லயித்திருப்போர்க்கு மாயைத் தோற்றங்களால் என்ன பயன்? எந்த யோகியின் மனம் எவ்வித சலனமுமின்றி சிவபெருமானிடத்திலேயே லயித்திருக்கிறதோ அவன் முத்தியடைந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை.

தலனுள வாருததிபோயத தனசசி வததினுளை
மலனுற வாகுல மழிநது பெறறுள
செநநெறி யோகியே சீவன முததனென
றுனரு மறிவுடை யுலக மோதுமே.

சித் ஒன்றுதான் அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றது; அதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அந்த சித்தில் எப்போதும் லயித்திருப்போர்க்கு மாயைத் தோற்றங்களால் என்ன பயன்? எந்த யோகியின் மனம் எவ்வித சலனமுமின்றி சிவபெருமானிடத்திலேயே லயித்திருக்கிறதோ அவன் முத்தியடைந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஏகபாசனத்தலம் முற்றும்.

अथ सहभोजनस्थलम्

गुरोः शिवस्य शिष्यस्य स्वस्वरूपतया स्मृतिः।
सहभोजनमाख्यातं सर्वग्रासात्मभावतः॥३४॥

குரு, சிவபிரான், சீடன் ஆகியோரை ஒரே வடிவமாக உணர்தல் ஸஹபோஜனத்தலமாகும்; அது அனைத்தையும் விழுங்கிவிடுவதால் அவ்வாறு கருதப்படுகிறது.

மன்னிய சிவன்றனைக் குருவை மைந்தனைத்
தன்னொரு வடிவென வுணருந் தன்மைதா
துன்னரு முலகெலா முண்ட லாதலாற்
பன்னுற வருசக போச னத்தலம்.

குரு, சிவபிரான், சீடன் ஆகியோரை ஒரே வடிவமாக உணர்தல் ஸஹபோஜனத்தலமாகும்; அது அனைத்தையும் விழுங்கிவிடுவதால் அவ்வாறு கருதப்படுகிறது.

शिवं विश्वं गुरुं साक्षाद् योजयेन्नित्यमात्मनि।
एकत्वेन चिदाकारे तदिदं सहभोजनम्॥३५॥

சிவபெருமான், உலகம், குரு ஆகியோரை எப்போதும் தனது ஆன்மாவிலே சித் வடிவமாய் நிலைநிறுத்துதல் ஸஹபோஜனம்.

அறிவுரு வாந்தன் லகிலந் தன்னையுஞ்
செறிவுறு குருவையுஞ் சிவபி ரானையும்
பிறிவற வேகமாய்க் காணும் பெற்றியே
குறிச்ச போசன மென்னக் கூறுவார்.

சிவபெருமான், உலகம், குரு ஆகியோரை எப்போதும் தனது ஆன்மாவிலே சித் வடிவமாய் நிலைநிறுத்துதல் ஸஹபோஜனம்.

अयं शिवो गुरुश्चैष जगदेतच्चराचरम्।
अहं चेति मतिर्यस्य नास्त्यसौ विश्वभोजकः॥३६॥

சிவபெருமான் இவர், இவர் குரு, இது உலகம், இது நான் என்னும் எண்ணமுடையவன் விசுவபோஜகனல்லன்.

குருவாவ௱ சிவனாவ௱ சுறப படடிடுகு
சரமுட னசரமாகு சகம திஙகிது
திரமுறு மினையனா னெ௱னுகு சிநதனை
யொரு வானோ௱ யாரவ னுலக முமமபவ௱.

சிவபெருமான் இவர், இவர் குரு, இது உலகம், இது நான் என்னும் எண்ணமுடையவன் விசுவபோஜகனல்லன்.

अहं भृत्यः शिवः स्वामी शिष्योऽहं गुरुरेव वै।
इति यस्य मतिर्नास्ति स चाद्वैतपदे स्थितः॥३७॥

சிவன் இறைவன், நான் அடிமை, நான் சீடன், இவர் குரு என்ற எண்ணமில்லாதவனே அத்துவைத நிலையிலுள்ளவன்.

இறைசிவ னடிமைநா னாவன ருடகுரு
வுறுமக னானெனு முளமி லாதவ௱
மறுவறு மொருசிவாத துவத வா௱பதய
பெறுதவ னெனமறை பெரதி யயபுமே.

சிவன் இறைவன், நான் அடிமை, நான் சீடன், இவர் குரு என்ற எண்ணமில்லாதவனே அத்துவைத நிலையிலுள்ளவன்.

पराहन्तामये स्वात्मपावके विश्वभास्वति।
इदन्ताहव्यहोमेन विश्वहोमीति कथ्यते॥३८॥

அனைத்துலகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் பராஹந்தாமயமான தனது ஆன்மத்தீயில் ஆன்மாவைத் தவிர்த்த அனைத்துப் பொருட்களையும் ஹோமம் செய்வதால் விசுவஹோமி எனப்படுகின்றான்.

அனைததினு மிலஙகுபூ ரணவ கநதையாய
மனபபொலி தருபர மான வாஙகியாற

றனத்திடு துவத்நற சமிதை வேளவயா
னனைபபறு மகிலவோ மதத னெணபவே.

அனைத்துலகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் பராஹந்தாமயமான தனது ஆன்மத்தீயில் ஆன்மாவைத் தவிர்த்த அனைத்துப் பொருட்களையும் ஹோமம் செய்வதால் விசுவஹோமி எனப்படுகின்றான்.

अहं शिवो गुरुश्चाहमहं विश्वं चराचरम्।
यया विज्ञायते सम्यक् पूर्णाहन्तेति सा स्मृता॥३९॥

நானே சிவபிரான், நானே குரு, நானே அனைத்துலகங்களும் என்று உணர்தலே பூர்ணாஹந்தா எனப்படுகிறது.

குருவுநா னுலகுநாண கூறு தறகருய
பரமுநா னெனவொரு பரா சறிநதிட
லிருளறு பூரண வகநதை யெணனவே
திராவறு மறிவானோர தெராநது கூறுவார.

நானே சிவபிரான், நானே குரு, நானே அனைத்துலகங்களும் என்று உணர்தலே பூர்ணாஹந்தா எனப்படுகிறது.

आधारवह्नौ चिद्रूपे भेदजातं जगद्धविः।
जुहोति ज्ञानयज्वा यः स ज्ञेयो विश्वहव्यभुक्॥४०॥

சின்மயமான மூலாதாரத் தீயில் வேற்றுமைப்பட்ட உலகங்களையெல்லாம் ஹோமம் செய்யும் ஞானவேள்வியோன் விசுவஹவ்யபுக் எனப்படுகிறான்.

போதமெண றிடுமொரா தாரப பூநதழற
பேதமொண றுலகவா பெயது வேடபவ
னோதுறு சகவவா யுணணடுநிணறிடு
மேதமொண றுறாதுயர ஞான யோகியே.

சின்மயமான மூலாதாரத் தீயில் வேற்றுமைப்பட்ட உலகங்களையெல்லாம் ஹோமம் செய்யும் ஞானவேள்வியோன் விசுவஹவ்யபுக் எனப்படுகிறான்.

चिदाकारे पराकाशे परमानन्दभास्वति।
विलीनचित्तवृत्तीनां का वा विश्वक्रमस्थितिः॥४१॥

சின்மயமானதும் பேரானந்த ஒளிவீசுவதுமான பராகாசத்தில் ஒடுங்கிய மனத்தவர்களுக்கு இந்த உலகம் முதலானவற்றால் யாதொரு பயனுமில்லை.

அறிவுரு வாயபரா காசத தாசற
நிறைதரு பராநநத மெளன நிளறுள
செறிகதி ரடைவா சிதத மொளறினோரக
குறுசக நிலைமைகளை ளுறுவ திளறரோ.

சின்மயமானதும் பேரானந்த ஒளிவீசுவதுமான பராகாசத்தில் ஒடுங்கிய மனத்தவர்களுக்கு இந்த உலகம் முதலானவற்றால் யாதொரு பயனுமில்லை.

निरस्तविश्वसम्बन्धे निष्कलङ्के चिदम्बरे।
भावयेल्लीनमात्मानं सामरस्यस्वभावतः॥४२॥

எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதும் மாசற்றதுமான சிதம்பரமெனும் வெட்டவெளியில் எல்லாம் ஒடுங்கிய ஸமரஸ பாவத்தால் தனது ஆன்மாவை ஒடுக்கவேண்டும்.

ஆசறு சிதயபர மதனற றளனையே
பாசமில சமரச பாவத தொளறிய
தேசுள னாகவே சிநதை செயதிடின
மாசறு வததையென றுரைபபர மாதவர.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதும் மாசற்றதுமான சிதம்பரமெனும் வெட்டவெளியில் எல்லாம் ஒடுங்கிய ஸமரஸ பாவத்தால் தனது ஆன்மாவை ஒடுக்கவேண்டும்.

सैषा विद्या परा ज्ञेया सत्तानन्दप्रकाशिनी।
मुक्तिरित्युच्यते सद्भिर्जन्ममोहनिवर्तिनी॥ ४३॥
भक्तादिधामार्पितधर्मयोगात् प्राप्तैकभावः परमाद्भुतेन।
शिवेन चिद्व्योममयेन साक्षान्मोक्षश्रियो भाजनतामुपैति॥ ४४॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिण शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ शिवलिङ्गैक्यस्य चतुर्विधस्थलप्रसङ्गो नाम चतुर्दशः परिच्छेदः॥ १४॥

உண்மையான நிலையையும் பேரானந்தத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்யுமிந்த வித்தையே எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது; இந்நிலையே முக்திநிலை. பிறவி நோயிலிருந்து விடுவிப்பது இதுதான். ஒப்பற்ற பக்தியினுல் சிவபெருமானுடன் ஒன்றறக் கலந்து நிற்கும் நிலையை அடைந்த இச்சிறந்த பக்தன் சிதம்பரமெனப்படும் சிவபிரானருளால் மோக்ஷமெனும் ஒப்பற்ற செல்வத்தை அடைகின்ருன்.

சிதயபர வொளிநிகழு சிவனொ டொளுுற
வாதநதரு மயாககிய பாவததை யெயதினோள
மதஞூசெய பததாதி நளமாரகக நளணலாற
பதநதன முததியே யாகப பறுறுவாள.

ஒப்பற்ற பக்தியினுல் சிவபெருமானுடன் ஒன்றறக்கலந்து நிற்கும் நிலையை அடைந்த இச்சிறந்த பக்தன் சிதம்பரமெனப்படும் சிவபிரானருளால் மோக்ஷமெனும் ஒப்பற்ற செல்வத்தை அடைகின்ருன்.

சகபோசநத்தலம் முற்றும்

அயிக்கியத்தலம் முற்றிற்று

ப்ரதமபரிச்சேதமாகிய அங்கஸ்தலம் ஸம்பூர்ணம்.

पञ्चदशः परिच्छेदः
अथ लिङ्गस्थलानि, दीक्षागुरुस्थलम्

षट्स्थलोक्तसदाचारसम्पन्नस्य यथाक्रमम्।
लिङ्गस्थलानि कथ्यन्ते जीवन्मुक्तिपराणि च॥ १ ॥

ஷட்ஸ்தலங்களில் கூறப்பட்ட ஸதாசாரங்களைக் கடைப்பிடிப்பவனுக்கு ஜீவன்முக்தியை அளிக்கவல்ல லிங்கஸ்தலங்கள் விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன.

ஆறெ ஹுநதலங களளமுறை யறிநதவா சாரப
பேற டைநதவன றனககிலிங கததலய பறஙகக
கூறி டுருசிவ பரா னரு ளாகமங குறிதது
மாறொ ழிநதிடு சீவனமுத தியபவழங குவவாய.

ஷட்ஸ்தலங்களில் கூறப்பட்ட ஸதாசாரங்களைக் கடைப்பிடிப்பவனுக்கு ஜீவன்முக்தியை அளிக்கவல்ல லிங்கஸ்தலங்கள் விளக்கிக் கூறப்படுகின்றன.

भक्ताद्यैक्यावसानानि षडुक्तानि स्थलानि च।
लिङ्गस्थलानि कानीह कथ्यन्ते कति वा पुनः॥ २॥

பக்தன் முதல் ஐக்கியம் ஈருக ஆறு லிங்கஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன; இன்னும் எத்தனை ஸ்தலங்கள் உள்ளன?

பதத னேமுத லயககன றாகவே பகரநத
வதத லஙகளன றிறமுரைத தருளனை யைய
சதத தெனஹுரை செயுமிலிங கததலந தானயா
தெததி றஙகள ஹுரைததிடப படும: தியபாய.

பக்தன் முதல் ஐக்கியம் ஈருக ஆறு லிங்கஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன; இன்னும் எத்தனை ஸ்தலங்கள் உள்ளன?

श्रीरेणुक उवाच
गुर्वादिज्ञानशून्यान्ता भक्तादिस्थलसंश्रिताः।
स्थलभेदाः प्रकीर्त्यन्ते पञ्चाशत् सप्त चाधुना॥३॥

இரேணுகர் கூறுகிறுர்
பக்தன் முதலான ஸ்தலங்களுக்குட்பட்ட குருமுதல்
ஞானசூனியமீருய் ஐம்பத்தேழு ஸ்தலங்கள் தற்போது
விளக்கப்படும்.

தொலைநத பநதபத தாதியா மறுதலந தொடரநத
வாலாஙகு மொ௱குரு முத௱ஞான சூனய மறாயப
பலநத ருநதல மேழுதலை யாடடவைய பதுவு
நலநத ருயபொறை முனயான நவா௱றிடப படுமாவ.

பக்தன் முதலான ஸ்தலங்களுக்குட்பட்ட குருமுதல்
ஞானசூனியமீருய் ஐம்பத்தேழு ஸ்தலங்கள் தற்போது
விளக்கப்படும்.

आदौ नव स्थलानीह भक्तस्थलसमाश्रयात्।
कथ्यन्ते गुणसारेण नामान्येषां पृथक् शृणु॥४॥
दीक्षागुरुस्थलं पूर्वं ततः शिक्षागुरुस्थलम्।
प्रज्ञागुरुस्थलं चाथ क्रियालिङ्गस्थलं ततः॥५॥
भवलिङ्गस्थलं चाथ ज्ञानलिङ्गस्थलं ततः।
स्वयं परं चरं चेति तेषां लक्षणमुच्यते॥६॥

முதலில் பக்தஸ்தலத்துக்குட்பட்ட ஒன்பது ஸ்தலங்களின்
பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன: அவை தீக்ஷாகுருஸ்தலம்,
சிக்ஷாகுருஸ்தலம், பிரஜ்ஞாகுருஸ்தலம், கிரியாலிங்கஸ்தலம்,
பவலிங்கஸ்தலம், ஞானலிங்கஸ்தலம். சுயம், பரம் சரம் என
இவற்றின் இலக்கணம் விரித்துக் கூறப்படுகிறது.

மு௱ன றொ௱பதிங குளபததத தலநதொடர முறையா
ல௱ன மு௱றிதழு தடசைப௱ சிடசைஞா னததாற
ப௱னு ரூஙகுரு கிரயையொ௱ பாவஞா னததா௱
ம௱ன லிஙகநற றலஞுசுய சரபரய வகுபபாய.

முதலில் பக்தஸ்தலத்துக்குட்பட்ட ஒன்பது ஸ்தலங்களின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன: அவை தீக்ஷாகுருஸ்தலம், சிக்ஷாகுருஸ்தலம், பிரஜ்ஞாகுருஸ்தலம், கிரியாலிங்கஸ்தலம், பவலிங்கஸ்தலம், ஞானலிங்கஸ்தலம். சுயம், பரம் சரம் என இவற்றின் இலக்கணம் விரித்துக் கூறப்படுகிறது.

दीयते परमं ज्ञानं क्षीयते पाशबन्धनम्।
यया दीक्षेति सा तस्यां गुरुर्दीक्षागुरुः स्मृतः॥७॥

எதன் வாயிலாகப் பாசத்தளை அகற்றப்பட்டு மேலான ஞானம் பெறப்படுகிறதோ அது தீக்ஷையாகும்; அதை வழங்கும் குரு தீக்ஷாகுரு.

யாதி னாறுபர ஞானமந திடபபடு மிஙங
னோது பாசபந தநஙகெடுத திடபபடு மதுதாஙள
றதிலப தடசையெஙள றுரைததிடப படுமிது செயயு
நதி யொஙஙளகுரு மிககதட சாகுரு நிகழுததிஙள.

முதலில் பக்தஸ்தலத்துக்குட்பட்ட ஒன்பது ஸ்தலங்களின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன: அவை தீக்ஷாகுருஸ்தலம், சிக்ஷாகுருஸ்தலம், பிரஜ்ஞாகுருஸ்தலம், கிரியாலிங்கஸ்தலம், பவலிங்கஸ்தலம், ஞானலிங்கஸ்தலம். சுயம், பரம் சரம் என இவற்றின் இலக்கணம் விரித்துக் கூறப்படுகிறது.

गुणातीतं गुकारं च रूपातीतं रुकारकम्।
गुणातीतमरूपं च यो दद्यात् स गुरुः स्मृतः॥८॥

குகாரம் குணங்களுக்கப்பாற்பட்டது, ருகாரம் உருவங்களைக் கடந்தது; குணங்களுக்கப்பாற்பட்ட அருவத்தை நல்குபவரே குரு.

கூற ருஙகுணா ததமே குகாரமாய ருகாரய
வேறி லஙகுரூ பாதத மெஙளகுவர மேலோர
தேறி டுஙகுணா ததமா மருவருள செயயு
மாற டைநதவ னயாரவஙள குருவென மதிபபாய.

குகாரம் குணங்களுக்கப்பாற்பட்டது, ருகாரம் உருவங்களைக் கடந்தது; குணங்களுக்கப்பாற்பட்ட அருவத்தை நல்குபவரே குரு.

आचिनोति च शास्त्रार्थानाचारे स्थापयत्यलम्।
स्वयमाचरते यस्मादाचार्यस्तेन चोच्यते॥९॥

சாத்திரப்பொருள்களைக் கற்றறிந்து அதில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தைத் தானும் கடைப்பிடித்து சீடர்களையும் அவ்வாறு ஒழுகுமாறு செய்பவரே ஆசாரியர்.

சாத்தி ரப்பொருள் வாங்குற வார்த்திடும் தகையால
வாய்தத மிக்கவா சாரத்தின் வழிநின்றுத துதலார்
சீர்தத வச்செய றானுமா சார்த்திடுக செயலா
லேதது றப்படு மென்னுமா சார்ய னென்றே.

சாத்திரப்பொருள்களைக் கற்றறிந்து அதில் சொல்லப்பட்ட ஆசாரத்தைத் தானும் கடைப்பிடித்து சீடர்களையும் அவ்வாறு ஒழுகுமாறு செய்பவரே ஆசாரியர்.

षडध्वातीतयोगेन यतते यस्तु देशिकः।
मायाब्धितारणोपायहेतुर्विश्वगुरुः शिवः॥१०॥
अखण्डं येन चैतन्यं व्यज्यते सर्ववस्तुषु।
आत्मयोगप्रभावेण स गुरुर्विश्वभासकः॥११॥
इति दीक्षागुरुस्थलम्

அறுவகை அத்துவாக்களைக் கடந்த யோகத்தின் வாயிலாக இம்மாயைக் கடலை கடக்கும் உபாயமறிந்த தேசிகர் சிவபிரானே; ஆன்மயோகசக்தியினால் எவருடைய பரந்த சைதன்னியம் எல்லாப் பொருள்களிலும் வெளிப்படுகிறதோ அந்த குரு அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவர்.

அதது வாமுடி யோகமுற றருகுசிவ மாகு
மெயதத தேசிக னேபவக கடறகரை வாடுவோ

னெயததி டாவறி வாயுல கிலஙகுறு மெவனா
லதத யாகுரு வுலகெலாய வாளககுறு பவனாய.

அறுவகை அத்துவாக்களைக் கடந்த யோகத்தின் வாயிலாக இம்மாயைக் கடலை கடக்கும் உபாயமறிந்த தேசிகர் சிவபிரானே; ஆன்மயோகசக்தியினுல் எவருடைய பரந்த சைதன்னியம் எல்லாப் பொருள்களிலும் வெளிப்படுகிறதோ அந்த குரு அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறவர்.

தீட்சாகுருஸ்தலம் முற்றும்.

अथ शिक्षागुरुस्थलम्

दीक्षागुरुरसौ शिक्षाहेतुः शिष्यस्य बोधकः।
प्रश्नोत्तरप्रवक्ता च शिक्षागुरुरितीर्यते॥ १२॥

தீக்ஷாகுருவானர் சீடனுக்கு விஞவிடை வாயிலாக போதிப்பவவர்; அவரே சிக்ஷாகுரு எனப்படுகிறுர்.

போத கததின னாகியே தனையடை புதலவரக
கேத மறறிடு கடாவஙுக கெதிரவடை யஙைசபபாற
றத கறறுசிட சாகுருப பெயரானைச செறியு
மோத லுறறதட சாகுரு வேயென வுணரவாய.

தீக்ஷாகுருவானர் சீடனுக்கு விஞவிடை வாயிலாக போதிப்பவவர்; அவரே சிக்ஷாகுரு எனப்படுகிறுர்.

बोधकोऽयं समाख्यातो बोध्यमेतदिति स्फुटम्।
शिष्ये नियुज्यते येन स शिक्षागुरुरुच्यते॥ १३॥

சீடனுக்குப் போதிக்கப்படவேண்டியவற்றை நன்கறிந்து அவற்றை போதிப்பவர் சிக்ஷாகுரு.

போத கஞசிவ தநதிரய போதகப படுத
லோத ருஞசிவ ஞானமெஙள ணுரவுற வுரைபபோஙள

றத கஸ்ஸறசிட சாகுருப பவவாருஸ் சிதைககு
மேது வாநதுவாய வாசக னாரிய னெஸ்ஸபாஸ்ஸ.

சீடனுக்குப் போதிக்கப்படவேண்டியவற்றை நன்கறிந்து அவற்றை போதிப்பவர் சிக்ஷாகுரு.

संसारतिमिरोन्माथिशरच्चन्द्रमरीचयः।
वाचो यस्य प्रवर्तन्ते तमाचार्यं प्रचक्षते॥१४॥
ददाति यः पतिज्ञानं जगन्मायानिवर्तकम्।
अद्वैतवासनोपायं तमाचार्यवरं विदुः॥१५॥

எவருடைய சொற்கள் சம்சாரமெனும் பேரிருளிலிருந்து விடுவிக்கும் சரத்கால சந்திரனுடைய ஒளியைப் போலுள்ளனவோ அவரே ஆசாரியர்; மாயா உலகவாழ்விலிருந்து விடுவிக்கும் அத்துவைத அனுபவத்தை நல்கும் சிவஞானத்தைப் போதிப்பவரே சிறந்த ஆசாரியர்.

உலகமுறறிடு மாயையை யொழிததிட வறறா
யாலகு மததுவா தததிலுக கேதுவா யாருநத
தலைமை யாறபதி ஞானநல குறுமவஸ்ஸ றானே
புலமை பெறறுள வாரிய னெஸ்ஸபவஸ்ஸ புவாயால.

எவருடைய சொற்கள் சம்சாரமெனும் பேரிருளிலிருந்து விடுவிக்கும் சரத்கால சந்திரனுடைய ஒளியைப் போலுள்ளனவோ அவரே ஆசாரியர்; மாயா உலகவாழ்விலிருந்து விடுவிக்கும் அத்துவைத அனுபவத்தை நல்கும் சிவஞானத்தைப் போதிப்பவரே சிறந்த ஆசாரியர்.

पूर्वपक्षं समासाद्य जगद्भेदविकल्पनम्।
अद्वैतकृतसिद्धान्तो गुरुरेष गुणाधिकः॥१६॥

வேறுபட்ட உலக அனுபவமெனும் பூருவபட்சத்தை உணர்த்தி அதை நீக்கும் அத்துவைத சித்தாந்தத்தை உணர்த்துபவரே மிகவும் சிறந்த குரு.

பேத மாகிய சகவாகப பததொடு பாறஙகு
மாதி பூருவ பககமாக கொணடுமுப றறிவாப
றதி லாதவோ ரததுவா தருசெயசித தாநத
மேதை யோடுள வாககுரு பரணகுண மிகுததோண.

வேறுபட்ட உலக அனுபவமெனும் பூருவபட்சத்தை உணர்த்தி அதை நீக்கும் அத்துவைத சித்தாந்தத்தை உணர்த்துபவரே மிகவும் சிறந்த குரு.

सन्देहवनसन्दोहसमुच्छेदकुठारिका।
यत्सूक्तिधारा विमला स गुरूणां शिखामणिः॥१७॥
यत्सूक्तिदर्पणाभोगे निर्मले दृश्यते सदा।
मोक्षश्रीर्बिम्बरूपेण स गुरुर्भवतारकः॥१८॥

ஐயங்கள் எனும் அடர்ந்த காட்டினை அழிக்கவல்ல கோடரி போன்ற போதனைகளை உடையவர் எல்லா குரவர்களிலும் சிகாமணியாகத் திகழ்கிறார்; எந்த குருவினுடைய போதனைகளெனும் மாசற்ற கண்ணாடியில் மோட்சமெனும் பெரும் செல்வம் பிம்பமாகக் காணப்படுகிறதோ அந்த குருவே சம்சாரக் கடலிலிருந்து கடைத்தேற உதவுபவர்.

யாவண வாயமொழி யையமெண வனததினை யெறிய
வாவு மொணபர சாமவண குருசிகா மணியா
மேவு தணமொழி யாடியாப வாயபமாய வளஙகு
மேவாண முததியந திருவுளண பவககட லெடுபபாண.

ஐயங்கள் எனும் அடர்ந்த காட்டினை அழிக்கவல்ல கோடரி போன்ற போதனைகளை உடையவர் எல்லா குரவர்களிலும் சிகாமணியாகத் திகழ்கிறார்; எந்த குருவினுடைய போதனைகளெனும் மாசற்ற கண்ணாடியில் மோட்சமெனும் பெரும் செல்வம் பிம்பமாகக் காணப்படுகிறதோ அந்த குருவே சம்சாரக் கடலிலிருந்து கடைத்தேற உதவுபவர்.

शिष्याणां हृदयालेख्यं प्रद्योतयति यः स्वयम्।
ज्ञानदीपिकयाऽनेन गुरुणा कः समो भवेत्॥१९॥

परमाद्वैतविज्ञानपरमौषधिदानतः।
संसाररोगनिर्माथी देशिकः केन लभ्यते॥२०॥

इति शिक्षागुरुस्थलम्

சீடர்களுடைய இதயங்களை ஞானதீபத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்யும் குருவுக்கு யார் தான் சமம்?
மிக உயர்ந்த அத்துவைதஞானமெனும் மருந்தையளித்து சம்சாரப் பிணியை முற்றிலும் அழிக்க வல்ல குரு யாருக்குக் கிடைப்பார்?

பராநது சீடரத மகததினை ஞானத பததாற
றிருநத வாஙகில குறுபவற கொபபாலை செபபாற
பொருநது றுயபவப பாணாயாலுக கேகமாய போத
மருநது தநதருள குருபரன வாயககுமோ மணணாலப.

சீடர்களுடைய இதயங்களை ஞானதீபத்தால் பிரகாசிக்கச் செய்யும் குருவுக்கு யார் தான் சமம்?
மிக உயர்ந்த அத்துவைதஞானமெனும் மருந்தையளித்து சம்சாரப் பிணியை முற்றிலும் அழிக்க வல்ல குரு யாருக்குக் கிடைப்பார்?

சிக்ஷாகுருஸ்தலம் முற்றும்

अथ ज्ञानगुरुस्थलम्

उपदेष्टोपदेशानां संशयच्छेदकारकः।
सम्यग्ज्ञानप्रदः साक्षादेष ज्ञानगुरुः स्मृतः॥२१॥
निरस्तविश्वसम्भेदं निर्विकारं चिदम्बरम्।
साक्षात्करोति यो युक्त्या स ज्ञानगुरुरुच्यते॥२२॥

போதிக்க வேண்டியவற்றைப் போதித்து ஐயங்களை அறவே நீக்கி உண்மையான ஞானத்தை அளிப்பவர் ஞானகுரு; தக்க யுக்திகளால் வேற்றுமைப் பட்ட உலகஞானத்தை நீக்கி சிதம்பரமெனும் சிவஞானத்தை உணர்த்துபவரே ஞானகுரு.

ஐய நககுப தேசஞுசெய திவ௱றிக ழறிவைச
செயயு மு௱மையாறு பெயரஞான குருவெனச செறியு
மைய லி௱றியே வளரொள மலிசிதய பரதுதை
யுயய நலகுவோ௱ ஞானதே சிகனென லுரைபபார.

போதிக்க வேண்டியவற்றைப் போதித்து ஐயங்களை அறவே நீக்கி உண்மையான ஞானத்தை அளிப்பவர் ஞானகுரு; தக்க யுக்திகளால் வேற்றுமைப் பட்ட உலகஞானத்தை நீக்கி சிதம்பரமெனும் சிவஞானத்தை உணர்த்துபவரே ஞானகுரு.

कलङ्कवानसौ चन्द्रः क्षयवृद्धिपरिप्लुतः।
निष्कलङ्कस्थितो ज्ञानचन्द्रमा निर्विकारवान्॥२३॥
पार्श्वस्थतिमिरं हन्ति प्रदीपो मणिनिर्मितः।
सर्वगामि तमो हन्ति बोधदीपो निरङ्कुशः॥२४॥

சந்திரன் சிறிய களங்கத்தையுடையவன், தேய்வும் வளர்ச்சியும் கொண்டவன்; ஆனுல் ஞானசந்திரனே களங்கமும் அழிவுமற்றவன். சிறந்த மணிகளால் செய்யப்பட்ட தீபமோ தனதருகிலுள்ள இருளைத்தான் அகற்றவல்லது, ஆனுல் ஞானதீபமோ தடையற்று எல்லா இடத்திலுமுள்ள இருளையும் நீக்கவல்லது.

தேயநது தானல மருமதி மறுவொடு செறியுய
வாயநத ஞானமா மதிமறு வறறது மருஙகிற
சேரநத வலலிரு ளகறறுவ தொளமணித தப
மேயநத ஞானநல வளககிரு ளாறபபதெவ வடததுய.

சந்திரன் சிறிய களங்கத்தையுடையவன், தேய்வும் வளர்ச்சியும் கொண்டவன்; ஆனுல் ஞானசந்திரனே களங்கமும் அழிவுமற்றவன். சிறந்த மணிகளால் செய்யப்பட்ட தீபமோ தனதருகிலுள்ள இருளைத்தான் அகற்றவல்லது, ஆனுல் ஞானதீபமோ தடையற்று எல்லா இடத்திலுமுள்ள இருளையும் நீக்கவல்லது.

सर्वार्थसाधकज्ञानविशेषादेशतत्परः।
ज्ञानाचार्यः समस्तानामनुग्रहकरः शिवः॥२५॥

कटाक्षचन्द्रमा यस्य ज्ञानसागरवर्धनः।
संसारतिमिरच्छेदी स गुरुर्ज्ञानपारगः॥२६॥

அனைத்தையும் உணர்ந்து செயலாற்ற வல்ல உயர்ந்த ஞானத்தைப் போதிப்பவரே எல்லோருக்கும் அருளும் ஞானசாரியர், அவரே சிவபெருமான். எவருடைய கடைக்கண் பார்வை எனும் சந்திரனால் ஞானமாகிய கடல் பொங்குகிறதோ சம்சார இருளை நீக்கும் அந்த குரு எல்லா ஞானமும் பெற்றவர்.

அனைததி ஹுககுமோ।ர காரண மாகிய வறிவை
நுன।தது ரைததரு௱ குரவனே சிவனரு ணோககாய
பன।கக தி।ரககுஞா னககட௳ பொ।ஙகுறப பவமா।ந
தன।ததி ருடடற வருகுரு ஞானபா ரகனா௳.

அனைத்தையும் உணர்ந்து செயலாற்ற வல்ல உயர்ந்த ஞானத்தைப் போதிப்பவரே எல்லோருக்கும் அருளும் ஞானசாரியர், அவரே சிவபெருமான். எவருடைய கடைக்கண் பார்வை எனும் சந்திரனால் ஞானமாகிய கடல் பொங்குகிறதோ சம்சார இருளை நீக்கும் அந்த குரு எல்லா ஞானமும் பெற்றவர்.

बहिस्तिमिरविच्छेत्ता भानुरेषः प्रकीर्तितः।
बहिरन्तस्तमश्छेदी विभुर्देशिकभास्करः॥२७॥

வெளியிலுள்ள இருளை நீக்க வல்லது சூரியன்; அகத்திலுள்ள பேரிருளை முற்றிலும் அழிக்கவல்லவர் எங்கும் பரந்த தேசிகசூரியன்.

பொ।ஙகு செ।ஙகதி।ரப புறததுநி௵ றிணைவ।ழி புதைககு।ங
க।ஙகு௳ வ௳லிரு ளொ௵றையே போககுறு।ங கருதி
ன।।ஙகு ந௳லரு௵ ஞானதே சிகனெஹு மிரவ।
த।ஙகு மு௱ளொடு புறததுறு மிருளெலா।ந த௱ருறுய.

வெளியிலுள்ள இருளை நீக்க வல்லது சூரியன்; அகத்திலுள்ள பேரிருளை முற்றிலும் அழிக்கவல்லவர் எங்கும் பரந்த தேசிகசூரியன்.

कटाक्षलेशमात्रेण विना ध्यानादिकल्पनम्।
शिवत्वं भावयेद्यत्र स वेदः शाम्भवो मतः॥२८॥
शिववेदकरे ज्ञाने दत्ते येन सुनिर्मले।
जीवन्मुक्तो भवेच्छिष्यः स गुरुर्ज्ञानसागरः॥२९॥

इति ज्ञानगुरुस्थलम्

கணநேரக் கடைக்கண் பார்வையால் தியானம் முதலியன ஏதுமின்றி சிவத்துவத்தைச் சீடனுக்கு உணர்த்தவல்லது சாம்பவ வேதம்; அத்தகைய மாசற்ற சிவஞானத்தைப் பெற்ற சீடனை ஜீவன்முக்தனுக்க வல்ல குரு ஞானக்கடலாவார்.

கடைகக ணோககினாறு றியாநாதி கறுபனை யன்றி
யடுககு மோாரசிவ வேதக மாககுறு மறிவை
வாடுககு மாலுடை யுயாசீவன முததனாய மேவக
கொடுககு மாாயன ஞானசா கரனெனக குறிபபாய.

கணநேரக் கடைக்கண் பார்வையால் தியானம் முதலியன ஏதுமின்றி சிவத்துவத்தைச் சீடனுக்கு உணர்த்தவல்லது சாம்பவ வேதம்; அத்தகைய மாசற்ற சிவஞானத்தைப் பெற்ற சீடனை ஜீவன்முக்தனுக்க வல்ல குரு ஞானக்கடலாவார்.

अथ क्रियालिङ्गस्थलम्

गुरोर्विज्ञानयोगेन क्रिया यत्र विलीयते।
तत्क्रियालिङ्गमाख्यातं सर्वैरागमपारगैः॥३०॥

குருவின் ஞானயோகத்தால் கிரியை எங்கு சென்று ஒடுங்குகிறதோ அதுவே கிரியாலிங்கமெனப்படுகிறது.

ஞான தேசிகன ஞானயோ கஙகொடு நணண
மான மேவய கிாயையெவ வடததினன மாயு
மான வஙகது தாணகிா யாலிஙக மாமென
றுான மினறிய நுானமுறை யுணாநதவ ருரைபபாா.

குருவின் ஞானயோகத்தால் கிரியை எங்கு சென்று ஒடுங்குகிறதோ அதுவே கிரியாலிங்கமெனப்படுகிறது.

परानन्दचिदाकारं परब्रह्मैव केवलम्।
लिङ्गं सद्रूपतापन्नं लक्ष्यते विश्वसिद्धये॥३१॥
लिङ्गमेव परं ज्योतिर्भवति ब्रह्म केवलम्।
तस्मात् तत्पूजनादेव सर्वकर्मफलोदयः॥३२॥

பேரானந்த சித்தான பரப்பிரமமே இவ்வுலகத்திற்காக லிங்கவடிவம் கொண்டுள்ளது; அதுவே பரஞ்சோதி, பரப்பிரம்மம். அதை வழிபடுவதே அனைத்துச் செயல்களும் உருப்பெறுகின்றன.

அறிவு மேனியா யுண்மையா யானந்த வடிவாய்ப்
பொறியு றாவொரு பரமமே கிரியையாற் பொருட்டுக்
குறியு றாவரு மிலிங்கமென் றாதலாற் கொண்ட
மறிவ லாவலிங் கார்ச்சனை பலமெலாம் வழங்கும்.

பேரானந்த சித்தான பரப்பிரமமே இவ்வுலகத்திற்காக லிங்கவடிவம் கொண்டுள்ளது; அதுவே பரஞ்சோதி, பரப்பிரம்மம். அதை வழிபடுவதே அனைத்துச் செயல்களும் உருப்பெறுகின்றன.

परित्यज्य क्रियाः सर्वा लिङ्गपूजैकतत्पराः।
वर्तन्ते योगिनः सर्वे तस्माल्लिङ्गं विशिष्यते॥३३॥
यज्ञादयः क्रियाः सर्वा लिङ्गपूजांशसम्मिताः।
इति यत्पूज्यते सिद्धैस्तत्क्रियालिङ्गमुच्यते॥३४॥

மற்ற செயல்களை நீக்கி மிக உயர்ந்த லிங்கபூஜை ஒன்றையே யோகிகள் எப்போதும் செய்கின்றனர்; யாகம் முதலானவை லிங்கபூஜையின் மிகச் சிறிய அம்சமே என்று ஸித்தர்களால் கொள்ளப்படுவதால் அது கிரியாலிங்கமெனப்படுகிறது.

யாக மாதிய கிரியைகள் யாவையும் விடுத்து
யோக மாதவர் சித்தர்கள் யாவரு முவந்தே

யேக மாகிய வலிஙகபூ சனையையே யசைவ
ராகை யாலிலிங கருசிறந தொபபலா தாகும.

மற்ற செயல்களை நீக்கி மிக உயர்ந்த லிங்கபூஜை ஒன்றையே யோகிகள் எப்போதும் செய்கின்றனர்; யாகம் முதலானவை லிங்கபூஜையின் மிகச் சிறிய அம்சமே என்று ஸித்தர்களால் கொள்ளப்படுவதால் அது கிரியாலிங்கமெனப்படுகிறது.

किं यज्ञैरग्निहोत्राद्यैः किं तपोभिश्च दुश्चरैः।
लिङ्गार्चनरतिर्यस्य स सिद्धः सर्वकर्मसु॥३५॥

அக்கினிஹோத்திரம் போன்ற யாகங்களாலும் கடும் தவத்தாலும் யாது பயன்? லிங்க அருச்சனை ஒன்றையே இடையறாது செய்பவன் எல்லாக் கருமங்களிலும் வெற்றி பெறுகிறான்.

அரிய மாதவ மியாகங்க ளாறுபய னென்கொல
பெருகு மாதர வலிஙகபூ சனையினாற பெறறான
கிரியை யாவையுந தருமபல மவனரோ கிடைததான
றெரிய லோவவற கரிதென வலலையோர சிறிதும.

அக்கினிஹோத்திரம் போன்ற யாகங்களாலும் கடும் தவத்தாலும் யாது பயன்? லிங்க அருச்சனை ஒன்றையே இடையறாது செய்பவன் எல்லாக் கருமங்களிலும் வெற்றி பெறுகிறான்.

ब्रह्मविष्ण्वादयः सर्वे विबुधा लिङ्गमाश्रिताः।
सिद्धाः स्वस्वपदे भान्ति जगत्तन्त्राधिकारिणः॥३६॥

इति क्रियालिङ्गस्थलम्

பிரம்மன், விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களும் லிங்கமொன்றையே தஞ்சமடைந்து தத்தம் பதவியில் நிலைபெற்றுள்ளனர்.

வேதன மானமுத லாகிய வணணவர குழாமுந
ததி லாதுயர சிததரதங கணஙகளுஞ சிறநத

போத மாகிய வாலிஙகபூ சனையானைப புராநது
பேதமாயதய பதமொடு தநதொழில பெறறார.

பிரம்மன், விஷ்ணு முதலான எல்லா தேவர்களும் லிங்கமொன்றையே தஞ்சமடைந்து தத்தம் பதவியில் நிலைபெற்றுள்ளனர்.

கிரியாலிங்கத்தலம் முற்றும்

अथ भावलिङ्गस्थलम्

क्रिया यथा लयं प्राप्ता तथा भावोऽपि लीयते।
यत्र तद् देशिकैरुक्तं भावलिङ्गमिति स्फुटम्॥३७॥

கிரியையைப் போல் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களும் எங்கு ஒடுங்குகின்றனவோ அதுவே பாவலிங்கமாகும்.

கிரையை யெவவண மிலயமுற றிடடது கிளததி
னரய பாவமு மவவகை யவவாடத தடஙகு
முரய தாமது வேபாவ லிஙகமென றுரைபபர
தெரய நூலபல கறறுணர வுடையதே சிகரே.

கிரியையைப் போல் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்களும் எங்கு ஒடுங்குகின்றனவோ அதுவே பாவலிங்கமாகும்.

भावेन गृह्यते देवो भगवान् परमः शिवः।
किं तेन क्रियते तस्य नित्यपूर्णो हि स स्मृतः॥३८॥

பரமேசுவரன் பக்திபாவத்தால் ஆட்கொள்ளப்படுகிருன்; பரிபூரணனுகிய சிவபெருமானை அடைந்தோர்க்கு வேறு செய்வதென்?

பகவ னாகிய பரசிவன பாவமுற றிடுவன
றிகழப ராபரற கனையதாற செயதிடுஞ செயலெ
னகர லாதவவ வறையவ னததபூ ரணனாந
தகையு ளானென வுஙகவென றருமறை சாறறுய.

பரமேசுவரன் பக்திபாவத்தால் ஆட்கொள்ளப்படுகிருன்; பரிபூரணனுகிய சிவபெருமானே அடைந்தோர்க்கு வேறு செய்வதென்?

अखण्डपरमानन्दबोधरूपः परः शिवः।
भक्तानामुपचारेण भावयोगात् प्रसीदति॥३९॥

அகண்ட பரிபூரணனுன சிவபிரான் பக்தர்களின் ஆழ்ந்த பக்திபாவத்தினுல் உவகை கொள்கிருன்.

க6001டி தபபடா வறி6வுரு வாகிய கட6வுள
கொ6001டு பததரசெய துறுமுப சாரமே கொ6ளவா6ள
வா6001ட வததுயரப பாவததி6ள வாளஙகுறு மெ6ளழு
ப6001டு கறறறி நலலிசைப புலவரதாய பகரவார.

அகண்ட பரிபூரணனுன சிவபிரான் பக்தர்களின் ஆழ்ந்த பக்திபாவத்தினுல் உவகை கொள்கிருன்.

मृच्छिलाविहिताल्लिङ्गाद् भावलिङ्गं विशिष्यते।
निरस्तसर्वदोषत्वाद् ज्ञानमार्गप्रवेशनात्॥४०॥

மண், கல் போன்றவற்ருல் ஆகிய லிங்கங்களேக் காட்டிலும் பக்திபாவத்தால் ஆகிய லிங்கம் சாலச் சிறந்தது; ஏனெனில் அது ஞானமார்க்கத்தில் செல்ல உதவுகிறது.

ம6001ண லகூசிலை முதலிய கொ6001டுதாய வகுததுப
ப6001ணு றுகூசெய லிலிஙகமெங கதினகழு பாவ
ந6001ண லிஙகமே சிறநதது ஞானகா ரணமா
யெ6001ணு றுஙகுறை ய6ளறியே யமை6வுறு மியலபால.

மண், கல் போன்றவற்ருல் ஆகிய லிங்கங்களேக் காட்டிலும் பக்திபாவத்தால் ஆகிய லிங்கம் சாலச் சிறந்தது; ஏனெனில் அது ஞானமார்க்கத்தில் செல்ல உதவுகிறது.

विहाय बाह्यलिङ्गानि चिल्लिङ्गं मनसि स्मरन्।
पूजयेद् भावपुष्पैर्यो भावलिङ्गीति कथ्यते॥४१॥

வெளிப்புறத்திலுள்ள லிங்கங்களை விட்டு சித் வடிவான லிங்கத்தைப் பக்திபாவத்தலான பூக்களால் பூஜிப்பவன் பாவலிங்கியாவான்.

புறத்தி லிங்கய்வட் டுளத்தினுற் போதலிங் கத்தை
மறப்ப றுய்ப்படி வைத்துள்ப் பாவமென் மலராற்
சிறப்பு றுஞ்சிவ பூசனை யன்பொடுஞ் செய்யு
மறப்பெ ருந்தகை தனைப்பாவ லிங்கியென் றறிவாய்.

வெளிப்புறத்திலுள்ள லிங்கங்களை விட்டு சித் வடிவான லிங்கத்தைப் பக்திபாவத்தலான பூக்களால் பூஜிப்பவன் பாவலிங்கியாவான்.

मूलाधारेऽथवा चित्ते भ्रूमध्ये वा सुनिर्मलम्।
दीपाकारं यजन् लिङ्गं भावद्रव्यैः स योगवान्॥४२॥

மூலாதாரத்திலோ, சித்தத்திலோ புருவநடுவிலோ நிர்மலமான தீபவடிவான லிங்கத்தைப் பாவனையாலான பொருட்களால் வழிபடுவோன் யோகத்தையுடையவன்.

மருவு மாதியா தாரநன் மனமலர் வர்வாற்
புருவ நாப்பணென் றுரைத்திடப் பொருந்திவற் றொன்றிற்
றிர்வா னல்வளக் குருவமாஞ் சிவன்றனைப் பாவ
வுருவ நற்பொருள் கொண்டருச் சிப்பவன் யோகி.

மூலாதாரத்திலோ, சித்தத்திலோ புருவநடுவிலோ நிர்மலமான தீபவடிவான லிங்கத்தைப் பாவனையாலான பொருட்களால் வழிபடுவோன் யோகத்தையுடையவன்.

स्वानुभूतिप्रमाणेन ज्योतिर्लिङ्गेन संयुतः।
शिलामृद्दारुसम्भूतं न लिङ्गं पूजयत्यसौ॥४३॥
क्रियारूपा तु या पूजा सा ज्ञेया स्वल्पसंविदाम्।
आन्तरा भावपूजा तु शिवस्य ज्ञानिनां मता॥४४॥

इति भावलिङ्गस्थलम्

தனது அனுபவத்திற்கேற்ற சோதிவடிவான பாவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் கல், மண் முதலானவற்ருலான லிங்கத்தைப் பூஜிப்பதில்லை; லிங்கபூஜையை ஒரு கிரியையாகச் சிற்றறிவுடையோர் நோக்குவர், ஆனல் ஞானிகள் அகத்தில் இயற்றும் சிவபூஜையை பாவபூஜையாகக் கொள்வர்.

மரங்கல மண்ணினால வகுததுள வாலிங்கவற தனையைப
புராநதி டானது பூதியாற பரஞ்சுடரப புண்ரவோன
வாராநதி டுங்கிர யாபூசை புலலறி வானரககற
தரங்க பூசனை யுராதது மெயஞ் ஞானக டமககே.

தனது அனுபவத்திற்கேற்ற சோதிவடிவான பாவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் கல், மண் முதலானவற்ருலான லிங்கத்தைப் பூஜிப்பதில்லை; லிங்கபூஜையை ஒரு கிரியையாகச் சிற்றறிவுடையோர் நோக்குவர், ஆனல் ஞானிகள் அகத்தில் இயற்றும் சிவபூஜையை பாவபூஜையாகக் கொள்வர்.

பாவலிங்கத்தலம் முற்றும்

अथ ज्ञानलिङ्गस्थलम्

तद्भावज्ञापकज्ञानं लयं यत्र समश्नुते।
तज्ज्ञानलिङ्गमाख्यातं शिवतत्त्वार्थकोविदैः ॥४५॥

பாவலிங்கஞானம் சென்று ஒடுங்குவதே ஞானலிங்கமாகும்.

அன்ன பாவஞா பகஞான மெவ்வடத தடங்கி
மன்ன நின்றிடு மதுஞான லிங்கமா மதிககி
னென்ன வாங்குரை யாடுவர நன்றுற வாலங்க
வுன்ன ருஞ்சிவ தததுவ முணரநதிடு முரவோர.

பாவலிங்கஞானம் சென்று ஒடுங்குவதே ஞானலிங்கமாகும்.

त्रिमूर्तिभेदनिर्मुक्तं त्रिगुणातीतवैभवम्।
ब्रह्म यद् बोध्यते तत्तु ज्ञानलिङ्गमुदाहृतम् ॥४६॥

பிரம்மா முதலான மும்மூர்த்தி வேற்றுமைகளற்றதும், சத்துவம், தமஸ், ரஜஸ் ஆகிய முக்குண வேற்றுமையற்றதுமான பரப்பிரம்மத்தைப் போதிப்பதே ஞானலிங்கமெனப்படும்.

முககு ணாஙகளை முமமூாததிகளா கடநதுணா முதலைமை
தககு யூயபரப பாரமமே ஞானலிங கநதாலை
பகக துாலசூக குமாஙகளாழ கிாியைநழ பாவய
புகககு யூயபராழ பரததினாலை ஞானமே பொருநதுய.

பிரம்மா முதலான மும்மூர்த்தி வேற்றுமைகளற்றதும், சத்துவம், தமஸ், ரஜஸ் ஆகிய முக்குண வேற்றுமையற்றதுமான பரப்பிரம்மத்தைப் போதிப்பதே ஞானலிங்கமெனப்படும்.

स्थूले क्रियासमापत्तिः सूक्ष्मे भावस्य सम्भवः।
स्थूलसूक्ष्मपदातीते ज्ञानमेव परात्मनि॥४७॥
कल्पितानि हि रूपाणि स्थूलानि परमात्मनः।
सूक्ष्माण्यपि च तैः किं वा परबोधं समाचरेत्॥४८॥

தூலத்தில் கிரியைகளும், சூக்குமத்தில் மனத்தின் பாவங்களும் உண்டாகின்றன; பரமான்மாவின் தூல சூக்கும உருவங்கள் எல்லாம் மனத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையே. அவற்ருல் அனைத்துக்கும் மேலான பரத்தை உணர இயலாது.

துால சூககும வுருவாஙகளா கறபனை சொலலிலை
மேல தாயபரஞ சுடாககவழ றாலவாளை பயனெலை
மாலி லாதுயா ஞானலிங கததையே மதிகக
நுாலெ லாமொரு வநதமிங குரைததிடு நுனாதது.

தூலத்தில் கிரியைகளும், சூக்குமத்தில் மனத்தின் பாவங்களும் உண்டாகின்றன; பரமான்மாவின் தூல சூக்கும உருவங்கள் எல்லாம் மனத்தால் கற்பிக்கப்பட்டவையே. அவற்ருல் அனைத்துக்கும் மேலான பரத்தை உணர இயலாது.

परात्परं तु यद् ब्रह्म परमानन्दलक्षणम्।
शिवाख्यं ज्ञायते येन ज्ञानलिङ्गीति कथ्यते॥४९॥

बाह्यक्रियां परित्यज्य चिन्तामपि च मानसीम्।
अखण्डज्ञानरूपत्वं यो भजेन्मुक्त एव सः॥५०॥

इति ज्ञानलिङ्गस्थलम्

சிவனெனும் பரப்பிரமமானது இவற்றைக் கடந்தது; அதை உணர்கிறவனே ஞானலிங்கியாவான். அவனே வெளிப்புற உறுப்புகள் மற்றும் மனத்தின் கிரியைகளை அறவே நீக்கி அகண்டமான ஞானவடிவத்தைத் தியானித்து முக்தியடைகிறுன்.

சிறநத சசசிதா நநதமெயச சோதியாரூ சிவனை
யறிநது ளானெவ னவஃஞா னலிஙகியெஃ றறிவாய
புறநத ருரூசெயற கிரியையுய பாவமுய போககி
நிறைநதி டுரூசிவ மடைப வனேமுதத னாகழுததிஃ.

சிவனெனும் பரப்பிரமமானது இவற்றைக் கடந்தது; அதை உணர்கிறவனே ஞானலிங்கியாவான். அவனே வெளிப்புற உறுப்புகள் மற்றும் மனத்தின் கிரியைகளை அறவே நீக்கி அகண்டமான ஞானவடிவத்தைத் தியானித்து முக்தியடைகிறுன்.

ஞானலிங்கத்தலம் முற்றும்.

अथ स्वयंस्थलम्

तद्भावज्ञापकज्ञानं यत्र ज्ञाने लयं व्रजेत्।
तद्वानेष समाख्यातः स्वाभिधानो मनीषिभिः॥५१॥

பாவத்தை உணர்த்தும் ஞானம் எந்த ஞானத்தில் ஒடுங்குகிறதோ அதை உடையவன் ஸ்வன் எனப்படுகிறுன்.

பாவ ஞாபக ஞானமெயரூ ஞானததிஃ பாறபோய
மேவ யேயொடுங குறுமநத ஞானவாஃ வாளயபாற
பூவாஃ மேவுறுரூ சுயனாம மெஃனவே புகலவர
காவ வாணெடுங கஃஞுமை பாஙகஞுல கறறோர.

பாவத்தை உணர்த்தும் ஞானம் எந்த ஞானத்தில்
ஒடுங்குகிறதோ அதை உடையவன் சுயன் எனப்படுகிருன்.

स्वच्छन्दाचारसन्तुष्टो ज्योतिर्लिङ्गपरायणः।
आत्मस्थसकलाकारः स्वाभिधो मुनिसत्तमः॥५२॥

அந்த ஸ்வன் தன்னிச்சையாகக் களிப்படைந்து
சோதிலிங்கத்தையே எப்போதும் தியானித்து தன்னிடத்தே
அனைத்தையும் உணர்கிருன்.

சோதி லிஙகதற பரனுமாயத தோளறுறு முலக
மியாது மோாசிவ மயமெனக கணடுதன னாசசை
நதி செயதுறு மொருமுன புஙகவ னாகழுததி
னாதி யாயுயா சுயனாம முடையவ னாகுய.

அந்த ஸ்வன் தன்னிச்சையாகக் களிப்படைந்து
சோதிலிங்கத்தையே எப்போதும் தியானித்து தன்னிடத்தே
அனைத்தையும் உணர்கிருன்.

निर्ममो निरहङ्कारो निरस्तक्लेशपञ्चकः।
भिक्षाशी समबुद्धिश्च मुक्तप्रायो मुनिर्भवेत्॥५३॥

தான் தனது என்ற எண்ணமின்றி ஐம்பொறிகளால் உண்டாகும்
துன்பங்கள் யாதுமின்றி பிச்சை உண்டு அனைத்தையும் சமமாக
நோக்கும் அவன் முத்தியடைந்தவனே.

பாசசை யூணடைந தொழிநதவாங காரமுய பெறறு
நிசச மிநதிய மவாததுறு கிலேசாஙக ணகி
நசசு பூதிய னாகியே நடுநிலை நணண
யாசசை யோடுவாப பாலாளபர முததனென றிசைபபா.

தான் தனது என்ற எண்ணமின்றி ஐம்பொறிகளால் உண்டாகும்
துன்பங்கள் யாதுமின்றி பிச்சை உண்டு அனைத்தையும் சமமாக
நோக்கும் அவன் முத்தியடைந்தவனே.

यदृच्छालाभसन्तुष्टो भस्मनिष्ठो जितेन्द्रियः।
समवृत्तिर्भवेद् योगी भिक्षुके वा नृपेऽथवा॥५४॥
पश्यन् सर्वाणि भूतानि संसारस्थानि सर्वशः।
स्मयमानः परानन्दे लीनात्मा वर्तते सुधीः॥५५॥

அவன் கிடைத்ததைக் கொண்டு மனமகிழ்ந்து, திருநீற்றின்பால் உறுதியான பக்தி கொண்டு பிச்சையுண்ணியையும் அரசனையும் சமமாகவே நோக்குகிறான். சம்சாரத்திலுழலும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் கண்டு தான் பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பான்.

துண்ப வெயபவ நேமியாற சுழன்றிடு பவரைத
தன்பெ ருங்கணாற கண்டிறுய பூதொடு சாரவுற
றின்ப வெள்ளதின் மூழுகினோ னாகியே யாருபபன
முன்ப கரநதுள நிலையாடை நின்றிடு முனவன.

சம்சாரத் துண்பத்திலுழலும் எல்லா ஜீவராசிகளையும் கண்டு தான் பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருப்பான்.

ध्यानं शैवं तथा ज्ञानं भिक्षा चैकान्तरशीलता।
यतेश्चत्वारि कर्माणि न पञ्चममिहेष्यते॥५६॥

इति स्वयंस्थलम्

சிவத்தியானம், சிவஞானம், பிச்சை எடுத்தல், தனித்திருத்தல் ஆகிய நான்கு செயல்களே ஒரு முனிவருக்கு உள்ளன; இவற்றைத் தவிர ஐந்தாம் செயல் யாதும் இல்லை.

நண்ணு றுசிவத தியானநற சைவஞா னநதா
ணுண்ணு றுசெயற பாசசையே காநதசீ லததோ
டெண்ணு மிஙகிவை நான்கையு மன்றிமே லெண்ணப
பண்ணு றுசெய லொன்றிலை பரமயோ கிககே.

சிவத்தியானம், சிவஞானம், பிச்சை எடுத்தல், தனித்திருத்தல் ஆகிய நான்கு செயல்களே ஒரு முனிவருக்கு உள்ளன; இவற்றைத் தவிர ஐந்தாம் செயல் யாதும் இல்லை.

சுயத்தலம் முற்றும்

अथ चरस्थलम्

स्वरूपज्ञानसम्पन्नो ध्वस्ताहंममताकृतिः।
स्वयमेव स्वयंभूत्वा चरतीति चराभिधः॥५७॥

தனது உண்மைச் சொரூபத்தையறிந்தவனாய் நான் எனது என்ற எண்ணங்களற்றவனாய் தானே தன்னுண்மை நிலையிலேயே இருப்பவன் சரன் என்றழைக்கப்படுகிறான்.

ஒழிந்து போகுமாங் காரமு மமதையு முளனாய
மொழிந்தி டாதத்தன் சொரூபஞா னத்தினன் முதிர்ந்தோன்
றழங்கு வேலைசூ ழுலகினிற் றானேதா னாகி
வழங்க வேசரித் திடுதலாற் சரப்பெயர் மருவும்.

தனது உண்மைச் சொரூபத்தையறிந்தவனாய் நான் எனது என்ற எண்ணங்களற்றவனாய் தானே தன்னுண்மை நிலையிலேயே இருப்பவன் சரன் என்றழைக்கப்படுகிறான்.

कामक्रोधादिनिर्मुक्तः शान्तिदान्तिसमन्वितः।
समबुद्ध्या चरेद् योगी सर्वत्र शिवबुद्धिमान्॥५८॥
इदं मुख्यमिदं हीनमिति चिन्तामकल्पयन्।
सर्वत्र संचरेद् योगी सर्वं ब्रह्मेति भावयन्॥५९॥

காமம் குரோதம் முதலியன அற்றவனாய் மனம் மெய் ஆகியவற்றை அடக்கி எங்கும் சிவபெருமானையே காண்பவனாய் எல்லாவற்றையும் சமமாக நோக்குபவன் யோகி; இது உயர்ந்தது இது தாழ்ந்தது என்ற எண்ணமில்லாதவனாய் யோகியானவன் அனைத்தையும் பிரம்மமாகவே காண்கிறான்.

துறந்த காமமே முதலன செறிந்துயர் சாந்தி
தாந்தி யோடெலாஞ் சிவமய மாகவே சார்ந்து
போந்து வந்துயர் வந்திழி வெண்பது போக்கிச்
சார்ந்தி டுஞ்சம புத்தியாற் சர்த்திடும் யோகி.

காமம் குரோதம் முதலியன அற்றவனும் மனம் மெய் ஆகியவற்றை அடக்கி எங்கும் சிவபெருமானையே காண்பவனும் எல்லாவற்றையும் சமமாக நோக்குபவன் யோகி; இது உயர்ந்தது இது தாழ்ந்தது என்ற எண்ணமில்லாதவனும் யோகியானவன் அனைத்தையும் பிரம்மமாகவே காண்கிறான்.

न सम्मानेषु सम्प्रीतिं नावमानेषु च व्यथाम्।
कुर्वाणः सञ्चरेद् योगी कूटस्थे स्वात्मनि स्थितः॥६०॥

தன்னை மதிப்போரிடம் பரிவும் இகழ்வோரைப் பகைக்காமலும் என்றும் நிலைபெற்றுள்ள பிரம்மத்தையே நினைந்திருப்பவனே யோகி.

அர்ய கூடத்த னாயதன் னலையானை யடைந்த
துர்ய யோகிதான் றனைத்தொழு வார்டைத் தோன்றுய
பர்வு றானகழுந் தவர்டை வெறுத்துளய பகைக்குந்
திர்வா லானொரு பர்சினாற் சர்த்திடல் செய்யும்.

தன்னை மதிப்போரிடம் பரிவும் இகழ்வோரைப் பகைக்காமலும் என்றும் நிலைபெற்றுள்ள பிரம்மத்தையே நினைந்திருப்பவனே யோகி.

अप्राकृतैर्गुणैः स्वीयैः सर्वं विस्मापयन् जनम्।
अद्वैतपरमानन्दमुदितो देहिवच्चरेत्॥६१॥

பிரகிருதியைக் கடந்த தனது உயர்ந்த குணங்களால் மக்களை எல்லாவற்றையும் மறக்கச் செய்து அத்துவைத பரமானந்தத்தால் களிப்படைந்து இந்த உடலில் வாழ்கிறான்.

மாயை பெற்றிடாக் குணமொடு மருவாயே யென்று
மாய வத்துவா தாநந்தப் பெருங்களிப் படைந்த

துய மெயசிவ யோகிதா௱ றொ௰சக நகைததுச
சாயு மறறுள வுடயபாபோற சரததிடு ம௱றே.

பிரகிருதியைக் கடந்த தனது உயர்ந்த குணங்களால் மக்களை எல்லாவற்றையும் மறக்கச் செய்து அத்துவைத பரமானந்தத்தால் களிப்படைந்து இந்த உடலில் வாழ்கிறுன்.

न प्रपञ्चे निजे देहे न धर्मे न च दुष्कृते।
गतवैषम्यधीर्धीरो यतिश्चरति देहिवत्॥६२॥
प्राकृतैश्वर्यसम्पत्तिपराङ्मुखमनःस्थितिः।
चिदानन्दनिजात्मस्थो मोदते मुनिपुङ्गवः॥६३॥

इति चरस्थलम्

இப்பிரபஞ்சத்திலும், தனது உடலிலும், தருமம் அதருமம் ஆகியவற்றிலும் மனவேறுபாடின்றி ஒரு வீரனைப் போல் துறவியானவன் இவ்வுடலில் வாழ்கிறுன்; அழியக்கூடிய மாயா செல்வங்களை அறவே ஒதுக்கி தனது சைதன்னிய ஆனந்தத்திலேயே திளைப்பவனே முனிவர்களில் சிறந்தவன்.

வாதிவா லககினாற படடிடா வொருஞான வாற௱
கதிய டுததிடு பு௱௱ணாய பாவமுாங கருதா௱
மதிம யககுறு மாயைவாழ வானையுள மதியா
னதிகந வததுவா தாநநத முறறக மகிழவா௱.

இப்பிரபஞ்சத்திலும், தனது உடலிலும், தருமம் அதருமம் ஆகியவற்றிலும் மனவேறுபாடின்றி ஒரு வீரனைப் போல் துறவியானவன் இவ்வுடலில் வாழ்கிறுன்; அழியக்கூடிய மாயா செல்வங்களை அறவே ஒதுக்கி தனது சைதன்னிய ஆனந்தத்திலேயே திளைப்பவனே முனிவர்களில் சிறந்தவன்.

சரத்தலம் முற்றும்.

अथ परस्थलम्

स्वयमेव स्वयं भूत्वा चरतः स्वस्वरूपतः।
परं नास्तीति बोधस्य परत्वमभिधीयते॥६४॥

தான் தாஞகவே தன்னிலேயிலேயே இருந்து இதனினும் உயர்ந்தது வேறென்றில்லை என்று இருப்பது பரத்துவம் எனப்படுகிறது.

வேண்டு மாறுதான் சரித்திடும் விமலநல் யோகி
யுண்டு தன்சொரூ பந்தனிற் பரமிலை யென்று
மாண்ட ஞானத்தி னுக்குயர் பரமரூஉ மெனவே
நண்ட நூற்பொரு ளுணர்ந்துளோர் நிகழ்த்துவ ரன்றே.

தான் தாஞகவே தன்னிலேயிலேயே இருந்து இதனினும் உயர்ந்தது வேறென்றில்லை என்று இருப்பது பரத்துவம் எனப்படுகிறது.

स्वतन्त्रः सर्वकृत्येषु परत्वेन भावितः।
तृणीकुर्वन् जगज्जालं वर्तते शिवयोगिराट्॥६५॥

சிவயோகிகளுள் அரசனுனவர் எல்லாச் செயல்களிலும் சுவதந்திரமாய் மேலான பரதத்துவத்தையே நினேந்து இவ்வுலகத்தைத் துரும்பாக எண்ணுகிறுன்.

தன்னை யேபரத் துவத்தினாற் பாவிக்குந் தகையா
னென்ன வாயின தொழில்களுக்குஞ் சுதந்தரத் தியற்றி
யன்ன லாருல கினையொரு பொருளென வெண்ணான்
வன்ன மாச்சிர மங்களா சாரங்கள் மதியான்.

சிவயோகிகளுள் அரசனுனவர் எல்லாச் செயல்களிலும் சுவதந்திரமாய் மேலான பரதத்துவத்தையே நினேந்து இவ்வுலகத்தைத் துரும்பாக எண்ணுகிறுன்.

वर्णाश्रमसमाचारमार्गनिष्ठापराङ्मुखः।
सर्वोत्कृष्टं स्वमात्मानं पश्यन् योगी तु मोदते॥६६॥

विश्वातीतं परब्रह्म शिवाख्यं चित्स्वरूपकम्।
तदेवाहमिति ज्ञानी सर्वोत्कृष्टः स उच्यते॥६७॥

யோகியானவன் வருணுசிரம ஒழுக்கங்களில் மனஊடுபாடின்றி அனைத்துக்கும் மேலான தனது ஆன்மாவை உணர்ந்து பேரானந்தம் கொள்கிருன். உலகங்களைக் கடந்த சிவனெனும் பரப்பிரமமே நான் என்றுணர்ந்த ஞானியே மிகச் சிறந்தவன்.

உருவ ஞானமா யுலகிறந தொருசிவ மெணனப
பரவு ஙுயபரப பரமமே நானெனப பாரகது
புரவ னேயுயரந தோஹுல குறுமய லொழிததுக
கரவ லாததண சொருபமே காணணபவண புததண.

உலகங்களைக் கடந்த சிவனெனும் பரப்பிரமமே நான் என்றுணர்ந்த ஞானியே மிகச் சிறந்தவன்.

अचलं ध्रुवमात्मानमनुपश्यन्निरन्तरम्।
निरस्तविश्वविभ्रान्तिर्जीवन्मुक्तो भवेन्मुनिः॥६८॥

எவ்வித மாறுபாடுமில்லாத நிலையான தனது ஆன்மாவையே எதிலும் எப்போதும் கண்டு உலக மயக்கம் சிறிதுமின்றி இருப்பவனே ஜீவன்முக்தனுகிருன்.

ब्रह्माद्याः किं नु कुर्वन्ति देवताः कर्ममार्गगाः।
कर्मातीतपदस्थस्य स्वयं ब्रह्मस्वरूपिणः॥६९॥

கருமமார்க்கத்தை விட்டொழிந்து பிரம்மசொரூபியாய்த் திகழ்பவனை கருமங்களின் பிடியிலிருக்கும் பிரம்மா போன்ற தேவர்கள் என்ன செய்ய இயலும்?

பணன ருஙகரு மஙகடந துளவொரு பததிற
றணனை யொணணசிவ மாககணண டிருபபவண றனககு
முணஹு ஙுஙகரு மததுஙு பதததயண முதலோ
ரெணன செயகில ரேவலெண றிசைபபதற கிசைநது.

கருமமார்க்கத்தை விட்டொழிந்து பிரம்மசொரூபியாய்த் திகழ்பவனை கருமங்களின் பிடியிலிருக்கும் பிரம்மா போன்ற தேவர்கள் என்ன செய்ய இயலும்?

स्वेच्छया सञ्चरेद् योगी विमुञ्चन् देहमानिताम्।
दर्शनैः स्पर्शनैः सर्वज्ञानापि विमोचयेत्॥ ७०॥

தனது உடல் முதலியவற்றில் எவ்விதப் பற்றுமின்றி சுதந்திரமாகச் செயல்படும் யோகி தனது கண்பார்வையாலும், கரத்தால் தொடுவதாலும் முற்றுமுணர்ந்தோர்க்கும் முக்தியளிக்கவல்லவன்.

விட்ட தேகமா னத்தினை யுடையவன் வேண்டு
மிட்ட மாகிய நெறியினாற் சரித்திரு வனையுட்
பட்டு ளோர்க்குத் தர்சந பர்சனங் களினாற்
கட்டு மாய்வுறச் செய்வனென் றியம்புவர் கற்றோர்.

தனது உடல் முதலியவற்றில் எவ்விதப் பற்றுமின்றி சுதந்திரமாகச் செயல்படும் யோகி தனது கண்பார்வையாலும், கரத்தால் தொடுவதாலும் முற்றுமுணர்ந்தோர்க்கும் முக்தியளிக்கவல்லவன்.

नित्ये निर्मलभावेन निरुपमे निर्धूतविश्वभ्रमे
सत्तानन्दचिदात्मके परशिवे साम्यं गतः सम्यमी।
प्रध्वस्ताश्रमवर्णधर्मनिगलः स्वच्छन्दसञ्चारवान्
देहीवाद्भुतवैभवो विजयते जीवन्मुक्तः सुधीः॥ ७१॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ लिङ्गस्थले भक्तस्थलगतनवविधलिङ्गप्रसङ्गो नाम पञ्चदशः परिच्छेदः समाप्तः॥ १५॥

நிலையானதும் எவ்வித மாறுபாடற்றதும் மாசற்றதும் ஒப்பற்றதுமான ஸச்சிதானந்த பரப்பிரம்மத்துடன் சமநிலையடைந்த யோகியானவன் வருணாசிரம ஒழுக்கங்கள் முதலான தளைகள் எதுவுமின்றி சுதந்திரமாகத் திரிந்து பற்பல

அற்புத அனுபவங்களே அடைந்து ஜீவன்முக்தனுக
விளங்குகின்ருன்.

மயலிலா தசச சிதாநநத வடிவமாகு சிவததி
லயலி லாதவோர சமாநதை யடைநதுள யோகி
செயலெ லாநதன திசசையாச செயதுதே சிகளைபோரு
சயமு றாவுயார முததனாய வாயபபொடு சரககும.

நிலேயானதும் எவ்வித மாறுபாடற்றதும் மாசற்றதும்
ஒப்பற்றதுமான ஸச்சிதானந்தபரப்பிரம்மத்துடன்
சமநிலேயடைந்த யோகியானவன் வருணுசிரம ஒழுக்கங்கள்
முதலான தளேகள் எதுவுமின்றி சுதந்திரமாகத் திரிந்து பற்பல
அற்புத அனுபவங்களே அடைந்து ஜீவன்முக்தனுக
விளங்குகின்ருன்.

பரத்தலம் முற்றும்.

षोडशः परिच्छेदः
अथ क्रियागमस्थलम्

स्थलानां नवकं प्रोक्तं भक्तस्थलसमाश्रयम्।
माहेश्वरस्थले सिद्धं स्थलभेदं वदस्व मे॥ १॥

பக்தஸ்தலத்தைச் சேர்ந்த ஒன்பது ஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன; மாஹேசுவரஸ்தலத்திலுள்ள பிரிவுகளைக் கூறுக.

முன்புற மொழிநது நின்ற முறைபத தததலந தொடரநத
வொன்பது தலமு மைய வுரைததனை தமிய னேனுக
கின்புற வானமா கேசத தலததினை யெயதி நிறகுந
துன்பறு தலபே தஙக டயமையுந தோன்றச சொலவாய.

பக்தஸ்தலத்தைச் சேர்ந்த ஒன்பது ஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன; மாஹேசுவரஸ்தலத்திலுள்ள பிரிவுகளைக் கூறுக.

माहेश्वरस्थले सन्ति स्थलानि नव तापस।
क्रियागमस्थलं पूर्वं ततो भावागमस्थलम्॥ २॥
ज्ञानागमस्थलं चाथ सकायस्थलमीरितम्।
ततोऽकायस्थलं प्रोक्तं परकायस्थलं ततः॥ ३॥
धर्माचारस्थलं चाथ भावाचारस्थलं ततः।
ज्ञानाचारस्थलं चेति क्रमादेषां भिदोच्यते॥ ४॥

கிரியாகமம், பாவாகமம், ஞானகமம், ஸகாயம், அகாயம், பரகாயம், தர்மாசாரம், பாவாசாரம், ஞானசாரம் என மாஹேசுவரஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளையுடையது; அவற்றை முறையே கூறக் கேள்.

கிரியையநற பாவஞானங கிடைககுமா கமஞச காயம
பரவறு மகாயம பன்னரப பரகாயந தருமம பாவ
மருவறு மாசா ரததான மகேசநற றலமொன பானா
முரைசெயு மவறறி னுண்மை யுரைககுது முனவ கேண்மோ.

கிரியாகமம், பாவாகமம், ஞானகமம், ஸகாயம், அகாயம், பரகாயம், தர்மாசாரம், பாவாசாரம், ஞானசாரம் என மாஹேசுவரஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளையுடையது; அவற்றை முறையே கூறக் கேள்.

शिवो हि परमः साक्षात् पूजा तस्य क्रियोच्यते।
तत्परा आगमा यस्मात् तदुक्तोऽयं क्रियागमः॥५॥

சிவபெருமான் ஒருவனே அனைத்திற்கும் மேலானவன், அவனைப் பூஜிப்பதே கிரியை, சிவபெருமானைப் பற்றியே பேசுவன ஆகமங்கள்; அவனால் கூறப்பட்டவையே கிரியாகமங்கள்.

அபபர யோகி தானே யருளுசிவ மவனைறனை பூசை
யொபபுறு கிரியை யாகு முரைததவக கிரியை தனனை
மெயபபுறு முதனமை யாக மேவுமோ கமநத னககுச
செபபுறு பெயரயா தெனனாறு செழுஙகிர யாகமநதான.

சிவபெருமான் ஒருவனே அனைத்திற்கும் மேலானவன், அவனைப் பூஜிப்பதே கிரியை, சிவபெருமானைப் பற்றியே பேசுவன ஆகமங்கள்; அவனால் கூறப்பட்டவையே கிரியாகமங்கள்.

प्रकाशते यथा नाग्निररण्यां मन्थनं विना।
क्रियां विना तथान्तःस्थो न प्रकाशो भवेच्छिवः॥६॥
न यथा विधिलोपः स्याद्यथा देवः प्रसीदति।
यथागमः प्रमाणं स्यात्तथा कर्म समाचरेत्॥७॥

அரணிக்கட்டையைக் கடைந்தாலொழிய அதிலுள்ள நெருப்பு வெளிப்படாதது போல் கிரியைகளின்றி அகத்திலுள்ள சிவபிரான் பிரகாசமடைவதில்லை; விதிகளை மீறாமலும், சிவபெருமான் மனதில் உவகை கொள்ளுமாறும் ஆகமங்கள் பிரமாணமாக இருக்குமாறும் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஒ௱ளழ லரண௱ த௬௭னா௱ கடைதலை யொழிநது௬௭௱ டாகா
துளா௱ருஹுரு சிவஹுரு செயயுப கிர௱யையை யொழிநது

தோ௬௭றா௬௭
றெளா௱ருஹு நியம நாசரு சேரநதிடா தாக மததிர
கொளா௱ருஹு முறைவ ழாமர குறிததுநர கிர௱யை செயக.

அரணிக்கட்டையைக் கடைந்தாலொழிய அதிலுள்ள நெருப்பு வெளிப்படாதது போல் கிரியைகளின்றி அகத்திலுள்ள சிவபிரான் பிரகாசமடைவதில்லை; விதிகளை மீறுமலும், சிவபெருமான் மனதில் உவகை கொள்ளுமாறும் ஆகமங்கள் பிரமாணமாக இருக்குமாறும் கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்.

विधिः शिवनियोगोऽयं तस्माद् विहितकर्मणि।
शिवाराधनबुद्ध्यैव निरतः स्याद् विचक्षणः॥८॥
गुरोरादेशमासाद्य पूजयेत् परमेश्वरम्।
पूजिते परमेशाने पूजिताः सर्वदेवताः॥९॥

ஆகமங்களில் விளக்கப்பட்ட அனைத்துக் கருமங்களும் சிவபெருமானுடைய ஆணை, அவை யாவும் சிவபெருமானை ஆராதிக்கும் உபாயங்களே என்ற எண்ணம் கொள்ளவேண்டும்; குருவின் கட்டளையைப் பெற்று பரமேசுவரனைப் பூஜிக்கவேண்டும்; அவரைப் பூஜிப்பதால் அனைத்துத் தேவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாவார்கள்.

வாதிததிடு கருமந த௬௭ஹுளா வாசேடமாரு சிவன தேவ௬௭
மதிததது தனையே செயக மாசிலா சானைக கொ௬௭௱டு
பொதுததவார பூசை செயக புராரயைப பரம௬௭ ற௬௭னைத
துதிபபொடு பூசை செயவோ௬௭ சுரரெலாய பூசை செயவோ௬௭.

ஆகமங்களில் விளக்கப்பட்ட அனைத்துக் கருமங்களும் சிவபெருமானுடைய ஆணை, அவை யாவும் சிவபெருமானை ஆராதிக்கும் உபாயங்களே என்ற எண்ணம் கொள்ளவேண்டும்; குருவின் கட்டளையைப் பெற்று பரமேசுவரனைப்

பூஜிக்கவேண்டும்; அவரைப் பூஜிப்பதால் அனைத்துத் தேவர்களும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாவார்கள்.

सदा शिवार्चनोपायसामग्रीव्यग्रमानसः।
शिवयोगरतो योगी मुच्यते नात्र संशयः॥१०॥

சிவபூஜைக்குத் தேவையான பொருட்களைச் சேமிப்பதிலேயே மனநாட்டம் கொண்டு சிவயோகத்தில் ஈடுபட்ட யோகி முக்தி அடைதல் திண்ணம்.

கருத்துற்று சிவபூ சைக்கட் கருவிக ளான வற்றி
லொருத்தன் மனம்வைத் தெண்ணுற் றுயர்சிவ யோக வேட்கை
பூர்த்தரு மமல யோகி பொருந்திய மலங்க ளெல்லா
மிர்த்தர வகற்ற வல்ல னதிலிலை யைய மன்றே.

சிவபூஜைக்குத் தேவையான பொருட்களைச் சேமிப்பதிலேயே மனநாட்டம் கொண்டு சிவயோகத்தில் ஈடுபட்ட யோகி எல்லா மலங்களினின்றும் விடுபடுதல் திண்ணம்.

अन्धपङ्गुवदन्योऽन्यसापेक्षो ज्ञानकर्मणी।
फलोत्पत्तौ विरक्तस्य तस्मात् तद्द्वयमाचरेत्॥११॥

ஞானமும் கருமமும் குருடனையும் முடவனையும் போன்றவை; அவற்றின் பயனில் விருப்பமில்லாதோனும் அவ்விரண்டையும் செய்யவேண்டும்.

கண்ணிலன் முடவன்போலக் கருதரு ஞான கன்ம
மெண்ணுற்று மிரண்டு மொன்றை யொன்றவா யருத்த லாலே
நண்ணுற்று பலன்வி ருப்பி னன்றுற்றத் துறந்தா னேனும்
பண்ணுக வவையிரண்டு மெனமறை பகரு மன்றே.

ஞானமும் கருமமும் குருடனையும் முடவனையும் போன்றவை; அவற்றின் பயனில் விருப்பமில்லாதோனும் அவ்விரண்டையும் செய்யவேண்டும்.

ज्ञाने सिद्धेऽपि विदुषां कर्मापि विनियुज्यते।
फलाभिसन्धिरहितं तस्मात् कर्म न संत्यजेत्॥१२॥

ஞானம் கைவரப்பெற்றவனும் கருமங்களை விடலாகாது; எனவே பலன்களில் விருப்பமற்று அவற்றைச் செய்யவேண்டும்.

அறிவானு தமக்கு ஞான மடைந்ததிங் கெனாஹு மெல்லாறு
நெறிதரு கருமங் கூடி நில்லறிடு மதனா லயம
செறிதரு பலனாற றிருந்து செய்கரு மங்க ளேஹுய
வறிதென வடலெல்ல றோது மதிமுடி வள்ள ஹுாலே.

ஞானம் கைவரப்பெற்றவனும் கருமங்களை விடலாகாது; எனவே பலன்களில் விருப்பமற்று அவற்றைச் செய்யவேண்டும்.

आचार एव सर्वेषामलङ्काराय कल्प्यते।
आचारहीनः पुरुषो लोके भवति निन्दितः॥१३॥
ज्ञानेनाचारयुक्तेन प्रसीदति महेश्वरः।
तस्मादाचारवान् ज्ञानी भवेदादेहपातनम्॥१४॥

ஒழுக்கமொன்றே எல்லோருக்கும் அலங்காரம்;
ஒழுக்கமற்றவன் உலகில் இகழ்ச்சியடைகின்றான்.
ஞானத்துடன் ஒழுக்கத்தையும் உடையவனாகில் மஹேசுவரன் மகிழ்ச்சியடைகிறார். இவ்வுடல் மாயும் வரை ஞானியானவன் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

யாவர்க்கு மாசா ரந்தா னெழிலணி யாகி நிற்கு
மோவுற்றோ னதனை நிந்தை யுறுகுவ னாசா ரத்தை
மேவுற ஞானந் தன்னால வள்ளங்குறு மச னெல்லாற
சாவுறு மெய்வ் ழ காறுரு சார்வதா சார மன்றே.

ஒழுக்கமொன்றே எல்லோருக்கும் அலங்காரம்;
ஒழுக்கமற்றவன் உலகில் இகழ்ச்சியடைகின்றான்.
ஞானத்துடன் ஒழுக்கத்தையும் உடையவனாகில் மஹேசுவரன் மகிழ்ச்சியடைகிறார். இவ்வுடல் மாயும் வரை ஞானியானவன் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

கிரியாகமத்தலம் முற்றும்.

भावचिह्नानि विदुषो यानि सन्ति विरागिणः।
तानि भावागमत्वेन वर्तन्ते सर्वदेहिनाम्॥१५॥

வைராக்கியமடைந்த ஞானியிடமுள்ள பாவசின்னங்களே
பாவாகமம் என எல்லா மனிதர்களிடமும் காணப்படுகின்றன.

வ ஃயுறு மவாவ ேனாடு வளஙகறி ஃபுடைமை யோ௱ற௱
பாவசி௱ னஙக டாமே பகரபாவா கமம தெ௱ன
யாவரு மறிய நிறகு மெ௱ழுளந துணாநது கோடி
பூவல யஙக ளேததப பொதியமா மலைய லுறறாய.

வைராக்கியமடைந்த ஞானியிடமுள்ள பாவசின்னங்களே
பாவாகமம் என எல்லா மனிதர்களிடமும் காணப்படுகின்றன.

शिवोऽहमिति भावोऽपि शिवतापत्तिकारणम्।
न ज्ञानमात्रं नाचारो भावयुक्तः शिवो भवेत्॥१६॥
ज्ञानं वस्तुपरिच्छेदो ध्यानं तद्भावकारणम्।
तस्माद् ज्ञाते महादेवे ध्यानयुक्तो भवेत् सुधीः॥१७॥

சிவோஹம் எனும் பாவமே சிவத்துவத்தை அடையும் உபாயம்;
ஞானம் மட்டிலுமோ அல்லது ஒழுக்கம் மட்டுமோ உபாயமன்று.
அத்தகைய பாவத்தையுடையவன் சிவனே ஆகிறுன். ஞானம்
ஒரு பொருளை மட்டுமே அளவாகக் கொண்டது, தியானம்
பாவத்திற்குக் காரணம். எனவே மஹாதேவரை உணர்ந்த
ஞானி தியானம் கைவரப்பட்டவனுகிறுன்.

சீரண சிவோக மெ௱னுய பாவனை சிவம தறகுக
காரணய வேறு ஞான கருமஙகா ரணமே யாகா
பூரண வதது வாகுய பொலிதரு ஞான மததி௱
காரணந தியாந மநதத தியாநமே கருததிற கொளக.

சிவோஹம் எனும் பாவமே சிவத்துவத்தை அடையும் உபாயம்;
ஞானம் மட்டிலுமோ அல்லது ஒழுக்கம் மட்டுமோ உபாயமன்று.

அத்தகைய பாவத்தையுடையவன் சிவனே ஆகிருன். ஞானம் ஒரு பொருளை மட்டுமே அளவாகக் கொண்டது, தியானம் பாவத்திற்குக் காரணம். எனவே மஹாதேவரை உணர்ந்த ஞானி தியானம் கைவரப்பட்டவனுகிருன்.

अन्तर्बहिश्च सर्वत्र परिपूर्णं महेश्वरम्।
भावयेत् परमानन्दलब्धये पण्डितोत्तमः॥ १८॥

கற்ருேரில் சிறந்தவன் பேரானந்தம் அடையும் பொருட்டு எங்கும் பரிபூரணமாய் விளங்கும் மஹேசுவரனை உள்ளும் புறமும் எப்போதும் பாவிக்க வேண்டும்

நிரநதர முடபு றயபு நிறைநதுள மகேசன றனனைப
பரநதரு பரமா நநதப பயனபெறுய பொருடடு மேவா
வாரநதுள கலைக ளெலலாய வாளஙகிய வறிவா னாலே
தெரநதுள புலவ ரெனறுந தியாநமே செயக மாதோ.

கற்ருேரில் சிறந்தவன் பேரானந்தம் அடையும் பொருட்டு எங்கும் பரிபூரணமாய் விளங்கும் மஹேசுவரனை உள்ளும் புறமும் எப்போதும் பாவிக்க வேண்டும்.

अर्थहीना यथा वाणी पतिहीना यथा सती।
श्रुतिहीना यथा बुद्धिर्भावहीना तथा क्रिया॥ १९॥

பொருளற்ற சொல்லும், கணவனற்ற ஸதியும், கேள்விஞானமற்ற அறிவும் போன்றதே பாவமற்ற கிரியை.

பொருளறு மொழியு நூலிற புககுறா மதியுந தனபா
லருளுறு கொழுநற றரநத வரமதர மழைககட செவவாயச
சுருளுறு மலரமென கூநதற றுடியாடை மாதுய போலுந
தெருளுறு பாவ மோடு சேரநதிடாக கிரயை யனறே.

பொருளற்ற சொல்லும், கணவனற்ற ஸதியும், கேள்விஞானமற்ற அறிவும் போன்றதே பாவமற்ற கிரியை.

चक्षुर्हीनो यथा रूपं न किञ्चिद्वीक्षितुं क्षमः।

भावहीनस्तथा योगी न शिवं द्रष्टुमीश्वरः॥२०॥

கண்ணில்லாதவன் எவ்வித உருவத்தையும் காண இயலாதது போல் மனத்தில் பாவமில்லாத யோகி சிவபிரானைக் காண இயலாதவன்.

க௵ணாலா௵ வடிவ மொ௵ுுங காண௵கிலா வாறு போல
வெ௵௵ுபா வனையா லாதா னாறைவனைக காணா௵ முககட
ப௵ணவ௵ றனையாச சிககப பாவனை மனததி னோடு
ந௵௵ுறா௵ சிவனை யநதப பாவனை நழுவா னோனே.

கண்ணில்லாதவன் எவ்வித உருவத்தையும் காண இயலாதது போல் மனத்தில் பாவமில்லாத யோகி சிவபிரானைக் காண இயலாதவன்.

भावशुद्धेन मनसा पूजयेत् परमेष्ठिनम्।
भावहीनं न गृहणाति पूजां सुमहतीमपि॥२१॥
नैरन्तर्येण सम्पन्ने भावे ध्यातुं शिवं प्रति।
तद्भावो जायते यद्वत् क्रिमेः कीटस्य चिन्तनात्॥२२॥

மாசற்ற பாவத்துடன் பரமேசுவரனை பூஜிக்கவேண்டும்; மிக உயர்ந்த பூஜையாயினும் பாவமற்றிருந்தால் அப்பூஜையைப் பரமேசுவரன் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இடையருது மனத்தில் சிவபாவனை இருந்தால் அதனுல் தியானம் கைகூடும், ஒரு சிறிய பூச்சியும் கிருமிசிந்தனையாலே கிருமியாவது போல் அவன் சிவனே ஆகிருன்.

கீடசிந தனையா னாலே கிருமியுங கீட மாகுய
படுறுகு சிவனை யெ௵றுய பாரவறத தியாநகு செயவோ
னடுறு சிவமே யாவ னாடகள சிவததி யாநங
கூடருந தகைய தே௵ுங குறிககொண யவ௵ற௵ வாழுவே.

இடையருது மனத்தில் சிவபாவனை இருந்தால் அதனுல் தியானம் கைகூடும், ஒரு சிறிய பூச்சியும் கிருமிசிந்தனையாலே கிருமியாவது போல் அவன் சிவனே ஆகிருன்.

பாவாகமத்தலம் முற்றும்.

निष्कलङ्कं निराकारं परब्रह्म शिवाभिधम्।
निर्ध्यातुमसमर्थोऽपि तद्विभूतिं विभावयेत्॥ २३॥
परस्य ज्ञानचिह्नानि यानि सन्ति शरीरिणाम्।
तानि ज्ञानागमत्वेन प्रवर्तन्ते विमुक्तये॥ २४॥

உருவமற்ற பரப்பிரமான சிவபெருமானைத் தியானம் செய்ய இயலாதவன் கூட சிவசின்னங்களையேனும் தியானம் செய்ய வேண்டும்; மனிதர்களிடையே காணப்படும் மேலான ஞானசின்னங்களே ஞானகமமென்று முத்தியடையும் உபாயமாக அமைந்துள்ளன.

நவண்ணிடுய பரம யோகி ஞானசிண் னஙக டாமே
பவநதொடர மனதரக கெலபலாய பவமற வணப வடிங
குவநதருள செயயு ஞானா கமமென வுரைபபர மேலோர
தவநதன யுருவு கொணட தனையசந தநவெற புளளோய.

உருவமற்ற பரப்பிரமான சிவபெருமானைத் தியானம் செய்ய இயலாதவன் கூட சிவசின்னங்களையேனும் தியானம் செய்ய வேண்டும்; மனிதர்களிடையே காணப்படும் மேலான ஞானசின்னங்களே ஞானகமமென்று முத்தியடையும் உபாயமாக அமைந்துள்ளன.

भावेन किं फलं पुंसां कर्मणां वा किमिष्यते।
भावकर्मसमायुक्तं ज्ञानमेव विमुक्तिदम्॥ २५॥
केवलं कर्ममात्रेण जन्मकोटिशतैरपि।
नात्मनां जायते मुक्तिर्ज्ञानं मुक्तेर्हि कारणम्॥ २६॥

பாவபக்தி மட்டுமோ அல்லது கருமம் மட்டுமோ பயனளிக்காது; பாவமும் கருமமும் சேர்ந்த ஞானம் ஒன்றே முக்தியளிக்கவல்லது. கோடிக்கணக்கான பிறவியெடுத்தாலும் கருமங்களால் மட்டும் முக்தி கிட்டாது; ஞானம் ஒன்றே முக்திக்குக் காரணம்.

கிரியைபா வங்க டயமாற கிடைததிடும பயனொனறிலலை
கிரியைபா வங்கணணா மேவு ஞானததாற கிடைககு முததி
பாரிவலா நூறு கோடி பிறபபான லெனஞுங கணம
முரியவ டுதவா தயம வுதவுவ துயரஞா னங்காணண.

பாவபக்தி மட்டுமோ அல்லது கருமம் மட்டுமோ பயனளிக்காது; பாவமும் கருமமும் சேர்ந்த ஞானம் ஒன்றே முக்தியளிக்கவல்லது. கோடிக்கணக்கான பிறவியெடுத்தாலும் கருமங்களால் மட்டும் முக்தி கிட்டாது; ஞானம் ஒன்றே முக்திக்குக் காரணம்.

ज्ञानहीनं सदा कर्म पुंसां संसारकारणम्।
तदेव ज्ञानयोगेन संसारविनिवर्तकम्॥२७॥

ஞானமற்ற கருமம் சம்சாரத்திற்குக் காரணம்; ஞானத்தோடு கூடிய கருமம் முக்திக்குக் காரணம்.

ஞானமற றொழிநத கணம நவைதரு பிறபபாற கேது
வானவக கருமந தானே யறிவொடு கூடு மாய
னனவப பிறவ மாறறு மவது கருமம பொணறும
வானலைப பதமே ஞானம வழங்குவ தழியா வீடு.

ஞானமற்ற கருமம் சம்சாரத்திற்குக் காரணம்; ஞானத்தோடு கூடிய கருமம் முக்திக்குக் காரணம்.

फलं क्रियावतां पुंसां स्वर्गाद्यं नश्वरं यतः।
तस्मात् स्थायिफलप्राप्त्यै ज्ञानमेव समभ्यसेत्॥२८॥
शास्त्राभ्यासादियत्नेन सद्गुरोरुपदेशतः।
ज्ञानमेव समभ्यस्येत् किमन्येन प्रयोजनम्॥२९॥

கிரியைகளால் மனிதர்களுக்குச் சுவர்க்கம் போன்ற நிலையற்ற பயனே கிட்டும்; நிலையான பயனை அடைய ஞானத்தை மட்டுமே கைக்கொள்ளவேண்டும். சாத்திரங்களைக் கற்று நற்குருவின் உபதேசத்துடன் ஞானம் ஒன்றையே அப்பியாசம் செய்யவேண்டும்.

முனனுறறு நூலக ளாதி முயறசியாற குரவன சொலலாற
பனனரு ஞான மொனறே பயிறறுக வொழிநத வறறா
லெனனுறறு பலனஞா னநதா னியலசிவாத துவத நலகித
துனனுறறு பவஙக ளெலலாந தொலைததிடு நலலோரக கனறே.

சாத்திரங்களைக் கற்று நற்குருவின் உபதேசத்துடன் ஞானம் ஒன்றையே அப்பியாசம் செய்யவேண்டும். அது ஒன்றுதான் சிவாத்துவைத ஞானப்பேற்றை அளித்து பிறவிப் பிணியை நீக்கவல்லது.

ज्ञानं परशिवाद्वैतपरिपाकविनिश्चयः।
येन संसारसम्बन्धविनिवृत्तिर्भवेत् सताम्॥ ३०॥
शिवात्मकमिदं सर्वं शिवादन्यन्न विद्यते।
शिवोहमिति या बुद्धिस्तदेव ज्ञानमुत्तमम्॥ ३१॥

பரமசிவாத்துவைதத்தில் உறுதியான ஞானமே சம்சாரபந்தத்தை நீக்கவல்லது; யாவும் சிவமே, சிவத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை, நானே சிவன் என்னும் ஞானமே மிக உயர்ந்தது.

தெரிநதிடு முலக மெலலாஞ சிவமயஞ சிவனல வேறா
யிருநதுள பொருளொன றிலலை யாதலாற சிவனா னெனறே
யுரநதரு முணரவு தானே யுததம ஞான மெனப
ரருநதவ முனிவ ரேறே யாகம நெறியு ணரநதோர.

பரமசிவாத்துவைதத்தில் உறுதியான ஞானமே சம்சாரபந்தத்தை நீக்கவல்லது; யாவும் சிவமே, சிவத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை, நானே சிவன் என்னும் ஞானமே மிக உயர்ந்தது.

अन्धो यथा दूरस्थानि वस्तूनि च न पश्यति।
ज्ञानहीनस्तथा देही नात्मस्थं वीक्षते शिवम्॥ ३२॥
शिवस्य दर्शनात् पुंसां जन्मरोगनिवर्तनम्।
शिवदर्शनमप्याहुः सुलभं ज्ञानचक्षुषाम्॥ ३३॥

குருடன் எதிரிலுள்ளவற்றைக் காண இயலாதது போல்
ஞானமில்லாதவன் தன் ஆன்மாவிலுள்ள சிவபெருமானைக்
காண்பதில்லை; சிவபிரானை நேரிடையாக உணர்வதால்
பிறவியெனும் கொடிய நோய் நீங்குகிறது;
ஞானக்கண்ணுடையோர்க்கு சிவதரிசனம் எளிது.

கண்ணிலா னெதிர்ந்த தொன்றைக் காண்கிலா னதுபோ னங்கா
துண்ணிலா மிறையை ஞான மொழிந்தவன் காணா னென்று
நண்ணுறா தொழிக்குய பாச நற்சிவ காட்சி ஞானக்
கண்ணுளார் தங்கட் கந்தக் காட்சிதா னெளிது மாதோ.

குருடன் எதிரிலுள்ளவற்றைக் காண இயலாதது போல்
ஞானமில்லாதவன் தன் ஆன்மாவிலுள்ள சிவபெருமானைக்
காண்பதில்லை; சிவபிரானை நேரிடையாக உணர்வதால்
பிறவியெனும் கொடிய நோய் நீங்குகிறது;
ஞானக்கண்ணுடையோர்க்கு சிவதரிசனம் எளிது.

दीपं विना यथा गेहे नान्धकारो निवर्तते।
ज्ञानं विना तथा चित्ते मोहोऽपि न निवर्तते॥३४॥

इति ज्ञानागमस्थलम्

விளக்கின்றி வீட்டிலுள்ள இருள் நீங்காதது போல் ஞானமின்றி
மனத்திலுள்ள மயக்க இருள் விலகாது.

எறிசுட ரின்றி யில்லி லிருளறா ததுவே போல
வறிவினை யொழிய நங்கா தகத்துறு மோகந் தானு
மறிவுறு ஞான மாகுய வலிகெழு கதவங் கொண்டு
பொறிவழி யடைத்து மிக்க பொதியில்வீற் றிருக்க வல்லோய.

விளக்கின்றி வீட்டிலுள்ள இருள் நீங்காதது போல் ஞானமின்றி
மனத்திலுள்ள மயக்க இருள் விலகாது.

ஞானகமத்தலம் முற்றும்.

अथ सकायस्थलम्

परस्य या तनुर्ज्ञेयाऽदेहकर्माभिमानिनः।
तया सकायो लोकोऽयं तदात्मत्वनिरूपणात्॥३५॥
कायं विना समस्तानां न क्रिया न च भावना।
न ज्ञानं यत्ततो योगी कायवानेव संचरेत्॥३६॥

கருமம் மற்றும் உடல் ஆகியவற்றில் பற்றுதலற்ற பரதத்துவத்தின் உடலாலே இவ்வுலகமும் உடலைப் பெறுகின்றது; உடலின்றி கிரியையோ மனத்தில் பாவனையோ அல்லது ஞானமோ கிட்டாது. ஆதலின் யோகி உடலுடன் இருப்பானுகை.

கிரியைநற பாவ ஞானங கிடைததிடா காய மின்றேல
வரிதரு முலகில யாரககும வளமபுறி னதனால யோகி
தரையுறு சகாய னாகச சரிபபனென றெடுததது ரைபப
ரமமதர மழைககண மஙகை பாகனா கமஙகள வலலோர.

உடலின்றி கிரியையோ மனத்தில் பாவனையோ அல்லது ஞானமோ கிட்டாது. ஆதலின் யோகி உடலுடன் இருப்பானுகை.

शिवैकज्ञानयुक्तस्य योगिनोऽपि महात्मनः।
काययोगेन सिध्यन्ति भोगमोक्षादयः सदा॥३७॥
काष्ठं विना यथा वह्निर्जायते न प्रकाशवान्।
मूर्तिं विना तथा योगी नात्मतत्त्वप्रकाशवान्॥३८॥

சிவைக்கியஞானமுடைய யோகியும் தனக்கென ஒருகாயமிருந்தால் தான் போகம் மோட்சம் முதலியவற்றை அடைய இயலும்; மரக்கட்டையின்றி நெருப்பு பிரகாசமடையாதது போல் உருவமின்றி யோகியானவன் ஆன்ம ஒளியை அடைய இயலாது.

ஏகமா ஞான யோகி யென்னனு முடயப னானே
போகமா முததி யாதி பொருநதுவன வறகை யனறி

யாகுறா தொளரு மாஙகி யதுவென வாககை யாணறி
யோகிதா னாணம ஞான முடையவ னாகா னணறே.

சிவைக்கியஞானமுடைய யோகியும் தனக்கென ஒருகாயமிருந்தால் தான் போகம் மோட்சம் முதலியவற்றை அடைய இயலும்; மரக்கட்டையின்றி நெருப்பு பிரகாசமடையாதது போல் உருவமின்றி யோகியானவன் ஆன்ம ஒளியை அடைய இயலாது.

मूर्त्यात्मनैव देवस्य यथा पूज्यत्वकल्पना।
तथा देहात्मनैवास्य पूज्यत्वं परयोगिनः॥ ३९॥
निष्कलो हि महादेवः परिपूर्णः सदाशिवः।
जगत्सृष्ट्यादिसंसिद्ध्यै मूर्तिमानेव भासते॥ ४०॥

தெய்வம் கூட தனது மூர்த்தியால் தான் பூஜிக்கத்தக்கதாயுள்ளது; அவ்வாறே சிறந்த யோகியும் தனது காயத்தினுல் தான் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிருன். நிஷ்களனுயும் பரிபூரணனுயும் விளங்கும் ஸதாசிவன் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் பொருட்டு உருவம் கொள்கிருர்.

ஒபபறு பரமண றாலு முருவொடு பூசை கொளவ
னபபர் கூடயபண மேவ யருசசனை கொளவண யோகி
செபபுமைந தொழிறகு மாகச சிறமய னாகு மசண
மெயபபுறு முரததி மானாய வளஙகுவ னெணபர மேலோர.

தெய்வம் கூட தனது மூர்த்தியால் தான் பூஜிக்கத்தக்கதாயுள்ளது; அவ்வாறே சிறந்த யோகியும் தனது காயத்தினுல் தான் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிருன். நிஷ்களனுயும் பரிபூரணனுயும் விளங்கும் ஸதாசிவன் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும் பொருட்டு உருவம் கொள்கிருர்.

ब्रह्माद्या देवताः सर्वा मुनयोऽपि मुमुक्षवः।
कायवन्तो हि कुर्वन्ति तपः सर्वार्थसाधकम्॥ ४१॥

तपो हि मूलं सर्वासां सिद्धीनां यज्जगत्त्रये।
तपस्तत्कायमूलं हि तस्मात् कायं न सन्त्यजेत्॥४२॥

इति सकायस्थलम्

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் முனிவர்களும் முத்தியடையும் பொருட்டு தங்களது உடல்களாலே தான் தவம் மேற்கொள்கின்றனர்; மூவுலகிலும் தவம் ஒன்றே அனைத்து சித்திகளுக்கும் மூலம், அந்தத் தவத்திற்கு அடிப்படையான உடலை வெறுக்கலாகாது.

அயன்முத லாகி நின்ற வமரரு முத்தி வேட்ட
மயன்முனி முனிவர் தாமு மியாவையும் வழங்க வல்ல
செயன்மிகு தவமு டம்பாற் செய்தன ரத்த வத்திற்
கியன்முத லாய வாக்கை யினைவிட லாகா தன்றே.

பிரம்மா முதலான தேவர்களும் முனிவர்களும் முத்தியடையும் பொருட்டு தங்களது உடல்களாலே தான் தவம் மேற்கொள்கின்றனர்; மூவுலகிலும் தவம் ஒன்றே அனைத்து சித்திகளுக்கும் மூலம், அந்தத் தவத்திற்கு அடிப்படையான உடலை வெறுக்கலாகாது.

சகாயத்தலம் முற்றும்.

अथ अकायस्थलम्

औपचारिकदेहित्वाज्जगदात्मत्वभावनात्।
मायासम्बन्धराहित्यदकायो हि परः स्मृतः॥४३॥
परस्य देहयोगेऽपि न देहाश्रयविक्रिया।
शिवस्येव यतस्तस्मादकायोऽयं प्रकीर्तितः॥४४॥

உபசார வழக்கிற்காக உடலை உடையதாலும், உலகமே உடலாக உடையதாலும் மாயையின் தொடர்பற்றதாலும் பரம்பொருள் காயமற்றது; உடலைக் கொண்டிருந்தாலும் சிவபெருமானுக்கு எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

சாறறிய பரம யோகி சகஞ்சிவ மயம தாகத
தோறறுறு நிலையா னாறபொய மாயையாலை றொடககி லாத
வாறறலா லுதவா யாகு மாககைய னாத லாலே
போறறுறு மகாய னெலாறே புகலாறிடப படுவ னலாறே.

உபசாரவழக்கிற்காக உடலை உடையதாலும், உலகமே உடலாக உடையதாலும் மாயையின் தொடர்பற்றதாலும் பரம்பொருள் காயமற்றது; உடலைக் கொண்டிருந்தாலும் சிவபெருமானுக்கு எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.

परलिङ्गे विलीनस्य परमानन्दचिन्मये।
कुतो देहेन सम्बन्धो देहिवद्भासनं भ्रमः॥४५॥
देहाभिमानहीनस्य शिवभावे स्थितात्मनः।
जगदेतच्छरीरं स्याद् देहेनैकेन का व्यथा॥४६॥

பரமானந்த சின்மயமான லிங்கத்தில் ஒடுங்கியவனுக்கு உடலுடன் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை; அத்தகைய தொடர்பும் ஒரு மனமயக்கமே. தனது உடலின்கண் எவ்விதப் பற்றுமற்று சிவபாவனையிலேயே ஆழ்ந்தவனுக்கு இவ்வுலகமே ஒரு சரீரம், அதனல் அவனுக்கு எந்த மாற்றமும் இல்லை.

சஙகர னெனமெய யோடு சாாலுய பரம யோகிக
கிஙகுறு முடலவா கார மிலாமையா லகாய னாகுய
பொஙகொளா யயபரததிற புககுறு மியோகிக காக
மெஙகுள துடயபா போல வாருபபது பாராநதி யலாறே.

பரமானந்த சின்மயமான லிங்கத்தில் ஒடுங்கியவனுக்கு உடலுடன் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை; அத்தகைய தொடர்பும் ஒரு மனமயக்கமே. தனது உடலின்கண் எவ்விதப் பற்றுமற்று சிவபாவனையிலேயே ஆழ்ந்தவனுக்கு இவ்வுலகமே ஒரு சரீரம், அதனல் அவனுக்கு எந்த மாற்றமும் இல்லை.

शिवज्ञानैकनिष्ठस्य नाहङ्कारभवभ्रमः।
न चेन्द्रियभवं दुःखं त्यक्तदेहाभिमानिनः॥४७॥

சிவஞானம் ஒன்றிலேயே உறுதியாக நிலைத்திருந்து உடலின் மேல் பற்றற்றும் இருப்பவனுக்கு நான் எனும் உணர்வால் ஏற்படும் குழப்பமோ, பொறிபுலன்களால் விளையும் துன்பங்களோ இல்லை.

ஆககையா௱ மான மி௰லா தருஞ்சிவ மாகி நிறகு
நோககுறு மியோகிக காககை நுவ௱றிடு முலக மெ௱றாற
போககறு முடல மொ௱றாற பொருநதுறுய வாதை யாதோ
வ ரககுமிந தியவாங காரா வாடரவற கி௰லை ய௱றே.

சிவஞானம் ஒன்றிலேயே உறுதியாக நிலைத்திருந்து உடலின் மேல் பற்றற்றும் இருப்பவனுக்கு நான் எனும் உணர்வால் ஏற்படும் குழப்பமோ, பொறிபுலன்களால் விளையும் துன்பங்களோ இல்லை.

न मनुष्यो न देवोऽहं न यक्षो नैव राक्षसः।
शिवोऽहमिति यो बुद्ध्यात् तस्य किं देहकर्मणा॥४८॥
इत्यकायस्थलम्

நான் மனிதனோ, தேவனோ, யட்சனோ அல்லது அரக்கனோ அல்லேன்; நான் சிவனே என்ற உணர்வுடையோனுக்கு இவ்வுடலால் யாது பயன்?

மயககுறு மனித ன௰லே௱ வானவ௱ றானு ம௰லே
னாயககனு ம௰லே௱ மிகக வாராககத ன௰லே னெ௱று
முயாததுறு சிவமே நானெ௱ றுணாநதவ௱ றனககு வநது
பயககுறு முடயபு செயயுங கருமமெ௱ பயனைச செயயும.

நான் மனிதனோ, தேவனோ, யட்சனோ அல்லது அரக்கனோ அல்லேன்; நான் சிவனே என்ற உணர்வுடையோனுக்கு இவ்வுடலால் யாது பயன்?

अथ परकायस्थलम्

वशीकृतत्वात् प्रकृतेर्मायामार्गातिवर्तनात्।
परकायोऽयमाख्यातः सत्यज्ञानसुखात्मकः॥४९॥

பிரகிருதியை வசப்படுத்தியதாலும், மாயையின் பிடியிலிருந்து மீண்டதாலும் பேரானந்த வடிவானவன் பரகாயன் எனப்படுகின்ருன்.

பகுதியை வசிக ரரகுய பாணமையாண மாயா மாரககத
தொகுதியை நஙகி நிறகுந துயமையா லறிவா நநதத
தகுதிகொள பரமந தானாயத தகுயபர காய னாவண
மிகுதிகொ டவததர கோவே வளயபுறு மகாய னெணறே.

பிரகிருதியை வசப்படுத்தியதாலும், மாயையின் பிடியிலிருந்து மீண்டதாலும் பேரானந்த வடிவானவன் பரகாயன் எனப்படுகின்ருன்.

परब्रह्मवपुर्यस्य प्रबोधानन्दभासुरम्।
प्राकृतेन शरीरेण किमेतेनास्य जायते॥५०॥
सम्यग्ज्ञानाग्निसन्दग्धजन्मबीजकलेवरः।
शिवतत्त्वावलम्बी यः परकायः स उच्यते॥५१॥

பேரானந்த சின்மயமான பரப்பிரமமே எவனுக்கு உடலோ அவனுக்கு இந்தப் பிரகிருதியினுலான உடலால் யாது பயன்? முற்றறிவெனும் தீயினுல் பிறவிப்பிணிக்குக் காரணமான உடலே பொசுக்கப்பட்டு சிவதத்துவத்தையே பற்றியிருப்பவன் பரகாயன் எனப்படுகிருன்.

பேரறி வுருவாய நிணற பரமமே வடிவ மானோறு
கேரறு மாயை யாககை யாறபய மெணனே ஞான
வாரழ லாறப றபபறு காதியா முடலஞ சுடடு
நேரறு சிவம டைநதோ னகழுபர காய னெணபாண.

பேரானந்த சின்மயமான பரப்பிரமமே எவனுக்கு உடலோ அவனுக்கு இந்தப் பிரகிருதியிலுலான உடலால் யாது பயன்? முற்றறிவெனும் தீயினுல் பிறவிப்பிணிக்குக் காரணமான உடலே பொசுக்கப்பட்டு சிவதத்துவத்தையே பற்றியிருப்பவன் பரகாயன் எனப்படுகிருன்.

इन्द्रियाणि मनोवृत्तिवासनाः कर्मसम्भवाः।
यत्र यान्ति लयं तेन सकायोऽयं परात्मना॥५२॥
पराहन्तामनुप्राप्य पश्येद् विश्वं चिदात्मकम्।
सदेहोऽतिभ्रमस्तस्य निश्चिता हि शिवात्मता॥५३॥

கருமங்களினுல் தோற்றுவிக்கப்படும் பொறிகள், மனத்தின் எண்ண அலைகள் முதலியன எங்கு சென்று ஒடுங்குகின்றனவோ அந்த பரமாத்மாவினுல் ஸகாயன் எனப்படுகிருன். விரிந்து அகண்டமான நான் எனும் உணர்வுடையோன் இவ்வுலகத்தைச் சிவமாகவே காண்பதால் உடல் இருப்பினும் அவன் சிவனே.

வளைதரு மநோவ ருததி வடயவற தியஙக ளெலலா
மெனையதி லடஙகு மநத வருளூசிவ மேய வறகுத
தனயுறு வாகு நானே சிவமெனச சகஙக ளெலலா
நனயறி வாகிக கணடோற குடலசொல னணமா லாகுய.

கருமங்களினுல் தோற்றுவிக்கப்படும் பொறிகள், மனதின் எண்ண அலைகள் முதலியன எங்கு சென்று ஒடுங்குகின்றனவோ அந்த பரமாத்மாவினுல் ஸகாயன் எனப்படுகிருன். விரிந்து அகண்டமான நான் எனும் உணர்வுடையோன் இவ்வுலகத்தைச் சிவமாகவே காண்பதால் உடல் இருப்பினும் அவன் சிவனே.

स्वस्वरूपं चिदाकारं ज्योतिः साक्षाद्विचिन्तयन्।
देहवानपि निर्देहो जीवन्मुक्तो हि साधकः॥५४॥

தனது உண்மைச் சொரூபமான சின்மயசோதி வடிவத்தையே தியானித்திருப்பவன் உடல் பொருந்தியிருப்பினும் ஜீவன்முக்தனே.

சோதியாய பாரம மேதஙை சொரூபமாயச சிநதை செயவோஙை
மேதையா முடயபோ டுறறு மெயயாலி சீவஙை முததஙை
போதமா மியோகி யாககை யாருபபாஹுய போகி ஹுநதாஙை
றதிலா முததி யாகு மெஙைபரநு றிருநதக கறறோர.

தனது உண்மைச் சொரூபமான சின்மயசோதி வடிவத்தையே தியானித்திருப்பவன் உடல் பொருந்தியிருப்பினும் ஜீவன்முக்தனே.

देहस्तिष्ठतु वा यातु योगिनः स्वात्मबोधिनः।
जीवन्मुक्तिर्भवेत् सद्यश्चिदानन्दप्रकाशिनी॥५५॥
आत्मज्ञानावसानं हि संसारपरिपीडनम्।
सूर्योदयेऽपि किं लोकस्तिमिरेणोपरुध्यते॥५६॥
देहाभिमाननिर्मुक्तः कलातीतपदाश्रयः।
कथं याति परिच्छेदं शरीरेषु महाबुधः॥५७॥

इति परकायस्थलम्

உடல் இருந்தாலும் மாய்ந்தாலும் தன் ஆன்மசொரூபத்தை உணர்ந்தவன் ஜீவன்முக்தனே; இந்த சம்சாரப்பிணி ஆன்மஞானம் அடையும் வரைதான் இருக்கும். சூரியன் உதித்த பின்னரும் மக்கள் இருளால் மயங்குவரோ? தனது உடலின் மேல் எவ்விதப் பற்றுமில்லாது கலைகளையெல்லாம் கடந்த நிலையை அடைந்தவன் இந்தச் சிறிய உடலுக்குள் அடைபடுவதில்லை.

பெருயபவ நோயவ ருததல பாறஙகுதஙை சொரூப ஞானய
பொருநதுறு மளவே யஙைறோ பொஙகொள யாரவ தோஙைறப
பரநதிடு மிருளு முஙைடோ பகரநதிடிற காலா தத
வருயபத மடைநது ளோஹுக காககையுட படுத லிஙைறே.

உடல் இருந்தாலும் மாய்ந்தாலும் தன் ஆன்மசொரூபத்தை உணர்ந்தவன் ஜீவன்முக்தனே; இந்த சம்சாரப்பிணி ஆன்மஞானம் அடையும் வரைதான் இருக்கும். சூரியன்

உதித்த பின்னரும் மக்கள் இருளால் மயங்குவரோ? தனது உடலின் மேல் எவ்விதப் பற்றுமில்லாது கலைகளையெல்லாம் கடந்த நிலையை அடைந்தவன் இந்தச் சிறிய உடலுக்குள் அடைபடுவதில்லை.

பரகாயத்தலம் முற்றும்

अथ धर्माचारस्थलम्

तस्यैव परकायस्य समाचारो य इष्यते।
स धर्मः सर्वलोकानामुपकाराय कल्प्यते॥५८॥

அந்தப் பரகாயன் பின்பற்றும் நெறிகள்தாம் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் உதவியாயிருப்பன.

அபபர காயனை செயவ தியாதொரா சார மயம
செபபுறு மதுதானை யாரகககுரு செயதிடுந தரும மாகி
யொபபறு முதவா யாமென றுரைபபரக ருணரவான மிககோர
துபபுறழு சடிலக கறறைச சுடரமுடி முனாவர வேநதே.

அந்தப் பரகாயன் பின்பற்றும் நெறிகள்தாம் மற்றவர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் உதவியாயிருப்பன என்று கற்றோர் கூறுவர்.

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दया क्षमा।
दानं पूजा जपो ध्यानमिति धर्मस्य संग्रहः॥५९॥

அஹிம்சை, உண்மைநிலை பிறழாமை, திருடாதிருத்தல், புலனடக்கம், அன்பு, பொறுமை, மற்றவர்களுக்கு ஈதல், பூஜைசெய்தல், மந்திரஜபம், தியானம் என்பன அவனது நெறிகள்.

கூறுருந தருமா சாரங கொலலாமை வாயமை யோடு
வேறுறுங களவா லாமை வெகுளாமை பரம சரயய
பேறெனுந தயையே தாநய பறஙகுறு செபநதி யாந
மாறருய பூசை யெனறு வகுததுரை செயவர மேலோர.

அஹிம்சை, உண்மைநிலை பிறழாமை, திருடாதிருத்தல், புலனடக்கம், அன்பு, பொறுமை, மற்றவர்களுக்கு ஈதல், பூஜைசெய்தல், மந்திரஜபம், தியானம் என்பன அவனது நெறிகள்.

शिवेन विहितो यस्मादागमैर्धर्मसंग्रहः।
तस्मात्तमाचरन् विद्वान् तत्प्रसादाय कल्प्यते॥६०॥
अधर्मं न स्पृशेत् किञ्चिद् विहितं धर्ममाचरेत्।
तं च कामविनिर्मुक्तं तमपि ज्ञानपूर्वकम्॥६१॥

சிவபெருமானுல் அருளப்பட்ட ஆகமங்களால் கூறப்படும் இத்தருமங்களைச் செய்வதனுல் யோகி சிவனது அருளுக்குத் தகுதியடைகிருன். இந்நெறிப்படி காமம் முதலியன இன்றி ஞானத்துடன் ஒழுகுவதால் அதருமம் அவனை அணுகாது.

வனையாலி யாக மதிதின வதிததவத தருமா சாரய
புனையாழை யாகக கொனவோன புராரதன னருளுக கேறறோ
னனைவற வறம லாமை நியமஞுசெய தருமந தனனை
நனவரு காம மினறி நவாறறுதன ஞான வேது.

சிவபெருமானுல் அருளப்பட்ட ஆகமங்களால் கூறப்படும் இத்தருமங்களைச் செய்வதனுல் யோகி சிவனது அருளுக்குத் தகுதியடைகிருன். இந்நெறிப்படி காமம் முதலியன இன்றி ஞானத்துடன் ஒழுகுவதால் அதருமம் அவனை அணுகாது.

आत्मवत् सर्वभूतानि संपश्येद् योगवित्तमः।
जगदेकात्मताभावान्निग्रहादिविरोधतः॥६२॥
एक एव शिवः साक्षाज्जगदेतदिति स्फुटम्।
पश्यतः किं न जायेत ममाकारो हि विभ्रमः॥६३॥

தனது ஆன்மாவைப் போலவே அனைத்துயிர்களையும் நோக்கி சிவபெருமானே இவ்வுலகமெனும் பாவனையுடன் எவ்விதப் பகையுமின்றி இருக்கும் யோகிக்கு நான் எனது எனும் மயக்கங்கள் வாரா.

உலகெலா மொருதா னாக வுன்னலால் வடிவ மாதி
வாலகலா வுயிர்க ளெல்லாய வேறறத தானாயக கண்டா
லுலகெலாஞ் சிவமொன் றாக வுணர்ந்தவ ரெனதென்
றென்ண
வாலகுமோர் பொருளுண் டோ வாலையென வாளயபு நூலே.

தனது ஆன்மாவைப் போலவே அனைத்துயிர்களையும் நோக்கி சிவபெருமானே இவ்வுலகமெனும் பாவனையுடன் எவ்விதப் பகையுமின்றி இருக்கும் யோகிக்கு நான் எனது எனும் மயக்கங்கள் வாரா.

धर्म एव समस्तानां यतः संसिद्धिकारणम्।
निःस्पृहोऽपि महायोगी धर्ममार्गं च न त्यजेत्॥६४॥

அனைத்துக்கும் தருமம் ஒன்றே காரணமாதலால் மனதில் காமவேட்கைகளின்றி தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்.

அறநெறி முததியேது வாதலா லவ்வ றததைத
துறவான னெனவுஞ் செயக தொல்லறி வமுதந தன்னா
னாறையவு மறததை நாஙகா னானறதன் னொழுகக நோககிப
பாறாது நெறியென் றெயதப பெறுதலாற பரம யோகி.

அனைத்துக்கும் தருமம் ஒன்றே காரணமாதலால் மனதில் காமவேட்கைகளின்றி தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். ஞானமுதத்தைப் பருகியவனுயினும் யோகியானவன் தருமத்தை விடலாகாது; சான்றோர்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்டே ஏனையோர்களும் அவ்வாறு ஒழுகுகின்றனர்.

ज्ञानामृतेन तृप्तोऽपि योगी धर्मं न संत्यजेत्।
आचारं महतां दृष्ट्वा प्रवर्तन्ते हि लौकिकाः॥६५॥
सदाचारप्रियः शम्भुः सदाचारेण पूज्येत।
सदाचारं विना तस्य प्रसादो नैव जायते॥६६॥

इति धर्माचारस्थलम्

ஞானமுதத்தைப் பருகியவனுயினும் யோகியானவன் தருமத்தை விடலாகாது; சான்றோர்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்டே ஏனையோர்களும் அவ்வாறு ஒழுகுகின்றனர். சிவபிரான் நல்லொழுக்கத்தை விரும்புபவர், நல்லொழுக்கத்தாலேயே அவர் பூஜிக்கப்படுகின்றார். நல்லொழுக்கமின்றி அவருடைய அருள் கிட்டாது.

வாமலனுக்கு சதாசா ரத்தில் வாருப்புள னாகி யென்று
மமலனுக்கு மாசா ரத்தா லருச்சிக்கப் படுவன் கண்டாய்
நிமலமா மாசா ரத்தை யன்றியே நெற்றி நாட்டத்
துமையொரு பாகன் செய்யு மோங்கரு ளுண்டா காதால்.

சிவபிரான் நல்லொழுக்கத்தை விரும்புபவர், நல்லொழுக்கத்தாலேயே அவர் பூஜிக்கப்படுகின்றார். நல்லொழுக்கமின்றி அவருடைய அருள் கிட்டாது.

தருமாசாரத்தலம் முற்றும்.

अथ भावाचारस्थलम्

भाव एवास्य सर्वेषां भावाचारः प्रकीर्तितः।
भावो मानसचेष्टात्मा परिपूर्णः शिवाश्रयः॥ ६७॥

அனைத்திலும் அவனுடைய மனத்தின் பாவமே பாவாசாரமெனப்படும்; அது மனத்தின் செயல்பாடே, அது பூரணமாயும் சிவபெருமானைச் சார்ந்துமிருக்கும்.

அற்று மிவன்றன் பாவ மனைவர்க்கும் பாவா சாரந்
திற்று பாவந் தன்னைச் செப்புறின் மனவ ழக்காய்
நிறைதரு சிவனைப் பற்றி நிற்பதென் றறிந்து கொண்ண
மறிதிரை சூட்டு மாழி வாய்மடுத் துண்ண வல்லோய்.

அனைத்திலும் அவனுடைய மனத்தின் பாவமே பாவாசாரமெனப்படும்; அது மனத்தின் செயல்பாடே, அது பூரணமாயும் சிவபெருமானைச் சார்ந்துமிருக்கும்.

भावनाविहितं कर्म पावनादपि पावनम्।
तस्माद् भावनया युक्तं परधर्मं समाचरेत्॥६८॥
भावेन हि मनःशुद्धिर्भावशुद्धिश्च कर्मणा।
इति सञ्चिन्त्य मनसा योगी भावं न संत्यजेत्॥६९॥

பாவனையால் நிச்சயிக்கப்பட்ட கருமம் மிகவும் புனிதமானது; எனவே முழுபாவனையுடன் உயர்ந்த தருமத்தைச் செய்யவேண்டும். பாவத்தினுல் தான் மனம் சுத்தமடைகிறது, பாவம் கருமத்தினுல் சுத்தமடைகிறது என எண்ணி பாவத்தைக் கைவிடக்கூடாது.

பாவனை யாறுசெய கருமய பாவநங களுள் மேலாய
பாவனை யால றததைப பணுக வதனா லெறுய
பாவனை யாறுசெய கருமய பலிததிடு மனமுந துயதாய
பாவனை யாலெ றெணப பாவனை வடாமறு செயக.

பாவனையால் நிச்சயிக்கப்பட்ட கருமம் மிகவும் புனிதமானது; எனவே முழுபாவனையுடன் உயர்ந்த தருமத்தைச் செய்யவேண்டும். பாவத்தினுல் தான் மனம் சுத்தமடைகிறது, பாவம் கருமத்தினுல் சுத்தமடைகிறது என எண்ணி பாவத்தைக் கைவிடக்கூடாது.

शिवभावनया सर्वं नित्यनैमित्तिकादिकम्।
कुर्वन्नपि महायोगी गुणदोषैर्न बाध्यते॥७०॥
अन्तः प्रकाशमानस्य संवित्सूर्यस्य सन्ततम्।
भावेन यदुपस्थानं तत्सन्ध्यावन्दनं विदुः॥७१॥

சிவபாவனையுடன் நித்திய நைமித்திகம் முதலான கருமங்களைச் செய்வதால் யோகி அவற்றின் குணங்களாலும் குற்றங்களாலும் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படான்; அகத்தில் ஒளிவீசி விளங்கும் ஆன்மசைதன்னிய சூரியனை நெருங்கி வணங்குதலே ஸந்தியாவந்தனமாகும்.

நிததிய கரும மாதி நிகழசிவ பாவந தனனாற
சுததநல யோகி செயது துராசினாற சடடு றானாற
சிதெனு மிரவா தனனைச சிநதையாற பாவாத தெயத
வுததம மாய சநதி வநதனை யுணாநது கொளளே.

சிவபாவனையுடன் நித்திய நைமித்திகம் முதலான கருமங்களைச் செய்வதால் யோகி அவற்றின் குணங்களாலும் குற்றங்களாலும் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்படான்; அகத்தில் ஒளிவீசி விளங்கும் ஆன்மசைதன்னிய சூரியனை நெருங்கி வணங்குதலே ஸந்தியாவந்தனமாகும்.

आत्मज्योतिषि सर्वेषां विषयाणां समर्पणम्।
अन्तर्मुखेन भावेन होमकर्मेति गीयते॥७२॥

மனத்தை உள்நோக்காகத் திருப்பி ஆன்மசோதியில் எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்தலே ஹோமமாகும்.

பரசிவ வாஙகி தனனாற படரபுல வாநத நததைத
துராசுறு பாவத தாலே சுடுதலே யாக மாகுய
பராசுறு கரும மெலலாய பரமனுக காவ வாகக
கராசுறு பவநதொ லைபபாள கருததினாற கொளக மாதோ.

மனத்தை உள்நோக்காகத் திருப்பி ஆன்மசிவசோதியில் எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்தலே ஹோமமாகும். அதனுல் பிறவி நோய் நீங்கப்பெறுவான்.

भावयेत् सर्वकर्माणि नित्यनैमित्तिकानि च।
शिवप्रीतिकराण्येव सङ्गराहित्यसिद्धये॥७३॥
शिवे यो महाभागः स सङ्गरहितो भवेत्॥७४॥
आत्मानमखिलं वस्तु शिवमानन्दचिन्मयम्।
एकभावेन सततं सम्पश्यन्नेव पश्यति॥७५॥

इति भावाचारस्थलम्

விருப்பு வெறுப்பின்றி நித்திய நைமித்திக கருமங்களைச் சிவபெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகச் செய்து எப்போதும் ஆனந்த வடிவான சிவத்தையே சிந்தித்திருப்பவனே உண்மையாகப் பார்ப்பவன்.

செயததகு செயலசெய யாத செயலெலலாஞு சிவணபால
வைதத
மயககமி லறிவண றமை மருவுறா னெணபர தணனை
வாயககுறு முலகை ஞான வாமலனை வேறி லாம
லயாரபபற வொணறாயக கணடோண கணடவ னாகு மணறே.

விருப்பு வெறுப்பின்றி நித்திய நைமித்திக கருமங்களைச் சிவபெருமானின் மகிழ்ச்சிக்காகச் செய்து எப்போதும் ஆனந்த வடிவான சிவத்தையே சிந்தித்திருப்பவனே உண்மையாகப் பார்ப்பவன்.

பாவாசாரத்தலம் முற்றும்.

अथ ज्ञानाचारस्थलम्

अस्य ज्ञानसमाचारो योगिनः सर्वदेहिनाम्।
ज्ञानाचारो यदुक्तोऽयं ज्ञानाचारः स कथ्यते॥७६॥

இந்த யோகி ஞான நிலையிலிருந்து செய்வன எல்லாம் அனைத்து மக்களுக்கும் ஞானசாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இநநிலை யோகி தணபா லிலஙகுறு ஞானா சார
மணனாய வுலகில யாரககு மருவாய ஞானா சார
மெணனநண குரைபபர கறறோ ரரைநதிழி யருவாக குணறந
தணனைவெண றிணையெ றிநத தவததின ஓயரநத மேலோய.

இந்த யோகி ஞான நிலையிலிருந்து செய்வன எல்லாம் அனைத்து மக்களுக்கும் ஞானசாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

शिवाद्वैतपरं ज्ञानं ज्ञानमित्युच्यते बुधैः।

सिद्धेन वाप्यसिद्धेन फलं ज्ञानान्तरेण किम्॥७७॥

சிவாத்துவைத ஞானமே ஞானமென அறிஞர்கள் கூறுவர்; அதை எய்தினுலும் இல்லாவிடினும் மற்ற ஞானத்தால் என்ன பயன்?

ஞானமா வதுசி வாத்து வதஞான மென்பர் நல்லோ
ரேனைய ஞான மெய்திற் றென்னனும் மெய்தா தேனும்
தானதா லாவ தென்கொல் சாற்றும்ப பரஞா னத்தா
ஞானமாய் பற்வ நிங்கு மொழிந்ததா லொழிந்தி டாதால்.

சிவாத்துவைத ஞானமே ஞானமென அறிஞர்கள் கூறுவர்; அதை எய்திஞலும் இல்லாவிடினும் மற்ற ஞானத்தால் என்ன பயன்?

निर्मलं हि शिवज्ञानं निःश्रेयसकरं परम्।
रागद्वेषादिकलुषं भूयः संसृतिकारणम्॥७८॥
परिपूर्णं महाज्ञानं परतत्त्वप्रकाशकम्।
अवलम्ब्य प्रवृत्तो यो ज्ञानाचारः स उच्यते॥७९॥

சிவஞானம் மலமற்று சுத்தமானது, விருப்பு வெறுப்புகளுடன் கூடிய மற்றவையெல்லாம் பிறவி நோய்க்குக் காரணமானவையே. பரதத்துவத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் அந்தப் பரிபூரணஞானத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகுபவன் ஞாஞசாரஞவான்.

பூரண ஞானம் பற்றிப் புரிவதே தத்துதான் மிக்க
வேரண் ஞானா சார மென்பர்நற் சிவமி தென்னும்
பேரண் பரத்தி லெல்லாம் பேரறி வாலொ டுக்குஞ்
சீரண் பவனே யாகுந் திகழ்தரு ஞானா சாரி.

சிவஞானம் மலமற்று சுத்தமானது, விருப்பு வெறுப்புகளுடன் கூடிய மற்றவையெல்லாம் பிறவி நோய்க்குக் காரணமானவையே. பரதத்துவத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும்

அந்தப் பரிபூரணஞானத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகுபவன் ஞாஞசாரஞவான்.

निर्विकल्पे परे धाम्नि निष्कले शिवनामनि।
ज्ञानेन योजयेत् सर्वं ज्ञानाचारी प्रकीर्तितः॥८०॥
ज्ञानं मुक्तिप्रदं प्राप्य गुरुदृष्टिप्रसादतः।
कः कुर्यात् कर्मकार्पण्ये वाञ्छां संसारवर्धने॥८१॥

ஞாஞசாரியானவன் மாற்றங்களற்ற அழியாத சிவநாமத்தில் முழுதும் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்; குருவின் அருளால் முக்திக்கு ஏதுவான ஞானத்தையடைந்தவன் பிறவியையே விளைவிக்கும் உலகக் கருமங்களில் ஈடுபடமாட்டான்.

முததியை யுதவு ஞானங குருவருளை முறையாற பெறறோ
னெயததிடுய பவயபெ ருககுங கருமததி லிசசை செயயாள
றததலை யொழுகு நரபோற சாரநதுள கரும பநதஞ
சுததமெயஞ ஞானத தீயாற சுடுதலான மறிததுந தோனறா.

ஞாஞசாரியானவன் மாற்றங்களற்ற அழியாத சிவநாமத்தில் முழுதும் ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்; குருவின் அருளால் முக்திக்கு ஏதுவான ஞானத்தையடைந்தவன் பிறவியையே விளைவிக்கும் உலகக் கருமங்களில் ஈடுபடமாட்டான்.

कर्म ज्ञानाग्निना दग्धं न प्ररोहेत् कथञ्चन।
यदाहुः संसृतेर्मूलं प्रवाहानुगतं बुधाः॥८२॥
ज्ञानेन हीनः पुरुषः कर्मणा बध्यते सदा।
ज्ञानिनः कर्मसङ्कल्पा भवन्ति किल निष्फलाः॥८३॥
शुद्धाचारे शुद्धभावे विवेकी
ज्योतिः पश्यन् सर्वतश्चैवमेकम्।
ज्ञानध्वस्तप्राकृतात्मप्रपञ्चो
जीवन्मुक्तश्चेष्टते दिव्ययोगी॥८४॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण

विरचिते सिद्धान्तशिखामणौ माहेश्वरस्थलाश्रितनवलिङ्गप्रसङ्गो नाम षोडशः परिच्छेदः ॥ १६ ॥

ஞானத்தால் பொசுக்கப்பட்ட கருமம் மீண்டும் விளையாது; சம்சாரத்திற்குக் காரணமான கருமம் ஆற்றுநீர் ஒழுகுவது போல் செல்லும். ஞானமற்றவன் கருமத்தால் கட்டப்படுகிறான். ஞானிகளுக்குக் கருமங்களால் எவ்விதத் தீங்கும் விளைவதில்லை. விவேக ஞானமுள்ளவன் சுத்தாசாரத்தில் நிலைத்து தூய மனோபாவத்துடன் ஒப்பற்ற சோதியைக் கண்டு ஆன்ம ஞானத்தால் மாயைத் தொடர்புகளற்று ஜீவன்முக்தனாய் விளங்குகிறான்.

ஞானமி லாதான் கன்ம நாணினாறு கடடுப படடான்
ஞானமு ளானக கன்ம பநதனை நழுவ னோனாய
ஞானவா சார நண்ணிப பரசிவ நாடடய பெறற
ஞானத்தான் சீவன் முதத னாகியே நடிககு மன்றே.

ஞானமற்றவன் கருமத்தால் கட்டப்படுகிறான். ஞானிகளுக்கு கருமங்களால் எவ்விதத் தீங்கும் விளைவதில்லை. விவேக ஞானமுள்ளவன் சுத்தாசாரத்தில் நிலைத்து தூய மனோபாவத்துடன் ஒப்பற்ற சோதியைக் கண்டு ஆன்ம ஞானத்தால் மாயைத் தொடர்புகளற்று ஜீவன்முக்தனாய் விளங்குகிறான்.

ஞானசாரத்தலம் முற்றும்.

सप्तदशः परिच्छेदः
अथ प्रसादिस्थलम्

स्थलानि तानि चोक्तानि यानि माहेश्वरस्थले।
वदस्व स्थलभेदं मे प्रसादिस्थलसंश्रितम्॥१॥

மாஹேசுவரஸ்தலத்துள் அடங்கிய ஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன;
பிரஸாதிஸ்தலத்தில் அடங்கிய பிரிவிகளைக் கூறுக.

தாவி லாதமா கேசநற் றலத்தவாந் தலங்கள்
யாவு மோதினை யின்பப்பிர சாதியத் தலத்தை
மேவு றுந்தல பேதமும் விளங்குற வெனக்கு
நாவலோர் புகழ் தருக்கண நாயக நவில்வாய்.

மாஹேசுவரஸ்தலத்துள் அடங்கிய ஸ்தலங்கள் கூறப்பட்டன;
பிரஸாதிஸ்தலத்தில் அடங்கிய பிரிவிகளைக் கூறுக.

श्री रेणुक उवाच
स्थलभेदा नव प्रोक्ताः प्रसादिस्थलसंश्रिताः।
कायानुग्रहणं पूर्वमिन्द्रियानुग्रहं ततः॥२॥
प्राणानुग्रहणं पश्चात् ततः कायार्पितं मतम्।
करणार्पितमाख्यातं ततो भावार्पितं मतम्॥३॥
शिष्यस्थलं ततः प्रोक्तं शुश्रूषास्थलमेव च।
ततः सेव्यस्थलं चैषां क्रमशः श्रृणु लक्षणम्॥४॥

இரேணுகர் கூறுகிறார்
பிரஸாதிஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளுடையது; அவை
காயானுக்கிரகம், இந்திரியானுக்கிரகம், பிராணானுக்கிரகம்,
காயார்ப்பிதம், கரணார்ப்பிதம், பாவார்ப்பிதம், சிஷ்யஸ்தலம்,
சுசுரூஷாஸ்தலம், ஸேவியஸ்தலம் என்பன.

காய மிந்திரியம் பிராணநல் லனுக்கிர கந்தாங்
காய மோடுறு கரணபா வார்ப்பிதங் கருதி
னேய சீடனற் சிசுருடை சேவியத் தலமெண்
றாய வத்தல மொன்பதா மவற்றையு மறைவாய்.

பிரஸாதிஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளுடையது; அவை காயானுக்கிரகம், இந்திரியானுக்கிரகம், பிராணனுக்கிரகம், காயார்ப்பிதம், கரணார்ப்பிதம், பாவார்ப்பிதம், சிஷ்யஸ்தலம், சுசுருஷாஸ்தலம், ஸேவியஸ்தலம் என்பன.

अथ कायानुग्रहस्थलम्

अनुगृह्णाति यल्लोकान् स्वकायं दर्शयन्नसौ।
तस्मादेष समाख्यातः कायानुग्रहनामकः॥५॥

தனது உடலைக் காட்டி உலகோரை அனுக்கிரகம் செய்வதால் காயானுக்கிரகமெனப்படுகிறான்.

இநத யோகிதன மெயயானை யாலஙகுறக காடடி
வநதி யாரையு முலகின லளததிடு மாறறா
லுநது பேரெழி லுடலநுக கிரகனென றுரைககு
முநது நாமமுற றிடுமென வறைகுவர முனனோர.

தனது உடலைக் காட்டி உலகோரை அனுக்கிரகம் செய்வதால் காயானுக்கிரகமெனப்படுகிறான்.

यथा शिवोऽनुगृह्णाति मूर्तिमाविश्य देहिनः।
तथा योगी शरीरस्थः सर्वानुग्राहको भवेत्॥६॥

சிவபெருமான் திருவுருவம் கொண்டு அருள் புரிவதைப் போல் யோகியும் இந்த உடலில் வசித்துக் கொண்டே அனைவரையும் அருள்கிறான்.

அணண லாகிய பரசிவன வடிவுகொண டடுததிங
கெணண லாவுய ராயாவையு மளததிடு மியலபோன
மணணல யோகியுய வடிவொடு மருவயா வரையு
நணண யேயளத திடுபவ னாமென நவலவார.

சிவபெருமான் திருவுருவம் கொண்டு அருள் புரிவதைப் போல் யோகியும் இந்த உடலில் வசித்துக் கொண்டே அனைவரையும் அருள்கிறான்.

शिवः शरीरयोगेऽपि यथा सङ्गविवर्जितः।
तथा योगी शरीरस्थो निःसङ्गो वर्तते सदा॥७॥
शिवभावनया युक्तः स्थिरया निर्विकल्पया।
शिवो भवति निर्धूतमायावेशपरिप्लवः॥८॥

பற்பல திருவுருவங்களைத் தாங்கினும் சிவபிரான் எவ்விதப் பற்றும் இல்லாதிருப்பது போல் யோகியும் உடலோடு இருப்பதால் பற்றற்று விளங்குகிருன்; என்றும் நிலையான சிவபாவனையோடு இருப்பவன் மாயைக் குழப்பங்களின்றி சிவபெருமானுகவே விளங்குகிருன்.

ஈசன மேனயோ டொனறிலுய பறறில னெனப
மாசில யோகியு முடயபன னெனலுமவ வாறாய
பாச மாயவுறு மருகுசிவ பாவனை யதனாற
றேசு லாவுறு பரசிவ னாமவன றிணணய.

பற்பல திருவுருவங்களைத் தாங்கினும் சிவபிரான் எவ்விதப் பற்றும் இல்லாதிருப்பது போல் யோகியும் உடலோடு இருப்பதால் பற்றற்று விளங்குகிருன்; என்றும் நிலையான சிவபாவனையோடு இருப்பவன் மாயைக் குழப்பங்களின்றி சிவபெருமானுகவே விளங்குகிருன்.

चित्तवृत्तिषु लीनासु शिवे चित्सुखसागरे।
अविद्याकल्पितं वस्तु नान्यत् पश्यति संयमी॥९॥
नेदं रजतमित्युक्ते यथा शुक्तिः प्रकाशते।
नेदं जगदिति ज्ञाते शिवतत्त्वं प्रकाशते॥१०॥

மனத்தின் அனைத்து நிலைகளும் சிதானந்தமயமான சிவனிடத்தில் ஒடுங்கிய பின் மாயையின் தோற்றம் எதையும் யோகி காண்பதில்லை; இது வெள்ளியன்று என அறிந்தபின் இப்பி நன்கு விளங்குவது போல் இது உலகமன்று எனக் கண்ட பின் சிவதத்துவம் பிரகாசிக்கின்றது.

**இப வெளமாரு சிவததின மனவழுக கிறநத
துபல யோகிமா யைபபொரு டோறுறக காணா
முபு வெளய றிதுவென வாபபகா முறைபோற
பப லவகுறு மிதுசக மறெனப பரமய.**

மனத்தின் அனைத்து நிலைகளும் சிதானந்தமயமான சிவனிடத்தில் ஒடுங்கிய பின் மாயையின் தோற்றம் எதையும் யோகி காண்பதில்லை; இது வெள்ளியன்று என அறிந்தபின் இப்பி நன்கு விளங்குவது போல் இது உலகமன்று எனக் கண்ட பின் சிவதத்துவம் பிரகாசிக்கின்றது.

**यथा स्वप्नकृतं वस्तु प्रबोधेनैव शाम्यति।
तथा शिवस्य विज्ञाने संसारं नैव पश्यति॥११॥**

சொப்பனத்தில் கண்டவை கண்விழித்தவுடன் காணுமல் போவதுபோல் சிவஞானம் பெற்றவுடன் பிறவித் துன்பம் காணப்படுவதில்லை.

**சொறப னபபொரு வாழிததிடத தோறிடா மாயா
கறபனைபபொரு ஞானயவந துறறிடிற காணா
முறபெ றசசக மயககிலுக கவததையே முதமை
நிறப தறறிடி னதுபனை யுலகெதிர நிலலா.**

சொப்பனத்தில் கண்டவை கண்விழித்தவுடன் காணுமல் போவதுபோல் சிவஞானம் பெற்றவுடன் பிறவித் துன்பம் காணப்படுவதில்லை.

**अज्ञानमेव सर्वेषां संसारभ्रमकारणम्।
तन्निवृत्तौ कथं भूयः संसारभ्रमदर्शनम्॥१२॥
गलिताहङ्कृतिग्रन्थिः क्रीडाकल्पितविग्रहः।
जीवन्मुक्तश्चरेद् योगी देहिवन्निरुपाधिकः॥१३॥**

इति कायानुग्रहस्थलम्

அஞ்ஞானம் ஒன்றே சம்சார நோய்க்குக் காரணம்; அது தொலைந்த பின் சம்சார மயக்கம் ஏது? நான் என்னும்

உணர்வுக்கட்டு மூற்றும் நீங்கி விளையாட்டுக்காக உடலைத் தரித்திருக்கும் யோகி எவ்விதத் தடையுமின்றி ஏனையோரைப் போல் இவ்வுடலில் வசிக்கிறான்.

வண்ட மூலவாங் காரனாய வளர்ந்திட்டு முபாதி
கொண்டு தாண்வளை யாடலான் மெய்யொடு கூடிக
கண்ட யோகிமெய யாளர்போ னடித்திடுங் கண்டாய
மண்டு வெண்டிரைக் கருங்கடன் மடுத்தவாய மலரோய.

அஞ்ஞானம் ஒன்றே சம்சார நோய்க்குக் காரணம்; அது தொலைந்த பின் சம்சார மயக்கம் ஏது? நான் என்னும் உணர்வுக்கட்டு மூற்றும் நீங்கி விளையாட்டுக்காக உடலைத் தரித்திருக்கும் யோகி எவ்விதத் தடையுமின்றி ஏனையோரைப் போல் இவ்வுடலில் வசிக்கிறான்.

காயாநுக்கிரகத்தலம் முற்றும்

अथेन्द्रियानुग्रहस्थलम्

दर्शनात् परकायस्य करणानां विवेकतः।
इन्द्रियानुग्रहः प्रोक्तः सर्वेषां तत्त्ववेदिभिः॥१४॥

பரகாயத்தை விவேகத்துடன் நோக்குவதால் இந்திரியானுக்கிரஹமெனப்படுகிறது.

வடிவு கொண்டருள் பவனது காட்சியான் மருவு
மொடிவி லிந்திய விவேகமே யுலகுளார் யார்க்கும
படிவி லிந்தியா னுக்கிர கமெனப பகர்வர்
முடிவ றுஞ்சிவ தத்துவ முணர்பெரு முனிவர்.

பரகாயத்தை விவேகத்துடன் நோக்குவதால் இந்திரியானுக்கிரஹமெனப்படுகிறது.

इन्द्रियाणां समस्तानां स्वार्थेषु सति सङ्गमे।
रागो वा जायते द्वेषस्तौ योगी परिवर्जयेत्॥१५॥

इन्द्रियाणां बहिर्वृत्तिः प्रपञ्चस्य प्रकाशिनी।
अन्तः शिवे समावेशो निष्प्रपञ्चस्य कारणम्॥१६॥

இந்திரியங்கள் அதனதன் பொருள்களுடன் சேரும்கால் அவற்றின்கண் விருப்போ அல்லது வெறுப்போ தோன்றுகிறது; அவற்றை யோகியானவன் விலக்கவேண்டும். இந்திரியங்கள் வெளியில் சென்ருல் அது வெளியுலகத்தையே காட்டும்; அகத்துள் விளங்கும் சிவனிடத்தில் செலுத்திஞல் பிரபஞ்சமற்ற நிலேயை அடையலாம்.

இநதி யஙகடத தயபுல னாதமொடு வெறுபபாய
வநது றுயபடி யடைநதிடு மிவனவை மருவா
னாநதி யஙகடாய புறநதிாந திடுதலே பநத
மிநதி யஙகணான றகததடாங கிடுதலே முததி.

இந்திரியங்கள் அதனதன் பொருள்களுடன் சேரும்கால் அவற்றின்கண் விருப்போ அல்லது வெறுப்போ தோன்றுகிறது; அவற்றை யோகியானவன் விலக்கவேண்டும். இந்திரியங்கள் வெளியில் சென்ருல் அது வெளியுலகத்தையே காட்டும்; அகத்துள் விளங்கும் சிவனிடத்தில் செலுத்திஞல் பிரபஞ்சமற்ற நிலேயை அடையலாம்.

क्षणमन्तः शिवं पश्यन् केवलेनैव चेतसा।
बाह्यार्थानामनुभवं क्षणं कुर्वन् दृगादिभिः॥१७॥
सर्वेन्द्रियनिरूढोऽपि सर्वेन्द्रियविहीनवान्।
शिवाहितमना योगी शिवं पश्यति नापरम्॥१८॥

கணநேரம் அகத்துள் சிவபிரானேக் கண்டு வெளியுலகக் காட்சியையும் பொறிகளால் கண்டு எல்லா இந்திரியங்களேயும் செயல்படுத்திஞலும் சிவனிடத்திலேயே ஒடுங்கிய யோகி இந்திரியங்களற்றவனுய் சிவனேயே காண்கிருன்.

உளளூ ரறுசிவத தொடுஙகிய மனமுடை யோகி
கொளளூ மிநதிய மியாவையுங கூடினுங கூடான

றெளாளு ஶுயபர சிவததையே கா௵குவ௵ சிறிதுய
வளாளு ஶுயபாற பொருளளைக க௵டிடா௵ வாழிதது.

கணநேரம் அகத்துள் சிவபிரானைக் கண்டு வெளியுலகக் காட்சியையும் பொறிகளால் கண்டு எல்லா இந்திரியங்களையும் செயல்படுத்தினும் சிவனிடத்திலேயே ஒடுங்கிய யோகி இந்திரியங்களற்றவனாய் சிவனையே காண்கிறான்.

न जरामरणं नास्ति न पिपासा न च क्षुधा।
शिवाहितेन्द्रियस्यास्य निर्मानस्य महात्मनः॥१९॥

சிவனிடத்திலேயே நாட்டமுடைய யோகிக்கு மூப்பு, இறப்பு, வேட்கை, பசி முதலியன துன்புறுத்தா.

மான மி௵றியே சிவததின௱ப வைததவாற தியததோ
ஶுான மொ௵றிய ரூபபொடு முயாரவாடு மரணற
தாஶு ஶுயபசி தாகமெ௵ றிவறறினைச சாரா௵
வான மொ௵றொடுய பறறிலா வாறென ம௵னோ.

சிவனிடத்திலேயே நாட்டமுடைய யோகிக்கு மூப்பு, இறப்பு, வேட்கை, பசி முதலியன துன்புறுத்தா.

मनो यत्र प्रवर्तेत तत्र सर्वेन्द्रियस्थितिः।
शिवे मनसि संलीने क्व चेन्द्रियविचारणा॥२०॥
यद्यत् पश्यन् दृशा योगी मनसा चिन्तयत्यपि।
तत्तत् सर्वं शिवाकारं संविद्रूपं प्रकाशते॥२१॥

யோகியின் மனது சிவபெருமானிடத்திலேயே நாட்டமடைந்தபின் பொறிபுலன்களும் அவ்வாறே இயங்கும்; அவன் காண்பனவும் மனத்தால் நினைப்பனவும் சிவவடிவமாகவே தோன்றும்.

எஙக ணெயதுறு மனமவ ணெயதுமிற தியமுளு
சஙக ர௵றனை யுறி௵மனளு சராககுமோ புல௵க
ளஙக ருளுசிவ யோகிதா௵ மனததிடை யெ௵ணப
பஙக மி௵றியே பாரததிடுய பொருளெலாய பரமாய.

யோகியின் மனது சிவபெருமானிடத்திலேயே நாட்டமடைந்தபின் பொறிபுலன்களும் அவ்வாறே இயங்கும்; அவன் காண்பனவும் மனத்தால் நினைப்பனவும் சிவவடிவமாகவே தோன்றும்.

करणैः सहितं प्राणं मनस्याधाय संयमी।
योजयेत् स शिवः साक्षाद् यत्र नास्ति जगद्भ्रमः॥२२॥
सर्वेन्द्रियप्रवृत्त्या च बहिरन्तः शिवं यजन्।
स्वच्छन्दचारी सर्वत्र सुखी भवति संयमी॥२३॥

इतीन्द्रियानुग्रहस्थलम्

பொறிபுலன்களைப் பிராணனுடன் சேர்த்து மனத்தில் ஒடுக்கி வெளியுலகப் பிரமையற்று, எல்லா இந்திரியங்களாலும் உள்ளும் புறமும் சிவபிரானை வழிபடும் யோகி சுதந்திரனாகத் திரிந்து எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிறான்.

கரண மோடுறு பிராணனை மனத்தொடு கலந்தோன்
புரண மாஞ்சிவ மாகுவன் சகமயல் பொன்றி
முரணுறு புலன் யாவணு முயன்றுமுட புறமோ
ராண வஞ்சிவ மடைந்தவ னெங்குமின் படைவான்.

பொறிபுலன்களைப் பிராணனுடன் சேர்த்து மனதில் ஒடுக்கி வெளியுலகப் பிரமையற்று, எல்லா இந்திரியங்களாலும் உள்ளும் புறமும் சிவபிரானை வழிபடும் யோகி சுதந்திரனாகத் திரிந்து எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிறான்.

இந்திரியானுக்கிரகத்தலம் முற்றும்

अथ प्राणानुग्रहस्थलम्

शिवस्य परकायस्य यत् तात्पर्यावलोकनम्।
तत्प्राणानुग्रहः प्रोक्तः सर्वेषां तत्त्वदर्शिभिः॥२४॥

பரகாயனுகிற சிவபிரானின் உண்மைநிலையினை அறிதலே பிராணனுக்கிரகமென்பர் அறிஞர்.

சிவமெ னுயபர வடிவமாயத திகழுநதிடு மிவனற
னுவகை யநதா சனமிகு புலகனைத தினுககுய
பவம றுயபடி யுயாரநுக கிரகமாப பகரவர
தவம டைநதுயர தததுவ புணாநதுள தலைவர.

பரகாயனுகிற சிவபிரானின் உண்மைநிலையினை அறிதலே பிராணனுக்கிரகமென்பர் அறிஞர்.

प्राणो यस्य लयं याति शिवे परमकारणे।
कुतस्तस्येन्द्रियस्फूर्तिः कुतः संसारदर्शनम्॥२५॥

அனைத்துக்கும் காரணமான சிவபெருமானிடத்தில் பிராணன் லயமடைந்தால் இந்திரியங்களின் தாக்கமோ சம்சாரத் தோற்றமோ இராது.

யோகி னாறசிவத தொடஙகிய வயாருள னெனனு
மாக மேவுறுந தனசததி வாசனை யதனா
லேக மாஞசிவத தடஙகிய பராணனோ டிருபோன
போக மாரபுல னொடுமன மெஙஙனம பொருநதும.

அனைத்துக்கும் காரணமான சிவபெருமானிடத்தில் பிராணன் லயமடைந்தால் இந்திரியங்களின் தாக்கமோ சம்சாரத் தோற்றமோ இராது.

करणेषु निवृत्तेषु स्वार्थसङ्गात् प्रयत्नतः।
तैः समं प्राणमारोप्य स्वान्ते शान्तमतिः स्वयम्॥२६॥

தத்தம் விஷயங்களினின்றும் விலகிய பொறிபுலன்களுடன் பிராணனை ஏற்றி உள்மனத்தில் சாந்தமடைகின்ருன்.

தததய வெவவட யஙகளைச சாரவுற மள
வுயததி டுஙகர ணஙகளோ டுளடங குயரா௱
மெயதத சாநதிய னாகியே வளஙகுவ னெ௱று
முதத னாகம முழுதையு முணரநதவர மொழிவார.

தத்தம் விஷயங்களினின்றும் விலகிய பொறிபுலன்களுடன் பிராணனை ஏற்றி உள்மனத்தில் சாந்தமடைகின்ருன்.

शान्तत्वात् प्राणवृत्तीनां मनः शाम्यति वृत्तिभिः।
तच्छान्तौ योगिनां किञ्चिच्छिवादन्यत्र दृश्यते॥२७॥

பிராணனது செயல்பாடுகள் சாந்தமடைந்தால் மனமும் அவ்வாறே சாந்தமடையும்; அதனுல் யோகி சிவபிரானைத் தவிர வேறொன்றையும் காண்பதில்லை.

சாநதி யாமென னஙகுயர வாருததிதா௱ றழைநது
போநத வ௱மன வாருததியோ டமைநதிடுய புகலி
னேயநத வயமனச சாநதியா லிலஙகுறுய யோகி
யாரநதி டுஞசிவ ம௱றிவே றொருபொரு ளறியா௱.

பிராணனது செயல்பாடுகள் சாந்தமடைந்தால் மனமும் அவ்வாறே சாந்தமடையும்; அதனுல் யோகி சிவபிரானைத் தவிர வேறொன்றையும் காண்பதில்லை.

प्राण एव मनुष्याणां देहधारणकारणम्।
तदाधारः शिवः प्रोक्तः सर्वकारणकारणम्॥२८॥
निराधारः शिवः साक्षात् प्राणस्तेन प्रतिष्ठितः।
तदाधारा तनुर्ज्ञेया जीवो येनैव चेष्टते॥२९॥

மனிதர்களுக்குப் பிராணன் ஒன்றே உடலின் ஆதாரம், அதற்கு ஆதாரம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணரான சிவபிரான். சிவபெருமானுக்கு ஆதாரம் ஒன்றும் கிடையாது. அவரால் தான் பிராணன் நிலைநிறுத்தப்பட்டு அதனுல் உடல் இயக்கப்படுகிறது.

உடம்பி னுக்குயி ருயிர்க்கு கிறைவனா தார
மடைந்த காரண னாகிய சிவனோரா தாரமின்
தொடர்ந்து மாபர னாலுயி ருயிர்னாறு றோமின்றி
மடங்கு காயநின் றியங்குறு மெனமதி மதித்தே.

மனிதர்களுக்குப் பிராணன் ஒன்றே உடலின் ஆதாரம், அதற்கு ஆதாரம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணரான சிவபிரான். சிவபெருமானுக்கு ஆதாரம் ஒன்றும் கிடையாது. அவரால் தான் பிராணன் நிலைநிறுத்தப்பட்டு அதனுல் உடல் இயக்கப்படுகிறது.

शिवे प्राणो विलीनोऽपि योगिनो योगमार्गतः।
स्वशक्तिवासनायोगाद् धारयेत्येव विग्रहम्॥३०॥
स चाभ्यासवशाद् भूयः सर्वतत्त्वातिवर्तिनि।
निष्कलङ्के निराकारे निरस्ताशेषविक्लवे॥३१॥
चिद्विलासपरिस्फूर्तिपरिपूर्णसुखाह्वये।
शिवे विलीनःसर्वात्मा योगी चलति न क्वचित्॥३२॥

யோகமார்க்கத்தின் வாயிலாகச் சிவபெருமானிடத்தில் பிராணன் ஓடுங்கிய பின்னரும் தனது சக்தியின் யோகத்தால் உடலைத் தரிக்கிருன்; அவன் இடையருத அப்பியாசத்திஞல் தத்துவங்களைக் கடந்ததும் மாசற்றதும் உருவமற்றதும் சைதன்னிய ஆனந்தமே நிறைந்ததும் பரிபூரணமுமான சிவத்தினில் முழுதும் லயித்து அசைவற்று விளங்குகிருன்.

இந்த வாயுநுப பயாுசியா லின்பபூ ரணமா
யந்த மாதியம் லாதறா யறிவுரு வாகிய
பந்த மாகிய தத்துவங் கடந்துயர் பரத்தில்
வந்து மாயதலில் யோகிதான் சலித்திடான் மனனோ.

அவன் இடையருத அப்பியாசத்திஞல் தத்துவங்களைக் கடந்ததும் மாசற்றதும் உருவமற்றதும் சைதன்னிய ஆனந்தமே நிறைந்ததும் பரிபூரணமுமான சிவத்தினில் முழுதும் லயித்து அசைவற்று விளங்குகிருன்.

प्रध्वस्तवासनासङ्गात् प्राणवृत्तिपरिक्षयात्।
शिवैकीभूतसर्वात्मा स्थाणुवद् भाति संयमी॥३३॥

इति प्राणानुग्रहस्थलम्

மலவாசனைகளற்று பிராணனுடைய செயல்கள் மிகக் குறைந்து சிவனோடு ஒடுங்கி சிவமாகவே ஆகிய யோகி தன்னிலையிலேயே அசைவற்று விளங்குகிறான்.

நாங்கு வாசனை யுடையனாய நிகழ்யார வாருததி
யங்கு மாறுபு சிவததின லேகமா யாருபபோ
னோங்கு தாளுவொத தசைநதிடா னெளறுமெள றுணரக
வாங்கு வாரதிரைக கடலகுடித துயரநதிட வலலோய.

மலவாசனைகளற்று பிராணனுடைய செயல்கள் மிகக் குறைந்து சிவனோடு ஒடுங்கி சிவமாகவே ஆகிய யோகி தன்னிலையிலேயே அசைவற்று விளங்குகிறான்.

பிராணனுக்கிரகத்தலம் முற்றும்.

अथ कायार्पितस्थलम्

शिवस्य पररूपस्य सर्वानुग्राहिणोऽर्चने।
त्यागो देहाभिमानस्य कायार्पितमुदाहृतम्॥३४॥

அனைவர்க்குமருளும் பரவடிவான சிவபெருமானை வழிபடுங்கால் தனது உடலைப் பற்றிய சிந்தனைகளை அறவே துறத்தல் காயார்ப்பிதமாகும்.

அருளசெ யபபர யோகிதா னருசசனைப பொருடடு
மருளசெய யாவவுடன மானமற றிடுவதே மதிபபற
றெருளசெய கினறகா யாரபபாத மெனறுரை செயவ
ராருளசெய வெயபவ மகனறுநல லறிவறிந திருபபோர.

அனைவர்க்குமருளும் பரவடிவான சிவபெருமானை வழிபடுங்கால் தனது உடலைப் பற்றிய சிந்தனைகளை அறவே துறத்தல் காயார்ப்பிதமாகும்.

यदा योगी निजं देहं शिवाय विनिवेदयेत्।
तदा भवति तद्रूपं शिवरूपं न संशयः॥३५॥
इन्द्रियप्रीतिहेतूनि विषयासङ्गजानि च।
सुखानि सुखचिद्रूपे शिवयोगी निवेदयेत्॥३६॥

தனது உடலை யோகி சிவபிரானுக்கு அர்ப்பிக்குங்கால் அவன் சிவவடிவே ஆகிறான்; பொறிபுலன்களின் சுகத்திற்காக நுகரும் உலக இன்பங்களையும் அவன் சின்மயமான சிவபெருமானுக்கே அர்ப்பணம் செய்யக்கடவன்.

எவ்வாறு தன்னுடைய பசுவுக்க கரபபாதரு செயவ
னவ்வாறு தன்வடி வொருசிவ வடிவமே யாகு
மொவ்வாறு மிநதிய வாடயவான பாஙகளை யோகி
நின்ற சிநமய சிவததிலுக காககுவ னேரநது.

தனது உடலை யோகி சிவபிரானுக்கு அர்ப்பிக்குங்கால் அவன் சிவவடிவே ஆகிறான்; பொறிபுலன்களின் சுகத்திற்காக நுகரும் உலக இன்பங்களையும் அவன் சின்மயமான சிவபெருமானுக்கே அர்ப்பணம் செய்யக்கடவன்.

दर्शनात् स्पर्शनाद् भुक्तेः श्रवणाद् घ्राणनादपि।
विषयेभ्यो यदुत्पन्नं शिवे तत्सुखमर्पयेत्॥३७॥
देहद्वारेण यद्यत् स्यात् सुखं प्रासङ्गमात्मनः।
तत्तन्निवेदयन् शम्भोर्योगी भवति निर्मलः॥३८॥

इति कायार्पितस्थलम्

காணுதல், கேட்டல், தொடுதல், மூக்கினால் முகர்தல் போன்ற புலன்களால் நுகரும் எல்லா இன்பங்களையும் சிவபிரானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும்; உடலின் வாயிலாக நுகரும்

இன்பங்கள் அனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு அர்ப்பித்தலால் யோகி மலங்களற்று விளங்குகிருன்.

கண்டு கேட்டுமற் றுண்டுயிர்த் துற்றிடு காலைக்
கொண்ட வின்பங்கள் யாவையுஞ் சிவத்தினுற் கொடுத்து
மண்டி யின்புடல் வழிவரு மற்றுள சுகமும்
விண்ட வெந்தளைப் பரமனுக் காக்குவோன் விமலன்.

காணுதல், கேட்டல், தொடுதல், மூக்கினுல் முகர்தல் போன்ற புலன்களால் நுகரும் எல்லா இன்பங்களையும் சிவபிரானுக்கே அர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும்; உடலின் வாயிலாக நுகரும் இன்பங்கள் அனைத்தையும் சிவபிரானுக்கு அர்ப்பித்தலால் யோகி மலங்களற்று விளங்குகிருன்.

காயார்ப்பித்தலம் முற்றும்.

अथ करणार्पितस्थलम्

आसञ्जनं समस्तानां करणानां परात्परे।
शिवे यत् तदिदं प्रोक्तं करणार्पितमागमे॥३९॥

ஆதியான சிவபெருமானிடத்தில் எல்லாப் பொறிபுலன்களையும் சேர்ப்பித்தலே கரணுர்ப்பிதமாகும்.

ஆதி யாகிய சிவத்தினிற் கரணங்க ளனைத்தும்
வேதி யாவத னிடைப்புணர்த் திடுதலே விளங்கத்
ததி னுய்ப்பகர ணார்ப்பித மெனவே தெரிக்கும்
பூத நாயக னருள்கொடு போதியா லிற்புகுந்தோய்.

ஆதியான சிவபெருமானிடத்தில் எல்லாப் பொறிபுலன்களையும் சேர்ப்பித்தலே கரணுர்ப்பிதமாகும்.

यद्यत्करणमालम्ब्य भुङ्क्ते विषयजं सुखम्।
तत्तच्छिवे समर्प्यैष करणार्पक उच्यते॥४०॥

எந்தெந்த புலன்களால் இன்பங்களை நுகர்கிருேனே அவ்வவற்றைச் சிவபிரானுக்கே சமர்ப்பித்தல் கரணுர்ப்பகம் எனப்படும்.

யாது தானொரு கரணங்கொண் டுறுபுல னடுத்திற
போது மோர்சுகஞ் சிவத்தினற் சமர்ப்பணை புரியு
நதி யாண்கர ணார்ப்பித் னென்னவே நிகழ்த்து
மாது பாதிய னருளாய வாகமய வகுத்து.

எந்தெந்த புலன்களால் இன்பங்களை நுகர்கிருேனே அவ்வவற்றைச் சிவபிரானுக்கே சமர்ப்பித்தல் கரணுர்ப்பகம் எனப்படும்.

अहङ्कारमदोद्रिक्तमन्तः करणवारणम्।
बध्नीयाद् यः शिवालाने स धीरः सर्वसिद्धिमान्॥४१॥

அஹங்காரம் மமதை முதலியவற்ருல் மதம்பிடித்துத் திரியும் யானையை சிவமெனும் தூணில் கட்டுபவனே உண்மையில் வீரனுவான்.

அகந்தை யாமதய பொழிதரு கரணவா ரணத்தை
மிகுந்த மாசிவ மெனுந்தறி பணப்பவன் வரன்
பகுந்த வாந்தியத் ததிபதி யாமனய பரத்திற
புகுந்து ளான்றனக் கதுதொடர் பொறிகொடென் பொருந்துய.

அஹங்காரம் மமதை முதலியவற்ருல் மதம்பிடித்துத் திரியும் யானையை சிவமெனும் தறியால் கட்டுபவனே உண்மையில் வீரனுவான்.

इन्द्रियाणां समस्तानां मनः प्रथममुच्यते।
वशीकृते शिवे तस्मिन् किमन्यैस्तद्वशानुगैः॥४२॥
इन्द्रियाणां वशीकारो निवृत्तिरिति गीयते।
लक्षीकृते शिवे तेषां कुतः संसारगाहनम्॥४३॥
संसारविषकान्तारसमुच्छेदकुठारिका।
उपशान्तिर्भवेत् पुंसामिन्द्रियाणां वशीकृतौ॥४४॥

இந்திரியங்களுள் முதன்மையான மனத்தை சிவத்தினில் செலுத்தி வசப்படுத்திய பின் மற்றவற்றைப் பற்றி யாதொரு சிந்தையுமில்லை; புலன்களை அடக்கி வசமாக்குதலே நிவிருத்தியாகும். சிவபிரானை அவற்றுக்கெல்லாம் இலட்சியமாகினுல் சம்சாரத் தொல்லையே இராது. அவற்றை வசப்படுத்துவதால் சம்சாரமெனும் கொடிய விஷக்காடு அழிக்கப்படும்.

இநதி யஙகளை மறிததருகு சிவததின லிசைததோறு
கநத வெயபவ முழுகுத லியாணடுள தறைய
னநதி யஙகடண வழிபடுத திடலபவ மெணணுய
பநத வலவன மெறிநதிடறு கொருபெருய பரசாய.

புலன்களை அடக்கி வசமாக்குதலே நிவிருத்தியாகும். சிவபிரானை அவற்றுக்கெல்லாம் இலட்சியமாகினுல் சம்சாரத் தொல்லையே இராது. அவற்றை வசப்படுத்துவதால் சம்சாரமெனும் கொடிய விஷக்காடு அழிக்கப்படும்.

इन्द्रियैरेव जायन्ते पापानि सुकृतानि च।
तेषां समर्पणादीशे कुतः कर्मनिबन्धनम्॥४५॥

பாவபுண்ணியங்கள் யாவும் புலன்களால் தான் உண்டாகின்றன; அவற்றை ஈசுவரனுக்குச் சமர்ப்பித்தால் கருமமலத் தொல்லை இராது.

இநதி யஙகளாறு பாவபுணண ணயஙகள வந தெயது
மிநதி யகுசிவத தாககினாறு கிருவனை யலலை
யநத வெயபவ முறாணமனத தாகுசக வவயை
முநது ஞானவா ரழலிடை யடடிடு முறைபோல.

பாவபுண்ணியங்கள் யாவும் புலன்களால் தான் உண்டாகின்றன; அவற்றை ஈசுவரனுக்குச் சமர்ப்பித்தால் கருமமலத் தொல்லை இராது.

प्रकाशमाने चिद्वह्नौ बहिरन्तर्जगन्मये।
समर्प्य विषयान् सर्वान् मुक्तवज्जायते जनः॥४६॥

चित्तद्रव्यं समादाय जगज्जातं महाहविः।
चिद्वह्नौ जुह्वतामन्तः कुतः संसारविप्लवः॥४७॥

ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் சின்மயத் தீயில் அகம் மற்றும் புற உலகவிஷயங்களை இட்டு முக்தனைப் போல் விளங்குகிறான்; உலகமெனும் பெரும் ஹவிஸை சித்தத்துடன் சேர்த்து சைதன்னியத் தீயில் ஹோமம் செய்வோனுக்கு சம்சாரத் துன்பமே இல்லை.

அகயபு றாஙகளுரு நிறைநதுள ஞானவாங கியானா௬௦ா
மிகுயபு ல௬௦ாகளெ னவாயாடை யாடடுவேட கி௬௦ாறோ
ஹுகநதி டுயபர முததனொாத தொாருசிவ மாமெ௬௦ா
றிகயப ராஙகளுரு முணாாநதவ ாாயயபுவ ர௬௦ாறே.

ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் சின்மயத் தீயில் அகம் மற்றும் புற உலகவிஷயங்களை இட்டு முக்தனைப் போல் விளங்குகிறான்; உலகமெனும் பெரும் ஹவிஸை சித்தத்துடன் சேர்த்து சைதன்னியத் தீயில் ஹோமம் செய்வோனுக்கு சம்சாரத் துன்பமே இல்லை.

आत्मज्योतिषि चिद्रूपे प्राणवायुनिबोधिते।
जुह्वन् समस्तविषयान् तन्मयो भवति ध्रुवम्॥४८॥
इन्द्रियाणि समस्तानि शरीरं भोगसाधनम्।
शिवपूजाङ्गभावेन भावयन् मुक्तिमाप्नुयात्॥४९॥

इति करणार्पितस्थलम्

பிராணவாயுவினால் தூண்டப்பட்ட சைதன்னியமான ஆன்மசோதியில் அனைத்து விஷயங்களையும் ஹோமம் செய்வதால் அவன் சைதன்னியமாகவே ஆகிறான்; உலகத்தை அனுபவிக்கும் சாதனங்களான எல்லா இந்திரியங்கள் மற்றும் உடல் ஆகியவற்றை சிவபூஜைக்குரிய சாதனங்களாக எண்ணுபவன் முக்தியடைகிறான்.

பொறிகள் யாவையும் போகசா தனமெனும் புரமும்
நெறிகொ ளச்சன தருச்சனை யங்கமா நினைந்தோன்
குறிகொ ளங்கமி லொருபர முத்தியே குறுகும்
வெறிகொள் வண்டின மிசைமுரல் சந்தன வெற்போய்.

உலகத்தை அனுபவிக்கும் சாதனங்களான எல்லா இந்திரியங்கள் மற்றும் உடல் ஆகியவற்றை சிவபூஜைக்குரிய சாதனங்களாக எண்ணுபவன் முக்தியடைகிருன்.

கரணர்ப்பிதத்தலம் முற்றும்.

अथ भावार्पितस्थलम्

शिवे निश्चलभावेन भावानां यत्समर्पणम्।
भावार्पितमिदं प्रोक्तं शिवसद्भाववेदिभिः॥५०॥

மனத்தின் அனைத்து பாவங்களையும் அமைதியாகச் சிவபிரானிடத்தில் சமர்ப்பித்தலே பாவார்ப்பிதமாகும்.

சலந மின்றிய பாவனை கொண்டுசற் பாவ
நலமு முழுசிவ னடத்தினி லர்ப்பித்த நவமுறு
நிலையி லங்குபா வார்ப்பித மெனவே நிருபர்
புலமை கொண்டுயர் சிவநிலை யுணர்ந்திடும் புலவர்.

மனத்தின் அனைத்து பாவங்களையும் அமைதியாகச் சிவபிரானிடத்தில் சமர்ப்பித்தலே பாவார்ப்பிதமாகும்.

चित्तस्थसकलार्थानां मननं यत्तु मानसे।
तदर्पणं शिवे साक्षान्मानसो भाव उच्यते॥५१॥
भाव एव हि जन्तूनां कारणं बन्धमोक्षयोः।
भावशुद्धौ भवेन्मुक्तिर्विपरीते तु संसृतिः॥५२॥

மனத்தில் தோன்றும் அனைத்து எண்ணங்களையும் சிவார்ப்பணம் செய்தல் மானஸபாவமெனப்படுகிறது; பாவங்கள் தான் பந்தம் மோட்சம் ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணம். மனதின்

பாவங்கள் சுத்தமாயின் முக்தி விளையும், இல்லையேல்
சம்சாரபந்தம்.

மான சநதனைப பாவமென றறைகுவர மனததி
லான வபபொரு ணனைவொரு சிவததி லரபபதமா
மன வெயபவ மடைகிலன பாவசுத தியனோன
றான திஙகிலன பவததினறு சுழலுவன றளரநதே.

மனத்தில் தோன்றும் அனைத்து எண்ணங்களையும்
சிவார்ப்பணம் செய்தல் மானஸபாவமெனப்படுகிறது; பாவங்கள்
தான் பந்தம் மோட்சம் ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணம். மனதின்
பாவங்கள் சுத்தமாயின் முக்தி விளையும், இல்லையேல்
சம்சாரபந்தம்.

भावस्य शुद्धिराख्याता शिवोऽहमिति योजना।
विपरीतसमायोगे कुतो दुःखनिवर्तनम्॥५३॥
भोक्ता भोग्यं भोजयिता सर्वमेतच्चराचरम्।
भावयन् शिवरूपेण शिवो भवति वस्तुतः॥५४॥

சிவோஹம் எனும் பாவனையே பாவசுத்தியாகும்; மாருகச்
செய்தால் சம்சாரத் துன்பம் நீங்காது. நுகர்வோன், நுகரும்
பொருட்கள், நுகரச் செய்பவன், இந்த உலகம் ஆகியன
எல்லாம் சிவமயமாகப் பாவித்தலால் சிவமாகவே ஆகிருன்.

பாவ சுததிதான சிவோகமென யோகமாயப பகரவர
பாவ மறறது தரநதுளன பவததினறு படுவான
மேவ யுணபவ ணுணுயபொரு ளூட்டுவோன வளயபன
யாவு மோரசிவ மயமென வெணணுவோன சிவனாய

சிவோஹம் எனும் பாவனையே பாவசுத்தியாகும்; மாருகச்
செய்தால் சம்சாரத் துன்பம் நீங்காது. நுகர்வோன், நுகரும்
பொருட்கள், நுகரச் செய்பவன், இந்த உலகம் ஆகியன
எல்லாம் சிவமயமாகப் பாவித்தலால் சிவமாகவே ஆகிருன்.

मिथ्येति भावयन् विश्वं विश्वातीतं शिवं स्मरन्।
सत्तानन्दचिदाकारं कथं बद्धुमिहार्हति॥५५॥

உலகங்கள் யாவும் இல்லாத பொருட்கள், சிவபெருமான் இவற்றையெல்லாம் கடந்தவன் என நினைக்கும் ஸச்சிதானந்த வடிவினனை சம்சாரத் தளைகள் கட்ட மாட்டா.

மிதுதை யெலாறுல கனைதுதையுய வாடுததறி வாளபச
சதுதெ ஹுஞுசிவந தலானையே நினைநதுாுந தகையோ
னெதுதி றஙகளா னாயஹு மலததுட னாசையால
முதத னெலாறவல றனைமொழி குறுவரமு தறிஞர.

உலகங்கள் யாவும் இல்லாத பொருட்கள், சிவபெருமான் இவற்றையெல்லாம் கடந்தவன் என நினைக்கும் ஸச்சிதானந்த வடிவினனை சம்சாரத் தளைகள் கட்ட மாட்டா.

सर्वं कर्मार्चनं शम्भोर्वचनं तस्य कीर्तनम्।
इति भावयतो नित्यं कथं स्यात् कर्मबन्धनम्॥५६॥
सर्वेन्द्रियगतं सौख्यं दुःखं वा कर्मसंभवम्।
शिवार्थं भावयन् योगी जीवन्मुक्तो भविष्यति॥५७॥

इति भावार्पितस्थलम्

செய்யும் செயல்கள் யாவும் சிவார்ச்சனையே, பேசுவதெல்லாம் சிவத்தோத்திரமே என உறுதியாகப் பாவிப்போனுக்குக் கர்மபந்தனைதான் ஏது? இந்திரியங்களால் நுகரப்படும் சுகதுக்கங்கள் யாவும் கருமபந்தனையால் விளைபவை; அவற்றைச் சிவார்ப்பிதமாக பாவிப்போன் ஜீவன்முக்தனாகின்றான்.

கருமய யாவுமோர பரசிவ பூசனை கழறு
முரைகள யாவுமொலா டுதியென வுலாஹுவோர கிலலை
கரும பநதனை யாலாபதுலா பாஙகளைக கருதா
தொருப ரலாறனக காககுவோ ஹுயரசீவலா முததலா.

செய்யும் செயல்கள் யாவும் சிவார்ச்சனையே, பேசுவதெல்லாம் சிவத்தோத்திரமே என உறுதியாகப் பாவிப்போனுக்குக் கர்மபந்தனைதான் ஏது? இந்திரியங்களால் நுகரப்படும் சுகதுக்கங்கள் யாவும் கருமபந்தனையால் விளைபவை; அவற்றைச் சிவார்ப்பிதமாக பாவிப்போன் ஜீவன்முக்தனாகின்றான்.

பாவார்ப்பிதத்தலம் முற்றும்.

अथ शिष्यस्थलम्

शासनीयो भवेद्यस्तु परकायेन सर्वदा।
तत्प्रसादात्तु मोक्षार्थी स शिष्य इति कीर्तितः॥५८॥

பரகாயனுன சிவபெருமானால் எப்போதும் ஆளப்பட்டு அவனருளால் மோட்சமடைய விரும்புவோன் சீடனாவான்.

பரம மேவடி வாகும்ப பெரியவன் றன்னா
லருள்பெற் றெந்தள்க கப்பட் டோனவ னருளாற்
பரம வின்பவ டவாவுளோ னெவனவன் பகர்
னருமை தங்கிய சீடனென் றுயர்ந்தவ ரிசைப்பார்.

பரகாயனுன சிவபெருமானால் எப்போதும் ஆளப்பட்டு அவனருளால் மோட்சமடைய விரும்புவோன் சீடனாவான்.

भावो यस्य स्थिरो नित्यं मनोवाक्कायकर्मभिः।
गुरौ निजे गुणोदारे स शिष्य इति गीयते॥५९॥

மனம் வாக்கு உடல்களால் தனது பக்திபாவத்தை எப்போதும் நற்குணங்கள் நிறைந்த குருவுக்குச் சமர்ப்பிப்பவன் சீடன்.

பாவ நற்குணங் கட்கிட மாகியே பரமாய
மேவு சற்குரு பரன்றடை மனமொழி மெய்யால்
யாவு முற்றவன் றன்னையே சீடனென் றிசைக்கும்
காவ யொத்தகண் மலைமகள் பாகனா கமங்கள்.

பரகாயனை சிவபெருமானல் எப்போதும் ஆளப்பட்டு அவனருளால் மோட்சமடைய விரும்புவோன் சீடனாவான்.

शान्तो दान्तस्तपश्शीलः सत्यवाक् समदर्शनः।
गुरौ शिवे समानस्थः स शिष्याणामिहोत्तमः॥ ६०॥

மனம் மற்றும் பொறிபுலன்களின் அடக்கம், தவம், உண்மை பேசுதல், எல்லாவற்றிலும் சமநோக்கு, குருவையும் சிவபிரானையும் ஒக்க நோக்குதல் ஆகியன உடையவன் சீடர்களுள் சிறந்தவன்.

சாநதி தாநதிநர றவஞசம தரசனம வாயமை
வாயநது மாலகுரு சிவனடை யொததநல மனததா
லேயநது ளாலறனைச சீடரூ டாமணா யெலபர
தரநத மாலுடை யொருபர சிவமுணர திறததோர.

மனம் மற்றும் பொறிபுலன்களின் அடக்கம், தவம், உண்மை பேசுதல், எல்லாவற்றிலும் சமநோக்கு, குருவையும் சிவபிரானையும் ஒக்க நோக்குதல் ஆகியன உடையவன் சீடர்களுள் சிறந்தவன்.

गुरुमेव शिवं पश्येच्छिवमेव गुरुं तथा।
नैतयोरन्तरं किञ्चिद्विजानीयाद्विचक्षणः॥ ६१॥
शिवाचारे शिवध्याने शिवज्ञाने च निर्मले।
गुरोरादेशमात्रेण परां निष्ठामवाप्नुयात्॥ ६२॥

குருவைச் சிவனாகவும் சிவபிரானைக் குருவாகவும் அவர்களுள் எவ்வித வேறுபாட்டையும் காணாத சீடன் சைவ ஒழுக்கம், சிவத்தியானம், மாசற்ற சிவஞானம் ஆகியவற்றில் மிக உயர்ந்த நிட்டையை அவனது குருவின் ஆணையால் பெறுவான்.

குருவை மெயசசிவ மாகவச சிவலறனைக குருவா
யொருமை பெறறிடக காலகவக குருபர னுரைதத
திரவ றசசிவ நெறிசிவத தியாநமெயஞ ஞான
மருவ னுறறவை நிடடையா னோஙகுக மாதோ.

குருவைச் சிவனுகவும் சிவபிரானைக் குருவாகவும் அவர்களுள் எவ்வித வேறுபாட்டையும் காணுத சீடன் சைவ ஒழுக்கம், சிவத்தியானம், மாசற்ற சிவஞானம் ஆகியவற்றில் மிக உயர்ந்த நிட்டையை அவனது குருவின் ஆணையால் பெறுவான்.

ब्रह्माण्डबुद्बुदोद्भूतं मायासिन्धुं महत्तरम्।
गुरोः कवलयत्याशु कटाक्षवडवानलः॥६३॥
गुरोः कटाक्षवेधेन शिवो भवति मानवः।
रसवेधाद् यथा लोहो हेमतां प्रतिपद्यते॥६४॥

பிரம்மாண்டமெனும் பெரிய நீர்க்குமிழியில் தோன்றிய இந்த மாயைக் கடலை குருவின் கடைக்கண் பார்வையாகிற நெருப்பு வற்றச் செய்துவிடும்; ரசமணியின் தொடர்பினுல் இரும்பு பொன்னுவது போல் குருவின் கடைக்கண் நோக்கால் சீடன் சிவனுகிருன்.

அ௵ட மொககுளசேர மாயையங கடலுய ராசா௵
க௵ட நலபலருள கடைககணால வறுறுறுங கலபபப
ப௵டிருயபர தததினாற பசுயபொனா மாபோ௵
ம௵ட லநதன௵ மனதருகு சிவமய மாவர.

பிரம்மாண்டமெனும் பெரிய நீர்க்குமிழியில் தோன்றிய இந்த மாயைக் கடலை குருவின் கடைக்கண் பார்வையாகிற நெருப்பு வற்றச் செய்துவிடும்; ரசமணியின் தொடர்பினுல் இரும்பு பொன்னுவது போல் குருவின் கடைக்கண் நோக்கால் சீடன் சிவனுகிருன்.

न लङ्घयेद् गुरोराज्ञां ज्ञानमेव प्रकाशयन्।
शिवासक्तेन मनसा सर्वसिद्धिमवाप्नुयात्॥६५॥
शिवादन्यज्जगन्मिथ्या शिवः संवित्स्वरूपकः।
शिवस्त्वमिति निर्दिष्टो गुरुणा मुक्त एव सः॥६६॥

குருவின் ஆணையை மீருமல் சிவபெருமானிடத்திலே ஆழ்ந்த நிட்டையுடையோன் எல்லாச் சித்திகளையும் அடைவான்; சிவபிரானைத் தவிர ஏனைய அனைத்தும் நிலையற்றவை,

சிவபிரான் சின்மயனுனவன், நீ சிவபிரானே என்று குருவினுல் போதிக்கப்பட்டவன் முக்தியடைந்தவனே.

தேசி கணறன தாணையைக கடநதிடல செயயா
னாச கணாறுள ஞானமுறற றடைகுவ னவனாற
பேசு றுஞசக மிததைபே ரறிவது பரம
மேச லிஙறது நயென வாசைநதவன முததன.

குருவின் ஆணையை மீருமல் சிவபெருமானிடத்திலே ஆழ்ந்த நிட்டையுடையோன் எல்லாச் சித்திகளையும் அடைவான்; சிவபிரானைத் தவிர ஏனைய அனைத்தும் நிலையற்றவை, சிவபிரான் சின்மயனுனவன், நீ சிவபிரானே என்று குருவினுல் போதிக்கப்பட்டவன் முக்தியடைந்தவனே.

गुरोर्लब्ध्वा महाज्ञानं संसारामयभेषजम्।
मोदते यः सुखी शान्तः स जीवन्मुक्त एव हि॥६७॥

इति शिष्यस्थलम्

சம்சாரப் பிணியை நீக்கவல்ல மிக உயர்ந்த ஞானத்தைக் குருவின் வாயிலாக அறிந்தவன் நிலையான அமைதியடைந்து எப்போதும் இன்புறுவான்; அவன் ஜீவன்முக்தனே.

பறவா நணமருந தாகிய பரம ஞானததை
யறவ னெணறுயர குரவனா லடைநதுவந தமரவோ
னுறவு வெயபகை யலாவுயார முததனெண றுரைபபர
மறுவ கணாறுள கலைமுழு துணரநதுறு மதிஞர.

சம்சாரப் பிணியை நீக்கவல்ல மிக உயர்ந்த ஞானத்தைக் குருவின் வாயிலாக அறிந்தவன் நிலையான அமைதியடைந்து எப்போதும் இன்புறுவான்; அவன் ஜீவன்முக்தனே.

சீடத்தலம் முற்றும்.

अथ शुश्रूषस्थलम्

बोध्यमानः स गुरुणा परकायेन सर्वदा।
तच्छुश्रूषारतः शिष्यः शुश्रूषुरिति कीर्त्यते॥ ६८॥

பரகாயனுன குருவினுல் போதிக்கப்பட்டு அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதிலேயே நாட்டம் கொண்ட சீடன் சுசுரூஷு எனப்படுகின்றுன்.

படு ழுாஙகுரு வாலருளா செயதிடப பெறுற
சீட னொ௭௦௦௱குரு சிசுருடை வாருபபாானைச செயலா
னாடு ழுருசிசு ருடைபபெயா௱ ந௭௦௦௱௭௦௦ுவ னெ௭௦௱னப
பாடு ழுாயபுகழு மாதவ வாகமய பகருய.

குருவினுல் போதிக்கப்பட்டு அவருக்குப் பணிவிடை செய்வதிலேயே நாட்டம் கொண்ட சீடன் சுசுரூஷு என ஆகமங்கள் கூறும்.

किं सत्यं किं न वा सत्यं क आत्मा कः परः शिवः।
इति श्रवणसंसक्तो गुरोः शिष्यो विशिष्यते॥ ६९॥
श्रुत्वा श्रुत्वा गुरोर्वाक्यं शिवसाक्षात्क्रियावहम्।
उपशाम्यति यः स्वान्ते स मुक्तिपदमाप्नुयात्॥ ७०॥

மெய் யாது பொய் யாது, ஆன்மா யாது சிவபிரான் யார் என்பதைப் பற்றிய குருவின் போதனைகளில் மிகவும் நாட்டமுடைய சீடனே சிறந்தவன்; சிவபெருமானை நேரிடையாக உணர்வதற்குத் துணையான குருவின் சொற்களைக் கேட்டு கேட்டு மன அமைதியடையும் சீடன் முக்தியடைவான்.

மெயயமை யாதுபொய யாதுயா௱ யாதுதா௭௦௱ வாளாஙகுரு
செயமை யா௱சிவய யாதென வானவுவோ௭௦௱ சீட
னாயமை யேசிவ மருளாகுரு வா௭௦௱மொழி கேட்டுப
பொயயமை போயக மமைபவ௭௦௱ வ_டினைப பொருததுய.

மெய் யாது பொய் யாது, ஆன்மா யாது சிவபிரான் யார் என்பதைப் பற்றிய குருவின் போதனைகளைக் கேட்டு கேட்டு மன அமைதியடையும் சீடன் முக்தியடைவான்.

न बुध्यति गुरोर्वाक्यं विना शिष्यस्य मानसम्।
तेजो विना सहस्रांशोः कथं स्फुरति पङ्कजम्॥७१॥
सूर्यस्योदयमात्रेण सूर्यकान्तः प्रकाशते।
गुरोरालोकमात्रेण शिष्यो बोधेन भासते॥७२॥

சூரிய கிரணங்களின்றி தாமரை மலராதது போல் குருவின் போதனைகளின்றி சீடனுடைய மனம் எதையும் அறியாது; சூரியன் உதயமானவுடனேயே சூரியகாந்தக் கல் ஒளிவீசத் தொடங்குவது போல் குருவின் பார்வையாலேயே சீடன் அறிவு பெற்று விளங்குகிறான்.

ஆரயணறன துரையாலா தலரவுறா திதியரு
சூர யணறனை யலாணமரை யலரவுறா சொலலி
னார யணறிகழு வாலவளங குவனருரு சீடண
சூர யணறிகழு வாறுகதிரக காநதமுரு சுடருய.

சூரிய கிரணங்களின்றி தாமரை மலராதது போல் குருவின் போதனைகளின்றி சீடனுடைய மனம் எதையும் அறியாது; சூரியன் உதயமானவுடனேயே சூரியகாந்தக் கல் ஒளிவீசத் தொடங்குவது போல் குருவின் பார்வையாலேயே சீடன் அறிவு பெற்று விளங்குகிறான்.

अद्वैतपरमानन्दप्रबोधैकप्रकाशकम्।
उपायं शृणुयाच्छिष्यः सद्गुरुं प्राप्य साञ्जलिः॥७३॥
किं तत्त्वं परमं ज्ञेयं केन सर्वे प्रतिष्ठिताः।
कस्य साक्षात्क्रिया मुक्तिः कथयेति समासतः॥७४॥

கூப்பிய கைகளுடன் சீடன் குருவைச் சென்றடைந்து அத்துவைத பரமானந்தம் அடையும் உபாயம் யாது? அனைத்துக்கும் மேலானதும் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமானதும்

முக்தியடைய இன்றியமையாததுமான தத்துவம் தான் யாது
என வினவ வேண்டும்.

சீட னககுரு பரனெதி ரஞ்சலி செயது
கேடி லததுவ தாநநத மொன்றையே கேடக
நாடு தததுவய யாதுல கெதன்கணே நண்ணுய
வட டுததுறல யாதினால வளயபுக வென்பான்.

கூப்பிய கைகளுடன் சீடன் குருவைச் சென்றடைந்து
அத்துவைத பரமானந்தம் அடையும் உபாயம் யாது?
அனைத்துக்கும் மேலானதும் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமானதும்
முக்தியடைய இன்றியமையாததுமான தத்துவம் தான் யாது
என வினவ வேண்டும்.

इति प्रश्ने कृते पूर्वं शिष्येण नियतात्मना।
ब्रूयात् तत्त्वं गुरुस्तस्मै येन स्यात् संश्रुतेर्लयः॥७५॥
शिव एव परं तत्त्वं चिदानन्दसदाकृतिः।
स यथार्थस्तदन्यस्य जगतो नास्ति नित्यता॥७६॥

இவ்வாறு சீடன் கேட்கவும் குருவானவர் ஸச்சிதானந்த
வடிவினனுன சிவபிரானே பரதத்துவம்; அவனொருவனே
உள்பொருள், ஏனைய பொருட்கள் யாவும் நிலையற்றவை என
உண்மையைப் போதிக்க வேண்டும்.

இன்ன வாறுருகு சீடனேர வனாவுற வறைவ
னன்ன லயபவ மொழிகுவான றததுவ மிசைபப
னுன்ன ருகுசிவ னேபர முன்னமையு மவனே
யன்ன யஙகளா மிசசக மநிததமென றறிவாய.

இவ்வாறு சீடன் கேட்கவும் குருவானவர் ஸச்சிதானந்த
வடிவினனுன சிவபிரானே பரதத்துவம்; அவனொருவனே
உள்பொருள், ஏனைய பொருட்கள் யாவும் நிலையற்றவை என
உண்மையைப் போதிக்க வேண்டும்.

अयथार्थप्रपञ्चोऽयं प्रतितिष्ठति शङ्करे।
सदात्मनि यथा शुक्तौ रजतत्वं व्यवस्थितम्॥७७॥
शिवोऽहमिति भावेन शिवे साक्षात्कृते स्थिरम्।
मुक्तो भवति संसारान्मोहग्रन्थेर्विभेदतः॥७८॥

உண்மையற்ற வெள்ளி இப்பியில் காணப்படுவது போல் உண்மையற்ற இப்பிரபஞ்சமும் என்றும் உண்மையான சிவபிரானிடத்தில் காணப்படுகிறது; நானே சிவன் எனும் நிலேயான மனோபாவத்துடன் சிவபிரானே உணர்ந்தால் மனக்குழப்பங்கள் யாவும் நீங்கி முக்தியடைகிருன்.

மிதுதை யாஞுசகஞு சிவனாடை மேவுறுய வெளாளா
சுதுதி மேவலபோறு சிவோகமெலா பாவனை தோலாறி
னதுத னாகிய சிவநிலை யுலாமையை யடைய
முதுத னாகுவலா பவநெறி மூலமா மோகய.

உண்மையற்ற வெள்ளி இப்பியில் காணப்படுவது போல் உண்மையற்ற இப்பிரபஞ்சமும் என்றும் உண்மையான சிவபிரானிடத்தில் காணப்படுகிறது; நானே சிவன் எனும் நிலேயான மனோபாவத்துடன் சிவபிரானே உணர்ந்தால் மனக்குழப்பங்கள் யாவும் நீங்கி முக்தியடைகிருன்.

शिवं भावय चात्मानं शिवादन्यं न चिन्मय।
एवं स्थिरे शिवाद्वैते जीवन्मुक्तो भविष्यसि॥७९॥

உனது ஆன்மாவைச் சிவமெனவே மதிப்பாயாக; சிவனேத் தவிர்த்து மற்றவற்றை நினேயாதே; இவ்வாறு சிவாத்துவைத பாவனே உறுதியடைந்தால் ஜீவன்முக்தனுகின்ருன்.

மைநத நயுனைச சிவமய மெலானவே மதிததிாவ
கிநத வேறெனு முலகினை யெலாணலை யாாஙலா
வநது றுஞுசிவாத துவாதவலா பதினாலா மருவாப
பநத மிலாறிய வுயாரமுதத னாயானை பகரலா.

உனது ஆன்மாவைச் சிவமெனவே மதிப்பாயாக; சிவனைத் தவிர்த்து மற்றவற்றை நினையாதே; இவ்வாறு சிவாத்துவைத பாவனை உறுதியடைந்தால் ஜீவன்முக்தனாகின்றான்.

एवं प्रचोदितः शिष्यो गुरुणा गुणशालिना।
शिवमेव जगत् पश्यन् जीवन्मुक्तोऽभिजायते॥८०॥

நற்குணங்கள் நிறைந்த குருவினால் இவ்வாறு போதிக்கப்பட்ட சீடன் இவ்வுலகையும் சிவமாகவே கண்டு ஜீவன்முக்தனாக விளங்குகிறான்.

इति शुश्रूषुस्थलम्

மேவு நற்குணங் குன்றமாங் குரவனால் விளங்கப்
பாவ மற்றுயர் போதனை யருள்செய்யப் பட்டோ
னியாவு மிச்சகஞ் சிவமய மேயெனக் கண்டு
சீவன் முத்தனா குவனென வாகமந் தெருட்டும்.

நற்குணங்கள் நிறைந்த குருவினால் இவ்வாறு போதிக்கப்பட்ட சீடன் இவ்வுலகையும் சிவமாகவே கண்டு ஜீவன்முக்தனாக விளங்குகிறான்.

சிசுருடைத்தலம் முற்றும்.

अथ सेव्यस्थलम्

गुरुवाक्यामृतस्वादात् प्राप्तबोधमहाफलः।
शुश्रूषुरेव सर्वेषां सेव्यत्वात् सेव्य उच्यते॥८१॥

குருவின் உபதேச மொழியமுதத்தைப் பருகுவதால் உண்மையை அறிதலான பெரும் பயனை அடைந்த சீடனே அனைவராலும் போற்றி வணங்கப்படுவதால் ஸேவியன் எனப்படுகிறான்.

போத மாபலன் குருமொழி யமுதினாற் பொருந்து
மேதை யாமிவ னேயுல கடங்கவும் வழிபாத

ததி லாதுசே வாததிடப படுவனாம றெர்யா
னாத லாலிவன் சேவாய னெனுயபெய ரடைவான்.

குருவின் உபதேச மொழியமுதத்தைப் பருகுவதால் உண்மையை அறிதலான பெரும் பயனை அடைந்த சீடனே அனைவராலும் போற்றி வணங்கப்படுவதால் ஸேவியன் எனப்படுகிறான்.

गुरूपदिष्टे विज्ञाने चेतसि स्थिरतां गते।
साक्षात्कृतशिवः शिष्यो गुरुवत् पूज्यते सदा॥८२॥

குரு உபதேசித்த மெய்ஞ்ஞானம் மனத்தில் ஆழ்ந்து நிலைபெற்று அதனால் சிவபிரானை நேரிடையாக உணர்ந்த சீடன் குருவைப் போன்றே வணங்கப்படுகிறான்.

குரவ னபகுமெயகு ஞானநெகு சகததினமு கூடி
வாரவு முகுசிவ வடிவமாகு சீடனுய வாளயபாமு
பரவு முமகுரு பரனெனப பூசிககப படுவன்
வரமு முகுசிவ ஞானவாழு வானனென மதிதது.

குரு உபதேசித்த மெய்ஞ்ஞானம் மனத்தில் ஆழ்ந்து நிலைபெற்று அதனால் சிவபிரானை நேரிடையாக உணர்ந்த சீடன் குருவைப் போன்றே வணங்கப்படுகிறான்.

ज्ञानादाधिक्यसम्पत्तिर्गुरोर्यस्मादुपस्थिता।
तस्माज्ज्ञानागमाच्छिष्यो गुरुवत् पूज्यतां व्रजेत्॥८३॥
शिवोऽहमिति भावस्य नैरन्तर्याद् विशेषतः।
शिवभावे समुत्पन्ने शिववत् पूज्य एव सः॥८४॥

மெய்ஞ்ஞானச் செல்வம் குருவிற்கு நிறைந்துள்ளதாலும் அவரிடமிருந்து உயர்ந்த ஞானம் பெற்றதாலும் சீடனும் போற்றி வணங்கப்படுகிறான்; சிவோஹம் எனும் பாவனையை எப்போதும் உடையவனானதால் சிவனெனும் உணர்வு நிலைபெற்ற சீடன் சிவனைப் போன்றே வணங்கப்படுகின்றான்.

எ௱ாறு மெயசசிவ நானெ௲ய பாவனை யெயதி
நி௱ற வ௺கிடை யடிலா திறைநிலைத திடலா
ன௱ாறு றசசிவ௱ போலவே ய௱கவ னா௵௱
கு௱ற ல௺௺ய௶ பூசனை கொ௱வனெ௱ றறிவாய.

சிவோஹம் எனும் பாவனையை எப்போதும் உடையவனுனதால்
சிவனெனும் உணர்வு நிலைபெற்ற சீடன் சிவனைப் போன்றே
வணங்கப்படுகின்ருன்.

विषयासक्तचित्तोऽपि विषयासङ्गवर्जितः।
शिवभावयुतो योगी सेव्यः शिव इवापरः॥८५॥

உலக விஷயங்களில் மனம் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றில்
பற்றற்றவனுயின் சிவபாவனையொன்றே உடைய யோகி
சிவபிரானெனவே வணங்கத் தக்கவன்.

ஒழிவ ௺௵சிவ பாவனை யுடையந௱ யோகி
யாழிவு ௺௵செய௱ வாடயநெ௵ சுடையவ னென௲
மொழியு ம௱வாட ய௱கள௱ முததனாய மருவுய
வழிப டு௵செய௱ பர௱மா சிவனென ம௱னோ.

உலக விஷயங்களில் மனம் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றில்
பற்றற்றவனுயின் சிவபாவனையொன்றே உடைய யோகி
சிவபிரானெனவே வணங்கத் தக்கவன்.

मुक्तः संशयपाशतः स्थिरमना बोधे च मुक्तिप्रदे
मोहं देहभृतां दृशा विघटयन् मूलं महासंसृतेः।
सत्तानन्दचिदात्मके निरुपमे शिवे परस्मिन् पदे
लीनात्मा क्षयितप्रपञ्चविभवो योगी जनैः सेव्यते॥८६॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते
वीरशिवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ
प्रसादिस्थलाश्रितनवलिङ्गप्रसङ्गो नाम
सप्तदशः परिच्छेदः॥१७॥

எல்லா மனக்குழப்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனுய், முக்திக்கு அடிகோலும் உயர்ஞானமொன்றிலேயே உறுதியான நாட்டமுடையோனுய், மக்களின் சம்சாரப்பிணிக்கு மூலமான மாயக்குழப்பங்களைத் தனது பார்வையாலேயே அழித்து, ஸச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமான சிவபிரானிடத்திலேயே லயித்தவனுய் உலகப்பற்று சிறிதுமற்றவனுய் விளங்கும் யோகி அனைவராலும் வணங்கப்படுகின்ருன்.

பநத நாசநஞு செயுஞுசிவ ஞானமே பறறுஞு
சிநதை யாஹுல கோரபவந தொலைததிடலப செயுமா
நநத ஞானமெயச சிவபத மடைநதநலப யோகி
யாநத மாநிலத தனைவருய போறறிட வாருபபள.

எல்லா மனக்குழப்பங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவனுய், முக்திக்கு அடிகோலும் உயர்ஞானமொன்றிலேயே உறுதியான நாட்டமுடையோனுய், மக்களின் சம்சாரப்பிணிக்கு மூலமான மாயக்குழப்பங்களைத் தனது பார்வையாலேயே அழித்து, ஸச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமான சிவபிரானிடத்திலேயே லயித்தவனுய் விளங்கும் யோகி அனைவராலும் வணங்கப்படுகின்ருன்.

சேவியத்தலம் முற்றும்.

சிவலிங்கத்தலம் முற்றிற்று.

अष्टादशः परिच्छेदः

प्रसादिस्थलसम्बद्धाः स्थलभेदाः प्रकीर्तिताः।
प्राणलिङ्गिस्थलारूढान् स्थलभेदान् वदस्व मे॥१॥

பிரஸாதிஸ்தலத்திலடங்கிய தலங்களை விளக்கினுய்;
பிராணலிங்கிஸ்தலத்தின் பிரிவுகளைப் பற்றிக் கூறுவாயாக.

நறபார சாதி யெயதுந தலததிற நயநது ரைததாய
பாறபெறு பாராண லிஙகி தலததினாற பேதந தாஹுகூ
சொறபொருளா வாளஙகுமாறு சொலஹுக வடிய னேறகுப
பொறபுறு கயாலை காககுய புகழுமலி கணஙகளா வேநதே.

பிரஸாதிஸ்தலத்திலடங்கிய தலங்களை விளக்கினுய்;
பிராணலிங்கிஸ்தலத்தின் பிரிவுகளைப் பற்றிக் கூறுவாயாக.

स्थलानां नवकं प्रोक्तं प्राणलिङ्गिस्थलाश्रितम्।
आदावात्मस्थलं प्रोक्तमन्तरात्मस्थलं ततः॥२॥
परमात्मस्थलं पश्चान्निर्देहागमसंज्ञकम्।
निर्भावागमसंज्ञं च ततो नष्टागमस्थलम्॥३॥
आदिप्रसादनामाथ ततोऽप्यन्त्यप्रसादकम्।
सेव्यप्रसादकं चाथ श्रृणु तेषां च लक्षणम्॥४॥

ஆத்மஸ்தலம், அந்தராத்மஸ்தலம், பரமாத்மஸ்தலம்,
நிர்தேஹாகமம், நிர்பாவாகமம், நஷ்டாகமம், ஆதிபிரஸாதம்,
அந்தியபிரஸாதகம், ஸேவியபிரஸாதகம் என அது ஒன்பது
பிரிவுகளடங்கியது.

பொறபுறு மாணமா மூணறுய புகழுமா கமஙகணா மூணறுந
தறபாரசாத மூணறு மாகவே தலஙக ளொணபாண
சொறபெறு பாராண லிஙகி தொடாநதுள தலமி வறறை
வெறபமா முனவா வேநதே வாளயபுது முறையாற கேணமோ.

ஆத்மஸ்தலம், அந்தராத்மஸ்தலம், பரமாத்மஸ்தலம்,
நிர்தேஹாகமம், நிர்பாவாகமம், நஷ்டாகமம், ஆதிபிரஸாதம்,

அந்தியபிரஸாதகம், ஸேவியபிரஸாதகம் என அது ஒன்பது பிரிவுகளடங்கியது.

जीवभावं परित्यज्य यदा तत्त्वं विभाव्यते।
गुरोश्च बोधयोगेन तदात्मायं प्रकीर्तितः॥५॥

குருவின் போதனையால் தான் ஜீவன் எனும் பாவம் நீங்கி உண்மைத் தத்துவத்தைச் சிந்திக்கின்ற போது ஆத்மா எனப்படுகிறது.

ஆராய னருளு ஞான போதனை யடைநத வாநதச
சீராயன சீவ பாவந தாநதுநா றதது வததை
யோராயல பொடுபா வககுங காலையா ஹுணாநது ளோாநா
பேராய லானமா வெனனப பெறறிடு முலகி லனறே

குருவின் போதனையால் தான் ஜீவன் எனும் பாவம் நீங்கி உண்மைத் தத்துவத்தைச் சிந்திக்கின்றபோது ஆத்மா எனப்படுகிறது.

वालाग्रशतभागेन सदृशो हृदयस्थितः।
अनश्नन् कर्मफलं सर्वमात्मा स्फुरति दीपवत्॥६॥

மயிரின் நுனியின் நூற்றிலொரு பாகத்தையொத்த ஆத்மா தீபச் சுடர்போல் கருமபலத்தை நுகராமல் இதயத்தில் பிரகாசிக்கின்றது.

பகாநதிடி ஹுனமை வாலாக கிரசத பாக மொதது
நுகாநதுறு வானையான பேறு நுனணாய னாகு மானமா
வகநதனா லிருளா ாககு மருளுசுடா போலிருநது
திகழுநதிடு மெனறு சொலவா சிவாகம நெறியு ணாநதோா.

மயிரின் நுனியின் நூற்றிலொரு பாகத்தையொத்த ஆத்மா தீபச் சுடர்போல் கருமபலத்தை நுகராமல் இதயத்தில் பிரகாசிக்கின்றது.

आत्मापि सर्वभूतानामन्तः करणमाश्रितः।
अणुभूतो मलासङ्गादादिकर्मनियन्त्रितः॥७॥

எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஆத்மா அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்து அணுவுருவாய் ஆணவமலத்தொடர்பினுல் பூருவகருமங்களின் பயனுல் கட்டுண்டு கிடக்கிறது.

ஆணவத தடையா னாலோ ரஹறுவென வாதி கலைம
நாஹறுற வசைககப படடு நவாலிஹறுலை ணாயனா மாலைமா
வேஹறுபுங கரணந தலைனை யாசைநதுளா னெலைறி சைபபர
தாஹறுவா னமல நூலாற றமையுணரந தமைநத மேலோர.

எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஆத்மா அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்து அணுவுருவாய் ஆணவமலத்தொடர்பினுல் பூருவகருமங்களின் பயனுல் கட்டுண்டு கிடக்கிறது.

जपायोगाद्यथा रागः स्फटिकस्य मणेर्भवेत्।
तथाऽहङ्कारसम्बन्धादात्मनो देहमानिता॥८॥

செம்பருத்திப் பூவின் சிவப்பு நிறம் அதனருகிலுள்ள பளிங்கில் ஏற்றப்படுவது போல் அஹங்காரத் தொடர்பினுல் ஆத்மாவிற்குத் தனது உடலின் மேல் பற்று உண்டாகிறது.

தெளருநறு பளஙகு தானோர சேயொளா யரததச சாரவாற
கொளருநறு மிலஙகு செயமை குறிததிடி னலவா றேபோல
வாளரு மாஙகா ரததிலை சாரவானால வாளஙகு மாலைமாத
தளரு முடலிலை மானந தரககுமெலை றறிநது கொளளே.

செப்பருத்திப் பூவின் சிவப்பு நிறம் அதனருகிலுள்ள பளிங்கில் ஏற்றப்படுவது போல் அஹங்காரத் தொடர்பினுல் ஆத்மாவிற்குத் தனது உடலின் மேல் பற்று உண்டாகிறது.

अशरीरोऽपि सर्वत्र व्यापकोऽपि निरञ्जनः।
आत्मा मायाशरीरस्थः परिभ्रमति संसृतौ॥९॥

உடல்களற்று சுத்தமாய் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மா மாயையினுல் ஏற்பட்ட உடலை ஏற்றுக்கொண்டு சம்சாரத்தில் உழல்கிறது.

நிரஞ்சந மாய வான்மா நிறைந்தவ னெங்கு மேனும
வருஞ்செய லுடலி லாதா னாயினு மாயை தந்த
புரஞ்செறி பவனாய நின்று புகலரும பவங்க டோறுந
திரிந்திடு மென்று கூறுஞ் சிவனருளாக மங்கள.

உடல்களற்று சுத்தமாய் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மா மாயையினுல் ஏற்பட்ட உடலை ஏற்றுக்கொண்டு சம்சாரத்தில் உழல்கிறது.

आत्मस्वरूपविज्ञानं देहेन्द्रियविभागतः।
अखण्डब्रह्मरूपेण तदात्मप्राप्तिरुच्यते॥१०॥

உடல்கள் மற்றும் பொறி புலன்களினின்றும் வேருய் எல்லையற்றுப் பரந்து விரிந்த பிரம்ம வடிவாய் விளங்குவதே ஆத்மா என அறிவதே ஆத்மபிராப்தி எனப்படுகின்றது.

மெயயுட னுநதி யஙகள வேறுசெய வழியி னாலே
பொயயறு மகணடா நநத பூரண பரம ருபா
லையம தறவே யானம சொருபநன கறிதல செயயச
செயயுமெந நாளந நாளான மாவினைச சேரத லெனபார.

உடல்கள் மற்றும் பொறி புலன்களினின்றும் வேருய் எல்லையற்றுப் பரந்து விரிந்த பிரம்ம வடிவாய் விளங்குவதே ஆத்மா என அறிவதே ஆத்மபிராப்தி எனப்படுகின்றது.

न चास्ति देहसम्बन्धो निर्देहस्य स्वभावतः।
अज्ञानकर्मयोगेन देही भवति भुक्तये॥११॥

எவ்வித உடலுமின்றி பிரகாசிக்கும் ஆத்மா அஞ்ஞானம் மற்றும் கருமபயன் ஆகியவற்றின் தொடர்பினுல் உலக இன்பதுன்பங்களை நுகரும் பொருட்டு உடலை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

உடயபறு மாணமா வாறகோ ருடலிலை யாயபபா லேனு
மடநதரு மவாததை கணம மருவலா லவணறா னாஙகுத
தொடாநதுள நுகாவாற காகத தோணறுவண றேகி யாயெண
றோடுஙகிய புலவ ழகக முடையவ ருரைபப ரணறே.

எவ்வித உடலுமின்றி பிரகாசிக்கும் ஆத்மா அஞ்ஞானம் மற்றும் கருமபயன் ஆகியவற்றின் தொடர்பினுல் உலக இன்பதுன்பங்களை நுகரும் பொருட்டு உடலை ஏற்றுக் கொள்கிறது.

नासौ देवो न गन्धर्वो न यक्षो नैव राक्षसः।
न मनुष्यो न तिर्यक्क न च स्थावरविग्रहः॥१२॥

இவன் தேவனே கந்தருவனே யட்சனே அரக்கனே மனிதனே பிராணி வருக்கமோ தாவரமோ அல்லன்.

தேவல னாயககா நறகந திருவரோ டரககா மககண
மாவல னாறப வாறிண வடிவலண வயாஙகு மாணமா
யாவணமற றெணனா னவேவவே வுடயபுறு மிசைவா னாலே
மேவுவ னவாறா னாம மெணறறி வாளகக மிககோய.

இவன் தேவனே கந்தருவனே யட்சனே அரக்கனே மனிதனே பிராணி வருக்கமோ தாவரமோ அல்லன்.

नानाकर्मविपाकाश्च नानायोनिसमाश्रिताः।
नानायोगसमापन्ना नानाबुद्धिविचेष्टिताः॥१३॥
नानामार्गसमारूढा नानासङ्कल्पकारिणः।

अस्वतन्त्राश्च किञ्चिज्ज्ञाः किञ्चित्कर्तृत्वहेतवः।
लीलाभाजनतां प्राप्ताः शिवस्य परमात्मनः॥१४॥

பற்பல கருமவினைகளால் பற்பல பிறப்புக்களில் பிறந்து பலவாறு உழன்று எவ்விதச் சுதந்திரமுமின்றி சிற்றறிவுடன் சிறிய செயல்களையே செய்பவர்களாய் சிவபெருமானது விளையாட்டுக்கு ஓரிடமாய்த் திகழ்கின்றனர்.

பறுபல கருமறு தளனாறு பறுபல யோனா யெயதிப
பறுபல மதிபொ ருநதிப பறுபல நெறியா னெயதி
யறுபமெள றறிவு டளசிறு றிறைமையு மடைநத சீவள
சிறுபர னாட லுககோ ராடமெனச செறியு மளறே.

பற்பல கருமவினைகளால் பற்பல பிறப்புக்களில் பிறந்து பலவாறு உழன்று எவ்விதச் சுதந்திரமுமின்றி சிற்றறிவுடன் சிறிய செயல்களையே செய்பவர்களாய் சிவபெருமானது விளையாட்டுக்கு ஓரிடமாய்த் திகழ்கின்றனர்.

चोदिताः परमेशेन स्वस्वकर्मानुरूपतः।
स्वर्गं वा नरकं वापि प्राणिनो यान्ति कर्मिणः॥१५॥
पुनः कर्मावशेषेण जायन्ते गर्भकोटरात्।
जाता मृताः पुनर्जाताः पुनर्मरणभाजिनः।
भ्रमन्ति घोरसंसारे विश्रान्तिकथया विना॥१६॥

தங்களது வினைப்பயன்களுக்கேற்ற உடல்களைப் பரமேசுவரனுல் பெற்று சுவர்க்கத்தையோ நரகத்தையோ அடைகின்றனர்; மீண்டும் வினைப்பயன்களுக்கேற்றவாறு கருப்பவாசம் செய்து பிறக்கின்றனர், மீண்டும் இறக்கின்றனர். இவ்வாறே இக்கொடிய சம்சாரத்திலிருந்து அமைதி பெறுவதைப்பற்றிய சிந்தனையின்றி உழல்கின்றனர்.

தளஹுறு வானையா னாலச சயபுவா லியககப படடு
வெநநர கொடுதுறகக மேவாய கரும சேட
மளஹுற வனைவ யாறில வநதுதித திறநது தோளறி
யாளனண முழலுகு சீவ னாருயபவத தமைதி யாளறி.

தங்களது வினைப்பயன்களுக்கேற்ற உடல்களைப் பரமேசுவரனால் பெற்று சுவர்க்கத்தையோ நரகத்தையோ அடைகின்றனர்; மீண்டும் வினைப்பயன்களுக்கேற்றவாறு கருப்பவாசம் செய்து பிறக்கின்றனர், மீண்டும் இறக்கின்றனர். இவ்வாறே இக்கொடிய சம்சாரத்திலிருந்து அமைதி பெறுவதைப்பற்றிய சிந்தனையின்றி உழல்கின்றனர்.

जीवत्वं दुःखसर्वस्वं तदिदं मलकल्पितम्।
निरस्यते गुरोर्बोधाज्ज्ञानशक्तिः प्रकाशते॥१७॥

इत्यात्मस्थलम्

இவ்வுலகில் பிறப்பது மலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது, துன்பங்களே நிறைந்தது. அது குருவின் நற்போதனையினால் நீக்கமுற்று ஞானம் பிரகாசிக்கின்றது.

அருநதுயரக கிடம தாயசூ ஞானகுர பாதமே யாகிப
பொருநதிநின ருஎள சீவத துவமுடன போகு மாசான
றிருநதருண மொழியான ஞான சததியுந திகழு மெனபர
பரநதுள கலைகண முறாறுய பழுதறக கறற மேலோர.

இவ்வுலகில் பிறப்பது மலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது, துன்பங்களே நிறைந்தது. அது குருவின் நற்போதனையினால் நீக்கமுற்று ஞானம் பிரகாசிக்கின்றது.

சீவான்மத்தலம் முற்றும்.

अथान्तरात्मस्थलम्

यदा निरस्तं जीवत्वं भवेद् गुर्वनुबोधतः।
तदान्तरात्मभावोऽपि निरस्तस्य भवेद् ध्रुवम्॥१८॥

குருவின் போதனைகளால் ஜீவனெனும் பாவம் நீங்கியவுடனேயே உறுதியான அந்தராத்மபாவம் வந்து சேரும்.

தேசிக னருளா னாலே சீவபா வநதா னென்று
நாசம தடையு மன்று நசிததிடப படடவறகுப
பாசமி லநத ரான்ம பாவயவந துறுமென் றோரவாய
மாசறு தவததின் மிகக மலயவெற பமரநத மேலோய.

குருவின் போதனைகளால் ஜீவனெனும் பாவம்
நீங்கியவுடனேயே உறுதியான அந்தராத்மபாவம் வந்து சேரும்.

देहस्थितोऽप्ययं जीवो देहसङ्गविवर्जितः।
बोधात् परात्मभावित्वादन्तरात्मेति कीर्तितः॥१९॥
आत्मान्तरालवर्तित्वाज्जीवात्मपरमात्मनोः।
योगादुभयधर्माणामन्तरात्मेति कीर्तितः॥२०॥

இவ்வுடலில் இருந்துகொண்டிருந்தாலும் ஜீவன் உடலின்பால் பற்றற்று விளங்குகிறான்; ஞானம் வந்தெய்தியதாலும் பரமாத்ம பாவனை மிகுந்ததாலும் அந்தராத்மாவென அழைக்கப்படுகின்றான். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் இடையில் விளங்குவதால் அவன் இருவருடைய குணங்களையும் பெறுகிறான்.

அறைநதவச சீவன் மெயயோ டடுககினறு முடல பநதந
துறநதொரு பரமான் மாவை யுளகலாற றுளஙகு சீவ
னறைநதுள பரம னாபப ணபறலா லுபயத தன்மை
பெறுநதிற மதனா லெயதுய பறஙகுமந தரான்ம நாமய.

இவ்வுடலில் இருந்துகொண்டிருந்தாலும் ஜீவன் உடலின்பால் பற்றற்று விளங்குகிறான்; ஞானம் வந்தெய்தியதாலும் பரமாத்ம பாவனை மிகுந்ததாலும் அந்தராத்மாவென அழைக்கப்படுகின்றான். ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் இடையில் விளங்குவதால் அவன் இருவருடைய குணங்களையும் பெறுகிறான்.

अहङ्कारस्य सम्बन्धान्मनुष्यत्वादिविभ्रमः।
न स्वभाव इति ज्ञानादन्तरात्मेति कथ्यते॥२१॥

यथा पद्मपलाशस्य न सङ्गो वारिणा भवेत्।
तथा देहजुषोऽप्यस्य न शरीरेण सङ्गतिः॥ २२॥
नीडस्थितो यथा पक्षी नीडाद्भिन्नः प्रदृश्यते।
देहस्थितस्तथात्मायं देहादन्यः प्रकाशते॥ २३॥

அஹங்காரத்தின் தொடர்பினுல் மனிதன் முதலான உடல்களை அடைகிருன்; அது அதன் இயற்கையன்று என்னும் ஞானம் தோன்றியவுடன் அந்தராத்மாவெனப்படுகிருன். தாமரையிலை நீருடன் தொடர்பு அற்று இருப்பதுபோல் உடலில் இருந்தாலும் அதனுடன் எவ்விதத் தொடர்புமற்று விளங்குகிருன். கூட்டில் வாழும் பறவை அதனின் வேருக இருப்பது போல் உடலில் இருந்தாலும் ஆத்மா அதிலிருந்து வேருகவே காண்கிருன்.

முறறுறு மனாதத தன்மை முதலவாங காரச சாரவான
மறறவை யாயபபன றென்று மதிபபவ னநதரானமாச
சொறறிடு மவனபு னறகட டோனறுபா சிலையுந துனனத
தெறறுறு குடயபைப புளாருய போலவே மெயயாற றிரநதான.

அஹங்காரத்தின் தொடர்பினுல் மனிதன் முதலான உடல்களை அடைகிருன்; அது அதன் இயற்கையன்று என்னும் ஞானம் தோன்றியவுடன் அந்தராத்மாவெனப்படுகிருன். தாமரையிலை நீருடன் தொடர்பு அற்று இருப்பதுபோல் உடலில் இருந்தாலும் அதனுடன் எவ்விதத் தொடர்புமற்று விளங்குகிருன். கூட்டில் வாழும் பறவை அதனின் வேருக இருப்பது போல் உடலில் இருந்தாலும் ஆத்மா அதிலிருந்து வேருகவே காண்கிருன்.

आच्छाद्यते यथा चन्द्रो मेघैरासङ्गवर्जितैः।
तथात्मा देहसङ्घातैरसङ्गपरिवेष्टितः॥ २४॥
निर्ममो निरहङ्कारो निरस्तोपाधिविक्लबः।
देहस्थोऽपि सदा ह्यात्मा शिवं पश्यति योगतः॥ २५॥

மேகங்கள் சந்திரனை மறைத்தாலும் அவற்றுடன் தொடர்பு அற்று இருப்பது போல் ஆத்மாவும் உடல் மனம் போன்றவற்றுல் மறைப்புண்டாலும் அவற்றுடன் பற்றற்றே இருக்கிறது; நான், எனது முதலிய எண்ணங்களற்று இருக்கும்

ஆத்மா உடலில் வாழ்ந்திருந்தாலும் யோகத்திஞல் சிவபிராஞேக் காண்கிருன்.

மதிதனை யடையா மேக மறைததிடப படலபோ லாணமாப
பொதியுட லகல நிணறு புணாததிடப படுவண மெயயா
மிதனாடை யுறினறு மாயுகி யானென தெணபதிலலோண
பதியெனறுரு சிவனை யோகப பயாறசியாற காணப னெணறுய.

மேகங்கள் சந்திரஞே மறைத்தாலும் அவற்றுடன் தொடர்பு அற்று இருப்பது போல் ஆத்மாவும் உடல் மனம் போன்றவற்ருல் மறைப்புண்டாலும் அவற்றுடன் பற்றற்றே இருக்கிறது; நான், எனது முதலிய எண்ணங்களற்று இருக்கும் ஆத்மா உடலில் வாழ்ந்திருந்தாலும் யோகத்திஞல் சிவபிராஞேக் காண்கிருன்.

भोक्तृभोज्यपरित्यागात् प्रेरकस्य प्रसादतः।
भोक्तृताभावगलितः स्फुरत्यात्मा स्वभावतः॥२६॥
सर्वेषां प्रेरकत्वेन शम्भुरन्तःस्थितः सदा।
तत्परिज्ञानयोगेन योगी नन्दति मुक्तवत्॥२७॥

इत्यन्तरात्मस्थलम्

நான் உலகை நுகர்வோன், இது நுகரப்படும் உலகம் முதலிய பாவம் சிவபிரானருளால் அறவே நீங்கியவுடன் உள்ளே விளங்கும் உண்மையான ஆத்மா பிரகாசிக்கின்றது; எல்லாவற்றையும் இயக்கும் சிவபெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதை உணர்ந்த யோகி முக்தியடைந்தவஞேப் போல் ஆனந்தமடைகிருன்.

போததுரு வாம வறகுய போககிய மாமவறறைப
பேரததிடு தலினாண மிகக பாரேரகனருளாலே
போததுருப பாவ நீஙகிப பொலிகுவ னெஙகு நிணறு
காததருள பரமற கணடு களககுவ னநத ராணமா.

நான் உலகை நுகர்வோன், இது நுகரப்படும் உலகம் முதலிய பாவம் சிவபிரானருளால் அறவே நீங்கியவுடன் உள்ளே

விளங்கும் உண்மையான ஆத்மா பிரகாசிக்கின்றது; எல்லாவற்றையும் இயக்கும் சிவபெருமான் எல்லாவற்றிற்கும் உள்ளே ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதை உணர்ந்த யோகி முக்தியடைந்தவனைப் போல் ஆனந்தமடைகிறான்.

அந்தரான்மத்தலம் முற்றும்.

अथ परमात्मस्थलम्

निर्धूते तत्प्रबोधेन मले संसारकारणे।
सामरस्यात्परात्मस्थात् परमात्मायमुच्यते॥२८॥

சிவபிரானருளால் சம்சாரநோய்க்குக் காரணமான மலம் நீங்கிய பின்னர் சிவபெருமானுடன் பற்றுக் கொண்டதால் பரமாத்மா எனப்படுகிறான்.

பரமமெய்கு ஞானந தண்ணாற பவநெறிக கேது வாகு
மிருணமல மகலு மாறறாற பரமனோ டிருககுய பறறா
லுரமுறு பரமாண மாவெண றுரைததிடப படுவ னண்னோண
றிரைமலி கடலகு டிததுத தேககெறி முனவ ரேறே.

சிவபிரானருளால் சம்சாரநோய்க்குக் காரணமான மலம் நீங்கிய பின்னர் சிவபெருமானுடன் பற்றுக் கொண்டதால் பரமாத்மா எனப்படுகிறான்.

सर्वेषामात्मभेदानामुत्कृष्टत्वात् स्वतेजसा।
परमात्मा शिवः प्रोक्तः सर्वगोऽपि प्रकाशवान्॥२९॥

எல்லா ஆன்மாக்களுள்ளும் தனது பேரொளியால் தலைசிறந்து விளங்குவதால் சிவபிரான் பரமாத்மாவென வழங்கப்படுகிறான்.

தண்னொள யானறைநது தாண்மிளர சிவனே யாங
ணுணணுமாண மாககட கெலலா முயரதலாற பரமாண மாவா
மணணுமா மாயை யெணணுய வாரயுளணட மொககுள
சிணனமா யெழுநத டாஙகச செயபவண பரமாண மாவாய.

எல்லா ஆன்மாக்களுள்ளும் தனது பேரொளியால் தலைசிறந்து விளங்குவதால் சிவபிரான் பரமாத்மாவென வழங்கப்படுகிறான்.

ब्रह्माण्डबुद्बुदस्तोमा यस्य मायामहोदधौ।
उन्मज्जन्ति निमज्जन्ति परमात्मा स उच्यते॥३०॥
यस्मिन् ज्योतिर्गणाः सर्वे स्फुलिङ्गा इव पावकात्।
उत्पत्य विलयं यान्ति तद्रूपं परमात्मनः॥३१॥
यस्मिन् समस्तवस्तूनि कल्लोला इव वारिधौ।
सम्भूय लयमायान्ति तद्रूपं परमात्मनः॥३२॥

எவருடைய மாயைக் கடலில் கணக்கற்ற பிரம்மாண்டங்களெனும் நீர்க்குமிழிகள் தோன்றி மறைகின்றனவோ அவரே பரமாத்மா; எவரிடத்திலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் போல பற்பல நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் உண்டாகி மீண்டும் லயமடைகின்றனவோ அவரே பரமாத்மா; கடலில் அலைகள் தோன்றி லயமடைவது போல் அந்த பரமாத்மாவினிடத்திலேயே அனைத்தும் தோன்றி மறைகின்றன.

யாதின லொளக ளெலலா மெயானற பொறிபோற றோமறி
மாயதருய பரம ஹுககவ வடிவமாந ததது வஙகள
யாதினற கடறற ரஙக மெனவந தெழுநதொ டுஙகு
மோதுமவ வடிவ மாகு மொருபர மாமமா வறகே.

எவரிடத்திலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் போல பற்பல நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும் உண்டாகி மீண்டும் லயமடைகின்றனவோ அவரே பரமாத்மா; கடலில் அலைகள் தோன்றி லயமடைவது போல் அந்த பரமாத்மாவினிடத்திலேயே அனைத்தும் தோன்றி மறைகின்றன.

निरस्तमलसम्बन्धं निःशेषजगदात्मकम्।
सर्वतत्त्वोपरि प्रोक्तं स्वरूपं परमात्मनः॥३३॥
यथा व्याप्य जगत्सर्वं स्वभासा भाति भास्करः।
तथा स्वशक्तिभिर्व्याप्य परमात्मा प्रकाशते॥३४॥

எவ்வித மலங்களுமின்றி தத்துவங்களையெல்லாம் கடந்து எல்லா உலகிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து இயக்குபவரே பரமாத்மா; அனைத்துலகங்களையும் சூரியன் தனது ஒளியால் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பது போள் பரமாத்மா தனது சக்திக் கிரணங்களால் வியாபித்திருக்கிறார்.

உலகினுக குயிருமாகி யொழிநதிடு மலதத னாகி
யுலகுமப பரமன றனனை யசைபபறதத துவததின மேலா
யலறதன கதிரா லெஙகு மவறதலபோற பரமன றானுய
வுலகிலச சததி தனனால வியாபததது விளஙகு மனறே.

எவ்வித மலங்களுமின்றி தத்துவங்களையெல்லாம் கடந்து எல்லா உலகிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்து இயக்குபவரே பரமாத்மா; அனைத்துலகங்களையும் சூரியன் தனது ஒளியால் வியாபித்துப் பிரகாசிப்பது போல் பரமாத்மா தனது சக்திக் கிரணங்களால் வியாபித்திருக்கிறார்.

विश्वतो भासमानोऽपि विश्वमायाविलक्षणः।
परमात्मा स्वयंज्योतीरूपो जीवात्मनां भवेत्॥३५॥

इति परमात्मस्थलम्

எங்கும் பிரகாசித்து விளங்கினாலும் சுயம்ஜோதியான பரமாத்மா மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு விளங்குகிறான்.

எஙகணும மொளிரவோ னேனு மகிலமு மிறநது நினற
பொஙகறி வுருவ மாகப புகனறிடு பரமன சீவர
தஙகளுக கொருதன சோதி வடிவமாயச சாரு மெனபர
மஙகலப பொருளை யனற மலயவெற பமரநத மேலோய.

எங்கும் பிரகாசித்து விளங்கினாலும் சுயம்ஜோதியான பரமாத்மா மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு விளங்குகிறான்.

பரமான்மத்தலம் முற்றும்.

अथ निर्देहागमस्थलम्

देहिनोऽपि परात्मत्वभाविनो निरहङ्कृतेः।
निरस्तदेहधर्मस्य निर्देहागम उच्यते॥३६॥

உடலுடன் இருந்தாலும் அஹங்காரமின்றி உடலின் மேல் பற்றற்று பரமாத்மா ஒன்றையே சிந்தித்திருப்பவன் நிர்தேஹாகமன் எனப்படுகிறுன்.

ஒவ்வுறு மகநதை யோனா யுயரதரு பரமாண மாவைப
பாவனை புராவோ னாகிப பழுதுடற றரும நஙகி
மேவுறு தேகிக கிஙகு வளயபுவ ரறிவ றிநத
நாவலர வளஙகு நிரததே காகம நயநது மாதோ.

உடலுடன் இருந்தாலும் அஹங்காரமின்றி உடலின் மேல் பற்றற்று பரமாத்மா ஒன்றையே சிந்தித்திருப்பவன் நிர்தேஹாகமன் எனப்படுகிறுன்.

गलिते ममताहन्ते संसारभ्रमकारणे।
पराहन्तां प्रविष्टस्य कुतो देहः कुतो रतिः॥३७॥
केवले निष्प्रपञ्चौघे गम्भीरे चिन्महोदधौ।
निमग्नमनसो योगी कथं देहं विचिन्तयेत्॥३८॥

ஸம்ஸாரத் துன்பத்திற்குக் காரணமான யான் எனது எனும் சிந்தையின்றி பராஹந்தை எனும் எல்லேயற்ற அஹம் அனுபவத்தில் நுழைந்தவனுக்கு உடலோ அதன் மேல் பற்றோ ஏது? வேறுபாடுகளேக் கொண்ட இப்பிரபஞ்சத்தைக் கடந்து நிற்கும் சின்மயக்கடலில் மூழ்கிய யோகி இந்த உடலேப்பற்றி எவ்வாறு சிந்திப்பான்?

இருயபவ மூல மாகு மியானென தெணப திணறி
யருயபர நானெண றணமை யடைநதவற குடல முணணடோ
வருஞசகங கடநது ஞான வாரதி தணனண மூழகு
முரயபெறு யோகி யெவவா றுடயபானைச சிநதை செயவாண.

ஸம்ஸாரத் துன்பத்திற்குக் காரணமான யான் எனது எனும் சிந்தையின்றி பராஹந்தை எனும் எல்லையற்ற அஹம் அனுபவத்தில் நுழைந்தவனுக்கு உடலோ அதன் மேல் பற்றோ ஏது? வேறுபாடுகளைக் கொண்ட இப்பிரபஞ்சத்தைக் கடந்து நிற்கும் சின்மயக்கடலில் மூழ்கிய யோகி இந்த உடலைப்பற்றி எவ்வாறு சிந்திப்பான்?

अपरिच्छेद्यमात्मानं चिदम्बरमिति स्मरन्।
देहयोगेऽपि देहस्थैर्विकारैर्न विलिप्यते॥३९॥
अखण्डसंविदाकारमद्वितीयं सुखात्मकम्।
परमाकाशमात्मानं मन्वानः कुत्र मुह्यति॥४०॥

ஆன்மா எல்லையற்ற சின்மயமான வெட்டவெளி என்று உறுதியாக எண்ணுபவன் இவ்வுடலுடன் இருந்தாலும் அதனுல் எவ்வித மாற்றமும் அடையான்; எல்லையற்றதும் ஒப்பற்றதுமான ஸச்சிதானந்தமயமான வெட்டவெளியே ஆன்மா என எண்ணுபவன் ஒருபோதும் மனத்தில் மயக்கமடையமாட்டான்.

தன்னையோ ரெல்லை யில்லாத தனிச்சிதய பரமாயக

கொள்வோன்
மன்னுமா யினுமு டயபால வடிவுறு வகார மொன்றான்
றன்னைவே றிலாமற சச்சிதா நநத பரமா காச
மென்னவே யுணர்நத யோகி யாண்டுமோ கதிற சேர்வான்.

ஆன்மா எல்லையற்ற சின்மயமான வெட்டவெளி என்று உறுதியாக எண்ணுபவன் இவ்வுடலுடன் இருந்தாலும் அதனுல் எவ்வித மாற்றமும் அடையான்; எல்லையற்றதும் ஒப்பற்றதுமான ஸச்சிதானந்தமயமான வெட்டவெளியே ஆன்மா என எண்ணுபவன் ஒருபோதும் மனத்தில் மயக்கமடையமாட்டான்.

उपाधिविहिता भेदा दृश्यन्ते चैकवस्तुनि।
इति यस्य मतिः सोऽयं कथं देहमितो भवेत्॥४१॥

भेदबुद्धिः समस्तानां परिच्छेदस्य कारणम्।
अभेदबुद्धौ जातायां परिच्छेदस्य का कथा॥४२॥

உபாதியால் தான் ஒருபொருளிடத்தில் பற்பல வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன என எண்ணுபவன் இவ்வுடலால் குறுகியவனுய்த் தோன்றுவதில்லை; வேற்றுமையை உணர்தலே எல்லாச் சிறுமைக்கும் காரணம், வேற்றுமையற்று ஒற்றுமையை உணர்தல் தோன்றியவுடன் குறுகிய எல்லைகள் நீங்கிவிடும்.

ஒருபொரு ளிடததிற பேத முபாதியாற றோனறு மெனனத
தெருளுற வுணாவோற குனடோ தேகததி னளவா யுறறல
வாாவுறு பேத புததி வனைபபாச சேத வேது
வாதெனு மபேத புததி யதுதனக கேது வாமோ.

உபாதியால் தான் ஒருபொருளிடத்தில் பற்பல வேறுபாடுகள் தோன்றுகின்றன என எண்ணுபவன் இவ்வுடலால் குறுகியவனுய்த் தோன்றுவதில்லை; வேற்றுமையை உணர்தலே எல்லாச் சிறுமைக்கும் காரணம், வேற்றுமையற்று ஒற்றுமையை உணர்தல் தோன்றியவுடன் குறுகிய எல்லைகள் நீங்கிவிடும்.

शिवोऽहमिति यस्यास्ति भावना सर्वगामिनी।
तस्य देहेन सम्बन्धः कथं स्यादमितात्मनः॥४३॥

इति निर्देहागमस्थलम्

நான் சிவபெருமானே எனும் உறுதியான மனநிலையைக் கொண்டவனுக்கு இவ்வுடலுடன் தொடர்பு எங்ஙனம் இருக்கும்?

நிரயபாய சிவோக மெனனு நினைவுவந தியாாக னுனடாய
வரயபெறு மவனுக கொஙகு மருவுறா துடல பநத
மிருஙகடன முகடடெ ழுநத வமுதினு மினமை பெறற
வருநதமிழ பயநத செவவா யகததியப பெயா னானே.

நான் சிவபெருமானே எனும் உறுதியான மனநிலையைக் கொண்டவனுக்கு இவ்வுடலுடன் தொடர்பு எங்ஙனம் இருக்கும்?

நிர்த்தேகாகமத்தலம் முற்றும்.

अथ निर्भावागमस्थलम्

व्यतिरेकात् स्वरूपस्य भावान्तरनिराकृतेः।
भावो विकारनिर्मुक्तो निर्भावागम उच्यते॥४४॥

தனது சொரூபம் சிதையாமல் வேறு பாவங்களையும் அடையாமல் தன்னிலையிலேயே விளங்குபவன் நிர்பாவாகமம் எனப்படுகிறான்.

அபபெருகு சொரூப முளள வவறுகுமா றாகு மெனச
செபபுறு பாவ பேதகு சிதைநதிட வகார நஙகு
மெயபபுறு பாவ நிரபபா வாகம மெனவ ளயபுங
கைபபொலி மழுவொன றுளள கடவுளா கமஙக ளனறே.

தனது சொரூபம் சிதையாமல் வேறு பாவங்களையும் அடையாமல் தன்னிலையிலேயே விளங்குபவன் நிர்பாவாகமம் எனப்படுகிறான்.

अहं ब्रह्मेति भावस्य वस्तुद्वयसमाश्रयः।
एकीभूतस्य चिद्व्योम्नि तदभावो विनिश्चितः॥४५॥
एकभावनिरूढस्य निष्कलङ्के चिदम्बरे।
क्व जातिवासनायोगः क्व देहित्वं परिभ्रमः॥४६॥

நான் பிரம்மம் என்னும் மனநிலையில் இருபொருட்கள் உள்ளன; ஆனால் சின்மய வெட்டவெளியில் ஒன்றாய்க் கலந்த நிலையில் அவை நீங்குகின்றன. சின்மய வெட்டவெளியில் ஒன்றாய்க் கலந்தவனுக்கு பிறப்பு, உடலுடன் தொடர்பு, ஆகிய மன மயக்கங்கள் ஏது?

பரமநா னெனுமி ரணடு பெருயபொருள பாவத தெயதுய
பரமதி லொனறா தறகப பாவமின றெனப துணமை
புரையறு சிதயப ரததி லேகமாயப பொருநதி னோறகு
வரையறு சாதி மேன யலமரன மருவு றாவால.

நான் பிரம்மம் என்னும் மனநிலையில் இருபொருட்கள் உள்ளன; ஆனால் சின்மய வெட்டவெளியில் ஒன்றாய்க் கலந்த நிலையில் அவை நீங்குகின்றன. சின்மய வெட்டவெளியில் ஒன்றாய்க் கலந்தவனுக்கு பிறப்பு, உடலுடன் தொடர்பு, ஆகிய மன மயக்கங்கள் ஏது?

शून्ये चिदम्बरे स्थाने दूरे वाङ्मानसाध्वनः।
विलीनात्मा महायोगी केन किं वाऽपि भावयेत्॥४७॥

வேறெதுவுமில்லாததும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததுமான சின்மயமான வெட்ட வெளியில் லயமடைந்த மஹாயோகி எதனால் எதைச் சிந்திப்பான்?

உரைமன மிறந்து நின்ற வொருபெருஞ் சிதாகா சத்தி
லிருமையுண் றிலயித்த தொன்றா னேதினா லதைபபா வாபபன்
றிரையறு ஞான வாரி சேர்ந்தடங் கினற்குச் சிந்தை
மருவுறு பாவஞ் சங்கற் பனையவை மருவு மோதான்.

வேறெதுவுமில்லாததும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததுமான சின்மயமான வெட்ட வெளியில் லயமடைந்த மஹாயோகி எதனால் எதைச் சிந்திப்பான்?

अविशुद्धे विशुद्धे वा स्थले दीप्तिर्यथा रवेः।
पतत्येवं सदाद्वैती सर्वत्र समवृत्तिमान्॥४८॥
न बिभेति जरामृत्योर्न क्षुधाया वशं व्रजेत्।
परिपूर्णनिजानन्दं समास्वादन् महासुखी॥४९॥

इति निर्भावागमस्थलम्

நல்ல இடம் கெட்ட இடமென இல்லாது எவ்விடத்தும் சூரிய ஒளி விழுவது போல் அத்துவைத பாவனையுடைய யோகி எப்போதும் சமநிலையிலேயே இருப்பான்; பரிபூரண ஆன்மசுகத்தில் லயித்து மூப்பு, மரணம் ஆகியவற்றால் அச்சமடையான், பசியின் வசம் வீழான்.

நலலிட மலலி டாஙக ளெனாது செஞு ஞாயாற றிலபே
ரெலலொளா வாழல போல யோகி யெஙஙணு மொபபக
காணாபல
சொலலரு மறிவா நநத சுகிபசி தாகத திலகட
செலலுதல செயயால மூபபு மரணததிற சிறிது மஞுசால.

நல்ல இடம் கெட்ட இடமென இல்லாது எவ்விடத்தும் சூரிய ஒளி விழுவது போல் அத்துவைத பாவனையுடைய யோகி எப்போதும் சமநிலையிலேயே இருப்பான்; பரிபூரண ஆன்மசுகத்தில் லயித்து மூப்பு, மரணம் ஆகியவற்றால் அச்சமடையான், பசியின் வசம் வீழான்.

நிர்ப்பாவாகமத்தலம் முற்றும்.

अथ नष्टागमस्थलम्

भेदशून्ये महाबोधे ज्ञात्रादित्रयहीनकः।
ज्ञानस्य नष्टभावेन नष्टागम इहोच्यते॥५०॥

எவ்வித வேறுபாடுமிலாததும், அறிவு, அறிவோன், அறியப்படுவது என்னும் மூவித பந்தமுமில்லாத நிலையில் ஞானமே அற்ற நிலையைப் போலுள்ளதே நஷ்டாகமம் எனப்படுகிறது.

பேதமிலாத மாபோ தததினாற பாாநது நிலற
ஞாதுரு வாதி யாஙகு நணணலால ஞாநத திலகட
போதுறு நடட பாவய புகலவாநட டாக மநதால
றதறு கலைகண முறறுந திருநதுறக கறற மேலோா.

எவ்வித வேறுபாடுமிலாததும், அறிவு, அறிவோன், அறியப்படுவது என்னும் மூவித பந்தமுமில்லாத நிலையில் ஞானமே அற்ற நிலையைப் போலுள்ளதே நஷ்டாகமம் எனப்படுகிறது.

अद्वैतवासनाविष्टचेतसां परयोगिनाम्।

पश्यतामन्तरात्मानं ज्ञातृत्वं कथमन्यथा॥५१॥
अकर्ताऽहमवेत्ताऽहमदेहोऽहं निरञ्जनः।
इति चिन्तयतः साक्षात् संविदेव प्रकाशते॥५२॥

அத்துவைத அனுபவமுடைய மேலான யோகிகளுக்குத் தங்களது ஆன்மானந்தத்தை எப்போதும் உணரும் போது தாம் ஒரு பொருளை அறிகிறோம் என்ற உணர்வு ஏது? நான் கர்த்தா அல்லன்; அறிபவனல்லன்; எவ்வித உடலையும் உடையவனல்லன்; மலங்களற்றவன் என்று சிந்திக்கும் போது அவர்களது மேலான சைதன்னியம் ஒன்றே பிரகாசிக்கும்.

ஏகமா நினைவு தோன்று மிதயத்திற் றனைக்கண் டோன்வே
றாகுஞா துருத்து வத்தை யடைவதெவ் வாறு சொல்லா
யோகையார் கருத்தா வல்லே னுணர்பவ னல்லே னல்லேன்
றேகநா னமல னென்றுஞ் சிந்தையாற் கொள்ளு ஞானம்.

அத்துவைத அனுபவமுடைய மேலான யோகிகளுக்குத் தங்களது ஆன்மானந்தத்தை எப்போதும் உணரும் போது தாம் ஒரு பொருளை அறிகிறோம் என்ற உணர்வு ஏது? நான் கர்த்தா அல்லன்; அறிபவனல்லன்; எவ்வித உடலையும் உடையவனல்லன்; மலங்களற்றவன் என்று சிந்திக்கும் போது அவர்களது மேலான சைதன்னியம் ஒன்றே பிரகாசிக்கும்.

निरस्तभेदजल्पस्य निरीहस्य प्रशाम्यतः।
स्वे महिम्नि विलीनस्य किमन्यज्ज्ञेयमुच्यते॥५३॥
एकीभूते निजाकारे संविदा निष्प्रपञ्चया।
केन किं वेदनीयं तद्वेत्ता कः परिभाष्यते॥५४॥

எவ்வித பேதமுமற்று சாந்தமாய் சலனமின்றி தனது ஆன்மாவிலேயே ஆழ்ந்திருப்பவனுக்கு அறியவேண்டிய பொருள் வேறேது? தனது உண்மைச் சொரூபமான சைதன்னியத்தில் வேறறக் கலந்து திளைத்திருப்போனுக்கு அறிபவனோ அறியவேண்டியதோ யாதுமில்லை.

தணந்திடும் பேத முள்ள சாந்தனாய்த் தன்னாற் றானே

யணைநதடாங குறுநல யோகிக கயலொரு ஞேய முணடோ
வாணஙகிடிற றணசொ ரூப ஞானததி லேக மாக
வுணரநதிடு பொருளசி றநத வுணரவுணர பவனெவ வாறாய.

எவ்வித பேதமுமற்று சாந்தமாய் சலனமின்றி தனது ஆன்மாவிலேயே ஆழ்ந்திருப்பவனுக்கு அறியவேண்டிய பொருள் வேறேது? தனது உண்மைச் சொரூபமான சைதன்னியத்தில் வேறறக் கலந்து திளைத்திருப்போனுக்கு அறிபவனோ அறியவேண்டியதோ யாதுமில்லை.

महासत्ता महासंविद् विश्वरूपा प्रकाशते।
तद्भिना नास्ति वस्त्वेकं भेदबुद्धिं विमुञ्चतः॥५५॥

इति नष्टागमस्थलम्

முக்காலத்திலும் விளங்குவதும் சின்மயமானதும் அனைத்துலகங்களையும் தன்னுள்ளடக்கியதும் எவ்வித பேதமுமற்றதுமான பரம்பொருளால் தான் எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன.

உணடெனு மொருமா சிததே யுலகமாய வாளஙகி நிறகுங
கணடிடு மறிவை யணறிக காணபொருள வேறொண றிலலை
வாணடுறு பேத புததி மேவானோற கெணறு கூறுய
பணடரு மறைக ளெலலாய பராரைவெற பமரநத மேலோய.

முக்காலத்திலும் விளங்குவதும் சின்மயமானதும் அனைத்துலகங்களையும் தன்னுள்ளடக்கியதும் எவ்வித பேதமுமற்றதுமான பரம்பொருளால் தான் எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன.

நட்டாகமத்தலம் முற்றும்.

अथादिप्रसादिस्थलम्

अनेकजन्मशुद्धस्य निरहङ्कारभाविनः।
अप्रपञ्चस्यादिदेवः प्रसीदति विमुक्तये॥५७॥

शिवप्रसादसम्पत्त्या शिवभावमुपेयुषि।
शिवादन्यज्जगज्जालं दृश्यते न च दृश्यते॥५८॥

பற்பல பிறவிகளில் செய்த நற்றவத்தால் ‘நான்’ எனும் எண்ணமற்றவனுய் இருப்பவனுக்கு எவ்வித பேதமுமற்ற சிவபிரான் முக்தியளிக்க அருள்பாலிக்கிருன்; அவனது அருளால் சிவபாவம் அடைந்தவன் உலகங்கள் முதலிய வேற்றுமைகளே அறவே காண்பதில்லே.

அனைததிறு மதிடடித துளள சயபுவே யாதி யாமத
தனபபரன பாரசா தததால வாகாரமில பததைச சாரவுற
றினைபபறு மவனை யாதிப பாரசாதி யெனறு கூறுய
பனககதிர தவழுய வேணப பராபர னருளு றுலே.

பற்பல பிறவிகளில் செய்த நற்றவத்தால் ‘நான்’ எனும் எண்ணமற்றவனுய் இருப்பவனுக்கு எவ்வித பேதமுமற்ற சிவபிரான் முக்தியளிக்க அருள்பாலிக்கிருன்; அவனது அருளால் சிவபாவம் அடைந்தவன் உலகங்கள் முதலிய வேற்றுமைகளே அறவே காண்பதில்லே.

शम्भोः शिवप्रसादेन संसारच्छेदकारिणा।
मोहग्रन्थिं विनिर्भिद्य मुक्तिं यान्ति विवेकिनः॥५९॥

சிவபெருமானது அருளிஞல் ஸம்ஸாரமெனும் பிணியிலிருந்து விடுபட்டு மலங்களினின்றும் நீங்கி முக்தியடைகிருன்.

புனதனாயப பலப றபபற பொருசக வகறதை யுளளோற
கினதுறு மாதி தேவ னருயபர சாத மெனப
வனைசிவப பரசா தததான மலிசிவ மாய னோறகுக
கனைசகங காணப தாயுங காணுறப படாது கணடாய.

சிவபெருமானது அருளிஞல் ஸம்ஸாரமெனும் பிணியிலிருந்து விடுபட்டு மலங்களினின்றும் நீங்கி முக்தியடைகிருன்.

विना प्रसादमीशस्य संसारो न निवर्तते।

विना सूर्योदयं लोके कुतः स्यात् तमसो लयः॥६०॥

சிவபெருமான் அருளின்றி ஸம்ஸார நோய் நீங்காது; சூரிய ஒளியின்றி உலகத்தின் இருள் எவ்வாறு நீங்கும்?

பறபபெறி ரூல மாகுய பாராலாபார சாதந தலானா
லறபபெறு மோக முதறி யடைகுவலா பறவா வெநநோய
சிறபபரலா பாரசா தததா லலாறியே திரநதி டாதால
வெறுபபாரு ளாரவா யலாறி வபுமோ ஙுலகந தலானாலப.

சிவபெருமான் அருளின்றி ஸம்ஸார நோய் நீங்காது; சூரிய ஒளியின்றி உலகத்தின் இருள் எவ்வாறு நீங்கும்?

सर्वानुग्राहकः शम्भुः केवलं कृपया प्रभुः।
मोचयेत् सकलान् जन्तून् न किञ्चिदिह कारणम्॥६१॥

इत्यादिप्रसादिस्थलम्

எல்லாம் வல்ல இறைவனுன சிவபிரான் தனது அருள் நோக்கால் அனத்து உயிர்களுக்கும் முக்தியளிக்கிருன்; வேறுகாரணம் இல்லே.

அகிலமு மளககு மச னருளானா ஸுயாரகட கெலலாய
புகஹுறு பாச நீககய புராவனாப புராத லிலாகலா
முகிழிள மதிய ணாநத முதலவஹுக கேது வாலாறா
லிகஹுறு புலன டாஙக ஞானவா ளெடுதத மேலோய.

எல்லாம் வல்ல இறைவனுன சிவபிரான் தனது அருள் நோக்கால் அனத்து உயிர்களுக்கும் முக்தியளிக்கிருன்; வேறுகாரணம் இல்லே.

ஆதிப்பிரசாதித்தலம் முற்றும்.

अथान्त्यप्रसादिस्थलम्

लयः सर्वपदार्थानामन्त्य इत्युच्यते बुधैः।

प्रसादोऽनुभवस्तस्य तद्वानन्तप्रसादवान्॥ ६२॥

எல்லாப் பதார்த்தங்களும் ஒடுங்கிய நிலை அந்தியம் எனப்படுகிறது; அந்நிலையை அனுபவிப்பவன் அந்தியப் பிரசாதி எனப்படுகிறான்.

ஆகிய பதாரதத மெலலா மடஙகுறு மிடமாய நிறகு
மேகனந தியனா மெணப ரவனனு பவமே யஙகுச
சீரகெழு பரசா தபபேர சேரநதிடு மிதனைப பெறற
யோகியெண பவண றானேயந தியபபர சாதி யோரவாய.

எல்லாப் பதார்த்தங்களும் ஒடுங்கிய நிலை அந்தியம் எனப்படுகிறது; அந்நிலையை அனுபவிப்பவன் அந்தியப் பிரசாதி எனப்படுகிறான்.

देवतिर्यङ्मनुष्यादिव्यवहारविकल्पना।
मायाकृता परे तत्त्वे तल्लये तत्क्षयो भवेत्॥ ६३॥
साक्षात्कृते परे तत्त्वे सच्चिदानन्दलक्षणे।
क्व पदार्थपरिज्ञानं कुतो ज्ञातृत्वसम्भवः॥ ६४॥

தேவர், மனிதர், மிருகம் எனும் வேற்றுமைகள் மாயையினால் ஏற்பட்டவை; பரம்பொருளில் இவை யாவும் ஒடுங்கி அழியும். அந்தப் பரம்பொருளை நேரிடையாக அனுபவிக்கும் போது ஏனைய பதார்த்தங்களைப் பற்றிய ஞானமோ நான் அறிபவன் எனும் எண்ணமோ ஏது?

சுரரநரர மிருக மாதி தோறறுறு மாயை மாயற
பரனடை யதுப யநத பதாரததமு மாயு மெணப
ருரமுறு சததாநநத வொருபொரு ளுணமை பெறறா
னரைதரு பதாரதத ஞானய யாதுயர ஞேயய யாதோ.

தேவர், மனிதர், மிருகம் எனும் வேற்றுமைகள் மாயையினால் ஏற்பட்டவை; பரம்பொருளில் இவை யாவும் ஒடுங்கி அழியும். அந்தப் பரம்பொருளை நேரிடையாக அனுபவிக்கும் போது ஏனைய பதார்த்தங்களைப் பற்றிய ஞானமோ நான் அறிபவன் எனும் எண்ணமோ ஏது?

सुषुप्तस्य यथा वस्तु न किञ्चिदपि भासते।
तथा मुक्तस्य जीवस्य न किञ्चिद्वस्तु दृश्यते॥६५॥
यथाकाशमविच्छिन्नं निर्विकारं स्वरूपतः।
तथा मुक्तस्य जीवस्य स्वरूपमवशिष्यते॥६६॥

ஆழ்ந்து உறங்குபவனுக்கு வேறெந்தப் பொருளும் விளங்காதது போல் முக்தியடைந்தவன் வேறெதையும் உணர்வதில்லை. ஆகாயம் விரிந்து பரந்து எவ்விதப் பிரிவுமற்று ஓரே பொருளாய் விளங்குவது போல் முக்தியடைந்தவனுடைய சைதன்னியம் விளங்குகின்றது.

கனவடைக கண்டதெல்லாங் கழிந்திடுய வழிபப மாயை
தனபவரு வனமெயரு ஞானரு சார்நதிட மாயநது போகு
முனலருரு சுழுததி யோறுக கொணருமங கெதிரா வாபோ
லினலறு சீவன முததற கெதிரநதிடா தொணறு மணறே.

ஆழ்ந்து உறங்குபவனுக்கு வேறெந்தப் பொருளும் விளங்காதது போல் முக்தியடைந்தவன் வேறெதையும் உணர்வதில்லை. ஆகாயம் விரிந்து பரந்து எவ்விதப் பிரிவுமற்று ஓரே பொருளாய் விளங்குவது போல் முக்தியடைந்தவனுடைய சைதன்னியம் விளங்குகின்றது.

न किञ्चिदपि मुक्तस्य दृश्यं कर्तव्यमेव वा।
सुखस्फूर्तिस्वरूपेण निश्चला स्थितिरुच्यते॥६७॥

முக்தியடைந்தவனுக்கு காணவேண்டியதோ அல்லது செய்யவேண்டியதோ வேறொன்றும் இல்லை; தனது எல்லையற்ற ஆனந்த நிலையிலேயே அசைவற்றிருத்தலே அவனது நிலை.

அநதரய வகார மினறி யகணடித மாகுமாபோ
லுநதுறு சீவன முதத லுருவமுய வளஙகு மெனபர
சிநதனை செயது காணகை செயகையய முததற கிலலை
நிநதையல சுகநி றைநது நிசசல னாகி மேவுய.

முக்தியடைந்தவனுக்கு காணவேண்டியதோ அல்லது செய்யவேண்டியதோ வேறென்றும் இல்லை; தனது எல்லையற்ற ஆனந்த நிலையிலேயே அசைவற்றிருத்தலே அவனது நிலை.

शिवाद्वैतपरिज्ञानशिथिलाशेषवस्तुनः।
केवलं संविदुल्लासदर्शिनः केन को भवेत्॥६८॥

इत्यन्त्यप्रसादिस्थलम्

சிவாத்துவைத ஞானம் பெற்று அதனுல் வேறெந்தப் பொருளைப்பற்றிய ஞானமுமற்று தனது சைதன்னியமொன்றையே அறிந்து விளங்குபவனுக்கு மற்றவை ஏது?

பரசிவாத துவாத ஞான பலததினா னழுவப பட்ட
வாராதரு பொருரு ளானாய மெயயுணர வானையே காணபோரு
கொருவனா லாவ தாக வெுறுபொரு ளாலலை யெனப
ரரவுலாய வேணா முககக ணமலனா கமாஙகளா வலலோரு.

சிவாத்துவைத ஞானம் பெற்று அதனுல் வேறெந்தப் பொருளைப்பற்றிய ஞானமுமற்று தனது சைதன்னியமொன்றையே அறிந்து விளங்குபவனுக்கு மற்றவை ஏது?

அந்தியப்பிரசாதித்தலம் முற்றும்.

अथ सेव्यप्रसादिस्थलम्

सेव्यो गुरुः समस्तानां शिव एव न संशयः।
प्रसादोऽस्य परानन्दप्रकाशः परिकीर्त्यते॥६९॥

எல்லோருக்கும் குருவானவர் சிவபெருமான் ஒருவரே; அவரே வணங்கத்தக்கவர். இதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. அவருடைய பிரசாதமெனும் அருள் பரானந்தப் பிரகாசம் எனப்படுகிறது.

தேசிகன சிவனே யநதத தேசிகன சேவா யனறா
னாசிலிங கவனற னாதோ ரநுபவ மெவறுறு மேலாயப

பேசுறுய பாரசா தபபேர பெறுறுள தததனைப பெறறோன
வசுறுய பவமு றுஞுசே வாயபபார சாதி யாகுய.

எல்லோருக்கும் குருவானவர் சிவபெருமான் ஒருவரே; அவரே வணங்கத்தக்கவர். இதில் யாதொரு ஐயமுமில்லை. அவருடைய பிரசாதமெனும் அருள் பரானந்தப் பிரகாசம் எனப்படுகிறது.

सेव्यो गुरुः स्मृतो ह्यस्य प्रसादोऽनुभवो मतः।
तदेकावेशरूपेण तद्वान् सेव्यप्रसादवान्॥७०॥
गुरुदेवः परं तत्त्वं परतत्त्वं गुरुः स्मृतः।
तदेकत्वानुभावेन न किञ्चिदवशिष्यते॥७१॥

குருவானவர் வணங்கத்தக்கவர்; அவரது அருள் அனுபவமெனப்படும். அவ்வருளில் ஆழ்ந்திருப்பவன் ஸேவியப்பிரஸாதன் ஆவான். குருதேவரே பரம்பொருள், பரம்பொருளே குருதேவர். இதன் ஐக்கியத்தை உணர்ந்தால் வேறெதுவும் இல்லை.

குரவனே பரம னநதப பரமனே குரவ னென்ப
வாரவுமிவ வேகமாகு மநுபவ மெயயமை யெனறு
முரைமன மிறநத தனபே ருருவவான பாஙகளை டுறறோன
மருவுறு மயலொன றினகளை மனய வாழைந திடுமோ
சொலவாய.

குருவானவர் வணங்கத்தக்கவர்; அவரது அருள் அனுபவமெனப்படும். அவ்வருளில் ஆழ்ந்திருப்பவன் ஸேவியப்பிரஸாதன் ஆவான். குருதேவரே பரம்பொருள், பரம்பொருளே குருதேவர். இதன் ஐக்கியத்தை உணர்ந்தால் வேறெதுவும் இல்லை.

अपरिच्छेद्यमात्मस्थमवाङ्मनसगोचरम्।
आनन्दं पश्यतां पुंसां रतिरन्यत्र का भवेत्॥७२॥
ज्ञानामृतेन तृप्तस्य किमन्यैर्भोज्यवस्तुभिः।
ज्ञानादेव परानन्दं प्रकाशयति सच्छिवः॥७३॥

எல்லையற்றதும் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததுமான பரமானந்தத்தைத் தனது ஆன்மாவிலேயே அனுபவிப்போனுக்கு வேறொரு பொருளிடம் பற்று இருக்குமோ?
ஞானனந்தத்திலேயே திளைப்பவனுக்கு மற்றவை ஏது?
சிவபெருமான் அந்த ஞானத்தின் வாயிலாகவே பிரகாசிக்கிறார் .

ஞானவா ரமுதுந தணனா னணறுற நிரயபா னோறுக
கேனையூணை பொருளா லெணகொ லெயதுதல சததா மசண
ஞானமே கொணடு பேரா நநதநிண றிலககு மெணறுய
பானலவா ளாநெ டுஙகட பாவைபங குடையோ றுாலே.

எல்லையற்றதும் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததுமான பரமானந்தத்தைத் தனது ஆன்மாவிலேயே அனுபவிப்போனுக்கு வேறொரு பொருளிடம் பற்று இருக்குமோ?
ஞானனந்தத்திலேயே திளைப்பவனுக்கு மற்றவை ஏது?
சிவபெருமான் அந்த ஞானத்தின் வாயிலாகவே பிரகாசிக்கிறார் .

मुक्तिरेव परा तृप्तिः सच्चिदानन्दलक्षणा।
नित्यतृप्तस्य मुक्तस्य किमन्यैर्भोगसाधनैः॥७४॥

ஸச்சிதனந்தமயமான முக்தியொன்றே அனைத்துக்கும் மேலான திருப்தி; அம்முக்தியை அடைந்தவனுக்கு வேறு போகசாதனங்கள் ஏது?

சததுட னறிவா நநதத தகுமிலக கணதத தாகு
முததியே யுயரதி ருததி யெணகுவர முதறுால கணடோர
நிததிய நிரயபல பெறற நிகரலய முதத றுககுத
துயததிடு பொருளக டயமாற றோணறுறு பயனெண
சொலவாய.

ஸச்சிதனந்தமயமான முக்தியொன்றே அனைத்துக்கும் மேலான திருப்தி; அம்முக்தியை அடைந்தவனுக்கு வேறு போகசாதனங்கள் ஏது?

न बाह्यं कर्म तस्यास्ति न चान्तर्नैव कुत्रचित्।
शिवैक्यज्ञानरूढस्य देहभ्रान्तिं विमुञ्चतः॥७५॥

न कर्मबन्धे न तपो विशेषे
  न मन्त्रयोगाभ्यसने तथैव।
ध्याने न बोधे च तथात्मतत्त्वे
  मनः प्रवृत्तिः परयोगभाजाम्॥ ७६॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते वीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ प्राणलिङ्गिस्थलविषयनवविधलिङ्गप्रसङ्गो नामाष्टादशः परिच्छेदः॥ १८॥

சிவனேடு ஐக்கிய ஞானமாகிய அத்தகைய முக்தியைப் பெற்று பூதவுடல் மீது பற்றற்றவனுக்கு பொறிபுலன்களாலோ, மனத்தாலோ செய்யவேண்டிய கருமங்கள் இல்லை; தவம், தியானம், மந்திரம், யோகாப்பியாசம், முதலியவற்றில் அவனது மனம் நாடாது.

சிவயபெறு மேக ஞானகூ சேரநதுடலை மயககி லாறகுப
பவயபெறு கரும மிலலைப பகரதராறு புறவ கததுந
தவகூசெபந தியாநய யோககூ சாரநதிடா வவறறிலை மேலா
யுவநதுள ஞானந தலைன ஹுறறிடு மவனுக குளளய.

சிவனேடு ஐக்கிய ஞானமாகிய அத்தகைய முக்தியைப் பெற்று பூதவுடல் மீது பற்றற்றவனுக்கு பொறிபுலன்களாலோ,

மனத்தாலோ செய்யவேண்டிய கருமங்கள் இல்லை; தவம், தியானம், மந்திரம், யோகாப்பியாசம், முதலியவற்றில் அவனது மனம் நாடாது.

சேவியப்பிரசாதித்தலம் முற்றும்.

॥ एकोनविंशः परिच्छेदः ॥

अथ शरणस्थलम्

अथ दीक्षापादोदकस्थलम्

स्थलभेदाः समाख्याताः प्राणलिङ्गिस्थलाश्रयाः।
कथय स्थलभेदं मे शरणस्थलसंश्रितम्॥ १॥

பிராணலிங்கிஸ்தலத்துக்குட்பட்ட ஸ்தலபேதங்கள் விளக்கப்பட்டன; சரணஸ்தலத்தின் பேதங்களை உரைப்பாயாக.

உரைத்தனை வாளங்குற வுயாரா லிங்கித
னாரைத்தல மனைத்தையு நயெ னககினா
யருடசர ணத்தல மடைநத வுறறையுங
கருததுற வருளுதி கணாங்கள வேநதனே.

பிராணலிங்கிஸ்தலத்துக்குட்பட்ட ஸ்தலபேதங்கள் விளக்கப்பட்டன; சரணஸ்தலத்தின் பேதங்களை உரைப்பாயாக.

शरणस्थलमाश्रित्य स्थलद्वादशकं मया।
उच्यते नाम सर्वेषां स्थलानां श्रृणु तापस॥ २॥
दीक्षापादोदकं पूर्वं शिक्षापादोदकं ततः।
ज्ञानपादोदकं चाथ क्रियानिष्पत्तिकं ततः॥ ३॥
भावनिष्पत्तिकं चाथ ज्ञाननिष्पत्तिकं ततः।
पिण्डाकाशस्थलं चाथ बिन्द्वाकाशस्थलं ततः॥ ४॥
महाकाशस्थलं चाथ क्रियायाश्च प्रकाशनम्।
भावप्रकाशनं पश्चात् ततो ज्ञानप्रकाशनम्।
स्वरूपं पृथगेतेषां कथयामि यथाक्रमम्॥ ५॥

சரணஸ்தலம் பன்னிரண்டு பேதங்களைக் கொண்டது; அவை முறையே தீக்ஷாபாதோதகம், சிக்ஷாபாதோதகம், ஞானபாதோதகம், கிரியாநிஷ்பத்திகம், பாவநிஷ்பத்திகம், ஞானநிஷ்பத்திகம், பிண்டாகாசஸ்தலம், பிந்த்வாகாசஸ்தலம், மஹாகாசஸ்தலம், கிரியாபிரகாசனம், பாவபிரகாசனம்,

ஞானபிரகாசனம் என்பன. இவற்றின் சொரூபத்தை
விளக்குகிறேன்.

அததல மடைவுற வடிபபு னறபானட
பததிவாணை ணொளாயாணமுய ரூணாறு பாலவாய
வைததுள பணனாரு தலமு மாசற*
மெயததவ வறைகுதுய வாழைநது னககரோ.

சரணஸ்தலம் பன்னிரண்டு பேதங்களைக் கொண்டது; அவை முறையே தீக்ஷாபாதோதகம், சிக்ஷாபாதோதகம், ஞானபாதோதகம், கிரியாநிஷ்பத்திகம், பாவநிஷ்பத்திகம், ஞானநிஷ்பத்திகம், பிண்டாகாசஸ்தலம், பிந்த்வாகாசஸ்தலம், மஹாகாசஸ்தலம், கிரியாபிரகாசனம், பாவபிரகாசனம், ஞானபிரகாசனம் என்பன. இவற்றின் சொரூபத்தை விளக்குகிறேன்.

दीक्षयाऽपगतद्वैतं यज्ज्ञानं गुरुशिष्ययोः।
आनन्दस्यैक्यमेतेन दीक्षापादोदकं स्मृतम्॥६॥

தீக்ஷையினுல் குருவுக்கும் சீடனுக்குமிடையே இருந்த துவைதபாவம் நீங்குவதால் ஏற்படும் ஆனந்த ஐக்கிய ஞானமே தீக்ஷாபாதோதகம் எனப்படுகிறது.

ஆரய னோடு சீட னாநநதத தயாகக மாகச
சீரய தடசை யாலே தரநதுள பேத முளள
பேரயண ஞானந தணனாற பெருஙகலை யுணரநத மேலோ
ரேரயண முனாவ தடசா பதோதக மியயபு வாரால.

தீக்ஷையினுல் குருவுக்கும் சீடனுக்குமிடையே இருந்த துவைதபாவம் நீங்குவதால் ஏற்படும் ஆனந்த ஐக்கிய ஞானமே தீக்ஷாபாதோதகம் எனப்படுகிறது.

अथवा पादशब्देन गुरुरेव निगद्यते।
शिष्यश्चोदकशब्देन तयोरैक्यं तु दीक्षया॥७॥

அல்லது, பாதம் எனும் சொல்லால் குருவும், உதகமெனும் சொல்லால் சீடனும் குறிக்கப்படுகின்றனர்; தீக்ஷையினுல் ஏற்படும் இவ்விருவருடைய ஐக்கியம் தீக்ஷாபாதோதகம் எனப்படுகிறது.

பாதமெ௵ கிளவ௰ யாலே பக௱தரப படுவ னாசா௵
மேதைகொ ளுதகச சொ௴லா௴ வ௱ளயபுறப படுவ௵ சீட௵
றதுா தடசை த௵னா௶ செபபுா மிவர ய௱கக
மேதமி ஹுலகி௶ றடசா பதோதக மெ௵ன நி௶குய.

அல்லது, பாதம் எனும் சொல்லால் குருவும், உதகமெனும் சொல்லால் சீடனும் குறிக்கப்படுகின்றனர்; தீக்ஷையினுல் ஏற்படும் இவ்விருவருடைய ஐக்கியம் தீக்ஷாபாதோதகம் எனப்படுகிறது.

परमानन्द एवोक्तः पादशब्देन निर्मलः।
ज्ञानं चोदकशब्देन तयोरैक्यं तु दीक्षया॥८॥
परसंवित्प्रकाशात्मा परमानन्दभावनाम्।
अधिगम्य महायोगी न भेदं क्वापि पश्यति॥९॥

பரமானந்தம் பாதமெனும் சொல்லாலும், உதகமெனும் சொல்லால் ஞானமும், தீக்ஷையினுல் அவற்றின் ஐக்கியமும் குறிக்கப்படுகின்றன; எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஞானனந்தத்தை அடைந்த மஹாயோகி எவ்வித வேற்றுமையையும் காண்பதில்லை.

ப௱ததிடுய பரமா நநதய பாதமெ௵ கிளவ௰ ஞான
முரைததிடு முதகந தடசை யுரைததிடு மிவ௶ற ய௱ககந
தெ௱ததவ௵ ஞானா நநத௵ சே௱நதுதா௵ பேத மி௵றி
வரைததொரு பொருளுங க௵ணா௶ கா௵குறா௵ மான
யோகி.

பரமானந்தம் பாதமெனும் சொல்லாலும், உதகமெனும் சொல்லால் ஞானமும், தீக்ஷையினுல் அவற்றின் ஐக்கியமும் குறிக்கப்படுகின்றன; எல்லாவற்றுக்கும் மேலான

ஞானனந்தத்தை அடைந்த மஹாயோகி எவ்வித வேற்றுமையையும் காண்பதில்லை.

देशकालाद्यवच्छेदविहीनं नित्यनिर्मलम्।
आनन्दं प्राप्य बोधेन नान्यत् काङ्क्षति संयमी॥ १०॥
ज्ञानामृतमपि स्वच्छं गुरुका(यैक) सम्भवम्।
आस्वाद्य रमते योगी संसारामयवर्जितः॥ ११॥

इति दीक्षापादोदकस्थलम्

காலத்திற்கும் தேசத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு என்றுமழியாத ஆனந்தத்தைத் தனது ஞானத்தால் அடைந்த யோகி வேறெதையும் விரும்புவதில்லை; குருவினது உடலிலிருந்து தோன்றும் அந்த ஞானமிர்தத்தை அனுபவிக்கும் யோகி சம்சாரமெனும் கொடிய நோயிலிருந்து விடுபடுகிறுன்.

ஆரிய னருள் னாலே ஞானவா ரமுத முண்டு
சீரிய பரம யோகி திருந்துவெய் பிறவி நோய்தா
னோரிய லாடல் செய்தே யொழுகுமென் றறிந்து கொண்ண
கூரிய வாலைவேற் செங்கைக் குமரனார் றருமம் கண்டோய்.

காலத்திற்கும் தேசத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு என்றுமழியாத ஆனந்தத்தைத் தனது ஞானத்தால் அடைந்த யோகி வேறெதையும் விரும்புவதில்லை; குருவினது உடலிலிருந்து தோன்றும் அந்த ஞானமிர்தத்தை அனுபவிக்கும் யோகி சம்சாரமெனும் கொடிய நோயிலிருந்து விடுபடுகிறுன்.

தீக்ஷாபாதோதகஸ்தலம் முற்றும்

अथ शिक्षापादोदकस्थलम्

गुरुशिष्यामयं ज्ञानं शिक्षा योगिनमीर्यते।
तयोः समरसत्वं हि शिक्षापादोदकं स्मृतम्॥ १२॥

யோகியைச் சென்றடையும் குருசீடமயமான ஞானம் சிக்ஷையாகும்; அதன் சமரசமே சிக்ஷாபாதோதகம்.

யாதொரு சிடசை யாஙகுக குருசீட மயமா ஞானந
ததயு மியோகிக காகச செயதிடு மவையா ரஙவாடுய
பேதம தறகக லநத பெருமையை யுரைபபர நலலோர
மாதவ முனவ சிடசா பதோதக மெனன மாதோ.

யோகியைச் சென்றடையும் குருசீடமயமான ஞானம் சிக்ஷையாகும்; அதன் சமரசமே சிக்ஷாபாதோதகம்.

मथिताच्छास्त्रजलधेर्युक्तिमन्थानवैभवात्।
गुरुणा लभ्यते बोधसुधा सुमनसां गणैः॥१३॥
ज्ञानचन्द्रसमुद्भूतां परमानन्दचन्द्रिकाम्।
पश्यन्ति परमाकाशे मुक्तिरात्रौ महाधियः॥१४॥

யுக்தியெனும் மந்தரமலையால் சாத்திரங்களாகிய கடலைக் கடைவதால் அறிவெனும் ஞானமிர்தத்தை ஆசாரியன் அடைகிறார்; பேரறிவு வாய்ந்தவர்கள் ஞானமெனும் சந்திரனின் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆனந்தத்தைப் பரமாகாசமெனும் வெட்ட வெளியில் முக்தியெனும் இரவில் காண்கிறார்கள்.

மதியெனு மநத ரததால வாயததனாற கடலை யாசான
வாதிமுறை கடையத தோனறுய வளஙகறி வமுத முனப
னெதிரறு மியோகி முததி யரவானற பரமா காசத
துதிதரு ஞானத திஙக ளனபநல லொளியே காணபர.

யுக்தியெனும் மந்தரமலையால் சாத்திரங்களாகிய கடலைக் கடைவதால் அறிவெனும் ஞானமிர்தத்தை ஆசாரியன் அடைகிறார்; பேரறிவு வாய்ந்தவர்கள் ஞானமெனும் சந்திரனின் குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆனந்தத்தைப் பரமாகாசமெனும் வெட்ட வெளியில் முக்தியெனும் இரவில் காண்கிறார்கள்.

दृष्टे तस्मिन् परमानन्दे देशकालादिवर्जिते।
द्रष्टव्यं विद्यते नान्यच्छ्रोतव्यं ज्ञेयमेव वा॥१५॥

आत्मानन्देन तृप्तस्य का स्पृहा विषये सुखे।
गङ्गाजलेन तृप्तस्य कूपतोये कुतो रतिः॥१६॥

தேசம் காலம் ஆகியவற்றைக் கடந்த அந்தப் பரமானந்தத்தைக் கண்ட பின்னர் காண்பதற்கும் கேட்பதற்கும் அறிவதற்கும் வேறு பொருளொன்றும் கிடையாது; ஆன்மானந்தத்தில் திளைப்பவன் வேறெதையும் விரும்புவதில்லை; கங்கை நீரைப் பருகுபவன் கிணற்று நீரை விரும்புவதில்லையன்றோ?

வரைநதுள தேச கால மருவறுய பரமா நநதய
பொருநதினோ‌ன காணப கேடப வறிவவாய பொருளாங
கிலலை
யொருஙகிய பரமா நநத யோகிபால வாடய வேடகை
வருஙகொலொன கஙகை பெறுறோன மதிபபனோ கூவ நரை.

தேசம் காலம் ஆகியவற்றைக் கடந்த அந்தப் பரமானந்தத்தைக் கண்ட பின்னர் காண்பதற்கும் கேட்பதற்கும் அறிவதற்கும் வேறு பொருளொன்றும் கிடையாது; ஆன்மானந்தத்தில் திளைப்பவன் வேறெதையும் விரும்புவதில்லை; கங்கை நீரைப் பருகுபவன் கிணற்று நீரை விரும்புவதில்லையன்றோ?

यस्मिन्नप्राप्तकल्लोले सुखसिन्धौ निमज्जति।
सामरस्यान्महायोगी तस्य सीमा कुतो भवेत्॥१७॥
गुरुप्रसादचन्द्रेण निष्कलङ्केन चारुणा।
यन्मनःकुमुदं नित्यबोधितं तस्य को भ्रमः॥१८॥

इति शिक्षापादोदकस्थलम्

அலைகளற்ற அந்தப் பேரின்பக் கடலில் மூழ்கிய சமரச ஞானம் கொண்ட யோகி அதன் எல்லையை அறிவதில்லை; குருவருள் எனும் குளிர்ந்த சந்திரனின் நோக்கால் அவனது மனமெனும் அல்லிப்பூ மலர்வதால் மனதில் யாதொரு மயக்கமும் கொள்வதில்லை.

அலையாலபே றாணப வாறா யமிழுநதுவன பரம யோகி

யெலையாலவ வாரா திககோ ரெபலையு முணடோ
சொபவாய
கலைமலி குரவண மிகக கருணைவா னாலவு திபப
மலாதரு நெஞுச நல மருவானோண மயாஙகு றானாப.

அலைகளற்ற அந்தப் பேரின்பக் கடலில் மூழ்கிய சமரச ஞானம் கொண்ட யோகி அதன் எல்லையை அறிவதில்லை; குருவருள் எனும் குளிந்த சந்திரனின் நோக்கால் அவனது மனமெனும் அல்லிப்பூ மலர்வதால் மனதில் யாதொரு மயக்கமும் கொள்வதில்லை.

சிக்ஷாபாதோதகஸ்தலம் முற்றும்

अथ ज्ञानपादोदकस्थलम्

तदैक्यसम्पदानन्दज्ञानं ज्ञानगुरुर्मतः।
तत्सामरस्यं शिष्यस्य ज्ञानपादोदकं विदुः॥१९॥

அந்த ஐக்கியமெனும் ஆனந்தஞானமே ஞானகுருவாகும்; அந்த சமரசமே சீடனுக்கு ஞானபாதோதகமாகும்.

நாடுமா நநத ஞானஙக ளேயாவண
டேடரு ஞானதே சிகணமர றணனவை
கூடிய சமரசங குலவு பாதநர
சீடனெண புரைததிடச சிறநது ளோரககரோ.

அந்த ஐக்கியமெனும் ஆனந்தஞானமே ஞானகுருவாகும்; அந்த சமரசமே சீடனுக்கு ஞானபாதோதகமாகும்.

अविद्याराहुनिर्मुक्तो ज्ञानचन्द्रः सुनिर्मलः।
प्रकाशते पराकाशे परानन्दमहाद्युतिः॥२०॥
अज्ञानमेघनिर्मुक्तः पूर्णज्ञानसुधाकरः।
आनन्दजलधेर्वृद्धिमनुपश्यन् विभासते॥२१॥

அவித்தை எனும் இராகுவின் மறைப்பிலிருந்து நீங்கிய ஞானமெனும் சந்திரன் பரமாகாசமெனும் வெட்டவெளியில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.
அஞ்ஞான மேகங்களின் மறைப்பிலிருந்து நீங்கிய பரிபூரணஞானமாகிய சந்திரன் ஆனந்தக் கடலின் கொந்தளிப்பினுல் பிரகாசிக்கின்றது.

நிறைவொடு நிமலமாய நிணற வதுதையா
மறையர வொடுபுயண மாறி யணபமா
மறைகடல பொலியவா நநதச சோதியாற
கறையறு ஞானவெணண கதிர லஙகுமால.

அவித்தை எனும் இராகுவின் மறைப்பிலிருந்து நீங்கிய ஞானமெனும் சந்திரன் பரமாகாசமெனும் வெட்டவெளியில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

ज्ञानचन्द्रोदये जाते ध्वस्तमोहतमोभरः।
पश्यन्ति परमां काष्ठां योगिनः सुखरूपिणीम्॥२२॥

ஞானசந்திரன் தோன்றவே அனைத்து இருளும் நீங்கிய யோகி எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஆனந்தநிலையை அடைகின்றனர்.

அறிவெனு மதிவர வவதுதை யாகிய
செறியரு ளொழிதரச சிதாநந தஙகளே
குறியெனு மொருபெருங கோலந தோணறுமா
றுறவொடு பகைதவிர யோகி கடகரோ

ஞானசந்திரன் தோன்றவே அனைத்து இருளும் நீங்கிய யோகி எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஆனந்தநிலையை அடைந்து உறவு பகை முதலிய நிலையைக் கடந்து இருக்கின்றனர்.

मायारजन्या विरमे बोधसूर्ये प्रकाशिते।
निरस्तसर्वव्यापारश्चित्रं स्वपिति संयमी॥२३॥

மாயையெனும் கொடிய இரவு நீங்கி ஞானசூரியன்
பிரகாசிக்கையில் மனம் முதலியவற்றை அடக்கிய யோகி
எவ்விதச் செயலுமற்று அமைதியாக உறங்குகிறான்.

மாயைவல லிரவற வநது ஞானமாரு
சேயொளா யாரவாதான றிகழுங காலையாற
போயுற வுலகியல வழககய போறறுறான
றுாயநல யோகிதான றுயாலு மெனபவே.

மாயையெனும் கொடிய இரவு நீங்கி ஞானசூரியன்
பிரகாசிக்கையில் மனம் முதலியவற்றை அடக்கிய யோகி
எவ்விதச் செயலுமற்று அமைதியாக உறங்குகிறான்.

अनाद्यविद्याविच्छित्तिवेलायां वरयोगिनः।
प्रकाशते परानन्दः प्रपञ्चेन विना कृतः॥२४॥
नित्यानन्दे निजाकारे विमले परतेजसि।
विलीनचेतसां पुंसां कुतो विश्वविकल्पना॥२५॥

தொடக்கமற்றதான அஞ்ஞானம் நீங்கிய வேளையில் யோகியின்
வேற்றுமைகளைக் கடந்த பரமானந்தம் பிரகாசிக்கின்றது;
அத்தகைய நித்தியானந்தம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் போது
அவனுக்கு உலகம் முதலான வேற்றுமைகள் ஏது?

அகனறிட வநாதியா மவாததை நிததிய
சுகநதிகழ பரமமாரு தூா யனறனாற
புகுநதுறு மனமுடைப புனாத யோகிதான
சகநதரு கறபனை தனனாற றோயவுறான.

தொடக்கமற்றதான அஞ்ஞானம் நீங்கிய வேளையில் யோகியின்
வேற்றுமைகளைக் கடந்த பரமானந்தம் பிரகாசிக்கின்றது;
அத்தகைய நித்தியானந்தம் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் போது
அவனுக்கு உலகம் முதலான வேற்றுமைகள் ஏது?

कुतो ब्रह्मा कुतो विष्णुः कुतो रुद्रः कुतो रविः।

साक्षात्कृतपरानन्दज्योतिषः साम्यकल्पना॥२६॥
अपरोक्षपरानन्दविलासस्य महात्मनः।
ब्रह्मविष्ण्वाद्यो देवा विशेषाः सुखबिन्दवः॥२७॥

பரமானந்தத்தை நேரிடையாக அனுபவிக்கையில் பிரம்மா முதலான தேவர்கள் அவனுக்கு இல்லை; அத்தேவர்கள் அவனுடைய பேரானந்தத்தில் சில துளிகளே.

மெயபபர சுகமொடு வளஙகு சோதியரக
கொபபல ரயனரா யுருததி ரணகதி
ரபபடி தமையுணரந தவரககத தேவரதாந
துயபபுறு சுகஞசிறு துளியொண றாகுமால.

பரமானந்தத்தை நேரிடையாக அனுபவிக்கையில் பிரம்மா முதலான தேவர்கள் அவனுக்கு இல்லை; அத்தேவர்கள் அவனுடைய பேரானந்தத்தில் சில துளிகளே.

यन्मात्रासहितं लोके वाञ्छन्ति विषयं नराः।
तदप्रमेयमानन्दं परमं को न वाञ्छति॥२८॥

इति ज्ञानपादोदकस्थलम्

சிற்றின்பங்களை நுகரும் எந்த மானுடன் தான் அளவற்ற அப்பேரானந்தத்தை விரும்பமாட்டான்?

மாறுடர சிறுசுக மருவு மிநதிய
ஞானம தடைகுவர நசசி யாநதிய
மானம தறுபரா நநத வாழவனைத
தானெவர வருயபுவார சாரதற கெணணயே.

பரமனந்தத்தை நேரிடையாக அனுபவிக்கையில் பிரம்மா முதலான தேவர்களோ அவனுக்கு இல்லை; அத்தேவர்கள் அவனுடைய பேரானந்தத்தில் சில துளிகளே.

ஞானபாதோதகத்தலம் முற்றும்.

अथ क्रियानिष्पत्तिस्थलम्

परकाये क्रियापत्तिः कल्पितैव प्रकाशते।
रज्जौ भुजङ्गवद् यस्मात् क्रियानिष्पत्तिमानयम्॥२९॥

கயிற்றினில் பாம்பு தோன்றுவது போல் தனது உடலின்
கிரியைகளை உணர்வதால் கிரியாநிஷ்பத்திமான் எனப்படுகிறான்.

உனனருய பரமநல யோகி தனகணே
மனனுருங கிரியையோர வனக யாறினற
பனனகய போனறுகற பாககப படடதா
லனனவன றானகிரா யாநிட பததிமான.

கயிற்றினில் பாம்பு தோன்றுவது போல் தனது உடலின்
கிரியைகளை உணர்வதால் கிரியாநிஷ்பத்திமான் எனப்படுகிறான்.

ज्ञानिनां यानि कर्माणि तानि नो जन्महेतवः।
अग्निदग्धानि बीजानि यथा नाङ्कुरकारणम्॥३०॥

நெருப்பினால் வறுக்கப்பட்ட விதைகள் முளையைத்
தோற்றுவிக்காதன போல் ஞானிகள் செய்யும் செயல்கள்
எதுவும் மேலும் பிறவிகளைத் தோற்றுவிப்பதில்லை.

சிறபபுறு ஞானாசெய செயலகள யாவுமிப
பாறபபுறு காரண மலல பேரழல
வறுபபுறு வாதையானை மனணா னொனமுளைக
குறபபெறு மேதுவென றுரைகக லாகுமோ.

நெருப்பினால் வறுக்கப்பட்ட விதைகள் முளையைத்
தோற்றுவிக்காதன போல் ஞானிகள் செய்யும் செயல்கள்
எதுவும் மேலும் பிறவிகளைத் தோற்றுவிப்பதில்லை.

कर्मणा किं कृतेनापि ज्ञानिनो निरहङ्कृतेः।
विक्रिया प्रतिबिम्बस्था किं करोति हिमद्युतेः॥३१॥

பிரதிபிம்பத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் எதுவும் சந்திரனில் தோன்ருதது போல் ‘நான்’ என்னும் எண்ணமின்றி ஞானிகள் ஆற்றும் செயல்கள் எவ்வித வினையையும் தோற்றுவிப்பதில்லை.

ததறு ஞானதன செயலக ளாலவற
கேதுள தெயதுவ திருளவ பூஙகுறு
சோதிகொன மதிககெதிர தோனறுய வயபமார
வாதைய துளதுகொன மதிதது நாடினே.

பிரதிபிம்பத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் எதுவும் சந்திரனில் தோன்ருதது போல் ‘நான்’ என்னும் எண்ணமின்றி ஞானிகள் ஆற்றும் செயல்கள் எவ்வித வினையையும் தோற்றுவிப்பதில்லை.

चन्द्रस्य मेघसम्बन्धाद् यथा गमनकल्पना।
तथा देहस्य सम्बन्धादारोप्या स्यात् क्रियाऽऽत्मनः॥ ३२॥

மேகங்களின் தொடர்பினுல் சந்திரனும் நகர்வது போல் தோன்றுகிறது; அது போல் உடலுடன் உள்ள தொடர்பினுல் ஆன்மாவும் கிரியைகளைச் செய்வது போல் தோற்றமளிக்கிறது.

திஙகளுக கிரதருளு செயலவ சுயபனா
லிஙகுரைத திடுதலபோ லிசைநத வாககையான
மஙகலத தொளகொளான மாவ னுககுமா
றககுமச செயுநதொழில சாறறப படிடுய.

மேகங்களின் தொடர்பினுல் சந்திரனும் நகர்வது போல் தோன்றுகிறது; அது போல் உடலுடன் உள்ள தொடர்பினுல் ஆன்மாவும் கிரியைகளைச் செய்வது போல் தோற்றமளிக்கிறது.

ज्ञानी कर्मनिरूढोऽपि लिप्यते न क्रियाफलैः।
घृतादिना यथा जिह्वा भोक्त्री चापि न लिप्यते॥ ३३॥

நெய்யைச் சுவைப்பதால் நாக்கினில் நெய் ஒட்டாதது போல் கிரியைகளில் ஞானியானவன் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவற்றின் பலன் அவனைச் சென்றடைவதில்லை.

வினைபல விரவலுய விமல ஞானதா
னனையவை தருபய னவண டைநதிடா
னினயன பலபொரு ளிசைநத ருநதிலு
நனயுலு நாவவை நலைலு மோசொலாய.

நெய்யைச் சுவைப்பதால் நாக்கினில் நெய் ஓட்டாதது போல் கிரியைகளில் ஞானியானவன் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவற்றின் பலன் அவனைச் சென்றடைவதில்லை.

निरस्तोपाधिसम्बन्धे जीवे या या क्रियास्थितिः।
सा सा प्रतीतिमात्रेण निष्फला चात्र लीयते॥३४॥
गच्छंस्तिष्ठन् स्वपन् वापि न निष्कर्मास्ति कश्चन।
स्वभावो देहिनां कर्म ज्ञानिनां तत्तु निष्फलम्॥३५॥

எவ்வித உபாதியின் தொடர்புமின்றி ஜீவன் செய்யும் கிரியைகள் யாவும் வெளித்தோற்றமே; அவற்றின் வினைப் பயன் ஜீவனைச் சென்றடையாது; நடத்தல் உறங்குதல் நிற்றல் போன்ற கிரியைகளைச் செய்தல் சாதாரண மக்களுடைய இயற்கை, ஞானிகளுக்கு அவை கிரியைகளே அல்ல.

விடுத்துள வுபாதியாவ வினைகள யாவுமிங
கடுத்துள வளவதா யவலகல மாயுமா
னடபபலு மிருபபலு நனயு றஙகிலுந
தொடககுறு முயரவினை ஞான தோயநதிடால.

எவ்வித உபாதியின் தொடர்புமின்றி ஜீவன் செய்யும் கிரியைகள் யாவும் வெளித்தோற்றமே; அவற்றின் வினைப் பயன் ஜீவனைச் சென்றடையாது; நடத்தல் உறங்குதல் நிற்றல் போன்ற கிரியைகளைச் செய்தல் சாதாரண மக்களுடைய இயற்கை, ஞானிகளுக்கு அவை கிரியைகளே அல்ல.

परिपूर्णमहानन्दभाविनः शुद्धचेतसः।
न भवेत् कर्मकार्पण्यं नानाभोगफलप्रदम्॥३६॥

इति क्रियानिष्पत्तिस्थलम्

நிறைவான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும் மஹான்களுக்கு பயன்களைத் தரும் சாதாரணக் கிரியைகளைச் செய்வதில் மனம் நாடாது.

நிறையுறு பராநநத சுதத நெஞ்சனா
மறிவுடை யவனறனை யணஙகு வலலவனைச
செறிதொடர பநதனை செயாதென றோரகந
குறுமுன யெனறுயர குணபபொற குனறனாய.

நிறைவான ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும் மஹான்களுக்கு பயன்களைத் தரும் சாதாரணக் கிரியைகளைச் செய்வதில் மனம் நாடாது.

கிரியாநிட்பத்தித்தலம் முற்றும்.

अथ भावनिष्पत्तिस्थलम्

भावः प्रतीयमानोऽपि परकाये तु कल्पितः।
शुक्तौ रजतवद् यस्माद् भावनिष्पत्तिमानयम्॥३७॥

பாவங்களாகிய எண்ணங்கள் உணரப்பட்டாலும் அவை கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றுவது போல் பரகாயத்தின்கண் கற்பிக்கப்பட்டவையே; ஆதலால் பாவநிஷ்பத்திமான் எனப்படுகிறுன்.

உடைததிடு மயலுடை யோகி தனகணே
யடுததுள பாவமிப பயனக ணாகிய
கடுததுள வெளளிபோற காடட லாலிவன
படைததுள பாவநிட பததி மானரோ.

பாவங்களாகிய எண்ணங்கள் உணரப்பட்டாலும் அவை கிளிஞ்சலில் வெள்ளி தோன்றுவது போல் பரகாயத்தின்கண் கற்பிக்கப்பட்டவையே; ஆதலால் பாவநிஷ்பத்திமான் எனப்படுகிறுன்.

भावेन नास्ति सम्बन्धः केवलज्ञानयोगिनः।
तथापि भावं कुर्वीत शिवे संसारमोचके॥३८॥

உயர்ந்த ஞானத்தையடைந்த யோகிக்குப் பாவத்துடன் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை; எனினும் சம்சாரநோயை நீக்கவல்லவரான சிவபிரான்மீது பாவம் (பக்தி) கொள்ளவேண்டும்.

பரமஞா னக்கொரு பாவ பந்தந
மருவுறா தெனினுமே வருத்து வெயபவ
மொருவவா ரருளபுர யொருசி வததினல
வரவுபா வனையது மேவ வேண்டுமால.

உயர்ந்த ஞானத்தையடைந்த யோகிக்குப் பாவத்துடன் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை; எனினும் சம்சாரநோயை நீக்கவல்லவரான சிவபிரான்மீது பாவம் (பக்தி) கொள்ளவேண்டும்.

परिपूर्णप्रबोधेऽपि भावं शम्भौ न वर्जयेत्।
भावो हि निहितस्तस्मिन् भवसागरतारकः॥३९॥

பரிபூரண ஞானம் பெற்ற பின்னும் சிவபெருமானிடத்தில் பக்தி கொள்ளவேண்டும்; அந்த பக்தியொன்றே சம்சாரக் கடலிலிருந்து கரையேற்றவல்லது.

நிரயபாய சிதாநநத நிததண றணகணே
வாருயபாய பாவனை வாடேல வணறனறு
பரயபெறு பாவனை பரவு வெயபவக
கருஙகடல கடநதிடக கடதது மெணபவே.

பரிபூரண ஞானம் பெற்ற பின்னும் சிவபெருமானிடத்தில் பக்தி கொள்ளவேண்டும்; அந்த பக்தியொன்றே சம்சாரக் கடலிலிருந்து கரையேற்றவல்லது.

निवर्त्य जन्मजं दुःखं भावः शैवो निवर्तते।
यथा काष्ठादिकं दग्ध्वा स्वयं शाम्यति पावकः॥४०॥

மரக்கட்டையை எரித்துப் பொசுக்கிய பின் நெருப்பு தானகவே அணைந்து விடுவது போல் சிவபக்தியானது சம்சாரப் பிணியை நீக்கியபின் தானகவே நீங்கிவிடும்.

இங்குறு பவவடா யாவு நககியே
சங்கர பாவனை தானு நங்குமாற
பொங்கழல வறகினைப பொடிதது நிணறுதா
னங்கவ யாமலே யடுககு மோசொலாய.

மரக்கட்டையை எரித்துப் பொசுக்கிய பின் நெருப்பு தானகவே அணைந்து விடுவது போல் சிவபக்தியானது சம்சாரப் பிணியை நீக்கியபின் தானகவே நீங்கிவிடும்.

प्रकाशिते शिवानन्दे तद्भावैः किं प्रयोजनम्।
सिद्धे साध्ये चिरेणापि साधनैः किं प्रयोजनम्॥४१॥

சிவானந்தானுபவம் பிரகாசிக்கையில் பாவங்களால் யாது பயன்? அடைய வேண்டியது கிட்டியபின் அந்தச் சாதனங்களால் யாது பயன்?

ஏதது சிவாநநத மெயதி னெணசெயுய
வாயததபா வனையான மனததி னெணபொருள
சாததிய மாயுறிற சாத நங்களாற
பேரதொரு பயனலை பேசுங காலையே.

சிவானந்தானுபவம் பிரகாசிக்கையில் பாவங்களால் யாது பயன்? அடைய வேண்டியது கிட்டியபின் அந்தச் சாதனங்களால் யாது பயன்?

एकीकृते शिवे भावे ज्ञानेन सह संयमी।
विस्मितात्मसमावेशः शिवभावे विभासते॥४२॥
न भावेन विना ज्ञानं न भावो ज्ञानमन्तरा।
मोक्षाय कारणं प्रोक्तं तस्मादुभयमाश्रयेत्॥४३॥

इति भावनिष्पत्तिस्थलम्

ஞானத்திஞல் சிவபாவத்தில் ஐக்கியமடைந்த யோகி தனது ஆன்மாவுடன் ஒன்றி சிவபாவத்தில் பிரகாசிக்கிருன்; பாவமில்லேயேல் ஞானமில்லே, ஞானமில்லேயேல் பாவமின்று. எனவே மோட்சத்திற்குக் காரணமான இவ்விரண்டையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பாவமு ஞானமுய பரன லேகமாய
மேவடி னொருசிவ மாயவ ளங்குவான
பாவமு ஞானமுய வேறு படடுநின
றாவந வனமையா லவைவ டேலரோ.

ஞானத்திஞல் சிவபாவத்தில் ஐக்கியமடைந்த யோகி தனது ஆன்மாவுடன் ஒன்றி சிவபாவத்தில் பிரகாசிக்கிருன்; பாவமில்லேயேல் ஞானமில்லே, ஞானமில்லேயேல் பாவமின்று. எனவே மோட்சத்திற்குக் காரணமான இவ்விரண்டையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பாவநிட்பத்தித்தலம் முற்றும்.

ज्ञानस्य व्यवहारेऽपि ज्ञेयाभावात् स्वभावतः।
स्वप्नवज्ज्ञाननिष्पत्त्या ज्ञाननिष्पन्न इत्यसौ॥४४॥

ஞானம் செயல்படினும் அறியப்படவேண்டியது ஒன்றுமிலாமல் கனவு போல் இருக்கையில் அவன் ஞானநிஷ்பன்னன் எனப்படுகிறுன்.

உலகின லுணரபொரு ளுணரவற கிணமையா
லிலகுறு மிவணகன வெணன ஞாலமேற
பலரபுகழ ஞானநிட பததி மேவலா
னலமலி ஞானநிட பணன னெணபராலப.

ஞானம் செயல்படினும் அறியப்படவேண்டியது ஒன்றுமிலாமல் கனவு போல் இருக்கையில் அவன் ஞானநிஷ்பன்னன் எனப்படுகிறுன்.

स्वप्नजातं यथा ज्ञानं सह स्वार्थैर्निवर्तते।

तथात्मनि प्रकाशे तु ज्ञानं ज्ञेयं निवर्तते॥४५॥

சொப்பனத்தில் கண்டவை அந்த ஞானத்துடன் நீங்குவது போல் ஆன்மா பிரகாசிக்கையில் அறிவு, அறியப்படும் பொருள் ஆகியன நீங்கும்.

சொறுபனந தனஃபவரு முணரவு தோனறுமப
பறுபல பொருளொடு போகுய பானமைபோறு
றுபர மிலகுறத தனனு ணரசசியான
முறபெறு ஞேயமு முடிநது போகுமால.

சொப்பனத்தில் கண்டவை அந்த ஞானத்துடன் நீங்குவது போல் ஆன்மா பிரகாசிக்கையில் அறிவு, அறியப்படும் பொருள் ஆகியன நீங்கும்.

परिपूर्णे महानन्दे परमाकाशलक्षणे।
शिवे विलीनचित्तस्य कुतो ज्ञेयान्तरे कथा॥४६॥

பரமாகாசமென்றழைக்கப்படும் பரிபூரண பரமானந்த சிவனிடத்தில் இரண்டறக் கலந்தவனுக்கு அறியவேண்டியது வேறு உண்டோ?

நிறைநதிடு பராநநத நிமலன றனனடை
யாறநதுள மனமுடை யாவறகு ஞேயமா
யறிநதிடு பொருளசிவ மனறி யாபலையென
றுறுநதவ முனவர வுலக மோதுமால.

பரமாகாசமென்றழைக்கப்படும் பரிபூரண பரமானந்த சிவனிடத்தில் இரண்டறக் கலந்தவனுக்கு அறியவேண்டியது வேறு உண்டோ?

अखण्डानन्दसंवित्तिस्वरूपं ब्रह्म केवलम्।
मिथ्या तदन्यदित्येषा स्थितिर्ज्ञानमिहोच्यते॥४७॥

விரிந்து பரந்த ஞானனந்தமான பிரம்மமொன்றே உண்மை, மற்றவை யாவும் பொய்யானவையே என உணர்தலே ஞானம்.

சசசிதா நநதமாந தனமை யோனசிவ
னசசக மியாவுமோ மிததை யெனபதின
கசசுறா ஞானமெனறறிவ லககணய
வசசநு லுணரபவர வகுததுக கூறுவார.

விரிந்து பரந்த ஞாஞனந்தமான பிரம்மமொன்றே உண்மை, மற்றவை யாவும் பொய்யானவையே என உணர்தலே ஞானம்.

सत्तात्मनाऽनुवृत्तं यद् घटादिषु परं हि तत्।
व्यावर्तमाना मिथ्येति स्थितिर्ज्ञानमिहोच्यते॥४८॥

உலகிலுள்ள அனைத்துப் பொருள்களிலும் அவற்றின் அடிப்படையான இருத்தல் எனும் நிலையே என்றுமழியாத உண்மை; அதை நீக்கி மற்றவை யாவும் பொய்யே என உணர்தலே ஞானம்.

உறறிடு பரனபவே றாஙக டாதியாற
பறறினின றிடுவன பாரதது மிததையென
றறறிட வாடுதலை யறிவென றோதுவார
தெறறென வறிவறி திறததின மேலையோர.

உலகிலுள்ள அனைத்துப் பொருள்களிலும் அவற்றின் அடிப்படையான இருத்தல் எனும் நிலையே என்றுமழியாத உண்மை; அதை நீக்கி மற்றவை யாவும் பொய்யே என உணர்தலே ஞானம்.

अकारणमकार्यं यदशेषोपाधिवर्जितम्।
तद्ब्रह्म तदहं चेति निष्ठा ज्ञानमुदीर्यते॥४९॥

காரண காரிய நிலைகளைக் கடந்து எவ்வித உபாதியுமற்ற பிரம்மமே நான் என உணர்தலே ஞானமாகும்.

காரண காரி யஙகள கடநதுபா திகள னைதது
மாரண மடைய நினற வததுவே பரம மநத

வேரண॥ பாரம நானென௰ றிருநதிடு நிடடை தானே
சீரண॥ ஞான மெ௰பர செழுமறை கறறு ணரநதோர.

காரண காரிய நிலைகளைக் கடந்து எவ்வித உபாதியுமற்ற
பிரம்மமே நான் என உணர்தலே ஞானமாகும்.

ज्ञाताप्यहं ज्ञेयमिदमिति व्यवहृतिः कुतः।
अभेदब्रह्मस्वारस्ये निरस्ताखिलवस्तुनि॥५०॥

इति ज्ञाननिष्पत्तिस्थलम्

எவ்வித வேறுபாடுமற்ற பிரம்மானுபவ நிலையில் நான்
அறிவோன், இது அறியப்படும் பொருள் எனும்
வேறுபாடுகள் ஏது?

வாரநதுள பொருள னைததுய வாடுததொரு முதலாய நி௰ற
பரநதன॥ லபேத மெயதப படுமென॥ னறிகு வேனா௰
றெரநதறி ஞேய மதெ௰ றுணரதருந திறதது ஞானய
பொருநதுவ தெ௰வ॥ டதது மிலையெனப புக௰வர கறறோர.

எவ்வித வேறுபாடுமற்ற பிரம்மானுபவ நிலையில் நான்
அறிவோன், இது அறியப்படும் பொருள் எனும்
வேறுபாடுகள் ஏது?

ஞானநிட்பத்தித்தலம் முற்றும்.

अथ पिण्डाकाशस्थलम्

यथा पिण्डस्थ आकाशस्तथात्मा पूर्ण उच्यते।
एतदर्थविवेको यः पिण्डाकाशस्थलं विदुः॥५१॥

பிண்டத்திலுள்ள ஆகாசம் போல் ஆன்மாவும் பரிபூரணமானது
என்றறிதலே பிண்டாகாசஸ்தலம் எனப்படும்.

நெடியவா௰ பா௰டத துறறு நிறைவெனப படுத௰ போலப
படியறு மா௰மா ௰நதா ன॥றைவெனப படுமெ௰ றோரவாய

வடலரு மிவன திநதப பொருடெ௱ வாவேக மேதா௸
றடையறு பா௵டா காசத தலமென வறைவ௱ மேலோ௱.

பிண்டத்திலுள்ள ஆகாசம் போல் ஆன்மாவும் பரிபூரணமானது என்றறிதலே பிண்டாகாசஸ்தலம் எனப்படும்.

घटोपाधिर्यथाकाशः परिपूर्णः स्वरूपतः।
तथा पिण्डस्थितो ह्यात्मा परिपूर्णः प्रकाशते॥५२॥

குடம் எனும் உபாதியில் விரிந்து பரந்த ஆகாயம் பிரகாசிப்பது போல் பிண்டத்திலுள்ள ஆன்மா விளங்குகிறது.

குடததின ஹுறுவ சுயபு குறிககிறபூ ரணமா மாபோ
லடுததுறு பா௵டத தா௸மா வதனது சொரூபத தானே
தடுபபரு நிறைவ தாகித தயாஙகுமெ௸ றறைவ௱ மேலோ௱
கடததின ஹுதிதது மிகக கடலபகுடித துய௱நத மேலோய.

குடம் எனும் உபாதியில் விரிந்து பரந்த ஆகாயம் பிரகாசிப்பது போல் பிண்டத்திலுள்ள ஆன்மா விளங்குகிறது.

अन्तःस्थितं पराकाशं शिवमद्वैतलक्षणम्।
भावयेद् यः सुमनसा पिण्डाकाशः स उच्यते॥५३॥

அகத்திலுள்ள அத்துவைத சொரூபமான சிவமெனும் ஆகாசத்தை எப்போதும் தியானிப்பவன் பிண்டாகாசன் என அழைக்கப்படுகின்ருன்.

அகததினாற பரவ சுயபா யததுவ ததத தாகி
மிகுததுறு சிவததை யெ௸றுய வாமலமா மனததிற பாவ
மிகபபற வாயறறு வோனே யாயபாறபா௵ டாகா சதத௸
றககலை முழுது மோ௱நது தயாஙகிய முனாவ ரேறே.

அகத்திலுள்ள அத்துவைத சொரூபமான சிவமெனும் ஆகாசத்தை எப்போதும் தியானிப்பவன் பிண்டாகாசன் என அழைக்கப்படுகின்ருன்.

शिवागारमिदं प्रोक्तं शरीरं बोधदीपितम्।

षट्त्रिंशत्तत्त्वघटितं सुमनःपद्मपीठकम्॥५४॥

இந்த உடலானது சிவபிரானுடைய இருப்பிடம், முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டது, ஞான விளக்கால் ஒளியூட்டப்பட்டு தூய்மையான மனமெனும் பத்மபீடத்தையுடையது.

தததுவ முபபத தாறாறு சமைததிடப படடு மாசில
சுததநலை மனமாய படந துளககற வமைதது ஞானப
புததொளி மணிவி ளககுப பொருநதுறு மிநத யாககை
யததனுடு சிவனி ருககு மாலய மெனைபர மேலோர.

இந்த உடலானது சிவபிரானுடைய இருப்பிடம், முப்பத்தாறு தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டது, ஞான விளக்கால் ஒளியூட்டப்பட்டு தூய்மையான மனமெனும் பத்மபீடத்தையுடையது.

पराकाशस्वरूपेण प्रकाशः परमेश्वरः।
हृदाकाशगुहालीनो दृश्यतेऽन्तः शरीरिणाम्॥५५॥
एतच्छिवपुरं प्रोक्तं सप्तधातुसमावृतम्।
अत्र हृत्पङ्कजं वेश्म सूक्ष्माम्बरमनोहरम्॥५६॥

பரமாகாச வடிவினனை பரமேசுவரன் இவ்வுடலினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறார்; சிவபுரமென விளங்கும் இவ்வுடல் ஏழு வகையான தாதுக்களால் சூழப்பட்டது; இங்கு இதயகமலமே சிவபிரானின் இருப்பிடம், சூக்ஷமமான ஆகாசத்தால் மிக அழகுற விளங்குகிறது.

மிககுறு பரமா காச மேனியாய விளஙகு மசலை
மெயககணி னவரு ளததிலை மேவுவோ னாகக காணைக
விககுறி யுடல மாகுஞ சிவபுரத திதயக கோயில
புககுறு மமல நரயுற பொருநதிய விசுயபு போல.

பரமாகாச வடிவினனை பரமேசுவரன் இவ்வுடலினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறார்; சிவபுரமென விளங்கும் இவ்வுடல் ஏழு வகையான தாதுக்களால் சூழப்பட்டது; இங்கு

இதயகமலமே சிவபிரானின் இருப்பிடம், சூக்ஷ்மமான ஆகாசத்தால் மிக அழகுற விளங்குகிறது.

तत्र सन्निहितं साक्षात् सच्चिदानन्दलक्षणम्।
नित्यसिद्धः प्रकाशात्मा जलस्थाकाशवच्छिवः॥५७॥
अन्तराकाशबिम्बस्थमशेषोपाधिवर्जितम्।
घटाकाश इव च्छिन्नं भावयेच्चिन्मयं शिवम्॥५८॥

इति पिण्डाकाशस्थलम्

அங்கு எப்போதும் நீரும் ஆகாசமும் போல் பிரிவறக் கலந்து ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிருர் சிவபிரான்; எவ்வித உபாதியுமின்றி இதய ஆகாசத்தில் ஸச்சிதானந்த வடிவாக இலங்கும் சின்மயனுன சிவபிரானை எப்போதும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

அநதரா காச வாயபத தடுததுபா திகள னைததுய
வநதுறா தொழிநது நிறகு மணககுட வானய போல
முநதையோர சினன மாகி மூதறி வுருவாய நினற
வெநதையாகு சிவததை யெனறு மியலபாறபா வககு மாதோ.

அங்கு எப்போதும் நீரும் ஆகாசமும் போல் பிரிவறக் கலந்து ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிருர் சிவபிரான்; எவ்வித உபாதியுமின்றி இதய ஆகாசத்தில் ஸச்சிதானந்த வடிவாக இலங்கும் சின்மயனுன சிவபிரானை எப்போதும் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

பிண்டாகாசத்தலம் முற்றும்

अथ बिन्द्वाकाशस्थलम्

यथाकाशो विभुर्ज्ञेयः सर्वप्राण्युपरि स्थितः।
तथात्मेत्युपमानार्थं बिन्द्वाकाशस्थलं विदुः॥५९॥

அனேத்து ஜீவர்களுக்கும் மேலாக ஆகாசம் விளங்குவது போல் ஆன்மாவும் அவ்வாறே விளங்குகிறது; இந்த உவமையைப் பிந்த்வாகாசஸ்தலம் என அழைக்கின்றனர்.

உலகின லெவரகத மேலா யுயரதரு மகலவ சுயபை
யாலகுற வாபுவெள றோரு மியலபென மேலா மாளமா
வலகயு வாபுவெள றோரக வாயவல வுவமை கொளடு
வாலகயு பொருளை யேதாள வாநதுவள டலம தெளபர.

அனேத்து ஜீவர்களுக்கும் மேலாக ஆகாசம் விளங்குவது போல் ஆன்மாவும் அவ்வாறே விளங்குகிறது; இந்த உவமையைப் பிந்த்வாகாசஸ்தலம் என அழைக்கின்றனர்.

यथैको वायुराख्यातः सर्वप्राणिगतो विभुः।
तथात्मा व्यापकः साक्षात् सर्वप्राणिगतः स्वयम्॥६०॥
यथा वह्निरमेयात्मा सर्वत्रैकोऽपि भासते।
तथा शम्भुः समस्तात्मा परिच्छेदविवर्जितः॥६१॥

ஒரே வாயு எல்லாப் பிரணிகளிடத்தும் வியாபித்திருப்பது போல் ஆன்மாவும் அவ்வாறே வியாபித்திருக்கிறது; அளவற்ற திறன் கொண்ட அக்கினி எவ்விடத்தும் பிரகாசிப்பது போல் சிவபெருமானும் எல்லையற்று எங்கும் வியாபித்திருக்கிறுர்.

யாவரத மிடதது மோரகாற நிருபபஹு நிறைவா மாபோல
யாவரத மிடததுந தானே யருபபஹுய வாபுவா மாளமா
மேவுறு வளன யொளறே யெஙகஹுய வளஙகல போலத
தேவரக டேவள றாஹுங களடிதந தரநதோ னாவாள.

ஒரே வாயு எல்லாப் பிரணிகளிடத்தும் வியாபித்திருப்பது போல் ஆன்மாவும் அவ்வாறே வியாபித்திருக்கிறது; அளவற்ற திறன் கொண்ட அக்கினி எவ்விடத்தும் பிரகாசிப்பது போல் சிவபெருமானும் எல்லையற்று எங்கும் வியாபித்திருக்கிறுர்.

सर्वेषां देहिनामन्तश्चित् ततोऽयं प्रकाशते।
तस्मिन् प्रतिफलत्यात्मा शिवो दर्पणवद् विभुः॥६२॥

एको वशीकृतः संवित्प्रकाशात्मा परात्परः।
सर्वप्राणिगतो भाति तथापि विभुरुच्यते॥६३॥

எல்லா ஜீவர்களுக்குள்ளும் சித்தமாகிய பிரகாசிக்கின்றது; அந்தக் கண்ணுடியில் சிவனுகிய ஆன்மா பிரதிபலிக்கின்றது. அறிவுடைத்தாகிய ஆன்மா எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் பிரகாசிக்கிறது, எங்கும் வியாபித்தும் விளங்குகிறது.

தேகிக ளனைவ ருளாளுகு சிததமா கியகண ணாடி
சேகற வாளஙகு மெணறுய வாபுவெளுகு சிவணறா னாணமா
வாயுட லதிலவாய பாததிட டமரகுவண மேலிண மேலா
மேகனவ வனைவர கணணுளு மிருபபாளுய வாபுவா மெணபர.

எல்லா ஜீவர்களுக்குள்ளும் சித்தமாகிய பிரகாசிக்கின்றது; அந்தக் கண்ணுடியில் சிவனுகிய ஆன்மா பிரதிபலிக்கின்றது. அறிவுடைத்தாகிய ஆன்மா எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் பிரகாசிக்கிறது, எங்கும் வியாபித்தும் விளங்குகிறது.

एक एव यथा सूर्यस्तेजसा भाति सर्वगः।
तथात्मा शक्तिभेदेन शिवः सर्वगतो भवेत्॥६४॥

इति बिन्द्वाकाशस्थलम्

ஒரே சூரியன் எங்கும் நிறைந்து பிரகாசிப்பது போல் ஒரே சிவபிரான் தனது ஒப்பற்ற சக்தியால் எங்கும் வியாபித்து விளங்குகிறுர்.

செஙகதி ரொணறு தானே தேசுறு கிரணந தணனா
லெஙகணுளு நிறைதளுறறே யாலஙகுறு மதனைபபோல
மஙகல வடிவா மாணமா மலபகுதண சததி தணனா
லெஙகணுளு மிடைநதோ னாகி யாலஙகுவ னெணபர மேலோர.

ஒரே சூரியன் எங்கும் நிறைந்து பிரகாசிப்பது போல் ஒரே சிவபிரான் தனது ஒப்பற்ற சக்தியால் எங்கும் வியாபித்து விளங்குகிறுர்.

விந்தாகாசத்தலம் முற்றும்.

अथ महाकाशस्थलम्

पिण्डाण्डस्थं यथाकाशं न भिन्नं तद्वदात्मनः।
अभिन्नः परमात्मेति महाकाशस्थलं विदुः॥६५॥

உலகமாகிய அண்டத்திலும் ஆன்மாவாகிய பிண்டத்திலும் ஒரே ஆகாயம் விளங்குவது போல் பரமாத்மா அவ்வாறே விளங்குகிறுர் என்பதே மஹாகாசஸ்தலம் எனப்படும்.

அ6000ıடப1600ı டததி ஓுபுற வயபரய வேறா காமைக
க6000ıடன மதனைப போலக கருதரு மிவனா60ı மாவ1
ஓு6000ıடெஹுய பரமா60ı மாவே ழுழுவதி60ı றிதையுண1நது
கொ6000ıடிட60ı மகதா காசத தலமெனக குறிபப ர60ıறே.

உலகமாகிய அண்டத்திலும் ஆன்மாவாகிய பிண்டத்திலும் ஒரே ஆகாயம் விளங்குவது போல் பரமாத்மா அவ்வாறே விளங்குகிறுர் என்பதே மஹாகாசஸ்தலம் எனப்படும்.

यथा न भिन्नमाकाशं घटेषु च मठेषु च।
तथाण्डेषु च पिण्डेषु स्थितो ह्यात्मा न भिद्यते॥६६॥

குடத்திலும் மடத்திலும் ஒரே ஆகாயம் விளங்குவது போல் அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் ஒரே ஆன்மாதான் பிரகாசிக்கிறது.

கடததிஹு மடததி60ı க6000ı6ஹு1ங கலநதவா காசய வேறா
யடுததிட லிலாதவாபோ ல6000ıடப1600ı டததி60ı க6000ıணே
யெடுததுரை செயுமா60ı மா6புய ப160ıனம60ı றினைய மாபுறந
தடுததிட ல1ıய வேதந தலையıனாப சுமககு ம60ıறே.

குடத்திலும் மடத்திலும் ஒரே ஆகாயம் விளங்குவது போல் அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் ஒரே ஆன்மாதான் பிரகாசிக்கிறது.

अनिर्देश्यमनौपम्यमवाङ्मनसगोचरम्।
सर्वतोमुखसम्पन्नं सत्तानन्दं चिदात्मकम्॥६७॥

कालातीतं कलातीतं क्रमयोगादिवर्जितम्।
स्वानुभूतिप्रमाणस्थं ज्योतिषामुदयस्थलम्॥६८॥
शिवाख्यं परमं ब्रह्म परमाकाशलक्षणम्।
लिङ्गमित्युच्यते सद्भिर्यद्विना न जगत्स्थितिः॥६९॥

இத்தகையது எனச் சுட்டி அறியவொண்ணாததும், உவமையற்றதும், வாக்கு மனம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டதும், எங்கும் குறைவற நிறைந்திருப்பதும், உண்மையானதும், காலம், கலை ஆகியவற்றிற்கு உட்படாததும், எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டுக்குமுட்படாததும், அவரவர்களால் அனுபவித்து உணரப்படுவதற்கு மட்டுமே உரியதும், எல்லா ஒளிகளுக்கும் பிறப்பிடமானதும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஆகாசமாக விளங்குவதுமான சிவமெனும் பரம்பொருள் ஒன்றே லிங்கமென்று கற்றவர்களால் அழைக்கப்படுகிறது; அனைத்துலகங்களுக்கும் அது ஒன்றே ஆதாரம்.

ஓஙகொள யாகிக கால மொபபுரை மனஙக டறது
தஙகறு சுவாறு பூதிப பரமாணகு செறிவுற றியாவுற
தாஙகுறு நிலைமை சசசி தாநநதய பரமா காச
மாஙகது சிவமி லிஙகய பரமமெனை றறையா நிறகுய.

காலம்,கலை ஆகியவற்றிற்கு உட்படாததும், எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டுக்குமுட்படாததும், அவரவர்களால் அனுபவித்து உணரப்படுவதற்கு மட்டுமே உரியதும், எல்லா ஒளிகளுக்கும் பிறப்பிடமானதும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஆகாசமாக விளங்குவதுமான சிவமெனும் பரம்பொருள் ஒன்றே லிங்கமென்று கற்றவர்களால் அழைக்கப்படுகிறது; அனைத்துலகங்களுக்கும் அது ஒன்றே ஆதாரம்.

परमाकाशमव्यक्तं प्रबोधानन्दलक्षणम्।
लिङ्गं ज्योतिर्मयं प्राहुर्लीयन्ते यत्र योगिनः॥७०॥
संविदेव परा काष्ठा परमानन्दरूपिणी।
तामाहुः परमाकाशं मुनयो मुक्तसंशयाः॥७१॥

மேலான ஆகாசமாக விளங்குவதும், அறிவு மற்றும் ஆனந்த வடிவானதும், பிரகாசிப்பதுமான பரம்பொருளினிடத்தில் எல்லாம் சென்று ஒடுங்குவதால் லிங்கம் என யோகிகளால் அழைக்கப்படுகிறது; அனைத்துக்கும் மேலான அதன் ஞானமே பரமானந்த வடிவாய் பரமாகாசமென முனிவர்களால் வழங்கப்படுகிறது.

யோகிகள மனம டஙகு மொருபரஞ சோதி யாயமால
போகிய வறிவா நநத பூரண வெணமை யாகி
மோகமில முனிவர கூறு முதனமையாய பரமா காச
மாகன லிஙக மெனறு வகுததுரை செயவர மேலோர.

மேலான ஆகாசமாக விளங்குவதும், அறிவு மற்றும் ஆனந்த வடிவானதும், பிரகாசிப்பதுமான பரம்பொருளினிடத்தில் எல்லாம் சென்று ஒடுங்குவதால் லிங்கம் என யோகிகளால் அழைக்கப்படுகிறது; அனைத்துக்கும் மேலான அதன் ஞானமே பரமானந்த வடிவாய் பரமாகாசமென முனிவர்களால் வழங்கப்படுகிறது.

तरङ्गादि यथा सिन्धोः स्वरूपान्नातिरिच्यते ।
तथा शिवाच्चिदाकाशाद् विश्वमेतन्न भिद्यते॥ ७२॥
यथा पुष्पपलाशादि वृक्षरूपान्न भिद्यते।
तथा शिवात् पराकाशाज्जगतो नास्ति भिन्नता॥ ७३॥

அலைகள் முதலியன கடலினின்று வேறற்றன போல் சிவபிரானிலிருந்து இவ்வுலகங்கள் வேறன்று; பூ இலைகள் போன்றவை மரத்திலிருந்து வேறற்றன போல் பரமாகாசமான சிவபெருமானிடமிருந்து உலகங்கள் வேறன்று.

திரைநுரை கடலவே றாகாச செழுமல ரிலைகா யெலலா
மரனிலவே றாகா வாபோல வகுககுமிவ வுலகந தானுய
பரனிலவே றாவ தினறு பறபல வுடுககள வானில
வரவலபோற பரமா காச மேவியவ வுலகி லஙகுய.

அலைகள் முதலியன கடலினின்று வேறற்றன போல் சிவபிரானிலிருந்து இவ்வுலகங்கள் வேறன்று; பூ இலைகள் போன்றவை மரத்திலிருந்து வேறற்றன போல் பரமாகாசமான சிவபெருமானிடமிருந்து உலகங்கள் வேறன்று.

यथा ज्योतींषि भासन्ते भूताकाशे पृथक् पृथक्।
तथा भान्ति पराकाशे ब्रह्माण्डानि विशेषतः॥ ७४॥
निरस्तोपाधिसम्बन्धं निर्मलं संविदात्मकम्।
पराकाशं जगच्चित्रविलासालम्बभित्तिकम्॥ ७५॥

इति महाकाशस्थलम्

ஆகாயத்தில் பற்பல நட்சத்திரங்கள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பது போல் பரமாகாசமெனும் வெட்ட வெளியில் பற்பல உலகங்கள் தனித் தனியே பிரகாசிக்கின்றன; அறிவொளியாய் மலங்களற்றதாய் விளங்கும் பரமாகாசம் ஒன்றே உலகங்களாகிய பற்பல சித்திரங்கள் பிரகாசிப்பதற்கு ஆதாரமான சுவர் போல் திகழ்கின்றது.

நாஙகிய வுபாதி கொ௱டு நிமலமாய பரமா காச
மோஙகுறு முலக மெ௱னு மோவாயய பலவுந தோ௱றத
தாஙகுறு பததி யாகித தயாஙகுமெ௱ றறிஞர சொலவர
தஙகுறு புலககு றுயபு செறறுயர முனாவர வேநதே.

ஆகாயத்தில் பற்பல நட்சத்திரங்கள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பது போல் பரமாகாசமெனும் வெட்ட வெளியில் பற்பல உலகங்கள் தனித் தனியே பிரகாசிக்கின்றன; அறிவொளியாய் மலங்களற்றதாய் விளங்கும் பரமாகாசம் ஒன்றே உலகங்களாகிய பற்பல சித்திரங்கள் பிரகாசிப்பதற்கு ஆதாரமான சுவர் போல் திகழ்கின்றது.

மகதாகாசத்தலம் முற்றும்.

अथ क्रियाप्रकाशस्थलम्

शिवस्य परिपूर्णस्य चिदाकाशस्वरूपिणः।
आत्मत्वेनानुसन्धानात् क्रियाद्योतनवान् यमी॥७६॥

பரிபூரணமான சைதன்னியமாய்த் திகழும் சிவபிரானே ஆன்மா என உணர்வதால் யோகியானவன் கிரியாத்யோதனன் எனப்படுகிருன்.

நிறைவுறு மதுவாய ஞான காசமாய நிகழுசி வததி
னறைவுறு சொருபந தலனோ டநுசநதா நததி னாலே
யுறுவானை யறுமி வலறால கிரியைமா வொளய னெலன
மறுவறு கலையு ணரநதோர வகுததுரை செயவ ரலறே.

பரிபூரணமான சைதன்னியமாய்த் திகழும் சிவபிரானே ஆன்மா என உணர்வதால் யோகியானவன் கிரியாத்யோதனன் எனப்படுகிருன்.

निष्कलङ्कचिदानन्दगगनोपमरूपिणः।
शिवस्य परिपूर्णस्य वृत्तिश्चैतन्यरूपिणी॥७७॥
निष्कलङ्के निराकारे नित्ये परमतेजसि।
विलीनचित्तवृत्तस्य तथा शक्तिः क्रियोच्यते॥७८॥

களங்கமற்ற சைதன்னியமானதும் பேரானந்த வடிவானதும் ஆகாயம் போல் பரந்து விளங்குவதும் பரிபூரணமானதுமான சிவபிரானின் ஆற்றலாய் விளங்குவதே அதன் சக்தி; தூய்மையான அந்தப் பேரொளியில் ஒடுங்கிய சித்தத்தையுடைய யோகியின் சக்தி கிரியை எனப்படுகிறது.

மாசறு ஞானா காய மயமதாய நிறைவ தாகு
மசன துருவா றநத வொளயானல மனம டாஙகுந
தேசுடை யவலற னாது திறலவலிக கிரியை யநதப
பாசமி லொளயே யாகப பகரநதிடப படடு நிறகும.

களங்கமற்ற சைதன்னியமானதும் பேரானந்த வடிவானதும் ஆகாயம் போல் பரந்து விளங்குவதும் பரிபூரணமானதுமான சிவபிரானின் ஆற்றலாய் விளங்குவதே அதன் சக்தி; தூய்மையான அந்தப் பேரொளியில் ஒடுங்கிய சித்தத்தையுடைய யோகியின் சக்தி கிரியை எனப்படுகிறது.

सर्वज्ञः सर्वकर्ता च सर्वगः परमेश्वरः।
तदैक्यचिन्तया योगी तादृशात्मा प्रकाशते॥७९॥

எல்லாவற்றையுமுணர்ந்தோனுய் எல்லா ஆற்றலுமுடையோனுய் எங்கும் விளங்குபவனுய்த் திகழ்பவன் பரமேசுவரன்; அவனுடன் ஐக்கியமடைந்த யோகி சிவபிராணுகவே விளங்குகிருன்.

முழுமையு முணாரநதோ னாகி முழுவாறை யாகி யெஙகு
மொழிவற நிறைநதோ னாவ னொருசிவ னவனபாற செனறுற
றழிதரு சிநதை யானே யவனறன வடிவ மாகப
பழுதற வொளாரவ னெனறு பகாநதன ரறிஞ ரெலலாய.

எல்லாவற்றையுமுணர்ந்தோனுய் எல்லா ஆற்றலுமுடையோனுய் எங்கும் விளங்குபவனுய்த் திகழ்பவன் பரமேசுவரன்; அவனுடன் ஐக்கியமடைந்த யோகி சிவபிராணுகவே விளங்குகிருன்.

सर्वेन्द्रियाणां व्यापारे विद्यमानेऽपि संयमी।
प्रत्युङ्मुखेन मनसा शिवं पश्यन् प्रमोदते॥८०॥
कूटस्थमचलं प्राज्ञं गुणातीतं गुणोत्तरम्।
शिवतत्त्वं स्वरूपेण पश्यन् योगी प्रमोदते॥८१॥

எல்லா இந்திரியங்களும் தத்தம் செயலைச் செய்யும் நிலையிலும் எல்லாவற்றையும் அடக்கிய யோகியானவன் மனத்தை உள்ளே திருப்பி அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக விளங்குவதும் என்றும் அழியாததும் எல்லாக் குணங்களையும் கடந்ததுமான சிவதத்துவத்தைத் தனது சொரூபமாகக் கண்டு இன்புறுகிருன்.

இநதிய வழகக மெலலா மெயதியு மேனோக குறற
சிநதையா லசல மாகுஞ சிவததினைக கணடு வபப

ஹுநதுயு மறிஞு னான ஷுயரநதகூ டதத௰ ற௰னைப
பநதமிஃ சிவமாயக க௰௰ட படிவதுதா ஹுவபப௰ யோகி.

எல்லா இந்திரியங்களும் தத்தம் செயலைச் செய்யும் நிலையிலும் எல்லாவற்றையும் அடக்கிய யோகியானவன் மனத்தை உள்ளே திருப்பி அனைத்துக்கும் ஆதாரமாக விளங்குவதும் என்றும் அழியாததும் எல்லாக் குணங்களையும் கடந்ததுமான சிவதத்துவத்தைத் தனது சொரூபமாகக் கண்டு இன்புறுகிறான்.

परात्मनि क्रिया सर्वा गन्धर्वनगरीमुखा।
प्रकाशत इति प्रोक्तं क्रियायास्तु प्रकाशनम्॥८२॥

इति क्रियाप्रकाशनस्थलम्

பரமாத்மாவினிடத்தில் அனைத்துக் கிரியைகளும் வானத்தில் தோன்றும் நகரைப் போல் நிலையற்றன என்பதே கிரியாபிரகாசனம் எனப்படும்.

கிரியைக ளனைததுய வானழ கிளநதகந திருவ ஹுரபோழ
பரவடி வாய னோ௰பாழ பரநதுநி௰ றிலஙக லாலே
யுரவய வறிஞு ரெஃலாங கிரியைமா வொளய தெ௰பர
பொருவஹு புகழும லிநத பொதியஃவ ற திருககு மேலோய.

பரமாத்மாவினிடத்தில் அனைத்துக் கிரியைகளும் வானத்தில் தோன்றும் நகரைப் போல் நிலையற்றன என்பதே கிரியாபிரகாசனம் எனப்படும்.

கிரியாப்பிரகாசத்தலம் முற்றும்.

अथ भावप्रकाशस्थलम्

तरङ्गाद्या यथा सिन्धौ न भिद्यन्ते तथात्मनि।
भावा बुद्ध्यादयः सर्वे यत्तद् भावप्रकाशनम्॥८३॥

அலைகள் முதலியன கடலினின்றும் வேருனவை அல்ல;
அவ்வாறே புத்தி, மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள்
முதலியனவும் ஆன்மாவினின்றும் வேருனவை அல்ல.

தராஙகமா திகடாய வேலை தனைாபவே றாகா வாபோற
பரநதுள புதி யாதி பாவாஙக ளானைமா வாபவே
றிருநதன வலவெனை றோது மிதுபாவ வொளாயா மெனைபர
புராஙகடந தவனைறனை ஞுாலினை பொருடெராந துணாநது ளோரே.

அலைகள் முதலியன கடலினின்றும் வேருனவை அல்ல;
அவ்வாறே புத்தி, மனத்தில் தோன்றும் எண்ணங்கள்
முதலியனவும் ஆன்மாவினின்றும் வேருனவை அல்ல.

शिव एव जगत्सर्वं शिव एवाहमित्यपि।
भावयन् परमो योगी भवदोषैर्न बाध्यते॥८४॥
शिवभावे स्थिरे जाते निर्लेपस्य महात्मनः।
ये ये भावाः समुत्पन्नास्ते ते शिवमयाः स्मृताः॥८५॥

சிவபெருமானே அனைத்தும், நானும் சிவனே என உறுதியாக
உணர்ந்த யோகி பிறவிகளினுல் ஏற்படும் குற்றங்களால்
பாதிக்கப்படுவதில்லை; அந்தச் சிவபாவம் உறுதியானுல்
யோகியின் மனேபாவங்கள் யாவும் சிவமயமாகவே ஆகின்றன.

சகமெலாஞ சிவமே தாஹுந தறசிவ மேயெனை றுனைஹுய
பகவாலா யோகி தானைவெய பவததினாப வருதத மெயதா
னாகரலாச சிவபா வநதா னாலைததிடு மேல வறகுத
திகழுபுறு பாவ மெபலாஞ சிவமய மாகு மனைறே.

சிவபெருமானே அனைத்தும், நானும் சிவனே என உறுதியாக
உணர்ந்த யோகி பிறவிகளினுல் ஏற்படும் குற்றங்களால்

பாதிக்கப்படுவதில்லை; அந்தச் சிவபாவம் உறுதியானல் யோகியின் மனோபாவங்கள் யாவும் சிவமயமாகவே ஆகின்றன.

अद्वितीयशिवाकारभावनाध्वस्तकर्मणा।
न किञ्चिद् भाव्यते साक्षात् शिवादन्यन्महात्मना॥८६॥
गलिताज्ञानबन्धस्य केवलात्मानुभाविनः।
यत्र यत्रेन्द्रियासक्तिस्तत्र तत्र शिवात्मता॥८७॥

சிவாத்துவைத பாவனையால் எல்லாக் கருமங்களும் அழிக்கப்பட்ட யோகி சிவனைத் தவிர எதையும் எண்ணுவதில்லை; சிவபாவனையால் அஞ்ஞானம் அறவே நீங்கிய யோகி தனது புலன்களால் அறிவது யாவும் சிவமாகவே திகழ்கின்றன.

வேறறு சிவபா வததால வாலககுறு வானைக ளுளளோன
மாறறு சிவமே யனறி மறறொரு பொருளுங காணான
பாறிய மலமு டைததன சொருபாநு பவாபு லனக
ளேறிய வாடஙக ளெலலா மிருளுசிவ மயமே யாகும.

சிவாத்துவைத பாவனையால் எல்லாக் கருமங்களும் அழிக்கப்பட்ட யோகி சிவனைத் தவிர எதையும் எண்ணுவதில்லை; சிவபாவனையால் அஞ்ஞானம் அறவே நீங்கிய யோகி தனது புலன்களால் அறிவது யாவும் சிவமாகவே திகழ்கின்றன.

रागद्वेषादयो भावाः संसारक्लेशकारणम्।
तेषामुपरमो यत्र तत्र भावः शिवात्मकः॥८८॥
यथा सूर्यसमाक्रान्तौ न शक्नोति तमः सदा।
तथा प्रकाशमात्मानं नाविद्याक्रमति स्वयम्॥८९॥

इति भावप्रकाशस्थलम्

விருப்பு வெறுப்பு ஆகியன சம்சாரநோய்க்குக் காரணம்; அவை நீங்கியபின் சிவபாவமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. சூரியன்

பிரகாசிக்கையில் இருட்டு மறைவது போல் சிவம் பிரகாசிக்கையில் அஞ்ஞானம் முற்றிலும் அழிந்து போகிறது.

வாருபபொடு வெறுபபு மேவுய பாவனை வளையா நிறகு
முருபபவ மவையொ டுஙகுய பாவனை சிவமே நாடடு
மிருடபடா மிரவ தனனை யெயதிடா தநுபோற பாவந
தரபபுட னலகு மாணமாத தனையுறா தவததை யணறே.

விருப்பு வெறுப்பு ஆகியன சம்சாரநோய்க்குக் காரணம்; அவை நீங்கியபின் சிவபாவமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. சூரியன் பிரகாசிக்கையில் இருட்டு மறைவது போல் சிவம் பிரகாசிக்கையில் அஞ்ஞானம் முற்றிலும் அழிந்து போகிறது.

பாவப்பிரகாசத்தலம் முற்றும்.

अथ ज्ञानप्रकाशनस्थलम्

मुख्यार्थेऽसम्भवे जाते लक्षणायोगसंश्रयात्।
तज्ज्ञानयोजनं यत्तदुक्तं ज्ञानप्रकाशनम्॥९०॥

முக்கியப் பொருளை விடுத்து லட்சணை மூலமாகப் பொருள் கொள்ளுதல் ஞானப்பிரகாசமெனப்படும்.

முககியப பொருளற கூடட முளைததிடு மாசெ யாணமண
மிககுறு மிலகக ணாரதத மேவுறு நிலமண றணனாற
புககுறு மநத ஞானய பொருநதுத றனைய வறகுத
தககவர மொழியு ஞானப பிரகாசந தானெண றோரவாய.

முக்கியப் பொருளை விடுத்து லட்சணை மூலமாகப் பொருள் கொள்ளுதல் ஞானப்பிரகாசமெனப்படும்.

मुक्तस्य ज्ञानसम्बन्धि ज्ञेयाभावः स्वभावतः।
उपाधिसहितं ज्ञानं न भेदमतिवर्तते॥९१॥

முக்தியடைந்தவனுக்கு ஞானத் தொடர்பால் அறிவது எதுவுமில்லை; உபாதியுடன் கூடிய ஞானம் யாவும் வேற்றுமையின் அடிப்படையிலேயே தோன்றுகின்றன.

முததனுக கநத ஞான சயபநத முறைமை சூறினை
வைததிடு மியலபானை ஞேய மிலாமையாய வகுதது நினைற
மெததுறு முபாதி யோடு மேவநிற கினைற ஞான
மிததலை யெனைனுய பேத மிறநதிடா தெனைபர நலலோர.

முக்தியடைந்தவனுக்கு ஞானத் தொடர்பால் அறிவது எதுவுமில்லை; உபாதியுடன் கூடிய ஞானம் யாவும் வேற்றுமையின் அடிப்படையிலேயே தோன்றுகின்றன.

ज्ञानमित्युच्यते सद्भिः परिच्छेदोऽपि वस्तुनः।
परात्मन्यपरिच्छेदे कुतो ज्ञानस्य सम्भवः॥९२॥
ज्ञानस्याविषये तत्त्वे शिवाख्ये चित्सुखात्मनि।
आत्मैकत्वानुसन्धानं ज्ञानमित्युच्यते बुधैः॥९३॥

அறிவு என்பது ஒரு பொருளை வரையறைப்படுத்துவதால் மட்டுமே தோன்றுகிறது; ஆனால் எவ்வித வரையறைக்குமுட்படாத பரமாத்மாவை எவ்வாறு அறிவினால் அறிய இயலும்? அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட தத்துவமாகத் திகழ்வதும் ஆனந்த வடிவானதுமான சிவதத்துவத்தை ஆன்மாவுடன் ஐக்கியமாக உணர்வதே ஞானமெனப்படும்.

பொருளுறு பராசசே தநதானை புகனைறிடு ஞான மாகு
மருளறுய பராசசே தயபானை வருயபர மானைமா வானைக
ணுரைசெயு ஞானமிலலை யுணரவாறகு வாடய மலலாப
பரசிவ னாடதத யாககய பனைணலே ஞான மாகுய.

அறிவு என்பது ஒரு பொருளை வரையறைப்படுத்துவதால் மட்டுமே தோன்றுகிறது; ஆனால் எவ்வித வரையறைக்கும் உட்படாத பரமாத்மாவை எவ்வாறு அறிவினால் அறிய இயலும்? அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட தத்துவமாகத் திகழ்வதும் ஆனந்த வடிவானதுமான சிவதத்துவத்தை ஆன்மாவுடன் ஐக்கியமாக உணர்வதே ஞானமெனப்படும்.

अपरिच्छिन्नमानन्दं सत्ताकारं जगन्मयम्।
ब्रह्मेति लक्षणं ज्ञानं ब्रह्मज्ञानमिहोच्यते॥९४॥
ब्रह्मज्ञाने समुत्पन्ने विश्वोपाधिविवर्जिते।
सर्वं संविन्मयं भाति तदन्यन्नैव दृश्यते॥९५॥

அளவற்றதும் என்றும் உள்ளதும் ஆனந்தமயமானதும் இவ்வுலக வடிவாய்த் திகழ்வதுமான பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே என அறிவதே பிரம்ம ஞானமாகும். பிரம்ம ஞானம் தோன்றியவுடன் உலகம் என வேருகக் காணுமல் அனைத்தும் ஞான வடிவாகவே தோன்றும்.

உலகொரு மயமா யாணப வெண்ணமையா யபராச சேதத
நலமலி பரம மெண்ணு ஞானமே பரம ஞான
மலிசக வுபாதி நங்கி மலரவுறு பரம ஞான
மிலகுறி னறிவா மெங்கும் காணபதொன றிலலை வேறு.

அளவற்றதும் என்றும் உள்ளதும் ஆனந்தமயமானதும் இவ்வுலக வடிவாய்த் திகழ்வதுமான பொருள் பிரம்மம் ஒன்றே என அறிவதே பிரம்ம ஞானமாகும். பிரம்ம ஞானம் தோன்றியவுடன் உலகம் என வேருகக் காணுமல் அனைத்தும் ஞான வடிவாகவே தோன்றும்.

तस्मादद्वैतविज्ञानमपवर्गस्य कारणम्।
भावयन् सततं योगी संसारेण न लिप्यते॥९६॥
नित्ये निर्मलसत्त्वयोगिषु परे निर्वासने निष्कले
सर्वातीतपदे चराचरमये सत्तात्मनि ज्योतिषि।

संविद्व्योम्नि शिवे विलीनहृदयस्तद्भेदवैमुख्यतः
साक्षात् सर्वगतो विभाति विगलद्विश्वः स्वयं संयमी॥९७॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते
वीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ
शरणस्थलविषयद्वादशविधलिङ्गप्रसङ्गो नामैकोनविंशः परिच्छेदः॥१९॥

முக்திக்குக் காரணமான இந்த அத்துவைத ஞானத்தை அடைந்த யோகி மீண்டும் சம்சாரநோயால் துன்புறுவதில்லை. நித்தியமானதும் அனைத்துக்கும் மேலானதும் சராசரங்களாகிய உலகங்களைக் கடந்து அவற்றுக்கும் ஆதாரமாய்த் திகழ்வதுமான சிவமெனும் பரஞ்சோதியில் ஐக்கியமடைந்த யோகி வேற்றுமைகளைக் கடந்து சிவமயமாகவே விளங்குகிறான்.

முததிகா ரணமா மதது வாதஞான முமறி னாஹுக
கெயததிடுய பவமே யாலபலை யெபங்கஹு நிறைநது நிலைற
நிததியா நநத ஞான நிடகள சிவததொ டுபகுஞ
சிததனா மியோகி பேதந தமநதொரு தானே யாகுய.

முக்திக்குக் காரணமான இந்த அத்துவைத ஞானத்தை அடைந்த யோகி மீண்டும் சம்சாரநோயால் துன்புறுவதில்லை. நித்தியமானதும் அனைத்துக்கும் மேலானதும் சராசரங்களாகிய உலகங்களைக் கடந்து அவற்றுக்கும் ஆதாரமாய்த் திகழ்வதுமான சிவமெனும் பரஞ்சோதியில் ஐக்கியமடைந்த யோகி வேற்றுமைகளைக் கடந்து சிவமயமாகவே விளங்குகிறான்.

ஞானப்பிரகாசத்தலம் முற்றும்.

பிரசாதலிங்கத்தலம் முற்றிற்று.

विंशः परिच्छेदः

अथैक्यस्थलम्

स्थलभेदास्त्वया प्रोक्ताः शरणस्थलसंश्रिताः।
ऐक्यस्थलगतान् ब्रूहि स्थलभेदान् गणेन्द्र मे॥१॥

சரணஸ்தலத்திலடங்கிய பிரிவுகள் உங்களால் விரித்துக் கூறப்பட்டன; ஐக்கியஸ்தலத்தின் உட்பிரிவுகளையும் கூற வேண்டுகிறேன்.

இலஙக வோதினை யசசர ணததல மெயதுந
தலஙக ளயாவையு மினயயக கததலகு சாரநத
நலஙகு லாநதல பேதமு மெனககுந நவலவாய
கலஙகி லாவுளத தருளனாற கணஙகணா யகனே.

சரணஸ்தலத்திலடங்கிய பிரிவுகள் உங்களால் விரித்துக் கூறப்பட்டன; ஐக்கியஸ்தலத்தின் உட்பிரிவுகளையும் கூற வேண்டுகிறேன்.

स्थलानां नवकं चैक्यस्थलेऽस्मिन् परिकीर्त्यते॥२॥
तत्स्वीकृतप्रसादैक्यस्थलमादौ प्रकीर्तितम्।
शिष्टोदनस्थलं चाथ चराचरलयस्थलम्॥३॥
भाण्डस्थलं ततः प्रोक्तं भाजनस्थलमुत्तमम्।
अङ्गालेपस्थलं पश्चात् स्वपराज्ञास्थलं ततः॥४॥
भावाभावविनाशं च ज्ञानशून्यस्थलं ततः।
तदेषां क्रमशो वक्ष्ये श‍ृणु तापस लक्षणम्॥५॥

ஐக்கியஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளையுடையது. அவை முறையே ஸ்வீக்ருதபிரஸாதைக்கியஸ்தலம், சிஷ்டோதனஸ்தலம், சராசரலயஸ்தலம், பாண்டஸ்தலம், பாஜனஸ்தலம், அங்காலேபஸ்தலம், ஸ்வபராஜ்ஞாஸ்தலம், பாவாபாவவிநாசஸ்தலம், ஞானசூனியஸ்தலம் என்பன.

சாத மேவருஞ சுவாகிரு தபபார சாத
மாதி ஞானசூ னாயமுடி வாகிய வொானபான
பேத மாகிய தலஙகளை யயாககியன பெருதற
கோது வாமுறை யானலவை யகதறிய வுணரவாய.

ஐக்கியஸ்தலம் ஒன்பது பிரிவுகளேயுடையது. அவை ஸ்வீக்ருதபிரஸாதைக்கியஸ்தலம் முதலாக ஞானசூனியஸ்தலம் ஈருக உள்ளன.

अथ ऐक्यस्थलगतस्वीकृतप्रसादैक्यस्थलम्

मुख्यार्थो लक्षणार्थश्च यत्र नास्ति चिदात्मनि।
विशृङ्खलतया तस्य प्रसादः स्वीकृतो भवेत्॥६॥

முக்கியார்த்தமும் லட்சணுர்த்தமுமில்லாததான சின்மயமான ஆன்மா எதற்கும் உட்படாதது என்பதே ஸ்வீக்ருதபிரஸாதம்.

முககி யாரததமு மிலகக ணாரததமு மிலைமொழியாற
றகக பேரறி வுருவமா மவறகவன றனககு
வைகககு மோரதடை யாலாமையான மகிழபார சாதந
துயககு மாறுகொணை டிடபபடு மெனமறை சொலலுய.

முக்கியார்த்தமும் லட்சணுர்த்தமுமில்லாததான சின்மயமான ஆன்மா எதற்கும் உட்படாதது என்பதே ஸ்வீக்ருதபிரஸாதம்.

मातृमेयप्रमाणादिव्यवहारे विहारिणीम्।
संवित्साक्षात्कृतिं लब्ध्वा योगी स्वात्मनि तिष्ठति॥७॥
अद्वैतबोधनिर्धूतभेदावेशस्य योगिनः।
साक्षात्कृतमहासंवित्प्रकाशस्य क्व बन्धनम्॥८॥

அறிபவன், அறிவு, அறியும் கருவி முதலியவற்றில் விளங்கும் பேரறிவை உணர்ந்த யோகியானவன் தனது ஆன்மாவிலேயே எப்போதும் நிலைகொள்கிருன்; அத்துவைத உணர்வு தோன்றி அனைத்து வேற்றுமைகளேயும் கடந்து பேரறிவான பரமாத்மாவை நேரிடையாக உணர்ந்த யோகிக்கு சம்சாரத் தளேகள் ஏது?

மாது ருபபார மேயமொ௱ பாரமாண வழககிற
பேத மறறுயர சிநமய மாககுறப பெறறே
யேத மறறிடு யோகித௱ சொருபமுற றிருபப௱
போத மறறவத துவாதனைப பொருநதுமோ பநதய.

அறிபவன், அறிவு, அறியும் கருவி முதலியவற்றில் விளங்கும் பேரறிவை உணர்ந்த யோகியானவன் தனது ஆன்மாவிலேயே எப்போதும் நிலைகொள்கிறான்; அத்துவைத உணர்வு தோன்றி அனைத்து வேற்றுமைகளையும் கடந்து பேரறிவான பரமாத்மாவை நேரிடையாக உணர்ந்த யோகிக்கு சம்சாரத் தளைகள் ஏது?

चिदात्मनि शिवे न्यस्तं जगदेतच्चराचरम्।
ज्ञायते तन्मयं सर्वमग्नौ काष्ठादिकं यथा॥९॥
न भाति पृथ्वी न जलं न तेजो नैव मारुतः।
नाकाशो न परं तत्त्वं शिवे दृष्टे चिदात्मनि॥१०॥

நெருப்பில் எரியும் விறகுகள் நெருப்பின் வடிவாகவே தோன்றுவன போல் சைதன்னிய வடிவான சிவபரம்பொருளில் தான் அனைத்துலகங்களும் தோன்றுகின்றன; சிவபிரானைக் காண்கையில் நிலம், தீ, காற்று முதலானவை தோன்றுவதில்லை.

போத மாகிய சிவனாடைப பொருநதுமிவ வுலக
மியாது மாரழற படுவன போறசிவ மேயாரு
சோதி யாருசிவாங க௱டிடி௱ ம௱முதற சொலலுய
பூத மோடுமற றுளளவுய பொருநதிநி௱ றிலாஙகா.

நெருப்பில் எரியும் விறகுகள் நெருப்பின் வடிவாகவே தோன்றுவன போல் சைதன்னிய வடிவான சிவபரம்பொருளில் தான் அனைத்துலகங்களும் தோன்றுகின்றன; சிவபிரானைக் காண்கையில் நிலம், தீ, காற்று முதலானவை தோன்றுவதில்லை.

ज्योतिर्लिङ्गे चिदाकारे ज्वलत्यन्तर्निरन्तरम्।
विलीनं निखिलं तत्त्वं पश्यन् योगी न लिप्यते॥११॥

अन्तर्मुखेन मनसा स्वात्मज्योतिषि चिन्मये।
सर्वानप्यर्थविषयान् जुह्वन् योगी प्रमोदते॥ १२॥

அகத்தினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் பரஞ்சோதி வடிவான லிங்கத்தில் எல்லாத் தத்துவங்களும் ஐக்கியமடைவதைக் கண்ட யோகி எதனுலும் கட்டப்படுவதில்லை; சின்மயமான அந்த அகச்சோதியில் அனைத்தையும் ஆஹுதி செய்து யோகி எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிருன்.

சோதி லிங்கநின் றகத்தினுற் சுடர்வுற யோகி
பூத மாதிய தத்துவங் கண்டவை பொருந்தான்
போத வாரழ லிடைப்புல னியாவையும் போக்கித்
ததி லாமனத் துவகைபெற் றிடுஞ்சிவ யோகி.

அகத்தினுள் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் பரஞ்சோதி வடிவான லிங்கத்தில் எல்லாத் தத்துவங்களும் ஐக்கியமடைவதைக் கண்ட யோகி எதனுலும் கட்டப்படுவதில்லை; சின்மயமான அந்த அகச்சோதியில் அனைத்தையும் ஆஹுதி செய்து யோகி எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிருன்.

सच्चिदानन्दजलधौ शिवे स्वात्मनि निर्मलः।
समर्प्य सकलान् भुङ्क्ते विषयान् तत्प्रसादतः॥ १३॥

इति स्वीकृतप्रसादिस्थलम्

ஸச்சிதானந்தக் கடலாக விளங்கும் தனது ஆன்மலிங்கத்தில் எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்து சிவப்பிரஸாதத்திருல் ஆனந்தமடைகிருன்.

நவையில் யோகிதான் சச்சிதா நந்தமாய் நண்ணுறுஞ்
சிவனின் மேவுற விடயங்கள் சமர்ப்பணஞ் செய்தே
யவனி லாய்ப்பிர சாதமுண் குவனென வறிவாய்
தவமெ லாமொரு வடிவுகொண் டனையமா தவனே.

ஸச்சிதானந்தக் கடலாக விளங்கும் தனது ஆன்மலிங்கத்தில் எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பித்து சிவப்பிரஸாதத்திறைல் ஆனந்தமடைகிருன்.

சுவிகிருதப்பிரசாதத்தலம் முற்றும்

अथ शिष्टोदनस्थलम्

प्रकाशते या सर्वेषां माया सैवोदनाकृतिः।
लीयते तत्र चिल्लिङ्गे शिष्टं तत्परिकीर्तितम्॥१४॥

அனைவராலும் உணரப்படும் மாயையே ஓதனமெனப்படும்; அது சைதன்னிய லிங்கத்தில் ஐக்கியமடவதே சிஷ்டோதனம் எனப்படும்.

மாயை யாத:்தி யாவ௫ககுந தோ௵றியே மறையு
மாய மாயைதா னறி௳ுரு வாகிய வவ௫குத
துாய ரா௫சொ௱ சிடடோதநப பெய௫பெறுந தொ௵மை
ூூய மாமல வாருளற முனா௳ுறு முனாயே.

அனைவராலும் உணரப்படும் மாயையே ஓதனமெனப்படும்; அது சைதன்னிய லிங்கத்தில் ஐக்கியமடவதே சிஷ்டோதனம் எனப்படும்.

जगदङ्गे परिग्रस्ते मायापाशविजृम्भिते।
स्वात्मज्योतिषि बोधेन तदेकमवशिष्यते॥१५॥
अखण्डसच्चिदानन्दपरब्रह्मस्वरूपिणः।
जीवन्मुक्तस्य धीरस्य माया कैङ्कर्यवादिनी॥१६॥

மாயையினுல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகு ஸ்வாத்மசோதியான சைதன்னியத்தில் லயமடைந்தபின் அது ஒன்றே மீதமிருக்கிறது; அகண்ட ஸச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமே சொரூபமான ஜீவன்முக்தனிடம் மாயை குற்றேவல் செய்கிறது.

மாயை தநதுள சகயவடி வாயதஙள சொருபந
துய ஞானததிஙள ருமுறப படுதலாற றோஙாறு
மாயை யொஙாறுமே யெருசிய தொருசிவ மயமே
யாய முததனுக கேவலசெய தொழிலியய மாயை.

மாயையினுல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட உலகு ஸ்வாத்மசோதியான சைதன்னியத்தில் லயமடைந்தபின் அது ஒன்றே மீதமிருக்கிறது; அகண்ட ஸச்சிதானந்த பரப்பிரம்மமே சொரூபமான ஜீவன்முக்தனிடம் மாயை குற்றேவல் செய்கிறது.

विश्वसम्मोहिनी माया बहुशक्तिनिरङ्कुशा।
शिवैकत्वमुपेतस्य न पुरः स्थातुमीहते॥ १७॥
ज्योतिर्लिङ्गे चिदाकारे निमग्नेन महात्मना।
भुज्यमाना यथायोगं नश्यन्ति विषयाः स्वतः॥ १८॥

அனைத்துலகங்களையும் மயக்கும் பற்பல ஆற்றல் கொண்ட மாயை சிவாத்துவைத ஞானத்தையடைந்த யோகியின் முன்னர் செயலற்றது; சைதன்னிய பரஞ்சோதியான சிவபிரானிடத்தில் ஐக்கியமடைந்த மஹாயோகிகளால் உணரப்படும் உலகப்பொருள்கள் யாவும் தாமாகவே நாசமடையும்.

எணணல சததியா லுலகெலா மயககுமிய மாயை
நணணு மெயசசிவத தயககனை நணணுற வறறோ
கணண னறறிகழ சோதியாரு சிவததினற கலநதோ
னுணண லுறறிடு வடயஙக ளொழிநதிடுந தாமே.

அனைத்துலகங்களையும் மயக்கும் பற்பல ஆற்றல் கொண்ட மாயை சிவாத்துவைத ஞானத்தையடைந்த யோகியின் முன்னர் செயலற்றது; சைதன்னிய பரஞ்சோதியான சிவபிரானிடத்தில் ஐக்கியமடைந்த மஹாயோகிகளால் உணரப்படும் உலகப்பொருள்கள் யாவும் தாமாகவே நாசமடையும்.

शब्दादयोऽपि विषया भुज्यमानास्तदिन्द्रियैः।
आत्मन्येव विलीयन्ते सरितः सागरे यथा॥ १९॥

अर्थजातमशेषं तु पश्यन् योगी प्रशाम्यति।
स्वात्मनैवास्थितो भानुस्तेजोजालमशेषतः॥२०॥

इति शिष्टोदनस्थलम्

பொறிபுலன்களால் உணரப்படும் அனைத்தும் கடலில் கலக்கும் நதிகளைப் போல் ஆன்மாவில் ஐக்கியமடைகின்றன; வெளியில் உணரப்படும் பொருட்களனைத்தையும் ஆன்மாவில் லயமடைவதைக் கண்ட யோகி தனது ஆன்மசொரூபமாக விளங்குகிறான்.

பொறிக ளாலுணருய புலனகடல புகுநதிடு நதிபோ
லறிஞ னாகியோ னடததிறபுக கடாஙகுறு மெனபர
மறிவால யோகியாப பொருளொழி வறவடி வடககிச
செறியு மாரகதி ரெலாஙகொடு வழுதிந கரனபோல.

பொறிபுலன்களால் உணரப்படும் அனைத்தும் கடலில் கலக்கும் நதிகளைப் போல் ஆன்மாவில் ஐக்கியமடைகின்றன; வெளியில் உணரப்படும் பொருட்களனைத்தையும் ஆன்மாவில் லயமடைவதைக் கண்ட யோகி தனது ஆன்மசொரூபமாக விளங்குகிறான்.

சிட்டோதநத்தலம் முற்றும்

अथ चराचरलयस्थलम्

लिङ्गैक्ये तु समापन्ने चरणाचरणे गते।
निर्देही स भवेद्योगी चराचरविनाशकः॥२१॥

அனைத்துச் சராசரங்களும் லிங்கத்தில் ஐக்கியமடைந்த வேளையில் யோகியானவன் உடலவற்றனாய் (நிர்தேஹி) சராசரவிநாசகன் எனப்படுகிறான்.

பாகு பாடுறு சராசரத துறுபரத தொனறாய
யோகி தானுடய புறுகில னாகியே யொழிவா

லேக மாகிய சராசர நாசக னென்ன
மோக மாயையை முனிந்தவர் மொழிந்திடப் படுவான்.

அனைத்துச் சராசரங்களும் லிங்கத்தில் ஐக்கியமடைந்த வேளையில் யோகியானவன் உடலவற்றனாய் (நிர்தேஹி) சராசரவிநாசகன் எனப்படுகிறான்.

अनाद्यविद्यामूला हि प्रतीतिर्जगतामियम्।
स्वात्मैकबोधात् तन्नाशे कुतो विश्वप्रकाशनम्॥ २२॥

வெளி உலகங்கள் யாவும் அநாதியான மாயையினால் தோன்றியவை; ஆன்ம சிவ ஐக்கியஞானத்தால் அவை யாவும் அழிந்த பின் வெளி உலகத் தோற்றமேது?

உலக ஞானமோ ரவித்தையாங் காரண முடைத்திங்
கலகிலாதத்தன் சொரூபஞா னம்பெற வவிச்சை
மலமி ராதென் னச்சகம் வாளங்கிட வற்றோ
கலையெ லாமுணர்ந் துயர்தரு கலயமா முனிவ.

வெளி உலகங்கள் யாவும் அநாதியான மாயையினால் தோன்றியவை; ஆன்ம சிவ ஐக்கியஞானத்தால் அவை யாவும் அழிந்த பின் வெளி உலகத் தோற்றமேது?

यथा मेघाः समुद्भूता विलीयन्ते नभस्थले।
तथात्मनि विलीयन्ते विषयाः स्वानुभाविनः॥ २३॥
स्वप्ने दृष्टं यथा वस्तु प्रबोधे लयमश्नुते।
तथा सांसारिकं सर्वमात्मज्ञाने विनश्यति॥ २४॥

மேகங்கள் ஆகாயத்திலேயே ஒடுங்குவது போல் உணரப்படும் அனைத்து விடயங்களும் ஆன்மாவிலேயே லயமடைகின்றன; சொப்பனத்தில் காணப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் விழித்தவுடன் ஆன்மபோதத்தில் லயமடைவது போல் சம்சாரமாகிய தோற்றம் ஆன்மஞானத்தில் ஒடுங்கிவிடும்.

வானின் மாமுகி லெழுந்தடங் குதலென மயங்கா
ஞானபா லெழுந் தடங்குறும் விடயங்க ணவலி

னான தோரகன வாறபொரு ணனவாலற றிடலபோ
லூான மாருசகத தோறறமெய யுணரவானா லொழியுய

மேகங்கள் ஆகாயத்திலேயே ஒடுங்குவது போல் உணரப்படும் அனைத்து விடயங்களும் ஆன்மாவிலேயே லயமடைகின்றன; சொப்பனத்தில் காணப்படும் பொருட்கள் அனைத்தும் விழித்தவுடன் ஆன்மபோதத்தில் லயமடைவது போல் சம்சாரமாகிய தோற்றம் ஆன்மஞானத்தில் ஒடுங்கிவிடும்.

जाग्रत्स्वनसुषुप्तिभ्यः परावस्थामुपेयुषः।
किं वा प्रमाणं किं ज्ञेयं किं वा ज्ञानस्य साधनम्॥२५॥
तुर्यातीतपदं यत्तद् दूरं वाङ्मनसाध्वनः।
अनुप्रविश्य तद्योगी न भूयो विश्वमीक्षते॥२६॥

விழித்தநிலை, சொப்பனநிலை, ஆழ்ந்த உறக்கநிலை இவற்றைக் கடந்த மேலான நிலையை அடைந்த யோகிக்கு அறிய வேண்டிய பொருள், அறியும் சாதனம் போன்றவை ஏது? வாக்கு மனதிற்கு எட்டாததும் நான்காம் நிலைக்கும் மேலானதுமான நிலையை அடைந்த யோகி வேறுபட்ட உலகத்தை மீண்டும் காண்பதில்லை.

சாககி ரநதொடார சொறபனரு சுழுததியைத தணநது
மககி ளநதிடு மவததையை மேவாய வொருவ
னுககு ஞாதுரு ஞானஞே யஙகளா மனைதது
நககி நிஙறிடு மெஙபரநல லறிவானா னாலைததோர.

விழித்தநிலை, சொப்பனநிலை, ஆழ்ந்த உறக்கநிலை இவற்றைக் கடந்த மேலான நிலையை அடைந்த யோகிக்கு அறிய வேண்டிய பொருள், அறியும் சாதனம் போன்றவை ஏது? வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் எட்டாததும் நான்காம் நிலைக்கும் மேலானதுமான நிலையை அடைந்த யோகி வேறுபட்ட உலகத்தை மீண்டும் காண்பதில்லை.

नान्यत् पश्यति योगीन्द्रो नान्यज्जानाति किञ्चन।
नान्यच्छृणोति सन्दृष्टे चिदानन्दमये शिवे॥२७॥

சிதானந்தமயமான சிவத்தைக் காணும் யோகி வேறெதையும் அறிவதோ, உணர்வதோ, கேட்பதோ இல்லை.

துரியா ததமாய பதததிடைத துளககற வாருநத
பெரியா னவவுல கததுருக காணகிலன பானரக
கரியாய நிறைமெயச சிவததினைக கணடவன காணான
றிரியா மறறொரு பொருளனைச செவககொளா னறியான.

சிதானந்தமயமான சிவத்தைக் காணும் யோகி வேறெதையும் அறிவதோ, உணர்வதோ, கேட்பதோ இல்லை.

असदेव जगत् सर्वं सदिव प्रतिभासते।
ज्ञाते शिवे तदज्ञानं स्वरूपमुपपद्यते॥२८॥

इति चराचरमललयस्थलम्

இல்லாத உலகமே இருப்பது போல் தோன்றுகிறது; சிவபிரானை நேரிடையாக அறிந்தபின் அஞ்ஞானம் விலகுகிறது.

மிதனத யாகுமிவ வுலகமுன ஹுணமைபோல வளங்குரு
சதத தாகிய பரசிவய வெளிபபடிற றனது
மெயதது நிறைமெயச சொருபமே யெங்கணுய வளங்குரு
சிதத மாமய லொழிந்துமுன ஹுபபல தெரிநதோய.

இல்லாத உலகமே இருப்பது போல் தோன்றுகிறது; சிவபிரானை நேரிடையாக அறிந்தபின் அஞ்ஞானம் விலகுகிறது.

சராசரலயத்தலம் முற்றும்.

अथ भाण्डस्थलम्

ब्रह्माण्डशतकोटीनां सर्गस्थितिलयान् प्रति।
स्थानभूतो विमर्शो यस्तद्भाण्डस्थलमुच्यते॥२९॥

நூறு கோடி பிரம்மாண்டங்களின் தோற்றம், நிலை மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றின் நிலைக்களமாக விளங்குவதே பாண்டஸ்தலமாகும்.

அண்ட நூறுகோ டிகளபடைப புடனிலை யழிவு
கொண்ட தோறட மாகிய வதனையே குறிததுக
கண்ட தோரவம ரசநதனைக கசடற வுணரவாற
பண்டை நூலுணர பவரபாணடத தலமெனப பகரவார.

நூறு கோடி பிரம்மாண்டங்களின் தோற்றம், நிலை மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றின் நிலைக்களமாக விளங்குவதே பாண்டஸ்தலமாகும்.

विमर्शाख्या पराशक्तिर्विश्वोद्भासनकारिणी।
साक्षिणी सर्वभूतानां समिन्धे सर्वतोमुखी॥३०॥
विश्वं यत्र लयं याति विभात्यात्मा चिदाकृतिः।
सदानन्दमयः साक्षात् सा विमर्शमयी कला॥३१॥

உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் அளவற்ற பராசக்தியே எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாய் விமரிசம் எனப்படுகிறது; அதில்தான் அனைத்துலகங்களும் லயமடைகின்றன; அந்த சின்மய பரானந்தமே விமரிசகலை எனப்படுகிறது.

ததது வஙகளுக கொருகர யாகியே சகததிற
குயதத காரண மாயவம ரசபபெய ருடைய
சததி தானலங குறுளுசக மடஙகிடத தானாய
மெயதத வாருயர வளஙகிடுய வமரச கலையே.

உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் அளவற்ற பராசக்தியே எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாய் விமரிசம் எனப்படுகிறது; அதில்தான் அனைத்துலகங்களும் லயமடைகின்றன; அந்த சின்மய பரானந்தமே விமரிசகலை எனப்படுகிறது.

पराहन्तासमावेशपरिपूर्णविमर्शवान्।
सर्वज्ञः सर्वगः साक्षी सर्वकर्ता महेश्वरः॥३२॥

विश्वाधारमहासंवित्प्रकाशपरिपूरितम्।
पराहन्तामयं प्राहुर्विमर्शं परमात्मनः॥३३॥

எல்லாவற்றையும் இயக்கும் எல்லேயற்ற ஆற்றல் கொண்ட மஹேசுவரன் மேலானதும் அனேத்தையும் தன்னுள்ளே காண்பதுமான 'நான்' (பராஹந்தா) என்னும் பரிபூரண உணர்வுடையவனுய், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாய் விளங்கும் சைதன்னியம் முழுதும் நிரம்பியவனுய்த் திகழ்கிருன்.

ஈச னோாபர வகநதைசோ வாமாச வானாயப
பேசு மியாவையு முணாநதொழி வறுபெருந தகையாந
தேசு லாயபர வகநதையாற சிறநதுள தாகி
மாசி லாவாம ாசநிகழ வுறுமென மதிபபாய.

எல்லாவற்றையும் இயக்கும் எல்லேயற்ற ஆற்றல் கொண்ட மஹேசுவரன் மேலானதும் அனேத்தையும் தன்னுள்ளே காண்பதுமான 'நான்' (பராஹந்தா) என்னும் பரிபூரண உணர்வுடையவனுய், எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாய் விளங்கும் சைதன்னியம் முழுதும் நிரம்பியவனுய்த் திகழ்கிருன்.

विमर्शभाण्डविन्यस्तविश्वतत्त्वविजृम्भणः।
अनन्यमुखसम्प्रेक्षी मुक्तः स्वात्मनि तिष्ठति॥३४॥

इति भाण्डस्थलम्

இந்த விமரிசமெனும் பாண்டத்தில் அனேத்துலகங்களின் தோற்றம் ஆகியவற்றைக் கண்டு வேறெதையும் நோக்காமல் முக்தி பெற்றவன் தனது ஆன்மானந்தத்திலேயே திளேக்கின்ருன்.

பரநத தாகிய வாமாச பாணடததி லடஙக
வாாநத தததுவ மியாவையு மேவுற வைததுத
தொாநத தனனையே கணடிருப பனறிகழ முதத
னருநத வாககர சாகிய வகததிய முனயே.

இந்த விமரிசமெனும் பாண்டத்தில் அனைத்துலகங்களின் தோற்றம் ஆகியவற்றைக் கண்டு வேறெதையும் நோக்காமல் முக்தி பெற்றவன் தனது ஆன்மானந்தத்திலேயே திளைக்கின்றான்.

பாண்டத்தலம் முற்றும்.

अथ भाजनस्थलम्

समस्तजगदंडानां सर्गस्थित्यन्तकारणम्।
विमर्शो भासते यत्र तद् भाजनमिहोच्यते॥३५॥

அனைத்து அண்டங்களின் தோற்றம், நிலை மற்றும் ஒடுக்கம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான விமரிசமெனும் சக்தி எங்கு பிரகாசிக்கின்றதோ அதுவே பாஜனமெனப்படும்.

ஓது மண்டங்கள் யாவுமவற் றுதித்துநின் றொடுங்கற்
கேது வாகிய விமரிச மியாதங்க ணிலங்கு
மேதை யாமது பாசந மெனவிவண் விளம்பு
மாது பாதிய னருளிய வாகம மறைகள்.

அனைத்து அண்டங்களின் தோற்றம், நிலை மற்றும் ஒடுக்கம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான விமரிசமெனும் சக்தி எங்கு பிரகாசிக்கின்றதோ அதுவே பாஜனமெனப்படும்.

विमर्शाख्या परा शक्तिर्विश्ववैचित्र्यकारिणी।
यस्मिन् प्रतिष्ठिता ब्रह्म तदिदं विश्वभाजनम्॥३६॥

விரிந்து பரந்த இந்த உலகங்களுக்குக் காரணமான அந்த விமரிசமெனும் சக்தி எந்த ஆதாரத்தில் நிலைபெற்று விளங்குகிறதோ அந்த பிரம்மமே விசுவபாஜனமாகும்.

வேறு பாடுறு முலகினுக் கொருதனி விதந்தாய்க்
கூறு மோர்விம ரிசப்பெயர் பராசத்தி குறுகும்
பேறி யாதெனிற் பெற்றிடும் பிரமமா மதுவே
தேறு பாசந மனைத்திற்கு மென்னுரை செய்வார்.

விரிந்து பரந்த இந்த உலகங்களுக்குக் காரணமான அந்த விமரிசமெனும் சக்தி எந்த ஆதாரத்தில் நிலைபெற்று விளங்குகிறதோ அந்த பிரம்மமே விசுவபாஜனமாகும்.

अन्तःकरणरूपेण जगदङ्कुररूपतः।
यस्मिन् विभाति चिच्छक्तिर्ब्रह्मभूतः स उच्यते॥३७॥

இந்த உலகங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகத் திகழும் சிச்சக்தி அந்தக்கரண வடிவாய் விளங்குவதே பிரம்மபூதன் எனப்படுகிறது.

ஆதி யாயசிற சததியாச சகமுளை யாகி
யோது மாகர ணததுரு வாலெதி லொளருந
ததி லாவது பாரமமென சிவமென வறைவர
வேத மோடுய ராகம முணரநதிடு வாமலர.

இந்த உலகங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகத் திகழும் சிச்சக்தி அந்தக்கரண வடிவாய் விளங்குவதே பிரம்மபூதன் எனப்படுகிறது.

यथा चन्द्रे स्थिरा ज्योत्स्ना विश्ववस्तुप्रकाशिनी।
तथा शक्तिर्विमर्शात्मा प्रकारे ब्रह्मणि स्थिता॥३८॥

அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சந்திரனின் ஒளியைப் போல் விமரிசமெனும் சக்தி பிரம்மத்தினிடம் எப்போதும் விளங்குகிறது.

திஙகள வெணணலா வனைததையுந திகழுததுதல போலச
சஙக ரனறனா ஹுறுவாம ராசமெஹுகு சததி
யாஙக னைததையு மொருஙகுற வாளககுமென றிசைபபர
மஙக லபபெருங கலைகளா ஹுழைநதிடு மதியோர.

அனைத்தையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் சந்திரனின் ஒளியைப் போல் விமரிசமெனும் சக்தி பிரம்மத்தினிடம் எப்போதும் விளங்குகிறது.

अकारः शिव आख्यातो हकारः शक्तिरुच्यते।
शिवशक्तिमयं ब्रह्म स्थितमेकमहंपदे॥३९॥

அகாரம் சிவபெருமானேயும் ஹகாரம் சக்தியையும் குறிப்பதால்
‘அஹம்’ எனும் சொல் இவ்விருவரும் பிரிவற்று
சிவசக்திமயமாய் விளங்கும் பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகும்.

ஆதி யாறுபெறு மகரமே யுயாசிவ மநதா
னோது தறகருகூ சததியாச சிவசததி யுருவா
மேத மறறிடு பாரமமொான றேயக மெனறு
மேதை நறபதய பொருநதுமென றறைகுவா மேலோா.

அகாரம் சிவபெருமானேயும் ஹகாரம் சக்தியையும் குறிப்பதால்
‘அஹம்’ எனும் சொல் இவ்விருவரும் பிரிவற்று
சிவசக்திமயமாய் விளங்கும் பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகும்.

अहन्तां परमां प्राप्य शिवशक्तिमयीं स्थिराम्।
ब्रह्मभूयङ्गतो योगी विश्वात्मा प्रतिभासते॥४०॥

சிவசக்திமயமானதும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதுமான
பராஹந்தா எனும் அனுபவத்தில் நிலேபெற்ற யோகி
பிரம்மமயமாகவே ஆகி இவ்வனேத்துலகவடிவமாயும்
திகழ்கிருன்.

திகழு றுயபர மாகியே சிவசததி மயமா
மகமெ னுயபத மடைநதுய ரருகூசிவ யோகி
சகம டாஙகவுந தனனுரு வாகவே சாாநது
நிகழு மெனறுரை செயதிடு நிமலனா கமாஙகள.

சிவசக்திமயமானதும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலானதுமான
பராஹந்தா எனும் அனுபவத்தில் நிலேபெற்ற யோகி
பிரம்மமயமாகவே ஆகி இவ்வனேத்துலகவடிவமாயும்
திகழ்கிருன்.

वृक्षस्थं पत्रपुष्पादि वटबीजस्थितं यथा।
तथा हृदयबीजस्थं विश्वमेतत् परात्मनः॥४१॥

इति भाजनस्थलम्

இலை பூ முதலியன மிகச் சிறிய விதையில் அடங்கியிருப்பது போல் இவ்வனைத்துலகங்களும் பரமாத்மாவின் இதயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

மரம டுததுள பாசிலை மலரமுத லனவோர
தரைய டுததுள வாததின லடாஙகுறுந தகைபோல
பரவு மிசசக மியாவுமோர பரமநல யோகி
யாருத யததன வாததின லடாஙகுமெண றிசைபபார.

இலை பூ முதலியன மிகச் சிறிய விதையில் அடங்கியிருப்பது போல் இவ்வனைத்துலகங்களும் பரமாத்மாவின் இதயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன.

பாசநத்தலம் முற்றும்.

दिक्कालाद्यनवच्छिन्नं चिदानन्दमयं महत्।
यस्य रूपमिदं ख्यातं सोऽङ्गालेप इहोच्यते॥४२॥

இடம் காலம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும் சிதானந்தமயமாயும் விளங்கும் நிலையே அங்காலேபம் எனப்படும்.

காலந திககிவை யாதியாற கணடித மிணறிக
கோலஞ சசசிதா நநதமா மிதுமுனங கூறுஞ
சீலங கொணடவற குருவெனச செபபுவ ரவணறாண
மாலிங கோவுமங காலேப னெணபரநுல வலலோர.

இடம் காலம் ஆகியவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும் சிதானந்தமயமாயும் விளங்கும் நிலையே அங்காலேபம் எனப்படும்.

समस्तजगदात्माऽपि संविद्रूपो महामतिः।
लिप्यते नैव संसारैर्यथा धूमादिभिर्णभः॥४३॥
न विधिर्न निषेधश्च न विकल्पो न वासना।
केवलं चित्स्वरूपस्य गलितप्राकृतात्मनः॥४४॥

மஹாயோகியானவன் எல்லா உலகங்களையும் தன்னுள்ளடக்கிய சின்மயமாய்த் திகழ்ந்தாலும் புகையால் ஆகாயம் எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாதிருப்பது போல் சம்சாரமலங்களால் எவ்விதத் தொடர்புமடைவதில்லை; உலகியலைக் கடந்து சின்மயமாய் விளங்கும் அந்த மஹாயோகிக்கு விதி மற்றும் விலக்கு ஆகிய கட்டுப்பாடுகள் இல்லை.

போத மேனயா மதிஞ௱வெ௱ புகைமுத லனவா
லோதுய வானென வொ௱றொரு தொழிலொடு முறானா௱
மேதை யாமிவ௱ றனககிலை வதியொடு வாலககாய
பேத மாகிய வாகறபமு மெ௱றிடுய பெருநுாலப.

மஹாயோகியானவன் எல்லா உலகங்களையும் தன்னுள்ளடக்கிய சின்மயமாய்த் திகழ்ந்தாலும் புகையால் ஆகாயம் எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாதிருப்பது போல் சம்சாரமலங்களால் எவ்விதத் தொடர்புமடைவதில்லை; உலகியலைக் கடந்து சின்மயமாய் விளங்கும் அந்த மஹாயோகிக்கு விதி மற்றும் விலக்கு ஆகிய கட்டுப்பாடுகள் இல்லை.

घटादिषु पृथग्भूतं यथाकाशं न भिद्यते।
तथोपाधिगतं ब्रह्म नानारूपं न भिद्यते॥४५॥

குடம் ஆகியவற்றிலுள்ள ஆகாயம் வேருகாதது போல் உபாதிகளால் பற்பல வேற்றுமைகளை அடைந்த பிரம்மமும் வேறுபாடு அடைவதில்லை.

வேறு படடிடு கடாதியாலப வாசுயபுவே றுறி�னுய
வேறு படடிடா வாறென வாமலமெயப பாரமய
வேறுபடடிடு முபாதியாலப வேறுவே றுறிஹுய
வேறுபடடிடா தெனமறை வாளாஙகுற வாளயபுய.

குடம் ஆகியவற்றிலுள்ள ஆகாயம் வேருகாதது போல் உபாதிகளால் பற்பல வேற்றுமைகளை அடைந்த பிரம்மமும் வேறுபாடு அடைவதில்லை.

अनश्वरमनिर्देश्यं यथा व्योम प्रकाशते।
तथा ब्रह्मापि चैतन्यमत्र वैशेषिकी कला॥४६॥
न देवत्वं न मानुष्यं न तिर्यक्त्वं न चान्यथा।
सर्वाकारत्वमाख्यातं जीवन्मुक्तस्य योगिनः॥४७॥

इत्यङ्गालेपस्थलम्

பிரம்மானது என்றுமழியாததாயும் நிலைபெற்றதாயும் இத்தகையது எனக் கூறவொண்ணுததாயும் ஆகாயம் போல் விளங்குகிறது; ஜீவன்முக்தியடைந்த யோகி தேவன், மனிதன், மிருகம் ஆகிய நிலைகளைக் கடந்தவனுய் விளங்குகிறுன்.

வான மேயென வளவற வயங்குறும் பரம
மான வங்கதிர் சிறுகலை வசேடமென் றறிவாய
மானி டங்கட வுளரவலங் கெறுந்தகை மருவான்
ஞானி யாவையுந் தன்வடி வாகவே நண்ணுறும்.

பிரம்மானது என்றுமழியாததாயும் நிலைபெற்றதாயும் இத்தகையது எனக் கூறவொண்ணுததாயும் ஆகாயம் போல் விளங்குகிறது; ஜீவன்முக்தியடைந்த யோகி தேவன், மனிதன், மிருகம் ஆகிய நிலைகளைக் கடந்தவனுய் விளங்குகிறுன்.

அங்கலேபத்தலம் முற்றும்.

अथ स्वपराज्ञस्थलम्

अप्रमेये चिदाकारे ब्रह्मण्यद्वैतवैभवे।
विलीनः किं नु जानाति स्वात्मानं परमेव वा॥४८॥

அளவற்றதான சின்மய அத்துவைத பிரம்மத்தில் ஒன்றிய மஹாயோகி தனது ஆன்மாவையோ பரமாத்மாவையோ எவ்வாறு அறிவான்?

ஏக மாகியே யறிவுரு வாயள வ௱ைசயா
தாகு மோ௱பா௱ மததினா௱ கலநதிடு ம௱ய
யோகி யாமவ௱ ற௱னையுய பரனையு முணருய
பாகு பாடுறு மியலபானை யுடையனோ பகராய.

அளவற்றதான சின்மய அத்துவைத பிரம்மத்தில் ஒன்றிய மஹாயோகி தனது ஆன்மாவையோ பரமாத்மாவையோ எவ்வாறு அறிவான்?

यत्र नास्ति भिदायोगादहं त्वमिति विभ्रमः।
न संयोगो वियोगश्च न ज्ञेयज्ञातृकल्पना॥४९॥
न बन्धो न च मुक्तिश्च न देवाद्यभिमानिता।
न सुखं नैव दुःखं च नाज्ञानं ज्ञानमेव वा॥५०॥
नोत्कृष्टत्वं न हीनत्वं नोपरिष्टान्न चाप्यधः।
न पश्चान्नैव पुरतो न दूरे किञ्चिदन्तरे॥५१॥
सर्वाकारे चिदानन्दे सत्यरूपिणि शाश्वते।
पराकाशमये तस्मिन् परे ब्रह्मणि निर्मले॥५२॥

ஆகாயம் போல் எல்லையற்றுப் பரந்த நிர்மலமான அந்த பிரம்மத்தையடைந்த நிலையில் பரஸ்பரம் தொடர்பு, பிரிவு, சுகம், துக்கம், ஞானம், அஞ்ஞானம், உயர்வு, தாழ்வு, மேல், கீழ், முன்புறம், பின்புறம், அண்மை, தொலைவு போன்ற எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

ஞான சீலமே வ௱னறகுந நானெனு மயலோ
டான வ௱பதுவ௱ பயபுண௱ வகறறே வாதி
மான ஞாதுரு ஞேயயவா லறிவறி யாமை
யன மேலொடு பநதயவ டிவைமுத லிலலை.

ஆகாயம் போல் எல்லையற்றுப் பரந்த நிர்மலமான அந்த பிரம்மத்தையடைந்த நிலையில் பரஸ்பரம் தொடர்பு, பிரிவு, சுகம், துக்கம், ஞானம், அஞ்ஞானம், உயர்வு, தாழ்வு, மேல், கீழ், முன்புறம், பின்புறம், அண்மை, தொலைவு போன்ற எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை.

एकीभावमुपेतानां योगिनां परमात्मनाम्।
परापरपरिज्ञानपरिहासकथा कुतः॥५३॥
देशकालानवच्छिन्नतेजोरूपसमाश्रयात्।
स्वपरज्ञानविरहात् स्वपराज्ञस्थलं विदुः॥५४॥

इति स्वपराज्ञस्थलम्

பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமடைந்த மஹாயோகிக்கு இது தன்னுடையது அது மற்றவருடையது என அறியும் நிலேயே இல்லே; இடம் காலம் ஆகிய கட்டுப்பாடுகளேக் கடந்த பரந்த ஒளியில் கலந்ததால் அந்நிலே ஸ்வபராஜ்ஞஸ்தலமெனப்படும்.

தேச காலமறு றொளதரு தேசடை தலினா
லாசி றனையுய பரனையு மறிநதிடா மையனா
லேசி றனொடு பரமறி யாததல மிதனைப
பேசு மாகம மெறறி யருநதவப பெரியோய.

பரமாத்மாவுடன் ஐக்கியமடைந்த மஹாயோகிக்கு இது தன்னுடையது அது மற்றவருடையது என அறியும் நிலேயே இல்லே; இடம் காலம் ஆகிய கட்டுப்பாடுகளேக் கடந்த பரந்த ஒளியில் கலந்ததால் அந்நிலே ஸ்வபராஜ்ஞஸ்தலமெனப்படும்.

சுபராஞ்ஞத்தலம் முற்றும்.

अथ भावाभावलयस्थलम्

त्वन्ताहन्ताविनिर्मुक्ते शून्यकल्पे चिदम्बरे।
एकीभूतस्य सिद्धस्य भावाभावकथा कुतः॥५५॥

நீ நான் என்று பிரித்தறியும் நிலேகளேக் கடந்து சின்மயமான பிரம்மத்தில் ஐக்கியமடைந்த யோகி உண்மை இன்மை ஆகிய வேறுபாடுகளேயும் கடந்து நிற்கிருன்.

பகுதது நிறுந நானெனுய பரிசில தாகி
யுகபப டைநதிடு சூனய சிதயபரத தொறாந

தகபபெ ருநதகை யாகிய யோகியைச சாரா
மிகுதது நி௱றபா வாபாவ மெனவறி மேலோய.

நீ நான் என்று பிரித்தறியும் நிலைகளைக் கடந்து சின்மயமான பிரம்மத்தில் ஐக்கியமடைந்த யோகி உண்மை இன்மை ஆகிய வேறுபாடுகளையும் கடந்து நிற்கிறான்.

अहंभावस्य शून्यत्वादभावस्य तथात्मनः।
भावाभावविनिर्मुक्तो जीवन्मुक्तः प्रकाशते॥५६॥
सुखदुःखादिभावेषु नाभावो भाव एव वा।
विद्यते चित्स्वरूपस्य निर्लेपस्य महात्मनः॥५७॥

நான் எனும் மிகச் சிறிய நிலையைக் கடந்த ஜீவன்முக்தன் உண்மை இன்மை ஆகிய நிலைகளிலிருந்து நீங்கி விளங்குகிறான்; சுகம், துக்கம் முதலியன அவனுக்கு உண்மையுமில்லை பொய்யுமில்லை.

ஈஙகு நானெனுய பாவததிறு கிலாமைவந துறலாறு
றஙகி லாதவா௱ மாவனத பாவமுஞ செபபுற
றாஙகி லாமையை யடைதலா லசசீவ௱ முதத
னோஙகு பாவமோ டபாவமு மிலனென வுணாவாய.

நான் எனும் மிகச் சிறிய நிலையைக் கடந்த ஜீவன்முக்தன் உண்மை இன்மை ஆகிய நிலைகளிலிருந்து நீங்கி விளங்குகிறான்; சுகம், துக்கம் முதலியன அவனுக்கு உண்மையுமில்லை பொய்யுமில்லை.

यस्मिन् ज्योतिषि चिद्रूपे दृश्यते नैव किञ्चन।
सद्रूपं वाप्यसद्रूपं भावाभावं विमुञ्चतः॥५८॥

எந்த சைதன்னியப் பரஞ்சோதியில் உண்மை இன்மை ஆகிய எவ்வித வேற்றுமைப்பட்ட அறிவும் விளங்குவதில்லையோ

பநத மோவாய பெருமையோ ன௱பது௱ பததிலெ
வநத பாவமு மபாவமு மிலனென மதிபபா

யுநது ஞானயாயப பாவமு மபாவமு மொழிதகோ
னநதி லுாளதா யாலுமிலல தாயாலு மறியாலை.

எந்த சைதன்னியப் பரஞ்சோதியில் உண்மை இன்மை ஆகிய எவ்வித வேற்றுமைப்பட்ட அறிவும் விளங்குவதில்லையோ

प्रतीयमानौ विद्येते भावाभावौ न कुत्रचित्।
लिङ्गैक्ये सति यत्तस्माद् भावाभावलयस्थलम्॥५९॥

इति भावाभावास्थलम्

உண்மை இன்மை எனும் பாவ அபாவ நிலையினின்று நீங்கிய அந்த லிங்கைக்கிய நிலையே பாவாபாவலயஸ்தலமாகும்.

தோலைாறு பாவமு மபாவமு மெஙகலைாற தோயாலை
சாலைற தாருசிவத தேகமாற தகையானோ னதனா
லாலைாறு நிலைறபா வாபாவ லயததல மதனை
ஞாலைற வாரசடைக கடவுளா கமமெலா நவலுய.

உண்மை இன்மை எனும் பாவ அபாவ நிலையினின்று நீங்கிய அந்த லிங்கைக்கிய நிலையே பாவாபாவலயஸ்தலமாகும்.

பாவாபாலயத்தலம் முற்றும்.

अथ ज्ञानशून्यस्थलम्

परापरसमापेक्षभावाभावविवेचनम्।
ज्ञानं ब्रह्मणि तन्नास्ति ज्ञानशून्यस्थलं विदुः॥६०॥

பரம் அபரம் என்பவற்றை அறியும் விவேக நிலையைக் கடந்த ஞானம் பிரம்மத்திலில்லை; அதுவே ஞானசூனியஸ்தலமாகும்.

பராப ரததினை வழைநதபா வாபாவ வவேகய
வராவு நறபெரு ஞானமொலை பரமததிலை மேவுற
றிராதெ னபபட லாலைஞான சூனய மிசைககு
மராவு டைசசடை யெயபரா னாகம மனைததுய.

பரம் அபரம் என்பவற்றை அறியும் விவேக நிலையைக் கடந்த ஞானம் பிரம்மத்திலில்லை; அதுவே ஞானசூனியஸ்தலமாகும்.

जले जलमिव न्यस्तं वह्नौ वह्निरिवार्पितम्।
परे ब्रह्मणि लीनात्मा विभागेन न दृश्यते॥६१॥

நீரில் நீர் கலந்தாற் போலும் நெருப்பினில் நெருப்பு சேர்ந்தாற் பாலும் பரப்பிரமத்தில் இரண்டறக்கலந்த ஆன்மா தனித்துக் காணப்படுவதில்லை.

நர் னருயவெந நெருபபான னெருபபுமே போல
வாரு மோரபார மததின லயாககமுற றடைநத
பேர் னோணவபா கததினார காணகுறா னெணரு
சாரு மாகம நெறியுணரந தவருரை தருவார.

நீரில் நீர் கலந்தாற் போலும் நெருப்பினில் நெருப்பு சேர்ந்தாற் பாலும் பரப்பிரமத்தில் இரண்டறக்கலந்த ஆன்மா தனித்துக் காணப்படுவதில்லை.

सर्वात्मनि परे तत्त्वे भेदशङ्काविवर्जिते।
ज्ञात्रादिव्यवहारोत्थं कुतो ज्ञानं विभाव्यते॥६२॥

எல்லா ஆன்மாக்களையும் உள்ளடக்கியதும் பரதத்துவமானதும் எவ்வித வேற்றுமையுமற்றதுமான பரநிலையில் அறிபவன், அறியப்படுவது போன்ற உலகியல் நடைமுறைகள் ஏது?

பேத மாறிய வனைததுமா மொருபார மததிண
ஞாது ராதிகள வழககினார றோணருரு ஞானய
யாது மேவுரு மியாதுமே வாதென வெயபபாய
போத வாரமு துணடருந தமிழககலை புகணறோய.

எல்லா ஆன்மாக்களையும் உள்ளடக்கியதும் பரதத்துவமானதும் எவ்வித வேற்றுமையுமற்றதுமான பரநிலையில் அறிபவன், அறியப்படுவது போன்ற உலகியல் நடைமுறைகள் ஏது?

निर्विकारं निराकारं नित्यं सीमाविवर्जितम्।
व्योमवत् परमं ब्रह्म निर्विकल्पतया स्थितम्॥६३॥

பிரம்மமானது ஆகாயத்தைப் போல் எவ்வித மாற்றங்களுமின்றி உருவமின்றி எல்லையற்று என்றும் நிலைபெற்ற உண்மையாய்த் திகழ்கிறது.

வான மாமென வடிவ௱சிந மாததிர மாகி
மான மி௵றிவே றொ௵றொடுய படாதுதா௵ மலரநதொ௵
றான வோரபர மததின னானெஹு மதனா௵
ஞான பாவனை பாவபபோ௵ யாவன நவ௱வாய.

பிரம்மமானது ஆகாயத்தைப் போல் எவ்வித மாற்றங்களுமின்றி உருவமின்றி எல்லையற்று என்றும் நிலைபெற்ற உண்மையாய்த் திகழ்கிறது.

न पृथ्व्यादीनि भूतानि न ग्रहा नैव तारकाः।
न देवा न मनुष्याश्च न तिर्यञ्चो न चापरे॥६४॥
तस्मिन् केवलचिन्मात्रसत्तानन्दैकलक्षणे।
त्वन्ताहन्तादिसंरूढं विज्ञानं केन भाव्यते॥६५॥

நிலம், நீர், போன்ற பூதங்களோ, நட்சத்திரம், கிரஹங்கள் போன்றவையோ, தேவர், மனிதர், மிருகம் முதலியனவோ அங்கில்லை; அந்த பிரம்மம் சின்மயமானது; அந்நிலையில் நான் நீ போன்ற உலகியல் வேற்றுமைகள் எதுவும் காணப்படா.

ஞேய மாகவொ௵ றெதிருற நி௵றிடா மையனாற
பாய ஞானதூ னயமெ௵றுய பாவககப படுமாற
றுய தானசத தாநநத வடிவமாகு சோதி
மேய வோரபரா காசமொத தெஙகஹுய வாளஙகுய.

அந்த பிரம்மம் சின்மயமானது; அந்நிலையில் நான் நீ போன்ற உலகியல் வேற்றுமைகளின் அடிப்படையில் தோன்றும் ஞானம் எதுவும் காணப்படாது.

ज्ञेयाभावाद्विशेषेण शून्यकल्पं विभाव्यते।
ज्ञातृज्ञेयादिभिः शून्यं शून्यं ज्ञानादिभिर्गुणैः॥६६॥

அறிவோன் அறியப்படும் பொருள் போன்ற வேற்றுமையின் அடிப்படையில் தோன்றும் ஞானம் இல்லாததால் அந்நிலே ஞானசூனியமெனப்படும்.

சூனி யயபெறு ஞானாதி கற்பனைச் சோதி
யான வொண்சிவ லிங்கமாந் தன்னுரு வதனற்
றானி ரண்டற வடைந்துள தகுதியோன் றனக்கு
ஞான மென்பதொன் றிலையென வறைகுவர் நல்லோர்.

அறிவோன் அறியப்படும் பொருள் போன்ற வேற்றுமையின் அடிப்படையில் தோன்றும் ஞானம் இல்லாததால் அந்நிலே ஞானசூனியமெனப்படும்.

आदावन्ते च मध्ये च शून्यं सर्वत्र सर्वदा।
द्वितीयेन पदार्थेन शून्यं शून्यं विभाव्यते॥६७॥
केवलं सच्चिदानन्दप्रकाशाद्वयलक्षणम्।
शून्यकल्पं पराकाशं परब्रह्म प्रकाशते॥६८॥
शून्यज्ञानादिसङ्कल्पे शून्यसर्वार्थसाधने।
ज्योतिर्लिङ्गे चिदाकारे स्वप्रकाशे निरुत्तरे।
एकीभावमुपेतस्य कथं ज्ञानस्य सम्भवः॥६९॥
यस्य कार्यदशा नास्ति कारणत्वमथापि वा।
शेषत्वं नैव शेषित्वं स मुक्तः पर उच्यते॥७०॥

इति ज्ञानशून्यस्थलम्

தொடக்கம், நடு, இறுதி ஆகிய முந்நிலேயிலும் தன்னேத் தவிர வேருென்றும் இலாதது சூனியமெனப்படுவது; ஸச்சிதானந்த வடிவான பரப்பிரமம் ஆகாயம் போல் சூனியமாய் விளங்குகிறது; அத்தகைய சூனியஞானலிங்கத்தில் ஐக்கியமடைந்த நிலேயில் வேறு ஞானம் எதுவும் தோன்ருது; அது காரியம், காரணம்

மற்றும் உடையான், உடைமை ஆகியன அனைத்தும் கடந்த நிலை. அதுவே பரமுக்தநிலை.

சாறறு காரணத துவமொடு காரயததனமை
யேறற சேடமோ டுறறசே டிததுவ மிலானைப
போறறு மோரபர முததனென றறைகுவர புலவ
ராறறல சாறவத துயரதரு மகததியப பெயரோய.

அது காரியம், காரணம் மற்றும் உடையான், உடைமை ஆகியன அனைத்தும் கடந்த நிலை. அதுவே பரமுக்தநிலை.

ஞானசூனியத்தலம் முற்றும்.

மஹாலிங்கஸ்தலம் முற்றிற்று.

த்விதீய பரிச்சேதமாகிய லிங்கஸ்தலம் ஸம்பூர்ணம்

अथोपदेशोपसंहारवर्णनम्

एतावदुक्त्वा परमप्रबोधमद्वैतमानन्दशिवप्रकाशम्।
देव्यै पुरा भाषितमीश्वरेण तूष्णीमभूद् ध्यानपरो गणेन्द्रः॥७१॥

முன்பு தேவிக்கு ஈசுவரன் விளக்கிய உயர்ந்த அத்துவைதானந்த சிவப்பிரகாசஞானத்தை அகத்தியருக்கு உபதேசித்தபின் கணநாதர் சிறிது நேரம் மௌனநிலையிலிருந்தார்.

முககண னயபாகைககு முனசொலத துவாத ஞான
மககண நாத னாவவா றகததிய முனாககு ணரததி
நெககுறு மனததி லபச னானைவொடு மவுனா யானான
கைககமலாஙகள கூபபாக கடமுனா கசிநது சொலவான.

முன்பு தேவிக்கு ஈசுவரன் விளக்கிய உயர்ந்த அத்துவைதானந்த சிவப்பிரகாசஞானத்தை அகத்தியருக்கு உபதேசித்தபின் ரேணுகராகிய கணநாதர் சிறிது நேரம் மௌனநிலையிலிருந்தார். அகத்தியர் கைகுவித்து அவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்.

एवमुक्त्वा समासीनं शिवयोगपरायणम्।
रेणुकं तं समालोक्य बभाषे प्राञ्जलिर्मुनिः॥७२॥
शिवयोगविशेषज्ञ शिवज्ञानमहोदधे।
समस्तवेदशास्त्रादिव्यवहारधुरन्धर॥७३॥
आलोकमात्रनिर्धूतसर्वसंसारबन्धन।
स्वच्छन्दचरितोल्लास स्वप्रकाशात्मवच्छिव॥७४॥
अवतीर्णमिदं शास्त्रमनवद्यं त्वदाननात्।
श्रुत्वा मे मोदते चित्तं ज्योतिः पश्ये शिवाभिधम्॥७५॥

சிவயோகத்தில் நிலைபெற்று விளங்கும் ரேணுகமுனிவரை நோக்கி அகத்தியர் கூறினார்: “சிவயோகத்தில் சிறந்தவரே! சிவஞானக்கடலே! எல்லா வேதசாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவரே! கடைக்கண் நோக்காலேயே மக்களின்

சம்சார நோயை நீக்குபவரே! முற்றும் சுவதந்தரமானவரே! சுவப்பிரகாச சிவபெருமானையொத்தவரே! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இவ்வுயர்ந்த சாத்திரத்தைக் கேட்ட என் மனம் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிறது, எனது மனத்தில் சிவபரஞ்சோதியைக் காண்கிறேன்."

வருத்துறு பிறவி நோய்தீர் மருத்துவ நெஞ்சக் கோட்டந்
திருத்துறு புரவ ஞானச் செல்வவே தாக மங்கள்
கருத்துணர் புலவ நின்னின் கருணையா லடிய னேனுக்
குரைத்தருள் ஞான நூலா லுள்ளத்துறு முவகை பெற்றேன்.

எல்லா வேதசாத்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவரே! கடைக்கண் நோக்காலேயே மக்களின் சம்சார நோயை நீக்குபவரே! தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இவ்வுயர்ந்த சாத்திரத்தைக் கேட்ட என் மனம் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைகிறது, எனது மனத்தில் சிவபரஞ்சோதியைக் காண்கிறேன்."

अद्य मे सफलं जन्म गतो मे चित्तविभ्रमः।
सञ्जाता पाशविच्छित्तिस्तपांसि फलितानि मे॥७६॥

இன்று எனது பிறவிப்பயனை அடைந்தேன்; என் மனக்குழப்பங்கள் நீங்கின. எனது பாசத்தளைகள் அறுந்தன, எனது தவம் பயனுற்றது.

இன்றுநான் மனத்த யாக்கை யெய்திய பயன டைந்தே
னின்றுநான் முனிவர்க் கெல்லா மிறைவனாய் பெரியோ
னானே
னின்றுநா னவாச்சை யென்னு மிருள்வாடி காலை பெற்றே
னின்றுநா னளவில் னோன்பா லெய்த்தற் குறுதி கண்டேன்.

இன்று எனது பிறவிப்பயனை அடைந்தேன்; என் மனக்குழப்பங்கள் நீங்கின. எனது பாசத்தளைகள் அறுந்தன, எனது தவம் பயனுற்றது.

इदानीमेव मे जातं मुनिराजोत्तमोत्तमम्।
इतःपरं मया नास्ति सदृशो भुवनत्रये॥७७॥

शास्त्रं तव मुखोद्गीर्णं शिवाद्वैतपरम्परम्।
मां विना कस्य लोकेषु श्रोतुमस्ति तपः शुभम्॥७८॥
तपसां परिपाकेन शङ्करस्य प्रसादतः।
आगतस्त्वं महाभाग मां कृतार्थयितुं गिरा॥७९॥

ஓ முனிவருட் சிறந்தவரே! இன்றே என் பிறவி பயனடைந்தது; மூவுலகிலும் என்னையொத்தவர் எவருமில்லை; தாங்கள் திருவாய்மலர்ந்த சிவாத்துவைத சாத்திரத்தைக் கேட்க என்னைத் தவிர பாக்கியமுள்ளவர் யார்? சிவபெருமானது திருவருளாலும் எனது தவவலிமையாலும் தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளி தங்களது திருவாக்கால் என்னைத் தனியனுக்கினீர்கள்.

பரமநூ லிதனைக் கேட்க வருந்தவப் பயனன்றோ ரென்போ
லொருவரு முலகி லில்லை யுமையொரு பாக னெங்கோ
னருள்னா லடிய னேனை யடிமைகொண் டருள வேண்டி
மருவினை யென்னூறு சீர்சான் மலயமா தவன்னூறு தித்தான்.

சிவாத்துவைத சாத்திரத்தைக் கேட்க என்னைத் தவிர பாக்கியமுள்ளவர் யார்? சிவபெருமானது திருவருளாலும் எனது தவவலிமையாலும் தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளி தங்களது திருவாக்கால் என்னைத் தனியனுக்கினீர்கள்.

इति स्तुवन्तं विनयादगस्त्यं मुनिपुङ्गवम्।
आलोक्य करुणादृष्ट्या बभाषे स गणेश्वरः॥८०॥
अगस्त्य मुनिशार्दूल तपःसिद्धमनोरथ।
त्वां विना शिवशास्त्रस्य कः श्रोतुमधिकारवान्॥८१॥
पात्रं शिवप्रसादस्य भवानेको न चापरः।
इति निश्चित्य कथितं मया ते तन्त्रमीदृशम्॥८२॥

இவ்வாறு மிக்க பணிவுடன் தன்னை வணங்கி நிற்கும் அகத்தியரை ரேணுகர் கருணையுடன் நோக்கி ஓ அகத்தியரே! தவத்தில் சிறந்தோனே! உன்னைத் தவிர இச்சிவசாத்திரத்தைக்

கேட்க வேறு யார் தான் தகுதியுடையவர்?
சிவப்பிரசாதத்துக்குரிய ஓரே பாத்திரம் நீ ஒருவனே என எண்ணி இத்தகைய ஒப்பற்ற தந்திரத்தை உனக்கு நான் உபதேசித்தேன்.

அறைநதநு லிதறகு நயே யதிகாரா யணாறி யாலபலை
பறநதிடா வடிவ முககட பெருநதகை யருளா றுககுச
சிறநதுளா யெணறு மாறறாறு செபபான னாதனைப போல
மறைநதிடா திலகு ஞான சாதன மறறொண றிலபலை.

உன்னேத் தவிர இச்சிவசாத்திரத்தைக் கேட்க வேறு யார் தான் தகுதியுடையவர்? சிவப்பிரசாதத்துக்குரிய ஓரே பாத்திரம் நீ ஒருவனே என எண்ணி இத்தகைய ஒப்பற்ற தந்திரத்தை உனக்கு நான் உபதேசித்தேன்.

स्थाप्यतां सर्वलोकेषु तन्त्रमेतम् त्वया मुने।
ईदृशं शिवबोधस्य साधनं नास्ति कुत्रचित्॥८३॥

ஓ முனிவரே! சிவஞானத்தையடைவதற்கு இதைத் தவிர வேறு சாத்திரம் வேறெங்குமில்லே; நீ இச்சாத்திரத்தை மூவுலகிலும் நிறுவுவாயாக.

ஆகம சார மாகி யருமறைப பொருணா றைநது
சீரகெழு கிரியை ஞானந திகழுதது மிவவாணையா றுாலைப
பாகம தடைநத சீடண பாலுகந தளாபப தணாறி
மோகம தடைநது ளோறகு மொழிநதிடத தகக தணாறே.

ஓ முனிவரே! சிவஞானத்தையடைவதற்கு அனேத்து ஆகமங்களின் சாரத்தையுடையதும் கிரியை, ஞானம் முதலியவற்றைத் தன்னுள்ளடக்கியதுமான இச்சாத்திரத்தைத் தவிர வேறு சாத்திரம் வேறெங்குமில்லே; நீ இச்சாத்திரத்தை மூவுலகிலும் நிறுவுவாயாக.

रहस्यमेतत् सर्वज्ञः सर्वानुग्राहकः शिवः।
अवादीत् सर्वलोकानां सिद्धये पार्वतीपतिः॥८४॥

तदिदं शिवसिद्धान्तसारणामुत्तमोत्तमम्।
वेदवेदान्तसर्वस्वं विद्याचारप्रवर्तकम्॥८५॥
वीरमाहेश्वरग्राह्यं शिवाद्वैतप्रकाशकम्।
परीक्षितेभ्यो दातव्यं शिष्येभ्यो नान्यथा क्वचित्॥८६॥
एतच्छ्रवणमात्रेण सर्वेषां पापसंक्षयः।
अवतीर्णं मया भूमौ शास्त्रस्यास्य प्रवृत्तये।
प्रवर्तये शिवाद्वैतं त्वमपि ज्ञानमीदृशम्॥८७॥

மிகவும் ரகசியமான இந்த ஞானத்தை முன்பு பார்வதீபதியாகிய சிவபெருமான் மூவுலகும் உய்யும் பொருட்டு உபதேசித்தார்; சிவஞானங்களுள் இது தலையாயது, வேத வேதாந்தங்களின் உட்பொருளைக் கொண்டது, வீரமாஹேசுவரர்கள் எப்போதும் கொள்ளத்தக்க இந்த சாத்திரம் சிவாத்துவைதஞானத்தை விளக்குவது; சீடர்களின் தகுதியை நன்கு சோதித்த பின்னரே அவர்களுக்கு இச்சாத்திரத்தை வழங்கவேண்டும்; இதைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அனைத்துப் பாவங்களும் விலகும்; அனைவரின் நலனையும் கருதியே நான் இச்சாத்திரத்தை இவ்வுலகில் பரப்புகிறேன்; நீயும் இதைப் பரவச் செய்வாயாக.

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते
वीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ शिवैक्यस्थलविषयनवविधलिङ्गप्रसङ्गो
नाम विंशः परिच्छेदः॥२०॥

एकविंशः परिच्छेदः
विभीषणाभीष्टदानम्

इत्युक्त्वा पश्यतस्तस्य पुरस्तादेव रेणुकः।
अन्तर्दधे महादेवं चिन्तयन्नन्तरात्मना॥१॥
य इदं शिवसिद्धान्तं वीरशैवमतं परम्।
श्रृणोति शुद्धमनसा स याति परमां गतिम्॥२॥

இவ்வாறு கூறியவுடன் அகத்தியர் முன்னிலையிலேயே சிவபெருமானை நினைத்த வண்ணம் ரேணுகர் மறைந்து சென்றார்; இந்த வீரசைவமத சித்தாந்தத்தைத் தூய்மையான மனதுடன் கேட்பவன் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான நிலையை அடைவான்.

இபபர சருள யெஙக ளரேணுகன கடிதெ ழுநதங
கொபபரு முனவர கோமு ணுயரவசுய பாடைகக ரநதா
னபபெரு முனவ னோககி யறபுத முடன ருநதான
செபபருய வரசைவ சிததாநத நுாலு ணரநது.

இவ்வாறு கூறியவுடன் அகத்தியர் முன்னிலையிலேயே சிவபெருமானை நினைத்த வண்ணம் ரேணுகர் மறைந்து சென்றார்; இந்த வீரசைவமத சித்தாந்தத்தைத் தூய்மையான மனதுடன் கேட்பவன் எல்லாவற்றுக்கும் மேலான நிலையை அடைவான்.

स्वच्छन्दाचाररसिकः स्वेच्छानिर्मितविग्रहः।
आससाद पुरीं लङ्कां रेणुको गणनायकः॥३॥

சுதந்திரத்தை மிகவும் விரும்புபவரும் தன்னிச்சையாக உருவம் கொள்பவருமான ரேணுக கணநாயகர் இலங்கை நகரைச் சென்றடைந்தார்.

வேணடுரு வடைய வலல வாழுமிய வரேணு கணறான
சேணடொடு மதிலி லஙகைத திருநகர தனனுற செனறான

பூ௵டிகழு குவ௳புத தி௵டோட பொருவலி வாபட ண௳றா௳
கா௵டஹு முவகை பூததுக கரபபகை யணைய ஹுயததா௳.

சுதந்திரத்தை மிகவும் விரும்புபவரும் தன்னிச்சையாக உருவம் கொள்பவருமான ரேணுக கணநாயகர் இலங்கை நகரைச் சென்றடைந்தார்.

तमागतं महाभागं सर्वागमविशारदम्।
विभीषणः समालोक्य गेहं प्रावेशयन्निजम्॥४॥
भद्रासने निजे रम्ये निवेश्य गणनायकम्।
अर्घ्यपाद्यादिभिः सर्वैरुपचारैरपूजयत्॥५॥
पूजितेन प्रसन्नेन रेणुकेन निरूपितः।
निषसाद तदभ्याशे स निजासनमाश्रितः॥६॥
आबभाषे गणेन्द्रं तं कृताञ्जलिर्विभीषणः।
मानुषाकारसम्पन्नं साक्षाच्छिवमिवापरम्॥७॥

அனைத்து ஆகமங்களையும் கற்றுணர்ந்த அந்த ரேணுகர் தனது நகரை வந்தடைந்ததையறிந்த விபீஷணன் அருக்கியம் பாத்தியம் முதலானவற்ருல் வணங்கினுர்; மனமகிழ்ச்சியடைந்த ரேணுகரின் கட்டளையின் பேரில் விபீஷணரும் அவரருகில் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கூப்பிய கைகளுடன் சிவபெருமான் மானுட வடிவம் தாங்கியது போல் தோற்றமளிக்கும் அந்த ரேணுக கணநாயகரை நோக்கிக் கூறினுர்.

அருககிய முதல ளததங கருசசனை முறைய னாறறித
திருககிளர கமலப பொறறா௳ செ௳னய௳ வணஙகி நிறபச
செருககொழி யுளதத ன௳பாற செயபண யுவநதி யோகி
யாருககென வயலொடுஙகி யருநதன னயயப ஹுறறா௳.

விபீஷணன் அருக்கியம் முதலானவற்ருல் ரேணுகரை வணங்கி அவரருகில் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கூப்பிய கைகளுடன் அந்த ரேணுக கணநாயகரை நோக்கிக் கூறினுர்.

रेणुक त्वं गणाधीश शिवज्ञानपरायण।
अवतीर्ण महीमेनामिति सम्यक् श्रुतं मया॥८॥
मद्भाग्यगौरवादद्य समायास्त्वं पुरीमिमाम्।
कथं भाग्यविहीनानां सुलभाः स्युर्भवादृशाः॥९॥
मत्समो नास्ति लोकेषु भाग्यातिशयवत्तया।
यस्य गेहं स्वयं प्राप्तो भवान् साक्षान्महेश्वरः॥१०॥

ஓ ரேணுகரே! சிவஞானத்திற் சிறந்தோரே! தாங்கள் இப்பூவுலகை வந்தடைந்தீர்கள் எனக் கேட்டேன்; எனது பாக்கியவசத்தால் எனது நகருக்கு வந்துள்ளீர்கள். புண்ணியமில்லாதோர்க்குத் தங்களைப் போன்றோர் கிடைத்தல் அரிது. சிவபெருமானுக்கு நிகரான தாங்கள் எனது இல்லம் வந்தடைந்ததால் இன்று என்னைப் போன்ற பாக்கியசாலி எவனுமில்லை.

க௭௭௭ுதல கயாலை காககுங கணஙகளா௱ றலைவ நயாய
ம௭௭௭ுல குயய வநத மா௱றமு முணா௱நதி ருநதே௭
பு௭ணாய மூா௱ததி நயாப புரததிடைத திருததா௭ வைககப
ப௭ணாய தவாஙக ளெ௭னோ ௭புணா௱நதில௭ ப௭டி யானே.

ஓ ரேணுகரே! சிவஞானத்திற் சிறந்தோரே! தாங்கள் இப்பூவுலகை வந்தடைந்தீர்கள் எனக் கேட்டேன்; எனது பாக்கியவசத்தால் எனது நகருக்கு வந்துள்ளீர்கள். புண்ணியமில்லாதோர்க்குத் தங்களைப் போன்றோர் கிடைத்தல் அரிது. சிவபெருமானுக்கு நிகரான தாங்கள் எனது இல்லம் வந்தடைந்ததால் இன்று என்னைப் போன்ற பாக்கியசாலி எவனுமில்லை.

कृतार्था मे पुरी ह्येषा कृतार्थो राक्षसान्वयः।
जीवितं च कृतार्थं मे यस्य त्वं दृष्टिगोचरः॥११॥

தாங்கள் என் முன் தோன்றியதால் எனது நகரம் பயனடைந்தது, ராட்சசகுலம் பயனடைந்தது. என் பிறவிப்பயனை அடைந்தேன்.

பார்த்துட லிருந்த தூறகுப பயனுனை யாண்று கண்ட
தொருததரு மெண்ணை யொபபா ருளரகொலோ வெண்று கூறக
கருததுவ கையானண் ழுழுகிக கணங்கணா யகனு ரைபபாண
பெருததுள வறததி னண்போறு பெரியார்வ வுலகி லிலலை.

தாங்கள் என் முன் தோன்றியதால் எனது நகரம்
பயனடைந்தது, ராட்சசகுலம் பயனடைந்தது. என் பிறவிப்பயனை
அடைந்தேன்.

इति ब्रुवाणं कल्याणं राक्षसेन्द्रं गणेश्वरः।
बभाषे सस्मितो वाणीं विश्वोल्लासकरीं शुभाम्॥१२॥

ராட்சசத் தலைவன் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அம்முனிவர்
புன்முறுவலுடன் இனிய சொற்களைக் கூறினார்.

சங்கர பததி தண்ணாறு றலைமையோய நிண்னைக காண்பா
னங்குற வடைநதே மெயபா லெயதுறுய வரமொண் றுண்டேறு
சங்கைய தறவு ரைததி தருதுமெண் றவனுரைபபப
பங்கய மலரததாள் போறறி யரககரகோண் பகர லுறறாண.

உனது ஒழுக்கத்தால் மிக்க மன மகிழ்ச்சியடைந்த நான் நீ
விரும்பும் வரத்தை அருளக் காத்திருக்கிறேன். வரத்தைக்
கேள்” என்றார்.

विभीषण महाभाग जाने त्वां धर्मकोविदम्।
त्वां विना कस्य लोकेषु जायते भक्तिरीदृशी॥१३॥
समस्तशास्त्रसारज्ञं सर्वधर्मपरायणम्।
अध्यात्मविद्यानिरतमाहुस्त्वां राक्षसेश्वर॥१४॥
त्वदीयधर्मसम्पत्तिं श्रुत्वाहं विस्मिताशयः।
व्रजन् कैलासमचलं त्वदन्तिकमुपागतः॥१५॥
प्रीतोऽस्मि तव चारित्रैः शोभनैर्लोकविश्रुतैः।
दास्यामि ते वरं साक्षात् प्रार्थयस्व यथेप्सितम्॥१६॥

"ஓ விபீஷணரே! ராட்சசர்களின் தலைவரான நீ எல்லா சாத்திரங்களையும் கற்றவரென்றும், தருமநெறி வழுவாதவரென்றும் ஆன்மிக சாத்திரங்களில் மிக்க நாட்டமுடையோனென்றும் நான் கேட்டிருக்கிறேன்; ஆதலால் கைலாயத்திற்குச் செல்லும் வழியில் உன்னைக் காண வந்துள்ளேன். உனது ஒழுக்கத்தால் மிக்க மன மகிழ்ச்சியடைந்த நான் நீ விரும்பும் வரத்தை அருளக் காத்திருக்கிறேன். வரத்தைக் கேள்" என்றார்.

इति प्रसादसुमुखे भाषमाणे गणेश्वरे।
प्रणम्य परया प्रीत्या व्याजहार विभीषणः॥१७॥
आगमानुग्रहादेव भवतः शिवयोगिनः।
दुर्लभाः सर्वलोकानां समपद्यन्त सम्पदः॥१८॥
तथापि प्रार्थनीयं मे किञ्चिदस्ति गणेश्वर।

மன மகிழ்ச்சியுடன் ரேணுகர் இவ்வாறு கூறக் கேட்ட விபீஷணர் அவரைப் பக்தியுடன் வணங்கிக் கூறினார்: தங்களைப் போன்ற தலைசிறந்த சிவயோகிகள் நேரில் வந்தாலே அனைத்துச் செல்வங்களையும் மக்கள் அடைவது உறுதி. எனினும் கேட்பதற்கு உள்ளது.

இளையுநயாங கெழுநத ருளபபெறு
நளறி மேவாய நாளகுறை யதெனச
செளறு கூறுரு செயலிலை யாயது
மொளறு கூறுவ துளடுனக கிளறரோ.

தங்களைப் போன்ற தலைசிறந்த சிவயோகிகள் நேரில் வந்தாலே அனைத்துச் செல்வங்களையும் மக்கள் அடைவது உறுதி. எனினும் கேட்பதற்கு உள்ளது.

सुकृते परिपक्वे हि स्वयं सिध्यति वाञ्छितम्॥१९॥
रावणो हि मम भ्राता माहेश्वरशिखामणिः।
अदृष्टशत्रुसम्बन्धं शशास हि जगत्त्रयम्॥२०॥

यस्य प्रतापमतुलं सोढुमक्षमशक्तयः।
इन्द्रादयः सुराः सर्वे राज्यलक्ष्म्या वियोजिताः॥२१॥
स तु कालवशेनेव स्वचारित्रविपर्ययात्।
रणे विष्ववतारेण रामेण निहतोऽभवत्॥२२॥
स तु रामशराविद्धः कण्ठस्खलितजीवितः।
अवशिष्टं समालोक्य मामवादीत् सुदुःखितः॥२३॥

புண்ணியங்கள் பக்குவமடைந்தால் விரும்புவது நிறைவேறும். எனது அண்ணனை ராவணன் வீரத்திலும் சிவபக்தியிலும் சிறந்தவன், மூவுலகிலும் தனக்குப் பகையின்றி அரசு புரிந்தான். இந்திரன் முதலான தேவர்களும் அவனது வலிமையால் கோலோச்சி வந்தனர். காலவசத்தால் தனது ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுவி விஷ்ணு அவதாரமான ராமனுல் போரில் தோல்வியுற்று உயிர் நீத்தான். அத்தறுவாயில் என்னிடம் கூறினுன்.

எனககு முனனவ னாகு மிராவணன
சினககுய வெனறிய ராமன சிலையுமிழ
நுனககு மயபுற நொநதுய போயபொழு
துனகக வனறிது ரைததிடன மேயனான.

எனது அண்ணனை ராவணன் காலவசத்தால் தனது ஒழுக்கத்தினின்றும் வழுவி ராமனுல் போரில் தோல்வியுற்று உயிர் நீத்தான். அத்தறுவாயில் என்னிடம் கூறினுன்.

विभीषण विशेषज्ञ महाबुद्धे सुधार्मिक।
अवशिष्टोऽसि वंशस्य रक्षसां भाग्यगौरवात्॥२४॥
वयमज्ञानसम्पन्ना महत्सु द्रोहकारिणः।
ईदृशीं तु गतिं प्राप्ता दुस्तरा हि विधिस्थितिः॥२५॥

ஓ அறிவிற் சிறந்த விபீஷணனே! தருமநெறி வழுவாதவனே! ராட்சசர்களின் புண்ணிய வசத்தால் நீ ஒருவனே மீதமுள்ளாய். நன்னடத்தையுள்ள பெரியோர்களிடம் நாங்கள் துரோகம் செய்து

இத்தகைய கொடுமைக்கு உள்ளானேம். விதிப்பயனை எவரால் தான் மீற இயலும்?

நாங்கு லயபெறு நன்மைப பெருககினாற
றிங்க ளென்னத திசைகள் வாங்குறுய
பொங்கி ருயபுகழப புன்ணாய னாகுந்
யாங்கொ ழிநதனை யெயபாயென் றோதினான்.

ராட்சசர்களின் புண்ணிய வசத்தால் நீ ஒருவனே மீதமுள்ளாய்.

नवकं लिङ्गकोटीनां प्रतिष्ठाप्यमिह स्थले।
इति सङ्कल्पितं पूर्वं मया तदवशिष्यते॥ २६॥
कोटिषट्कं तु लिङ्गानां मया साधु प्रतिष्ठितम्।

ஒன்பது கோடி லிங்கங்களை இப்பூவுலகில் நிறுவ நான் முன்னர் விருப்பம் கொண்டேன்; அதில் ஆறு கோடி லிங்கங்களை நான் நிறுவியுள்ளேன்.

இலங்கை யொன்றவ லிங்கய புதியவாய
'நிலங்க ளொன்பது கோடி நிறுவுவான்
மலங்க லின்றி மனங்கொண் டவறறிறு
ணலநத யாங்கறு கோடிக ணாட்டினேன்.

ஒன்பது கோடி லிங்கங்களை இப்பூவுலகில் நிறுவ நான் முன்னர் விருப்பம் கொண்டேன்; அதில் ஆறு கோடி லிங்கங்களை நான் நிறுவியுள்ளேன்.

कोटित्रयं तु लिङ्गानां स्थापनीयमतस्त्वया॥ २७॥
इति तस्य वचः श्रुत्वा दीनबुद्धेर्मरिष्यतः।
तथा साधु करोमीति प्रतिज्ञातं मया तथा॥ २८॥

மீதமுள்ள மூன்று கோடி லிங்கங்களை நீ நிறுவ வேண்டும்" என்றான். இறக்கும் தறுவாயிலிருந்த அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட நான் அவ்வாறே செய்வேன் என உறுதியளித்தேன்.

மூன்று கோடிலிங் கங்களைக் கொழிந்தன முறைந
யூன்று வாயென வுரைத்திறந் தன்னவ னுரையா
லான்ற வாகம முறையது செய்த்துணர்ந் தகத்தெஞ்
ஞான்று நானனைத் திருந்தன னென்றிது நவில்வான்.

மீதமுள்ள மூன்று கோடி லிங்கங்களை நீ நிறுவ வேண்டும்" என்ருன். இறக்கும் தறுவாயிலிருந்த அவனுடைய சொற்களைக் கேட்ட நான் அவ்வாறே செய்வேன் என உறுதியளித்தேன்.

युगपच्छिवलिङ्गानां कोटित्रयमनुत्तमम्।
प्रतिष्ठाप्यं यथाशास्त्रमिति मे निश्चयोऽभवत्॥२९॥
लिङ्गकोटित्रयस्येह युगपत् स्थापनाविधौ।
अविदन्नेकमाचार्यमहमेवमवस्थितः॥३०॥
शिवशास्त्रविशेषज्ञ शिवज्ञाननिधिर्भवान्।
आचार्यभावमासाद्य मम पूरय वाञ्छितम्॥३१॥
तस्येति वचनं श्रुत्वा राक्षसेन्द्रस्य धीमतः।
तथेति प्रतिशुश्राव सर्वज्ञो गणनायकः॥३२॥

அவ்வாறே மூன்று கோடி லிங்கங்களை உடனே நிறுவ வேண்டுமெனத் தீர்மானம் செய்து அதற்குத் தகுந்த ஆசாரியரை அடையாமல் இருந்தேன். சிவசாத்திரங்களில் வல்லவரே! தாங்கள் சிவசாத்திரமெனும் ஒப்பற்ற நிதியம் ஆகும். தாங்கள் எனக்கு ஆசாரியராயிருந்து எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவீராக. அறிவிற் சிறந்த அந்த ராட்சசவேந்தனின் சொற்களைக் கேட்ட கணநாயகர் அவ்வாறே ஆகுக என உறுதியளித்தார்.

மூர்த்த மொன்றின்முக் கோடிலிங் கமுமுறை நிறுவத்
தீர்த்த வெண்கருத் தினைமுடித் தருளெனச் செப்ப
யேத்தி நின்றன னரக்கர்கோ னரேனுக னதுகேட்
டாத்த நன்றது புரிகுவ னென்றன னருளால்.

தாங்கள் எனக்கு ஆசாரியராயிருந்து எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவீராக. அறிவிற் சிறந்த அந்த ராட்சசர் வேந்தனின்

சொற்களைக் கேட்ட கணநாயகர் அவ்வாறே ஆகுக என உறுதியளித்தார்.

तत्र सन्तुष्टचित्तस्य पौलस्त्यस्येष्टसिद्धये।
कोटित्रयं तु लिङ्गानां यथाशास्त्रं यथाविधि।
त्रिकोट्याचार्यरूपेण स्थापितं तेन तत्क्षणे॥३३॥

புலஸ்தியர் மகனுன விபீஷணனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வண்ணம் மூன்று கோடி ஆசாரியர்களின் வாயிலாக மூன்று கோடி லிங்கங்களைச் சாத்திர நெறி வழுவாது கணநாயகர் அக்கணமே நிறுவினுர்.

மூன்று கோடியா ரியவுரு வாயினை முயன்று
மூன்று கோடிலிங கங்களு முறையுள வழாம
லூன்றி னானொருங கெயினரு ளொருவனா லன்றி
யூன்றி னானருங கணத்தினு ளுயர்ந்துள வொருவன.

புலஸ்தியர் மகனுன விபீஷணனின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் வண்ணம் மூன்று கோடி ஆசாரியர்களின் வாயிலாக மூன்று கோடி லிங்கங்களைச் சாத்திர நெறி வழுவாது கணநாயகர் அக்கணமே நிறுவினுர்.

तादृशं तस्य माहात्म्यं समालोक्य विभीषणः।
प्रणनाम मुहुर्भक्त्या पादयोस्तस्य विस्मितः॥३४॥
प्रणतं विनयोपेतं प्रहृष्टं राक्षसेश्वरम्।
अनुगृह्य स्वमाहात्म्याद् रेणुकोऽन्तर्हितोऽभवत्॥३५॥

அத்தகைய ஒப்பற்ற மஹிமையைக் கண்ணுற்ற விபீஷணன் மிகுந்த பக்தியுடன் பலமுறை வீழ்ந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கினுன். அவனைத் தனது சிவயோகமஹிமையால் அருள் புரிந்து ரேணுகர் அவ்விடத்தினின்று மறைந்தார்.

அரக்கர் கோனது கண்டுளத் தருப்புத மடைந்து
நிரைக்கு மாமணி முடியக னிலயபட வீறைஞ்சி

யுரைககு மாறுள துதியெலா முரைததிட வருளச
செருககு மாறிய கணேநதிரன மறைநதனன சென்றான.

அத்தகைய ஒப்பற்ற மஹிமையைக் கண்ணுற்ற விபீஷணன் மிகுந்த பக்தியுடன் பலமுறை வீழ்ந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கினுன். அவனைத் தனது சிவயோகமஹிமையால் அருள் புரிந்து ரேணுகர் அவ்விடத்தினின்று மறைந்தார்.

विभीषणोऽपि हृष्टात्मा रेणुकस्य प्रसादतः।
शिवभक्तिरसासक्तः स्थिरराज्यमपालयत्॥ ३६ ॥
रेणुकोपि महातेजाः सञ्चरन् क्षितिमण्डले।

விபீஷணனும் ரேணுகரின் திருவருளால் மிக்க மனமகிழ்ச்சியுற்று சிவபக்தி எனும் அமிர்தத்தில் திளைத்தவனுய் பல காலம் அரசு புரிந்தான். ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் ரேணுகரும் தன்னிச்சையாய் இப்பூவுலகில் சஞ்சரித்தார்.

சென்ற திககினை நோககின னஞசலி செயதுங
கொன்று மறபுட னாருநதன னரககரகோ னபபா
னன்றி யுறறருள யோகிதா னபலருள புரிநது
தன்ற னிசசையாற றடையற வுலகெலாஞ சரிததான.

விபீஷணனும் ரேணுகரின் திருவருளால் மிக்க மனமகிழ்ச்சியுற்று ரேணுகர் சென்ற திசையை வணங்கினுன். ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் ரேணுகரும் தன்னிச்சையாய் இப்பூவுலகில் சஞ்சரித்தார்.

प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च परमाद्वैतभावितः॥ ३७॥
कांश्चिद् दृष्टिनिपातेन करुणारसवर्षिणा।
अपरानुपदेशेन शिवाद्वैताभिमर्शिना॥ ३८॥
अन्यांश्च सहवासेन समस्तमलहारिणा।
कृतार्थयन् जनान् कृतिनः पक्वकर्मिणः॥ ३९॥

दर्शयित्वा निजाधिक्यं शिवदर्शनलालसः।
खण्डयित्वा दुराचारान् पाषाण्डान् भिन्नदर्शनान्॥ ४०॥
यन्त्रमन्त्रकलासिद्धान् विमतान् सिद्धमण्डलान्।
विजित्य स्वप्रभावेण स्थापयित्वा शिवागमान्।
आजगाम निजावासं कोल्लिपाक्यभिधं पुरम्॥ ४१॥

எல்லாவற்றுக்கும் மேலான அத்துவைத நிலையையடைந்த ரேணுகரும் சிலகால் மறைந்தும் சிலகால் கண்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாயும் தோன்றி சிலர்க்குத் தனது கருணைபொதிந்த நோக்காலும், மற்றுமுளோர்க்கு சிவாத்துவைதபாவம் நிறைந்த சொற்களாலும் மலபரிபாகம் அடைந்த மக்களுக்கு அருள்புரிந்து வந்தார்; தீய மதங்களையும் கொள்கைகளையும் வாதில் வென்றார்; யந்திரம் மந்திரம் ஆகியவற்றை மிகவும் பின்பற்றும் ஏனைய தீய மதங்களையும் வென்று தனது இருப்பிடமான கொல்லிபாகி ஏனும் தலத்திற்கு வந்தடைந்தார்.

எ600ıணı லாவகை யாடலகொ600ı டோıபகுறு மி60ıப
ம600ı600ு ளோıரதமக குதவıன ஒுலாவıன60ı வநதே
ய600ıண60ı மேவıய கொலலிபாக கதநினை யடைநதா60ı
க600ıணı னாலடி யவıரகளıக600ı டுவநதிடக கணேச60ı.

எண்ணற்ற திருவிளையாடல்களைப் புரிந்து மக்களுக்குப் பலவகையிலும் அருள்புரிந்து முடிவில் ரேணுகர் கொல்லிபாகமெனும் ஊருக்கு வந்தார்.

तत्र सम्भावितः सर्वैर्जनैः शिवपरायणैः।
सोमनाथाभिधानस्य शिवस्य प्राप मन्दिरम्॥ ४२॥
पश्यतां तत्र सर्वेषां भक्तानां शिवयोगिनाम्।
तन्वानो विस्मयं भावैस्तुष्टाव परमेश्वरम्॥ ४३॥

அங்கு சிவபக்தி கொண்ட ஊர்மக்கள் அவரை வணங்கினர்; ரேணுகர் ஸோமநாதரான சிவபிரான் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றடைந்தார். சிவயோகிகள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடையும் வண்ணம் மிக்க பக்தியுடன் ஸோமநாதரைத் துதித்தார்.

ஆல யததினா லடைநதுசோ மேசனா மரனை
மால யறகரா யானைறனை யனைபொடு வணஙகிச
சால மெயததுதி செயதிரு தடஙக ணாரருவ
போல நெககுள முருகின னானைறிது புகலுய.

ரேணுகர் ஸோமநாதரான சிவபிரான் திருக்கோயிலுக்குச் சென்றடைந்தார். சிவயோகிகள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடையும் வண்ணம் மிக்க பக்தியுடன் ஸோமநாதரைத் துதித்தார்.

देवदेव जगन्नाथ जगत्कारणकारण।
ब्रह्मविष्णुसुराधीशवन्द्यमानपदाम्बुज॥४४॥
संसारनाटकभ्रान्तिकलानिर्वहणप्रद।
समस्तवेदवेदान्तपरिबोधितवैभव॥४५॥
संसारवैद्य सर्वज्ञ सर्वशक्तिनिरङ्कुश।
सच्चिदानन्द सर्वस्व परमाकाशविग्रह॥४६॥
समस्तजगदाधारज्योतिर्लिङ्गविजृम्भण।
सदाशिवमुखानेकदिव्यमूर्तिकलाधर॥४७॥
गुणत्रयपदातीत मलत्रयविनाशन।
जगत्त्रयविलासात्मन् श्रुतित्रयविलोचन॥४८॥
पाहि मां परमेशान पाहि मां पार्वतीपते।
त्वदाज्ञया मयैतावत्कालमात्रं महीतले।
अचारि भवदुक्तानामागमानां प्रसिद्धये॥४९॥
अतः परं स्वरूपं ते प्राप्तुकामोऽस्मि शङ्कर।
अन्तरं देहि मे किञ्चिदनुकम्पाविशेषतः॥५०॥

ஓ தேவதேவரே! அனைத்துலகங்களுக்கும் காரணமானவரே! அனைத்துலக நாதரே! பிரம்மா விஷ்ணு முதலான அனைத்து தேவர்களும் போற்றும் திருவடியோனே! சம்சாரமெனும் நாடகத்தை அரங்கேற்றி நடத்தும் வல்லமையை அளிப்போனே! எல்லா வேதவேதாந்தசாத்திரங்களிலும் போற்றப்படும் பரம்பொருளே! சம்சார நோய்க்கு மருந்தே! எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவரே! அனைத்து வல்லமையும்

பெற்றவரே! ஸச்சிதானந்த வடிவினரே! பரமாகாய வடிவானவரே! அனைத்துலகங்களுக்கும் ஆதாரமான சோதிலிங்கமே! ஸதாசிவன் முதலான பற்பல வடிவமுடையவரே! முக்குணங்களையும் கடந்தோனே! மும்மலங்களையும் அழிக்கவல்லானே! மூவுலகிலும் பிரகாசிப்பவரே! மூன்று வேதங்களையும் முக்கண்ணுக உடையவரே! பார்வதீ நாயகரே! என்னைக் காத்தருள்க. தங்களது திருக்கட்டளையால் நான் மூவுலகிலும் தங்களது ஆகமங்களைப் பரப்பினேன். இனியும் எனது பரமசொரூபத்தையடைய விரும்புகிறேன். தாங்கள் என்மீது கருணைகொண்டு எனக்கருள்புரிய வேண்டுகிறேன்.

இவ்வாறு காப்புநின் னேவலான் மண்ணுடை யாருந்தே
னவ்வாறு நயந்த திருவடித் தாமரை நல்கி
யெவ்வாறு நானுட்டுப் பொறையெடா தருளென வார்ந்து
நிவ்வாறு ஞானமே னியவுருப் பெற்றிட நினைந்தான்.

தங்களது திருக்கட்டளையால் நான் மூவுலகிலும் தங்களது ஆகமங்களைப் பரப்பினேன். தங்களது திருவடித்தாமரையை என்மீது கருணைகொண்டு நல்கி ஞானமேனியடைய எனக்கருள்புரிய வேண்டுகிறேன்.

इत्युक्ते गणनायकेन सहसा लिङ्गात् ततः शाङ्कराद्
वत्सागच्छ महानुभाव भवतो भक्त्या प्रसन्नोऽस्म्यहम्।
इत्युच्चैरगदद् वचस्तनुभृतामश्चर्यमासीत् तदा
दिव्यो दुन्दुभिराननाद गगने पुष्पं ववर्षुर्गणाः॥५१॥

இவ்வாறு ரேணுகர் கூறவும் அச்சிவலிங்கத் திருமேனியிலிருந்து "குழந்தாய்! சிவானுபவம் நிறைந்தோனே! உனது செயலால் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தோம். நீ வருக" எனும் சொற்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடையும் வண்ணம் தோன்றின. வானத்தில் தெய்வீக துந்துபி போன்ற தாத்தியங்கள் முழங்கின; பூமாரி பொழிந்தது.

ஆன காலையா லஙகணௌ றனதுபே ரருளாௌ
மான மாகுநிௌ பததியாௌ மகிழநதன முஎள
ஞான மாமொழி மைநதந வருகென நவௌறாௌ
வாறு ளாரமலர பொழிநதனர மௌௌளா ராரததார.

இவ்வாறு ரேணுகர் கூறவும் அச்சிவலிங்கத் திருமேனியிலிருந்து “குழந்தாய்! சிவானுபவம் நிறைந்தோனே! உனது செயலால் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தோம். நீ வருக” எனும் சொற்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியமடையும் வண்ணம் தோன்றின. வானத்தில் பூமாரி பொழிந்தது. பூவுலகில் மக்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர்.

श्रुत्वा लिङ्गाद् वचनमुदितं शाङ्करं सानुकम्पं
संहृष्टात्मा गणपतिरथो ज्योतिषा दीप्यमानः।
जातोत्कण्ठैः परमनुचरैर्योगिभिः स्तूयमानो
ज्योतिर्लिङ्गं परमनुविशत् स्वप्रकाशं तदानीम्॥५२॥

ஸ்ரீரேணுகர் மஹாலிங்கத்தந்தர்த்தாநமாதல்.

இவ்வாறு லிங்கத்தினின்றும் தோன்றிய சிவபெருமானின் மொழிகளைக் கேட்ட கணநாயகரான ரேணுகர் ஏனைய சிவயோகிகள் ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் போற்றி வணங்கிய நேரத்தில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டே அந்த சோதிலிங்கத்தில் சென்று மறைந்தார்.

ஆதி நாயக னருௌமொழி கேடடக மகிழநது
போத மாதவ ரனைவரு முறைமுறை போறச
சோதி யாயெழுந திலஙகுசோ மேசௌமெயச சொருபத
தோதி யாௌமிகு மிரேௌறுக கணேசறுற றொளததாௌ.

இவ்வாறு லிங்கத்தினின்றும் தோன்றிய சிவபெருமானின் மொழிகளைக் கேட்ட கணநாயகரான ரேணுகர் ஏனைய சிவயோகிகள் ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் போற்றி வணங்கிய நேரத்தில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டே அந்த சோதிலிங்கத்தில் சென்று மறைந்தார்.

लीने तस्मिन् शाङ्करे स्वप्रकाशे
दिव्याकारे रेणुके सिद्धनाथे।
सर्वो लोको विस्मितोऽभूत् तदानीं
शैवी भक्तिः सप्रमाणा बभूव॥५३॥

தனது சிவப்பிரகாசத்தில் ரேணுகர் மறைந்தவுடன் அனைத்துலகங்களும் ஆச்சரியமடைந்தன; சிவபக்தியும் உண்மையே எனப் பிரமாணம் அடைந்தது.

கணங்க ணாயகன் சிவலிங்கத் துற்றமை கண்டு
வணங்கி வானவர் கணங்களோமா தவரெலாம் வழுத்தி
மணங்கொள் மாமலர் பொழிந்துநின் றார்த்தனர் மண்மே
லணங்கு பாதியன் புகழ்வளர்ந் தோங்கிய தம்மா.

தனது சிவப்பிரகாசத்தில் ரேணுகர் மறைந்தவுடன் அனைத்துலகங்களும் ஆச்சரியமடைந்தன; சிவபக்தியும் உண்மையே எனப் பிரமாணம் அடைந்தது.

श्रीवेदागमवीरशैवसरणीं श्रीषट्स्थलोद्यन्मणिं
श्रीजीवेश्वरयोगपद्मतरणिं श्रीगोप्यचिन्तामणिम्।
श्रीसिद्धान्तशिखामणिं लिखयिता यस्तं लिखित्वा परान्
श्रुत्वा श्रावयित्वा स याति विमलां भुक्तिं च मुक्तिं पराम्॥५४॥

इति श्रीमत्षट्स्थलब्रह्मिणा शिवयोगिनाम्ना रेणुकाचार्येण विरचिते
वीरशैवधर्मनिर्णये सिद्धान्तशिखामणौ रेणुकविभीषणसंवादे
रेणुकशिवलिङ्गैक्यप्रसङ्गो नाम
एकविंशः परिच्छेदः॥२१॥

வேதாகமங்களின் சாரமான வீரசைவ சித்தாந்தமானதும் ஷட்ஸ்தல மதத்தை விளக்குவதும் ஜீவசிவ ஐக்கியத்தை அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்டதும் மிகவும் ரகசியமாகப் போற்றப்பட வேண்டியதுமான இந்த ஸித்தாந்தசிகாமணி எனும் நூலை எழுதுவோனும், மற்றவரை எழுதுவிப்போனும், நூலைக் கேட்போனும், மற்றவரைக் கேட்கச்

செய்வோனும் அனைத்து போகங்களையும் பெற்று குற்றங்களற்ற தூயநிலையான முக்தியை அடைவான்.

வேதமோ டாக மங்கள வேறுபா டின்றி நலகுந
ததது பொருளை யெலலாந திரவற வுலகில காடடு
மாதவ னனைய வநது லாதர வொடுபொ றிபபோ
ரோதுந றொது வபபோ ருயரதன முததி சேரவார.

வேதாகமங்களின் சாரமான வீரசைவ சித்தாந்தமானதும் ஷட்ஸ்தல மதத்தை விளக்குவதும் ஜீவசிவ ஐக்கியத்தை அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்டதும் மிகவும் ரகசியமாகப் போற்றப்பட வேண்டியதுமான இந்த ஸித்தாந்தசிகாமணி எனும் நூலை எழுதுவோனும், மற்றவரை எழுதுவிப்போனும், நூலைக் கேட்போனும், மற்றவரைக் கேட்கச் செய்வோனும் அனைத்து போகங்களையும் பெற்று குற்றங்களற்ற தூயநிலையான முக்தியை அடைவான்.

மாரி பெயக மநுநெறி யோஙகுக
பாரி லொனறிசிவ பததரகனை மலகுக
சீரின மலகுகு சிவனை புகழு வெலகுக
வீர சைவய வளஙகுக வெஙகுமே.

எங்கும் மாரி பெய்க! மநுநீதி ஓங்குக! பூவுலகில் சிவபக்தர்கள் நிறைந்து விளங்குக! சிவபெருமான் திருப்புகழ் வெல்க! எங்கும் வீரசைவ நெறி தழைத்து விளங்குக!

அந்தியகதை முற்றும்.

இவ்விதமாய் ஸ்ரீரேணுகாசார்யர் அகஸ்த்யமுனிவருக்கு
உபதேஶித்தருளிய
வீரஶைவசித்தாந்தசிகாமணி மூலம்
முற்றுப் பெற்றது.